

Giới thiệu Tù Yêu

Truyện Tù Yêu của tác giả Lệ Ưu Đàm thuộc loại cực sùng, cực sắc. Bạn có tin nhất kiến chung tình ko? Tôi cũng không biết, nhưng trên thế giới này có cái gọi là sự bí ẩn, có những chuyện bạn không thể nào giải thích được.

Chàng trai và cô gái trong câu chuyện tôi sắp kể với bạn đó là một chàng trai thô lỗ, không biết nói lời ngon ngọt, tướng ta anh cao to như một con gấu, và đó là lí do cô công chúa nhỏ của chúng ta thường hay gọi anh là Đại Hùng. Câu chuyện tình của một chàng trai thô lỗ và một cô công chúa nhỏ. Mỗi khi gặp cô, tim anh đập loạn nhịp, mặt anh đỏ ửng lên. Trong mắt anh, cô là điều quý giá nhất, là thứ trân bảo ông trời ban cho anh. Anh nâng niu từng giây từng phút ở bên cô. Ngàn y trăm thuận, bất kể về ngoài anh hung dữ thế nào, nhưng với cô, anh luôn là chú cún con ngoan ngoãn...

Câu chuyện tình của họ đẹp như mơ, công chúa và hoàng tử theo lí sẽ sống hạnh phúc mãi mãi về sau làm gì có chỗ cho quái vật xấu xí kia chen chân vào, nếu như không có chuyện chàng hoàng tử thay lòng. Anh ta lưu luyến hết bụi hoa này đến bụi hoa khác hoàn toàn quên mất cô công chúa nhỏ ngóng chờ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất chiếu vào phòng, vốn nên là thời điểm vạn vật đều ngủ yên, mọi người đều nên chìm đắm trong giấc mộng của riêng mình, nhưng lại có tiếng tỉnh té thờ gấp từ một khu biệt thự cao cấp truyền đến.

Ánh trăng lạnh như nước, thanh thanh lạnh lạnh nghiêng nghiêng chiếu vào bên trong phòng, ngọn gió đêm khẽ thổi phất qua làm đung đưa rèm cửa sổ, như cùng nhau khiêu vũ trong bóng đêm vô tận, giọng nam khàn khàn mang theo hơi thở điên cuồng tuyệt vọng ní non: “Em là của anh. Của một mình anh, của một mình anh... Công chúa... Của anh...”

Bàn tay to trắng kiện cùng bàn tay trắng nõn nà nắm chặt lấy nhau, chàng trai đem mặt chôn ở bộ ngực sữa trắng nõn nà của cô gái, mỗi một khắc cũng không ngừng cắn cắn, trên lớp da thịt trắng như tuyết in lên những dấu vết loang lổ

Bờ miệng rắn chắc điên cuồng đong đưa, mỗi một lần đều xâm nhập vào địa phương thần bí nhất xinh đẹp nhất của cô, tiếng nước róc rách thẹn thùng từ chỗ hai người kết hợp truyền ra, gây thành một cảnh tượng ái dục đầy dục không chịu nổi.

“Công chúa... Em phải nhớ kỹ, người đàn ông đầu tiên của em là ai!” Chàng trai dùng một bàn tay kiềm chặt cô gái, trong ánh mắt thâm thúy có một loại cảm xúc xem không hiểu, hần nhìn chăm chăm giai nhân đang uốn cong người bên dưới thân thể mình, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ách...” Hàng mày liễu cong cong xinh đẹp bỗng dưng nhú chặt, thân thể mảnh mai thực tại có chút chịu không nổi va chạm cuồng mãnh và dã man như vậy, hàm răng trắng như tuyết đem môi dưới cắn đến đỏ bầm, toàn bộ thân thể mềm mại đều ở trong lòng chàng trai run run kịch liệt.

“Muốn tới sao?” Chàng trai cúi đầu nở nụ cười, hoàn toàn không tức tăng cường hần giống như là ngày thường, hần tận tình vuốt ve thân thể giai nhân dưới thân, cuối cùng lần xuống vị trí bộ vị hai người kết hợp vuốt ve mãnh liệt.

Cô làm sao chịu được kích thích như vậy, thân mình vốn dĩ miễn cảm, lại dưới sự dạy dỗ không ngừng của hần trở nên miễn cảm lạ thường, chỉ cần hần thoáng đụng vào sẽ có phản ứng —— Trời biết cô có bao nhiêu chán ghét bản thân mình như thế này. Nhưng thân thể cô lại luôn không chịu ý chí khống chế, cho dù cô muốn cự tuyệt đến mức độ nào, cũng chỉ có thể ở hần dưới thân khóc cầu xin và đón nhận.

“Chờ anh một chút, công chúa của anh...” Chàng trai nâng một chân mảnh khảnh xinh đẹp của cô lên, càng thêm dùng sức va chạm, lực đạo điên cuồng kia, làm chiếc bụng bằng phẳng trắng nõn của cô xuất hiện một dấu vết thật sâu, đó là hần ở trong cơ thể của cô!

Cúi đầu xuống, ngậm lấy đóa hồng anh đang không ngừng rung rung trước mặt, cắn ở miệng nhẹ nhàng mà nhắm nuốt, sau đó dùng sức mút vào, đem bầu ngực sữa trắng ngần kia ghi tạc vào trong đầu, người đàn ông điên cuồng yêu cô, trong mắt trong lòng tràn đầy đều là cô.

Cô gái ấy dường như đã nhận ra được sự khác lạ, cô có chút khó chịu xiết chặt ngón tay, nhưng dù cô có gầy dựa như thế nào cũng chỉ có thể ở trong lòng hần, bị hần chiếm đoạt, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đang râm rì những câu chữ không biết tên, bị khoái cảm dâng tràn khắp toàn thân biến thành thần chí không rõ.

Đây là bị ai đến bức náo.

Ánh mắt bị thương của chàng trai lẳng lặng dừng ở người mình yêu nhất dưới thân.

Hần chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này để đoạt được cô, hao hết tâm cơ muốn cho cô quay đầu liếc hần một cái, liều mạng muốn làm cho chính mình xứng đôi với cô, cho dù không thể làm hoàng tử, thì hần cũng hy vọng có thể cho cô một mái ấm che gió che mưa, chỉ cần cô nguyện ý thử thương hần.

Nhưng hắn đã quên, chính mình cũng chỉ là một người thô lỗ, một gã thô kệch như con gấu to lớn, một công nhân chuyển nhà lười thôi lếch thếch dơ bẩn hèn mọn, làm sao có thể xứng với cô công chúa tao nhã đứng ở đám mây xinh đẹp?!

“Ngô yêu...” Hắn cúi đầu ní non, lực đạo dưới thân tiến lên càng lúc càng lớn, nhìn cô bởi vì cực độ vui thích mà rơi lệ, nở nụ cười, “Em sẽ nhớ anh đúng không... Em sẽ nhớ anh, vĩnh viễn cũng sẽ không quên anh...” Ai lại có thể quên một tội phạm cường gian chứ?

Cô gái dùng đôi mắt long lanh ngấn nước nhìn hắn, khuôn mặt tục tũn tuy không thể nói là tuấn mỹ cũng tuyệt đối không xấu, cùng cô vượt qua gần ba trăm ngày ngày đêm đêm, “Ách ——” Cô bật ra tiếng hét, chỉ vì người đàn ông thể nhưng lại rút ra nam căn cứng rắn của mình, lại dùng cánh môi mút lấy nơi riêng tư ẩn mật nhất của cô.!

Đầu lưỡi linh hoạt của hắn không ngừng tấn công vào mật huyết của cô, khi thì cắn đóa hoa mềm mại, khi thì tiến nhanh và mạnh vào hoa huyết, không ngừng khiêu khích câu dẫn, chính là muốn cô mở miệng cầu hắn.

“Đừng, đừng —— um a!” Cô gái duyên dáng hét to, chỗ đó làm sao hắn có thể làm thế? Thân thể mềm mại tinh tế như ngọc của cô không ngừng đung đưa, hai đỉnh hoa hồng trên bầu ngực sữa trắng như tuyết phụ trợ càng thêm xinh đẹp mê người, làm người ta thêm nhỏ dãi.

“Công chúa, ngoan, mau xin anh đi, xin anh làm em thật mạnh, mau!” chàng trai từ giữa hai chân cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt của hắn tràn đầy khát vọng khi nhìn cô, đầu lưỡi liếm qua đôi môi đã thấm đẫm mùi hương độc đáo của riêng cô, sau đó lại cúi đầu hung hăng mút một ngụm, mãi cho đến khi thân thể của cô không thể nào ức chế được con run rẩy, hoa huyết nhấp nháy lại trào ra một mùi hương ngọt lịm mê người.

Lắc đầu, cô cự tuyệt cầu hắn.

Chàng trai nở nụ cười, không nói chuyện, chỉ cúi đầu dùng sức cắn tiểu trân châu hồng nhạt giữa hai chân cô, bắt đầu mút vào, đầu lưỡi ngẫu nhiên xẹt qua thủy huyết bên cạnh, liếm một chút, nhưng không thâm nhập sâu, ý định muốn cô khóc cầu hắn.

“Không cần...”

Bàn tay mảnh khảnh xiết chặt ga nệm dưới thân, cô gái khóc lợi hại hơn, “Anh tha cho tôi đi, xin anh, tha tôi đi...”

Thanh âm mảnh mai đáng thương như chú mèo con bị ăn hiếp, điềm đạm đáng yêu, tựa hồ chỉ còn lại có một tia hơi thở yếu ớt. Thật sự chọc người trìu mến.

“Xin anh đi.” Chàng trai cũng không dễ chịu hơn cô, hắn vốn dĩ yêu thân thể cô đến điên cuồng, nếu không muốn nghe cô cầu hắn, hắn đã sớm tiến vào thân thể của cô gây sóng gió rồi! Nói xong lời này, hắn lại cắn khe khẽ cắn, cắn cô nhất thời quăng mũ cỡi gấp, mật hoa từng dòng từng dòng chảy ra, lại bị hắn liếm hết không còn chút nào.

Cái này cô thật sự chịu không nổi, thanh âm mềm mại mang theo tiếng khóc nức nở: “Xin anh... Đừng tiếp tục tra tấn tôi, xin anh... Ách!”

Vào trong nháy mắt khi cô vừa lên tiếng cầu hắn, chàng trai đã gần như không thể nhịn nổi nữa lấy các loại góc độ vọt vào trong cơ thể ẩm ướt mềm mướt như lụa của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cứ như vậy, ái dục dây dưa, hai người đều nhìn sâu vào mắt nhau, nếu thời gian có thể ngưng đọng, vạn vật trên thế gian đều dừng ngay tại giờ phút này, cô vĩnh viễn uyển chuyển rên rỉ ở dưới thân mình, trừ bỏ hắn, không còn có bất cứ một người đàn ông nào có thể cho cô vui thích như thế.

“Công chúa của anh...” Hắn cúi đầu ní non, lực đạo dưới thân va chạm càng lúc càng nhanh hơn, mạnh hơn, dường như muốn mượn chuyện xâm nhập linh hồn của cô, làm cho cô ở trước mặt hắn không thể che giấu gì cả.

Cái miệng nhỏ nhắn nhấp nháy mấy thờ dốc gần như không thể thốt thành lời, chỉ có thể “A a” kêu, cũng không biết là ngọt ngào hay thống khổ.

Chàng trai cất tiếng cười khàn khàn ở trong bóng đêm có vẻ vô cùng rõ ràng, hắn yêu thương cúi đầu hôn nhẹ lên vàng trán đầm ướt mồ hôi của cô, đôi môi mỏng hé mở, đầu lưỡi linh hoạt giống như chú rắn nhỏ tinh nghịch ở trên cánh môi hồng của cô trần trọc cắn mút, quán lấy cái lưỡi đỉnh hương của cô qua lại triền miên.

Bàn tay to đặt ở vị trí thân mật ái ân của hai người vuốt ve, ngẫu nhiên giúp đỡ chen vào thủy huyết mềm mại kia chạy một phen, đôi mắt đen bóng đỏ của hắn chưa từng rời khỏi mặt cô, giống như hắn muốn khắc sâu mỗi một vẻ mặt hiện tại của cô vào tâm khảm.

“Không cần...” Cô cuồng loạn phe phẩy đầu, bởi vì khoái cảm tầng tầng lớp lớp gần như muốn nhấn chìm cô vào bóng đêm làm mất cô tràn đầy sương mù.

“Anh buông tha tôi đi, van cầu anh... Tôi không muốn, không muốn...” Thân thể mềm mại trắng như sữa ở hẳn dưới thân vụn vụn, muốn tránh thoát khỏi cảm ập đến như thủy triều lan tỏa khắp toàn thân, lại càng làm cho hắn càng thêm dùng sức, ngược lại làm cho hắn càng thêm cứng rắn.

Đặt môi lên cánh môi phần non mềm kia, hắn cười trầm trầm: “Không muốn. Vậy em muốn sao? Anh tặng cho em, em nhất định phải nhận!”

Động tác dưới thân hắn càng thêm mạnh mẽ, mỗi một lần đều vọt vào chỗ sâu nhất của cô, xâm nhập vào mật huyết ẩm áp chặt hẹp đó, trên chiếc bụng bằng phẳng trắng như tuyết đó xuất hiện một vết cộm rõ ràng đến dọa người, hai người dây dưa thân mật lẫn nhau như thế, nhưng tâm lại cách xa vạn dặm.

Ánh mắt tuyệt vọng của chàng trai thâm tình nhìn cô thật sâu, giống như muốn đem từng tiếng hít thở của cô, mỗi một biểu tình của cô đều ghi tạc trong đầu, như vậy, bất luận về sau sống hay chết, hắn cũng không bao giờ quên, đã từng, cô là hoàn toàn toàn thuộc về hắn, của một mình hắn, cho dù cô ủy khuất, cũng chỉ có thể ở hẳn dưới thân cầu xin yêu thương.

“Đừng quên anh nhé...” Hắn cúi đầu, ở cô bên tai cô khe khẽ thì thầm, nhưng trong thanh âm lại tràn ngập cầu xin.

Đang chìm đắm trong tình dục cô làm sao có thể phát hiện ra sự khác thường của hắn? Cô chỉ hé cái miệng nhỏ nhắn mấp máy không tiếng động, nước mắt trong suốt bởi vì quá mức kích thích mà không ngừng chảy xuống.

Hắn cúi người kéo cô vào lòng, khuôn mặt tục tăng chôn sâu vào cái gáy ngát hương của cô, môi không ngừng hôn lên da thịt mềm mại mịn màng của cô, bàn tay to dày nóng bỏng của hắn đã bao phủ lên một bầu ngực sữa đầy đặn, ôn nhu thông thả vuốt ve, đem hai đoá hồng anh phấn nộn nộn biến thành kiều diễm ướt át, xa hoa. “Đẹp quá...” Si mê nhìn chăm chăm vào bầu ngực sữa hoàn mỹ không tỳ vết, chàng trai cuối cùng không nhìn được ngậm lấy nó, mẩn mê ngậm vào miệng tình tế nhâm nhi thưởng thức.

“A a...” Cô há cái miệng nhỏ nhắn, rên rỉ không thành lời, hai chân muốn né tránh, lại bất lực.

Chân tình tế thon dài bị chàng trai gác ở trên lưng, một cái khác rơi xuống giường, toàn bộ phòng tràn ngập hương vị hoan ái, giường lớn hỗn độn nhưng toàn bộ gian phòng lại sạch sẽ không tỳ vết.

Nhịp điệu của chàng trai càng nhanh, thanh âm thanh thúy lại càng gấp, mắt cá chân trắng nõn có một sợi xích sắt màu bạc, cho nên cô gái mới không thể né tránh hắn không ngừng tấn công, chỉ có thể nhu nhược bất lực thừa nhận, một đầu khác của xích sắt cột ở đầu giường, đường kính rất nhỏ, nhiều lắm làm cho cô có thể đi lại trong gian phòng này, cô thậm chí ngay cả cửa đem đều không thể tới gần.

Không biết qua bao lâu, chàng trai cuối cùng thoả mãn, thân thể rắn chắc cường tráng sau một trận run rẩy, đem tinh hoa nóng rực của chính mình phóng thích đến chỗ sâu trong của cô thân thể, sau đó nhẹ nhàng ôm cô xoay người ngủ hạ.

Thế xác và tinh thần mỗi một, chỉ lập tức đã chìm vào mộng đẹp.

Lặng lẽ dừng lại dung nhan xinh đẹp đang say ngủ của cô, khoe miệng của chàng trai xuất hiện một nụ cười ôn nhu. Hắn nhẹ nhàng đem nam căn cứng rắn của mình từ trong hoa huyết mềm mại như tơ của cô, làm cô rên rỉ khe khẽ.

Xuống giường, cởi bỏ xích sắt đã khóa ở mắt cá chân của cô mấy ngày gần đây, hắn đem chân cô đến gần trên mặt mình, nhẹ nhàng hôn một chút, sau đó dùng tất cả ôn nhu ôm cô đi vào phòng tắm, cô mệt mỏi đến cực điểm nhưng cũng chỉ là bấu cái miệng nhỏ nhắn, ngay cả mắt đều không hề mở.

Tình tế giúp cô tắm rửa, từ đầu đến chân, không sót một cọng tóc, một chỗ da thịt. Ngón tay thô to thon dài vói vào hoa huyết mềm mại vẫn đang sưng đỏ, ôn nhu xoa nắn, đem tinh hoa chính mình vừa mới lưu lại lấy ra từng chút một, rửa sạch. Đôi môi mỏng nhìn không được hôn lên đó, ngậm lấy đoá hoa ngọt ngào mà mát liếm, làm cô đang ngủ say trong mộng yêu kiều kêu ra tiếng. Cười khò, trên mặt người đàn ông lan tràn vô số bi ai, bàn tay to ở cổ cô nhẹ nhàng xoa nắn, làm cho cô không còn cảm thấy tí xiu không khỏe nào.

“Bảo bối, công chúa của anh”. Hắn ôm thân mình mềm mại của cô, nhẹ giọng ní non, “Ngày mai hoàng tử của em sẽ đến mang em đi, mà anh chỉ là gã thô lỗ ti tiện, chỉ sợ nửa đời sau đều phải vượt qua ở trong lao tù, công chúa của anh, em yêu hắn đúng không? Đem hắn so sánh với anh, anh chẳng là gì cả. ...” Khuôn mặt chôn ở gáy nhỏ của cô, hơi thở nóng rực nhưng lại tràn đầy tuyệt vọng, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, người đàn ông thâm tình dùng môi hôn lên thân thể mềm mại trắng như tuyết trong lòng, miệng thì thầm “Xin em đừng quên anh, xin em. ...”

Hắn không dám mơ ước cô thương nhớ hắn, chỉ cầu trong đáy lòng cô có thể có vị trí thuộc về hắn, mặc kệ là chán ghét hay cừ hận, thậm chí là sợ hãi, cái gì cũng đều tốt, chỉ cần cô không quên hắn, nhớ rõ hắn như thế nào cũng đều tốt.

Công chúa của anh a... Cho tới bây giờ anh cũng không là hoàng tử, thậm chí ngay cả kỹ sư cũng không có tư cách, hắn nhiều nhất chỉ là yên lặng nhìn công chúa lớn lên, là một mái hiên cho cô trú tạm, nhưng mà tình yêu của hắn so với hoàng tử một chút cũng không thiếu, cho dù cô không cần điều đó.

Công chúa của anh... Em có từng biết, anh đã từng nằm mơ gặp em biết bao lần, nhưng anh biết, em chẳng bao giờ muốn gặp anh trong mộng, em luôn cười vui vẻ, lại ôn nhu giống đám mây trắng, mà anh, vĩnh viễn chỉ có thể hèn mọn tránh ở một góc, từ xa nhìn em. Lâu như vậy, anh mơ về em, mơ về chính mình, lại chưa bao giờ dám mơ sẽ có ngày chúng ta cùng ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tang Văn Cách từ trong mộng bừng tỉnh, cô mạnh mẽ ngồi bật dậy từ trên giường, hít thật sâu từng ngụm từng ngụm không khí mới mẻ, hai tay nắm chặt vạt áo ngủ của mình, đôi mắt đẹp ở trong phòng nhanh chóng nhìn quét nửa ngày sau mới làm cho thân thể cứng ngắc đi xuống.

May mắn chỉ là mộng, hiện tại cô đang ở trong nhà mình, cảnh vật bài trí bốn phía đều là thứ mà cô đã nhìn quen mắt thật lâu, quen thuộc thật lâu. Từ thật lâu trước kia cô đã trở về nhà để ở, nếu không bởi vì công việc mới ở khá xa nhà, cô cũng sẽ không mua căn nhà ở gần trường học như vậy, ba mẹ sợ cô không thích ứng hoàn cảnh mới, còn riêng đêm nơi này thiết kế giống y như đức căn phòng ngủ ở nhà của cô.

Nhưng mà.

... Sao cô lại mơ thấy chuyện bảy năm trước?!

Đã lâu lắm rồi cô không còn nhớ đến chuyện này nữa, cô cũng nghĩ rằng mình đã quên người kia mất rồi, người đó, — Không phải cũng đã chết ở trong ngục sao? Hết thấy đều đã xong rồi...

Bàn tay trắng nõn che lại trái tim đang đập dồn dập của mình, bị ác mộng làm bừng tỉnh Tang Văn Cách rốt cuộc không có buồn ngủ, thế là liền đứng dậy khoác thêm áo khoác đi về hướng phòng bếp bụng chén sữa đi ra. Thuận tiện nhìn chiếc đồng hồ treo ở phòng khách, hai giờ bốn mươi phút sáng.

Đã rất khuya, nhưng cô lại cũng ngủ không được.

Nhấp một ngụm, cô ngồi vào trên sofa, uống sữa ấm áp, suy nghĩ bay tán loạn, tâm tình hỗn loạn đến gần như không thể khắc chế, di động đúng lúc này đột nhiên vang lên, dọa cô bị sốc.

Trên màn hình chỉ hiện thị một chữ “Khu”

Tùy tay tiếp nhận, bên đầu dây bên kia, tiếng nói thanh nhã ôn nhuận của người đàn ông lập tức truyền vào tai cô, không có cảm xúc gì, lại có thể rõ ràng nghe ra quan tâm ẩn dấu trong đó: “Thấy ác mộng?”

Tang Văn Cách bĩu môi: “Anh là con giun trong bụng em à.” Ngay cả chuyện này cũng biết.

Trình Cảnh Xu ở bên đầu bên kia khe khẽ nở nụ cười, “Nếu như vậy thì tốt rồi.”

“...” Tang Văn Cách vội vàng nói sang chuyện khác, “Làm sao anh biết em gặp ác mộng?” Người này, từ nhỏ đến lớn bất cứ chuyện gì của mình vốn không thể nào giấu được anh ta, không, có lẽ có một chuyện, nhưng đây cũng không không phải cô nguyện ý, mà là “Người kia” Bất buộc, mà anh ta cũng dường như thật sự không có cảm thấy được cái gì...

“Ly Ly?” Trình Cảnh Xu nhẹ nhàng gọi, “Hôm nay là ngày đầu tiên em chuyển đến nhà mới, em vốn quen giường như vậy, anh đương nhiên sẽ biết em ngủ không tốt, nếu ngủ không tốt thì đương nhiên sẽ có ác mộng.”

Cô bật cười, “Xem như anh thông minh!”

“Ha ha...” Tiếng cười ôn nhuận như ngọc ở đêm khuya đúng là trầm thấp mê người như thế, quả thực có thể đem linh hồn nhỏ bé của người khác câu đi, “Thế nào, sợ sao? Ngày mai anh chuyển đến ở cùng em nhé.”

Tang Văn Cách vội vàng cự tuyệt: “Không cần, anh còn có công việc phải làm, hơn nữa, chỗ này của em chỉ có một phòng ngủ thôi, em cũng không phải trẻ con cái gì cũng cần người khác ở cùng.”

Trình Cảnh Xu lặng yên, thế là cô lại nhõng nhẽo cứng rắn khuyên can mãi cuối cùng cũng làm anh ta đánh mất ý niệm trong đầu là muốn chạy đến thăm cô ngay bây giờ, nhưng bị bắt phải hứa mỗi tuần phải gặp mặt anh ta một ngày, thật sự là tiền mất tật mang!

Cuối cùng cũng đem anh chàng quá mức lo lắng suốt kia dỗ yên, sau khi cắt điện thoại Tang Văn Cách lười biếng nằm ở trên sofa, ánh mắt mê ly không biết suy nghĩ cái gì, trên tay nắm chén sữa vẫn còn nghi ngút khói, rõ ràng hiện tại là đêm mùa hè, lại có vẻ lạnh lẽo như vậy.

Sau chuyện xảy ra bảy năm trước, thái độ của Khu đối với cô càng lúc càng trân quý, rất giống cô không phải là người mà là bảo vật. Cả ngày đem cô nâng niu trong lòng bàn tay che chở, ngay cả nói cũng không dám lớn tiếng nói một câu.

Thờ dãi, có lẽ như vậy mới tốt nhất, hẳn không cần áy náy, cô cũng không cần bước qua ranh giới cuối cùng của hai người, cứ như vậy thì tốt rồi...

Kỳ thật, mới vừa rồi hai người bọn họ đều nói dối, cô sợ dĩ thấy ác mộng, cũng không phải bởi vì chuyển sang nhà mới lạ giường. Là vì... Căn nhà này, tuy xa lạ nhưng lại quen thuộc như thế này, làm cho cô nhớ tới một ít trí nhớ đến không tốt đẹp mà thôi. Chỉ là hẳn không nỡ, cô lại không muốn nghĩ đến, thế nên trong lòng hai người đều tự hiểu rõ, nên đã đem nguyên nhân thật sự tránh sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Cũng vào đêm khuya tĩnh mịch như lúc này.

Tựa vào cửa sổ sát đất, điều xi gà từ khe hở của hai ngón tay người đàn ông, đã gần như cháy sạch, nhưng hắn vẫn si ngốc nhìn phương xa, đôi mắt đen thâm thúy đó nhìn không hề nháy mắt, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thanh âm rên rỉ của người phụ nữ trong phòng dần dần lớn lên, nhưng lại không hề quấy rầy đến suy nghĩ của hắn chút nào, hắn vẫn đứng đó, cùng với những lọn khói quay quanh, nhưng hắn vẫn không hề hút chỉ đưa mắt nhìn nơi xa.

“Ừm... A anh Dương, anh giỏi quá, a... Còn muốn, em còn muốn???? Ừm——”

Tiếng hét cuối cùng của người phụ nữ đó bén nhọn yêu kiều kéo dài “Anh Dương, thực rõ ràng, cô ta đã đạt tới cao trào, nhưng lập tức, cô ta bắt đầu cầu xin tha thứ, em, em chịu không nổi... A anh Dương... Em, em giúp anh rút ra được không?! A...”

Người đàn ông từ từ trông về phía xa lấy lại tinh thần, giống như lão tăng nhập định, quay lại phòng khách ngồi xuống, lẳng lặng chờ đôi nam nữ trong phòng làm xong mọi chuyện.

Đem điều xi gà dụi vào chiếc gạt tàn bằng thủy tinh, hai tay hắn vòng quanh ngực, tựa vào trên xô pha, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại tiếng kêu dâm dăng của người phụ nữ khi cao trào vừa rồi.

Không có một chút e lệ, hoàn toàn toàn chính là bị tình dục làm chủ lý trí, tựa hồ có thể hét được bao nhiêu thì hét, tận tình phóng dăng, dâm dăng không chịu nổi.

Không giống cô gái nhỏ của hắn, cho dù kích tình như thế nào, cô cũng dùng hết toàn lực khắc chế chính mình, không cho mình kêu thành tiếng, vào mỗi lúc đó, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô luôn ần ần nén lại đến đỏ bừng, đẹp đến mức làm cho người ta không thể hô hấp, mỗi khi nhớ đến cô làm cho dục vọng luôn luôn bình ổn của hắn tiếp tục sống lại lần nữa.

Cô gái nhỏ của hắn...

Người đàn ông nhắm lại mắt, trong ánh mắt thâm trầm có tia sáng lấp lánh như độc xà đang toát ra.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông tuấn mỹ chỉ bọc một cái khăn tắm đi ra, trên khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt tràn đầy vẻ trêu đùa: “Thế nào, đại ca, nghe xong lâu như vậy, có phản ứng gì không?” Ánh mắt thoáng nhìn về hướng đứng quần của người đàn ông, lập tức mất hứng thờ dài, “Đại ca, anh vẫn không cứng nổi à!” Không thể hưởng thụ cực lạc của nhân gian, làm đàn ông còn có lạc thú gì?

Người đàn ông thản nhiên nhìn hắn một cái, hắn lập tức nín bật.

“Chuyện anh dặn cậu làm đến đâu rồi?”

“OK, nhưng em không hiểu, đại ca, anh muốn đến cái trường học quý quái đó làm gì vậy?” Dương Ngạo cau mày khó hiểu, “Trường học đó có gì vui à” Chẳng qua chỉ là trường trung học bình thường thôi, nhiều nhất chỉ là trường chuyên, đại ca đến đó làm gì nhỉ?

Người đàn ông lại liếc mắt qua một cái: “Chuyện này cậu không cần biết.”

Dương Ngạo bĩu môi: “Thật không biết chúng ta rốt cuộc có phải là huynh đệ vào sinh ra tử hay không. Anh nhìn anh đi, cả ngày buồn giống như quả hồ lô, nói cái gì cũng không chịu nói với chúng em, đại ca, anh có biết chúng em đều rất lo lắng cho anh hay không!”

Vậy mà hắn còn thường xuyên mang theo mỹ nữ đến chỗ này làm tình cho anh ta nghe, mục đích không phải chỉ vì muốn kích thích đại ca nhất trụ kinh thiên đó sao, chẳng lẽ hắn có sở thích biến thái để người khác lắng nghe chuyện hoan ái riêng tư của hắn?

Người đàn ông lặng yên thật lâu, ngay lúc Dương Ngạo thiếu chút nữa nhìn không được không để ý đến hắn là đại ca muốn nổi bão, hắn cúi đầu mở miệng: “... Anh có người yêu rồi.”

Dương Ngạo bị dọa rớt cằm.

Bàn tay to của người đàn ông dùng sức nắm mạnh một cú, liền đem cái cằm trật khớp của gã kia trở về chỗ cũ.

Sau đó quyết đoán đứng dậy bước đi.

Sau khi thoát khỏi sừng sốt, Dương Ngạo lập tức chân chó theo sau, lái nhái tuyên thệ nhất định phải tìm ra bí ẩn này, ngày mai nhất định phải tìm bọn

đàn em khoe tin tức chấn động độc nhất vô nhị này: “... Hắc hắc hắc đại ca à, có thể hé cho em niết tí xú, chị dâu là ai hay không? Tên gì, họ gì, nhà ở đâu, năm nay được bao nhiêu tuổi? Sao trước giờ em không nghe đại ca nhắc ả? Có liên quan gì đến ngôi trường rách mà anh bảo em làm không? Anh quen biết với chị dâu khi nào?...”

Người đàn ông dừng lại cước bộ, chỉ nói một câu: “Cô ấy... Là công chúa.”

Lưu lại Dương Ngao khổ sở vò đầu bứt tai nghĩ đến nát óc.

Công chúa, công chúa nước nào thế?! Cũng không phải không có tiểu thư quý tộc hay công chúa một vài quốc gia nào đó coi trọng đại ca, nhưng anh ấy không phải luôn giống như Liễu Hạ Huệ ai đến cũng cự tuyệt sao? Hắn cùng chúng huynh đệ còn tưởng rằng đại ca bởi vì bị bệnh bất lực nên mới không đón nhận những người đó, dù sao những người đó đều là báu vật hiếm thấy mà~

Ách, chờ hắn từ trong những tưởng tượng loạn xạ của hắn lấy lại tinh thần, liền phát hiện người đàn ông kia đã sớm không biết tung tích...

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ngày đầu tiên Tang Văn Cách đi làm rất thuận lợi

Tuy rằng có học sinh đặc biệt nghịch ngợm, gây sự, nhưng đại đa số đứa nhỏ đều chăm chỉ hiếu học, mặc kệ nhân phẩm tố chất của bọn nhỏ như thế nào, ít nhất ở lớp học của cô, không có ai cố ý quấy rối, được rồi, ai bảo cô giáo âm nhạc là không được coi trọng chứ? Ngoại trừ những học sinh có năng khiếu sẵn, gần như là không có học sinh nào hứng thú với khóa học này...

Cô ôn giáo án đi ở trên hành lang, chuẩn bị trở lại văn phòng thu thập một chút, làm giáo sư đảm nhiệm khóa học này, dạy âm nhạc, khóa của cô không tính nhiều, hơn nữa không phải dạy thêm, cũng không cần kèm cặp thêm các em học trò, chỉ cần mỗi ngày dạy xong hết tiết là có thể về nhà rồi.

Đi đến chỗ xôn xao, một đám học sinh cãi nhau ầm ĩ bắt nguồn từ một nhóm học sinh hưng phấn thảo luận với nhau sau khi tan trường, một số em đi tuốt đằng trước mặt, vừa đi còn vừa cùng đồng học cao hứng phấn chấn thảo luận cái gì.

Quá độ hưng phấn kết quả chính là tạo thành thảm kịch một đám học sinh va chạm nhau đám học sinh đi, va chạm thì không sao, nhưng cô giáo bị đụng thiếu chút nữa ngã lăn quay ra đất.

Vỗ về cái trán đứng vững cước bộ, Tang Văn Cách mím môi môi cánh hoa, miễn cưỡng đỡ lấy chân tường, tránh không bị đối phương đụng vào, nhưng mà giáo án không may đã bay tán loạn như bông tuyết. Đám học trò vô tâm lập tức nói tiếng xin lỗi, lại ân cần nhặt giáo án lên trả lại cho cô, những học sinh khác cũng lập tức như ong vỡ tổ nhảy đến, không ngừng xin lỗi, quan tâm, hiện trường nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Tang Văn Cách tiếp nhận giáo án được nhặt lên và sửa soạn lại rất tốt, khẽ cười, khí chất thanh nhã tuyệt luân lập tức khiến cho chung quanh im bật, vốn chính là cô đụng vào người ta, cũng là người ta nói xin lỗi trước, điểm ấy như thế nào cũng hơi ngại.

“Cô không sao, thật có lỗi, là cô đụng vào em trước.” Cô vươn tay sờ sờ vào đầu nam sinh bị đụng, cười thản nhiên, “Mau về nhà đi thôi.”

“Cảm ơn cô!”

Nhìn các bóng dáng thanh xuân dào dạt đó, Tang Văn Cách lộ ra nụ cười bình thản.

Thật sự là hạnh phúc!

Lắc đầu, cô thu lại tâm tư tiếp tục đi về phía trước, tối hôm nay sẽ mở tiệc chào mừng cô, hiệu trưởng cũng nói muốn đem cô chính thức giới thiệu với các giáo viên khác một chút, như thế nào cũng không thể trễ được

Ừm... Trở lại văn phòng thu thập một chút sau đó lại về nhà đổi quần áo, đến lúc đó vừa đúng thời gian.

Đẩy cửa ban công ra, phòng to như vậy thế mà không có một bóng người, xem ra các giáo viên khác cũng đều tan tằm về nhà, chỉ còn một mình cô thôi, văn phòng này tổng cộng có sáu giáo viên, đều là dạy chương trình nghệ thuật, chỉ có thầy chủ nhiệm lãnh đạo có công tác ngoài mới có văn phòng riêng, giáo viên khác đều là đại khái năm sáu người cùng dùng chung một phòng. Cô là người mới tới, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Giờ khắc này, Tang Văn Cách bỗng nhiên vô cùng may mắn khi không cho cha mẹ của Trình Cảnh Xu can thiệp vào công việc của mình. Nếu bọn họ biết cô cùng những người khác xài chung một văn phòng, không có phòng nghỉ cùng phòng rửa mặt riêng, thật không hiểu bọn họ sẽ thật sự làm ra cái gì.

Đem giáo án để xuống, qua loa đem mặt bàn thu thập một chút, Tang Văn Cách đi vào phòng trà nước, muốn uống một chén trà nóng rồi lại đi.

Ai ngờ, ngay tại cô vừa mới bước vào đi sau một giây, đột nhiên có một khuôn ngực rực lửa từ phía sau bao vây cô.

Cô bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng liều mạng giãy dụa.

Người nọ cũng không có nói chuyện, bàn tay to kích tình khó nhìn liền bao phủ lấy nơi đầy đà mềm mại của cô, dùng sức xoa nắn nhưng lại không làm đau cô, ngón tay thô ráp vô cùng linh hoạt giải khai lớp áo lót của cô, thật cẩn thận dò xét đi vào, liền đụng phải đỉnh cực kì non mềm kia.

Tang Văn Cách giật mình một cái, thân mình mảnh khảnh càng thêm giãy dụa mãnh liệt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra định lớn tiếng kêu cứu.

Nhìn không tới mặt của người đàn ông phía sau, nhưng lại có thể vô cùng rõ ràng cảm nhận được nam căn nóng rực liền để ở miệng của mình dục cọ xát vô cùng ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Hoan ái trong phòng trà nước (thượng)

Tang Văn Cách sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như giấy trắng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra vẫn chưa kịp phát ra âm thanh đã bị người đàn ông phía sau dùng môi ngăn chặn, hai mắt bị một bàn tay to phủ lên, cô ở trong tối bất an đến cực điểm.

Rất nhanh, người đàn ông dễ dàng liền thuận phục cô, tất cả phản kháng với hắn mà nói không khác gì con mèo nhỏ, ngoài làm cho hắn cảm thấy buồn cười đáng yêu, hoàn toàn không có một chút tác dụng.

Đôi mắt to đen nhìn thẳng vào đôi tròng mắt trong veo như nước của cô, hai cô tay mảnh khảnh cũng bị người đàn ông dùng một bàn tay bắt lấy, thân mình mỹ lệ hoàn toàn nằm gọn ở trong lòng người đàn ông, Tang Văn Cách dùng sức giãy dụa, hậu quả chính là diện tích cọ xát của cô ở trên thân người đàn ông càng lớn, khiến tiếng hít thở của người đàn ông đó càng thêm có vẻ tục tĩu, mỗi một lần đều lộ ra dục vọng thâm trầm.

Bàn tay to lần thứ hai theo áo vật áo somi linh hoạt chui vào, dọc theo da thịt trắng mịn nắm được một bầu ngực sữa mềm mại rất tròn, ngón trỏ thô ráp không thể tin được nhọt nhọt vuốt ve đỉnh mềm mại đồ ứng, làm cả người Tang Văn Cách đều nổi da gà.

Nước mắt không ngừng chảy xuống, Tang Văn Cách thực sự hối hận, sớm biết gặp phải loại chuyện này, cô tình nguyện về công ty của gia tộc để đi làm, cũng sẽ không đến nơi trung học cơ sở này đi dạy.

Nhìn thấy nước mắt trong suốt, trái tim vốn luôn cứng rắn của người đàn ông không khỏi mềm mại hẳn đi, đôi môi mỏng ấn lên, đem bột nước xinh đẹp kia liếm đi, sau đó ôn nhu ở trên môi của cô hôn nhẹ, muốn cô buông thả phòng, không cần lại khăn trương như vậy.

“Đừng...” Cô khóc lê hoa mang vũ, diễm đạm đáng yêu, lại làm cho hạ thể của người đàn ông bốc lên dục hỏa khó có thể dập tắt, hận không thể lập tức đem cô áp đảo trong người hạ hung hăng yêu thương mấy trăm lần!

“Buông, buông ra!” Cảm xúc của cô lập tức liền lại kích động, bị hắn giữ chặt đôi tay nhỏ bé liên tiếp ở sau người giãy dụa, hàm răng trắng như tuyết đem môi cắn ra vết đỏ thật sâu.

Đôi mắt đen thâm thúy toát ra đau lòng khó có thể che giấu, người đàn ông mạnh mẽ hôn lên đôi môi phấn của cô, ngậm lấy cánh môi non mềm nhẹ nhàng mút, động tác lại vô cùng ôn nhu.

Nhưng mà Tang Văn Cách trong lúc sợ hãi làm sao còn có thể cảm nhận ra được? Cô giãy dụa lợi hại hơn.

Người đàn ông bất đắc dĩ thở dài một hơi, tựa hồ vì sự giãy dụa của cô cảm thấy một tia khó xử, lại không muốn cứ buông ra như vậy. Thế là hắn rút dây lưng bên hông, nhanh chóng đem hai cô tay yếu ớt của Tang Văn Cách trói lại, không có thật chặt, nhưng cô tuyệt đối tránh không thoát, làm cho cô chỉ có thể đem thân mình mềm mại cong ở trước mặt hắn.

Áo somi màu trắng bị cởi ra mấy nút, lộ ra áo lót cũng màu trắng, sớm bị người đàn ông đẩy lên trên cao, bầu ngực sữa đầy đà cao ngất xinh đẹp cứ như vậy hiện ra ở trước mắt nóng rực của người đàn ông, hai đóa hồng anh đào ửng kiêu diễm ướt át, ở trong không khí lạng lẽ đứng thẳng lên, dụ dỗ người hái.

Sợ da thịt mềm mại của cô nằm dưới sàn sẽ bị tổn thương đến, người đàn ông bỏ đi áo khoác của mình đặt xuống dưới, sau đó bàn tay to liền thẳng tắp cầm vòng eo mảnh khảnh lạ thường kia.

Đôi mắt đen thoáng hiện nét đau lòng khó có thể nói thành lời.

Nhiều năm rồi, cô vẫn gầy như vậy, người đàn ông kia không có đối tốt với cô sao? Vì sao cô vẫn yếu ớt như vậy? Mà người đàn ông kia lại cứ để cho

người yếu ớt như cô lẫn lộn ngoài xã hội như vậy?

Hắn ta hoàn toàn là không xứng có được cô!

Đôi môi mỏng yêu thương đè ép xuống, ngâm lấy một một quả hồng anh mềm mại, nhẹ nhàng cắn.

Cho dù đáy lòng không muốn, nhưng thân thể lại dường như quen thuộc với mùi hương của ai đó, bất chợt lại có phản ứng, Tang Văn Cách khó khăn nhắm mắt lại, cắn chặt môi, xấu hổ và giận dữ muốn chết. Cô làm sao cũng không có nghĩ đến, bảy năm sau, cô còn có thể có giờ phút ngưng đọng đến chết đi được như thế này!

Quần áo không chỉnh, nằm ở dưới thân người đàn ông, bị hắn đùa bỡn, địa phương bí ẩn thần bí nhất của thân thể, đều trắng trợn hiện ra ở trước mặt hắn, mặc hắn đùa cợt... Không, cô không muốn như vậy, cô không muốn!

Thấy cô khóc không ngừng, người đàn ông từ từ hít một tiếng, cúi đầu rời khỏi bầu ngực sữa mềm mại làm hắn điên cuồng, hôn lên của cô cánh môi, ôn nhu, hết sức thâm tình liếm mát.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hoan ái trong phòng trà nước (hạ) (H)

Cho dù Tang Văn Cách ngu ngốc như thế nào, sợ hãi như thế nào, ở trước sự ôn nhu người đàn ông như vậy, cô cũng phát giác được có cái gì không thích hợp. Trên đời này có người phạm tội cường gian nào lại ôn nhu đối với nạn nhân như vậy?!

Nhưng cô cũng không có vì ý tưởng này của mình mà cảm thấy an tâm, ngược lại càng thêm sợ hãi.

Điều đó không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Nhận thấy được thân thể mềm mại của người trong lòng đột nhiên xoay mình cứng ngắc lên, ánh mắt thâm trầm của người đàn ông hơi âm ỉ, bàn tay to lại nắm chặt vòng eo của cô như trước, đôi môi mỏng hôn lên ở trên mặt cô.

Công chúa của anh, em có nhận ra anh không?

Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ em cũng không từng quên mất anh, đúng không?

Hắn hôn lên cánh môi hồng nhạt của cô, gương mặt có chút tiều tụy, ngón tay từ vòng eo mảnh khảnh của cô uốn lượn từ từ lần mò lên trên, hết sức nhu tình mà thăm dò, bàn tay to ở trên người của cô dẫn dụ phát ra âm thanh kích tình khó nén Tang Văn Cách cả người đều đang run rẩy, cô như thế nào cũng không tin tưởng đây là thật sự, điều này sao có thể!

Nam căn cứ nóng của người đàn ông nóng bỏng qua lại ái muội cọ xát nơi riêng tư mẫn cảm của cô, khiến cho cô cảm nhận được nơi đó chảy ra nhọt nhạt hương vị ngọt ngào, đôi môi mỏng không khỏi cong lên một nếp nhăn trên mặt khi cười, bàn tay to linh hoạt cởi bỏ đi nút thắt trên váy chữ A của cô, lặng lẽ dò xét đi vào, khiến cho Tang Văn Cách kêu lên một tiếng sợ hãi.

Trước mắt chỉ có màu đen che lấp, trên người đột nhiên xuất hiện một bàn tay to tùy ý sờ nắn, địa phương tư mật nhất cũng bị xâm phạm đến... Tang Văn Cách cố nén nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn chỉ phát ra được tiếng “Ồ ồ” như gào thét, giống như con mèo nhỏ đáng thương bắt lực kêu to.

Trong lòng người đàn ông có đau lòng cùng khát vọng, hận không thể lập tức liền đem cô bóp chết ngay tại chỗ, nhưng trong lòng lại tràn ngập ý tứ trấn an cô, liền hôn lên cánh môi ướt át của cô, qua lại liếm mát cắn cắn, đem hương thơm nơi khoang miệng nhắm nháp vài lần. Bàn tay to sờ soạn đến nơi đào nguyên thần bí, thật cẩn thận cắm đi vào nửa ngón tròn.

Thân mình mềm mại của Tang Văn Cách thoáng cứng ngắc giống như tảng đá, cô buộc chặt thân thể mềm mại không dám động, sợ ngón tay đáng giận kia lại xâm nhập đến bên trong, cái miệng nhỏ nhắn lại phát ra tiếng nức nở bị thương như con vật nhỏ bị thương, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, thoát nhìn làm người cực kỳ đau lòng.

Tiếng cười trầm thấp của người đàn ông liền từ trong miệng phát ra, đồng thời trong ngực đều chấn động theo, ngón tròn thon dài thô ráp càng thêm xâm nhập sâu vào hoa huyết chật hẹp, chung quanh bao lấy, vỗ về chơi đùa bốn vách tường mềm mại dày đặc nếp nhăn. Ngón tay ấn mạnh lên thành vách tường, cao thấp trái phải xoay tròn, làm cho mật hoa mang theo hương vị ngọt ngào ồ ạt cùng nhau mà ra, làm cho tay hắn đều lay lắt dính mật hoa có hương vị vô cùng ngọt ngào.

Thân mình mềm mại của cô làm sao chịu được? Tay nhỏ bé gãy dựa, ra sức muốn gãy khai trói buộc từ sợi dây lưng của mình, cho dù cổ tay đã muốn gãy vì tróc vẩy cũng không tiếc.

Thấy bộ dáng cô rõ ràng biết mình là ai lại vẫn muốn thoát đi, đôi mắt thâm trầm của người đàn ông không khỏi càng thêm lạnh lùng hẳn lên. Bỗng dưng cảm giác tự ti cùng tuyệt vọng đã xa cách nhiều năm lại càn quét thổi đến, mặc kệ hắn biến thành người như thế nào, cô cũng sẽ không bao giờ liếc hắn một cái, cho tới bây giờ cũng sẽ không!

Nghĩ như vậy, trong lòng tràn đầy ôn nhu nháy mắt nhìn không được liền hóa thành thô bạo tàn khốc, hắn hung hăng đẩy mông mạnh về phía trước, cũng không làm tiền diễn, cứ như vậy mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong thủy huyết mềm mại kiều diễm của cô.

Cô còn chưa đủ ẩm ướt, tự nhiên sẽ thấy đau, cái miệng nhỏ nhắn đều có chút trắng bệch, cánh môi run run, muốn kêu, lại một chữ đều phát không được, chỉ có thể “Y y nha nha” vô ý thức gào thét, nước mắt theo chup mắt màu đen chảy ra, thấm ướt hai má tái nhợt.

Trong lòng người đàn ông đột nhiên đau nhói, giống như bị kim đâm, cho tới bây giờ hắn cũng không muốn thương tổn cô, dù là thân thể hay là tinh thần, nhưng không làm đau cô không ngược cô cô sẽ không đem tâm tư đặt ở trên người hắn! Kêu rên cũng tốt, khóc cũng tốt, muốn vãn nạn loại cảm xúc này của cô, chỉ một mình hắn mới có thể xem!

Cuối cùng vẫn là nhìn không được lòng tràn đầy yêu thương cùng đau lòng, sau khi hung hăng đâm đi vào, hắn cuối cùng vẫn là đành chỉ bất động, cho dù kiên nhẫn của chính mình sắp bùng nổ, cả người đều bởi vì khát vọng cô mà co rút đau đớn.

Bàn tay to lớn mò đến địa phương hai người ái ân, mềm nhẹ niết, gọi lên đậu đỏ màu hồng phấn nho nhỏ, khi thì gầy nhẹ khi thì vuốt ve, khiến thân thể mềm mại của cô run rẩy một trận rồi lại một trận.

Tác giả muốn nói: quả nhiên H so kịch tính đơn giản hơn nhiều nhĩ~ vì H vĩ đại mọi người nhấn lại đi nhé~

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ái dục triển miên (thượng)

Một trận điện lưu nhanh chóng từ nơi riêng tư truyền đến, tê dại làm cho cả người Tang Văn Cách đều nổi da gà.

Người đàn ông nhú nhú mảy, không được, cô vẫn là không đủ ẩm ướt, như vậy sẽ làm cô bị thương

Nghĩ nghĩ, hắn cúi đầu, ngâm một nén nụ hoa đỏ bưng, đặt ở trong miệng từ từ nhắm nuốt, bàn tay to tiếp tục dưới thân vuốt ve tiểu đậu đỏ phấn nộn của cô, đầu lưỡi ôn nhu vòng quanh nụ hoa chuyển vòng, lâu lâu lại hút thật mạnh một chút, cho đến khi biến cô cả người bủn rủn, thân mình mềm mại giống như nước vùi ở trong lòng hắn, giống đóa hoa xuân bị bão táp vùi dập.

“Ưm... Không...” Lại là một trận khoái cảm trí mạng đánh tới, thân thể mềm mại miễn cảm không chịu nổi hắn cao thấp tấn công, lại là một dòng hương vị ngọt ngào thẩm xuất ra khỏi thân thể, toàn bộ phòng tràn nước lập tức tràn ngập hương khí đậm mẽ.

Người đàn ông lại thêm vào một ngón tay, mềm nhẹ cắm vào hoa huyết vừa nhanh vừa ẩm ướt, cao thấp qua lại, thất lưng cường tráng ngẫu nhiên phối hợp tiến lên một chút, lại không dụng lực, chậm rãi, như là đang trêu chọc.

Bàn tay mảnh khảnh của cô đã bị dây lưng làm trầy xước da thịt, Tang Văn Cách vẫn gầy dựa như cũ, thân mình mềm mại trắng như tuyết nhiễm một tầng phấn hồng, ở dưới thân của hắn tinh tế run run, lại như thế nào cũng không chịu cứ trầm luân như vậy.

Rút ra ngón tay đã ướt sũng mật hoa, người đàn ông ngừng đầu, mở ra đôi môi mỏng, ngâm lấy đầu ngón tay, tinh tế nhắm nháp tư vị tuyệt mỹ đã xa cách nhiều năm.

Cô vẫn ngọt ngào trước sau như một, làm cho hắn luyến tiếc buông ra.

Hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, đem toàn bộ hương vị trong miệng thuộc về cô đưa đến, đầu lưỡi găt gao dề của cô yết hầu, không cho phép cô nhổ ra.

Tang Văn Cách ghé tòm muốn ới, cô khóc lợi hại hơn, cái miệng nhỏ nhắn bị hắn ngâm lấy cũng vẫn là phát ra âm thanh “Ồ ồ” nghẹn ngào, thân thể vốn dĩ còn đang động tình đến tận đây cũng hoàn toàn lạnh xuống, cô chịu không nổi, thật sự chịu không nổi, cho dù biết đây là gì đó của chính mình, nhưng nghĩ đến là từ nơi đó đi ra liền...

Thấy cô khóc đến lê hoa mang vũ, dưới thân mềm mại cũng không xuất thủy, người đàn ông bắt đầu dĩ thờ dài, rút ra phân thân dâng trào. Cô vẫn là như vậy, khiết phích vẫn là lợi hại nhất, đối với chuyện nam nữ luôn không thể thả lỏng, luôn cảm thấy bản.

Bàn tay to lớn mân mê vòng eo mềm mại như liễu, từ làn da thịt trắng mịn non mềm dần dần hướng về phía trước, hai bàn tay đồng thời đều nắm hai bên

bầu ngực sữa, ngón tay nhè nhè vuốt ve đỉnh non mềm đỏ ửng, hai tay xoa nắn, có chút thô lỗ, cũng tuyệt đối không làm cô đau. Hắn vốn luyến tiếc làm đau cô. Thà mình chết chứ không muốn cô tổn thương dù chỉ một chút, cho dù cô cũng không cảm kích.

Khuôn mặt cương nghị vùi vào chiếc gáy mềm mại thơm tho của cô, khe khẽ thờ dài.

Công chúa của anh, em có thể liếc mắt nhìn anh một chút không?

Ồ trong lòng em, anh thật sự dơ bẩn như con chuột trong cống sao?

Anh luôn rất nhớ đến lúc ban đầu gặp mặt, khi môi em cười nhẹ như ngọn gió xuân, nhưng vì sao em vẫn không chịu để ý đến anh?

Hơi thở nóng rực phun ở gáy Tang Văn Cách, cô miễn cảm rột lui cổ, trong lòng sợ hãi càng nhiều.

Người kia, người kia không phải đã chết ở trong tù sao? Mọi người không phải đều nói như vậy sao? Không phải cô cũng đã tận mắt nhìn thấy thi thể của hắn sao?

Như vậy người đàn ông trước mặt này là ai?!

Tiếng thờ dốc của người đàn ông lại bắt đầu biến thô, tuy rằng cảm dục nhiều năm có thể so sánh Liễu Hạ Huệ, nhưng hắn vẫn là một người đàn ông bình thường, nhất là thời điểm người phụ nữ mình yêu lửa thể nằm ở dưới thân chính mình, có người đàn ông nào có thể chịu được?!

Không được, cô không muốn, như vậy không tốt, mà hắn, một chút cũng không muốn thương tổn đến cô.

Cúi đầu xuống, người đàn ông cúi đầu ngậm lấy hai phiến thịt mềm mại còn thấm nước như giọt sương, răng nhẹ nhàng cắn cắn, đầu lưỡi cũng chen vào, dọc theo hoa nguyệt non mềm chung quanh liếm mát, cuối cùng ngậm lấy hoa hạc phía trên thủy huyết, giống như trẻ con uống sữa dùng sức hút, bàn tay to vẫn nắm lấy bầu ngực sữa của cô bên trên, vuốt ve qua lại có kỷ xảo.

Tang Văn Cách giây dựa lợi hại hơn — khi hắn rút ra đi ra, cô còn tưởng rằng này người đàn ông sẽ bỏ qua cho cô.

Nhưng phản ứng của thân thể lại không lừa được người khác, cô cảm thấy ở chỗ sâu trong thân thể có chút gì đó không chịu chính mình không chế muốn đi ra, một dòng suối trong suốt róc rách chảy ra, hương khí mê người, dưới thân hút càng lúc càng nhanh khoái cảm, trong thân thể cũng càng ngày càng mạnh cô khóc cắn phần môi, trong lòng xấu hổ đến thiếu chút nữa muốn chết— Dù như thế nào cũng không nguyện ý cứ như vậy bị hắn đưa đến cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ái dục triển miên (hạ) (H)

Tròng mắt đen thâm thúy không nháy một cái nhìn chăm chăm cô. Mỗi một lần cô hô hấp, mỗi một thanh âm rên rỉ, thậm chí là những đường cong trên gương mặt có chút thay đổi, hắn cũng nghiêm túc tỉ mỉ mà nhìn, một chút cũng không bỏ sót.

Đôi môi mòng rời đi nơi đào nguyên kia, đổi lại là một ngón trỏ, nhẹ nhàng cắm vào.

Thân thể Tang Văn Cách đang mềm mại như hoa trong nháy mắt đã cương cứng, cảm giác bị dị vật xâm lấn lấy thân thể, cô vẫn cho là đôi này đều sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng là — ngón tay tà ác, nếu như chỉ dò xét đi vào thì không thể nói, thể nhưng, hắn thậm chí còn dùng sức chen vào bên trong, cho đến khi chạm đến chỗ có thể so sánh nhạy cảm hơn những nơi khác, thì đầu ngón tay ngón tay ở bên trong gầy nhẹ mấy cái, ngay sau đó cũng không chút nào lưu tình triển khai thể công bén nhọn, vừa khiêu khích vừa dụ dỗ, nhất quyết muốn cô phát tiết ra ngoài.

Cô càng thêm dùng sức cắn chặt môi dưới, hàm răng thậm chí cũng bắt đầu run lên, thân thể mảnh khảnh trong tay hắn như hoa hóa loại nở rộ, đỏ tươi càng ngày càng dễ thấy, "... Không cần..." Cô khóc lắc đầu, nói gì cũng không nguyện ý bị một người đàn ông đưa đến cao trào. Thật xấu hổ...

Bướng bỉnh như vậy...

Người đàn ông phát ra tiếng thờ dài trầm lắng, trong mắt tràn đầy cảm xúc vừa yêu vừa hận, làm sao còn có người bướng bỉnh như vậy? Hương thụ thật tốt không được sao? Biết rõ anh là ai, rõ ràng không phải lần đầu tiên, tại sao em lại luôn không chịu học ngoan, luôn muốn phản kháng?

Thế là hắn cũng không lưu tình nữa, vốn dĩ còn chước vài phần tình cảm và thể diện ngón tay, càng phát sử dụng lực, chỉ cần sức lực không tổn thương tới cô là được, chiêu trò của hắn đa dạng, cũng bởi vì muốn cô thoải mái đạt đến đỉnh cao của hoan ái mà học từ phim ảnh lục lọi ra. Bây giờ, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, lúc thân thể hắn lửa nóng khó nhịn, hắn liền tận tình ảo tưởng đến lúc gặp lại cô, đề cô ở dưới thân mình, trên chọc cô đến run rẩy, rên rỉ và đạt cao trào như thế nào, hiện tại, cuối cùng cũng như ý nguyện.

Theo kế hoạch của hắn, hắn vốn là không nên xuất hiện ở trước mặt cô sớm như vậy, chỉ là nỗi nhớ nhưng khắc cốt có lẽ đã đem ý chí của hắn đánh cho tiêu tan hầu như không còn, hắn cũng không nhìn được nữa, tình cảnh biết rõ cô ở nơi nào lại không đụng được, chỉ cần vừa nghĩ tới cô, thân thể liền lập tức có phản ứng, hận không được lập tức đem lấy cô chộp tới, yêu thương thật nhiều!

Từ từ, hắn dò một ngón tay vào lần nữa, một cái tay khác cũng không còn nhàn rồi, cảm bầu ngực sữa của cô vuốt vuốt nhẹ nhàng, đầu ngón tay tích cực ở nơi mềm mại của cô di chuyển nhanh hơn, bắt được điểm nhạy cảm của cô lập tức thấy đôi biện pháp trên chọc vuốt ve, khiến cho thân thể mềm mại của cô run rẩy, mặt hoa tuôn trào mạnh mẽ.

Tang Văn Cách khóc đến càng thêm thâm, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã tràn đầy nước mắt, xem ra thật là vô cùng chọc người yêu mến. Nhưng chỉ là bộ dáng đầm đìa đáng yêu yếu đuối như vậy, làm cho người ta đang suy nghĩ muốn che chở thật tốt cô đồng thời cũng nghĩ đến việc đem cô đè dưới thân mình tận tình đùa bỡn.

Người đàn ông đương nhiên cũng là như thế, ánh mắt của hắn càng thêm thâm trầm, trong miệng ả nhắn cơ hồ cũng phát ra tiếng nghiến răng kèn kẹt. Phía dưới dâng trào hết sức căng thẳng, chỉ chờ cô đầu hàng, liền lập tức vọt vào trong thân thể của cô, hoàn toàn đoạt lấy cô!

Cúi đầu, phối hợp động tác trên tay, người đàn ông lần nữa mút chặt tiểu hồng mai mềm mại, hàm răng cắn, lưỡi kéo nhẹ nhàng, cũng tuyệt đối là cực kỳ đắm mê!

Tang Văn Cách cũng không nhìn được nữa, cô "A a" kêu, thân thể ngọt ngào mềm mại nhất thời cứng ngắc, mà hắn đem hương vị ngọt ngào xa cách nhiều năm toàn bộ mút vào trong cơ thể, sau đó ôm lấy cô vẫn còn ở trong dư vận run rẩy thân thể mềm mại, phía dưới một dòng sức, liền thẳng tiến đi vào.

Cái kia mang đến cảm giác nóng bỏng, Tang Văn Cách ngoại trừ khóc thút thít, cũng đã không thể làm gì khác. Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua, cự tuyệt nụ hôn của người đàn ông, chỉ một mình khóc đến thương tâm.

Người đàn ông vừa tức giận vừa buồn cười, cô mặc dù đang khóc, nhưng thân thể non mềm lại đem hắn xoắn vô cùng chặt, chậm rãi, hắn không nhìn được phải hít một hơi thật sâu, để tránh cho vừa lên chiến trường liền buông vũ khí đầu hàng, cũng thật may là cô không nhìn thấy hắn, mới có thể làm cho hắn buông lỏng mặt mày toát lên vẻ dịu dàng.

Cô không cần hắn dịu dàng, cho tới bây giờ đều không.

Không nhìn được nhẹ nhàng kéo ra đưa vào, mỗi một cái tuy chậm, nhưng cũng là vào tới sâu thẳm, thẳng đến nơi mềm mại nhất ấm áp nhất của cô, bụng phẳng lì trắng nõn, theo hắn mỗi một cái co rúm, nhàn nhạt ả ra bóng dáng trắng tấp, đó là hắn đang ở trong cơ thể cô.

Người đàn ông nhắm mắt lại, cúi người, thành kính ôm lấy thân thể mảnh mai của cô

Cả phòng trà nước lập tức vang tiếng vang ái muội, từng tiếng, từng tiếng, cho đến khi kết thúc.

Tác giả lời nói: ừ, cho nên đến bây giờ cũng không có xuất hiện tên của đàn ông, nguyên nhân là tôi còn không có nghĩ kỹ, mọi người có cái gì tốt tên có thể nói oa! Hắn họ Hùng!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Hắn trở lại

Tang Văn Cách không nhớ rõ mình về đến nhà như thế nào.

Sau trận hoan ái kinh tâm động phách kia, người đàn ông dùng môi răng đem thân thể cô dọn dẹp sạch sẽ, sau đó ôm cô lên xe, trong lúc đó chỉ cời trói trên tay cô, nhưng bị mất thủy chung cũng không hề lấy xuống.

Sau đó...

Sau đó hoan ái đi qua, mơ mơ màng màng cô cũng không biết hắn mang cô đi nơi nào, chỉ biết mình vẫn bị hắn ôm vào trong ngực, hắn miệng đối miệng đút cho cô một ít thức ăn, nhưng cô ăn không được bao nhiêu, chỉ lo sợ, gần như cũng không có chú ý tới mình về đến nhà như thế nào.

Cho đến bị thả vào trên giường, đắp kín mền, cô liền ngủ mê man. Thời gian dài hoan ái, lấy thể lực của cô hoàn toàn là không chịu nổi.

Sau đó nữa, mở mắt ra, liền phát hiện mình ở nhà rồi.

Người nọ... Không chỉ có biết cô ở nơi nào, thậm chí còn có chìa khóa nhà của cô! Hẳn đối với tất cả chuyện của cô đều rõ như lòng bàn tay, nếu không tại sau vào đúng lúc cô bước vào gian phòng đó liền cường bạo cô?! Loại cảm giác này giống như là bị một tay súng bắn tia đang ngắm bắn, hòng súng của hắn vẫn hướng về phía cô, cô cũng biết mình gặp nguy hiểm, nhưng chỉ là không biết súng bắn tia đó đang ẩn thân địa phương nào, càng không cách nào bảo vệ mình.

Không, như vậy không được, tuyệt đối không thể để cho hắn tiến vào trong sinh mệnh mình!

Có ý nghĩ này lướt qua, chuyện đầu tiên mà Tang Văn Cách nghĩ tới chính là, chuyển, nhà!

Cô cố chống thân thể đau nhức lợi hại, từ trên giường ngồi dậy, lại mang vào đôi dép chẳng biết được đặt ở bên giường lúc nào, phủ thêm áo ngủ cũng được đặt chỉnh tề ở đầu giường, cô tập tễnh đi về hướng thư phòng. Số của công ty chuyển nhà cô đặt ở đó, cô muốn hẹn ngay lập tức, ngày mai sẽ dời xa cái chỗ này!

"Ồi!" Kêu đau một tiếng, không nhịn được từ chỗ kín truyền tới trần trần đau nhức, Tang Văn Cách lao đảo một cái liền té nhào xuống đất, cô mím miệng nhỏ, trong đôi mắt lóe lệ quang uất ức, nằm ở chỗ này thật lâu, sau mới gian nan muốn bò dậy, trình độ khó khăn tuyệt đối không thua những anh quân nhân đang diễn tập bò qua sân cỏ đâu.

Xoa chiếc eo ê ẩm, cô khắp khểnh đi vào thư phòng, kiểm tra toàn bộ thật lâu cũng không tìm được quyển sách nhỏ ghi nhớ số điện thoại công ty chuyển nhà.

"Kỳ quái..." Cô lăm bằm lăm bằm, không cam lòng hướng về phía không khí ngẩn người.

Thật sự là quá khó chịu, cho nên trong khoảng thời gian ngắn

nên cũng không muốn tìm nữa, Tang Văn Cách đỡ eo lại từng bước từng bước một đi trở về phòng ngủ, hốc mắt chua xót lợi hại, mỗi đi một bước trên đất gần như có một giọt nước mắt giọt óng ánh trong suốt.

Thật vất vả lại nằm xuống trên giường, cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong chăn mỏng mềm mại, khóc rầm rức. Càng nghĩ lại càng thương tâm, tại sao người nọ lại trở về rồi? Tại sao hắn còn khi dễ cô như vậy? Tại sao hắn không thể tha cô ra?! Nhưng câu hỏi này, chỉ sợ ngay cả chính người kia vẫn không thể có được câu trả lời chính xác.

Lý do mà hắn yêu cô, cũng như lý do mà cô không yêu hắn, không ai biết được.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, Tang Văn Cách mới phát hiện trên tủ đầu giường để một tờ giấy, cô với tay lấy tới, trên đó viết: Cháo anh đặt trong lò vi sóng, trong tủ lạnh có món ăn đã làm xong, trái cây cũng đã rửa xong, cắt thành miếng đặt trên bàn ở phòng ăn, muốn cô sau khi tỉnh lại phải ăn hết, cuối cùng còn cảm khái một câu: Em vẫn tuyệt vời như ngày nào!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ bừng lên, cảm giận mà đem tờ giấy vò thành một cục vút bỏ, đột nhiên hồi tưởng lại cảm giác hắn ở trong cơ thể cô, phong phú, đầy đặn như vậy... Thế là cô càng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong chăn kêu to một tiếng, cảm thấy ảm ức trong lòng không chỗ phát tiết, vô cùng muốn cắn người.

Gã xấu xa này...

Lúc nào cũng vậy, khi dễ cô đến mức ngồi không nổi còn dám nói với cô như thế, còn không chịu nghe lời buông cô ra, đã nhiều năm như vậy, làm sao cô có thể quên được đây? Có thể sống không phải đã là một chuyện rất hạnh phúc sao? Vì sao lại còn muốn yêu cầu một chuyện hoàn toàn là không thể nào có được này?

Mắt đẹp lạnh lẽo về hướng tờ giấy trên đất, môi hồng hơi rung động, nước mắt lại không thể khống chế chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Cô không thể rời bỏ Trình Cảnh Khu (thượng)

Đang lúc cô một mình khóc đến thương tâm, điện thoại di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông bén nhọn dọa cô giật mình.

Đôi mắt đẹp nhắm nhìn chung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy cùng áo khoác đặt chung một chỗ điện thoại, cách giường không xa, cô chỉ cần đưa tay là có thể đến. Xách nó tới đây, cũng không nhìn là ai gọi liền nhấn nút từ chối. — cô thật sự là không có tâm tình nghe điện thoại.

Nhưng điện thoại di động lần nữa không thức thời vang lên. Thế là cô lần lượt nhấn, đối phương cứ lại gọi một lần rồi lại một lần— cho đến khi Tang

Văn Cách cũng không chịu được nữa mới thôi.

Cô mím miệng nhỏ nghe, thanh âm còn mang theo chút uất ức nghẹn ngào: "... Alo?"

ở đầu bên kia truyền đến giọng nam dễ nghe, giọng của Trình Cảnh Khu trong tràn đầy lo lắng: "Tiểu Cách, em làm sao vậy? Tại sao khóc? Đã xảy ra chuyện gì, ai khi dễ em sao? Là ai?!"

Nghe được thanh âm dịu dàng trầm thấp của hắn, mắt Tang Văn Cách càng thêm cay, nước mắt giống như là tràn châu đứt dây từng chuỗi đi xuống, cô cầm điện thoại di động, khóc đến nói không rõ ràng lắm "Ồ ồ... Khu... Ồ ồ..." Nhưng hết sức đề nên không muốn khóc ra thành tiếng để cho hắn nghe, thế nhưng loại tiếng khóc cực độ đề nên càng có thể làm người ta đau lòng, ở đầu bên kia Trình Cảnh Khu bị cô khóc đến tan nát trái tim rồi.

Một bên hắn ở trong điện thoại an ủi cô, vừa nhanh chóng nhấc áo khoác trên ghế dựa lên, với lấy chìa khóa xe, tông cửa xông ra, khiến thư ký ngồi ở bên ngoài cửa phòng làm việc của tổng tài trợn mắt há hốc mồm nhìn — Chưa bao giờ nhìn thấy tổng tài luống cuống như thế này?!

Tang Văn Cách cũng đã nghe chột mớ thanh âm thang máy, cô vội vã nhìn xuống nước mắt tràn mi, thút thít nói: "Em không sao, anh không cần phải đến."

Trình Cảnh Khu lựa chọn trực tiếp bỏ qua lời cô nói..., bước chân càng lúc càng nhanh, tiếng động cơ cũng truyền đến, hắn khe khẽ, dịu dàng an ủi cô: "Ngoan, Tiểu Cách, chờ anh đến rồi hãy nói, được không?"

"... Được." Cô ngoan ngoãn trả lời.

"Ngồi ở trên giường chờ anh đến, không cho phép tiếp tục khóc, cũng không được chạy loạn khắp nơi, chờ tôi đi, nghe chưa?" Trình Cảnh Khu ở bên đầu điện thoại kia nói dịu dàng cũng không cho cự tuyệt, sau khi nghe cô hứa, mới nhanh chóng điều khiển xe thể thao phóng vút đi, hoàn toàn không có chú ý tới sau khi hắn rời khỏi bãi đỗ xe ngầm, từ sau một cây cột có một người đàn ông một thân áo đen thần thái nghiêm cần bước ra.

Đưa mắt nhìn Trình Cảnh Khu rời đi, người đàn ông lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại: "... Đại ca, anh đoán đúng rồi, Trình Cảnh Khu quả nhiên rời khỏi công ty rồi, nhưng mà em lại không biết hắn muốn đi đâu..... Dạ, em không cần giám thị hắn nữa sao?... Vâng, đại ca, em có thể hỏi một chuyện không?..... Sao anh lại muốn em giám thị Trình Cảnh Khu vậy?"

ở đầu bên kia trầm mặc hồi lâu, sau đó cúp điện thoại.

Người đàn ông nhất thời sững sờ, nhìn chằm chằm điện thoại trên tay hồi lâu, mới phun ra một câu nguyên rủa: "SHIT!"

Vốn là lộ trình gần nửa giờ, dưới sự lái xe như vũ bão của bạn Trình Cảnh Khu, rút ngắn chỉ còn mười phút. Hắn vội vã tắt máy xe, rút chìa khóa xe liền chạy vào tòa cao ốc, nhân viên quản lý đã sớm biết hắn, cũng không còn làm ghi chép đã để cho hắn lên rồi, thậm chí còn chủ động đem thẻ từ cùng chìa khóa phụ của Tang Văn Cách đưa cho anh ta.

Trình Cảnh Khu mở cửa phòng ngủ ra thấy chính là tình cảnh làm cho hắn đau lòng khó nhìn: Tang Văn Cách úp đầu vào gối, trong ngực ôm chần thật chặt, thân thể mảnh khảnh vẫn còn khẽ run, đôi mắt to xinh đẹp hồng giống như là con thỏ nhỏ, rất rõ ràng đã khóc.

Hắn rón rén đi tới, thận trọng đem cô vòng vào trong lòng ngực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Cô không thể rời bỏ Trình Cảnh Khu (hạ)

Tang Văn Cách không hề ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ là cắn môi dưới, thân thể mảnh khảnh ở trong ngực Trình Cảnh Khu run rẩy.

Trực giác cho hắn biết đã xảy ra chuyện gì, bàn tay ấm áp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô lên, quan sát cẩn thận nét mặt của cô, phát hiện cặp mắt lung linh trong suốt kia một mực tránh né tầm mắt của hắn, ngấm tới ngấm lui chính là không chịu nhìn thẳng hắn.

Từ nhỏ đến lớn, một khi cô có chuyện gì gạt hắn, liền nhất định sẽ lộ ra vẻ mặt chột dạ lại lo lắng như vậy.

Trình Cảnh Khu khẽ thở dài một cái, lau gò má mềm mại của cô, dịu dàng hỏi: "Tiểu Cách, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tang Văn Cách không biết giờ phút này ý tưởng quanh quẩn ở trong lòng mình đến tột cùng là cái gì, một mặt, cô hi vọng người kia đừng bao giờ quên quýt lấy cô, cũng vĩnh viễn không cần lại hiện ra trước mặt cô; nhưng mặt khác, từ bảy năm trước từ khi nghe tin người kia chết trong ngực, từ đó đến nay vẫn còn chưa xót nghẹn nghẹn ở cổ họng, làm cô thế nào cũng không nói được thành lời, nói cho Trình Cảnh Khu biết người kia lại trở về rồi.

Cô không muốn hấn chết, cho dù hấn đã từng làm gì với cô, cũng không quan tâm mình đã từng hận hấn đến cỡ nào.

Loại cảm giác này, Tang Văn Cách chưa bao giờ tìm hiểu đến tận cùng.

"... Em... Không sao." Cô rút cuộc vẫn là lựa chọn giấu giếm, đôi mắt lung linh nhấp nháy, không dám nhìn thẳng vào mắt của Trình Cảnh Khu — Ánh mắt của hấn mặc dù ôn hòa, cũng không thể nói sắc bén, nhưng có thể thâm thấu lòng người, cô làm sao có thể là đối thủ của hấn.

Trình Cảnh Khu làm sao lại sẽ không nhìn ra cô đang nói dối, nhưng lần này hấn không có ý định bỏ qua cho cô như vậy. Bảy năm trước cô cũng từng nói dối với hấn một lần, nhưng khi đó hấn cũng không hề để ý, thế là mới bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để cứu cô, để cho cô bị tên cầm thú kia làm hại lâu như vậy, nhưng lúc này đây — Cô tốt nhất cái gì cũng đừng mong lừa gạt hấn, tính tình của hấn tuy ôn hòa, nhưng tuyệt đối không dễ dàng để người khác qua mặt được.

Trên thực tế, ở thương giới hấn hồ mưa gọi gió, làm sao có thể là một người ôn nhu dịu dàng như vậy? Đó chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, là mặt nạ hấn dùng để che giấu nguy hiểm của mình mà thôi, cũng chỉ có cô mới tin tưởng hấn dịu dàng nho nhã, lịch sự như vẻ bề ngoài đó.

"Tiểu Cách." Hấn hơi có vẻ cường ngạnh nâng cằm cô lên, cường bách cô nhìn thẳng vào mắt của mình, thanh âm trầm thấp nhưng tuyệt đối không cho phép cự tuyệt.

"Anh không hy vọng em lừa anh." Bi kịch của bảy năm trước hấn tuyệt đối sẽ không để cho nó tái diễn lần nữa, người kia đã chết ở trong tù rồi, nhưng đâu có nghĩa là sẽ không xuất hiện thêm người thứ hai như hấn!

Không có bảo vệ tốt cô, vẫn là ác mộng lớn nhất làm hấn luôn tỉnh mộng vào nửa đêm.

Tang Văn Cách né tránh tay của hấn, mắt khép hờ không nhìn hấn, "Em không có lừa anh, thật sự là không có chuyện gì. Em khóc là bởi vì... Bởi vì hôm nay ngày đầu tiên đi làm, ai cũng không biết, hoàn cảnh lại quá xa lạ, hơn nữa bọn học sinh lại không chú ý nghe giảng bài, cho nên mới..."

Cô rất hiểu rõ hấn, nên cứ áp a áp ứng nước nức nở nức nở mà nói như vậy, so với nói láo mặt không đỏ hơi thở không gấp, càng có thể lấy được tin tưởng của hấn hơn.

Tròng mắt đen sắc bén quét qua, không có phát hiện điều gì khác thường, mặc dù trong lòng còn có chút nghi ngờ, nhưng hấn cũng không nguyện ép cô, thế là đưa tay vỗ vỗ đầu của cô: "Ngốc à, cũng không phải là lần đầu tiên dối công tác, nếu em thật sự sợ như vậy, hay là đến TRình thị làm việc đi, anh đi đâu thì em theo đó, có được hay không?"

"Không cần." Tang Văn Cách rất có cốt khí lắc đầu, khóe mắt chợt nhìn thấy tờ giấy lúc trước bị cô vo thành một cục ném xuống đất, nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn liếc một nửa, ngộ nhờ bị Khu thấy được...

Thế là cô lập tức bắt đầu hạ lệnh đuổi khách: "Được rồi, được rồi, Khu à, em không sao rồi, công việc của anh cũng mệt mỏi, hay là về nhà nghỉ ngơi trước đi." Vừa nói còn vừa đưa tay đẩy hấn, ý bảo hấn mau mau rời đi.

Trình Cảnh Khu không có cách, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn ướt nước mắt, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thuận theo bị cô đẩy ra ngoài, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị đuổi, hấn sớm đã thành thói quen.

Cổ nén thân thể chưa xót đau đớn, Tang Văn Cách phẫn sức muốn từ trên giường bò dậy, lại bị Trình Cảnh Khu vươn tay nhấn về lại trên giường, sau đó tròng mắt đen tràn đầy không đồng ý nhìn cô: "Em nằm đó đi, anh đi làm cái gì cho em ăn đi." Nói xong, cũng không quản cô có đồng ý hay không, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Cô và Trình Cảnh Khu, nhất định cùng hướng mà đi

Thật vất vả đem vị tôn đại thần Trình Cảnh Khu này mời ra cửa, Tang Văn Cách vẫn còn sợ hãi vỗ ngực tựa tại trên ván cửa thờ hồn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh sợ quá độ ừng ực, khiến cho gò má của cô vốn là có vẻ tái nhợt tiêu tụy thêm chút khí sắc.

Thật là nguy hiểm, ngộ nhờ bị Khu phát hiện tờ giấy đáng ghét đó... Tang Văn Cách nghĩ cũng không dám nghĩ kế tiếp sẽ xảy ra những chuyện gì.

Cô chỉ không tham gia thương giới, cũng không đại biểu cái gì cô cũng không hiểu.

Lấy thế lực của Khu, muốn hủy diệt một người, thật sự là quá dễ dàng. Nhiều năm như vậy, người hấn duy nhất thật lòng mà đối, cũng chỉ có một mình cô thôi, cô thậm chí cũng đều không rõ tại sao giữa bọn họ lại biến thành tình cảnh như hôm nay.

Cực kỳ lâu trước kia, bọn họ, không phải như thế...

Tang Văn Cách thu hồi mê ly tinh thần, lững thững đi vào phòng ngủ, đôi mắt to nghiêng mắt nhìn chung quanh, nhặt cục giấy trên đất lên, suy nghĩ lại, cũng không có vút bỏ, ngược lại là tỉ mỉ mở ra, dùng bàn tay để cho bằng, sau đó nhét xuống dưới nệmk

Cô xoắn lắc lắc đôi tay ngồi ở bên mép giường, sau khi thần kinh cực độ căng thẳng được thả lỏng thì những cơn đau mới lại xuất hiện. Đôi tay nhỏ bé chống eo ếch, Tang Văn Cách mím môi, nhìn xem thời gian đã bốn giờ sáng, buồn ngủ biến mất, cô quyết định tắm một cái trước sau đó thay quần áo đi ra ngoài chạy bộ sáng sớm.

Như bà lão bị trật khớp eo khắp khểnh đi về phía phòng tắm, thuận tay đem quần áo đặt bên cạnh bồn, Tang Văn Cách mở vòi hoa sen, lúc này mới cởi ra áo ngủ buộc chặt trên người.

Cô gái trong gương kiều diễm như hoa đào, gương mặt dưới làn khí nóng bốc hơi có vẻ đỏ tươi khác thường, da thịt toàn thân vô cùng mịn màng, nõn nà, không được hoàn mỹ duy nhất đó chính là vết hôn xanh xanh tím tím trải rộng khắp người.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve cổ, Tang Văn Cách hơi hoảng thần.

Ấy là dấu vết người kia để lại trên người cô a...

Tại sao hắn còn muốn trở lại đây? Còn có thể sống được đã là chuyện vô cùng đáng giá cảm ơn rồi, tại sao hắn còn chết tâm muốn quần quýt lấy cô không buông? Bọn họ không thể nào, đạo lý này, sao hắn lại không hiểu chứ?

Yêu một người, thật liền nhất định phải lấy được cô sao?

Tang Văn Cách không từng yêu ai, nên cũng không biết đáp án. Vào lúc cô còn nhỏ, cô đã từng quyết định muốn yêu Trình Cảnh Khu cả đời, cả đời chỉ thích một mình hắn, chỉ trung thành với một mình hắn, hai người cũng không sẽ không quan tâm đến trai thanh gái lịch màu sắc rực rỡ trên thế giới, không quan tâm đến nguwoif đó là quốc sắc thiên hương hay con nhà danh giá, bọn họ chỉ cần nhau.

Đã từng, cô là muốn như vậy, cũng đã làm như vậy.

Ai có thể có thể ngờ tới cuối cùng cũng biến thành tan vỡ rồi xa.

Cô giữ được lời hứa hẹn của mình, lại không lấy được Trình Cảnh Khu.

Tang Văn Cách còn nhớ rõ khi đó mình chỉ có mười mấy tuổi, cũng chưa biết gì là tình cảm thiếu nữ, càng sẽ không sùng bái mù quáng thần tượng cao nhân gì, ngoại trừ sống cuộc sống bình bình thản thản, cô chỉ muốn có một mái nhà ấm áp, có một người chồng than thiết, một đứa bé búng bình, cả đời này cũng đã thỏa mãn.

Khi đó, cô ngây thơ cho là Trình Cảnh Khu là người có thể cấp cho cô hạnh phúc.

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của cô, cô nói lên ý nghĩ của mình với Trình Cảnh Khu, bọn họ cả đời chỉ thích đối phương, không bao giờ bị thế gian phồn hoa xa xỉ đó mê hoặc.

Nhưng nhiều năm như vậy, cô vẫn ghi nhớ rõ ràng câu trả lời của Trình Cảnh Khu năm đó.

Hắn nói: Nha đầu ngốc, trên thế giới này không thể nào có một người vĩnh viễn thích một người, dù yêu thế nào, cuối cùng cũng sẽ qua đi, bây giờ chúng ta thích đối phương, cũng không đại biểu về sau, sẽ thuộc về đối phương.

Không phải cự tuyệt, nhưng cũng không phải là đồng ý, chỉ là từ đó về sau, Tang Văn Cách không hề lệ thuộc vào Trình Cảnh Khu khắp nơi nữa. Nếu hắn không có được thứ cô muốn, như vậy thì không nên than vãn quá thì tốt hơn. Có ai ngờ, sau lại xảy ra chuyện như vậy, người kia tùy tiện xông vào cuộc sống của cô như vậy, đem cuộc sống của cô làm cho rối loạn, sau đó, phui mông một cái, ngồi tù, lại còn thoải mái chết ở nơi đó, để cho cô không bao giờ biết nên hận người nào, nên trách người nào, lại nên tha thứ người nào nữa.

Bây năm qua, Trình Cảnh Khu đợi chờ cô, Tang Văn Cách sao lại không biết. Nhưng vào thời điểm cô thích hắn, hắn không hề quý trọng, thế là chút tình cảm đó cũng đã trôi qua. Dù hắn hối hận muốn vẫn hồi thế nào thì có ích lợi gì đâu? Bọn họ đã từng là hai chiếc xe chạy như điên về hướng đối phương, thời điểm lòng tràn đầy vui mừng mong đợi lại gần nhau, lại quên mất, kết quả của cùng một hướng đi, cuối cùng chỉ là gặp thoáng qua.

Trình Cảnh Khu, chỉ có thể trở thành phong cảnh đầy xuân sắc dọc đường đời của cô, mà không thể có được tình cảm của cô nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hàng xóm là Đại Hùng (H)

Khi Tang Văn Cách từ trong suy tư lấy lại tinh thần, da trên người cũng tắm đến nhũn lại. Cô rút ra khăn tắm lớn lau chùi thân thể, lại đem quần áo mặc xong, lúc này mới đi ra phòng tắm.

15 phút sau, tất cả chuẩn bị xong, sắc trời đã có chút sáng trắng, chỉ còn lại vài ánh sao le lói như ẩn như hiện, trời mưa hè buổi sang đến thật nhanh, cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Mặc áo khoác vào, cô tiện tay đem thẻ từ của cửa chính cất vào trong túi, lại thả mấy tờ tiền lẻ, chuẩn bị mua bữa ăn sáng mang về, sau đó liền đổi giày đi ra cửa.

Mới vừa khóa cửa lại, cô liền phát hiện cửa nhà B đối diện có ánh đèn sáng choang, tựa hồ có người đi vào ở.

Khu cao ốc này mới vừa hoàn thành xong năm nay, địa thế tốt, phong cảnh cũng thanh nhã, cho nên giá tiền cũng không phải là người bình thường có thể mua nổi, cô vừa mua căn lầu cuối, cho nên đối diện vẫn chưa có ai đến ở, không nghĩ tới nhanh như vậy liền bị mua lại rồi.

Tang Văn Cách có chút ngạc nhiên liếc nhà bên một cái, phát hiện cửa cũng không có khóa, còn mở ra một khe hở nhỏ, ánh đèn sáng ngời từ trong khe cửa ánh xạ ra ngoài.

Hàng xóm mới nha...

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều làm gì khóa chặt cửa sau đó liền xoay người đi về hướng thang máy.

Sau đó cô nghe được một trận tiếng bước chân nặng nề, một thanh âm thô ráp trầm thấp không thể tin được từ phía sau cô truyền đến, gần như đang ở bên tai cô: "Tiểu thư..."

Làm Tang Văn Cách sợ tới mức cả người cũng cương cứng, thanh âm này, thanh âm này là.....

Cô run run rẩy rẩy quay đầu lại, một gương mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa cứ rõ ràng xuất hiện ở trước mặt cô như vậy.

Cô bị sợ đến choáng váng, ngay cả chạy trốn cũng quên luôn, hoặc là nói, cô không dám chạy trốn.

Bảy năm trước, cô cũng cố gắng thoát khỏi bên cạnh hắn, nhưng mỗi lần cũng bị hắn bắt trở lại, sau đó phải đón nhận hắn càng thêm thô lỗ sắc tình. Dư âm của năm đó, vào thời điểm khi vừa nhìn thấy hắn, Tang Văn Cách vẫn chỉ có thể sợ hãi đứng tại chỗ, không thể động đậy, một chữ cũng nói không ra được.

Người đàn ông thân hình cao lớn từng bước từng bước tới gần cô, thời điểm đứng ở trước mặt cô, Tang Văn Cách cuối cùng cũng từ sợ hãi cùng với không dám tin tìm về lý trí, theo bản năng chính là muốn chạy trốn. Nhưng cửa thang máy còn chưa mở, cửa nhà cũng bị cô mới vừa khóa lại, một tầng lầu chỉ có hai hộ gia đình, giờ phút này, cho dù cô kêu cứu cũng không có ai nghe.

Tầng lầu to như vậy, hai người cứ đứng đó mặt đối mặt, nhìn đối phương. Duy nhất khác là, ánh mắt của Tang Văn Cách chỉ kinh sợ và kinh sợ, mà trong mắt người đàn ông đó lại là trừu tượng nhưng còn có hùng hực dục niệm.

Đôi ánh mắt sang rực như lửa kia, làm Tang Văn Cách cảm thấy hai chân như nhũn ra, cô muốn chạy trốn, lại phát hiện cả người mình cũng bị mất hơi sức; cô cũng muốn gọi, lại phát hiện mình một chữ đều nói không ra được, chỉ có thể vô lực, nhu nhược bị hắn kéo vào trong ngực, sau đó bị kéo vào nhà hắn.

Mới vừa vào cửa, hắn liền đem cô tựa ở trên ván cửa, càn rỡ hôn cô.

"Ừm..." Tang Văn Cách muốn tách rời khỏi, người đàn ông vung một bàn tay to kèm chiếc cảm thon của cô lại thật chặt, chiếc lược của hắn mạnh mẽ tiến quân thần tốc, quét ngang ngàn dặm, trong phút chốc đã làm cho cô quân lính tan rã, liên tiếp bại lui.

Mà bàn tay nóng như lửa còn lại, không hề an phận chui vào vạt áo thể thao của cô chạy vào bên trong quần áo lót của cô. Vô cùng thuần thực tìm được vật tròn trịa quen thuộc, nhẹ nhàng bao lại, sau đó bắt đầu dung sức vuốt ve, thỉnh thoảng còn dùng đầu ngón tay thô ráp vuốt ve đỉnh hồng môi mềm mại của cô, làm cô bần rần, thân thể mảnh khảnh mềm mại ngay cả đứng cũng không vững, chỉ có thể mềm mại không xương dựa vào trong ngực hắn mặc hắn làm xằng làm bậy.

Kỷ xảo tinh xảo của người đàn ông làm cho Tang Văn Cách yêu kiều ra tiếng, hai bàn đôi tay nhỏ bé níu lấy đầu vai hắn thật chặt, cái miệng nhỏ nhắn ngoan ngoãn khẽ hé mở trong môi hắn, mặc cho hắn công trì chiếm đất, để cho mình quăng mũ cỡi giáp đầu hàng.

Dần dần, hắn không hề thỏa mãn với chỉ có một tay đụng vào cô, bàn tay vốn là kiểm chế cảm nhỏ của cô đột nhiên buông ra, cùng với một cái tay khác cùng nhau chui vào phía dưới quần áo của cô, hai cái tay chia ra nắm lấy hai bên ngực sữa, hơi có vẻ thô lỗ vừa xoa, vừa nắn vuốt, làm bầu ngực mịn màng biến thành nhiều loại đường cong xinh đẹp hình dạng khác nhau.

Xúc cảm dưới lòng bàn tay quá mức tốt đẹp, da thịt trắng như tuyết mềm mại trơn mịn giống như là sữa tươi, bầu ngực sữa nõn nà đang nở rộ ở đầu ngón tay hắn, tràn đầy co dãn, rồi lại mềm mại giống như được làm bằng nước, làm cho hắn càng thêm yêu thích không thể buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Người hấn yêu đã lâu (H)

Tang Văn Cách thở gấp lợi hại hơn, cô mềm mại dựa vào trong ngực người đàn ông, bàn đôi tay nhỏ bé níu lấy vạt áo của hấn thật chặt. Trong cái miệng nhỏ nhắn tràn ra tiếng rên rỉ vỡ vụn: "Úm... Đừng mà..."

Người đàn ông cười khàn khàn: "Công chúa của anh, anh muốn em, em không thể không cần." Đang nói chuyện, tay cũng không an phận, bao phủ lấy bầu ngực sữa mềm nhè nhẹ mân mê, thỉnh thoảng lại nhéo một cái đỉnh mềm mại đồ tươi, lại đem chúng nó nhét vào giữa hai người bọn họ. Hơi sức hơi lớn, còn có chút thô lỗ, lại chưa từng làm đau cô.

Hấn đối với thân thể cô nhất định hiểu nhiều hơn cả chính cô

Mỗi một tác da thịt của cô, mỗi một đường cong của cô, hấn nhắm hai mắt lại cũng có thể miêu tả ra ngoài. Cô thích ăn cái gì, ghét ăn cái gì, thức ăn gì bị dị ứng... Chuyện vận vật trên sinh hoạt chính cô có lẽ cũng không làm rõ được, thế nhưng hấn lại có thể rõ như lòng bàn tay.

Người nào sẽ tin tưởng, trước đây, hấn còn là một người đàn ông chỉ cần lược trướng cũng có thể gây ra hỏa hoạn, đừng nói là xuống bếp, đồ ăn mà hấn làm hoàn toàn sẽ không có người dám ăn! Nhưng vì cô, hôm nay hấn đã biến thành người đàn ông toàn năng, tài nấu nướng của hấn không thua gì đầu bếp ở nhà hàng năm sao cao cấp.

Khi người yêu thật sâu, khi người si mê một người thì còn có cái gì là người không làm được? Thiên tài cùng ngu ngốc..., cũng chỉ là lấy cớ chỉ vì không muốn làm mà thôi.

Biết rõ sau cổ dưới lỗ tai là của cô vùng mẫn cảm, người đàn ông khẽ nở nụ cười, đôi môi mỏng rời khỏi chiếc miệng nhỏ của cô, đi tới phiến da thịt trắng nõn nà như bạch ngọc này. Há mồm ra, cắn khe khẽ một ngụm, sau đó dùng sức mút, liền mút ra một dấu màu đỏ.

Hấn vốn thích lưu lại dấu vết ở trên người cô, rất nhiều, chỉ cần là hấn có thể làm ra, hấn đã từng từng thử qua. Thậm chí đã từng tựa như phát điên muốn ở trên người cô khắc lên tên của mình, chiêu cáo thiên hạ, cô gái tên Tang Văn Cách này chính là thuộc về hấn. Nhưng cuối cùng không nỡ làm thế với cô.

Cúi đầu than một tiếng, người đàn ông cười có chút khổ sở. Cô chính là kiếp nạn lớn nhất cả đời này của hấn, mình giống như một con thiêu thân liều mạng bay về phía cô, nhưng cô không phải là ngọn lửa hùng hực có thể làm thiêu than bốc cháy mà là núi băng có thể làm đông lạnh trái tim người.

Nghĩ như vậy, hấn vừa yêu vừa hận cũng không biết nên làm sao với cô bây giờ, bàn tay liên miên không ngừng xoa lấy hai luồng trắng như tuyết, người đàn ông ở trên cổ mịn màng của Tang Văn Cách mút ra nhiều dấu vết hơn, sau đó quanh co xuống, đến xương quai xanh mảnh khảnh tinh xảo. xương au xanh hình bướm của cô cực kì xinh đẹp, mê người giống như là có thể giương cánh bay đi bất cứ lúc nào.

Theo xinh đẹp xương quai xanh, hấn đem gương mặt tục tũn của mình hoàn toàn vùi vào trong bộ ngực sữa của cô, quyến luyến liếm, giống như là chú chó đang làm nũng với chủ nhân.

Tang Văn Cách bị hấn cọ có chút nhột, nhưng há mồm ra lại chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt. Bởi vì hấn cọ cọ, lỗ mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng ấy vẫn chạy qua lại giữa khe rãnh đầy đặn của cô, đầu lưỡi nóng ẩm cũng quét tới quét lui theo, chiếc lưỡi thô ráp không ngừng liếm mát làn da mịn màng, liếm hết những vùng da thịt trắng nõn, tê ngứa làm cô không tự chủ muốn né tránh, những vẫn ở vòng quanh ở trong ngực hấn, có thể trốn được đi đâu?

Người đàn ông đó chẳng biết lúc nào thì đã đem quần áo trên người cô cởi hết hầu như không còn, bàn tay không kịp chờ đợi nâng lên bầu ngực đầy đặn đã làm hấn tâm nhột khó nhịn. Ông trời ạ! Thật khiến cho người ta không thể tin được, thân thể mảnh khảnh như vậy, lại có bầu ngực sữa đầy đặn xinh đẹp như thế này!

Hấn hai mắt phóng hỏa mà nhìn chăm chăm vào cặp vú nhỏ trong lòng bàn tay, tiếng thở hỗn hển vang vọng ở bên trong phòng, giống như là sợ hù dọa cô, người đàn ông nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đụng vào đỉnh vú nhỏ đứng thẳng màu hồng, cuối cùng cũng vẫn không thể nào chống lại sự dụ dỗ xinh đẹp này, hé mở cánh môi ngậm vào một đoá đỏ hồng, làm Tang Văn Cách thét kinh hãi một tiếng.

Trong miệng mút lấy mỹ vị, người đàn ông phát ra tiếng cười nhẹ ý vị không rõ, hai hàng răng trên dưới nhẹ nhàng gặm cắn đầu vú đáng yêu, một bàn tay nóng như lửa lạnh lẽo thăm dò vào trong quần thể thao của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Người hấn yêu đã lâu trung (H)

Cả người Tang Văn Cách khẽ run bắt được cánh tay bền chắc của người đàn ông, thanh âm mang theo nước nở nghẹn ngào nói: "Đừng... Tôi ——" chỉ nói hai chữ như vậy, đã bật khóc nói không ra lời.

Người đàn ông nâng đầu từ bầu ngực mềm mại của cô lên, yên lặng ngắm nhìn cô thật lâu, ngón tay thon dài nâng cằm của cô, ngữ điệu khàn khàn: "Em.... Hận anh đến vậy sao? Một chút cũng không muốn gặp lại anh, vậy sao?" Hối xong, hấn chợt cảm thấy mình là một người ngu ngốc, đây là sự thật rõ ràng cỡ nào, cô lúc nào muốn gặp hấn chứ!

Tang Văn Cách bị buộc ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hấn, trong đôi mắt to long lanh sáng ngời tràn đầy nước mắt.

Thấy cô không nói lời nào, người đàn ông chỉ là than một tiếng, ngay sau đó ở bên má mềm của mại cô hôn một cái, nhỏ giọng nhưng vô cùng kiên định nói: "Cho dù là như vậy, anh cũng sẽ không buông tay."

Bầu môi, Tang Văn Cách u oán mở to mắt, cũng không thèm nhìn hấn một cái.

Thấy bộ dạng này của cô giống như cô gái nhỏ đang làm nũng, người đàn ông dĩ nhiên là thích đến chết đi được, hấn đem cô gái lần nữa xiết chặt vào lòng của mình, hận không thể đem cô hòa tan vào máu thịt của mình, còn hơn là không yêu nhau, còn hơn là hành hạ nhau như thế này.

Hấn đột nhiên nghĩ đến cực kỳ lâu trước kia, không biết ở nơi nào thấy một câu nói: Chúng ta đều là người bị hại, đồng thời cũng là người hại lẫn nhau.

Cho dù ngày mai sẽ là Ngày Tận Thế, hấn cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Trên thế giới này, thứ duy nhất hấn muốn có được cũng chỉ có cô gái tên Tang Văn Cách, cũng chỉ có mình cô.

Hấn dùng một bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn làm hấn vừa gặp đã thương, từ trên trán chạm rai hôn đến đôi môi hồng, một chỗ cũng không bỏ qua, đem hết tất cả nhiệt tình đầu nhập vào trong, đương nhiên là muốn cô cũng cùng ý loạn tình mê, không cách nào tự kiềm chế giống như hấn. Hấn không chiếm được tình yêu của cô, cũng ít nhất phải lấy được thân thể của cô, hoàn toàn, thân thể chỉ thuộc về một mình hấn.

Đốt ngón tay nóng bỏng thô ráp đã vén dọc theo chiếc quần lót bằng lụa lên, lấy tốc độ chậm rãi khiến người khó có thể phát giác xâm lấn vùng đào nguyên làm người ta tê dại cả xương cốt. Lòng ngón tay âm áp đầu tiên là ở chung quanh nhẹ nhàng tìm một vòng, sau đó mới cẩn thận di chuyển về mặt hoa ướn át kia.

Tang Văn Cách mềm mại tựa như nước bám vào trong ngực người đàn ông, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, chỉ có thể thốt lên những tiếng rên rỉ động tình làm người ta như tê dại. Thân thể mềm mại vô cùng nhạy cảm của cô làm sao chống lại trêu đùa thô lỗ và dịu dàng như vậy, cô động tình vô cùng mau, chỉ một lát sau, hương vị ngọt ngào mật tân liền róc rách chảy ra ngoài, quần thể thao màu trắng đã biến sắc.

Đem ngón tay rút ra, người đàn ông cực kỳ vô sỉ đưa đến trước mũi, nhắm hai mắt say mê ngửi một cái, sau đó lấy vẻ mặt si mê nói với cô: "Thật ngọt."

..... Gã đàn ông trời đánh này!

Hai gò má trắng như tuyết nhất thời trở nên đỏ tươi một mảnh, Tang Văn Cách khó chịu quay mặt đi, trong lòng đem gã đàn ông không biết xấu hổ này mắng không biết bao nhiêu lần.

Hấn cười khe khẽ, há mồm ra ngậm đầu ngón tay của mình, một đôi mắt chìm ung chặt chẽ nhìn chăm chăm Tang Văn Cách, cực kỳ mập mờ liếm mát sạch sẽ ngón tay giữa có dính chất mật ngọt ngào. Sau đó cọ đến bên vành tai nhỏ của cô đã đỏ như tôm luộc, tràn đầy ý vị trêu đùa nói: "Công chúa của anh, nhìn nè." Đưa ngón tay vươn ra lắc lắc, "Em đã ướt rồi."

Tang Văn Cách càng thêm khó chịu. Thân thể mềm mại mảnh mai của cô run run, ở trong lòng hấn, bắt an nước nở cái loại nước nở nghẹn ngào nũng nịu đó, gần như không thể nghe thấy được, nhưng lại đem trong lòng người đàn ông giống như có gì đó gãi gãi vào đầu quả tim của hấn, làm cho hấn càng muốn khi dễ cô, làm tất cả chuyện xấu đối với cô.

Biết mặt cô da mọng, xấu hổ, cho nên cũng không dám trêu cô quá mức, người đàn ông gần như trấn an hôn một cái lên cánh môi Tang Văn Cách, bàn tay cảm vòng eo mảnh khảnh của cô, chậm rãi đặt cô ngã lên trên mặt thảm mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Người hán yêu đã lâu hạ

Biết không thể gãy thoát khỏi hán, cho nên Tang Văn Cách cũng không gãy giữa hoặc là phản kháng — Dù sao cuối cùng hán cũng sẽ thực hiện được, thay vì bị hán bị đoạt lấy tôn nghiêm cũng thất bại thảm hại, chẳng bằng trực tiếp liền làm thỏa mãn ý tứ của hán.

Nhu thuận nằm ở trên mặt thảm, thảm rất dày, cũng sẽ không hề khiến cô không thoải mái.

Mở mắt, đập vào mắt chính là gương mặt thô ráp mà cô đã từng nhìn suốt cả một năm, tuyệt đối không thể xưng là tuấn mỹ, lại hết sức quyến rũ, góc cạnh rõ ràng, vô cùng cương nghị. Trong đôi mắt đen như mực kia tựa hồ như thiếu chút gì, rồi lại tựa hồ nhiều thêm gì đó, tại thời khắc ý loạn tình mê như vậy, cô chỉ có thể mở to đôi mắt mù sương nhìn hán, chờ đợi hán đoạt lấy sắp tới.

Bàn tay ấm áp dọc theo dung nhan tinh xảo của cô chậm rãi khám phá, người đàn ông chậm rãi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi của cô, nhỏ giọng nói: "Công chúa... Công chúa của anh, gọi tên anh, có được không?" Giọng nói hơi nhỏ giống là sợ hù dọa cô, thậm chí mang theo chút cầu khẩn cầu.

Hán đang ở trước mặt cô, cho tới bây giờ đều là mang dáng vẻ không hề tự ái, dáng vẻ si mê cuồng dại yêu cô yêu đến điên cuồng, dáng vẻ tà ác hèn mọn đối với cô dùng hết toàn bộ thủ đoạn, hoặc là dáng vẻ lãnh khốc nhốt cô đoạt lấy cô..... Tất cả những gì của hán từ trước đến nay khi ở trước mặt của cô hán hoàn toàn không hề che giấu chút nào, diện mạo biểu cảm phong phú đó, hán cũng chỉ cho mỗi mình cô nhìn, đôi khi hán hận sao không thể moi cả trái tim của hán ra, dùng hai tay hiến tặng cho cô, chỉ là cô cho tới bây giờ đều không cần hán.

Tang Văn Cách kinh ngạc mà nhìn đôi mắt đen của người đàn ông đó có nét khổ sở thoáng qua, môi hồng khê nứt, rung động hai cái, cuối cùng một chữ cũng không nói.

Hán cúi thân mình xuống ôm lấy cô, đem khuôn mặt vui vào tóc cô, nhẹ nhàng hỏi: "Công chúa của anh, em có còn nhớ anh tên là gì không, nhớ không em? Còn nhớ không em?"

Đôi mắt lung linh chớp chớp, trên hàng mi thật dày còn treo giọt nước mắt long lanh, Tang Văn Cách mang theo nghẹn ngào "Ừ" một tiếng.

"Vậy gọi anh một lần có được không, có được hay không?" Thanh âm của người đàn ông lại mang đầy vẻ cầu khẩn như vậy, giống như là một đứa bé bị cha mẹ vứt bỏ ở trong biển người, biết rõ cha mẹ không thể nào trở lại tìm mình, nhưng vẫn còn ngồi đó mà ôm hy vọng.

Cánh môi Tang Văn Cách run rẩy, trong lòng đột nhiên thoáng đau nhói, quỷ thần xui khiến, cô cà lăm, kêu một tiếng gần như là không nghe được: "Hùng... Hùng Thần Giai..."

Đôi mắt ung của người đàn ông sáng lên, chợt ôm sát cô vào lòng. Tròng mắt đen lóe ra thứ gì đó giống như ngán lẹ, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là đôi môi nóng bỏng của hán bắt đầu gặm cắn khắp nơi, dịu dàng và cuồng dã, giống như là muốn đem Tang Văn Cách nuốt luôn vào trong bụng.

"Ừm..." Cô nhẹ nhàng bật ra tiếng rên rỉ vỡ vụn, có chút ngỡ ngàng nhìn Hùng Thần Giai đem quần áo thể thao của cô cởi ra, sau đó dùng đôi mắt đen bị cháy hừng hực dục hòa đồ bùng, nhìn cô giống sói xám lớn nhìn chăm chăm vào chú cừu nhỏ, chặt chẽ nhìn chăm chăm vào bầu ngực sữa nửa kín nửa hở của cô, ánh mắt tràn đầy dục niệm này gần như có thể xuyên thấu lớp áo lót mỏng manh lót, làm Tang Văn Cách rên rỉ một tiếng, đôi tay nhỏ bé đột nhiên che hai mắt của mình, chết sống không chịu buông ra.

Hùng Thần Giai cười, tràn đầy yêu thương, hôn một cái ở trên má cô, sau đó dọc theo đường vòng cung đẹp đẽ của chiếc cằm lướt xuống chiếc cổ trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng gặm cắn, bàn tay cũng lặng lẽ leo lên bộ ngực mềm mại của cô, cách lớp áo ngực thật mỏng nhẹ nhàng ve vuốt.

Tang Văn Cách nằm ở trên mặt thảm, mặt đã hồng đến lạ thường, nhưng lại vẫn che cặp mắt không chịu mở ra.

Nhưng ánh mắt không mở, chỉ là bong tối thì chỉ càng làm cho cô càng thêm nhạy cảm, mỗi một động tác của Hùng Thần Giai, mỗi một nụ hôn, thậm chí là mỗi một hơi thở, cô đều có thể cảm thấy vô cùng rõ ràng.

Đôi bàn tay khéo léo giống như biết nói, không ngừng thám hiểm trên thân thể cô, mang cho cô khoái cảm không cách nào nói rõ.

Đôi môi mỏng ấm áp ở trên người cô không ngừng tạo ra vô số vết hôn đỏ tươi, nồng cuồng mà phách lối tuyên cáo cô là của hán, là của một mình hán, ai cũng không thay đổi được!

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ngón tay sâu, hay là của anh sâu? (H)

"Ừm..." tiếng rên rỉ kiều mỹ từ trong miệng giai nhân mỹ lệ nằm dưới đất khe khẽ truyền ra, mỗi một tiếng đều là dịu dàng như vậy, mê người như vậy, có

thể làm cho người ta huyết mạch phun trào, hận không thể lập tức đè cô dưới thân thể hung hăng yêu thương một phen.

Hùng Thần Giai cố nén dục vọng muốn trực tiếp vọt vào thân thể mềm mại cô, môi lưỡi cùng sử dụng ở trên người cô, đốt lên ngọn cháy bỏng, đôi mắt chìm ung sặc bén chặt chề nhìn cô chăm chăm má phấn hiện hoa đào, mặc dù cô che khuôn mặt nhỏ nhắn không cho mình nhìn hân, nhưng hân vẫn thời khắc chú ý từng về mặt, từng phản ứng của cô, chỉ sợ nhìn thấy cô đau.

Ngón tay thon dài chậm rãi dò vào chỗ kín mềm mại, cẩn thận từng li từng tí đưa một đầu ngón tay đi vào, khắp nơi sờ sờ, chân mày thô dày cau lại. Không được, cô còn chưa đủ ướt, nếu cứ tùy tiện đi vào như vậy sẽ làm cô đau.

Đôi môi mỏng ngậm một đóa mềm mại đỏ tươi tí mĩ gặm cắn, thỉnh thoảng giống như là đang mút kẹo, nhai hai cái, một bàn tay chạy ở quanh thân cô, làm đầy lên ngọn lửa lớn hơn.

Tang Văn Cách liều mạng cắn môi, muốn ngăn cản tiếng rên rỉ đáng xấu hổ này, nhưng cô làm sao có thể là đối thủ với kĩ xảo của Hùng Thần Giai. Nằm dưới người hân cô cũng giống như bảy năm trước, chỉ có thể mảnh mai ở trong ngực hân thờ dốc, vô dụng đón nhận tất cả những gì hân mang đến bao gồm vui thích triền miên, và cả đau khổ rối rắm.

Đầu vú màu hồng ở trong miệng người đàn ông bị thấm ướt phát ra sắc màu mê người, trắng nõn từ trong miệng hân rót ra, vừa đỏ lại vừa cứng đứng thẳng ở nơi đó, run run giống như nụ hoa vừa thấm đẫm nước mưa, run rẩy chờ đợi ẩm áp bao bọc lấy.

Phát ra một tiếng than thở từ đáy lòng, Hùng Thần Giai lấy một loại ánh mắt si mê điên cuồng nhìn hai đóa mềm mại này một hồi lâu sau, thật sự là nhìn không được nữa rồi, mới hé miệng tiếp tục ngậm lấy, mềm mại trơn mềm còn có mùi thơm cơ thể thoảng thoảng từ trên người của cô phát ra, gần như khiến hân mất hồn.

Ngọt như vậy, lại xinh đẹp như vậy... Đã bảy năm qua hân không nếm thử được rồi!

Đầu lưỡi nóng bỏng đánh vòng quanh đầu vú mềm mại, thỉnh thoảng dùng sức mút mạnh một cái, một bàn tay to bao phủ bên còn lại, dùng sức vuốt ve xoa nắn, bàn tay kia rảnh rỗi vẫn luôn mân mê hạ thân cô, chậm chạp cẩn thận ở hoa huyết trơn mềm ẩm áp kia đút vào nhẹ nhàng, mỗi một lần đều tấn công thật sâu, nhấn vào điểm gồ lên mềm mại hơn so với nơi khác bên trong hoa huyết của cô, tận tình yêu thương vuốt ve nó dường như nhất định phải làm cho cô gái nhỏ trong lòng mình quăng mũ còi giáp đầu hàng hân mới thỏa mãn.

"Ách... Không được... Sâu quá..." Tang Văn Cách nức nở nói, khẽ rên rỉ, giống như mèo con chỉ mới vừa dứt sữa, thanh âm nhỏ như muỗi kêu chọc người trù mệnh.

"Sâu chỗ nào." Hùng Thần Giai cười trầm thấp, lồng ngực bên chắc khê lay động, ngẩng cương nghị gương mặt lên, hân cố ý để cho lồng ngực màu đồng của mình dán lên da thịt trắng nõn mềm mại của cô nặng nề ma sát, mỗi một lần đều đè edp lên đầu vú, mang đến một luồng khoái cảm chạm điện tê dại. Làn da này non mềm đến nỗi cơ thể bung ra sữa, khác hân với làn da thô ráp của mình, nhưng lại khớp với nhau một cách lạ thường. "Có sâu như anh ở trong em không?"

Tang Văn Cách cắn chặt cái miệng nhỏ nhắn không dám lên tiếng, chết cũng không dám đáp lại câu hỏi không biết xấu hổ của hân như vậy.

Không được nghe câu trả lời người đàn ông có chút bất mãn, vốn là chỉ có một ngón tay vận động, đột nhiên lại thêm vào một ngón nữa, còn xấu xa ở địa phương non mềm đó nhấn mạnh một cái, làm cho Tang Văn Cách luôn miệng khóc yêu kiều. "Đừng..."

Quyết tâm nhất định không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm lệ của cô, Hùng Thần Giai cúi đầu ở trên da thịt vô cùng mịn màng của cô mút ra một vết hôn đỏ thắm, lại dùng lực mút mạnh mấy cái vào đỉnh hồng anh dụng đứng động tác đút vào càng nhanh chóng hơn, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách, trong gian phòng tràn ngập xuân ý sáng chói.

Tang Văn Cách khóc càng lợi hại hơn, đôi tay nhỏ bé như bạch ngọc run run níu lấy cánh tay bên chắc của Hùng Thần Giai, thân thể nhỏ nhắn của cô cũng đứng đưa theo động tác của hân: "Đủ rồi, đủ rồi... Ô... Mau dừng lại ngay..." Cái loại khoái cảm kinh khủng gần như thổi quét tất cả lý trí này, làm cô gần như quên mất hiện tại là ngày tháng năm nào, giống như là một người sắp chết, biết rõ mình sẽ bị cuốn vào đó nhưng không cách nào chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Em đã chuẩn bị xong rồi

Hùng Thần Giai làm gì chịu dừng lại, hân chỉ hôn lên má phấn mướt mướt môi cùng cái trán của cô, liền đem tinh lực toàn bộ vùi đầu vào trong động tác cho cô khoái cảm tuyệt vời nhất.

Nhẹ nhàng, vốn là hai ngón tay đút vào vận động lại tăng thêm một ngón nữa, hoa huyết chặt hẹp ẩm áp đó bao quanh lấy đầu ngón tay của hân giống như cái miệng của trẻ con, khẽ hấp khẽ mút càng thêm mất hồn vô cùng.

"Công chúa của anh..." Hắn thở hổn hển, tròng mắt đen nóng bỏng giống như là có thể nuốt cô vào bụng. "Ngoan, đừng kháng cự, cao trào một lần trước, như thế này mới sẽ không đau, nhé?" Lời nói lại dịu dàng đến như vậy, nhưng lực động tác trên tay lại càng ngày càng lớn, mỗi một lần rút ra cũng mang theo dòng nước ẩm ướt ngọt ngào, thậm chí còn xấu xa, nhấn mạnh vào hoa huyệt mềm mại nhạy cảm trong hoa huyết, làm Tang Văn Cách run bắn cả người.

"... Không cần..." Tại sao hắn lại có thể nói những lời nói đáng xấu hổ như vậy! Tang Văn Cách tức nộ, trong đôi mắt to long lanh tràn đầy nước mắt óng ánh trong suốt, đôi tay nhỏ bé níu lấy quần áo Hùng Thần Giai, khóc đến lệ hoa đái vũ, vừa thấy đã thương.

Cô luôn khóc, sao lại khóc chứ?

Hùng Thần Giai khe khẽ thở dài, trong tròng mắt đen tràn đầy đau khổ.

Mở ra đôi mắt đầm lệ mờ mịt, Tang Văn Cách tựa như cô dâu nhỏ bị ngược đãi níu lấy quần áo của hắn khóc đến rất thương tâm, làm cho Hùng Thần Giai bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cánh tay trắng kiện khẽ thả lỏng, chỉ dùng một cánh tay liền đem cô ôm vào lòng thật chặt: "Phía dưới chảy nước, phía trên cũng chảy nước, em thật đúng là công chúa được làm bằng nước mà!" Nhưng hắn lại vô cùng yêu thương người như được làm bằng nước này, vì cô thần hồn điên đảo như mắt cá linh hồn, trừ muốn cô, chuyện gì cũng không muốn làm.

Tang Văn Cách không để ý tới hắn, tiếp tục khóc.

Vận bất đắc dĩ, Hùng Thần Giai không thể làm gì khác hơn là cường ngạnh và thô lỗ đem số quần áo trên người cô cởi sạch sẽ, đôi môi nóng bỏng bắt đầu băng quơ liếm mát chung quanh, thành công làn ngừng những giọt lệ đã tràn mi của cô.

Đầu ngón tay thô ráp khẽ ve vuốt cọ xát vùng da thịt gần với hoa huyết, hai mắt Hùng Thần Giai tỏa sáng nhìn chăm chăm vào thủy huyết sắp bị hắn chiếm hữu, cũng ban cho hắn khoái cảm tuyệt mỹ dục tiên dục tử này, không nhịn được duỗi ngón tay đi vào, làm tràn ra một mảnh rồi lại một mảnh hương thơm ngọt ngào, cuối cùng, cuối cùng cũng không nhịn được hôn lên đó.

Hoa huyết chặt chẽ đến không thể tin nổi, đem đầu lưỡi hắn buộc chặt không thể động đậy, hắn chỉ đành dùng sức chen từng chút, từng chút một vào bên trong, khi tiến vào được một chút lại khẽ quanh quẩn ở nơi đó lên lên xuống xuống liếm một lần, hơi thở ẩm áp làm thân thể mềm mại của Tang Văn Cách không cầm được run rẩy, đôi chân ngọc thon dài mảnh khảnh vô ý thức định kẹp chặt lại.

Hùng Thần Giai tay mát lạnh lệ giữ lại đôi đùi đẹp không an phận của cô, giống như trùng phát găm một cái vào phần đùi mịn màng đó, nhận thấy được cô khẽ run, xấu xa cười một tiếng, lại lần nữa bắt đầu chiến đấu hăng hái, hoa huyết mới vừa rồi còn vào được trong nháy mắt lại co chặt làm người ta nửa bước cũng khó đi, mồ hôi từ trên trán hắn không ngừng rơi xuống hòa lẫn vào lớp phấn đen dưới than.

Đầu lưỡi mềm mại ở trong người cô có loại cảm giác kỳ diệu, ẩm áp, nóng bỏng hoạt động chung quanh... Mỗi một lần đều làm cho cô mất lý trí cùng hôn phách, cho đến khi hàm răng cứng rắn không chút lưu tình cắn vào phần huyệt mềm mại nhạy cảm của, cô mới khóc khẽ sau đó đạt đến đỉnh cao của khoái lạc, đem mặt hoa tuyệt mỹ hoàn toàn dâng hiến ra ngoài.

Tang Văn Cách cảm thấy cực kỳ mất thể diện, cô lại, lại đạt cao triều dưới sự đùa giỡn bằng răng và lưỡi của hắn!

Đôi tay nhỏ bé che mặt lại, hiện tại cô thật sự không còn mặt mũi để nhìn ai mà...

Mặt Hùng Thần Giai cũng tràn đầy yêu thương nhìn cô, đối với hắn mà nói, bộ dáng cô cao triều, hưởng thụ, thậm chí là tuyệt vọng khổ sở, đều là trân bảo dành riêng cho một mình hắn, có lẽ lòng của cô không ở nơi này, nhưng thân thể của cô vĩnh viễn cũng đừng mong rời khỏi hắn! Cho dù cô có toàn tâm toàn ý yêu thương bất cứ thứ gì khác, nhưng xinh đẹp kiều mỵ như thế này cũng chỉ sẽ xuất hiện ở trước mặt của hắn, ai cũng không thay đổi được và cũng đừng ai nghĩ sẽ thay đổi!

Hôn lên cánh hoa run rẩy của cô, mút hết mặt hoa ngọt ngào đó của cô, Hùng Thần Giai dùng đầu lưỡi đem hoa huyết mềm mại dọn dẹp sạch sẽ, xác định cô đã ướt đầy đủ, có thể dung nạp hắn được, lúc này mới đỡ thân thể của cô dậy, đem bàn tay trắng nõn đang che khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ra, sau đó để năm căn ngón cứng rắn chờ phát động của mình kích động đặt ở lối vào của mặt hoa, dịu dàng cọ cọ, từ trong lồng ngực phát ra thanh âm thâm trầm "Em đã chuẩn bị xong rồi, công chúa của anh, mở mắt ra nhìn anh."

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Xem anh đoạt lấy em như thế nào (H)

Lý trí hoàn toàn không chịu mình khổng chế, rõ ràng là không muốn mở mắt, nhưng vẫn kim lòng không được nghe theo lời của hắn, ngược đôi mắt đầm lệ sưng mọng lên nhìn hắn.

Chính là người đàn ông này, đã đem cô từ một cô gái biến thành người phụ nữ; cũng là người đàn ông này, đã làm cho cô nếm hết khúat nhục khổ sở, tuyệt vọng lo lắng; nhưng cũng là người đàn ông này, đối xử với cô tốt đến mức có thể hái sao trên trời xuống cho cô; Hấn yêu cô, ngược cô, cũng bảo vệ cô.

Qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Thân thể càng ngày càng trở nên nóng bỏng, một loại cảm giác cực độ trống không bao phủ cả người cô, trong cơ thể cô dường như có gì đó không khống chế được chảy ra ngoài nhưng đồng thời lại có cảm giác trống rỗng muốn được lấp đầy.. Tang Văn Cách mím đôi môi hồng nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào, đôi tay mảnh khảnh quán quanh ở trên cổ Hùng Thần Giai, hai người má tựa vai kề, giống như đôi uyên ương thân mật yêu say đắm.

Hấn vẫn còn đang vuốt ve ở gần hoa huyết, nhẹ nhàng cạo, chậm rãi vuốt ve, nhưng làm sao cũng không nỡ đi vào, thân thể của cô mềm mại, hấn luôn luôn rõ ràng nhất, một chút xú nhỏ nhỏ đau đớn cô cũng không cách nào chịu đựng, hấn cũng không nỡ để cho cô chịu đựng. Cũng không phải là chưa từng có thời điểm cường bách cô chịu đựng của mình, nhưng mỗi một lần như vậy, sau khi chấm dứt cũng cực hận mình, hối hận đến xanh cả ruột. Đây là hoan ái lần đầu tiên mặt đối mặt sau bảy năm gặp lại, hấn muốn cho cô hưởng thụ khoái cảm tốt đẹp nhất, không muốn để cho cô cảm thấy không thoải mái dù chỉ một chút xíu.

"Ừm..." Không chịu nổi khoái cảm tê dại mất hồn như vậy, Tang Văn Cách vẻ mặt mê ly, mắt long lanh, cả người ưỡn cong, da thịt mềm mại trắng nõn giống như là có thể nhéo ra nước, cô vô ý thức gầy dựa thân thể mềm mại tuyệt mỹ mê người, để cho địa phương trống không của mình cùng vật khổng lồ của hấn vuốt ve lẫn nhau, dường như cô cho là làm như vậy sẽ vui đi cảm giác trống rỗng gần như vết sạch lòng người đó.

Muốn hấn đi vào... Rất muốn hấn đi vào...

Tiếng rên rỉ kiều mỹ của Tang Văn Cách giống như nữ thần lửa đến từ địa ngục, mỗi tiếng của cô phát ra có thể phá hủy lý trí của một người đàn ông, cặp mắt của Hùng Thần Giai bị dục hóa cháy sạch đỏ bừng, hấn muốn cung chiều cô, nhưng cô gái này lại không biết chết sống ở dưới người hấn cạo tới cạo lui, cạo xát lung tung tuy không có kĩ thuật nhưng lại làm cho hấn suýt nữa phun bắn ra nộ khí giới đầu hàng rồi.

Hùng Thần Giai nặng nề thở hổn hển, bàn tay cầm vòng eo mảnh khảnh lạ thường của cô, mảnh khảnh đến mức giống như chỉ vừa chạm mạnh sẽ bị gãy đôi, phía dưới dùng sức một chút, liền thẳng tắp dính đi vào, sau đó lập tức giương mắt nhìn về phía cô, quan sát cẩn thận nét mặt của cô. Một lát sau, thấy cô không có vẻ đau, mới bắt đầu chậm rãi kéo ra đưa vào.

Cô đã ướt đến đủ để chịu đựng hấn, nhưng cho dù như vậy, hấn vẫn sợ sẽ làm đau cô. Nam căn sậm màu của hấn ra vào bên trong thủy huyết mềm mại, mỗi một lần rút ra đều mang theo một chút ngọt ngào, sau đó lại đem chính mình chôn sâu vào trong cơ thể non mềm đó.

Hùng Thần Giai không dám dùng sức, càng không dám xâm nhập, nam căn trào cũng chỉ tiến vào chừng hai phần ba, còn có một phần ở bên ngoài, theo mỗi một động tác đụng chạm của hấn vô mạnh vào mông cô, bàn tay không nhịn được đưa ra ngoài, khẽ xoa nắn mân mê, thỉnh thoảng cạo cạo trên hoa hạc mềm mại, dùng hết cách để mang đến khoái cảm cho cô.

Thân thể Tang Văn Cách vốn vô cùng nhạy cảm, hơn nữa bị hấn đùa bỡn như vậy, càng thêm chảy ra mật dịch đến rối tinh rối mù. Nhưng vào lúc này cô cũng không còn lo được nhiều như vậy, đừng nói xấu hổ, ngay cả tiếng rên rỉ cũng bởi vì mỗi một lần rút ra đưa vào của hấn vừa đủ ng sức lại vừa dịu dàng mà dứt quãng, chỉ có thể "Y y a a" kêu, giống như chú mèo con chưa dứt sữa.

Trong tròng mắt đen chứa đựng nụ cười, Hùng Thần Giai bắt đầu từ từ gia tăng tốc độ, mỗi một lần đều gần như chạm đến cánh cửa thần bí mềm mại nhất trong cơ thể cô, trên đường tấn công lại không ngừng cố ý va chạm vào khối thịt non nhạy cảm kia, không nương tay nữa.

Nơi đó là nơi có thể mang đứa con của hấn!

"Công chúa của anh..." Hấn khe khẽ níu non. Cho dù hiện tại hấn đã trở thành đại nhân vật phong vân có thể hô mưa gọi gió trên xã hội, nhưng ở trước mặt cô, hấn vẫn tràn đầy tự ti, tự ti mình thô tục, tự ti tướng mạo của mình... Tất cả tất cả, hấn không hề xứng với cô.

Cô có lẽ là nữ thần cao quý trong mắt của vô số người, lại vĩnh viễn chỉ có thể là người phụ nữ của một mình hấn, là công chúa dành riêng cho hấn.

Đôi môi mòng hờn lên cánh môi non nớt của cô, tí mi liếm mút gặm cắn, động tác phía dưới một lần nặng hơn một lần, cuối cùng là đem lấy chính mình toàn bộ vùi vào trong cơ thể cô, trên chiếc bụng phẳng mịn trắng nõn nà của cô đã xuất hiện một dấu vết thật sâu, đó là tượng trưng cho chiến hữu của hấn đang rong ruổi trong cơ thể cô.

"Hãy nhìn anh đoạt lấy em như thế nào, em là của anh, của một mình anh..." Trong giọng thì thầm đầy chân tình đó lại chứa đựng sự quyết tâm, quyết tâm đến điên cuồng làm người ta có cảm giác lo lắng rợn cả tóc gáy.

Tang Văn Cách chỉ có thể vịn vào bờ vai bền chắc của hấn, vô lực yêu kiều, đó nhận hấn một lần rồi lại một lần dùng sức chiếm hữu cô...

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chàng trai thô lỗ từ đâu tới

Hùng Thần Giai vĩnh viễn cũng không quên được tình cảnh lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Tang Văn Ly.

Khi đó hắn cũng chỉ là một ông chủ của công ty chuyển nhà có chút gia sản, cả công ty từ trên xuống dưới cộng thêm hắn cũng chẳng qua mười mấy người, thật sự là khó coi ghê gớm. Thật vất vả mới có tiền mua một gian nhà trọ, mỗi ngày đều cùng các công nhân trong cùng một chỗ xen lẫn ăn ăn uống uống, tạp âm làm cho cả tòa nhà lớn rung trời, nhưng ngại với dáng ngoài hung ác kinh khủng sánh ngang đại ca xã hội đen của bọn họ, thật cũng không mấy người dám lên cửa bới lông tìm vết.

Chỉ có cô.

Một giai nhân thanh nhã thoát tục,, dịu dàng động lòng người đứng ở ngoài cửa ưu nhã gõ cửa, lễ độ lại lịch sự xin bọn họ an tĩnh một chút, bởi vì bọn họ nghiêm trọng quấy nhiễu giấc ngủ cùng với sinh hoạt hàng ngày của các bạn hàng xóm. Cái này nếu người khác, hắn đã sớm một quyền quất tới, đâu để ý người đó dịu dàng hay dọa nạt. nhưng vào thời khắc đó, hắn tựa như một người điên đứng ngây ra đó, mặt si mê nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trừ chảy nước miếng ra thì hoàn toàn không nhớ gì hết.

Ngay cả chiếc áo sơ mi nhàu nhúm rề tiền mua được trên vỉa hè của mình vất trên vai rơi xuống đất cũng không hay biết, trong mắt chỉ còn lại giai nhân trước mặt xinh đẹp thướt tha như hoa.

Trừ liên tục gạt đầu đồng ý, sau đó ra lệnh một đám những người không có nhiệm vụ rút ra khỏi nhà hắn ra, hắn còn có thể làm cái gì đây?!

Sau đó, mỗi ngày đều giống như điên đứng ở cửa thang máy đợi cô về nhà, len lén trốn sang một bên chỉ vì liếc nhìn cô một cái, thỉnh thoảng sẽ bị chú ý tới, khi đó cô sẽ nhìn hắn nở nụ cười xinh đẹp, nụ cười đó làm tâm tình hắn bay bổng cả tuần cũng không ngừng.

Trên thế giới này tại sao có thể có một người làm cho người đến điên cuồng như thế, đến nỗi vừa nhìn thấy cô ấy quên người là ai, trong lòng, trên mặt tràn đầy bóng dáng của cô, mỗi một ánh mắt, một nụ cười của cô cũng trân quý làm người thật giống như có toàn thế giới.

Hùng Thần Giai hắn là một người thô lỗ, không biết được bao nhiêu chữ, ngoài trừ sức vóc lực lưỡng ra thì không thể làm gì hết Mặc dù mò ra nhà công ty chuyển nhà, nhưng chỉ kiếm đủ tiền mua nhà sau đó cùng các bạn ăn uống hết hắn thậm chí ngay cả một chiếc xe đơn giản cũng không mua nổi, trừ mọi người xài chung một chiếc xe buýt.

Con người thường không tự biết được mình là cái dạng sinh vật gì, khi đó hắn chỉ luôn nghĩ theo tính tình của hắn mà nói, con gái nhỏ nhà lễ độ, người nào có thể chịu gả cho hắn...

Hắn cũng không phải là chưa từng có phụ nữ, chỉ có điều họ đều là bạn giuồng, vừa thấy mặt trừ lên giường cái gì cũng sẽ không làm, nhưng những người phụ nữ kia làm sao có thể cùng Tang Văn Ly so sánh với nhau, những người phụ nữ kia đều là mị tục, hám giàu, số ít quần hắn không thả cũng là muốn làm người tình trong mộng của đại ca xã hội đen, không biết là do ông trời không thương nên mới cho hắn khuôn mặt hung thần ác sát mặt Trương Phi hay không...

Nói thật ra, hắn thật cái gì cũng sai.

A, có lẽ còn nói thiếu một chút, trừ cái gì cũng sai ở ngoài, hắn cũng không hiểu phải xem sắc mặt người. Hắn còn không nhìn thấy sắc mặt của các hàng xóm trong khu cao ốc đối với hắn khinh bỉ cùng với bài xích, lại càng không thấy được sự hèn mọn và thô tục của bản thân, hắn chỉ biết mỗi ngày coi chừng thang máy chờ cô tan việc, liền vì liếc nhìn cô một cái, nói với cô một câu.

Chỉ có cô không giống những người đó một dạng coi thường hắn. Chỉ có cô sẽ đối với hắn dịu dàng cười, tiếp nhận hắn tất cả không tốt, mặc dù đó không phải là yêu, thậm chí chỉ có thể đánh đồng với thương hại những chú chó lưu lạc đầu đường xó chợ, như vậy cũng không có gì để nói, chỉ cần có thể nhìn hắn một cái, hắn cũng đã rất thỏa mãn.

Có ai nói cho hắn biết tại sao lại có loại người không biết tự lượng sức mình giống hắn? Đã nhìn không thấy rõ người khác, thậm chí cả bản thân mình cũng không thấy rõ. Trong truyện, sở dĩ giai nhân có thể ở cùng quái vật bởi vì đời trước, quái vật đó là một hoàng tử. Còn hắn thì sao? Hắn chỉ là một kẻ tục tũn thô lỗ, hắn có thể lấy cái gì theo đuổi cô bây giờ?

Không giống như người đàn ông kia...

Hùng Thần Giai tại một đêm nào đó đã nhìn thấy Trình Cảnh Khu.

Người đàn ông này, thật giống tuýp hoàng tử trong mộng, một dạng hoàn mỹ không tỳ vết. Dáng ngoài tuấn lãng đủ để mê đảo phụ nữ khắp thiên hạ, nói rằng cao quý ưu nhã, ngọc thụ lâm phong, thậm chí hắn còn có tài sản, kết xù, là một hoàng tử vừa sanh ra liền được bao bọc bởi nhung lụa vàng ngọc. Nếu như hắn là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa thì cũng thôi đi, cố tình người đàn ông này, liền tính tình cũng hoàn mỹ làm người ta xấu hổ.

Không chỉ có như thế, hắn thậm chí còn là một thần đồng buôn bán, đem công ty gia tộc phát triển đến quy mô khổng lồ xưa nay chưa từng có.

Nói thật, Hùng Thần Giai trong lòng muốn cùng so với hắn cũng không có khả năng

Biết rõ sẽ là thua, cần gì phải đi tự rước lấy nhục đây? Thậm chí người người đàn ông kia liền nhục đều khinh thường nhục, chỉ là môi mỏng khẽ nhếch cao nhả nhìn tới trước hắn, cười đến lạnh nhạt, lạnh nhạt làm người ta sinh ra hận.

Cũng chính là như vậy, mới thúc đẩy Hùng Thần Giai gây thành sai lầm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ba điều kiện (thượng)

Nếu như không phải là sắc trời đã tối, ánh trời chiều của hoàng hôn từ rèm cửa xuyên qua cả phòng ngủ, Hùng Thần Giai vẫn còn rất muốn tiếp tục nữa.

Bong bóng mảnh mai trong ngực không biết vì sao hơi run một chút, dọa hắn giật bắn cả mình, vội vàng cúi đầu xem kỹ, phát hiện cô vẫn đang ngủ, lúc này mới yên lòng lại, nặng nề thở ra một hơi.

Ngón tay thô ráp dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xẹt qua, lướt qua từng đường cong trên khuôn mặt cô, cảm thấy nơi nào đó luôn trống rỗng trong bảy năm qua đã được lấp đầy, không còn cảm thấy thiếu thốn thứ gì nữa.

Lần này, hắn đã có năng lực nuông chiều cô, ai cũng đừng mong cướp cô khỏi vòng tay của hắn giống như năm đó, để cho hắn chỉ có thể trở mắt nhìn người con gái mà mình yêu nhất rời khỏi vòng tay của mình, ai cũng đừng hòng.

Nghĩ đi nghĩ lại, nên sức lực cũng không chịu khống chế hơi siết chặt, rước lấy gai nhọn trong ngực bắt đầu ươm một tiếng, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, cẩn thận từng li từng tí giống như là đang ôm trân bảo nhẹ nhàng đem đưa, đôi môi mỏng khẽ cong thành một nụ cười dịu dàng mà ngay cả chính hắn cũng chưa từng thấy qua.

Tang Văn Cách mờ mịt mở mắt, đập vào mắt là một nơi xa lạ cô không hề quen thuộc. Bàn tay trắng nõn nâng lên, muốn vỗ vỗ gương mặt, lại phát hiện mình không thể động đậy, cả thân thể cũng bị người ta ôm vào lòng.

"... Anh?!"

Hùng Thần Giai lộ ra nụ cười thô lỗ — cho dù ai cũng sẽ không biết bên dưới nụ cười này là hắn bàng hoàng đến cỡ nào, "Là anh." Trên miệng nói như vậy, bộ dáng lại tựa hồ không sợ trời không sợ đất, nhưng trong lòng lại khẩn trương đến rối tinh rối mù, chỉ sợ Tang Văn Cách không vui lại muốn đẩy hắn ra.

"Sao anh lại —" Cô có chút khó có thể mở miệng, gương mặt như phấn của cô vì lung tung nên đỏ ửng, làm nổi bật gò má mềm mại thêm sáng long lanh như ngọc, như dụ dỗ người nào đó nhào đến hung hăng cắn một cái.

Mà Hùng Thần Giai cũng quả thật làm như vậy, hắn không chút nghĩ ngợi cúi đầu, hướng về phía má phấn mềm mại trắng nõn cắn một hóp

Tang Văn Cách rên lên một tiếng, bị đau lấy tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt lung linh không khỏi kinh ngạc nheo lại.

"A — thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Bàn thô lỗ nào đó lúc này mới nhớ tới mình đã làm chuyện tốt gì, vội vàng đưa lên ánh mắt chân thành áy náy nhất, bàn tay to kéo đôi tay nhỏ bé xuống xoa nắn gò má luôn miệng nói xin lỗi.

Tang Văn Cách có chút cảm thấy kỳ quái, cô đưa mắt lên nhìn, tạm thời bỏ qua tất cả nhân tố khác bên ngoài, không nháy mắt nhìn chằm chằm Hùng Thần Giai

Hắn, tựa hồ không giống như trước kia..... Nhưng rốt cuộc kahsc ở chỗ nào thì cô cũng không biết nói như thế nào.

Hùng Thần Giai làm gì còn thời gian quản cô đang nghĩ lung tung gì, cả đầu óc của hắn lúc này chỉ tập trung vào dấu răng trên đôi má phấn của giai nhân bị hắn cắn một cái, đau lòng không chịu nổi, quả thật muốn lấy cái chết tạ tội để diễn tả sự hối hận biết vậy chẳng làm của mình rồi. Bàn tay không ngừng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, miệng thổi phù phù, trong mắt tràn đầy vẻ đau lòng đến mức tận cùng.

Hai người tựa hồ cũng quên lãng hoan ái không lâu trước đây, một người thì tận sức làm dịu vết răng trên đôi má phấn hằn hờ cắn, một người thì ngẩn ngơ với khí chất khác hẳn năm đó của hắn, ai cũng không suy nghĩ về chuyện nên đối mặt lẫn nhau sau khi hoan ái như thế nào. Có lẽ Hùng Thần Giai da mặt dày, hắn tuyệt đối không nghĩ tới cái này, nhưng Tang Văn Cách thì lại khác.

Lòng bàn tay thô ráp ảm áp đó không ngừng xoa nhẹ lên mặt của mình, cộng với làn hơi thở thổi nhẹ nhẹ làm mặt Tang Văn Cách càng thêm đỏ, cô phát phát bàn tay nhỏ của mình, cố gắng khiến Hùng Thần Giai buông cô ra, nhưng người nào đó da mặt dày làm gì chịu chứ, bàn tay to chết sống ghì cũng xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu buông tay, trông mắt đen như mực càng thêm liêu mạng nhìn chằm chằm vào gương mặt của người phụ

nữ hân yêu mến, cho dù nháy mắt cũng cảm thấy luyến tiếc.

"Công chúa." Hân khe khẽ gọi tên cô, trong đôi mắt có ánh sáng kiên nghị nào đó chợt lóe lên, "Chúng ta làm ước định có được hay không."

Tang Văn Cách nhú nhú mày, đôi mắt to như nước toát ra vẻ không hiểu, tựa hồ không thể hiểu ý hân đang nói.

"Đã bảy năm rồi, em có nguyện ý cho anh một cơ hội không?" Hân đang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cưỡng bách cô đối mặt với hân, ánh mắt tinh xảo khóa cô lại, làm cô không chỗ nào che giấu, "Đừng nghĩ những chuyện trước đây nữa, chỉ có em và anh, cho anh một cơ hội để theo đuổi em, được không?"

Môi hồng mấp má mấp má, Tang Văn Cách cố gắng nói gì đó, lại phát hiện mình lại không thể thốt nổi một chữ nào.

Một giây kế tiếp, tuyên ngôn phóng khoáng lại không nói lý của người đàn ông lập tức phun ra, từng chữ từng chữ kiên định, từng chữ từng chữ rất rõ ràng, mang đầy vẻ ngang ngược tự đại đáng đánh đòn nữa: "Chẳng qua anh không chấp nhận cự tuyệt, vào lúc anh muốn em, tuyệt đối không cho phép em không muốn anh."

Đó là một tuyên ngôn làm người ta sốc đến bực nào.

Tang Văn Cách ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Ba điều kiện (hạ)

Tang Văn Cách mấp má cái miệng nhỏ nhắn nửa ngày cũng không thể phát ra một thanh âm

Một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng lắc lắc, sắc mặt của Hùng Thần Giai nghiêm túc trước nay hề chưa có: "Công chúa, tin anh đi, em sẽ không phải hối hận đâu!"

Thần sắc của hân vô cùng bình tĩnh, nhưng nếu như Tang Văn Cách không nhận thấy bàn tay được hân nắm tay của mình đang run rẩy, cô nhất định sẽ cho là hân chỉ thuận miệng nói một chút, nhưng bàn tay kích động kia lại cho thấy hân khẩn trương đến cỡ nào, và lại sợ bị cự tuyệt đến cỡ nào.

Một loại đau nhói lòng từ trong tim cô tràn ra, khác hẳn với lúc cô thích Trình Cảnh Khu, đây là một loại cảm giác ngọt ngào hòa lẫn đau lòng, giống như đang ăn sầu riêng, mặc dù mùi của nó gay mũi, nhưng lại là mỹ vị nhân gian ít có.

Cũng không đợi Tang Văn Cách trả lời hân, Hùng Thần Giai tự nhiên trực tiếp mạnh mẽ kết luận: "Quyết định như vậy đi!"

"..." Như vậy cũng được sao?

Tang Văn Cách mới vừa rồi còn chìm trong tâm tình tàn đầy cảm động, lập tức bị một câu nói này của Hùng Thần Giai đánh tan, hân quả nhiên là con gấu ngu ngốc, con lừa không hiểu phong tình mà!

Môi hồng mím thành một đường thẳng tắp, cô dôi mắt sang hương khác, lãnh lãnh đậm đậm là không đồng ý cũng không phản đối, tóm lại chính là không nói lời nào.

Tròng mắt đen tinh mịch khóa thật chặt khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng của cô lại, Hùng Thần Giai cố gắng khắc chế khát vọng muốn rít gào ở tận đáy lòng: Ông trời ạ, hân vẫn cho là những gì hân trải qua trong bảy năm qua đã đủ để mình thành thực, ít nhất đã đủ cho hân có thể dùng lý trí không chế được tình cảm của mình, từ đó sẽ không còn mất khống chế trước cô. Nhưng giờ phút này, đối mặt với vẻ mặt giống y như bảy năm trước của cô, hân lại trở về giống như ban đầu dạng, cả người xao động, hân không thể đứng dạy lật bàn, lớn tiếng gào thét để thổ lộ khổ sở trong lòng!

Tang Văn Cách, quả thật là kiếp số đã định trong cuộc đời của hân mà!

"... Tóm lại." Biết cô chắc chắn sẽ không thể nào chủ động tìm mình nói chuyện, qua một hồi lâu sau, Hùng Thần Giai dung giọng nói khàn khàn, tựa hồ đang cực lực đè nén cái gì nói: "Bất kể như thế nào, yêu cầu của anh cũng sẽ không thay đổi, anh muốn em, cũng giống như bảy năm trước, em có trốn cũng vô ích. Công chúa, em có thể dùng sức trốn, dù sao bất kể như thế nào, cuối cùng anh cũng đều sẽ đem em bắt trở về, giống như trước kia, em trốn một lần, anh sẽ hung hăng muốn em một lần, cho đến khi em hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ đó mới thôi." Cuối cùng, hân vẫn chỉ biết uy hiếp người.

Nghe vậy, Tang Văn Cách mới đưa mắt nhìn về phía hân, ánh mắt có chút mê ly, tựa hồ không hiểu chuyện gì, hồi lâu, cô mới hỏi thật nhỏ: "Sao anh lại phải khổ như thế chứ, anh..." Cô lắc đầu, cũng nói không thành lời nữa.

Chỉ có nước mắt tràn đầy hốc mắt.

"Anh cũng biết, em không yêu thích anh." Phí hết lớn hơi sức, Hùng Thần Giai mới nói ra một câu nói như vậy, trời mới biết, từ trong miệng mình nói ra chuyện cô không thích mình, đối với hắn mà nói là hành hạ biết bao nhiêu, hắn thà bị đối mặt với đối thủ cực kì hung ác, cũng không nguyện nhìn thấy nước mắt của cô, "Anh đối xử với em tệ như vậy, em chán ghét anh cũng phải. Nhưng mà ——"

Thanh âm bỗng dừng kiên định, "Dù sao, bất kể như thế nào, anh chính là muốn ngưởi, đây là chuyện duy nhất mà anh muốn làm. Chỉ cần, chỉ cần em không trốn, anh nhất định sẽ không khi dễ em nữa."

... Thật sẽ không "Khi dễ" nữa sao?

Trời mới biết!

Nhưng con cừu nhỏ lại vô cùng tin tưởng. Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, trong mắt đẹp lóe lên vẻ ngây thơ sáng rõ xinh đẹp như chú nai con, tựa như đang hỏi: có thật không? 0(^____^)0

Hùng Thần Giai làm ra vẻ như đang tuyên thệ, ngừng đầu ưỡn ngực, biểu hiện ra vẻ phóng khoáng vô cùng cuốn hút: "Anh thề!" Hắn sẽ không khi dễ cô, tuyệt đối sẽ không khi dễ cô!!

Tang Văn Cách cắn chặt đôi môi, khó xử không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Đồng nghiệp mới là đầu gấu?!

Tang Văn Cách sinh ra trong gia đình một hết sức hạnh phúc mỹ mãn.

Cha là tổng tài của một tập đoàn nổi tiếng, mẹ là tiểu thư ưu nhã tài trí, hai người như uyên ương ân ái tình thâm không dứt, làm ghen chết những cặp đôi trong giới thượng lưu. Kết hôn mấy chục năm, bọn họ chưa từng rời nhau một bước, tuyệt đối là tương kính như tân tôn trọng nhau như lúc mới yêu.

Cho nên, có thể thấy được Tang Văn Cách đã được dạy dỗ như thế nào.

Cô là thực nữ chân chính, dịu dàng, ưu nhã, mỹ lệ, tự nhiên thanh thản, hiểu được tiến lùi... Mất khống chế, kinh ngạc, hoặc những cảm xúc thông thường tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trên khuôn mặt tinh xảo của cô. Tất cả những người biết Tang Văn Cách đều đồng ý cô chính là một công chúa danh xứng với thực, tuyệt đối không người nào dám tùy ý khinh nhờn cô.

Cô giống như tiên nữ trên trời cao cao tại thượng, những người thuộc tầng lớp tâm thường đều không ai dám mơ ước đến. Cho nên khi gã Đại Hùng nào đó đem cô từ đám mây thật cao kéo xuống phạm trần, mạnh mẽ đoạt lấy cô, còn bức bách cô phát ra âm thanh rên rỉ dâm dăng, trong lòng của cô là tràn đầy oán hận ghét.

Cũng không phải là cô xem thường tầng lớp công nhân, nhưng cái cảm giác bị cưỡng bách làm cái chuyện... Đáng xấu hổ, mà từ trước đến giờ cô chưa bao giờ tương tượng đến... Còn bất cô mở miệng nói những lời mà ngày thường đánh chết cô cũng không nói, những nơi bí ẩn nhất trên cơ thể đều bị người đó nhìn ngắm sờ mó và cả... không còn sót một chút gì, toàn lực phản kháng kết quả đều bị bắt trở lại, và cô phải đón nhận là những đối đãi càng thêm sắc tình hơn.

Đoạn ký ức kia, cô gần như cũng không muốn hồi tưởng.

Sau khi Hùng Thần Giai biến mất, cô cho là mình sẽ lần nữa trở lại cuộc sống bình tĩnh an ổn, cô cũng làm được, nhưng bảy năm sau, khi gã Đại Hùng này lần nữa đứng ở trước mặt cô, cô luống cuống.

Nhưng mà, cô luống cuống gì chứ?

Ngay cả mình cũng không biết.

Gã đầu gấu kia bá đạo ngang ngược như vậy, không cho người phản kháng, ngay cả những lời hắn nói làm người ta xấu hổ đến như vậy. Nếu như không phải ngôn ngữ tay chân hắn bán đứng hắn, cô thật sự sẽ cho rằng, thật ra thì bạn Hùng nào đó này đối với cô là một chút tình cảm cũng không có, nhìn gương mặt hung dữ kia vô cùng trấn tĩnh, làm gì giống như hắn năm đó động một chút là đỏ mặt, tay chân luống cuống.

Nhưng dù bất cứ chuyện gì, dù khiếp sợ như thế nào cũng không thể nào so sánh với giờ phút này

Cái gì gọi là... Giáo viên mới tới, còn được phân làm chung phòng làm việc với cô?! Theo cô biết bạn Hùng nào đó này hình như chưa tốt nghiệp trung học nữa mà?!

Tang Văn Cách hiềm khi lộ ra vẻ mặt ngây ngốc, nhìn hiệu trưởng ở trước mặt mình văng nước miếng giới thiệu vị giáo viên mới tới này. Cái gì tuổi trẻ tài cao, còn đã được tu nghiệp ở nước ngoài nữa... Tóm lại tất cả những ưu điểm ưu tú nhất mà không thể nào có khả năng xuất hiện trên người gã Đại Hùng này đều được thầy Hiệu Trưởng lưu loát giới thiệu!

Cuối cùng, vị hiệu trưởng trung niên có cái đầu hói như sân bay, vẫn không quên nắm bàn tay của anh bạn tu nghiệp nước ngoài nào đó lên, đem thả vào trong bàn tay nhỏ mềm mại của cô, cường bách lắc hai cái, sau đó... Vội vã quay đầu hai tay chấp sau lưng, và... đi như chạy! Trước khi đi quăng xuống một câu: Thầy Hùng là lần đầu tiên làm giáo viên trung học, kính nhờ cô Tang giúp đỡ nhiều hơn.

Tang Văn Cách há cái miệng nhỏ nhắn nửa ngày không có lấy lại tinh thần, nếu như cô nhớ không lầm, dường như cô cũng mới đi tới trường học này cũng không được bao lâu mà? Ngay cả trường học cô còn chưa đi hết, phải giúp đỡ 'thầy' "Hùng" thế nào đây?! Hơn nữa — tại sao phải đem hai bọn họ phân đến chung phòng làm việc, tại sao hai người lại phải ở chung, đặc biệt là còn đem bạn Hùng này giới thiệu cho cô?!

Đôi mắt đẹp long lanh không ngừng xoay chuyển, vừa đúng lúc nhìn thấy thầy Hùng nào đó đang toét rộng miệng hướng về phía cô cười hắc hắc: "Công chúa, bắt đầu từ hôm nay chúng ta chính là đồng nghiệp, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Bạn Gấu cười nhìn thật là churong mắt mà!

Cô co quắp khóe môi, nửa ngày cũng nói không thốt nên lời."...Anh, sao anh vào đây được?!"

Hắn có bằng tốt nghiệp đại học à, có sao?!

"Đương nhiên là nộp đơn tiến vào, công chúa của anh oi. Nếu không làm sao anh có thể cùng em bắt đầu lần nữa chứ?"

Hùng Thần Giai cười thật tươi. Hắn đương nhiên sẽ không nói cho cô biết, muốn vào đây hắn phải dùng 'Tỉ xiu' thủ đoạn nhỏ hơn nữa cũng đã góp mười triệu cho trường học á..., dù sao đã tiến vào rồi, bọn họ có thể mỗi ngày gặp mặt bởi đường tình cảm mới là quan trọng nhất.

Bây năm trước hắn quá mức vội vã, lần này hắn sẽ áp chế tính tình của hắn chậm rãi theo đuổi cô, cho đến khi đem cô hoàn toàn bắt làm tù binh mới thôi.

Bạn Hùng đã được trọng sinh trở nên hoàn toàn khác. Đó chính là lòng tự tin vô địch.

Tang Văn Cách rất vô lực, cô nhìn bàn tay nhỏ bé của mình bị bàn tay to như gấu của ai đó xiết chặt, thất bại cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Triển miên trên sân vận động(H)

Ngày gió êm sóng lặng đã qua được ba ngày.

Bạn Hùng nào đó vẫn luôn duy trì chân thành cùng lễ độ làm người ta không dám tin, thế là Tang Văn Cách cũng từng bước một từ từ buông xuống phòng bị, mà quên ông bà ta thường dạy chó sủa thì không cắn người, cắn người thì chó không sủa rồi.

Cho nên, khi cô đi ngang qua sân thể dục bị người nào đó vươn tay kéo vào lòng thì giật bắn cả mình. Nếu không phải có tiếng nói thô ráp của người đàn ông ở phía sau nói nhỏ một tiếng: Là tôi, cô sẽ thét chói tai cũng không chừng.

Đầu gấu!

Cô vừa định nói chuyện, liền bị bàn tay của ai đó lần mò vào bộ đồ công sở tức đỏ mặt." Anh, anh buông ra!"

Cô quần bách mặt đỏ bừng, cả người giống như tôm luộc, thiếu chút nữa giật đến bốc khói.

Bạn Hùng chết không biết xấu hổ, chết cũng không biết xấu hổ nói: "Không, buông!"

"Anh —" Tang Văn Cách liều mạng muốn tránh thoát khỏi bàn tay gấu của ai kia, đôi mắt to đầy tức giận thờ phỉ phò trừng qua, " Anh đã nói sẽ không khi dễ tôi!"

Đã biết bạn Hùng nào đó là loại người lật lọng phản lời mà, hoàn toàn không nên tin tưởng hắn! Sắc lang, hắn hết thuốc chữa rồi, tuyệt đối hết thuốc

chừa rồi!!

Miệng rộng toét ra một nụ cười, cúi đầu gặm một cái trên chiếc gáy thơm phức trơn mềm của mỹ nhân, đầu lưỡi linh hoạt vòng quanh da thịt thơm ngào ngạt này đảo quanh qua lại, thỉnh thoảng dùng hàm răng bén nhọn cắn một cái, cảm giác tê dại đến tận xương, từ lòng bàn chân vọt lên một dòng điện kỳ dị, làm thân thể Tang Văn Cách trong nháy mắt mềm nhũn, chỉ có thể mềm mại dựa vào trong ngực hắn.

Cái miệng nhỏ nhắn mê người phát ra tiếng rên rỉ nhàn nhạt, cổ của cô từ trước đến giờ là địa phương cực kỳ nhạy cảm, cho dù hần chỉ thổi khí cũng có thể làm cho cô mềm nhũn, Tang Văn Cách mình cũng biết, cho nên cô cực ít mặc quần áo không có cổ áo từ khi gặp hắn.

Nhưng lúc đi làm sau khi cởi áo khoác xuống cũng chỉ còn lại có bộ đồ công sở đơn giản cùng với áo sơ mi trắng, mặc dù có thể che kín cổ, nhưng chỉ cần vạch nhẹ là đã có thể vạch ra." Anh... Ách... Xấu xa..."

Kèm theo gặm cắn nóng bỏng của bạn Hùng,, khóe mắt của Tang Văn Cách cũng bởi vì khoái cảm mà ngân ngấn nước mắt.

Rõ ràng là bàn tay to như gấu, nhưng trình độ linh hoạt không khác gì con cá trơn tuột, dễ dàng liền đem nút áo của cô cởi ra, sau đó từ cổ áo sơ mi duỗi tay vào, chiếm lấy một bên ngực rất tròn, rất đầy đặn nhẹ nhàng xoa nắn, đôi môi cũng lướt lên trên hai gò má xinh đẹp của cô, còn phách lối cười ha ha." Anh vốn xấu xa, công chúa không phải rất rõ ràng sao?"

Nói xong, đầu ngón tay trần đầy ác ý nắm được đỉnh nụ hoa rất tròn, nhẹ nhàng lôi kéo ra bên ngoài, nhất thời đối lấy giai nhân duyên dáng kêu to một tiếng.

Ha ha... Hắn chính là thích làm chuyện xấu với cô, để cho cô cũng không thể giữ vững thái độ lãnh đạm xa cách trước mặt hắn, má phẫn kiêu diễm chỉ có thể như hoa đào nở rộ dưới thân hắn.

"Buông ra, buông ra nhanh lên... Nơi này là trường học đó!" Sợ hãi bị người ta phát hiện sợ hãi làm thân thể mềm mại càng thêm nhạy cảm, thanh âm Tang Văn Cách run rẩy, mắt đẹp không ngừng nghiêng mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ sợ có người đi tới, nếu thực sự như thế, cô sẽ không còn mặt mũi nào ở lại trong trường học nữa rồi!

"Buông tôi ra nhanh lên một chút... Xin anh... Đừng ở chỗ này ——" Cô chợt cắn chặt môi dưới, khó chịu nhắm mắt lại.

Hùng Thần Giai làm sao chịu thả cô, bàn tay dễ dàng liền giữ chặt vòng eo không ngừng giãy dụa của cô, đồng thời như trừng phạt ở chiếc cổ trắng của cô cắn một cái.

Bàn tay đang làm cản ở trước ngực cô đoán chừng cô không dám lớn tiếng kêu la, thế là càng thêm xấu xa không ngừng mân mê. Cuối cùng, còn ngại chưa đủ, lại đem áo sơ mi của cô vén lên cao, lộ ra bầu ngực sữa tròn trịa được bao bọc bởi chiếc áo lót màu trắng.

"Ừc" một tiếng, Hùng Thần Giai miễn cưỡng khắc chế thiếu chút nữa lý trí không cánh mà bay, nuốt ực một ngụm nước miếng, không nói hai lời liền đem đầu vùi vào bầu ngực mềm mại, dùng sức gặm cắn liếm mút, khiến cho Tang Văn Cách cứng cả ngón chân, eo nhỏ nhún lui về phía sau, muốn né tránh hắn đùa bỡn, nhưng cũng chỉ uống công, vẫn bị hắn ôm vào trong ngực thật chặt không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho hắn tùy ý cợt nhả.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Triền miên trong sân thể dục dậm (H)

Đang hôn láng láng say mê, Hùng Thần Giai trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, sau đó chợt bị giật mình: Wow, ánh mắt công chúa của hắn, quả thật giống như có thể đem hắn ăn hết không còn xương cốt!

Nhất thời không biết nên khóc hay cười, thật sự là không biết khóc tốt hay là cười tốt. Thờ dãi, đưa bàn tay từ trên bộ ngực sữa lên, che cặp mắt long lanh kia, "Ánh mắt này... Công chúa, em đang muốn ăn anh sao?"

Trong mắt cô tràn đầy giận dữ, khóe mắt đều là lệ, đáy mắt cũng là giận.

Tang Văn Cách vừa định nói, thì bàn tay gấu từ trên mặt mình buông xuống, liền phát hiện hai cổ tay của mình lại bị hắn giữ lại! Vẫn như thế hắn chỉ cần dùng một tay đã giữ chặt cô dễ dàng, thế là cô chỉ đành phải hét lên:

"Dừng tay, tôi còn chưa tha thứ cho anh lần trước ở phòng giải khát ——" mặt đỏ bừng, cũng nói không được nữa.

"Phòng giải khát thế nào?" Không biết xấu, bạn Hùng đem mặt cọ sát ở trước ngực cô, còn cố ý dùng chóp mũi ma sát đỉnh non mềm nhạy cảm đứng thẳng, vừa cọ vừa cười híp mắt hỏi, "Hửm? Nói anh nghe, công chúa, phòng giải khát thế nào?" Nói xong, chợt dùng răng ngậm đỉnh vú trắng đáng yêu, mập mờ cắn tới cắn lui.

Tang Văn Cách làm sao có thể nói được, cô bấu đôi môi hồng, bàn tay gấu che mắt đã thu về, hiện tại cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng một màn vô cùng đậm mỹ sắc tình trước mắt: Người đàn ông cao lớn trắng kiện nằm ở trên người mình, hần quần áo đầy đủ, tuy có chút xốc xếch, nhưng cũng không đến nỗi đập vào mắt, nhưng trên người của mình gần như bị lột hết ra, da thịt trắng như tuyết trần trụi cứ phơi bày trước đôi mắt tràn đầy lửa dục như vậy, ngay cả cô có thể rõ ràng nhìn thấy cái bóng của mình phản xạ từ trong đôi mắt của Hùng Thần Giai ra ngoài.

Trần trụi, xốc xếch, nhu nhược, còn là tràn đầy mê hoặc... Khi đôi môi ẩm áp rồi khỏi bộ ngực của cô thì đáy mắt hần chiếu ra đầu vú bị mút đến sưng đỏ, cứng rắn đứng thẳng ở trong không khí, đầu vú còn long lánh ánh nước vô cùng mị hoặc.

Cô là một người phụ nữ, một người phụ nữ bị chiếm hữu.

Điểm này, vào giờ khắc này, cô ý thức được vô cùng rõ ràng.

Khó chịu sau ngoảnh khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên, thế nào cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng mình bị trêu cợt như thế. Tang Văn Cách cắn môi dưới, vẻ mặt phức tạp khó dò, hai cổ tay bị bàn tay giữ chặt cũng không gây giụa nữa rồi.

Hùng Thần Giai lộ ra nụ cười thật tươi, hần cúi đầu cho cái miệng nhỏ đang trốn tránh một nụ hôn thật vang, câu lấy đầu lưỡi mềm mại hương vị ngọt ngào vào trong miệng rộng, vừa liếm vừa mút, thuận tiện còn vờn lưỡi thám hiểm trong khoang miệng thom ngát từ trên xuống dưới tất cả đều liếm một lần.

Bạn Hùng nào đó chính là thích liếm người... Tang Văn Cách nhũ hàng mày liễu, nhưng vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Nếu cô không phản kháng nữa, Hùng Thần Giai cũng không giữ hai cổ tay của cô nữa, bàn tay thay đổi bò đến trên bộ ngực sữa mềm mại, một tay cảm một bầu đầy đặn, nặng nề nắn bóp, đem chúng nó tạo thành các loại hình dáng yêu xinh đẹp, thật làm cho người ta khó có thể tin, thân thể mỏng manh yếu đuối của cô cứ như chỉ cần một làn gió là có thể thổi bay mất, lại có bộ ngực đầy đặn no đủ như vậy!

Đàn ông đều thích phụ nữ có bộ ngực đầy đặn. Trước kia nghe bạn bè nói lên giường với những người phụ nữ mang ngực giả đều phải vô cùng cẩn thận, rồi trong cơn hứng tình lỡ tay chạm phải hàng giả, làm bọn họ cũng không dám dung sức chỉ sợ sợ ý một chút bóp vỡ, nước chảy đầy giường làm phá vỡ kích thích.

ở ngoài đời, dù đối xử với phụ nữ, hần luôn luôn thô lỗ ại bất nhã, cho tới bây giờ cũng không từng nghĩ mình phải dịu dàng. Duy chỉ có cô gái dưới thân hần, cô không muốn gặp hần, nhưng hần lại thích cô đến mê muội, yêu cô, Mạnh mẽ đoạt lấy cũng muốn đem cô chiếm thành của mình, chết cũng không buông ra.

Dịu dàng của hần, chỉ dành riêng cho một mình cô!

Nghĩ đến đây, ánh mắt vốn đã dịu dàng càng thêm lộ ra vẻ nhu tình tựa như nước. Hần cúi người ở trên chiếc cổ nhạy cảm tron mềm của cô hôn khắp nơi, đôi tay vẫn vuốt ve bầu ngực trắng mềm mại, móng tay tu bổ chỉnh tề thỉnh thoảng lướt qua đỉnh mẫn cảm đỏ ửng, nhẹ nhàng kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Triền miên trong sân thể dục hạ (H)

Đầu lưỡi tựa như linh xà, vây quanh quàng vú màu hồng nhạt chậm rãi liếm láp, từng chút, từng chút lại từng chút, chậm chạp, rồi lại tràn đầy lực lượng. Mỗi một lần liếm đến đỉnh mềm mại, cũng sẽ đưa tới giai nhân nhỏ giọng yêu kiều.

Giống như là liếm kem, nhưng rất rõ ràng, Hùng Thần Giai đối với bầu ngực sữa trước mặt nâng niu yêu thương nhiệt tình hơn cả kem.

Hần lộ ra nụ cười vừa lòng có chút đắc chí, bàn tay cảm lấy vòng eo mong manh, để cho cô ở dưới thân mình chân thành lay động, mượn cơ hội để cho nơi tư mật nào đó dán sát vào nhau, tạo ra động tác đậm mỹ lại sắc tình làm người ta mặt đỏ tim đập.

Nhưng dù vậy, trong miệng của hần cũng vẫn ngậm bầu ngực sữa non mềm làm cho hần tâm tủy thần mê không dứt, mút liếm không ngừng, thỉnh thoảng lại cắn gặm bầu vú trắng nõn vài hớp, in lại một dấu vết xanh xanh tím tím trên đó, tỏ rõ người phụ nữ này đã thuộc về hần

Tang Văn Cách vẫn còn đang mờ mịt hoảng hốt, thân thể ở vào trong trạng thái cực độ vui thích, tinh thần lại đã sớm đi xa ở ngoài ngàn dặm. Cô mở đôi mắt lung linh mờ mịt, si ngốc đưa mắt nhìn người đàn ông cao lớn tục tũn trên người, môi hồng khê run, chỉ có thể phát ra thanh âm kiều mỹ làm người ta nghe tâm ngứa khó nhịn.

Hùng Thần Giai cuối cùng cũng chú ý tới cô không có chuyên tâm, tròn mắt đen khê đảo, hung hăng mút một cái lên bầu ngực, sau đó hần dung tay nâng khuôn mặt xinh đẹp mà hần va vào gặp đã yêu lên, bắt đầu hôn từ trên trán, từ trên xuống dưới trong ngoài ngoài, hôn loạn xạ, hôn điên cuồng

làm cho Tang Văn Cách không thoải mái khê cau mày, mắt hạnh nhất thời oán mang giận trừng mắt nhìn hán một cái.

Nói hán thích bị coi thường cũng tốt, nói hán thần kinh cũng được, cái nhìn này thật sự là làm cho hai chân hán như nhũn ra, thiếu chút nữa sẽ phải té xuống mất mặt. Thật may là hán phản ứng nhanh, lúc này mới tránh khỏi việc bởi vì một cái ngoái đầu nhìn lại của mỹ nhân mà khuynh đảo quần bách.

Vì che giấu sự thật này, hán càng thêm ra sức bắt đầu lấy lòng công chúa hán yêu thích. Bàn tay vốn là đang ôm khuôn mặt nhỏ nhắn lại lần nữa quay lại trên chiếc eo nhỏ, không chế tần số ma sát của cô và mình, còn ý xấu mà dùng nam căn đã căng cứng từ lâu, cọ sát vào chỗ mềm mại giữa đùi cô, cách lóp quần lót cùng với cô làm dây dưa thân mật nhất.

Đôi môi lần nữa đi tới đỉnh hồng mềm mại làm hán yêu chết đi được, vừa cắn vừa gặm vô cùng thích thú, hạ thân hai người dán chặt chẽ vào nhau, bắt chước thoe tần số nam nữ giao hoan, làm động tác chạy nước rút dã man. Một bàn tay rời khỏi vòng eo mầu mềm mại, từ bắp đùi tinh tế đi tới đảo nguyên tản ra hơi thở ấm áp bên cạnh.

Đầu ngón tay thô ráp khéo léo ở trên da thịt non mềm vạch thành vòng tròn, một cái lại một cái, không nhanh không chậm, tràn đầy hấp dẫn, mỗi lần cũng giống như lơ đãng xẹt qua hoa hạc mềm mại phía trên thủy huyết, làm cho thân thể mềm mại của giai nhân khê run, sau đó liền nhanh chóng lui ra, giống như hán không phải cố ý muốn trêu đùa, không phải cố ý muốn khi dễ cô vậy.

Bạn Hùng nào đó đã trở nên nham hiểm rồi.

Đôi mắt long lanh của Tang Văn Cách giống như bị mê hoặc, đôi mắt trong như mặt nước mùa thu lúc này lấp lánh ánh sáng lóng lánh, sáng chói tựa như ngôi sao trên trời, giống như muôn nói cái gì, lại giống như đang cầu xin cái gì.

Cuối cùng hán cũng không nỡ hành hạ cô nữa. Vốn là có ý định muốn cô mở miệng cầu xin hán đi vào, nhưng trước đôi mắt diễm đam đáng yêu đó, dần dần biến thành kích tình chỉ còn lại cả người sôi trào dục niệm đang gọi ồn ào.

Môi lưỡi nóng bỏng dọc theo dãy da trắng như tuyết đi xuống, theo chiếc bụng nhỏ mềm mại, đi tới chiếc rốn mượt mà đáng yêu, đầu lưỡi sắc tình quần quanh chui vào bên trong, liếm liếm, đôi tay thay thế cánh môi vuốt ve bầu ngực sữa, không từng chịu rời khỏi cô bất cứ giây phút nào.

Từ từ, cho đến Hùng Thần Giai mút đủ, đầu lưỡi mới từ chiếc rốn đáng yêu tiếp tục đi xuống, hán lướt qua vùng bụng bằng phẳng, nhưng cũng không có đụng vào thánh địa đào nguyên mà hán thích nhất, mà là đi vòng qua, liếm liếm tí mĩ da thịt mềm mại bên đùi, hàm răng bén nhọn nhẹ nhàng gặm cắn, cộng thêm hơi thở ấm áp, làm Tang Văn Cách không thể cưỡng chế được dòng mật hoa hương vị ngọt ngào đang chảy xuôi từ hạ thể.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Hán không thể nuông chiều cô (H)

Thân thể nhạy cảm dưới sự đùa bỡn thành thạo của hán đã sớm ướt rồi tinh rồi mủ, quần lót thật mỏng cũng nhiễm dấu vết ướt át, mật hoa ngọt ngào theo bắp đùi trượt xuống, bị Hùng Thần Giai toàn bộ nuốt vào.

Hán dung đủ mọi loại phương thức đa dạng để trêu đùa cô, vừa gặm vừa cắn vừa liếm, cách mỗi mấy giây liền làm bộ như vô tình dùng chóp mũi hoặc là cánh môi cọ qua cánh hoa ướt át mật dịch của cô, tiếng thở cũng có vẻ càng ngày càng thô, mỗi một lần hít vào hay thở ra đều phả lên làn da của cô, làm cho cô không tự chủ được không ngừng run rẩy.

Trên thân thể mềm mại trắng nõn như tuyết bắt đầu dâng lên một tầng da gà, đôi tay Tang Văn Cách níu lấy vạt áo của mình, tựa vào vách tường đứng thẳng đơ, một chút cũng không dám động, chỉ sợ không chế không được thân thể của mình, khiến mật hoa ẩn sâu bên trong không ngừng tiết ra.

Đầu lưỡi của Hùng Thần Giai dao động ở giữa hai chân của cô, đồng liếm một cái tây cắn một cái, giống như là buồm buồm đang bay múa trên đóa hoa, nghịch ngợm không chịu đáp xuống, nhất định muốn đóa hoa kia cùng với hán khiêu vũ cùng nhau.

Đầu lưỡi thô ráp có lực cuối cùng cũng không hề hành hạ thân thể đáng yêu của cô nữa, đi tới u cóc thần bí nhất.

Theo dòng mật hoa mê người màu trắng nhạt, Hùng Thần Giai cẩn thận từng li từng tí, tựa như sợ hù dọa cô dùng đầu lưỡi ở trước hoa môi mềm mại khê quét qua, rước lấy Tang Văn Cách giật nảy mình. Sau đó hán liền há mồm ra mút chặt hạt trần châu nhỏ nhắn mượt mà kia, ngậm vào trong miệng trên dưới dung đưa, cảm nhận hạt trần châu mềm mại trắng nõn kia, không nhìn được dùng đầu lưỡi quét một vòng, cuối cùng, tựa như còn cảm thấy chưa đủ, ngay cả miếng thịt non voeens chúng quanh cũng dùng đầu lưỡi cuốn vào trong miệng, tỉ mỉ nhấm nháp mật ngọt làm hán say mê không ngừng kia.

"Ách..." Tang Văn Cách không tự chủ được ưỡn cong vòng eo mảnh khảnh, phía dưới tựa hồ như có ngọn lửa cháy bỏng, từ sâu trong cơ thể, tựa hồ đang thiếu hụt cái gì, khát vọng cái gì... Bỗng dưng, khi hán đem đầu lưỡi thăm dò vào hoa huyết mềm mại ẩm ướt, cô càng thêm không nhìn được kích động muốn chạy trốn, diễm cao mũi chân, để cho đầu lưỡi tà ác của hán từ trong cơ thể cô ra ngoài.

Một giây kế tiếp, vòng eo nhỏ nhắn mới vừa lấy lại tự do liền lại bị người đàn ông giữ chặt, một tắc một tắc, chậm rãi kéo xuống dưới.

"Không... Anh tha cho tôi đi..." Tang Văn Cách cắn chặt cánh môi, cô thật sự vô cùng sợ hãi cái loại đó cảm giác bị xâm nhập,

"Tôi không muốn, anh mau dừng lại ngay, mau dừng lại ngay!"

Hùng Thần Giai làm sao còn để ý tới cô kêu gào, hắn cũng không đáp lời, vẫn hết sức chuyên chú khai phá hoa huyết khí khao này.

Bạn có thể nói hắn không đau lòng sao?

Như vậy, trên thế giới này không khả năng có người nào đau lòng hơn so với hắn.

Mặc dù hắn là người thô lỗ, nhưng hắn cũng hiểu, Tang Văn Cách là người phụ nữ luôn luôn ưu nhã cao quý ung dung độ lượng, tình dục triển miên gì đó, cô hoàn toàn không thể thốt ra khỏi miệng, càng không phải là loại đảm phụ không có đàn ông liền sống không nổi. Cô chính là tiên tử không vương chút bụi trần, thời điểm bạn gặp cô ấy, vĩnh viễn luôn phiêu dật xinh đẹp như vậy, tựa như một giây kế tiếp sẽ có làn gió nhẹ cuốn cô đi mất.

Thậm chí cô còn cảm thấy chuyện giữa nam và nữ bản.

Cho nên, cô không chỉ sẽ không đáp lại trong lúc hoan ái, thậm chí còn có chút bài xích. Hắn có thể nghe cô, lần một lần hai cô không tiếp nhận. Nhưng cá tính đó của cô đã ăn vào trong xương cốt, cô sẽ luôn luôn yêu cầu như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hùng Thần Giai hắn tuyệt đối không làm được! Hắn chính là muốn cho cô ở dưới thân mình không chỗ nào che giấu, vì cao triều khoái cảm hoặc là vui thích chảy xuống nước mắt. Trừ chuyện đó ra, những chuyện khác hắn cũng theo cô, nuông chiều cô. Cô muốn như thế nào cũng đều được.

Cho dù là bảy năm sau, thời điểm hắn đang đối mặt Tang Văn Cách, đầu óc tự nhiên là rất đơn giản, hắn chính là muốn cô, chính là muốn cùng cô làm tình, ngoài cô ra, hắn không hề muốn bất cứ người phụ nữ nào.

Đầu lưỡi thô ráp thật dày từng chút, từng chút tách hoa huyết chặt khí ra, khó khăn mở mang bờ cõi, mỗi khi tiến vào được một chút, liền ti mi mà đem phần thịt bốn phía liếm láp một lần, tiếng thờ dóc thô ráp mang theo nhiệt độ nóng bỏng, tất cả đều rót vào trong cơ thể mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Cô không thể tiếp tục cự tuyệt (H)

"Anh đừng không được... Công chúa của anh... Anh đừng không được..." Hùng Thần Giai cúi đầu ní non, thanh âm êm dịu, mỗi hơi thở thờ ra đều phả vào bên trong hoa huyết nhạy cảm của cô, làm thân thể mềm mại của cô càng thêm xiết chặt, "Anh đừng không được....."

Đúng vậy, tất cả đều không dừng lại được, bất kể là bây giờ, hay là những dây dưa của bọn họ.

Bắt đầu từ bảy năm trước, vốn đã không thể dừng lại được. Tang Văn Cách đưa đôi tay che miệng, đè nén xuống tiếng khóc bất lực, cô chậm rãi lắc đầu, lại chỉ có thể mặc cho hắn trêu đùa thân thể của mình, vô lực phản kháng, chỉ có thể tiếp nhận.

Tiếng khóc thút thít nhẹ nhàng cộng thêm tiếng rên rỉ kiều mỵ, vang vọng ở trên sân thể dục trống rỗng, mập mờ, quý dị, nhưng cũng hài hòa cùng động lòng người không nói ra được.

Hùng Thần Giai đem đầu lưỡi từ trong cơ thể ẩm áp của cô rút ra, ngẩng đầu lên, trên cánh môi mỏng manh của hắn cũng thấm ướt mật dịch trong suốt sáng lấp lánh, hắn sắc tình đem đầu lưỡi liếm một vòng quanh miệng, đem toàn bộ ngọt ngào mê người này cuốn vào trong miệng, sau đó đưa tay cầm vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô xiết chặt vào lòng.

Nóng rực to lớn dâng trào cứ như vậy thẳng tắp chia vào lối vào thủy huyết xinh đẹp, không ngừng cọ sát lẫn nhau, nhưng cũng không tiến vào. Hắn cúi đầu, dùng gò má thô ráp của mình dịu dàng ma sát cùng gò má phấn của cô, cánh môi dịu dàng ở bên má cô in lên dấu hôn nhàn nhạt, "Chuẩn bị xong chưa, công chúa của anh?"

Nói xong, cũng không đợi cô trả lời — bởi vì hắn biết cô đã sớm ướt át, thô cứng của phái nam cứ như vậy từng chút từng chút chen vào trong cơ thể ẩm áp của cô, từng phát từng phát, chậm chạp và giầy vò, đem nếp gấp mềm mại tách ra, mở ra một con đường dành riêng cho hắn công thành chiếm đất.

Cái loại khoái cảm giống như đem cơ thể mình cuốn đi đó, làm Tang Văn Cách hơi đau nhói, nhưng chỉ là tăng thêm trình độ nhạy cảm của cô. Hoa huyết yêu kiều hoàn toàn không còn thuộc về sự điều khiển của đại não, đã quen đường thuộc lối mát chặt lấy đỉnh nam căn, giống như cái miệng nhỏ nhắn của trẻ con mát chặt lấy không buông, kéo hắn, bao quanh hắn, nhốt hắn.

Cho dù trong lòng cô sẽ không nguyên thừa nhận, nhưng sự thật cũng bày ở trước mặt. Thân thể của cô là nhiệt tình yêu thương hắn, hoan nghênh hắn, ít nhất, chắc là sẽ không cự tuyệt hắn.

Tang Văn Cách há cái miệng nhỏ nhắn, "Y y nha nha" kêu, giống như là chú mèo con mới vừa ra đời, thanh âm mềm mại nhu nhược, yếu ớt mỏng manh như tơ nhện, lại có thể khuấy động yêu thương cung chiều được người ta cất giấu sâu nhất tận đáy lòng. Hùng Thần Giai dừng lại động tác tiến vào, đôi tay từ vòng eo chuyển dần đến trên bầu ngực mềm mại nở nang, hai bàn tay chia ra xoa nắn.

Chẳng biết lúc nào, hai tay của cô đã sớm để xuống, đôi mắt đắm lệ mờ mịt lóe ra khoái cảm không thể chịu đựng, sau đó theo khóe mắt nhẹ nhàng trượt xuống, một giọt một giọt, rơi trên mặt đất, cũng rơi ở trong lòng Hùng Thần Giai.

Vòng eo thon gầy của hắn nhấn mạnh một cái, liền đem mình hoàn toàn đưa vào bên trong hoa huyết mềm mại như tơ này, cùng cô quán quýt xoắn chặt, ai cũng không thể rời bỏ.

Mới đầu, Hùng Thần Giai chỉ là nhân nhạ làm động tác kéo ra đưa vào, mỗi một cái đều là nhấn nhai êm ái như vậy, ánh mắt vẫn còn đang chú ý cô có lộ ra biểu tình khó chịu hay không. Động tác phía dưới từ từ tăng nhanh, sức lực cũng chậm chậm nặng dần, nhiều lần cũng xâm nhập vào trong cơ thể mềm mại của cô, thẳng đến phiên cửa khép chặt nhất sâu trong cơ thể cô.

Cúi đầu xuống ngậm một đầu vú ngọt ngào, dùng răng nhẹ nhàng gặm gặm, phía dưới kéo ra đưa vào cũng không có ngừng, ngược lại, ngược lại càng lúc càng dung sức—Hắn vẫn là gã thô lỗ không dịu dàng của năm đó, dù cho hắn có thay đổi bao nhiêu đi chăng nữa, vào lúc hắn muốn cô, hắn vẫn vĩnh viễn không thể giữ được vẻ dịu dàng từ đầu đến cuối được.

Nhưng cho dù là đang trong cơn kích tình, từ đầu đến cuối hắn cũng vẫn luôn chú ý phản ứng của cô. Cô cảm thấy không thoải mái, cảm thấy không chịu nổi, cảm thấy sợ... Hắn cũng biết, cũng có thể ở thời điểm thỏa đáng dùng sức ôm cô hoặc là vuốt ve cô, dùng để dời đi lực chú ý của cô.

Dần dần, trong sân thể dục to như vậy bắt đầu truyền ra tiếng động làm người ta mặt hồng tim đập, trập trập hương vị ngọt ngào lan tràn ở trong không khí, mập mờ cùng sắc tình tràn ngập toàn bộ không gian, làm cho người mộng tưởng. Tang Văn Cách nằm dưới thân Hùng Thần Giai, thừa nhận hắn một lần rồi lại một lần mạnh hơn va chạm, cuối cùng cũng hiểu một sự thật: từ giờ khắc này, cô thật sự không thể tiếp tục cự tuyệt hắn. Cho dù trong lòng, ngoài miệng nói không muốn thế nào, thân thể đã sớm nói rõ tất cả, cuối cùng cô cũng phải thần phục dưới thân hắn.

Nếu như nói cô là kiếp số Hùng Thần Giai, như vậy, Hùng Thần Giai chẳng lẽ không phải là kiếp số của Tang Văn Cách cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Dục vọng độc chiếm "Quý dị"

Hùng Thần Giai muốn cô thật lâu mới bằng lòng dừng lại.

Hắn ngược đôi mắt thâm trầm lên, nhìn về phía cô gái trong ngực đã sớm không chịu nổi hoan ái triền miên ngắt xiu đi, hơi cười, cuối cùng cũng từ trong cơ thể cô lui ra ngoài, bàn tay yêu thương lau đi mồ hôi ướt trán cô, ở trên đôi môi đỏ hồng hôn một cái, thanh âm trầm thấp khàn khàn lại dịu dàng đến không thể tin nổi: "...Cuối cùng anh cũng đã có em, lần này, bất kể là ai, cũng đừng mong từ trong lòng anh cướp em đi, ai cũng đừng hòng."

Sau đó, cũng không quản nam căn cứ nóng hôi hổi của mình vẫn còn bại lộ ở trong không khí, Hùng Thần Giai đem Tang Văn Cách ôm lên, lấy khăn tay ra tỉ mỉ mà đem cô lau sạch sẽ, đem quần áo mặc chỉnh tề, thậm chí còn để cho cô tựa vào trong lòng ngực mình, vén mái tóc dài của cô qua một bên.

Khăn tay dính đầy vết tích của cô hắn cũng không chịu ném, cẩn thận từng li từng tí xếp gọn lại rồi nhét vào quần jean, lúc này mới có ý định xử lý mồ hôi cùng dịch trên người mình, giấy lau đã dùng qua tiện tay vứt xuống giỏ rác một bên, sau đó ôm giai nhân đi ra khỏi sân thể dục an tĩnh.

Ngoài cửa sân thể dục có một thanh niên cao gầy lịch sự, sau khi thấy hắn ôm Tang Văn Cách ra ngoài, bước một bước dài liền vọt tới: "Đại ca, anh kêu em đến làm gì?"

Còn cố ý dặn dò khi hắn đi vào sân thể dục, hai giờ sau hãy vào nữa, chẳng lẽ là có mục đích gì, hay trường trung học này có ẩn chứa bảo tàng gì?

Ui chao ôi, đại ca ôm trong ngực... Là ai vậy?!

Người trẻ tuổi điểm cao mũi chân, cổ kéo dài thật dài, muốn nhìn trộm xem vị đại ca từ trước đến nay có danh xưng là Liễu Hạ Huệ đang ôm cô gái nào trong ngực, nhưng ánh mắt hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ của bạn Hùng liền bắn qua, hại hắn sợ ý thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Không nhìn thì không nhìn, làm gì giận như vậy..." Nhỏ giọng nói thầm, "Không phải chỉ là phụ nữ thôi sao? Giấu chi kỹ vậy, anh cho rằng cô ấy là núi vàng à?!"

Hùng Thần Giai lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn, hấn lập tức tựa như đầu hàng giờ hai tay lên: "OK, OK, em sai rồi, em sai rồi được chưa?!" Thiệt là, lỗi tại gì thính dữ vậy, nói nhỏ như thế mà anh ta cũng nghe?!

"Nếu cậu đã rảnh rồi như vậy, đi vào bên trong dọn dẹp một chút." Hùng Thần Giai cũng không để ý tới hấn, nhàn nhạt hạ lệnh.

Người trẻ tuổi trong phút chốc rút cằm "... Đại ca, em nghe nhầm đúng không? Anh bảo em vào bên trong lau dọn thật à?"

"Cậu chỉ có ba giây, 1

2——"

"2" Còn không có đếm xong, anh bạn trẻ tuổi nào đó tựa như lửa cháy đến mông, lập tức chạy vọt vào, sợ tới mức đầu cũng không dám quay lại.

Thấy hấn ngoan ngoãn chạy vào bên trong, Hùng Thần Giai lúc này mới ôm giai nhân tiếp tục đi, bởi vì bây giờ là thời gian lên lớp, hơn nữa hấn đặc biệt chọn con đường nhỏ để đi, cho nên không gặp bất kì người nào, nên cũng không cần phải lo lắng vấn đề danh dự mà cô sợ, duy nhất gặp phải mấy tên giáo viên, hấn cũng đặc biệt giải thích là cô Tang té xỉu, hấn tốt bụng giúp một tay, chiếm được cả đám người khen ngợi, cuối cùng cũng thành công trở về phòng làm việc chỉ có hai người của bọn họ.

Đem người phụ nữ yêu mến thả vào phòng nghỉ ngơi —— Căn phòng làm việc này xem ra không khác gì những căn phòng khác trong trường học nhưng sau căn phòng rửa tay là được thiết kế tỉ mỉ và tinh xảo, vừa mở ra chính là một gian phòng không lồ nghỉ ngơi. Phòng bếp phòng khách đầy đủ mọi thứ.

Ngay từ lúc hấn quyết định vào trường trung học này, cũng đã đem địa lý ưu thế của chỗ này toàn bộ chiếm cứ, thậm chí còn phát huy một chút ngoài định mức, lại dùng quyền thế "Xin" hiệu trưởng đem cô gái nhỏ của hấn từ phòng làm việc khác "Dòi" tới đây, tất cả thật ra thì rất đơn giản.

Còn có phòng giải khát họ đã từng hoan ái hôm trước, hấn cũng đã dọn dẹp sạch sẽ giấu vết của cô, rồi mới phái người lại quét dọn, tuyệt không lưu bất cứ dư hương nào của công chúa của hấn ở nơi đó.

Cô là của hấn, trừ hấn ra ai cũng đừng nghĩ chạm vào cô dù chỉ một sợi lông tơ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Bị cắt đứt thân thiết (H nhẹ)

Từ phòng rửa tay vắt khăn lông ướt trở lại, đã nhìn thấy tiểu giai nhân mặt mơn mướt ngồi ở trên giường lớn trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh như tơ lụa xõa ở trên giường đơn, càng thêm nổi bật lên thân thể nhỏ nhắn, như hoa như ngọc của cô.

Bàn tay ngắt nhẹ chop mũi cô, hấn cúi đầu ấn xuống một nụ hôn ở đôi môi hồng, sau đó cầm lấy khăn lông tỉ mỉ lau mặt cho cô, vừa lau vừa hỏi: "Đói bụng ư, như thế này dần em đi ăn cơm có được hay không?"

Tang Văn Cách mở một đôi mắt to ngáp nước, lên xuống trái phải nhìn Hùng Thần Giai một lần, trí nhớ trước khi bất tỉnh chỉ một thoáng liền như thủy triều tràn vào đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời mắc cỡ đỏ bừng, theo bản năng muốn đem lồng ngực mình dựa vào còn tản ra khí nóng mãnh liệt đây ra, tuy nhiên bị bạn Hùng nào đó, còn đặt ở bên môi khẽ hôn một cái.

Hai gò má mềm mại đỏ hơn. "... Anh, anh buông ra!"

"Buông ra?" Hùng Thần Giai không khác cơn đồ nhượng nhượng mảy, "Vậy làm sao được chứ, anh chẳng những không buông..." Nói xong, hấn dùng sức, quỳ một gối xuống ở trên giường, dễ dàng liền đem cô áp đảo, chớp mũi hướng về phía chớp mũi, xấu xa nói: "Anh còn muốn làm như vậy..."

Đôi môi mỏng cách lớp áo sơ mi cắn một đóa đỏ hồng, dùng hàm răng gặm cắn, "Còn như vậy!"

Khoái cảm y hết dòng điện đột nhiên từ ngực lên tới đại não, Tang Văn Cách ưm một tiếng, cả người phát run, đôi mắt vốn mới vừa thanh tỉnh còn có chút mơn mướt càng thêm sưng mù tràn ngập, "Ừ..." Đột nhiên, giống như là ý thức được cái gì, đôi tay nhỏ bé đột nhiên chống đẩy lồng ngực cứng rắn, nhỏ giọng hô:

"Quần áo của tôi!"

"Quần áo?" Hùng Thần Giai giả bộ ngu, ra dáng vẻ tôi rất ngây thơ, tôi rất vô tội, "Quần áo gì?"

"Chính là tôi —— tôi ——" Tang Văn Cách mấy lần muốn nói lại thôi, mắt to ngáp hơi nước, oán giận chỉ trích, "Trả lại cho tôi nhanh lên!"

Hùng Thần Giai nhún nhún vai, nhưong nhưong mày, hỏi lần nữa: "Công chúa, rốt cuộc em đang nói gì vậy? Quần áo gì?"

Bộ dáng thành khẩn đáng hoàng vô cùng chân thật kia, đem phòng bị của Tang Văn Cách từng điểm từng điểm sụp đổ thành công. Cô ngập ngừng nói, thanh âm gần như lâm lâm: "Chính là... Tôi... Quần áo..... Bên trong...." Hai chữ cuối cùng quả thật giống như là từ giữa kẽ răng nặn ra, nhỏ đến mức giống như tiếng muỗi vo ve bên tai.

Nhất thời, cặp mắt đen thăm thăm kia đột nhiên trở nên thâm thúy, Hùng Thần Giai đến gần cô, gò má hai người kề nhau, thanh âm của hắn càng thêm rõ ràng truyền vào trong màng nhĩ của cô, "Áo lót hả? A đúng vậy, đồ lót của em đâu?"

Chỉ một câu nói như vậy, Tang Văn Cách lập tức biết rõ, cô lại bị lừa!

Cũng giống như là bảy năm trước, bạn Hùng nào đó cũng là dùng cái loại vô tội lại vô cùng thành khẩn nói cho cô biết hắn có chuyện xin cô giúp một tay, cô không nghĩ ngờ gì đi theo hắn về nhà, lúc này mới bị hắn bắt cóc mang đi! Như thế rất tốt, bảy năm sau, cô vẫn bị lừa gạt y như thế!

Sao cô lại không nhìn ra gã đáng ghét này nhìn bề ngoài đơn thuần đáng hoàng, thật ra thì trong xương trắng bị đầy đủ gian trá giao hoạt cùng vô sỉ chứ?!

Hùng Thần Giai cong thành nụ cười đắc ý và say đắm, cúi đầu cách áo sơ mi trắng cần đính hồng không có áo lót, nước miếng sáng lóng lánh thấm ướt áo sơ mi như tuyết, khiến cho đỉnh mê người phần hồng như ẩn như hiện, tràn đầy câu dẫn chết người.

"Anh đừng ——" Chẳng biết từ lúc nào, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cái đầu của ai đó đang vùi vào bộ ngực của mình ỒỒ, Tang Văn Cách cố gắng co lại muốn lui về phía sau, nhưng ai đó như hình với bóng cần kiều nữ của cô không chịu lòng miêng, cô thối lui đến nơi nào, cái miệng nóng bỏng của ai đó lại cũng theo tới chỗ đó, dù sao chính là đã quyết tâm ăn cô, sống chết cũng không rời đi.

Miệng đầy mỹ vị Hùng Thần Giai làm gì còn thời gian nói chuyện với cô, chỉ là thưởng thức đồa mềm mại này cũng đã làm cho hắn vui đến quên cả trời đất rồi, cho đến khi...

Một trận tiếng chuông chói tay đột nhiên vang thấu cả căn phòng, dọa Tang Văn Cách giật mình, hơn nữa là dọa Hùng Thần Giai đang lẳng lẳng say mê ở bầu ngực sưa kiều diễm giật bắn mình! Đầu vú ngọt ngào trong phút chốc thoát khỏi môi của hắn, cách lớp áo ướt nhẹp ngạo nghễ đứng thẳng ở trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Cho dù là gấu cũng muốn tranh cùng hoàng tử

Ba chân bốn cẳng đem bạn Gấu nào đó như không xương đang dán sát vào người mình đẩy ra,, Tang Văn Cách tay vội chân loạn mà từ trên giường bò dậy, đưa tay định với lấy chiếc túi xách đặt ở đầu giường.

Một bàn tay gấu màu đồng trên nửa đường đem đôi tay nhỏ bé của cô cướp đi, vững vàng giữ tại lòng bàn tay, tròng mắt đen cũng theo đó qua, bí hiểm nhìn cô.

Tang Văn Cách nhìn lại không hiểu, thế nào cũng không hiểu bạn Hùng nào đó rốt cuộc là đang làm gì. Theo ánh mắt nóng bỏng như lửa kia, cô cúi đầu mà xem xét, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời mắc cỡ đỏ bừng. Muốn giơ tay lên che kín mắt của Hùng Thần Giai, nhưng hai cái tay bị một bàn tay của hắn giữ chặt, cô không cách nào thoát, chỉ có thể quần bách liệu mạng nhìn chằm chằm bạn Hùng háo sắc không biết xấu hổ này.

Áo sơ mi trắng bị nước miếng thấm ướt đã hiện ra trong suốt, bầu ngực sưa rất tròn không áo lót ở dưới lớp áo sơ mi vênh cao cao, trái đầu mập mò đứng thẳng, áo sơ mi trong suốt không chỉ có không giấu được cái gì, ngược lại càng tăng thêm tình sắc hấp dẫn, bạn Hùng nào đó nằm ở bên trên hầu kết lẫn lộn, không ngừng nuốt nước miếng.

Mà Tang Văn Cách giãy giụa, vì thế càng khiến cho bầu ngực đung đưa mạnh hơn, dao động ra sóng sưa càng thêm đầy đặn mê người. Nếu ai đó có định lực hơi kém, đoán chừng đã sớm nhào tới đem lấy cô ăn sạch sành sanh ngay cả da đều không chừa rồi!

Cố gắng thu hồi phóng đảng trong lòng, Hùng Thần Giai vươn tay với lấy túi xách trên đầu giường, cũng không thèm nhìn, đưa tay vào bên trong sờ loạn, cuối cùng cũng mò ra được chiếc điện thoại màu bạc, móc ra, đưa cho cô. Mắt không cần thận nghiêng mắt nhìn điểm sang biểu hiện trên màn ảnh, nhất thời gương mặt trong nháy mắt kéo xuống, kéo thật dài, cặp mắt trừng to gần như có thể phun ra lửa.

... Đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt của Đại Hùng sao lạ thế?

Tang Văn Cách đưa một tay được buông ra, nhận lấy điện thoại di động, khi thấy tên hiển thị trên màn hình thì khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng tái mét.

Khu!

Ở dưới tầm mắt kinh khủng phóng hỏa đến mức có thể ăn thịt người của bạn Đại Hùng, cô nom nóp lo sợ nhận điện thoại, ở đầu bên kia truyền đến giọng nói đặc biệt dịu dàng thành nhũ của Trình Cảnh Khu: "Tiểu Cách?"

Tiểu Cách?!

Mắt Gấu lập tức không ngừng bắn ra ám khí, Tiểu Cách là người gọi sao? Nếu như không phải là điện thoại di động được giữ chặt ở trong tay Tang Văn Cách, giờ phút này nó đã nằm vật xuống ở trên sàn trải thảm lông dày biến thành những mảnh vụn nhỏ rồi.

Cẩn thận từng li từng tí liếc Hùng Thần Giai một cái, sắc mặt của Tang Văn Cách tái nhợt: "... Ừ."

"Tan sở chưa? Hôm nay có muốn anh đến đón em, sau đó chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm hay không? Mẹ anh nói đã không thấy em, rất nhớ em đó." Thanh âm dịu dàng nói như thế, còn mang theo nụ cười êm ái, tựa như gió xuân thổi vào lòng người.

"Em..." Lại nhìn Hùng Thần Giai một cái, Tang Văn Cách thật sự rất muốn trốn, "Em——"

Em dám nói em có rãnh thử xem. Ánh mắt của bạn Đại Hùng đầy uy hiếp.

Ánh mắt phần hận cứ mãi nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, tựa như có thể xuyên qua điện thoại trừng chết người đàn ông bên kia vậy. Hùng Thần Giai hận nghiền răng nghiền lợi, thật là hận không thể làm mình nhỏ lại sau đó chui vào trong điện thoại qua đầu bên kia nắm lấy cổ áo của Trình Cảnh Khu hét lớn một tiếng: Bạn gái của tôi cần anh đón sao?! Mẹ anh nhớ bạn gái của tôi làm cái gì, con mẹ nó, anh lấy cớ cũng quá ngu rồi!

Hắn ghét người đàn ông tên Trình Cảnh Khu này, bộ dạng tuấn tú hơn hắn, có tiền hơn hắn, thông minh hơn hắn, và lại còn dịu dàng săn sóc biết dỗ phụ nữ vui vẻ hơn hắn, quan trọng hơn là, anh ta đã bước vào trong cuộc sống của công chúa sớm hơn hắn. Nếu so sánh với Trình Cảnh Khu, hắn thật sự chẳng là gì.

Trình Cảnh Khu giống như là một cái gương hoàn mỹ, luôn có thể làm cho hắn tỉnh táo nhìn thấy tự ti cũng khuyết điểm của mình.

Đầu bên kia lại truyền tới tiếng cười khê của Trình Cảnh Khu, dịu dàng trong sáng, mang theo chút cưng chiều thương yêu: "Bạn đến vậy sao, vậy coi như xong, nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nữa anh đến đón em lại nhà anh có được hay không? Hay là bây giờ anh đến đón em nhé, em ăn cơm chưa? Đừng mãi thức đêm như thế, ngoan ngoãn ăn cơm uống sữa rồi đi ngủ."

Trong lời nói tràn đầy yêu thương và quan tâm, Hùng Thần Giai nghe được căn răng nghiền lợi, bàn tay to của ai đó đang không ngừng siết chặt, khớp xương cũng phát ra tiếng vang ‘Răng rắc, răng rắc’ đủ để thấy hắn tức giận đến bực nào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Bạn Đại Hùng tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng

Trợn tròn đôi mắt hạnh cẩn thận từng li từng tí liếc về hướng bạn Đại Hùng đang căn răng nghiền lợi, Tang Văn Cách đột nhiên có loại kích động khóc không ra nước mắt. Ở dưới tầm mắt tựa như dao găm của Hùng Thần Giai, cô làm sao còn dám nói nhiều? Đã nhiều năm như vậy, người đàn ông này, nói hiểu cũng không đúng, nói không hiểu cũng không phải, nhưng cô biết chắc, con ghen của anh bạn to con này nếu đứng số hai thì không ai dám nhận vị trí thứ nhất!

Trong ngày thường hắn có thể cười hi hi, đối với mỗi người cũng là một bộ dáng phóng khoáng thô lỗ, nhưng là Trình Cảnh Khu, hắn tuyệt đối hận thấu xương, không ăn thịt lột da của người kia ra là không được!

Bởi vì cô thật lâu không có trả lời, thanh âm của Trình Cảnh Khu trở nên lo lắng: "Tiểu Cách, sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Để anh xem mấy giờ rồi... Ừ, cũng sắp đến giờ em tan việc rồi, em ngoan ngoãn ở phòng làm việc chờ anh, anh sẽ đến đón em!"

Bên đầu điện thoại kia truyền tới tiếng chìa khóa xe vang lên, làm Tang Văn Cách sợ đến mức mặt trắng bệch, cô vội vã nói: "Không cần, em về đến nhà rồi!"

Thanh âm run run, giọng nói cũng run run, vừa nghe đã biết là đang nói dối.

Nhưng Trình Cảnh Khu lại không nghe được, toàn bộ tâm tư của anh ta đều quan tâm đến trọng điểm là cô có thể ngã bệnh hoặc là không vui hay không, thế là cũng tự động xem nhẹ trong thanh âm của cô có chột dạ cùng lo lắng rất rõ ràng, "Đã đến nhà? Thân thể của em không thoải mái có đúng không, có đến bác sĩ chưa, hả?" Nếu không luôn luôn nghiêm túc trong công việc cô tuyệt đối sẽ không trong giờ làm việc bỏ về nhà.

"Em— a!"

Tiếng kinh hô của Tang Văn Cách khiến Trình Cảnh Khu sợ tới mức mắt hết hồn vía, thậm chí anh ta còn không có kịp cùng thư ký dặn dò một tiếng, nắm chìa khóa xe liền chạy như bay vào thang máy, nhìn con số trượt xuống một tầng rồi lại một tầng, trong lòng lo âu như bị mèo quào. Bảy năm trước không có bảo vệ tốt cô, vẫn là tổn thương sâu sắc nhất trong lòng anh, là cái gai vẫn làm tim hấn rỉ máu, ban đầu biết cô đã gặp phải sự đối xử như thế, anh điên cuồng thậm chí hận không thể giết chết mình! Hiện tại, chỉ cần cảm thấy cô có chút gì đó, cho dù cô cự tuyệt thế nào, anh cũng nhất định sẽ đi xem cô, cho đến khi xác định cô thật sự không có nguy hiểm mới bỏ qua. "Tiểu Cách, Tiểu Cách? Em làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Cách!" Tại sao cô không nói chuyện? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Tang Văn Cách ảo não che miệng không cẩn thận phát ra tiếng thét chói tai, tức giận nhìn chăm chăm vào bạn gấu đang ở trên người mình, sử dụng ánh mắt hỏi:

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?!"

Làm gì?

Hùng Thần Giai nhếch môi không có chút nụ cười, lộ ra một hàng răng trắng chói mắt, không nói hai lời chôn đầu vào ngực Tang Văn Cách, không chút lưu tình cắn một đóa đỏ hồng, ác liệt cọ sát lẫn nhau, làm cho cả người Tang Văn Cách run lên, thân thể mềm mại nhất thời mềm giống như nước, cứ như vậy co quắp vào trong lòng hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

"Em, ách, em không sao..." Cô cố nén tê dại quanh co từ ngực lên, thân thể xinh xắn co lại, đầu của Hùng Thần Giai cũng di động theo thân thể của cô, hàm răng bén nhọn gặm cắn bầu ngực mềm mại của cô, từ trên xuống dưới liếm mát không sót chỗ nào, sau đó đem mặt chen vào rãnh giữa bầu ngực mẹ người của cô, liếm mát không ngừng, lỗ tai dựng thẳng thật cao, tập trung tinh thần lắng nghe đối thoại của cô và Trình Cảnh Khu. "Ừ...Anh không cần phải qua... Khu, em thật sự không có việc gì..." Bởi vì Hùng Thần Giai an phận, Tang Văn Cách cuối cùng cũng có thể nói được mấy câu bình thường, nhưng một tiếng "Khu" kia, lại đốt cháy lửa ghen của bạn gấu.

Lúc này hấn còn xấu xa hơn, ở trước mặt cô cứ như vậy cứng rắn mà đem hai chân mảnh khảnh thon dài của cô tách ra, sau đó đặt mình trong trong đó, ánh mắt mê đắm làm cho Tang Văn Cách nhìn thấy không ngừng run run.

Đừng đùa nha?! Hấn —— hấn rốt cuộc muốn làm cái gì?!

Đầu cúi thấp, hấn chui vào làn váy sớm đã bị cuốn lên trên của cô, cả đầu cũng vui vào, chỉ còn lại từ bỏ vai trở xuống là còn ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Ở trong lòng em, anh nhất định sẽ quan trọng hơn anh ta

Làm Tang Văn Cách sợ tới mức muốn đi rút về phía sau, nhưng bàn tay của bạn Hùng đã vững vàng nắm đầu gối của cô, làm cho cô tránh cũng không có nơi tránh, chỉ có thể che cái miệng nhỏ nhắn tăng cường khắc chế không phát ra tiếng kinh hô, nhưng tiếng thờ dục xinh đẹp nhưng không cách nào che giấu, cô chỉ đành phải dung tay che điện thoại di động, mắt to xấu hổ tức giận trừng nhìn về hướng Hùng Thần Giai, nhưng đầu của bạn Hùng nào đó đã hoàn toàn vui vào váy của cô, đối với cái trọn to mất uy hiếp của bạn công chúa hoàn toàn không chút ảnh hưởng.

"Tiểu Cách?" Cô thật lâu không có trả lời, đầu bên kia Trình Cảnh Khu nóng nảy.

"Ừ... Em không sao." Cô buông bàn tay mềm che điện thoại di động ra, thanh âm có chút cứng ngắc, "Anh thật không cần tới đây, em ngủ rồi..."

Lời nói bị cắt ngang, "Nhân viên quản lý có đưa chìa khóa cho anh, không cần em mở cửa, ngủ thiếp đi cũng không sao."

Tang Văn Cách há hốc mồm, một hồi lâu cũng không có cách nào phản ứng.

Bạn gấu đang vui vào váy cô không hài lòng, hấn càng tiến sâu hơn về phía trước, dừng lại ở đào nguyên ngọt ngào, đôi môi mỏng, cách quần lót hôn lên hoa huyết mềm mại của cô.

Cả người Tang Văn Cách run lên, mắt lập tức trừng về hướng bạn Hùng nào đó xao động không an phận dưới váy, thiếu chút nữa đã bật khóc, khi cảm giác nóng bỏng ẩm ướt lại truyền tới lần nữa, cuối cùng cô cũng không nhịn được, đưa tay đẩy hấn.

Hùng Thần Giai cũng không thèm nhìn, vươn tay đã bắt được đôi tay nhỏ bé của cô, dễ dàng đặt sang một bên, tiếp tục ở dưới váy cô gây sóng gió, vừa liếm vừa mát, thỉnh thoảng còn chuyển dời đến bắp đùi tròn mịn, cắn một cái.

Tay bị giữ chặt, Tang Văn Cách cũng không dám ra tiếng, sợ bị Trình Cảnh Khu ở đầu bên kia nghe được, nhưng lại không chịu nổi Hùng Thần Giai liếm

láp, hai chân thon dài theo bản năng muốn khép lại, nhưng ngại với cái đầu của bạn Đại Hùng vẫn còn để ở giữa hai chân mình, cô chỉ có thể cắn chặt môi của mình, khó nhịn đá lung tung.

Ông trời, gã họ Hùng này!

Đang ở thời điểm cô không nhận được thiếu chút nữa phát ra tiếng rên rỉ, Hùng Thần Giai cuối cùng cũng có chút lương tâm rời khỏi váy của cô, ngẩng đầu lên, cánh môi ướt nhẹp, đầu lưỡi thật đầy lộ ra, liếm qua một vòng quanh đôi môi, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách nhất thời hồng đến muốn bốc cháy, chỉ có thể hậm hực trừng mắt.

Cô dĩ nhiên biết chất lỏng trong suốt đó là cái gì... Mất to tràn đầy xấu hổ.

Nhìn về phía chiếc điện thoại vẫn bị cô nắm chặt, đáy mắt của Hùng Thần Giai không có chút nụ cười nào, hậm hực môi, thậm chí lạnh lùng nói: Cự tuyệt anh ta.

Đang nói chuyện, bàn tay đồng thời cũng theo đó chui vào dưới váy Tang Văn Cách, tiếp tục trêu chọc hoa huyết đã chảy ra mặt hoa mềm mại, dùng đốt ngón tay không chút để ý búng nhẹ, trông mắt đen chuyên chú cố định ở trên mặt Tang Văn Cách.

Ý tứ rất rõ ràng, cự tuyệt Trình Cảnh Khu, hẳn còn có thể tha cho cô một lần; Nếu không cự tuyệt được, vậy hẳn tuyệt đối không thả qua cô ra!

"Khu ——" vừa lên tiếng liền rước lấy Đại Hùng tràn đầy tức giận, đầu ngón tay cũng dọc theo quần lót không chút lưu tình liền cắm mặt huyết vào nhạy cảm đã ướt át ngọt ngào.

Đôi tay nhỏ bé chọc che đôi môi hồng thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô, bởi vì khẩn trương, cho nên thân thể càng thêm khít khao, gần như đem ngón tay của Hùng Thần Giai bẻ gãy.

"Tiểu Cách?"

"Em không sao, thật sự không có việc gì, anh đừng đến, em ở một mình là được rồi." Cô nhanh chóng trả lời, "Em mệt rồi, em ngủ đây, em sẽ gọi lại sau."

Dứt lời, cũng không đợi Trình Cảnh Khu trả lời, lập tức tắt điện thoại.

Nghe từ trong điện thoại truyền tới tiếng "Tút, tut", Trình Cảnh Khu giật mình ở nơi đó, trầm mặc.

Hùng Thần Giai đưa ra một ánh mắt của "Coi như em thức thời", thân thể trắng kiêu nhào tới để cô đến dưới thân, chọc hôn lên cánh môi màu hồng cô, khẽ nói: "Anh bảo đảm" Ở trong lòng em, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, anh sẽ quan trọng hơn hẳn!

"Hả?" Tang Văn Cách kinh ngạc mà nhìn nhìn hắn, không hiểu hắn đang nói gì.

Trông mắt đen trầm mặc, Hùng Thần Giai không nói lời gì che lại đôi môi hồng khẽ nhếch của cô, không nói thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Thiếu chút nữa liền mất khống chế đã thương cô

"Đợi, đợi chút ——" Đôi tay của Tang Văn Cách toàn bộ dính vào trên mặt Hùng Thần Giai, ngũ quan thô kệch bị đôi tay nhỏ bé của cô ép tới biến hình, xem ra đặc biệt khôi hài. Nhưng hắn vẫn quắc mắt nhìn trừng trừng, chăm chăm vào cô, đó là ánh mắt của máu, gần như có thể đem cô tước sống nuốt xuống.

Hung dữ đáp trả: "Chờ cái gì mà chờ, bây giờ anh muốn em liền, coi em còn muốn chờ cái gì!" Dứt lời, không nói lời gì liền cởi chiếc áo sơ mi trắng rộng lưng thùng khoác lên người cô, cắn một đầu vú mềm non liền bắt đầu dùng sức mút, càng nghĩ trong lòng càng tức, càng tức sức lực trên miệng lại càng lớn, vốn là đầu vú mềm mại nhỏ nhắn hiện tại trong môi bị hắn mút đến sưng đỏ, yếu ớt run rẩy không ngừng.

Gọi người đàn ông kia là "Khu" thân mật thiết thiết như vậy, còn gọi hắn không phải "Uy" thì chính là "Đại Hùng", đãi ngộ khác biệt đó có cần rõ ràng như vậy hay không?!

Nghĩ đến từ trong cái miệng nhỏ mềm mại một tiếng, rồi lại một tiếng Khu, Hùng Thần Giai cảm giác khí huyết cả người mình đang không ngừng sôi trào, trong lòng hận đến mức thiếu chút nữa bóp chết cô, ngay cả hàm răng cũng dùng sức gặm cắn đầu vú mềm mại nhỏ nhoi, trong lòng phát thê, lần này tuyệt đối không bỏ qua cho cô, bất kể cô có kêu đau hay không, bất kể cô có rơi nước mắt hay không, không làm cho cô kêu gào cầu xin tha thứ là không được mà!

Hắn chính là người thô tục, ở vào thời điểm này, hắn không biết đồ người cũng sẽ không yếu thế, theo ý hắn, hữu hiệu nhất chính là đem lấy cô hung hăng ăn cô mấy trăm lần, cô không ngoan cũng sẽ ngoan!

Tang Văn Cách đau đến nhũ khuôn mặt nhỏ nhắn lại, đôi tay nhỏ bé trắng nõn ôm lấy bờ vai rộng rãi của hắn, bộ ngực bị hắn mút vừa đau vừa ngứa, làm sao cũng tránh không thoát, cô lui về hướng nào, cái miệng rộng liền đi theo hướng đó, tóm lại chính là cắn đầu vú của cô không chịu buông, cô tránh, một lần, hắn dung sức mạnh thêm một chút,, đến cuối cùng Tang Văn Cách cũng không dám trốn nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở dưới người hắn mặc hắn ôm lấy mộ bên ngực sữa, vừa hôn vừa liếm

Thân thể mềm mại yếu đuối run rẩy ở phía dưới cuối cùng cũng đã làm Hùng Thần Giai thu về chút ít lý trí. Hắn hận hận nhìn chăm chăm cô, trong miệng vẫn còn ngậm một đóa Hồng Anh, lại không mút nữa, chỉ là ngậm.

Một hồi lâu sau, hắn hậm hực buông ra nụ hoa bị giầy vò sưng đỏ, thấy cô gái phía dưới nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt một mảnh, đau lòng khó nói lên lời không ngừng trào dâng.

Hắn đang làm gì thế này?!

Lý trí lạnh lùng tự tin được rèn luyện trong bảy năm sống trong làn tên mũi đạn lại tan thành mây khói biến mất không chút tung tích khi đứng trước mặt cô?!

Không phải là muốn cưng chiều thương yêu cô sao? Không phải là muốn bảo vệ cô thật tốt sao? Sao chỉ vừa nghe nhắc đến tên của người đàn ông đó, tự tin cùng trầm ổn của hắn bỗng chốc tan vỡ như bong bóng xà phòng vậy?!

Hắn không phải đã sớm biết được, muốn lấy được cô, không thể gấp sao?

Hùng Thần Giai ngẩng đầu lên, hít thở sâu một hơi, miễn cưỡng nín lấy chút lý trí cực mỏng manh của mình, bàn tay khẽ run lau khuôn mặt hơi có vẻ tái nhợt của Tang Văn Cách, tầm mắt chạm đến nụ hoa đáng thương bị hắn đùa bỡn đến sưng đỏ, trong bụng mềm nhũn, không nhìn được lại cúi đầu ngậm lấy, dùng khoang miệng ấm áp êm ái liếm mút.

Tang Văn Cách chỉ cảm thấy bầu ngực vô cùng đau đớn, khi khoang miệng thấm ướt lần nữa bao phủ, cô lại sợ, sợ hắn ngược cô nữa, nhưng êm ái dịu dàng không ngừng truyền đến lại làm cho cô không dám tin mở to đôi mắt lung linh, kinh ngạc nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai với gương mặt thành kính liếm mút trên ngực mình.

Lại... Không có chút cảm giác tình dục nào.

Hắn chính là thành kính như vậy, thành kính ngậm kiêu nữ của cô, đầu lưỡi ướt mềm vòng quanh nụ hoa lúc trước bị khinh bạc sưng đỏ qua lại đảo quanh, giống như là ở trấn an cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Hắn làm sao nở ngược cô

Tang Văn Cách khẽ nắm chặt quả đấm nhỏ, tình cảm không biết tên ở đáy lòng chột dưng lên.

Hùng Thần Giai nhẹ nhàng ngậm đầu vú mềm mại trong môi, nhấp máy một lúc mới để nó rời đi, nụ hoa vốn là màu hồng bị hắn mút đến đỏ ửng, so sánh với bên kia hiển nhiên sưng to lên gấp đôi.

Một trận đau nhói lòng, từ đáy mắt hắn xẹt qua, nhìn thấy này nụ hoa đáng thương bị giầy vò này, Hùng Thần Giai hối hận đến xanh cả ruột rồi! Hắn cần thận từng li từng chút dùng đầu ngón tay chạm sờ vào đỉnh nhạy cảm, rước lấy một tiếng kêu đau của Tang Văn Cách, làm hắn sợ tới mức vội vã thu hồi đầu ngón tay, mặt tràn đầy áy náy nhìn lại cô.

Nụ hoa mềm mại kia cứ như vậy ngao ngễ đứng thẳng ở trong không khí, trên đỉnh dính đầy nước miếng của hắn, trong suốt sáng long lanh, giống như một quả nho tươi chín mọng ướt át, dụ khiến cho người ta muốn bỏ nhào lên phía trước hung hăng hái. Nhưng đầu vú nhỏ nhỏ điểm đậm đáng yêu kia còn khẽ run làm sao chịu nổi quá nhiều đùa bỡn, làm người ta nhìn sinh thương tiếc, sao nữ có ý đồ gây rối.

"Đau không?" Hùng Thần Giai nhỏ giọng hỏi, đóa hoa đỏ thắm phản chiếu trong đáy mắt, bàn tay sờ dọc theo kiêu nữ, nắm nó nhẹ nhàng vuốt ve.

Tang Văn Cách vội vàng lắc đầu một cái, thần sắc còn có chút khổ sở, nhưng cũng cố cắn răng chịu đựng.

Thấy đáy mắt cô tràn đầy vẻ dè phòng, Hùng Thần Giai không nhìn được chua xót trong lòng, hắn bỗng dung cúi người, ôm lấy giai nhân nhỏ nhắn, đem gương mặt tục tăng dung sức vui vào chiếc cổ thơm ngát của cô, lầm bầm: "Thật xin lỗi..." Hắn đã làm cô bị thương, hắn đã làm cô bị thương!

Trước mắt giống như hiện lại hình ảnh bảy năm trước, hấn ngược cô sau khi cô chạy trốn bị bắt trở về,

Thân thể mảnh khảnh trắng như tuyết, tản ra hương thơm mê người, giãy dựa trên chiếc giường lớn màu đen, tứ chi bị cột ở trên giường, giữa hai vú đầy đà chờ đầy dục vọng trắng kiện của hấn, ma sát qua lại, mặc cho cô kêu gào cũng không mềm lòng, rãnh giữa hai vú xinh đẹp bị hấn ma sát sung đỏ một mảnh, nhưng lúc đó hấn giận dữ, nên quyết tâm muốn ngược cô, dù cô kêu khóc cầu xin tha thứ, vẫn là không chút lưu tình đem cô hoàn toàn xò xuyên qua, thậm chí bức bách cô nút liếm của hấn.

Lúc đó thật sự bị buộc đến nóng này, chỉ vì muốn đem cô lưu lại, cái gì khác đều không quan trọng. Ngược cô cũng tốt, cung chiều cô cũng tốt, hấn chỉ muốn cho cô không dám có ý tưởng thoát nữa đi, như vậy là đủ rồi.

Nhưng mà, hấn quả nhiên đánh giá thấp lực hút của cô đối với hấn, thân thể xinh đẹp này là có thể làm cho hấn nổi điên.

Bảy năm trước như thế, bảy năm sau cũng thế.

Hùng Thần Giai nhắm mắt lại, cố gắng xua đi trí nhớ không tốt đẹp trong kí ức. Bàn tay đem thân thể mảnh khảnh mềm mại ôm vào trong ngực thật chặt, cảm thụ thân thể yếu đuối này đang run rẩy không thể kiềm chế được.

Hấn luôn làm cho cô sợ.

Tang Văn Cách cứng đờ sống lưng ở bên trong lồng ngực Hùng Thần Giai, thân thể nhỏ yếu run lẩy bẩy ở khuỷu tay hấn, trước ngực trần trụi đầy đà cùng áo sơ mi hấn va chạm vào nhau, mang đến từng trận đau đớn, cái miệng nhỏ nhắn cũng cắn trắng bệch, nhưng cô dám không nói tiếng nào, chỉ là không tự chủ được rút thân thể một cái.

Hùng Thần Giai cũng ý thức được điểm này, hấn vội vã buông cô ra, tròn mắt đen nhìn về phía nụ hoa lúc trước bị giầy vò đáng thương tới cực điểm, vẫn còn sung đến đáng thương, rõ ràng lớn hơn bên kia gấp đôi, nhưng hấn nhìn thấy lại lửa dục dâng trào, hối hận càng thêm bùng nổ, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng.

Hấn đã uống lộn thuốc gì, chỉ bởi vì một cái xưng hô liên lung hăng muốn ngược cô?! Nếu như không phải là Tang Văn Cách đang sợ hãi, Hùng Thần Giai thật muốn cho mình một cái tát!

Hấn cúi đầu, hôn một cái lên cánh môi hơi có vẻ tái nhợt của bảo bối, lại dịu dàng vuốt ve da thịt ấm áp bên cổ cô, nhỏ giọng nói: "Sẽ không đau nữa, anh bảo đảm, tuyệt đối sẽ không làm em đau nữa..." Ngón tay thô ráp nóng bỏng dọc theo làn da thịt mịn màng ở cổ, kéo dài xuống phía dưới ôm lấy đỉnh nụ hoa đáng thương kia vỗ về chơi đùa, kích thích êm ái tỉ mỉ, chỉ sợ làm đau cô nữa.

Tang Văn Cách vươn tay bắt lại cổ tay thô của hấn, má phấn tái nhợt bởi vì động tác của hấn mà dâng lên một tầng đỏ ửng: "Đừng... Tôi không đau."

Cô không có nói láo, thật sự là không đau, ít nhất là không đau như lúc vừa mới bị hấn gặm cắn.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Đại Hùng cường áo lót công chúa (thượng)

Tròng mắt đen từ khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm của cô một đường xem kỹ đi xuống, bàn tay ấm áp còn đang lưu luyến trên bộ ngực sữa của cô, cổ tay dùng sức, bàn tay ôm lấy eo cô từ dưới thân kéo lên, ôm vào trong ngực, lòng ngón tay thô ráp lưu luyến ở gò má phỉm màu hồng nhàn nhạt. "Thật không đau sao?"

Tang Văn Cách theo bản năng vươn tay giữ cánh tay hấn lại, lắc đầu một cái:

"Thật không đau. Anh đem quần áo của tôi trả lại cho tôi, tôi muốn đi về nhà."

Nhìn về điểm chạm trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ, Hùng Thần Giai dùng sức nhắm hai mắt lại, lúc mở ra lần nữa là tràn đầy thanh thản. Hấn đem thân thể mềm mại làm hấn luôn nổi điên ôm vào trong ngực, ôm thật chặt, trong đôi mắt đen nhánh dâng đau lòng không nguôi, nhưng lại che giấu tốt, không hề tiết lộ chút nào.

"Anh đừng ——" Tang Văn Cách có chút ngượng ngùng bắt lấy bàn tay hấn lại đưa về phía cổ áo sơ mi của mình, trong đôi mắt lung linh tràn đầy kháng cự, nhưng động tác trên tay thủy chung là hữu khí vô lực, rất rõ ràng, cô không dám cự tuyệt. "Tôi mệt quá..." Lời nói chưa hoàn tất đã biến mất khi hấn đưa bàn tay lên, Tang Văn Cách ngờ ngác nhìn bàn tay thô ráp thật dày màu đồng, đưa về hướng cổ áo của mình, sau đó giúp cô cài nút áo lại, lại kéo qua áo khoác ném ở đầu giường cho cô mặc.

Hắn... Không phải là muốn sao?

Đầu ngón tay thon dài cách áo khoác, cẩn thận từng chút cọ xát nụ hoa vẫn cứ sung đỏ đứng thẳng cứng rắn, Hùng Thần Giai có chút lo lắng hỏi: "Như vậy không thoải mái sao?"

Mặt nhất thời đỏ ửng một mảnh, Tang Văn Cách vội vàng bắt lấy bàn tay lại không an phận của hắn, đầu nhỏ lắc như trống bỏi: "Không có, không có!" Âm thầm ra sức muốn đem tay của hắn kéo ra, nhưng hắn lại giống như ngọn núi lớn đầy mải không được, cho dù cô kéo, rồi lại kéo, lại kéo, nhưng vẫn không hề động đậy chút nào.

Giống như mê muội không ngừng cọ cọ nơi mềm mại nào đó của bạn công chúa, Hùng Thần Giai thật lâu mới kéo về thần trí suýt chút nữa lại đi lạc, giọng nói khó khăn: "Không mặc áo lót sẽ thoải mái hơn một chút."

"Ừ..." Tang Văn Cách lúng túng gạt đầu một cái, đôi mắt xinh đẹp liếc về phía bàn tay gấu của bạn Hùng vẫn vẫn như cũ đặt ở "khu vực cấm", "Nhưng quần áo của tôi ——" Cung phải trả lại cho cô chứ! Hơn nữa không mặc áo lót cảm giác là lạ... Cô cũng không phải là loại phụ nữ cởi mở đến trình độ đó.

Hùng Thần Giai lẩm bẩm: "Quần áo... Quần áo gì?" Ánh mắt mê ly cứ mãi nhìn chăm chăm vào cảnh đẹp hút hồn cũng vẫn hấp dẫn như cũ dù đã được che lại bởi lớp áo, lời nói cũng bắt đầu không có mạch lạc, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào trong ngực của giai nhân, thấy thể Tang Văn Cách nổi da gà toàn thân.

Đầu gấu này... Giống như lại biến trở về đáng yêu lúc mới quen nhau rồi....

Tang Văn Cách cảm giác da đầu mình tê dại, mắt to liếc qua bốn phía, không nhìn thấy vật gì giống nh áo lót của mình..., dưới vạt bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là mở miệng lần nữa: "Đại Hùng, quần áo của tôi..." Bạn Hùng là đang giả bộ ngu sao? Hắn thật sự không biết mình đang muốn tìm quần áo gì sao?!

"A, quần áo..." Đôi mắt đắm đuối vẫn lưu luyến ở chỗ hơi đội lên của bộ ngực, từ độ cao của hắn nhìn xuống, liền có thể liếc thấy phần da thịt trắng như tuyết chỗ cổ áo của cô...

Mấp máy miệng, Tang Văn Cách lấy can đảm bấm bấm cánh tay của bạn Hùng, "Đại Hùng!"

"Ừ... Hà?!" Vẫn đang chìm trong say mê Đại Hùng thình lình bị một tiếng gọi này của cô làm sợ tới mức thiếu chút nữa hồn bay phách tán, cười hặc về trời. "Sao vậy, sao vậy, sao vậy!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách giận dỗi trừng hắn: "Đem quần áo của tôi trả lại cho tôi!"

Thấy cô có chút dấu hiệu tức giận, Hùng Thần Giai vội vàng dâng lên khuôn mặt nịnh hót cọ xát vào cô: "Rốt cuộc là quần áo gì, công chúa, em nói rõ ràng có được hay không." Ngoài miệng vừa nói chuyện, trông mặt gian xảo lại không bị không chế cứ hướng cổ áo người ta mà ngắm.

Tác giả nói: xong rồi Đại Hùng thật sự, B, T, rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đại Hùng là cuồng công chúa áo lót (hạ)

Đôi mắt tràn đầy linh khí trong nháy mắt híp lại, Tang Văn Cách hung hăng nhìn chăm chăm bạn Hùng nào đó ở bên kia chết cũng không biết xấu hổ, không nhìn được đưa tay véo mạnh mặt của hắn: "Không cần giả bộ ngu với tôi, trả lại cho tôi nhanh lên!"

Thanh âm mang theo chút quần bách, nhưng tức giận lại chiếm hơn phân nửa, cô thật sự đã tức giận.

Bảy năm qua, Hùng Thần Giai cũng học xong cách nhìn sắc mặt người, hắn không bao giờ còn là chàng trai thô lỗ ngốc nghếch năm đó nữa. Cho nên, suy nghĩ một lúc lâu, hắn mím môi, vẫn đưa tay từ trong túi móc ra một cái gì đó xép ngay ngắn, sắc mặt có chút tối sầm đem đưa tới trước mắt Tang Văn Cách, lầu bầu nói: "Ồ đây."

Đầu gấu này, dám giấu đồ của cô!

Tang Văn Cách lại đưa mắt hung hăng nhìn, chột đem áo lót của mình lôi trở lại, ôm vào trong ngực thật chặt, tức giận nói: "Anh đi ra ngoài."

Đi ra ngoài?!

Đại Hùng không vui, hần lăm bầm nói: " Anh không đi, đây là phòng làm việc của hai chúng ta, em không có quyền đuổi anh đi ra ngoài." Ngụ ý chính là, hần không đi, tuyệt đối không đi, đánh chết cũng không đi.

Hàm răng trắng như tuyết cắn cắn môi, Tang Văn Cách rừ mí mắt xuống, hết sức khắc chế cảm giác bất lực trước sự ương bướng của ai đó." Rốt cuộc anh muốn như thế nào, tôi thật sự muốn về nhà." Nếu cứ cùng hần sống chung một phòng, cô không điên thì cũng phải mất đi nửa cái mạng! Gã họ Hùng này, không đến gần hần thì tốt hơn!

Thừa dịp cô không chú ý, Hùng Thần Giai nhanh tay liền đem chiếc áo lót vẫn còn mùi hương thoang thoảng say lòng người từ trong ngực cô rút ra, sau đó nhanh chóng mà đem nó nhét về túi, nghiêm trang nói với vẻ lo lắng: "Mặc áo lót sẽ bị đau, vẫn không mặc thì tốt hơn." Dứt lời, liền muốn kéo cô, mắt sáng ngời, phát ra tia sang lấp lánh tựa như sói đói, thoạt nhìn vô cùng là không hề có ý tốt.

" Anh ——" Tang Văn Cách nổi đóa, đôi môi anh đào mím lại càng ngày càng chặt, gương mặt cũng càng lúc càng đỏ, Đôi mắt to long lanh chặt chẽ nhìn chăm chăm vào bạn Hùng vô si nào đó, vắt hết óc để tìm cách áo của mình trở về." Anh trả lại cho tôi nhanh lên một chút, nếu không tôi, tôi liền, tôi liền ——"

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng không nghĩ ra được cái gì có thể uy hiếp được bạn Hùng.

"Liên như thế nào?" Đại Hùng lộ ra hai hàm răng trắng, cười đến cực kỳ bi ôi vô si, "Là như thế này..." Hần nghiêng người qua đề lên người cô, ở môi hồng in lại một nụ hôn vang dội, "Hay là... Như vậy?" Bàn tay cầm một bên bầu ngực mềm mại, cười đến sắc tình lại hạ lưu.

Mặt Tang Văn Cách càng đỏ hơn, mặt cô da mông, nếu so với hần là nhất định phải thua, người da mặt dày đương nhiên là chiếm thượng phong: "Trả lại quần áo cho tôi đi, tôi mệt quá, muốn về nhà." Hôm nay lên lớp không nhiều lắm, nhưng bị hần kéo đến sản thể dục như vậy như vậy lại như vậy như vậy, cô thật sự không có nhiều thể lực bởi hần hao tổn nữa rồi.

"Chúng ta cùng nhau về nhà." Trở về nhà của chúng ta.

Nhưng câu phía sau này, hần rốt cuộc cũng không nói ra ngoài.

Biết mình chắc chắn không cưỡng được hần, nên Tang Văn Cách cũng không kiên trì nữa, chỉ là ánh mắt luôn là bất tri bất giác thỉnh thoảng cứ liếc về phía túi quần của Hùng Thần Giai: "... Quần áo của tôi."

"Trước để ở chỗ anh." Hần mặt không đỏ hơi thở không gấp nói, khuôn mặt quang minh chính đại, "Sau khi về nhà sẽ cho em."

Đôi mắt lung linh chợt lóe, Tang Văn Cách có chút không tin nhìn hần, hần thật sẽ trả cho cô? Có không?

Bị đôi mắt lung linh ánh nước này nhìn có chút chột dạ, bạn Hùng nào đó ngượng ngùng ho một tiếng, giọng hần sang sảng nói: "Về nhà ăn cơm trước, cơm nước xong bàn lại."

Nghe lời này, Tang Văn Cách coi như đã hiểu, thì ra bạn Hùng này hoàn toàn là không có ý định muốn trả áo lót lại cho cô!

Đây là sở thích gì thế này, cũng giống như bảy năm trước, hần đối với áo lót của cô có đam mê đặc biệt, thấy rồi là không muốn trả.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Anh muốn ở chung với em (thượng)

Mất xem mũi, mũi xem tâm, Tang Văn Cách cuối cùng quyết định tình tảo. Đối phó này bạn Hùng vô si này không thể cứng rắn, chỉ có thể dùng trí. Nếu dùng lời nói cứng rắn cuối cùng thua thiệt chịu tội tuyệt đối là chính cô, ai bảo cô nhu nhược chỉ một trận gió là có thể thổi bay chứ, đừng nói cùng hần đánh, hần nhảy mũi một cái cũng có thể đem cô châu từ Á phun đến bờ bên kia đại dương!

"Đại Hùng ~" cô lấy nụ cười dịu dàng đối phó học sinh ra, mềm mại ngọt ngào gọi một tiếng.

Hùng Thần Giai ngơ ngác nhìn cô: "Hà?"

"Đem quần áo của tôi trả lại cho tôi, được không?" Tiếp tục ôn tồn thương lượng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tình xảo treo nụ cười trong veo tinh khiết, "Tôi bảo đảm sẽ không kêu đau." Không mặc áo lót ra cửa, trừ phi hần giết cô!

Bị khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng xinh đẹp này làm cho mê hoặc, Hùng Thần Giai chỉ ngây ngốc đưa tay vào túi, đem chiếc áo lót xếp thật chỉnh tề móc ra, máy móc đặt lên đôi tay nhỏ bé trước mặt hần, sau khi để xuống, bàn tay gấu cũng không chịu rời đi, đem đôi tay nhỏ bé kia cầm thật chặt.

Lấy được đồ đạc của mình rồi, nhưng tạm thời vẫn không thể trở mặt. Tang Văn Cách cười khanh khách lại nói: "Vậy anh xoay người sang chỗ khác, để cho tôi mặc quần áo, sau đó sẽ cùng nhau về nhà được không?" Dù sao cự tuyệt đề nghị hắn đi cùng cô là tuyệt đối không thể nào bạn Hùng nào đó mặc dù không coi là thông minh, nhưng mà so về phương diện cố chấp không ai hơn được hắn.

"... Được." Tiếp tục si ngốc trả lời, bị nụ cười lúm đồng tiền dịu dàng này đầu độc, Hùng Thần Giai nhanh nhẹn xoay người sang chỗ khác, trên bờ môi vẫn cứ treo một nụ cười khúc khích.

Thấy hắn xoay người, Tang Văn Cách lập tức lấy tốc độ ánh sáng cởi áo khoác cùng áo sơ mi xuống, đem áo lót mặc vào, sau đó làm liền một mạch mà đem quần áo mới vừa cởi xuống mặc lên thân, lúc cô cài chiếc cúc áo cuối cùng, bạn Hùng nào đó vừa đứng lúc tỉnh táo lại, vội vã quay đầu, mặt hung hãn nhìn cô chằm chằm.

"Em, lừa, anh!!" Đại Hùng tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tang Văn Cách cố tự trấn định, cô sửa sang quần áo xong, ánh mắt liếc ngang không nhìn tới hóa khí trên mặt Hùng Thần Giai: "Tôi lừa anh lúc nào."

"Còn dám nói em không lừa anh!" Tròng mắt đen sâu thẳm, Hùng Thần Giai giận đến nghiêng răng, thân tùy tâm động liền nhào qua đem giai nhân đè xuống dưới thân, chóp mũi đối chóp mũi, không khí trong phòng nhất thời mập mờ: "Em lừa anh!" Mắt hồ tròn tròn, hắn thờ phỉ phò nhìn chằm chằm cô gái đáng yêu dưới thân, hận không thể lập tức đem cô ăn vào trong bụng.

Đôi mắt long lanh nghiêng mắt nhìn quanh quất, nhưng không nhìn hắn, Tang Văn Cách xoay mặt qua: "Lời cũng bị anh nói hết, tôi còn nói được gì." Nếu như vậy cũng bị coi như là lừa gạt, vậy mấy chuyện hắn làm với cô mấy hôm nay có phải càng quá đáng hơn hay không?

Hùng Thần Giai nhìn gương mặt làm hắn vừa yêu vừa hận phía dưới thân, không nhìn được cúi đầu cắn cánh môi hồng nhuận cô, quần lấy đầu lưỡi trơn mịn nuốt vào bụng của mình, quần quýt lấy cô cùng hắn cùng nhau bay múa, thế nào cũng không muốn buông ra.

Trong lúc hai người tình ý đang nồng nếu không phải là truyền đến một tiếng "Cô lỗ lỗ" sát phong cảnh, Hùng Thần Giai chắc chắn sẽ đem con cừu nhỏ thơm ngon đè ở dưới thân hung hăng yêu mấy trăm hiệp nữa, nhằm báo thù cô mới vừa dụ dỗ hắn!

Nhưng công chúa của hắn đối bụng, dù hắn cảm thú như thế nào đi nữa, cũng không nỡ để cô đối.

Đem giai nhân từ trên giường kéo lên, cho dù cô đã ăn mặc quần áo vô cùng chỉnh tề, Hùng Thần Giai vẫn nhìn không được đưa tay ra sửa sang lại, sau đó dặt dờ tay nhỏ bé mềm mại kia đi ra bên ngoài.

Tang Văn Cách lão đạo một cái, đứng vững vàng bước chân, thân bất do kỷ bị hắn lôi kéo: "Đợi, đợi chút, anh muốn kéo tôi đi nơi nào oa!"

Đầu gấu này, nhất định phải thô lỗ thế này sao?!

"Đi đâu à, đương nhiên là về nhà!" Đại Hùng quay đầu lại, lấy một loại ánh mắt gần như buồn cười nhìn cô, không trở về thì làm sao ăn cơm, công chúa kén chọn vô cùng, thức ăn ở nhà hàng làm sao thỏa mãn được miệng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Anh muốn ở chung với em (hạ)

Về nhà thì về nhà, nhưng tại sao lại về là nhà hắn!

Tang Văn Cách bám vào cạnh cửa nhà Hùng Thần Giai không chịu đi vào, một đôi mắt to chặt chẽ theo dõi hắn: "Nhà tôi không ở nơi này." Cô cũng không cần đi vào cùng hắn! Đó chính là Long Đàm Hồ Huyết, có đi không về đấy!

Hùng Thần Giai liếc xéo mắt tới đây ngắm cô một cái, rất rộng rãi nói: "Nhà anh chính là nhà em, còn có cái gì không giống nhau sao?"

Dĩ nhiên không giống nhau!

Tang Văn Cách mím môi, tiếp tục lập lại một lần: "Nhà tôi không ở nơi này!" Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không cùng hắn sống chung một nhà, chứ đừng nói muốn ở cùng nhau ăn cơm, cô còn không muốn bởi vì tiêu hóa không tốt mà bị đưa vào bệnh viện. Mặc dù có thể bảo hiểm y tế không cần tốn tiền, nhưng cô vốn là một công dân tốt, dưới tình huống bình thường nếu có thể tránh được đến mức tối đa phiền toái cho nhà nước, cho quốc gia thì cô sẽ làm, cho nên bạn Đại Hùng hãy bỏ ý niệm này đi nhé!

"Nơi này là nhà anh, cũng chính là nhà em." Hùng Thần Giai vô cùng cố kiên nhẫn nhắc lại lập trường của mình lần nữa, "Công chúa, chuyện đã đến nước này rồi, em cũng đừng giả bộ hồ đồ nữa, anh muốn cái gì, em cũng biết mà." Nói xong, còn dung vẻ mặt mập mờ mà đem ánh mắt từ khuôn mặt nhỏ

nhấn xinh đẹp của cô trượt đến bộ ngực sữa trũng điệp đập chùng ngực. "Sao?" Cuối cùng, lẳng lơ nháy mắt một cái, làm lông măng cả người Tang Văn Cách chợt dựng ngược hết cả lên.

Khó khăn nuốt nước miếng một cái, đôi tay nhỏ bé leo lên núm lấy cánh tay trắng kiện đang giữ chặt tay mình, Tang Văn Cách cố gắng dung lý trí tới khai thông với bạn Hùng: "Tôi có thể mình chăm sóc mình, thật không cần làm phiền anh, anh buông tay đi, tôi cũng đã về đến nhà, thật không cần như vậy." Quá phiền toái, trái tim của cô đều cùng run lên một cái.

Hùng Thần Giai xoay mình sa sầm mặt, ngũ quan khí phách ở dưới ánh đèn chiếu xuống càng thêm có vẻ vô cùng hung ác, ai bảo trời sanh hắn có gương mặt hung dữ, trẻ con vừa nhìn thấy đã sợ tới mức oa oa khóc lớn. "Không phiền chút nào."

Hiện tại, bạn công chúa thật thiếu chút nữa sẽ bật khóc, cô nắm bàn tay của Hùng Thần Giai mềm mại nắn nì: "Thật không cần, tôi mệt quá, anh cho tôi về nhà nghỉ ngơi được không, ngày mai tôi còn có tiết phải dạy, tôi không muốn đến trễ."

Môi mông mấp máy, Hùng Thần Giai nhìn Tang Văn Cách một lúc lâu, một hồi lâu mới như đinh chém sắt nói ra hai từ tràn đầy khí phách: "Không, được!"

Khẽ cắn răng, "Nhưng quần áo của tôi đều để trong nhà, sao có thể trực tiếp đi đến nhà của anh được chứ?" Chỉ cần vào được nhà mình, hắn cũng đừng mong sẽ bắt được cô., sau đó cô tuyệt đối lập tức, lập tức gọi điện thoại cho công ty chuyển nhà!

Đến gần bạn Đại Hùng nào đó, thật sự là quá nguy hiểm!

"Cái đó không cần lo lắng." Hắn rút ra cánh tay bị cô nắm, đưa tay đem bàn tay cô đặt vào trái tim mình, quẹt thè, đặt cô vào trong nhà, "Chỗ anh có." Hắn đã sớm chuẩn bị mọi thứ cho cô, qua nhiều năm như vậy, mỗi khi thấy quần áo thích hợp với cô hắn liền đem nó mua lại, áo tưởng đến một ngày cô ở bên cạnh hắn, cô mặc cho hắn xem, hiện tại cuối cùng cũng có thể như nguyện!

Tang Văn Cách kinh ngạc há cái miệng nhỏ nhắn, nửa ngày cũng không có lấy lại tinh thần, thật lâu mới ấp úng nói: "Nhưng, mà cuối cùng tôi phải về nhà nha!"

Đem cô dắt tới phòng khách, ấn hai vai mỏng manh để cho cô ngồi xong, Hùng Thần Giai nhanh chóng đến phòng bếp bung một ly sữa nóng ra ngoài, nhét vào trong tay cô, rồi mới lên tiếng: "Em không cần trở về nữa, sau này cứ ở đây với anh, anh muốn anh và em sống chung một chỗ." Vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Môi hồng run rẩy, Tang Văn Cách không tự chủ nắm chặt ly sữa tươi trong lòng bàn tay, chất lỏng ấm áp cũng tràn ra chút ít, vẩy vào trên mu bàn tay như ngọc của cô, làm Hùng Thần Giai sợ tới mức vội vàng vội tới rút giấy ra lau lau sạch sẽ, sau đó không vui nhìn chăm chăm cô: "Em không thể cần thận một chút sao!" Nếu như không phải là hắn sớm đem sữa tươi để ở nhiệt độ bình thường, chắc chắn đã phỏng tay cô rồi! Người phụ nữ này, luôn không biết cách chăm sóc mình, thật hoài nghi bảy năm qua cô làm sao sống được nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Thật ra thì bị thương chỉ là trống rỗng

Tang Văn Cách cảm thấy ly sữa tươi nhẹ nhàng trong tay lúc này nặng không khác gì núi Thái Sơn, đôi mắt lung linh luống cuống chớp chớp, một hồi lâu mới ấp úng nói: "Cái này không được." Khu sẽ thường đến thăm cô, ngộ nhờ hai người này gặp mặt, cô quả thật không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì!

"Tại sao không được?" Hùng Thần Giai hung thần ác sát hỏi ngược lại, gương mặt bất mãn, "Em cảm thấy uất ức em sao?" Mấy giây sau, sắc mặt của hắn thay đổi, dần dần bất ôn, được rồi, đích xác là uất ức công chúa rồi.

Nhẹ nhàng thờ dài một hơi, mắt Tang Văn Cách hơi ướt át, đập vào mắt cô là trên gương mặt bạn Đại Hùng lại có một tia uất ức cùng bất đắc dĩ tựa như đứa bé, đáng thương giống như là bị cướp đi món đồ chơi mà nó yêu quý. Cô không tự chủ được vươn tay, một hồi lâu sau vẫn là chán nản buông xuống.

Không thể thương hắn, không nên cho hắn hy vọng thì sẽ tốt cho hắn.

Nhưng năng lực kháng đả kích của bạn Đại Hùng cũng không phải một sớm một chiều luyện ra được, chỉ trong mấy giây thoáng qua, hắn lại mạnh mẽ như ngày thường, vươn tay đem Tang Văn Cách kéo vào trong ngực, cẩn thận không để cho sữa tươi vẩy ra, sau đó ở trên trán cô dùng sức hôn một cái: "Em yên tâm đi, anh sẽ không để cho em chịu khổ, càng sẽ không khi dễ em nữa!" Lời thề son sắt bảo đảm, đáng tiếc Tang Văn Cách một chữ cũng không tin, nhất chính là câu không khi dễ em nữa.

"Anh..." Cô há hốc mồm, cuối cùng cũng là không thốt được chữ nào.

Hùng Thần Giai lại ở trên trán cô hôn xuống một cái, sau đó lấy tốc độ ánh sáng vọt vào phòng bếp, ngay sau đó thanh âm "Lách ca lách cách" liền nổi lên không dứt truyền tới.

Tang Văn Cách nhìn cửa trước một chút, cũng không còn giữ ý niệm thừa dịp này rồi đi. Bạn Hùng nào đó xem như rất sợ ý là, trên thực tế chỗ có anh ta chỗ đó vô cùng đáng sợ, nếu như cô không có đoán sai, cửa kia nhất định là khóa trái.

Giờ khắc này, ngay cả chính cô cũng không hiểu tâm tư của mình rồi.

Cô muốn rời đi, muốn không gặp lại Hùng Thần Giai, muốn an toàn giữ cuộc sống bình thân của mình, cô đã không thể chịu nổi dù một ít gió thổi cô lay, một chút xú nho nhỏ đã kích cũng có thể làm cho cô tan thành mây khói.

Hùng Thần Giai trở lại, cho dù hắn không nói, cô cũng có thể nhìn ra một vài chuyện. Hắn không hề toát ra khí chất thô lỗ giống như năm đó, không còn là gã mẫn phu cơ bắp, không còn vẻ nghèo khổ,, hắn trở nên trầm ổn thành thực, trong lời nói có ý khác, thậm chí cách ăn vận và lái xe cũng là nhãn hiệu nổi tiếng nhất.

Đây không phải là một cuộc sống mà một công ty chuyển nhà bình thường có thể sống.

Hơn nữa, bảy năm trước hắn làm sao thoát khỏi án tử hình, đây cũng là một điều bí ẩn

Anh bạn đầu gấu này, cho tới bây giờ cô đều nhìn không ra.

Thời điểm hắn đơn thuần nhìn không thấu, phức tạp, thì càng nhìn không thấu.

Trong chén sữa tươi còn bốc lên làn khói nhẹ, hương thơm nồng ấm áp phả vào mặt, Tang Văn Cách si ngốc ngây ngô nhìn vầng sữa thật mỏng kết trên bề mặt, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Đôi mắt long lanh như ngân nước bắt chột hướng về bóng lưng cao lớn thô to của người đàn ông trong phòng bếp kiểu mở, ánh mắt khó dò, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Đại Hùng, tại sao anh còn trở lại đây?

Sống những ngày tháng tự do tự tại không tốt sao? Cần gì phải trở lại nơi chốn thị phi không có chỗ dành cho mình? Chuyện của tôi, ngay cả chính tôi cũng còn chưa hiểu rõ mình. Thật vất vả mới có thể sống tiếp tục, vốn chính là phước phần mà trời đã ban ân, sao anh lại có thể không quý trọng như vậy. Tang Văn Cách tôi có tài đức gì để được anh ưu ái như thế.

Nhẹ nhàng hóp một ngụm sữa tươi tinh khiết và thơm ngát, chất lỏng ấm áp trong phút chốc hòa tan dạ dày lạnh như băng của cô.

Khỏe mắt đuôi mày dịu dàng như sóng gọn, ở trong căn nhà tràn đầy hơi thở của phái nam, bỏ bỗng trở nên nổi bật với sắc thái nữ tính duy nhất làm ấm áp căn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Đại Hùng dịu dàng không muốn người biết

Bởi vì thời gian không cho phép để Hùng Thần Giai biểu hiện tài nấu nướng ưu tú hơn người của hắn, cho nên hắn chỉ có thể làm món mỳ Ý hải sản đơn giản lại ép một ly nước trái cây, thìa dao nĩa cái gì cũng chuẩn bị xong, ngay cả khăn giấy cũng thân thiết rút ra đặt ở bên cạnh đĩa, chỉ còn chờ giai nhân ngồi xuống.

Tang Văn Cách từ trên ghế salon đứng lên, chậm rãi đi vào bàn ăn, ngồi xuống.

"Không phải đói bụng sao, ăn nhanh lên đi." Lạnh lạnh nói xong, hắn liền xoay người sang chỗ khác rửa nôi, cũng không có quay đầu lại nhìn Tang Văn Cách một lần nào nữa. Nhưng lúc này, nếu như có người nào có thể thấy được vẻ mặt của hắn, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi vì trên gương mặt thô lỗ hung dữ trời sinh kia là dịu dàng cùng thâm tình khó nói lên lời.

Dung nĩa ghim vào miếng xoài đặt trên đỉnh làm hoa, Tang Văn Cách chậm rãi đưa vào trong miệng, hương thơm nồng nhất thời lan tỏa tràn đầy cả khoang miệng. Cô không tự chủ được dời tầm mắt chuyển qua trên người của Hùng Thần Giai, ánh mắt long lanh như nước hơi có chút mất hồn.

Đợi đến khi Hùng Thần Giai đem tất cả chén đĩa dơ xử lý sạch sẽ xoay người đến trước bàn ăn ngồi xuống, đĩa mì ý đã bị cô thanh lý sạch sẽ nước trái cây cũng không còn dư lại.

Hải lòng hip tròn mắt đen, hắt nhẹ cái mông rắn chắc về phía sau, chiếc ghế đang ngồi lập tức trượt đến tủ lạnh gần đó, Hùng Thần Giai tiện tay nhặt lên

một mảnh bánh mì nướng, cùng một lon bia và cứ thế mà gặm cắn.

Bánh mì nướng cùng với bia... Người đàn ông này ăn và uống cũng luôn luôn kỳ quái như thế.

Rõ ràng có tình lực làm mỳ Ý cho cô, nhưng lại không làm cho mình một ít... Tang Văn Cách ngồi ở trên ghế, ánh mắt có chút mê ly, mờ mịt không biết suy nghĩ đã đi đến, chỉ là lẳng lặng nhìn người đàn ông vừa rót bia vừa cắn bánh mì nướng thô lỗ. Có lẽ, có một vài thứ hần không hề thay đổi, thí dụ như bản thân hần qua loa cùng lười biếng, cùng với, luôn tốt với cô.

Với Tang Văn Cách chỉ là mấy phút, nhưng với Hùng Thần Giai, dùng mấy phút thời gian này đã có thể nói là vô cùng lãng phí. Hần tùy ý rút giấy qua lau lau miệng, đứng lên, không nói lời gì liền nắm lấy tay Tang Văn Cách: "Một không, đi tắm thay quần áo trước."

Tang Văn Cách ngoan ngoãn để hần dắt đi, phòng ngủ ở phía sau phòng bếp, rất gần, cũng rất lớn. Hùng Thần Giai mở cửa phòng ra, lại mở đèn, ấn cô ngồi ở bên cạnh giường rồi bước vào phòng tắm thả nước nóng.

Ánh mắt trong suốt của cô quét một vòng trong phòng ngủ.

Đơn giản rộng rãi, hào phóng trong sáng, là phong cách trước sau như một của người đàn ông này, duy nhất khác với trước kia, chính là cả căn phòng hơi lonjx xộn, có một vài nơi xem ra đã mấy đời còn chưa được sửa sang lại.

Cô nhớ, bảy năm trước lúc bọn họ còn ở cùng một chỗ, bất cứ lúc nào, cho dù hần giận đến mức ném đồ đá cửa, nhưng qua hôm sau chỉ cần cô vừa mở mắt,, thì trong phòng vĩnh viễn đều là khô sạch sẽ sáng khoái, tuyệt đối sẽ không có cảnh tượng xốc xếch như thế này xuất hiện.

Đôi tay nhỏ bé đặt ở trên đầu gối chậm rãi xoắn ở chung một chỗ, rồi rầm thành đoàn, tâm loạn như ma, đồng thời, cũng có chút gì đó không tên đã bắt đầu lên men. Không, những thứ đó, vào bảy năm trước vốn đã ăn sâu vào trái tim của cô rồi, chôn giấu lâu như vậy, cuối cùng cũng không hề chịu nằm yên trong nơi tối tăm không mặt trời nữa, mà quyết định từ dưới đất chui lên.

Tựa như nụ hoa của mùa xuân, chỉ một giọt mưa nhỏ, sẽ làm nó đâm chồi, nở ra đóa hoa say đắm lòng người.

Bạn Hùng nào đó ở bên trong, mặc dù bề ngoài thô lỗ không biết ăn nói,, nhưng trong lòng vĩnh viễn luôn dịu dàng. Cái loại dịu dàng không muốn người biết đó, cho nên mới càng động lòng người...

Tang Văn Cách đang suy nghĩ đến mất hồn, cửa phòng tắm lại đột nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Tắm yên ương (thượng)

Siết quần áo ở trước ngực, Tang Văn Cách nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai từng bước từng bước đi về hướng mình, cùng với trên khuôn mặt cương nghị nam tính—— Xuất hiện một nụ cười có thể nói là dâm đãng.

Cô đã từ phòng ngủ, bị buộc vào phòng tắm, bạn Hùng này đến tột cùng là còn muốn như thế nào nữa đây!

"Đừng tới nữa rồi!" Cuối cùng cũng đến nông nổi không thể nhìn được nữa, Tang Văn Cách cắn chặt răng ngà, chau chân mày thật chặt. "Tôi muốn tắm, anh đi theo vào làm gì!" Bạn Hùng này thật sự không hề có chút xú ý thức về nam nữ tách biệt sao? Ban ngày ban mặt —— Được rồi, dưới ánh đèn huỳnh quang sáng loáng, làm loại chuyện không biết xấu hổ này, sao hần lại có thể xem như chuyện đương nhiên như vậy?

Hùng Thần Giai nhún nhún vai, gơ hai tay lên đỉnh đầu, gương mặt vô tội: " Anh làm gì chứ?" Hần chỉ là muốn giúp cô mà thôi, hoàn toàn không có ý tương ngôn ngữ kỳ kỳ quái gì hết nha.

Mấp máy miệng, Tang Văn Cách nhìn chung quanh một cái, phát giác chung quanh cũng không có vũ khí gì để tự vệ, nhiều nhất cũng chỉ có một hộp xà phòng, ngay cả sữa tắm dầu gội cũng đều xa ngoài tầm tay, Đôi mắt lung linh nghiêng mắt nhìn hộp xà phòng có khắc hoa văn đơn giản, cái đó... Hình như làm bằng nhựa nên không chết người... Đúng không?!

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô cũng không thể nào hạ nổi quyết tâm hung ác đó, thế là liền bị Hùng Thần Giai lợi dụng thời cơ đó, thân thể cao lớn lấy một tư thế nhanh nhẹn không thể tin được, đem cô lột sạch nhanh và gọn không còn một mống, sau đó dứt khoát ôm lên nhét vào trong bồn tắm, trong nháy mắt đã cảm bọt biển ở trong tay, dung gương mặt chân thành nhìn cô.

"A..." Tang Văn Cách lên tiếng kinh hô, cuối cùng cũng từ trong trạng thái khiếp sợ bị lột sạch lấy lại tinh thần, theo bản năng dùng đôi tay ôm ngực, tròn đôi mắt trừng mắt nhìn Hùng Thần Giai đang hả hê trước mặt, "Anh ——"

Hùng Thần Giai lộ ra nụ cười vô tội lại gây thơ, vung vẩy miếng bọt biển trên tay, cười đến lộ hết cả hàm răng sáng bóng ra ngoài, hợp với ngũ quan thô lỗ, thật không khác gì một ngọn núi. Thấy Tang Văn Cách trừng hấn, không những không hề chột dạ, ngược lại nụ cười càng kéo rộng hơn, gương mặt chân thành tha thiết cùng thành khẩn.

Tang Văn Cách liếc nhìn hấn thật lâu, nhưng những người da mặt dày thường hay chiếm lợi thế hơn, bởi vì cô trợn trừng mắt nhìn ai kia cả nửa ngày, người ta vẫn bất động như núi, ngay cả nụ cười xấu x cũng chưa hề thay đổi, mạnh mẽ tuyên cáo một sự thật: Hoặc là, tắm cùng hấn; hoặc là, hấn giúp cô tắm.

Không có con đường thứ ba.

Rối rắm, Tang Văn Cách không thể làm gì khác hơn là tự giận mình, dang tay ra, mặc cho bàn tay gấu của ai kia đem bọt biển xoa xoa n người cô, một cái lại một cái, lòng bàn tay nóng bỏng, cho dù cách miếng bọt biển, cũng có thể cảm nhận ra được.

... Dù sao cũng không phải là chưa từng xem qua, cô chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

"Công chúa, em đang xấu hổ sao?" Đứng vào lúc cô sắp tự thôi mien mình thành công, thoát khỏi sự xấu hổ, thì Hùng Thần Giai đột nhiên cười xấu xa dán sát lại gần, ngay cả hơi thở của nhau đều có thể nghe được rất rõ ràng: "Không cần xấu hổ, trước kia cái gì anh chưa từng làm cho em đâu, ngay cả vào nhà vệ sinh——"

"Câm mồm!" Trước khi hấn nói ra những lời nói làm người ta có thể chần động mà chết mất, Tang Văn Cách kịp thời ngăn trở hấn. Trong đôi mắt long lanh xấu hổ ướt át, "Hùng Thần Giai, rốt cuộc anh muốn như thế nào!" Tắm cũng làm cho hấn tắm, nhìn cũng đã cho hấn nhìn rồi, hấn rốt cuộc còn có chỗ nào không hài lòng?

"Anh rất hiền lành!" Nhún nhún vai, hấn tiếp tục đem tinh lực dồn hết lên trên người Tang Văn Cách, nhưng bàn tay không an phận của ai đó lại lưu luyến chỗ xương quai xanh, "Hon nữa anh cũng đâu có nó i bậy, trước kia thật sự chuyện gì anh cũng giúp em làm mà, nói thí dụ như sau khi chúng ta làm tình xong, anh còn giúp em lau sạch sẽ——"

"Câm mồm câm mồm câm mồm——" Hai bàn tay nhỏ bé chốt che lại cái miệng đang lưu loát nói huu nói vượn. Mặt Tang Văn Cách đỏ ửng, như muốn rỉ máu, "Tôi nhận thua, anh muốn tắm chung thì cứ tắm!"

Nghe vậy, mắt bạn Hùng Thần Giai sáng lên, lập tức bỏ miếng bọt biển xuống, "Đừng miễn cưỡng, nha."

Buông tay ra, Tang Văn Cách không còn hơi sức co quắp ngã vào trong nước: "Không miễn cưỡng, ..." Cô làm sao còn dám miễn cưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Tắm yên ương (trung) (H)

Hiện đây trên bàn tay thô ráp như cái kén là bọt sà phòng mềm mại lạ thường, cái bọt biển ẩm ướt lướt lên lớp da thịt trơn mềm nhẵn nhụi trơn mềm, nhìn bề ngoài thì có vẻ như đang tắm cho giai nhân một cách nghiêm túc, nhưng trên thực tế thiếu chút nữa chảy nước miếng đầy đất.

Thân thể căng thẳng của Tang Văn Cách buông lỏng không nổi, cô nhắm mắt lại, cũng không dám nhìn động tác của Hùng Thần Giai, nhưng như vậy lại càng có nhể nhận thức được tầm mắt nóng rực dọa người của hấn rõ ràng hơn, luôn dính chặt vào cơ thể mình chưa từng dời đi.

Tròng mắt đen tràn đầy lửa dục, Hùng Thần Giai làm bộ ho nhẹ một tiếng, cố gắng đem sĩ diện vốn chả có mấy từ khi gặp cô nhật trở về, nhưng từ từ, tốc độ vốn dĩ là nhanh như rùa, nay bàn tay lại càng trở nên càng chậm, thỉnh thoảng còn len lén dùng đầu ngón tay khẽ chạm một cái vào bờ vai mảnh khảnh, sau đó như làm trộm nhanh chóng lại rút tay về.

Chỉ là, động tác trên tay hấn lại càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, cho đến cuối cùng, cũng tiến hành không nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là ngừng lại.

Hồi lâu, Tang Văn Cách mới cẩn thận mở đôi mắt đẹp ra nhìn một chút, sau đó cặp mắt bỗng chốc trợn tròn, sợ tới mức vội vàng nâng tay che lại đôi bầu ngực sữa,, tràn đầy cảnh giác nhìn chằm vào bạn Hùng Thần Giai đang trong tình trạng si ngốc, đôi môi anh đảo mím chặt.

Hầu kết nam tính không ngừng trượt lên trượt xuống, Hùng Thần Giai khó khăn mà đem cặp mắt của mình dời khỏi bộ ngực sữa bởi vì cô che lại mà trở nên căng tròn hơn, bàn tay đem miếng bọt biển mềm mại càng ngày xiết càng chặt lại,... Hai giây qua đi, hấn cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa tiện tay quăng miếng bọt biển đi, một bàn tay chẳng biết từ khi nào đã vói vào bồn tắm, đem giai nhân trốn ở bồn tắm đầu bên kia kéo vào trong ngực, cũng không quản như thế đã làm ướt sũng bộ quần áo của mình, đôi môi mỏng cũng không thèm nhìn đã lập tức ép sát xuống.

Tang Văn Cách giật mình, cô muốn đẩy hấn ra, nhưng lại lo lắng động tác quá lớn sẽ tiết lộ cảnh xuân, nhưng nếu không đẩy hấn ra, thua thiệt là chính cô

nha!"... Đợi, đợi chút — Ừm..." Thân thể mảnh khảnh cứ như vậy bị áp vào bồn tắm tràn đầy bọt xà phòng, cô duyên dáng kêu to, thân thể mềm mại ngã vào trong ngực Hùng Thần Giai khẽ run.

Đợi à, nếu hần đợi thêm một phút nào nữa thì mới là lạ đó!

Cầm dục bảy năm, thật vất vả cô lại đang ở bên cạnh, nhưng lại bận tâm thân thể tình trạng của cô nên không thể phóng túng tận hứng, ở sân thể dục cũng chỉ là dưới tình huống thấy cô thật sự không chịu nổi mới tạm tha cho cô, nhưng tình lực đã dự trữ bao nhiêu năm, phát tiết chưa được một phần triệu nữa là!

Bàn tay trơn mượt tập kích mà từ dưới mặt nước, cảm một bên ngực sữa trắng ngần bởi vì sữa tắm mà có vẻ vô cùng cứng rắn, áo sơ mi ướt đầm ngăn cách ở giữa hai người, lại làm cho ngọn lửa dục thiêu đốt nhau càng thêm cháy bỏng.

"Công chúa... Công chúa của anh..." Hùng Thần Giai làm bầm gọi, nhanh chóng đem quần áo trên người đã ướt đầm lột sạch, khiến hai người trở nên trần trụi giống như nhau: "Anh muốn em, muốn em ngay bây giờ,!" Miệng rời khỏi đôi môi đỏ mọng, theo chiếc cổ trơn mịn tấn công dài xuống, lại chạm phải đồng bọt xà phòng.

Lửa dục, lửa tình đã thiêu đốt hần, ép hần gần như muốn phát điên. Tròng mắt đen quét một vòng, sau đó vội vã đem Tang Văn Cách từ trong bồn tắm bế lên, với lấy vòi hoa sen liền bắt đầu phun nước, sau đó theo dòng nước lung linh mờ ảo bắt đầu hôn lên lớp da thịt mịn màng rồi chuyển đến bầu ngực sữa đầy đà ở một bên. Hàm răng bắt được một đỉnh hồng đỏ tươi cắn nhẹ, một tay khác không kịp chờ đợi đã lần vào giữa đôi chân mảnh khảnh, tìm nơi đào nguyên tuyệt đẹp kia, nhẹ nhàng đâm một ngón tay vào đó.

Hần không còn chút lý trí cùng thời gian để làm màn mờ đầu để cô ẩm ướt chậm rãi thích ứng với hần, ngọn lửa tình từ lúc bắt đầu nhìn thấy cô đã luôn thiêu cháy tâm trí của hần, đã đem thần trí của hần cháy sạch không còn một mống. Giờ phút này hần chỉ muốn cô, hung hăng muốn cô, không chút lưu tình muốn cô!

Thân hình cao lớn hưng phấn căng thẳng thành một dây cung, Hùng Thần Giai khó nén sốt ruột liền bắt đầu dưới dòng nước ầm ập đang chảy đứt vào trong u cốc khít khao, bắt chước theo nhịp điệu của hoan ái

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tắm yên ương (hạ) (H)

Ngón tay đang tung hoành trong cơ thể, thân thể mềm mại của Tang Văn Cách không nhận được cứng nhắc, cả thân thể không thể khống chế cứ run rẩy không thôi, hoa huyết mềm mại ẩm ướt càng lúc càng xiết chặt, muốn đem đầu ngón tay tã ác từ trong cơ thể mình đuỗi ra ngoài. Nhưng kết quả lại càng làm cho bộ ngực sữa đầy đà của mình càng thêm dán sát vào lồng ngực nam tính nóng ấm, Hùng Thần Giai cũng thuận thế há miệng ra, đem bầu ngực sữa nõn nà đó ngậm vào trong miệng.

"Ừm..." Tang Văn Cách ở dưới thân hần tỉnh tể rên rỉ, thân thể mảnh khảnh không cảm được run rẩy, ngón tay bá đạo

trong cơ thể không chỉ có không có rời đi, ngược lại càng thêm trở nên phách lối, hần vỗ về chơi đùa nếp gấp đầy đặc mềm mại từng chút từng chút một, vẽ một vòng từ bên trong mặt huyết rồi lần dò chen vào bên trong, thỉnh thoảng cong đốt ngón tay lên khẽ chọc vào điểm nhạy cảm bên trong.

Đôi môi mọng ngậm chặt đầu vú, ti mi nhấp nháp không ngừng, dục vọng dâng tràn khắp cơ thể nung đỏ mắt Hùng Thần Giai. Động tác của hần rõ ràng rất trở nên thô lỗ, hần không thể lập tức làm cô trở nên ướt át, sau đó hung hăng cắn vào cô. "Nhanh đi em, công chúa của anh."

Hần lại tăng thêm một ngón tay gia nhập, lúc này không còn là vỗ về chơi đùa đơn giản nữa, mà là biến thành đâm vào, móng tay tu bổ chỉnh tề thỉnh thoảng chút nhẹ chút nặng va chạm vào thành tường thịt mềm mại bên trong, cảm nhận cảm giác hoa huyết chặt khít hung hăng mút chặt lấy ngón tay của mình.

Cái trán của Hùng Thần Giai đỏ nõ hời càng ngày càng nhiều, một giọt một giọt rơi vào trên bộ ngực trắng như tuyết của Tang Văn Cách.

Nam căn cứng rắn đã sớm phòng lên, một cái lại một cái đâm vào huyết động mắt hần này, ngón tay vừa rút ra lại không hề có kị đâm mạnh vào, ngón tay đưa vào, nam căn liền rời đi một lát, sau đó lần nữa ngang nhiên xông qua, bắt lấy cánh hoa trơn mềm mềm không ngừng cọ xát, chỉ hy vọng cô càng thêm ẩm ướt, như thế này mới sẽ không cảm thấy không thoải mái.

Hần rõ ràng cũng đã nhận đến sắp nổ tung, trong lòng cũng có một thanh âm đang không ngừng thúc giục: Tiến vào cô ấy, tiến vào cô ấy, tiến vào cô ấy!

Không biết bao nhiêu lần, giống như là một lời thúc giục của ma quỷ.

Hùng Thần Giai đương nhiên muốn trực tiếp đi vào, nhưng hần nỡ sao? Hần làm được sao?

Đánh chết hấn cũng làm không được!

Lần đầu tiên hấn phát điên đó chính là bảy năm trước, khi cô thừa dịp hấn ra cửa muốn chạy trốn, khi đó hấn thật sự tựa như phát điên, đem cô trói ở trên giường, không biết bao nhiêu lần làm cô, bất cứ tư thế nào cũng đã từng thử qua, cho đến khi cô khóc cầu xin tha thứ, nói rằng không dám chạy nữa.

Nhưng mà hấn không bao giờ tin cam đoan của cô nữa, lần này có lẽ là thật, nhưng lời thề là cái gì, quá hư ảo rồi. Hấn cuối cùng vẫn là lựa chọn khóa cô ở trong phòng, dùng một dây xích sắt trói cô lại, ngay cả cửa sổ cũng dùng cặp đồng khóa kín lại.

Nhưng cuối cùng thì sao?

Hấn vẫn phải buông tay để cho cô rời khỏi mình, vào buổi tối một ngày trước khi hấn quyết định để cho cô rời đi, hấn giống như người điên muốn cô không biết bao nhiêu lần, cho đến khi cô sức cùng lực kiệt ngủ mê man, cũng chỉ có ở thời điểm cô ngủ mê man, hấn mới dám bật khóc, mới dám nói với cô những lời nói mà bình thường hấn không có cách nào mở miệng.

..... Thế nhưng đó cũng chỉ là những chuyện đã qua.

Hùng Thần Giai si ngốc ngắm nhìn cô công chúa nhỏ của hấn đang trầm luân trong dục vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng đầy quyền rũ.

Những chuyện đã qua hãy để cho nó trôi qua đi, chỉ cần từ nay về sau hấn có thể đem cô giữ bên cạnh mình là được rồi

Rút ra ngón tay chôn sâu ở hoa huyết ẩm ướt của cô, giữa ngón tay đã tràn đầy mật hoa, giờ lên trước mắt, một hương thơm xông vào mũi, Hùng Thần Giai cuối cùng không nhịn được đưa ngón tay ngậm vào trong miệng, tí mỉ liếm mát mùi hương chỉ thuộc về cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Phòng tắm động tình, hoan ái triển miên (H)

Trong mơ mơ màng màng, Tang Văn Cách mở hai mắt ra, vừa đúng lúc đem bộ dáng sắc tình của Hùng Thần Giai toàn bộ rơi vào đáy mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, cho dù xem qua rất nhiều lần trường hợp như vậy rồi, cô vẫn không cách nào thích ứng, người đàn ông này luôn luôn có nhu cầu khủng bố cùng tình lực cực kì mạnh đối với cô, cũng đặc biệt yêu thích ở trên người cô in dấu đủ loại màu sắc hình dạng, mỗi lần thân thiết tuyệt đối muốn đem toàn thân cô sờ hết liếm hết mới bằng lòng bỏ qua.

Đem ngọt ngào trên tay chỉ có của riêng cô toàn bộ nuốt vào, Hùng Thần Giai mới chú ý tới ánh mắt cực kì xấu hổ của Tang Văn Cách cực, trừng mắt đen không khỏi chậm rãi sâu hơn, lộ ra một chút kinh ngạc lạ thường.

Nhìn thấy ánh mắt như thế của hấn, Tang Văn Cách vốn đang ý loạn tình mê đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành.

Thân thể kiều mỵ né tránh tựa như có ý thức, không chút nào muốn biết dự cảm kia là từ đâu đánh tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, trước khi cô kịp né tránh, Hùng Thần Giai kịp thời dùng một bàn tay nắm vòng eo mảnh khảnh của cô, đôi môi mỏng khẽ cong, làm trong lòng Tang Văn Cách không ngừng cảnh báo mãnh liệt.

Đáng tiếc, đã trễ rồi.

Chờ cô ý thức được Hùng Thần Giai có thể làm là chuyện gì, thân thể của cô đã hoàn toàn không chịu sự khống chế của cô, mà hoàn toàn nằm ở trong tay Hùng Thần Giai.

Hấn hướng về phía cô lộ ra một nụ cười nhẹ sắc tình, ngay sau đó cúi đầu, hôn nơi mềm mại đào huyết kia, đầu lưỡi chọt đâm vào, không ngừng liếm mát, không đem cô làm cho nước giần giụa không chịu bỏ qua.

"Ừm——" Tang Văn Cách kêu lên một tiếng, đôi tay nhỏ bé không tự chủ được nắm lấy tóc của Hùng Thần Giai, đôi môi anh đào không tự chủ được phát ra tiếng kêu "Y y nha nha" rất nhỏ, giống như tiếng kêu của mèo con vừa ra đời không bao lâu. Âm thanh nũng nịu chọc người thương yêu, nghe thấy thanh âm đó khiến cho Hùng Thần Giai càng thêm hưng phấn, sức lực liếm láp cũng bộc phát lớn hơn.

Đầu lưỡi linh xảo lạ thường xuyên qua cánh hoa hoa mịn màng, ở phía trên tiểu trần châu màu hồng mượt mà đầy đặn liếm một cái liền sau đó chính thức tiến công vào nơi đào nguyên này, khó khăn chen vào, cảm thụ tầng tầng lớp lớp thịt non bao quanh chiếc lưỡi của mình, đầu lưỡi bị kẹp chặt làm đau, lại có loại khoái cảm khác thường từ đầu lưỡi dâng lên, thẳng đến trái tim.

Thân thể của cô mềm mại quả thật có thể khiến cho mọi người đàn ông đều sẵn sàng dâng hiến linh hồn của mình cho cô, thân hình nhắn nhủ mềm mại, tràn đầy co giãn, còn có mùi thơm làm say lòng người.

Hùng Thần Giai nheo lại tròng mắt đen, càng thêm ra sức lấy lòng người phụ nữ của mình, hấn ra sức đem đầu lưỡi rong ruổi tìm kiếm, đầu lưỡi có lực quét ngang hoa huyết trơn mềm, khiến cho Tang Văn Cách không cầm được yêu kiều rung động, mật hoa ngọt ngào tiết ra như thác tràn, cũng bị Hùng Thần Giai nuốt vào trong bụng, một ít cũng không hề lãng phí.

Sau khi liếm láp khắp thân thể non mịn kiều mỵ của cô, cuối cùng hấn cũng đã hơi chút thoả mãn, thân thể hơi thối lui ra khỏi Tang Văn Cách, ngược lại cắn lấy hoa nguyệt thủy nộn nũng nịu phía trên tiểu trần châu.

Nơi đó là điểm mẫn cảm nhất của người phụ nữ, ngày thường hơi chạm một cái cũng có thể muốn chết người, huống chi Hùng Thần Giai ở đây còn có ý dùng sức đi gặm cắn?

Chỉ là nhẹ nhàng gặm một chút, Tang Văn Cách liền "Hắc ——" một tiếng kêu ra ngoài, mang theo chút nức nở, rất rõ ràng là chịu không nổi, thân thể của cô vốn là vô cùng mềm mại lại nhạy cảm, sau bị hấn dạy dỗ càng thêm nhạy cảm quá mức, làm sao mà chịu được cái này, bình thường người phụ nữ có thể chỉ là run run một chút, sau đó tận tình hưởng thụ, nhưng mà Tang Văn Cách thì không được, chỉ cần thoáng chạm vào, cho đài hoa một chút xú kích thích, là có thể để cho thân thể cô ngất ngây đến rối tinh rối mù.

Hiện tại Hùng Thần Giai không chỉ có đụng, còn cắn một cái, sau đó càng không để ý đến tiếng nức nở ghen ngào của cô mà ngậm tiểu hồng châu dùng sức mút, tựa như trẻ nhỏ mút lấy đầu vú của mẹ, mà bên dưới kích thích càng thêm mãnh liệt, thân thể đáng yêu của Tang Văn Cách đang run lên bần bật!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Anh Chịu Không Nổi (H)

Hùng Thần Giai nhìn của bộ dáng đáng thương của Tang Văn Cách, trong lòng không khỏi mềm nhũn, hấn chỉ là muốn cô ướt nhiều thêm chút, một chút cũng không có muốn ngược ý nghĩ của cô. Hôm nay cô khóc như vậy, hấn đương nhiên không thể không cảm thấy đau lòng.

Vội vàng nhả ra nụ hồng phấn mềm mại trong miệng, hấn nâng lên khuôn mặt nhỏ bé của giai nhân đang khóc như đóa hoa lê đắm mình trong mưa, dịu dàng dụ dỗ: "Ngoan, công chúa, đừng khóc, anh không chọc em nữa được không? Anh không chọc em, không chọc, ngoan, đừng khóc..." Vừa nói vừa ở trên gương mặt cô hôn lung tung, khiến cho Tang Văn Cách ngứa không chịu nổi phải cọ quấy đầu dùng đưa trái phải muốn tách ra khỏi hấn.

"Anh, anh ——" Tang Văn Cách nức nở, cái miệng nhỏ nhắn a a gọi, lại một câu đầy đủ đều không nói ra được, vừa rồi kích thích thật sự là quá lớn, loại ngập đầu trong khoái cảm trí mạng đó, làm sao có thể lên tiếng nói.

"Anh chỉ là không chịu nổi, muốn thêm một lần nữa..." Thấy bộ dạng đáng thương của Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai cũng đau lòng muốn chết, miệng cứ nói liên tục, động tác trên tay cũng không còn êm ái, "Anh sắp không chịu nổi, công chúa, em trước hết để cho anh yêu thêm một lần nữa, có được hay không?" Trong thanh âm tràn đầy khẩn cầu.

Mặc dù phần lớn đại não của Tang Văn Cách vẫn còn đang chơi vui trong khoái cảm nhưng cũng không đại biểu cô không nghe được Hùng Thần Giai lúc bấy giờ đang nói cái gì với cô, trong giọng nói có một phần mát mẻ lạnh lẽo làm cho cô có một chút xiêu lòng.

Đôi mắt lung linh chớp chớp, cố gắng muốn đem người trước mắt phải thấy cho rõ ràng chút nữa, cho đến khi khuôn mặt tục tằng đập vào mắt của Tang Văn Cách, đột nhiên trong lòng cô bỗng sinh ra một loại cảm giác gọi là rung động.

Quý thần xui khiến, cô chứ như vậy vươn tay, sờ nắn khuôn mặt của Hùng Thần Giai!

Mắt của hấn cũng đã muốn bốc lửa, nhưng vẫn không có cường bách cô, nam căn nóng như sắt nung dưới thân chống đỡ trước nơi mềm mại của cô đã muốn không thể tưởng tượng nổi muốn dùng sức húc đi vào như thế nào, mà tại giờ phút này cô lại còn không an phận từng chút từng chút nhúc nhích, gương mặt cương nghị giờ phút này đã muốn kim nén đến đỏ bừng, mắt thấy sẽ phải hồng mắt.

Nhưng mà đôi tay mềm mại nhỏ bé của cô bây giờ đang giúp hấn lau đi mồ hôi trên trán, làm cho hấn cứ như vậy ngây dại đi!

Phía dưới dăng trào vẫn khổng lồ cùng thô cứng như cũ, người đàn ông trên người cũng vẫn cao thẳng tục tằng, một bàn tay của hấn thậm chí còn nắm một bên non mềm của cô, nhưng chỉ là lúc này, Hùng Thần Giai lại ngăn cản cả người, cũng bởi vì trên mặt hấn có thêm đôi tay mềm mại nhỏ bé!

Vậy là sau bảy năm, đây là lần duy nhất cô không chịu sự uy hiếp của hấn mà chạm vào hấn!

Hốc mắt bắt đầu nóng lên, Hùng Thần Giai phát hiện hán đột nhiên có loại kích động muốn khóc lớn.

Tròng mắt đen chớp chớp, đầu tiên là đưa tay ra sờ nắn lấy đôi tay bé nhỏ đang đặt trên mặt của mình, sùng sốt một chút, sau đó chột củi người ôm lấy Tang Văn Cách, đôi môi cuồng loạn bắt đầu hôn tới tấp trên gương mặt trắng nõn, vừa gặm, vừa liếm, giông như là một chú chó nhỏ nhiệt tình.

Tang Văn Cách bị hán làm cho cả người bủn rủn, duyên dáng kêu to một tiếng, liền ngoan ngoãn vùi ở trong ngực hán không động đậy nữa.

Đợi đến Hùng Thần Giai hôn đủ rồi, Tang Văn Cách mới thò ra một hơi.

Cực vật nóng rực vẫn chống đỡ ở dưới người cô, cuối cùng cũng cẩn thận từng li từng tí đã tìm được lối vào, bắt đầu chậm rãi tiến vào.

Một chút, một chút, lại một chút.

Cuối cùng toàn bộ cũng đi vào.

Khi hán hoàn toàn tiến vào cô, hai người không hẹn mà cùng phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Tang Văn Cách ngượng ngừng nhắm mắt lại, lại vì vậy càng thêm cảm nhận được rõ ràng cảm giác hán đang trong cơ thể mình. Nam căn cứ nóng ở trong hoa huyết ẩm ướt mềm mịn như lụa càng phát sung lên, đâm vào cô chặt chẽ càng khó chịu, thậm chí ngay cả ngoài mặt nổi lên gân xanh cùng mạch máu, Tang Văn Cách cũng có thể rõ ràng nhận thấy được.

Lông mi thật dài hơi rung động, môi hồng cũng mím thật chặt, thân thể mềm mại như hoa cứ như vậy ở dưới thân của Hùng Thần Giai hoàn toàn nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Anh muốn hung hăng chiếm giữ em (H)

Hùng Thần Giai từ từ dừng lại, tí mỉ cảm thụ mình bị cô mịn màng khít khao bao quanh. Thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Thật chặt... Công chúa em có cảm nhận được anh không? Anh hiện tại đang ở trong cơ thể của em, trong hoa huyết mềm mại của em, cảm giác thật thoải mái... Ừm..." Nói xong, còn không tự chủ phát ra một loại cảm thán đắm mĩ.

Tang Văn Cách bị lời nói không biết xấu hổ của hán làm cho cả mặt đỏ bừng, đôi tay nhỏ bé cũng không biết nên đặt xuống hướng nào, chỉ có thể khó nhịn nấp lên thành bồn tắm, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đôi mắt đẹp khép chặt.

"Vừa mềm lại chặt, thật ngọt ngào..." Hùng Thần Giai vẫn còn đang nói..., "Làm sao em lại có thể ngọt như vậy, làm cho anh chỉ nghĩ muốn hung hăng chiếm giữ em, khiến cho em phải khóc lóc khẩn cầu anh xin tha thứ..."

Nói xong, bờ mông rắn chắc khẽ đẩy một cái, to lớn liền lập tức xông vào trong cơ thể của Tang Văn Cách càng nhiều, vốn dĩ hai người đã rất sát vào nhau nay càng thêm khít khao.

"Đừng..." Tang Văn Cách đỏ cả khuôn mặt nhỏ nhắn, hai đôi tay nhỏ bé khắp nơi cựa quậy, cuối cùng dừng lại ở trên cánh tay cường trăn của Hùng Thần Giai, "Đừng động..."

"Như vậy sao được!" Hùng Thần Giai quả quyết cự tuyệt, "Anh không động, làm sao em có thể vui vẻ, anh làm sao có thể hưởng thụ?" Nói xong lời này, liền sắc tình mà đem mình từ trong thủy huyết mềm mại của cô rút ra, từ từ, một tắc một tắc rút ra, sau đó lại một tắc một tắc cắm đi vào.

Thân thể mềm mại của Tang Văn Cách giật bắn lên, kiều nữ cũng vì vậy hơi đung đưa, đáng yêu làm Hùng Thần Giai không nhận được đưa tay nắm lấy, một tay cầm một bên đùi ép vuốt ve, phía dưới cứ như vậy chôn trong thủy huyết của cô ở trong nước, chậm rãi đung đưa.

"Ừm.... A ——" Tang Văn Cách co lại thân thể nhỏ nhắn, kiều nữ mềm mại trong tay hán khi ở trong nước tựa như một viên thủy cầu, đỉnh nụ hoa càng đỏ tươi hơn nữa làm người khác chú ý

Cúi đầu, ngậm một nụ hoa, Hùng Thần Giai lúng búng ca ngợi: "Thật mềm..." Hàm răng nhẹ nhàng cắn một cái, đem lấy chính mình nước miếng thoa khắp kiều nữ mượt mà không sót một tắc.

Tang Văn Cách xấu hổ ngoảnh khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên, mắt cũng không dám mở ra nữa.

Dương vật khổng lồ nóng rực, chậm rãi thối lui khỏi thủy huyết, lại từ từ cắm đi vào, mặc dù tốc độ chậm, nhưng sức lực cũng rất lớn, mỗi một cái đều ma sát lên thành trong mềm mại, cuối cùng chạm được đến miệng tử cung, một cái lại một cái chạm đến khoang miệng kia.

Hoa huyết mềm mại không thể không chế, tiết ra một luồng chất mật ngọt ngào, cả trong phòng tắm cũng thoang thoảng mùi hương của cô gái động tình, ngọt ngào, đủ để khiến tất cả động vật giống đực nổi điên.

Hùng Thần Giai si ngốc nhìn báu vật yếu ớt phía dưới thân, không nhìn được ở trong huyết của cô đâm rồi lại đâm, muốn vào chỗ sâu nhất của cô

Tang Văn Cách có chút sợ, đôi mắt long lanh mở ra, lóe lên thủy quang nhàn nhạt, mang theo cầu xin tha thứ: "Không, không được... Em không chịu nổi..."

"Ngoan, công chúa, em làm được, đứng không?" Hùng Thần Giai dùng lời đường mật để dụ dỗ cô, động tác phía dưới lại bắt đầu nóng nảy, ngay cả như vậy, sức lực cũng vẫn như cũ. Chẳng những không có yếu bớt, ngược lại lần sau so với lần trước dùng sức càng lớn.

Hắn cũng không muốn cô làm cho tiết ra, chỉ là nhìn cô nhu nhược bộ dáng không thích không được, chỉ nghĩ càng muốn vào sâu trong cô mà thôi. Trước kia đều là ở thời điểm cô đạt cao triều, thân thể vô lực thì mới đi vào, lần này không giống nhau, hắn muốn cô, muốn đến mức tìm hắn gần như vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Không được, tiến vào quá sâu! (H)

"Anh muốn em, anh muốn em, em có hiểu không?" Hùng Thần Giai không biết đã hỏi bao nhiêu lần, phía dưới càng không ngừng đụng chạm, cảm nhận được cánh cửa đang khép chặt lặng lẽ mở ra...

Tang Văn Cách chỉ có thể mãnh liệt lắc đầu, nói không ra lời, chỉ bật khóc đến mức nức: "Không được, thật sự không được... Đại Hùng anh đừng như vậy... Em không muốn..."

Hùng Thần Giai đang yêu cô vì khẩn trương mà trán đổ đầy mồ hôi lạnh: "Không có chuyện gì, công chúa của anh, em có thể làm được." Nói xong, sức lực trên tay đang xoa nắn kiểu nữ cũng gia tăng.

Cảm thấy thân thể bắt đầu không thể không chế được nữa, một cánh cửa bấy lâu đã khóa chặt lại bắt đầu mở ra, khoái cảm tê dại từ lòng bàn chân bắt đầu lan tỏa khắp người, Tang Văn Cách run run thân thể mềm mại, vừa run lại vừa khóc.

Thừa dịp cô khóc đến không kiềm chế được, Hùng Thần Giai động thân một cái, liền đem chính mình hoàn toàn cắm vào sâu trong tử cung của cô.

Miệng tử cung nhỏ nhắn kẹp chắc lấy vật to lớn của hắn, bên trong phần thịt mịn màng một lần lại một lần mút lấy cự long của hắn, hang động chật hẹp bên trong bắt đầu trào ra hoa dịch ngọt ngào ấm áp, một giọt lại một giọt thấm ướt ra bên ngoài.

Cảm giác tê lại hơi đau một chút khiến cho Tang Văn Cách sợ tới mức không nhẹ. Mặc dù mỗi lần hắn đều tiến vào rất sâu, nhưng đây là lần đầu tiên hắn không có thừa cơ cô đang ở trong cao triều mà tiến địa phương đó sâu như vậy. Thân thể mềm mại của cô trở nên căng thẳng, muốn động cũng không dám động, mắt đẹp long lanh, sương mù đầy mắt, khóe mắt còn lưu lại những giọt nước mắt óng ánh trong suốt.

Trên bụng tuyết trắng trơn mềm hằn lên một dấu vết rất sâu, đưa tay chạm vào còn cảm thấy thô ráp, nhưng mà chỉ mới đụng vào một chút, vật kia hiển nhiên ở trong tử cung hung hăng nhảy lên một cái.

Tang Văn Cách làm sao mà chịu được cảm giác này, bình thường chỉ là nhẹ nhẹ cắm vào thôi cũng đủ để làm cho cô đạt đến cao triều ngây ngất, chứ đừng nói đến khẩu vị nặng như vậy, chỉ là lần này, trong hoa huyết liền tiết ra vô số nhiệt lưu, toàn bộ đổ vào ở thân mãnh long của Hùng Thần Giai, nóng bỏng để cho hắn không nhìn được hung hăng rừng mình một cái.

Cô đã đến cao triều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến nổi quá thật có thể rỉ máu, Tang Văn Cách nức nở che cặp mắt của mình, mặc cho Hùng Thần Giai dụ dỗ thế nào cũng không chịu mở mắt ra lần nữa.

Tròng mắt đen vừa bức mình vừa buồn cười nhìn cô giống như là đã điều tròn trốn tránh tránh, khiến cho Hùng Thần Giai nảy lên ý tưởng xấu xa, đưa tay sờ lên bụng trắng nõn mềm mại của cô, nhẹ nhàng một cái, khiến cho thân thể Tang Văn Cách chịu không nổi, chất mật ngọt ngào trong huyết động lại càng thêm tuôn trào ra ngoài.

"Đừng, đừng ——" Tang Văn Cách khóc kêu, lắc lắc cái đầu nhỏ đang lẩn trốn, nhưng cô càng trốn, kinh long trong tử cung lại càng không an phận, theo mỗi một động tác của cô lại hung hăng đâm đi vào, một chút cũng không lưu tình.

"Em làm được, nhìn đây, không phải như thế này chính là anh đang tiến vào sao?" Hùng Thần Giai siết chặt đỉnh hồng trên bầu ngực sữa, đem ngậm vào

trong miệng, vừa hút vừa cắn, trên dưới cùng nhau tấn công. “Công chúa, em có biết em rất ngon hay không? Em có biết cảm giác của anh như thế nào không? Anh bị em hung hăng bắt giữ, kẹp thật chặt, chặt đến nỗi khiến anh muốn giải phóng...”

Tang Văn Cách gấp đến độ khóc thành tiếng, loại cảm giác lạ lẫm đã làm cho cô vừa hận vừa sợ, muốn tránh xa, nhưng người đàn ông không cho phép, hấn không những không cho phép, còn mặc cho cô uốn éo người, sau đó biểu hiện mặt dâm dăng thoải mái bộ dáng, không chỉ có như thế, hấn còn mượn phượng hương cô giấy dựa hung hăng dùng to lớn đâm vào tử cung yếu ớt nhạy cảm của cô, sống chết cũng không chịu đi ra ngoài.

Cái loại địa phương đó, là nên đi vào sao?!

Cô đã ngoan ngoãn mặc hấn khi dễ, hấn còn đối với cô như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Cứ như vậy lại không ra được (H)

Hùng Thần Giai mặt say mê hưởng thụ sự mềm mại từ tử cung bao vây, bờ mông gầy gò về nên các vòng tròn, dùng kinh long của mình ở trong tử cung ngập nước mà thăm dò xung quanh, thỉnh thoảng đụng chạm nơi này, thỉnh thoảng chạm nhẹ chỗ kia, nghĩ đến cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt to lớn của chính mình hấn liền thấy thoải mái vui vẻ, ở nơi địa phương ẩm áp này mà tận tình chơi đùa.

Bảo bối của hấn thật sự rất non, non đến mức khiến cho hấn gần như muốn đem cô hung hăng xé rách sau đó nuốt xuống!

Ai cha,... Thật là muốn hung hăng cắm vào, đâm vào cô đến mức cô kêu khóc cầu xin tha thứ, ôm hấn nói yêu hấn!

Trong lòng nghĩ như vậy, động tác phía dưới liền bắt đầu không chịu khống chế, vừa cứng vừa thô gì đó ở trong tử cung đáng yêu mạnh mẽ đâm tới, khuấy động chung quanh, đem nơi non nặn bên trong làm cho hung hăng rung động.

Tang Văn Cách khóc đến lợi hại hơn, cô cảm thấy trong thân thể có cái gì đó sắp tan mất, nhưng cảm giác thích thú giống như sắp đạt được đến cái gì, loại cảm giác kì quái này khiến cô mầu thuẫn và cảm thấy vô cùng lo lắng, hơn nữa, hơn nữa, người đàn ông trên người cô lại đang bộc phát ra một loại tâm tình điên loạn kịch liệt tấn công cô, không hề có chút để ý đến cô, chỉ sợ thân thể cô sẽ sớm bị hấn làm cho hỏng mất.

Đợi đến thời điểm Hùng Thần Giai lấy lại tinh thần, phát hiện cô gái kiều diễm bên dưới thân thể đã khóc đến lê hoa đái vũ, nước mắt tràn trề thấm ướt cả khuôn mặt.

Hấn chợt áy náy ôm lấy cô, luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi..." Bàn tay sờ sờ chỗ nhô ra càng thêm rõ ràng ở trên bụng, nhu tình ngàn vạn mà hỏi, "Đau không?"

"Anh đi ra, anh mau đi ra... Hu hu..." Tang Văn Cách che khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến thê thảm, mặc dù hấn dừng lại, nhưng cái kia vẫn còn ở trong tử cung của cô chơi đùa!" Sẽ hỏng mất... anh mau đi ra đi... Hu hu..."

Thấy cô khóc đáng thương như vậy, mặt nhỏ tràn đầy nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng cũng bị làm cho hoảng sợ tới mức trắng bệch, Hùng Thần Giai bắt đầu đi thờ dài một cái, "Sẽ không hỏng, anh làm sao cam lòng đem em làm cho hỏng mất chứ?" Trên thế giới này chỉ có mỗi một người phụ nữ là cô mới có thể làm cho hấn “thức tỉnh” được, có thể làm cho dục vọng của hấn mọc lan tràn, đem cô làm cho hỏng mất, hấn về sau tìm ai tính phúc đây?!

Nghe hấn nói chuyện thật hoang đường!

Tang Văn Cách hoàn toàn không tin tưởng lời nói của gã họ Hùng này nữa, hấn mà có khẩn thiết hơn nữa cũng vô ích! Người đàn ông này hoàn toàn là Sắc Ma chuyển thế, trừ làm và làm, liền không bao giờ nghĩ đến chuyện khác, hơn nữa, hấn bây giờ tựa hồ so với bảy năm trước tăng thêm sự kinh khủng, ít nhất bảy năm trước hấn sẽ không có khủng bố như vậy, đem “cái gì đó” nhét vào trong tử cung của cô!

Thấy cô thương tâm, Hùng Thần Giai không thể làm gì khác hơn là chấp nhận cúi đầu, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn bị dọa sợ đến trắng bệch, lại gặm vài cái lên nụ hồng đang đứng thẳng của cô, đôi mắt đem lại nhìn đến một bên nụ hồng cũng đã sưng đỏ lên, cảm giác áy náy lúc trước lại tới.

Hấn mới vừa ở trong trường học cùng cô làm cho cô khóc, hiện tại lại để cho cô khóc lần nữa...

"Em thật sự đúng là một người làm từ nước mà, phía dưới đã nhiều nước, phía trên nước càng nhiều hơn!" Lâm bầm nói xong, hấn nâng lên một bầu ngực trắng ngần, dẹt dẹt ở đầu vú nhỏ nhỏ liếm liếm, muốn lui thân ra ngoài, nhưng một giây kế tiếp, thân thể cao lớn liền cứng lại.

Tang Văn Cách cũng sùng sốt, không hề khóc nữa.

Bởi vì, rất kỳ diệu, bọn họ mắc kẹt.

...

Một lát sau, Hùng Thần Giai không nhìn được lớn tiếng cười lên, cả phòng tắm cũng bắt đầu vang vọng tiếng cười cuồng dã của hắn, dính tai nhức óc. Sau đó hắn cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Tang Văn Cách, cố ý hù dọa cô: "Nếu đời này cũng không rút ra được, chúng ta dứt khoát làm một đôi dính liền với nhau như vậy cũng rất tốt!" Vĩnh viễn cắm vào cô như vậy, muốn cô, hơn nữa, bá chiếm cô.

Ai cũng đừng nghĩ tới giành.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tang Văn Cách méo xệch, mắt thấy lại muốn bắt đầu khóc.

Hùng Thần Giai sợ tới mức vội vàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên vừa hôn vừa dỗ dành:

"Ngoan, ngoan, đừng khóc đừng khóc, có biện pháp, sẽ rút ra được, chúng ta làm tiếp một lát, rất nhanh liền rút ra, được không?"

Nhìn người yêu kiều diễm nghe xong lời nói của mình ủy khuất hít hít mũi gạt đầu một cái, Hùng Thần Giai lại bắt đầu hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Ngoan ngoan ở lại bên cạnh anh (H)

Bàn tay ngăm đen có lực nắm lấy eo nhỏ của Tang Văn Cách, mỗi một bên đều vô cùng mềm nhẹ nhưng có lực vỗ về, vuốt ve cô, cố gắng làm cho hai người càng quấn quýt với nhau nhiều hơn.

Tang Văn Cách cắn cắn cánh môi đỏ tươi, mỗi lần hắn động đậy một cái, cô liền không nhìn được phát ra một tiếng yêu kiều nhẹ nhàng, thật không ngờ động tác chậm không thể tưởng tượng nổi ấy là loại giày vò, bên trong tử cung chật hẹp lửa nóng của hắn càng không ngừng cọ sát, va chạm, vừa nóng vừa ngứa, còn có một dòng điện trong nháy mắt cuộn tất cả lên, trải rộng toàn thân

Hùng Thần Giai thỉnh thoảng ngừng đầu quan sát phản ứng của Tang Văn Cách, thấy cô không có gì khó chịu, lúc này mới thoảng gia tăng chút sức lực. Công chúa của hắn có một thân thể nhỏ nhắn, chịu không được sự đối đãi thô lỗ quá mức, một chút xui động tác mạnh cũng có thể làm cho cô kêu đau, cho nên hắn cũng không dám theo tâm tư của mình lộn xộn.

"Ừm.a....." Tang Văn Cách mặt đã nóng bỏng như bốc lửa, cảm giác đau đớn tái nhợt của lúc trước đã hoàn toàn rút đi, đôi tay nhỏ bé trắng nõn không tự chủ được bắt lấy cánh tay cường tráng của Hùng Thần Giai, huà theo hắn dúi vào bên trong từng phát từng phát đung đưa, khuôn mặt xinh đẹp đã tràn đầy niềm đam mê tình dục, diễm lệ phong tình làm Hùng Thần Giai xem đến choáng váng.

Đột nhiên, đôi mắt long lanh giờ đang tràn ngập mê ly bỗng nhiên mở to kinh ngạc cùng với không dám tin, Tang Văn Cách khẽ run cánh môi, đôi tay không khỏi nắm chặt cánh tay bên chắc của ai kia: "... Anh..." Là cô bị ảo giác sao? Tại sao cô cảm thấy trong cơ thể vật to lớn tựa đó hồ trong nháy mắt trở nên lớn hơn, càng nóng bỏng hơn...?!

Cô theo bản năng vặn vẹo uốn éo thân thể, lại không ngờ đưa tới kết quả là khiến cho người đàn ông phía trên gầm nhẹ một tiếng "Em đừng lộn xộn!" Ông trời ạ, cô thật là vật nhỏ biết hành hạ người khác....

Bị tiếng hô của Hùng Thần Giai làm cho giật mình, thân thể mềm mại của Tang Văn Cách nhanh chóng cứng lại không dám lộn xộn. Nhưng mà không dám động đậy, vật to lớn trong thân thể càng thêm rõ ràng, cô có thể tưởng tượng mà cảm giác được vật nóng bỏng đó đang cùng nhảy lên trong cơ thể cô cứ mỗi lần cô hô hấp.

"Ông trời của tôi..." Hùng Thần Giai lẩm bẩm, đem khuôn mặt vùi vào cái cổ mềm mại thơm phức của cô, "Em là muốn làm cho anh phát điên sao?"

Bầu ngực đầy đặn cùng với lồng ngực bên chắc áp sát vào nhau cùng ma sát, dính hồng anh nhỏ nhỏ lại mềm mại nhẹ nhàng cọ qua hạt đậu đỏ của hắn, Hùng Thần Giai giật mình một cái, sức lực eo hơi đôi, hơi hơi tách ra khoảng cách giữa chính mình cùng với giai nhân trong ngực.

Tang Văn Cách cũng không còn hiểu rõ hắn nói lời này là có ý gì, cảm giác da thịt kề cận lẫn nhau đã đủ để cô xấu hổ đến nỗi khiến cho dung nhan đỏ bừng rồi, thời điểm khi Hùng Thần Giai trên cao nhìn xuống cô, đầu của cô càng thêm mờ hồ một mảnh, hoàn toàn không biết hắn đang nói cái gì, chỉ có cặp mắt đen thâm thúy trầm ổn kia nhìn chằm chằm, khiến cho thân thể mềm mại của cô khẽ run, thon dài lông mi cũng một hồi lay động.

Hạ thân hai người vô cùng thân mật dây dưa, trên người cách xa nhau như vậy, nơi tư mật thiêng liêng của họ lại cùng ở chung một chỗ, thuần trắng cùng ngăm đen, nữ tính mềm mại cùng nam tính mạnh mẽ, tất cả đều hoàn mỹ không chê vào đâu được, giống như cô từ nhỏ liền vốn nên thuộc về hắn, nằm trong lòng ngực của hắn, mà hắn cũng là vì ôm cô mà sinh ra hai cánh tay.

“Đừng lộn xộn, em hãy để cho anh tới, có được không?” Hùng Thần Giai cúi đầu hôn lên cánh môi mịn màng, thanh âm vô cùng dịu dàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Tang Văn Cách khẽ gạt đầu một cái.

Thế là Hùng Thần Giai cẩn thận từng li từng tí lại cầm lấy eo nhỏ của cô, tiếp tục hành trình vĩ đại của mình, cũng không biết là vô tâm hay là cố ý, mỗi một lần nhẹ nhàng kéo ra đưa vào là lúc hắn luôn ngẫm so sánh với những địa phương khác chỗ nào non mịn nhất, dùng lực lớn nhưng vẫn không hề gây tổn hại, cho đến khi làm cho thân thể mềm mại của Tang Văn Cách bủn rủn, mặt hoa bên trong mang theo hương vị ngọt ngào để mê không tự chủ được tràn ra bên ngoài càng nhiều, hương vị trong nháy mắt đã tràn ngập trong phòng tắm càng thêm sắc tình.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vốn là thanh lệ thoát tục, lại bởi vì hoan ái triền miên mà có vẻ vô cùng kiều mỵ động lòng người, Hùng Thần Giai nheo lại trông mắt đen, nhỏ giọng hỏi: "Về sau ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, có được hay không? Anh sẽ luôn yêu thương, bảo hộ em..."

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Có một số người là không thể cùng chung sống

Sẽ yêu thương, bảo hộ cô..... Sao?

Tang Văn Cách kinh ngạc mà xem xét xem người đang ở nằm trên mình có nghiêm túc hay không, đáy mắt lại toát ra chút lo lắng nhìn người đàn ông, đôi môi hồng run rẩy, cuối cùng cũng không nói một chữ.

Ở lại bên cạnh anh.

Có thể không?

Một số chuyện nhanh chóng xông lên tâm trí cô, thân thể mảnh khảnh mềm mại hung hăng run lên một cái, đôi mắt to nhộn nhạo chột dăng lên một tầng sương mù mờ mịt

Hùng Thần Giai chỉ thấy được hàng lông mi dày của cô run lấy bầy, tựa hồ có một vài chuyện mà hắn không biết cứ như vậy từ đáy mắt cô xẹt qua, tốc độ nhanh chóng khiến hắn không cách nào nắm bắt được, "Công chúa?!" Cô sao thế, tại sao đột nhiên thần sắc liền thay đổi? Chẳng lẽ... Có chuyện gì mà hắn không biết?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi ảo não, những năm này hắn vẫn theo dõi cô, cho dù hắn không có ở bên người cô, cũng là chưa từng mất liên lạc tin tức về cô, thế nhưng bao lâu rồi, cũng không có chuyện gì có thể để cho cô lộ ra bộ dáng này a, hay là nói, là hắn đã bỏ sót cái gì?

Đáng chết, cũng biết khi mình ở trước mặt cô, thì đầu óc của mình chính là một đồng trống rỗng, cái gì cũng suy nghĩ không ra! Nếu như bị những huynh đệ vào sanh ra tử của mình nhìn thấy, không biết còn phải xấu hổ đến mức nào!

Tang Văn Cách hít vào một hơi thật sâu, đôi tay nhỏ bé trắng nõn run rẩy nắm lấy cánh tay của Hùng Thần Giai, cắn răng một cái, hạ quyết tâm, đem thân thể chính mình hoàn toàn bao trọn lấy hắn.

Bị hoa huyết khít khao bên trong siết chặt, Hùng Thần Giai gạt mình một cái, thiếu chút nữa liền trực tiếp nộ vũ khí đầu hàng. Cũng không còn tâm trí đâu mà để ý đến trong đầu của Tang Văn Cách đang nghĩ cái gì, vào giờ phút này, hắn chỉ muốn cô, chỉ muốn đem công chúa của hắn dè ở phía dưới hung hăng yêu không biết bao nhiêu lần!

Hùng Thần Giai cắn răng ắn ắn, mỗi một cái đâm mạnh và đều muốn hung hăng, sức lực cái sau muốn mạnh hơn cái trước, Tang Văn Cách có thể cảm nhận được sự ần giấu tức giận của hắn từ việc hắn chạy nước rút. Hắn là người thẳng tính, từ trước đến giờ đều không cho phép người khác đối với hắn giấu giếm, giấu giếm đối với Hùng Thần Giai mà nói chính là lừa gạt cùng phản bội

Nhưng bởi vì người nọ là cô, cho nên hắn mặc dù có bất mãn như thế nào, cũng sẽ không nói ra được

Người đàn ông này, vừa bắt đầu liền đem tất cả những lợi thế của mình đều đặt ở trước mặt cô, cũng không hỏi cô thử xem có nguyện ý tiếp nhận hay không, liền áp bức cô, không cho cô có cơ hội cự tuyệt, tể bào nào bao giờ cũng suy nghĩ hai người yêu thương nhau là có thể ở chung một chỗ, nếu như mọi chuyện đều đơn giản như thế, thế gian sẽ lấy ở đâu nhiều bi kịch như vậy.

Hùng Thần Giai ngưng mắt nhìn giai nhân má phấn ở dưới thân, không nhìn được liền hung hăng dán lên môi cô mà gặm cắn, hận không thể đem cô cắn ra nuốt vào trong bụng, như vậy, hình ảnh cô sẽ không có suốt ngày ở trong đầu hắn mà văng vọng, làm cho mình mất hồn mất vía!

Không biết bao nhiêu lần cận kề với cái chết, hắn đều là dựa vào niềm nhớ nhung về cô mà cố gắng tranh giành sự sống, trong mấy ngày ở ngục giam kia, hằng ngày hắn đều phải dùng tới quả đấm để giành giật địa bàn, nơi địa phương ăn thịt người đó không có bất cứ ai là người nhân từ, bởi vì, từ từ

đều là những người cuồng bạo...

Nếu như mi không ức hiếp người khác, thì người khác sẽ đến ức hiếp mi.

Từ xưa đến nay đều là như vậy, chỉ khi đứng đầu trong bảng trong chuỗi thức ăn mới xứng chi phối tất cả, còn thuộc loại nhỏ yếu giống như kiến, vĩnh viễn chỉ có bị giẫm đạp.

Hắn lắc lắc đầu, đem trí nhớ đen tối kia ném ra sau đầu, không suy nghĩ thêm nữa, những thứ lộn xộn lung tung này có hay không cũng không sao, chuyên tâm tác quái trên người công chúa đáng yêu của hắn, hoàn toàn quên mất sự khác thường lúc trước của cô.

Tang Văn Cách đương nhiên sẽ không nhắc nhở hắn, nhưng trên thực tế, hắn sẽ không bao giờ quên, hắn sẽ cho điều tra chuyện này, lần đầu tiên cô chủ động nâng lên chiếc móng trắng ngênh đón sự xâm nhập của hắn, khó có được cơ hội cô chủ động đưa đến Hùng Thần Giai càng thêm nổi điên, nắm eo nhỏ của cô càng không ngừng ra vào xâm nhập.

Ánh mắt mê ly nhìn động tác cuồng dã của người đàn ông trên người, cánh môi bị hôn đến sưng đỏ khẽ nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

Trong nụ cười đó, tràn đầy khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Anh sẽ không để cho em rời khỏi anh

Hoan ái qua đi, Hùng Thần Giai ôm Tang Văn Cách vào trong ngực, đem nước lạnh thoát đi hết rồi sau đó mở vò hoa sen ra, ôm cô kéo về phía thân thể của hắn.

Dục vọng không lồ vẫn chôn sâu ở trong cơ thể mềm mại của cô, chỉ vì lo ngại thể lực của cô đã bị tiêu hao quá nhiều, hắn mới cố gắng không làm tới để thỏa mãn yêu cầu riêng của mình, nhưng dù vậy đối với Hùng Thần Giai mà nói muốn hắn cam lòng bỏ qua cho cô thì hắn muốn được cùng cô dính liền thành một thể mới bằng lòng buông tha, hắn quyết tuyệt đối không thối lui ra khỏi thân thể của cô.

"Ừm..." Tang Văn Cách ti mi rên rỉ, nước nóng chạm tới da thịt nhạy cảm bất thành linh làm cô run lên hạ xuống, hai bàn tay nhỏ bé vô ý thức trèo lên đầu vai của Hùng Thần Giai, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dựa vào, hướng về phía cái cổ màu đồng săn chắc mà mề neho cạ tới cạ lui giống như một con mèo con yêu kiều vậy.

Cô mệt mỏi.

Tròng mắt đen khó nén sự dịu dàng yêu thương mà ngắm nhìn cô, Hùng Thần Giai âu yếm nhìn gương mặt của Tang Văn Cách rồi mới cẩn thận từng li từng tí đồ sửa tắm ra lòng bàn tay, sau đó thoa lên da thịt trắng nõn của cô.

Xúc cảm mềm mại dưới lòng bàn tay truyền đến suýt nữa đem lý trí của Hùng Thần Giai lý trí rút đi trong phút chốc, may mà làm Tang Văn Cách khó chịu um một tiếng mới đem tâm tư đang bay xa của hắn kéo về, hắn có chút xấu hổ nhìn chằm chằm lòng bàn tay đầy bọt xà phòng, rồi nhìn lại một chút hai bàn tay của hắn đã dọc theo đôi vai thơm ngọt đến hai vú mềm mại, Hùng Thần Giai ở đáy lòng hung hăng mắng chính mình một tiếng: cầm thú!

Để bảo đảm mình không tái phạm sai lầm, Hùng Thần Giai hết sức chăm chú đem tinh lực dồn vào việc tắm rửa cho Tang Văn Cách, cố gắng coi thường mùi thơm ngọt ngào đang từng trợn trợn xông vào mũi cùng cảm giác mềm mại khi chạm vào da thịt, gương mặt tục tĩu của bạn gấu kìm nén đến nỗi suýt nữa nhỏ ra máu.

Chậm rãi thối lui khỏi thân thể mềm mại, ngón tay lấy khí thế sét đánh không kịp dờ nhanh chóng dờ vào trong hoa huyệt, giống như bảy năm trước hắn cẩn thận từng li từng tí đào bới thứ đồ không nên lưu ở bên trong ra.

Trong lúc đang làm chuyện này, trong lòng của hắn lại vô cùng mâu thuẫn.

Vừa hi vọng ở trong bụng của cô chất chứa hạt giống của mình, để cho cô sinh hạ kết tinh của hai người; lại sợ khi cô biết được hắn làm cô mang thai sẽ hận hắn và từ đó về sau cô sẽ không bao giờ cho mình có cơ hội đến gần cô nữa. Cho nên hắn mới phải làm như vậy, vừa muốn rồi lại vừa sợ, nhưng thủy chung chưa từng ngừng nghĩ.

Rõ ràng là muốn đem mầm móng của hắn giữ lại trong cơ thể cô chiếm đoạt cô nhưng mỗi khi hắn quyết định làm như thế thì trước mắt lại luôn sẽ xuất hiện bộ dáng đáng thương cùng đôi mắt đầm lệ mờ sương của Tang Văn Cách, dù cho tình trùng đang xông lên não cũng nhất thời biến mất trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Đốt ngón tay thô to lên vào đào bới bên trong làm cho Tang Văn Cách cực kỳ không thoải mái, cô dựa vào trong bộ ngực rộng lớn của Hùng Thần Giai,

mắt to mơ hồ tràn ngập hơi nước từ từ mở ra cô "Meo" một tiếng lại mơ mơ màng màng nhắm lại, còn vô ý thức vận vẹo uốn éo eo nhỏ nhắn, muốn đem đi vật trong cơ thể không thuộc về mình đây ra, cái miệng nhỏ nhắn không yên, chân mày cũng nhúu lại theo.

Hắn tựa như trấn an mà dịu dàng yêu thương cánh môi mềm mại của cô, Hùng Thần Giai vừa kiên nhẫn vừa cẩn thận ở trong hoa huyết tí mỉ đào bới làm chất lỏng màu trắng đục theo dịch trong suốt liên tiếp chảy xuống dọc theo hai chân trắng nõn như ngọc.

Đầu ngón tay của hắn vẫn vỗ về chơi đùa nếp gấp mềm mại bên trong thủy huyết, bởi vì hắn khinh suất trêu chọc mà làm cho hoa huyết vốn vô cùng một mồi lại không tự chủ được mà chảy ra róc rách hương vị ngọt ngào, cũng đồng thời chọc cho cả người Hùng Thần Giai nóng ran lên suốt chút nữa là cảm giác không được rồi.

Trông mắt đen nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn phỉếm màu hồng nhạt ửng đỏ cả lên, Hùng Thần Giai rút ngón tay đang đâm chọc bốn phía ở trong cơ thể giai nhân ra rồi chọc chọc má phẩn mềm mại, lẩm bầm hỏi: "Cho dù có xảy ra chuyện gì, em cũng phải nói cho anh biết đấy, biết không..."

Tiểu mỹ nhân ở trong ngực hắn đột nhiên rùng mình một cái làm cho thần trí Hùng Thần Giai lập tức trở về, nhanh chóng kéo khăn tắm lớn khô ráo ở bên cạnh qua đem bao lấy cả người cô, sau đó lục lọi hoa huyết vẫn còn phỉếm ẩm ướt liền đem vật đang dâng trào của mình mà cắm vào.

Sau đó mới ôm lấy Tang Văn Cách xóc xếch không chịu nổi ra khỏi phòng tắm

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Ai cũng không phải là nơi cô dừng chân

Hùng Thần Giai trước kia luôn phát ra tiếng ngáy lớn như sấm khi ngủ.

Đừng nói là người khác, ngay cả chính hắn cũng có lúc sẽ bị tiếng ngáy như sấm của mình đánh thức từ trong giấc mộng. Đáng tiếc, hắn vẫn luôn là người tính tình thô lỗ không có tí nho nhã nào như vậy đấy, khi cùng mở công ty lái xe, lúc ngủ cùng người khác không biết đã bị nói bao nhiêu lần về cái tật ấy nhưng hắn vẫn thờ ơ làm như không nghe thấy. Sau đó lại gặp Tang Văn Cách, hắn vẫn như vậy không hề thay đổi, một là do thói quen, hai là bởi vì hắn thật sự không phải người tỉ mỉ đến trình độ ấy.

Cho đến một buổi tối nọ lúc Tang Văn Cách vừa bị hắn làm cho khóc đến hoa lê đài vũ rồi ngủ mất, hắn ôm cô vào trong ngực rồi ngủ theo, đến nửa đêm hắn bị tiếng ngáy của mình đánh thức, rồi nhìn giai nhân mảnh mai trong ngực ngủ không yên giấc, thần trí mơ hồ cứ chấp chôn nửa tỉnh nửa mê vì tiếng ngáy của hắn làm ồn, hắn mới sâu sắc cảm thấy thật sự là nên sửa lại cái thói xấu này.

Từ đó về sau bạn gái của chúng ta liền không còn ngáy nữa.

Muốn biết là có biện pháp gì sao? Thật ra thì rất đơn giản, cũng không có bí quyết gì lớn lao, con người ta khi ngủ quá thật là lúc không dễ dàng không chế bản thân nhất, nhưng nếu đã muốn hoàn toàn đoạn tuyệt chuyện gì, thì nhất định phải mượn trợ giúp từ bên ngoài.

Một cái khăn lông cũng đủ rồi.

Bỏ nó nhét đầy vào trong miệng thì sẽ không ngáy ngủ được nữa, không phải sao?

Thật ra thì thời điểm mới bắt đầu bạn gái nhà ta là muốn dùng chăn che kín đầu lại, nhưng mà nếu làm như vậy thật thì chẳng phải Tang Văn Cách cũng phải cùng chịu tội với hắn sao, bởi vì mỗi buổi tối cô đều nằm trong ngực hắn ngủ mà, thế là bạn gái quả quyết từ bỏ cái ý nghĩ này.

Nhưng khăn lông quả nhiên là xài được nha, ít nhất là sau một khoảng thời gian rất dài sau đó, Hùng Thần Giai đã hoàn toàn đoạn tuyệt được tật xấu này. Không chỉ như thế mà khăn lông nhiều lần còn trở thành ân nhân cứu mạng của hắn, thời điểm hắn mệt mỏi nhất lúc chớp mắt cũng sẽ không làm kinh động tới kẻ địch mà mắt luôn tánh mạng.

Giống như bây giờ, tuy hắn ngủ thiếp đi nhưng miệng vẫn mím thật chặt, thật yên lặng, thanh âm gì cũng không có.

Tang Văn Cách tròn tròn mắt kinh ngạc mà nhìn người đàn ông ngũ quan khắc sâu như pho tượng trước mặt. Lông mi dài vừa phải che kín tròng mắt đen, thỉnh thoảng phóng khoáng hay thỉnh thoảng bỗng trở nên sắc bén, sống mũi thẳng tắp càng như thuyết minh người này rất cố chấp, hơn nữa còn không nghe bất cứ lời khuyên của ai, đôi môi mỏng lúc không cười thật có thể đem đưa bé dọa cho sợ tới mức oa oa khóc lớn, còn lúc nảy sinh sát ý thì dù cho là dã thú hung tàn nhất cũng sẽ bị hù dọa cho chấn động.

Nhưng từ đó đến giờ hắn đối với cô đều dịu dàng.

Cho dù từng mất khống chế, từng tổn thương, nhưng tất cả đều là vì cô ghét bỏ giấy giụa quá mức rõ ràng.

Tại sao vậy chứ?

Tang Văn Cách không hiểu.

Hắn tại sao phải đối với cô chấp nhất đến như vậy đây?

Bảy năm trước là như thế, bảy năm sau cũng là như thế, cũng bởi vì nhất kiến chung tình sao? Tình yêu như vậy có thể tin tưởng sao? Thực sự trên đời này còn có người chung thủy trong tình cảm lại yêu sâu đậm đến như vậy sao, hơn nữa cũng không bao giờ hối hận sao?

Nếu quả thật như vậy, tại sao cô lại làm không được?

Lúc còn trẻ, cô cũng đã từng nghĩ muốn hảo hảo yêu một người đến già, cứ như vậy mà tiếp tục yêu nhau cho đến chết cũng sẽ không buông tay, hai người cùng nhau già đi rồi cùng nhau chết, cùng nhau nhìn con cháu đầy đàn, cùng nhau chờ đợi mặt trời mọc mỗi ngày. Cùng đưa tay hứng lấy những giọt sương sáng sớm, cùng nhau dù là trên trời hay dưới nước, cùng bước qua mùa thu lá vàng, mùa đông tuyết trắng, một năm bốn mùa luân chuyển, tình yêu cũng không bao giờ dừng lại.

Nhưng mà là do ai đã phá hủy mộng tưởng nho nhỏ này của cô đây?

Chính là người kia, cái người đã vô cùng lạnh nhạt nói cho cô biết: cô bé ngốc, trên thế giới này không thể nào có một người vĩnh viễn chỉ thích một người, dù cho là yêu đến thế nào thì cuối cùng cũng sẽ phai nhạt, có lẽ chúng ta bây giờ thật thích đối phương nhưng chuyện đó cũng không đại biểu về sau mình nhất định sẽ thuộc về đối phương.

Cô không đồng ý nhưng cũng không phản bác. Anh ta độc ác cho cô một hy vọng, nhưng cũng độc ác bóp chết đi hy vọng ấy.

Tang Văn Cách cảm thấy rất mệt mỏi, nhắm mắt lại nhẹ nhàng hít thở, bộ ngực hấp dẫn cũng trên dưới phập phồng theo, bộ dáng tựa hồ như đã ngủ say.

Bất luận là Hùng Thần Giai hay là Trình Cảnh Khu đều không phải là nơi cô muốn thuộc về!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Chúng ta thật sự không thể trở về như trước được sao?

Mất tuy nhắm nhưng thần trí cô lại vô cùng thanh tỉnh, cho dù thân thể đã uể oải tới cực điểm.

Cả phòng đang chìm vào yên tĩnh, điện thoại di động bỗng vang lên tiếng chuông thanh thúy phá vỡ sự yên lặng trong phòng.

Tang Văn Cách mở choàng mắt ra, tầm mắt lướt qua Hùng Thần Giai đang nằm bên cạnh, với tay về phía điện thoại di động đang nằm trên đầu giường. Cẩn thận từng li từng tí lướt qua hắn, nắm lấy điện thoại di động, nhấn nút trả lời.

"... Mẹ?" Thanh âm cô âm ỉ mềm mại, ở trước mặt mẹ Tang Văn Cách vĩnh viễn là một cô bé con, không phải là cô gái thành thực dịu dàng lúc bình thường nữa. "Sao bỗng dưng mẹ lại gọi điện thoại cho con vậy?... Ha ha, không có chuyện gì, đừng nghe Cảnh Khu đoán mò, con rất tốt.... Dạ, có ăn... Con sẽ chăm sóc thật tốt mình mà, mẹ và cha cũng vậy nha... Mẹ, con đã nói rất nhiều lần rồi, đừng nhắc lại cái đề tài này nữa có được không... Dạ, con biết rồi... Là ý của cha sao?... Được rồi, con sẽ suy nghĩ.... Không có việc gì, ở trường học thầy cô hay học sinh đều rất tốt với con, rất chăm sóc con, không cần lo lắng... Dạ, mẹ đưa máy cho cha nghe đi... Cha, là con Cách Cách đây... Con không phải không nghe lời của cha, con còn trẻ mà, không vội..." Không biết đầu dây bên kia nói cái gì mà làm cô nhẹ nhàng cười ra tiếng, "Dù sao con có ba nuôi con mà, ai có thể nói gì con nha... Được rồi được rồi, con hiểu rồi... Dạ dạ dạ, con có ba, ba là siêu nhân của con... Ha ha, miệng lưỡi của người ta trơn tru hời nào nha... Dạ, tốt, con biết rồi, hẹn gặp lại cha."

Sau khi cúp điện thoại, nụ cười trên bờ môi cũng liền dần dần nhạt nhòa đi.

Tang Văn Cách nắm điện thoại di động thật chặt, mím môi không biết đang suy nghĩ gì, chỉ có tầm mắt chột xẹt qua người Hùng Thần Giai, một loại cảm xúc không tên ập đến.

Đang lúc cô ngăn người cầm điện thoại di động thì tiếng chuông thanh thúy lại vang lên lần nữa, làm cô sợ tới mức giật mình một cái, cô sợ đánh thức Hùng Thần Giai nên vội vã nhìn lên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi tới: "Alo?"

"Tiểu Cách?"

"... Khu?" Tang Văn Cách có chút kinh ngạc, ngay sau đó mới trấn định lại, nói: "Đã trễ thế này rồi, sao anh còn gọi điện thoại cho em?"

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu, giọng nam ôn nhã mới chậm rãi nói: "Em chưa về nhà sao, em đi đâu vậy?"

Tang Văn Cách nhất thời đông cứng cả người, đôi môi hết mở lại đóng, đóng lại mở, thủy chung cũng không tìm được lý do thích hợp: "Em ——"

Không đợi cô nói xong, đầu dây bên kia liền truyền đến thanh âm nhàn nhạt chất vấn: "Không phải em nói một mõi sao? Sao lại không ở nhà nghỉ ngơi mà chạy đi đâu vậy?"

Tay nhỏ bé siết chặt điện thoại di động, chặt đến mức bàn tay cũng bắt đầu hơi trắng bệch, Tang Văn Cách quanh co không biết nên mở miệng thế nào, thật lâu sau mới hỏi lại: "Làm sao anh biết em chưa về nhà?"

Trình Cảnh Khu bên kia trầm mặc một chút, ngay sau đó mới nói một câu, thanh âm nhẹ như nước chảy hoa trôi: "Từ nhỏ đến lớn, em chuyện gì có thể giấu giếm được anh hả?" Tâm tư của cô, hẳn so với cô còn hiểu rõ hơn.

"Nha..." cô hơi kéo dài thanh âm, Tang Văn Cách thật sự là không biết nên cùng Trình Cảnh Khu nói gì nữa, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào mà ngôn ngữ trao đổi giữa bọn họ lại càng ngày càng ít dần như vậy, làm thế nào cũng không quay lại được thời điểm tốt đẹp thân mật nhất nữa rồi. "Đã trễ thế này rồi, sao anh còn chưa nghỉ ngơi đi, ngày mai anh không phải còn phải họp sao?" Không khí cuộc nói chuyện thật sự là quá mức buồn bức lúng túng rồi, Tang Văn Cách không thể làm gì khác hơn là nói chuyện nhảm.

"..." Trình Cảnh Khu lại trầm mặc thêm một hồi, "Anh đang ở trong nhà em, tiểu Cách."

Cái gì?!

Tang Văn Cách cả kinh, còn kém là chưa ném điện thoại di động ra ngoài thôi, một hồi lâu cũng nói không được câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Hắn, cô và anh ta

Cả hai đều cùng lâm vào một trận tĩnh mịch trầm mặc.

Tang Văn Cách mở miệng, hồi lâu mới lẩm bẩm: "Em không phải đã nói.....Em không có chuyện gì, vậy sao anh còn —— Cũng đã trễ thế này rồi, anh mau về nhà nghỉ ngơi đi."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở nhe nhẹ của Trình Cảnh Khu, Tang Văn Cách bây giờ cũng có thể tưởng tượng ra được vào giờ phút này vẻ mặt của hắn như thế nào, nhất định là khẽ chau mày lại, mắt tựa như khép hờ, môi mím khẽ mím chặt, ở bên tay trái thì dùng ngón tay gõ nhẹ lên trên bàn.

"Tiểu Cách..." Trình Cảnh Khu không trả lời cô..., mà là chuyển sang một đề tài khác, "Em bây giờ đang ở đâu?"

"Em —— ở nhà một đồng nghiệp, tối hôm nay em không về nhà anh đừng đợi, anh về nhà nghỉ ngơi đi." Nói xong, đôi mắt to liếc về phía Hùng Thần Giai vẫn đang ngủ say có chút lo lắng sẽ đánh thức hắn, lại thấy tám chân móng trên người hắn bởi vì cô ngồi dậy mà tuột xuống tới hông rồi, Tang Văn Cách theo bản năng kéo chân đắp lại cho hắn.

Trình Cảnh Khu lại im lặng, nếu là trước kia, cô chỉ muốn hắn ở lại cho dù là lúc ấy cô đã ngủ, chưa bao giờ đuổi hắn đi. Nhưng bây giờ —— Kể từ sau khi phát sinh chuyện của bảy năm trước, cô liền kéo dài khoảng cách với hắn, không còn thân mật giống như lúc ban đầu với hắn nữa, cũng không còn lệ thuộc vào hắn nữa, "Đồng nghiệp nào, không phải là em vừa mới đến dạy thôi sao?" Tự ngăn chặn lại cảm giác chua xót đang dâng lên trong lòng mình, Trình Cảnh Khu miễn cưỡng tự lên tinh thần, tỉ mỉ dặn dò cô, "Buổi tối ăn gì chưa, đừng quên đắp mền cho kín, máy điều hòa cũng không cần để nhiệt độ quá thấp ——"

"Em biết rồi ——" Tang Văn Cách cắt đứt lời của hắn, nhưng một giây kế tiếp liền lập tức nói thêm một câu, cô nghĩ lại nếu như cô là Trình Cảnh Khu, nhất định sẽ bởi vì câu nói của cô mà mang về mặt đau lòng không hiểu, đó là một loại bi ai trống rỗng, cô cũng không muốn anh ta phải như vậy. "Đó là bạn lúc trước, hôm nay..... tình cờ gặp lại ở trên đường, anh cũng đừng lo lắng."

"... Ừ." Qua thật lâu thật lâu sau, đầu dây bên kia mới vang lên tiếng hít thở đều, khẽ bình tĩnh lại, Trình Cảnh Khu nhẹ nhàng lên tiếng, "Sáng ngày mai nhớ phải dậy sớm, hay là anh gọi điện thoại đánh thức em?" Cô luôn luôn thích ngủ nướng.

Tang Văn Cách có chút cảm giác không biết nên khóc hay nên cười nữa: "Khu, em đã hai mươi bảy tuổi rồi, không phải đứa bé nữa, việc anh dùng di động gọi em rồi giường đã là chuyện rất xa xôi rồi."

Nghe cô nói như vậy, Trình Cảnh Khu như bị sét đánh bất ngờ rồi mới nhớ lại.

Đúng vậy... đó là chuyện đã rất lâu rồi...

"Ha ha..." Hân cười một tiếng thật thấp, giọng nói có chút khỏ sở, "Anh đã quên, tiểu Cách đã không cần anh gọi rời giường nữa rồi." Tiểu Cách, cũng không cần anh nữa rồi, ngay cả tiếng thích hân, cũng không còn nói tới nữa rồi.

Bảy năm nay có vô số lần hân muốn đền bù, muốn văn hồi, nhưng tất cả đều là phí công.

Bị thanh âm thương cảm trong giọng nói của Trình Cảnh Khu tác động, Tang Văn Cách chợt cảm thấy lúng túng, bên người có một người đàn ông đang ngủ, cô lại đang cùng một người đàn ông khác nói chuyện điện thoại, trường hợp như vậy đối với cô mà nói thật là một loại hành hạ, so với bất cô cảm đau chém người còn khó chịu hơn.

Nhưng cô vẫn phải đáp lại, cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Bọn họ cũng không còn là đứa bé, những thứ tình yêu đơn thuần say đắm thuở ban đầu cô dành cho hân lại không biết quý trọng, đợi đến khi cô đã không còn yêu nữa, thế nhưng hân lại thấy hối hận, nhưng cũng đã chậm rồi.

Trên thế giới này có mấy người có thể đứng một chỗ đợi đến lúc bạn hối hận mà quay đầu lại đây?

Lúc có thì không biết quý trọng, mất đi lại thấy hối hận, bởi vì bản tính con người vốn là như vậy, cứ hay lo được mất, cứ thích nói câu biết vậy đã chẳng làm.

Yêu không được, bỏ cũng không được, thật sự là bị ai lớn nhất trong đời người.

"Tiểu Cách." Cô không nói gì, nhưng Trình Cảnh Khu lại lên tiếng.

"Hả?"

"Lúc nào thì chúng ta kết hôn?"

Bàn tay đang cầm điện thoại của Tang Văn Cách trong nháy mắt đã trở nên trắng bệch, "... Sao lại đột nhiên nói đến chuyện này vậy?"

"Tuổi của ba mẹ đã lớn cũng muốn ôm cháu rồi, em không sinh con cho anh, anh đi đến nơi nào tìm người sinh cho anh nha? Bác trai cũng nói, em cũng đến tuổi nên kết hôn rồi, không thể để mặc một mình em chạy loạn khắp nơi nữa, bác trai còn nói giao em cho anh coi chừng cảm thấy rất an tâm nha." Trình Cảnh Khu nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh âm dịu dàng như nước.

Theo bản năng cô đưa tay che ống nói, thanh âm Tang Văn Cách có chút khô sáp: "Là cha nói sao?" Cô đã đến tuổi nên kết hôn rồi sao?

"Ừ, em phải chuẩn bị cho tốt đó." Thanh âm Trình Cảnh Khu dịu dàng nhưng vào tai Tang Văn Cách lại như một thanh đao găm đâm thẳng vào trái tim cô.

Vén chăn lên, xô vào đôi dép cỡ lớn của Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách từng bước từng bước rời khỏi phòng ngủ, mỗi một bước đều cảm thấy hết sức khó khăn.

Sau khi cửa phòng ngủ nhẹ nhàng đóng lại, Hùng Thần Giai mới xoay mình mở mắt ra, đáy mắt như có tinh quang chớp lóe.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Lòng của cô, tự cô cũng nhìn không thấu

Tang Văn Cách không nhớ rõ mình đã ngủ đi lúc nào, cô chỉ biết cô mệt chết đi được, nhưng thần kinh trong đại não vẫn buộc thật chặt, từng sợi dây thần kinh trong đầu cứ căng lên làm thế nào cũng bỏ xuống không được.

Đợi đến lúc cô tỉnh lại, Hùng Thần Giai vẫn còn chưa tỉnh lại.

Giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, ngoài trời sáng quá, còn chưa tới sáu giờ mà mặt trời đã phách lối làm sáng rực cả bầu trời rồi, nhưng ánh mặt trời ấy lại không nóng dữ dội như nắng lúc ban trưa, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ đánh vào chăn mùng nhưng không nóng mà lại có cảm giác ấm áp không nói nên lời.

Đôi mắt hạnh yên tĩnh như mặt hồ không gợn sóng lại dường như có chút sương mù, Tang Văn Cách ngơ ngác hướng về phía Hùng Thần Giai đang ngủ say. Người đàn ông này, lúc ngủ có vẻ bớt đi khí chất tục tằn ngày thường, ngược lại càng tăng thêm hơi thở nhân nhạ lịch sự — trời mới biết nếu như bạn gấu nhà ta mà nghe được suy nghĩ này của cô có thể làm càng mà leo lên mái nhà hả hê la to hay không nữa.

Tang Văn Cách như bị quỷ thần xui khiến vuron tay ra thận trọng sờ sờ gương mặt to của Hùng Thần Giai, men từ lông mày thô dày, tới mí mắt khép chặt, rồi đến sống mũi cao, cho đến đôi môi mỏng lại luôn mang theo mấy phần sát khí.

Vuốt vuốt, từ từ, cô dần dần có chút không hiểu nổi trái tim của mình rồi.

Hùng Thần Giai...

Hắn đã từng đợi cô lâu như vậy, lại tìm mọi cách hành hạ nhục nhã đem tự ái cùng dè dặt của cô hung hăng chà đạp dưới lòng bàn chân; nhưng hắn chưa bao giờ có ý nghĩ chân chính muốn tôn thương cô, sau mỗi lần mất khống chế, hắn so với cô lại càng khổ sở nhiều hơn. Nhìn sơ qua người ta còn thấy hắn giống người bị hại hơn là cô.

"Rốt cuộc anh yêu thích em ở chỗ nào vậy..." Bất tri bất giác, cô lại đem câu hỏi này nói ra miệng.

Đầu ngón tay mảnh khảnh lại trượt xuống sống mũi, vuốt ve đôi môi mỏng mịn chắc kia, miệng của Hùng Thần Giai nhìn cũng không phải dễ nhìn, ít nhất so với những người mẫu nam hoặc là minh tinh gì đó thật là kém xa rồi, hơn nữa lệ khí quá nặng, thuộc về dạng người dù cho có cười cũng có thể hù dọa làm đứa bé khóc lên. Nhưng hiếm có người nào biết được nội tâm của hắn thật ra vô cùng dịu dàng, ít nhất không giống với vẻ ngoài thô lỗ bạo lực. Dưới tình huống bình thường hắn đều rất lễ phép, nếu không phải gặp hiện tượng đặc biệt gì hắn cũng sẽ không chọn lựa biện pháp dữ dội để áp chế người khác.

Không giống với Trình Cảnh Khu.

Người nọ vĩnh viễn đều là cao cao tại thượng, không vui không buồn, vui buồn đều không thể hiện ra mặt, người khác vĩnh viễn cũng sẽ không biết hắn đang nghĩ gì. Một giây trước hắn có thể cười với bạn, nhưng một giây sau hắn cũng có thể đẩy bạn vào địa ngục, đem những thứ mà hắn muốn đoạt cho bằng được. Nói đến nhân tài về việc đáng sợ trong im lặng thì Trình Cảnh Khu chính là người đứng đầu, ít nhất là qua nhiều năm như vậy, Tang Văn Cách cho đến giờ cũng chưa thấy có người nào có thể cùng hắn đối kháng, Trình Cảnh Khu luôn cười đến thật dịu dàng, nhưng ý nghĩ trong bụng hắn thì ai cũng đoán không ra.

Hắn thích bạn, không thích bạn, bạn vĩnh viễn đều nhìn không ra.

Cho dù là hiện tại, Tang Văn Cách cũng không dám khẳng định, Trình Cảnh Khu đối với cô là thật tâm hay là giả vờ nữa. Chỉ bất kể là gì đi nữa đối với cô cũng không vấn đề gì, cô đã sớm hiểu, cả đời này, cô và Trình Cảnh Khu nhất định không thể nào.

Giả sử trong tương lai hai người có kết hôn thật đi nữa thì cũng chưa chắc có thể có hạnh phúc, đây chính là thực tế.

Thời điểm cô thích Trình Cảnh Khu, Trình Cảnh Khu xem thường, không tin trên thế giới này thật có tình yêu khắc cốt ghi tâm; đợi đến khi chính cô cũng không tin nữa, thế nhưng hắn lại đổi ý, quan niệm tình yêu luôn luôn khác xa nhau như vậy, chắc chắn sẽ không thể lâu dài.

Như vậy... còn Hùng Thần Giai thì sao?

Có thể lý trí Tang Văn Cách có thể đoán được cô và Trình Cảnh Khu không có tương lai, nhưng khi nhìn Hùng Thần Giai ngủ cô lại lâm vào trầm mặc.

Hùng Thần Giai...

Cái người đầu gối này, vừa khờ lại ngây ngô, đã vậy còn rất vô sỉ, chỉ biết nắm dày quần lấy cô, nhưng cũng chính phần cổ chấp này này cuối cùng đã thể khảm vào trong tâm của Tang Văn Cách, cho dù không sâu, nhưng cũng không cách nào quên lại càng không có cách nào coi thường được.

Bỗng dưng, ngón tay đang dừng ở trên môi mỏng lại bị bao bọc bởi khoang miệng ấm áp, nhất thời làm Tang Văn Cách giật cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Người nào đó tương đối đối (thượng)

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại như ngọc trước mắt khó che được một tầng ngốc trẻ, tâm tình Hùng Thần Giai thật tốt chống người dậy hướng lên mặt cô hôn một cái, cười hắc hắc nói: "Nhìn cái gì, có phải thấy anh rất đẹp trai phải không?"

Tang Văn Cách ngơ ngác nhìn hắn một hồi lâu mới "Phốc" bật cười. Không có cách nào, ai mà có thể không bật cười khi nhìn thấy một người đàn ông trưởng thành hơn nửa diện mạo còn dữ dằn như vậy nhưng hướng về phía mình nháy mắt giả trang làm ra bộ dạng ta rất đẹp trai đáng yêu ta rất khả ái... Thật sự là chọc cười rồi!

Loại vẻ mặt này thật không thích hợp xuất hiện trên mặt của Hùng Thần Giai nha!

Hùng Thần Giai nhìn Tang Văn Cách cười đến không thể kiềm chế, trong lòng anh vừa tức giận lại vừa buồn cười, không nhìn được đưa tay ra đem giai nhân kéo vào trong ngực, lật người liền đem cô áp đảo ở dưới thân mình, xấu xa hỏi: "Em cười cái gì, hả? Em cười cái gì?" Nói xong còn lấy tay chọc lét cô.

Cô luôn luôn sợ nhột dĩ nhiên sẽ không mặc cho Hùng Thần Giai gây sóng gió, nhưng giữa thế nào đi nữa cô vẫn như cũ bị hắn ép chặt chẽ, bò cũng không bò dậy nổi, chỉ có thể vừa khóc vừa cười tránh né hai cái tay linh hoạt không thể tưởng tượng nổi này, cô vừa né tránh vừa cầu xin tha thứ: "Tốt lắm tốt lắm tốt lắm — tôi nhận thua, anh đừng — a ——" cuối cùng cô thét lên một tiếng bởi vì bàn tay của người nào đó đã xuyên qua quần ngủ mỏng quá phá, sắc sắc nắm lấy mềm mại.

"Anh đừng làm gì?" Hắn nhăn nhu lỗ mũi, lấy sống mũi thẳng tắp của mình mà nheo cô rồi cười híp mắt nói: "Công chúa muốn nói gì hả?"

Thân thể mảnh khảnh hoàn toàn bị đặt ở phía dưới, đừng nói là phản kháng, Tang Văn Cách cảm giác mình ngay cả cử động cũng không được nữa là. Hắn hỏi cái kia chính là nói cho cô, cô phải trả lời thế nào đây? Nhưng dù sao thì tuyệt đối sẽ không như ý của hắn.

Nhìn thấy khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn tỏ vẻ quật cường, Hùng Thần Giai cười, không vội, hắn có biện pháp.

Bàn tay ấm áp nắm lấy đầy đủ nhào nặn qua lại, khiến bầu ngực dịu dàng đầy đặn không tự chủ được nở rộ ra từng dấu hồng hồng trong lòng bàn tay hắn, nụ hoa cũng lặng lẽ thẳng đứng dựng lên, cứng rắn của Hùng Thần Giai chống đỡ ở nơi tư mật của cô, trên ngực cũng mau chóng không còn gì che đậy.

Gò má trắng nõn của cô lại đột nhiên nổi lên một tầng mây hồng, thừa dịp tựa vào da thịt trắng như tuyết, càng thêm mê người.

Hầu kết của hắn chuyển động lên xuống, Hùng Thần Giai có chút muốn cười khở. Trời mới biết hắn vốn là chỉ muốn náo cô ngoài ra không có ý đồ khác, nhưng mà bây giờ — nhìn da thịt mềm mại cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của người nằm bên dưới, vật nào đó ở phía dưới không bị không chế lại tự động đứng lên chào cờ ngay ngắn, hơn nữa còn có khuynh hướng dần dần mở rộng ra.

Tang Văn Cách cũng đã nhận ra, gò má phấn hồng lại càng thêm đỏ thay cho lời nói, cô bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là vươn tay nắm ngực của Hùng Thần Giai: "Nhanh lên một chút, tôi đói bụng rồi!" Hơn nữa cô cũng không muốn đi làm trễ!

Trông mắt đen lóe nụ cười: "Anh cũng đói bụng à nha!" Nói xong, phía dưới còn khẽ dùng sức đỉnh vào người cô.

"..."

Bị xúc cảm lửa nhiệt nóng bỏng tiếp xúc làm cho trái tim cô đại loạn, Tang Văn Cách quần đến mức muốn chạy đi, tuy nhiên bạn gấu nào đó đã nhanh nhạy phát hiện được ý đồ của cô nên đã nhanh tay ngăn chặn lại, cuối cùng, đại gia còn lười biếng hỏi: "Anh cũng đói bụng lắm nha, công chúa, em nói xem phải làm thế nào mới tốt đây?"

Tang Văn Cách mím môi không muốn trả lời, quý mới biết phải làm thế nào cho đúng á!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Người nào đó tương đối đối (hạ)

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách vừa đỏ lên lại không trả lời, Hùng Thần Giai hứng thú nhu mảy, không có ý tốt mà mon men tới gần, đôi môi mỏng cách cô càng ngày càng gần, thanh âm lại tràn đầy uy hiếp lặp lại lần nữa: "Anh cũng thấy đói bụng nha, công chúa, em nói xem vậy thì phải làm thế nào mới tốt đây?" Dứt lời, liền cúi đầu ở trên môi hồng của cô nhẹ nhàng gặm một cái, cười đến thật xấu xa.

Tang Văn Cách nhìn chằm chằm hắn một lúc, hồi lâu mới cả lăm nói: "Anh, anh đói bụng thì đi ăn cái gì đi, tôi lại không có cần anh."

Đáy lòng Hùng Thần Giai thờ dài một tiếng vì giai nhân không hiểu phong tình làm hắn cảm thấy vô lực cả mười phần. Một lúc lâu sau hắn mới lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Công chúa, em đem mình buộc quá chặt, không thấy mệt sao?" Bàn tay sờ lên bả vai mảnh khảnh xoa nhẹ hai vai, lại dè, giúp cô thả lỏng hai vai đang cứng ngắc.

Thủy mâu lóe lóe, lông mi thật dài giống như hai cánh quạt nhỏ, làm cho lòng Hùng Thần Giai ngứa ngáy một chút. Tang Văn Cách chớp chớp mắt môi mềm mại rồi rừ mí mắt xuống, có một thứ gì đó từ sâu trong đáy mắt cô chọt lóe lên nhưng nó nhanh đến nỗi không cách nào nắm bắt được. "Tôi không sao, anh... Đừng để ý tới tôi."

Mây rậm vừa nhu lại một cái làm khuôn mặt nguyên bản tục tằng xem ra lại càng thêm dọa người, hơn nữa lại xuất hiện lên một tầng lửa giận thật mỏng, người nào mà có lá gan hơi nhỏ một chút đoán chừng chắc không chịu nổi: "Cái gì gọi là anh đừng để ý tới tôi, anh bắt kể, em quản được anh muốn để ý

đến ai à?" Đến lúc nào rồi lại còn dám nói với hắn loại lời nói bốc đồng này nữa, hắn bắt kẻ cô muốn ai để ý tới? Hay là người cô muốn là Trình Cảnh Khu sao?

Cô nghĩ cùng đừng nghĩ!

"Anh——" Tang Văn Cách chợt há mồm ra muốn nói điều gì nhưng một giây sau lại nuốt trở vào, mắt vẫn nhàn nhạt rũ xuống yên lặng, thoạt nhìn giống như là một bức tranh phong cảnh mát mẻ xa xăm đậm nhạt vừa thanh nhã lại thoát tục, đồng thời cũng vừa cao cao tại thượng khó ai có thể chạm tới.

"Sao, nói không ra lời à?" Hùng Thần Giai liếc cô một cái, đem cô vững vàng đè ở dưới người mình trán kề trán, thái độ thân mật làm cho Tang Văn Cách có vẻ không được tự nhiên, nhưng hắn cũng không thêm để ý mà rất nghiêm túc nói cho cô biết: "Bất kể em nói cái gì cũng đã muộn rồi, nếu em đồng ý cho anh một cơ hội, để cho anh hảo hảo cưng chiều em, để cho chúng ta chung đụng một lần nữa, đây là em đồng ý với anh mà không phải sao?" Đôi mắt chìm ung súc bên nhìn chăm chăm cô, cho đến khi thấy cô gật đầu mới nói tiếp, "Em đã đồng ý, thì không thể đổi ý nữa."

Đôi môi run rẩy, Tang Văn Cách không dám nhìn thẳng vào trong mắt đen láy trước mặt.

"Tôi..." Chỉ mới vừa mới nói một chữ, cái miệng nhỏ nhắn liền bị đôi môi mỏng che lại.

Hùng Thần Giai cúi đầu mở miệng lại có chút ý cầu khẩn. "Bất kể cuối cùng em có thể cam tâm tình nguyện ở chung một chỗ với anh hay không nhưng ít nhất —— ít nhất bây giờ anh muốn ở bên em, nếu như em nhất định phải trở lại quỹ đạo mà em thuộc về thì anh, anh——" Câu nói sau cùng làm thế nào cũng nói không ra được.

Không nói được đó là loại cảm xúc gì, đó chính là do chưa xốt từ đáy lòng mà tự nhiên sinh ra. Tang Văn Cách hô hấp thật sâu để che giấu trong mắt là chã ướt lệ.

Hắn không hiểu, hắn không hiểu mà.

Hùng Thần Giai cúi đầu hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng mút vào thật dịu dàng triu mến.

Thật ra thì, câu cuối cùng chưa nói ra từ miệng của bạn gấu nhà ta nguyên bản chính là: Nếu như em nhất định phải trở lại quỹ đạo thuộc về chính em, anh dù cho phải dùng mọi cách cũng sẽ cướp em trở lại.

Cho dù tiếp tục phạm lỗi lần nữa cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Bị gấu đùa bỡn...

Nắm túi xách, Tang Văn Cách nhúc nhích qua lại chỗ ngồi trong xe rồi rầm không biết nên xuống xe hay không nữa.

Nếu như bây giờ cô không xuống xe sẽ bị trễ giờ làm, nhưng nếu bước xuống... Ngộ nhớ bị thầy cô trong trường hoặc là học sinh nhìn thấy hắn là không tốt?

Kiêng dè nhất định phải có rồi...

Hùng Thần Giai tò mò quay đầu sang nhìn cô, bàn tay thon dài có lực dễ dàng cầm tay lái, còn rẽ một vòng hoàn mỹ, hỏi: "Công chúa, em không phải là sợ trễ giờ sao? Vậy sao em còn không xuống?"

Cánh môi mọng nước mấp máy, Tang Văn Cách do dự nhìn Hùng Thần Giai một chút rồi lại suy tư một lát mới nhỏ giọng nói: "Anh lái xe đến đầu đường bên kia có được không, tôi sẽ xuống đi bộ một đoạn." Như vậy sẽ không bị trễ đồng thời cũng không sinh ra ảnh hưởng gì không tốt, ừ, cứ làm như thế là hay nhất.

Hùng Thần Giai trừng mắt không dám tin nhìn chăm chăm Tang Văn Cách, biểu tình giống như muốn đem cái đầu nhỏ của cô bỏ ra xem xem bên trong rốt cuộc chứa đựng những thứ đồ kích động gì. "Em đang nằm mơ sao?"

Môi hồng khẽ nhếch lên, Tang Văn Cách ôm chặt cái túi xách vào ngực nhìn Hùng Thần Giai một cái: "Tôi không có."

"Không có hả? Em không có mới là lạ!" Không có sao lại nói chuyện hoang đường như vậy? Hùng Thần Giai liếc mắt, không nhìn được đưa tay bóp gương mặt hồng nhuận của cô, "Tóm lại em chỉ có hai lựa chọn, một là bây giờ em đi xuống một mình, hai là em cùng anh đi xuống, em chọn cái nào?"

"..." Hai lựa chọn này—— có khác gì nhau sao?

"Không chọn được đúng không? Không chọn được vậy để anh giúp em chọn, cùng nhau đi xuống đi." Nói xong liền làm bộ muốn đưa tay giúp cô cầm túi xách.

Tang Văn Cách theo bản năng tránh né, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng: "Đội đã nào...!"

"Chọn được rồi hả?" Hùng Thần Giai xấu xa nhủ hai tay ôm ngực, dù sắp trễ giờ nhưng vẫn ung dung nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng trước mặt, càng xem lại càng thấy đáng yêu, càng xem lại càng thích, kìm lòng không được liền nhào tới hung hăng hôn một cái, sau đó mới dựa vào ghế lái, lòng tràn đầy vui sướng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng.

"Anh——" Tang Văn Cách rồi rầm nhẩn mày liếc một lúc lâu mới khẽ cắn răng: "Tôi đi xuống trước!"

"Phốc ——" bị khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ biểu tình như cực khổ ra sức lấy lòng này làm Hùng Thần Giai cười híp mắt cầm tay lái, thuận thế quẹo cua một cái, lái xe đến đầu đường nơi cách trường học gần nhất cười toét miệng cười ngọt như kẹo mạch nha nói: "Được rồi, em xuống mau đi nếu không sẽ trễ đó."

... Làm nửa ngày, đầu gối này là muốn đùa bốn cô sao!

Tang Văn Cách vô tri vô giác cho đến khi đã xuống xe mới phát hiện ra sự thực này, vốn cô vẫn còn thấy kỳ quái đầu gối kia làm sao lại đột nhiên trở nên tốt như vậy, đùa bốn nửa ngày hần nguyên bản đã tính toán theo ý muốn trong lòng cô sẽ bỏ cô xuống ở đầu đường rồi, nhưng bởi vì thói hư tật xấu không bỏ được mà cố ý đùa bốn cô!

Ánh mắt như nước long lanh nhất thời trở nên lớn như cái chuông đồng, Tang Văn Cách tức giận quay đầu lại muốn tìm người tính sổ, lại phát hiện anh bạn đầu gối kia đã sớm cơ trí lái xe cách xa cô mười mét rồi, đã vậy hần còn nhìn cô cười đến híp cả mắt.

"Anh!" Tang Văn Cách vốn được nuôi dạy tốt trên căn bản là sẽ không nói ra bất kỳ một lời bất nhã nào, cho dù là giờ phút này cô thật rất muốn lột da gối a!

Hùng Thần Giai hướng về phía cô dương dương lồng mày thô đầy lại còn hả hê đá lông nheo một cái nữa.

Tang Văn Cách khẽ cắn răng, càng nghĩ càng giận, không nhịn được làm động tác như muốn ném cái túi xách vào mặt Hùng Thần Giai.

Mắt bạn gối liền sững sốt.

Sau đó, Tang Văn Cách còn dùng sức đập một cước vào không khí, hung hăng giầy dựa hai cái, làm bộ dạng như đang chà đạp rồi lại giờ cái túi xách lên nghiêng ngang rồi đi.

Làm cho anh bạn đầu gối nào đó cười lớn tiếng hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Tình địch đầu tiên trong trường của Đại Hùng (thượng)

Vừa tức giận vừa đi thẳng vào trường, Tang Văn Cách mím môi. Càng nghĩ càng giận, cô siết chặt quả đấm nhỏ chỉ sợ chính mình kích động đem đầu gối đáng chết ấy nghiền nát phanh thây!

Thế là cô cầm đầu xông về phía trước, hậu quả chính là không nhìn đường, không nhìn đường thật sự là rất nguy hiểm, và nguy hiểm hơn nữa là đụng phải người khác...

Một tiếng "Phanh" vang dội vang lên, Tang Văn Cách bị đau che cái trán vừa đụng phải, cái túi cô đang cầm cũng rớt khỏi tay, "A ——" thật là đau!!

Đang lúc cô lấy hai tay che cái trán mà quên giữ vững thăng bằng, mắt thấy chính mình sắp cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, chợt một cánh tay có lực lấy tốc độ như sét đánh nắm lấy hông của cô rồi nhấc cả thân thể cô kéo lên, thuận tay còn cầm lấy cái túi đã bị rơi xuống đất của cô nữa.

Chưa tỉnh hồn cô cứ ngây ngốc ra nhìn người ta không chớp mắt, đôi mắt trong veo cứ ngỡ ngàng nhìn chằm chằm người mặc áo sơ mi màu bạc trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn cô thật sự không biết nên phản ứng như thế nào đây.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Đình đầu truyền đến một giọng nam dễ nghe, thấy cô không đáp lại hần mới nói thêm một câu, "Không phải là sợ đến choáng váng rồi chứ... Tiểu thư, tiểu thư???"

"... A ——" Tang Văn Cách bắt đầu hoàn hồn tay chân luống cuống muốn đứng thẳng dậy, sao cô lại có thể cùng người xa lạ thân mật như vậy được nhỉ, khi cô vừa muốn nói gì thì đã nghe thấy sau lưng truyền đến thanh âm gầm rống của gấu, sau đó có một bàn tay bắt lấy hông của cô thô lỗ đem cô kéo về phía sau để cô dựa lưng vào một bờ ngực ấm áp, "Anh là ai, anh đang làm cái gì vậy hả?!" Muốn chết rồi, muốn chết rồi có đúng không, hả?! Lại dám ôm công chúa của hần, cái người đàn ông này là muốn chết đến nơi rồi, tuyệt đối là tìm chết mà!!

"Ách ——" Đối phương đáng thương còn chưa kịp phản ứng liền bị một hồi gầm rống gào thét mém chút làm cho ngất đi, thật lâu sau mới lẩm bẩm "Oh my God, là tôi bị hoa mắt sao? Giữa đường giữa xá lại có gấu xuất hiện?!"

Gấu ——

Mây rậm nhủ một cái, Hùng Thần Giai dè giọng thật thấp nói: "Gấu cái gì, mày có biết mày đang nói chuyện với ai không?! Nếu không biết thì trở về bụng mẹ mày tu luyện thêm mấy trăm năm rồi hần trở ra đây!"

Gấu là để hần gọi sao? Trừ công chúa ra ai dám gọi hần như vậy chính là tìm chết!

Rất tốt, cuối cùng cũng thành công tìm được một lý do để giết người rồi.

Môi mỏng âm trầm hiểm sâu cong lên, Hùng Thần Giai nhìn chằm chằm cái tay đáng chết kia vừa nãy mới ôm chầm người mình yêu, hần hận không thể lập tức đem bấm nát bấy như tương. Chóp mắt một cái, hần lại nhìn thấy túi xách của Tang Văn Cách đang nằm ở trên tay người đàn ông kia, hần không khỏi mãnh liệt bước lên đoạt lại, sau đó trước hết đưa ra khuôn mặt tươi cười đưa cho giai nhân đang tựa trong ngực mình: "Công chúa túi xách của em này."

"Cám ơn." Lấy lại tinh thần Tang Văn Cách gạt đầu một cái, cố gắng tránh thoát bàn tay của Hùng Thần Giai đang yên vị ở bên hông mình, một hồi lâu sau vẫn không có kết quả, cô cũng không thể làm gì khác hơn là để mặc hần kéo đi, nhưng cũng không quên khẽ mỉm cười với ân nhân vừa cứu mạng và nói tiếng cảm ơn: "A, cảm ơn anh."

Hùng Thần Giai lập tức bày tỏ kháng nghị nghiêm trọng: "Tại sao phải nói cảm ơn với hần ta, hần cũng là tên sắc lang mà!" Vừa nói đầu gấu vừa sử dụng ánh mắt lăng trì đối phương, hừ, đáng đáp một bộ môi hồng răng trắng, mặt trắng thân hình lại nhỏ bé, vừa nhìn đã biết là loại ăn cơm chùa nhìn một cái cũng phí thời gian!

Tang Văn Cách lúng túng hướng đối phương cười cười, vụng trộm hung hăng bấm vào tay anh bạn gấu không thức thời nào đó một cái rồi mới nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi xem chút là ngã xuống, là anh ấy kéo tôi lại kịp thời."

Nghe vậy, Hùng Thần Giai khó chịu nhăn đôi mắt đen như mực, hần vẫn cảm thấy bức mình, sớm biết vậy đã không lừa gạt cô, hần nên cùng đi theo cô vào trường, nếu không hiện tại anh hùng cứu mỹ nhân không phải là hần sao? Làm sao tới phiên cái tên đàn ông chết tiệt này ra tay trước chứ!

Hai người một người cảm thấy lúng túng còn một người chỉ lo oán thầm ở đáy lòng, hoàn toàn không chú ý tới “anh hùng” mới vừa kéo Tang Văn Cách khuôn mặt đang kinh ngạc.

Thật lòng Sào Văn Ngạn không nghĩ tới ở một cái trường trung học cấp hai quý tộc mà cũng có thể gặp được một mỹ nữ đúng tâm ý của hần! Tính tình lịch thiệp, khuôn mặt kiều diễm trời sinh, hần hoàn toàn bỏ quên đầu gấu đang đứng bên cạnh giai nhân kia cười híp mắt đưa tay ra: "Tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là thầy dạy số học mới tới, Sào Văn Ngạn, tiểu thư xưng hô như thế nào vậy, cô cũng là cô giáo dạy ở đây sao?"

Tang Văn Cách còn chưa kịp trả lời, Hùng Thần Giai đã xù lông lên, mẹ nó, cái tên mặt trắng nhỏ con này có đang âm mưu muốn tiếp cận công chúa của hần sao?!

Ý nghĩ này vừa mới chớm hần đã cảm thấy kích động muốn đánh người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Tình địch đầu tiên trong trường của Đại Hùng (hạ)

Sửng sốt một chút, Tang Văn Cách do do dự dự vươn tay ra rồi gạt đầu một cái, môi hồng khẽ mở nói: "Anh ——" chữ tốt còn chưa kịp nói ra, bàn tay gấu đã nhanh chóng nắm lấy tay cô rồi giống như đem cô thành bảo bối mà giấu đi, đồng thời cắt đứt luôn lời nói của Tang Văn Cách, vô cùng không khách khí nói: "Cô ấy là cô giáo dạy ở đây cũng là bạn gái của tôi!" Đồ xét giai nhân ở trong ngực ánh mắt không đồng ý, hần mới miễn cưỡng thu lại bạo lực muốn giết người mới nổi lên, cười híp mắt khoe ra hàm răng trắng sáng của mình.

Sào Văn Ngạn đang nở nụ cười nham nhảm thấy vậy cũng hung hăng giật thót mình, không không chế được mà nổi da gà. Nhìn Tang Văn Cách một chút rồi lại nhìn qua Hùng Thần Giai một chút, sau đó hần khẽ lắc đầu một cái lại còn phát ra một tiếng thở dài tiếc nuối.

Một cô gái như hoa như ngọc mà lại kết đôi với một con gấu như vậy, thật là đáng tiếc, thật là rất đáng tiếc!

Chẳng bằng cho hẳn một người biết thương hoa tiếc ngọc, mỹ nữ là cần phải trau dồi mĩ năng nữu, một con gấu thô lỗ không hiểu phong tình như vậy có thể cho cô ấy được cái gì?

Bạn gái thì thế nào, xã hội bây giờ chẳng phải cũng thiếu gì người kết hôn rồi lại ly hôn sao, trong cái chết cũng có thể tìm được đường sống, huống chi hẳn là người sống sờ sờ đây?

Nghĩ tới đây, Sào Văn Ngạn quyết tâm tự kìm hãm đề phòng sợ hãi đối với Hùng Thần Giai, trong đầu cũng tự động loại bỏ lời của hắn nói, cười đến thật phong tình nói: "Tiểu thư còn chưa nói cho tôi biết quý danh!" Vừa nói vừa chớp chớp ánh mắt, cố gắng phóng ra mấy triệu tia điện cao áp muốn trực tiếp đánh gục Tang Văn Cách.

Tang Văn Cách cảm thấy một trận lạnh người, theo bản năng nhích sát vào lồng ngực của Hùng Thần Giai hơn. Nhưng cô lại không thể đối với người kia bày ra sắc mặt — Mặc dù người này thoát nhìn tựa hồ cũng không phải là người biết thức thời. Cô không thể làm gì khác hơn là đành miễn cưỡng cười: "Tôi họ Tang."

Mẹ nó, cái tên tiện nam này là đang coi thường hắn sao?!

Hùng Thần Giai híp mắt liếc nhìn chăm chăm tên Sào Văn Ngạn đang không ngừng đến gần hỏi thăm tìm hiểu cô gái của mình, bàn tay bắt đầu nắm lại kêu răng rắc kích động đến độ muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống luôn.

"A — Thì ra là Tang tiểu thư, sau này sẽ còn nhờ cô chỉ giáo nhiều hơn!" Nói xong, tinh thần bất khuất lần nữa vuron tay ra.

Nắm hay không nên nắm, đây cũng là một vấn đề.

Tang Văn Cách do dự nhưng cũng không đại biểu Hùng Thần Giai cũng sẽ do dự.

Nắm cái eo nhỏ nhắn, bàn tay giữ chặt thân thể mềm mại thật chặt, Hùng Thần Giai nâng lên nụ cười giả dối, "Thật ngại quá, nhưng mà công chúa nhà tôi không có thói quen cùng người xa lạ bắt tay, dù sao đầu năm nay cúm gia cầm hay cúm heo gì đó cũng rất nhiều anh hãy hiểu cho! Hơn nữa, công chúa nhà tôi cũng chỉ vừa tới đây ở trường này thôi, vậy anh bắt cô ấy phải chỉ giáo anh cái gì đây, vì bản thân cô ấy cũng còn cần người khác chỉ giáo cô ấy nữa mà! Cho nên, anh tốt nhất vẫn nên tự tìm hiểu học hỏi người khác đi!" Nói xong, còn phát ra tiếng cười "Ha ha ha".

Ai ngờ lực chiến đấu của đôi phương cũng rất siêu cường, đối mặt lời nói vũ nhục của Hùng Thần Giai thế nhưng mặt không đổi sắc tim không nhảy, còn lộ ra nụ cười lễ phép hơn so với lúc trước nữa: "Thì ra Tang tiểu thư còn được gọi là công chúa sao, ha ha, cũng chỉ có mỹ nữ như Tang tiểu thư đây mới xứng với cách xưng hô như thế này thôi, về sau tôi cũng có thể gọi cô như vậy không?"

"Không —" Tang Văn Cách cùng Hùng Thần Giai đồng thời lên tiếng cự tuyệt, bất đồng nằm ở chỗ Hùng Thần Giai lên tiếng là do hắn tức giận, còn Tang Văn Cách là do hoảng sợ. Cô tuyệt đối không muốn có thêm một người thứ hai gọi cô như vậy! Cái danh hiệu này quá kinh khủng đi, Đầu gấu đã gọi quen miệng nên không sửa được cũng đành chịu, nhưng còn khác người dùng mơ tưởng gọi hùa theo như vậy!

Miệng rộng nhếch lên một cái, Hùng Thần Giai hả hê hướng về phía Sào Văn Ngạn nhướn mày, trông mắt đen như mực tràn đầy ý muốn khiêu khích.

Không nhục chí, Sào Văn Ngạn lại không ngừng cố gắng mở miệng nói: "Tôi vừa tới trường học nhận dạy, còn chưa biết phòng làm việc ở hướng nào, Tang tiểu thư có thể đi cùng để hướng dẫn cho tôi không?"

"Không —"

Gấu lớn gào lên như quỷ rống từ chối nhưng Tang Văn Cách đã nhanh chân vượt lên trước một bước nói: "Tốt, xin đi theo chúng tôi là được." Nói xong cô gạt nhẹ tay bạn gấu nào đó vẫn đang cau kinh, bắt đầu đi nhìn hẳn một cái, người kia bị nhìn cũng không thể làm gì khác hơn là bất mãn vừa nhìn chăm chăm Sào Văn Ngạn vừa chậm chậm bước đi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Cơm nước xong vận động có lợi cho thân thể khỏe mạnh

Đi vào phòng làm việc, Tang Văn Cách vừa đem túi xách để xuống, Hùng Thần Giai này giờ vẫn nhắm mắt theo sát ở sau lưng cô liền đem cô bắt vào trong ngực, nắm lấy cằm cô rồi vuốt ve má phấn mềm mại. Một bên vuốt ve còn một bên bắt mắt chất vấn: "Tại sao muốn mang theo tên khốn đó cùng đi với chúng ta? Vừa nhìn đã biết hắn không phải người tốt rồi." Hừ, lại dám đề ý tới công chúa của hắn, quả thật là không biết chữ chết viết như thế nào mà!

Tang Văn Cách thờ dài thật khê, để lại bàn tay của hắn đang đặt ở bên hông rồi xoay người, cùng hắn mặt đối mặt: "Hùng tiên sinh, xin mời làm rõ cho, anh cũng là thầy giáo ở trường này và hắn cũng là đồng nghiệp, đem quan hệ hai bên trở nên căng thẳng sẽ có lợi với anh hơn sao? Hơn nữa... Bàn về đáng đáp không giống người tốt thì trừ anh ra thì còn người nào nữa hả?"

Đầu gối này hắn không thấy diện mạo của hắn so với người kia còn hung ác hơn sao, rõ ràng mắt là mắt mũi là mũi miệng là miệng, nếu tách riêng từng bộ phận ra thì mỗi một bộ phận đều có thể cho là rất hoàn mỹ, nhưng vì cái gì mà khi tổ hợp ở chung một chỗ liền biến thành gương mặt hung thần ác sát như vậy chứ?

"Anh hả ——" Hùng Thần Giai cứng miệng, tướng mạo lớn lên như vậy cũng không phải là lỗi của hắn! Muốn trách thì nên trách cha hắn, dù sao hắn đều là được di truyền từ ông ấy hết mà.

Nghĩ đến cha mẹ, vẻ mặt của hắn đột nhiên phủ lên một tầng đau thương. Bảy năm rồi, từ bảy năm trước sau khi hắn bị bắt bỏ tù cho đến giờ hắn cũng chưa gặp lại bọn họ, một là do hắn không muốn làm cho mình thương tâm, hai là hắn không muốn làm bọn họ mất mặt. Ở một nơi vắng vẻ lại bảo thủ như nông thôn, người ta xem ngồi tù là một tội lỗi bị mọi người vô cùng xem thường khinh bỉ.

... Sao vậy?

Tang Văn Cách không hiểu sao khi nhìn thấy nét bi thương trong mắt của Hùng Thần Giai, tâm cũng nhói lên. Không tự chủ được đưa tay muốn xóa đi nếp nhăn giữa đôi mày rậm của hắn, trong tiềm thức như có tiếng nói với chính mình là cô không thích bộ dạng mặt ủ mày chau của hắn, cô vẫn là thích bộ dạng mặt dày sống chết đòi cô thích hắn hơn... Đợi chút, cô mới vừa suy nghĩ cái gì vậy? Thích?! Thích —— đầu gối này sao?!

Tang Văn Cách bị chính mình hù sợ.

Cô vừa định đem tay rút về, nhưng đáng tiếc đã trễ rồi. Hùng Thần Giai cái con gấu không biết xấu hổ kia đã nhanh tay lẹ mắt giữ lấy tay cô, sau đó đưa lên khuôn mặt tươi cười còn thuận thế hôn lên miệng cô một cái rồi cười híp mắt nói: "Công chúa, em vừa rồi là lo lắng cho anh sao? Nhưng mà em yên tâm đi, cái tên tiểu tử họ Sào đó tuyệt đối đánh không lại anh đâu! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại... Em có phải là có chút thích anh rồi không?" Hắn dễ dàng đem đề tài dời đi chỗ khác, không hề đề cập tới chuyện liên quan đến mình.

Lông mày nhăn lại, Tang Văn Cách dùng sức muốn đẩy ma chường của hắn ra xa: "Anh nghĩ quá nhiều rồi." Cái người này... Thật là cho một chút màu nước liền đi khai phùng nhuộm, vết sẹo vừa lành da liền quên đau à!

"Nào có." Hùng Thần Giai làm vẻ mặt vô tội buồn bã tiến tới, bàn tay thuận thế tìm đường vào từ vạt áo sơ mi trắng rồi chạy tới hai bầu vú to trắng nõn, cách áo lót xoa nắn bộ phận rất tròn lại mềm mại kia. "Em rõ ràng là thích anh nha, còn răng cái cứng nữa. Nếu thật sự em đối với anh không có cảm giác như lời em nói, vậy cái này là chuyện gì xảy ra vậy hả?" Nói xong, hắn còn dùng đầu ngón tay thô to nhẹ nhàng sờ lấy núm hoa nhạy cảm, cách áo ngực cảm nhận nó dưới tay của chính mình mà đứng thẳng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dung hồng lên. Tang Văn Cách đưa tay bắt lấy cái tay đang càn rỡ bên trong áo mình lại, môi hồng cắn chặt hết sức: "Đừng —— nơi này là trường học..."

Mày rậm giương lên, hắn cười nhìn đến vô cùng đáng đánh đòn: "Vậy thì thế nào?" Dù sao theo ý hắn nơi này cũng đâu có kém lắm đâu! Chỉ cần cô ở đây, cho dù là làm trên đồng rác hắn cũng thấy hưng phấn.

"Anh còn hỏi." Tang Văn Cách liếc hắn một cái, cố gắng bắt lấy bàn tay hắn kéo ra ngoài, "Chính là không cho phép anh làm loạn nữa!" cô bắt lấy huyệt rồi lại cố gắng bắt lấy nhưng cái bàn tay gấu đang làm loạn kia vẫn dấn đuổi như cũ mà chiếm cứ bộ ngực sữa của cô, đánh chết hắn cũng không chịu rời đi nửa bước.

"Được rồi, được rồi, được rồi." Hùng Thần Giai muốn trấn an yêu thương má phấn của cô, không để ý giai nhân phản đối hắn bèn bồng cô lên, dùng chân đá văng cửa phòng nghỉ ra, ôm cô nhào lên trên giường, đem công chúa chặt chẽ đè ở phía dưới, sau đó bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi: "Công chúa, bữa ăn sáng mới vừa rồi em có vừa lòng không?" Bữa ăn sáng tràn đầy tình yêu hắn làm cho cô, tuyệt đối có thể để cho cô ăn đến mở rộng khẩu vị, hạnh phúc tràn đầy.

Tang Văn Cách để phòng nhìn hắn, lo lắng nhìn chung quanh một lần mới nói: "... Cũng được." Trên thực tế là ngon cực kỳ, đầu gối này tài nấu nướng của hắn càng ngày càng tốt nha.

"Ha ha... nói cách khác là em đã được bổ sung thể lực rồi có đúng hay không, chỉ bằng chúng ta cùng vận động một chút đi, cơm nước xong làm vận động rất có lợi cho thân thể khỏe mạnh nha."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Tốc độ đầu gấu cời quần áo người khác càng ngày càng nhanh! (H)

Bàn tay thô to dễ dàng giải trừ phòng vệ của Tang Văn Cách, đặc chí vừa lòng hướng về địa phương yêu thích của mình mà nhiệt tình tiến hành tiến công tàn bạo dũng mãnh nhất! Đôi kiêu nhũ tuyết trắng bị hấn giữ trong lòng bàn tay tùy ý mà xoa nắn, một đôi mắt hổ còn chặt chẽ nhìn chăm chăm mãnh liệt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách một hồi cho đến khi thấy mặt giai nhân đã đỏ hồng giống như là tôm luộc mới thôi.

Bị vuốt ve làm cô phát ra tiếng kêu hồn hên yêu kiều, Tang Văn Cách cố gắng đưa hai tay nhỏ bé nhu nhược của mình ra, cố sức đẩy lui con gấu đang gây sóng gió không chịu nổi trên thân của cô, cái miệng nhỏ nhắn bị cắn trắng bệch. Cái tên gia khóa này... Nhất định phải ở trường học động dục sao?! "Con Gấu kia!" Cô nhỏ giọng quát lên một tiếng, thân thể mềm mại cũng đang sắp hòa tan thành vũng nước dưới bàn tay của hấn.

"Hắc hắc —— Gọi anh có chuyện gì vậy?" Hùng Thần Giai mang tư tưởng xấu còn cố ý dùng sức bóp mạnh hai khóa mềm mại đang nằm trong tay hấn một cái rồi lại còn cười đến vô cùng bi ối hạ lưu, bộ dạng hấn như một tên cuồng sắc vậy, "Có phải em cảm thấy chưa đủ thoải mái hay không? Không sao, công chúa em cứ yên tâm đi, với kỹ thuật của anh là tuyệt đối có thể cho em hưng phấn đến bất tỉnh —— umh umh umh!" Mấy chữ cuối cùng chưa kịp nói đã bị hai bàn tay trắng mịn nhỏ bé che lại, thế là âm thanh bị thu nuốt trở lại cái miệng rộng.

Tang Văn Cách vừa tức vừa then, nhưng bù lại cho việc che được miệng hấn nhưng lại không còn tay để kiềm chế bàn tay của hấn đang đốt lửa trên người mình, trong lòng thật không muốn nhưng phản ứng cơ thể dù cố gắng thế nào cũng không nghe lời đại não chỉ huy nữa, vẫn cứ mềm nhũn ở dưới tay hấn mặc cho hấn định đoạt, thân thể mềm mại thom ngào ngạt thậm chí còn theo bản năng hướng sát vào trong ngực hấn hơn tạo cơ hội cho bàn tay to của hấn mặc tình xâm lấn.

Đôi mắt xinh đẹp bắt đầu thay đổi trở nên đỏ hồng, mơ hồ còn có nước mắt đang thấm ướt ra, bộ dáng long lanh mềm yếu làm cho tâm của Hùng Thần Giai tâm cũng hóa thành nước! Đùng thấy hấn là một người thô lỗ như vậy, hấn cũng mau mềm lòng —— dĩ nhiên, cái này cũng chỉ áp dụng với công chúa của hấn thôi, những người khác nếu như ở trước mặt hấn mà tỏ vẻ đáng thương, bất kể là người lớn trẻ nhỏ nam hay nữ thì kết quả cuối cùng tuyệt đối chỉ có một. Đó chính là —— bị hấn không chút lưu tình một cước đá văng ra xa.

Thế là với bộ dáng nước mắt lưng tròng đáng thương của mình Tang Văn Cách đã thành công tác động đến Hùng Thần Giai. Hấn bắt đầu hưng phấn khác thường, một khi hưng phấn hấn liền muốn đem người yêu đè xuống. Tay tùy tâm mà động, tròng mắt đen nhũn lại, một tia dục vọng thâm trầm bỗng bùng thoáng qua đáy mắt, thế là Hùng Thần Giai không nói hai lời liền bắt đầu tấn công quần áo trên người Tang Văn Cách.

Những năm gần đây mặc dù không có cô ở bên cạnh hấn, nhưng nhìn đến những quần áo trang sức giày dép xinh đẹp của con gái hấn đều mua lại hết vì hấn tin chắc có một ngày cô có thể dùng tới. Đúng là không sai, áo trên người công chúa hôm nay chính là đồ hấn mua. Áo lót, áo sơ mi cùng áo ngoài giả kiểu tây nữa, thoát nhìn vô cùng đơn giản không tiêu tiết nhưng lại không mất vẻ dịu dàng nữ tính động lòng người.

Vừa cời ra hấn vừa không quên thuận tay ở trên người giai nhân sờ sờ chỗ siết chặt, miệng cũng đi theo mà đè xuống những nụ hôn dày đặc khắp thân thể mềm mại người trong lòng, thừa cơ Tang Văn Cách đang thả lỏng đề phòng, hấn liền nhanh tay lột sạch. Đợi đến lúc Tang Văn Cách từ trong mê say lấy lại tinh thần phát hiện ra thì đã như đứa trẻ sơ sinh rồi!

Cô xấu hổ nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai, nhưng cái người không biết xấu hổ kia cứ nhiên còn hướng về phía cô "hắc hắc" cười không ngừng. Gương mặt sắc tình, hai tròng mắt chết sống vẫn dán chặt vào bộ ngực trắng như tuyết của cô.

Theo bản năng cô lấy hai tay ôm ngực lại, thế nhưng cũng liền xuất hiện một hậu quả ác liệt hơn. Đó chính là hai cánh tay che lại trước ngực quá chặt, làm cho bộ ngực nguyên bản đầy đặn mê người bị hai tay dồn ép lại càng thêm bao la hùng vĩ hơn, con gấu nào đó nhìn thấy tròng mắt cũng muốn rớt xuống nước miếng chảy đầy đất còn không biết nữa là.

Tang Văn Cách không nghĩ tới tình hình lại biến thành như vậy, cô phải che người thế nào mới tốt đây? Cũng chỉ tại cô càng che càng tăng thêm sự dụ hoặc thôi, nửa che nửa không sợ với việc lộ ra trọn vẹn còn có lực hút hơn, huống chi đầu gấu đối với cô yêu đến tận xương tủy như muốn điên lên kia. Ngày thường chỉ cần một ánh mắt hoặc là động tác vô tình của cô cũng có thể khiến hấn động dục nữa là, bây giờ hấn làm sao có thể chống cự được sự lăng lơ mỹ lệ phong tình trước mắt như vậy a!

Hai tay nhỏ bé ngược ngùng che kín bộ ngực bị Hùng Thần Giai vừa dịu dàng vừa kiên định đẩy ra, sau đó hấn còn dễ dàng kéo tay cô đè sau ót, nắm eo nhỏ của cô đang lui về phía sau lại gần hơn làm cho hai bầu vú to vươn thẳng càng thêm gần hấn hơn, gương mặt Hùng Thần Giai càng lộ vẻ điên đảo si mê nhìn chăm chăm cảnh đẹp trước mặt không chớp mắt.

Thật là đẹp, thật sự là rất rất rất đẹp!

Nuốt nước miếng trong miệng, hầu kết chuyển động trên dưới, Hùng Thần Giai sưng sờ trừng cặp mắt nhìn một đôi ngọc phong đầy đà.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Gấu động dục mọi lúc mọi nơi (H)

Thật lâu sau hần mới run rẩy vươn tay sờ lên hai bầu vú đầy đà nhẵn mịn. Xúc cảm mềm mại ti mi trong nháy mắt chiếm cứ các giác quan trong hệ thần kinh của hần, Hùng Thần Giai khó khăn nuốt nước miếng, trông mắt trũng lớn như muốn rớt ra ngoài luôn vậy.

Bây giờ cái gì hần cũng không cảm giác được, chỉ cảm giác lửa nóng tự nhiên sinh ra ở nơi sâu trong thân thể hần, cái loại yêu thích cùng quyền luyện đến cực hạn đó như một ngọn lửa muốn đốt sạch cả người hần, chỉ kém chút là chưa giết hần thôi, hơn nữa cảnh đẹp trước mắt còn kích thích như thế, cuối cùng có một thứ gì đó không khống chế được từ trong lỗ mũi hần đổ xuống.

... Máu mũi, hần cứ nhiên chảy máu mũi, hần cứ nhiên chảy máu mũi!

Mặc dù động tác của Hùng Thần Giai bén nhạy mau lẹ, nhưng vẫn có một giọt máu không cẩn thận đã rơi trúng bộ ngực của Tang Văn Cách, màu đỏ tươi trên nền tuyết trắng thê nhưng lại kinh tâm động phách đến vậy, tựa như đóa hồng mai trong tuyết trắng, mặc gió sương vẫn kiên cường nở rộ. Bất giác Hùng Thần Giai lại nhìn đến ngáy người ngáy ngơ, máu mũi lại bắt đầu mãnh liệt tuôn trào.

May mà hần phản ứng cũng thực nhanh, trước khi máu mũi lại bắt đầu nhỏ xuống hần đã thuận tay vớ lấy được quần áo vừa mới cởi ra để bên cạnh lưng hần chặn lại lỗ mũi.

Tang Văn Cách ngây ngốc nhìn một loạt động tác liên mạch của Hùng Thần Giai có chút há hốc mồm.

Cô thế nào cũng không nghĩ đến hần sẽ chảy máu mũi!

Chỉ là... Cái chuyện này giống như cũng không phải mới xảy ra lần đầu tiên... Lúc mới bắt đầu, chỉ cần cô trần truồng ở trước mặt hần, hần cũng sẽ chảy chút máu mũi, sau đó hần hoảng hốt vội vàng che lại.

Nhớ tới trước kia, trông mắt đen long lanh của Tang Văn Cách hơi trầm xuống, sau đó đột nhiên ý thức được thân thể mình bây giờ đang không một mảnh áo! Lý trí nhanh chóng quay về theo bản năng liền muốn trốn.

Mất đi tay mát lạnh của Hùng Thần Giai, nhưng một cái tay gấu dù còn đang bận ấn chặt lỗ mũi nhưng một cái tay khác đã kịp nắm lấy eo thon của cô, sau đó lấy sức mạnh cường tráng vùi mặt vào trong quần áo lưng hần lau một cái!!!!

Hần đem quần áo đẹp để vấy bẩn hết sau đó còn tiện tay ném xuống dưới bàn làm việc rồi mở miệng cười toe toét "hắc hắc" vừa cười lại vừa nhìn chăm chăm Tang Văn Cách.

Tang Văn Cách chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn một màn này — không có biện pháp, điều này thật sự là quá kinh người, người bình thường nào sẽ nghĩ tới làm như vậy hả! Ai mà không lập tức phóng tới phòng vệ sinh rửa sạch, chỉ có đầu gấu này...

Nhìn thấy công chúa lại ngây ngẩn cả người, Hùng Thần Giai thuận thế buông tay ra khỏi eo nhỏ nhắn của cô, len lén sờ lên một bên vú trắng mềm mại. Sử dụng ánh mắt quan sát Tang Văn Cách xác định cô vẫn còn miên man suy nghĩ, hần liền lấy thể công bén nhọn một hóp tấn công đầu vú nhỏ nhỏ ngậm vào trong miệng rồi dùng sức mút vào.

Cô giật mình một cái, thân thể mảnh khảnh ở trong lòng hần run rẩy, đầu vú trong miệng Hùng Thần Giai cũng xinh đẹp đứng thẳng lên trong nháy mắt, ôn nhu mềm mại mà nở rộ.

Miệng ngậm một bên vú mềm, bàn tay thô to bên kia liền nắm một bên non mềm còn lại dùng sức xoa nắn, sức lực thô lỗ làm cho giai nhân phát ra tiếng rên rỉ dụ người, thân thể non mềm bên dưới đã dần dần hóa thành một vũng nước thần phục dưới hần, thậm chí còn bởi vì khoái cảm này mà còn ưỡn ngực dâng lên bầu ngực sữa của mình, đem vú trắng mềm mại càng thêm xâm nhập vào trong miệng Hùng Thần Giai hơn.

Bàn tay màu cà phê xoa nắn xoay tròn hai vú tròn mềm nhiều vòng, tùy ý giày xéo kéo lấy nụ hoa nhất mật đỏ thắm. Sau đó theo da thịt trắng như tuyết đi xuống, sờ soạng bên hông mềm mại của cô vài cái rồi mới chậm rãi trượt đến kiêu đồn trắng nõn nà, dùng sức bóp lấy cái xúc cảm mềm mại chỉ cực thật mất hồn.

Công chúa của hần là một báu vật trời sanh, thân thể vừa chặt vừa mát hần, da thịt trơn nhẵn non mềm như nước, giác quan vô cùng nhạy cảm, hơn nữa cô còn có một khuôn mặt mỹ lệ đủ để gieo họa thế gian làm cho đàn ông điên đảo, nếu như không phải vì gia thế hiển hách lại được bảo vệ cực tốt, sẽ không biết có bao nhiêu tên đàn ông thô lỗ như mình muốn xông vào những chàm cô nữa!

Thật may là, thật may gặp phải cô ấy là mình...

Nghĩ tới đây, môi mọng đang hàm chứa phấn tiêm nho nhỏ lại không khỏi tự chủ tăng thêm vài phần sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Đại Hùng, có người đến kia! (H)

Tang Văn Cách giương cái miệng nhỏ nhắn kêu "Y y a a", lại ngại đang ở trong trường học cho nên không dám phát ra âm thanh quá lớn, nhưng thân kinh thì lại càng khấn trương cao độ hơn, thân thể cũng lại càng nhạy cảm hơn. Cô thật sự là sợ mình không khống chế được đành phải lấy cái tay nhỏ nhút vào trong miệng, mỗi khi muốn kêu thành tiếng liền hung hăng cắn tay một cái.

Hùng Thần Giai làm sao có thể chấp thuận cô làm như vậy được!

Tròng mắt đen tối lại có vẻ không vui, bàn tay đang nắm bầu vú mềm mại tranh thủ lúc rảnh rồi rời đi để kéo cái tay nhỏ đang đặt ở trong miệng cô ra rồi để vào miệng mình hung hăng gặm một cái: "Ai cho em ngược đãi mình như vậy hả!"

Nói xong, còn giống như trừng phạt liền cắn ngón tay to và dài vào trong đũng áo ấm áp làm cho Tang Văn Cách kêu to một tiếng yêu kiều, thân thể nhất thời mềm nhũn ra, thân thể kiều nhược rung rẩy ở trong lòng hắn, trên da thịt tí mĩ trắng nõn nhanh chóng nổi lên một tầng da gà. Một bàn tay nhỏ bé khác liền lập tức che môi của mình lại ngăn cản mình không bị mất khống chế mà kêu thành tiếng.

Hùng Thần Giai thấy vậy đúng là dở khóc dở cười.

Hắn đã cho cô quá dễ dàng rồi, nếu không sao cô lại còn có thể loạn thất bát tao như vậy? Nghĩ tới đây, ngón tay hắn không khỏi bắt đầu làm chuyện xấu, dùng chút sức hướng vào trong hoa huyết mềm mại thăm dò một tắc lại một tắc vuốt lên bốn phía nếp uốn mịn màng trong đũng áo, móng tay được cắt gọn chỉnh tề còn như lướt qua nụ hoa cứng rắn nổi lên.

Thân thể cô nhạy cảm tới cực điểm làm thế nào có thể chống lại trêu chọc của Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách cảm giác mình sắp khóc đến nơi. Mà trên thực tế, cô cũng đã sớm khóc lên rồi, một cái tay bị Hùng Thần Giai nắm lấy, một cái tay khác lại không tự chủ bám chặt vào thắt lưng chắc nịch của hắn, ở thời điểm cực kỳ bàng hoàng không chỗ nương tựa theo bản năng cô lựa chọn lệ thuộc vào Hùng Thần Giai — Chỉ là do chính cô cũng không phát giác ra.

"WOW!!..." Hùng Thần Giai dịu dàng kêu cô, bắt đầu dĩ cười rồi cúi đầu hôn lên trên mặt cô đang giàn giụa nước mắt, làm bầm hỏi: "Em luôn khóc, em khóc cái gì đây?"

Cùng hắn bên nhau không tốt sao? Hắn bây giờ không còn là cái tên hạ đẳng hèn mọn nghèo rớt mồng tơi làm gì cũng sai hèn mọn năm đó nữa, bây giờ hắn có thể cho cô cuộc sống xa hoa phú quý — chỉ cần cô nguyện ý cho hắn cơ hội để làm điều đó cho cô thôi.

"Hic..." Tang Văn Cách nhỏ giọng nức nở, cái miệng nhỏ nhắn cứ kêu khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy nước mắt, nhìn rất thương tâm nhưng lại chọc người triu mến, làm cho người ta hận không thể để cô xuống dưới thân hảo hảo mà khinh nhờn một phen, đem cô làm đến khóc to rồi sau đó sẽ hò hét cô thật lớn.

"Ngoan, đừng khóc mà..., em khóc làm lòng anh muốn vỡ ra từng mảnh đây này." Hùng Thần Giai không sợ người khác làm phiền, hắn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không biết bao nhiêu lần, bàn tay cũng buông lỏng tay nhỏ bé ra rồi lần nữa nắm lấy một bên kiều nữ tí mĩ vuốt ve, đầu ngón tay có quy luật trêu chọc đầu vú nhỏ mềm mại, đem nụ hoa nhỏ trên bầu vú trắng nõn nà mềm mại làm cho cứng rắn lên.

Cuối cùng cô cũng dừng khóc!

Hùng Thần Giai khẽ thờ dài một cái cúi đầu xuống cắn một đóa hoa đỏ tươi đáng yêu mà cẩn thận thương thức, hắn đầu tiên là đem đầu lưỡi liếm quanh bầu ngực xinh đẹp một lần sau đó mới đi sùng ái nụ hoa kiều diễm nhất, cảm giác trơn mềm ngọt ngào này làm cho hắn kém chút nữa không kiềm chế được. Hàm răng bén nhọn cắn dính mềm mại, hai hàm răng trên dưới nhẹ nhàng dây cắn làm Tang Văn Cách có chút đau nhưng khoái cảm lại càng nhiều hơn.

Án chặt thân thể mềm mại đang không ngừng giãy dụa vào trong ngực, Hùng Thần Giai đem Tang Văn Cách áp đảo lên trên ghế sa lon, hết sức chuyên chú dây dưa hai bên vú không ngừng đầu lên, hắn chỉ biết là muốn yêu cô thật nhiều.

"Ha..." mắt to đầy hơi nước bởi vì ngực cùng bên dưới bị kích thích mà không tự chủ híp lại, hơi nước cũng đi theo bắt đầu lan tràn ra, đôi tay Tang Văn Cách cũng trèo lên bờ vai bên chác của Hùng Thần Giai, thân thể trắng mịn kiều nữ cũng xụi lơ trong lòng ngực hắn, một cổ mùi thơm đặc trưng từ cơ thể phái nữ chỉ một thoáng đã tràn đầy gian phòng.

Ngón tay ở trong hoa huyết mềm mại kéo ra đưa vào đã tăng đến hai ngón, hôm nay Tang Văn Cách so với ngày thường càng thêm nhạy cảm hơn. Có lẽ là bởi vì đang ở trong trường học? Lúc ở sân thể dục, phòng uống nước cô cũng ướt đặc biệt nhanh hơn. Nếu không giống như bình thường còn phải đợi lâu mới tiến vào được, ai bảo mặc dù thân thể cô rất nhạy cảm nhưng so với phụ nữ bình thường lại chặt hơn một chút chứ? Để cho hắn tốn nhiều thời gian hơn chuẩn bị đầy đủ cho cô, nếu không sẽ làm cô bị thương, nếu vậy thì hắn chịu một đao còn hơn.

Hùng Thần Giai vừa thờ dốc vừa nghe tiếng kéo cửa ‘két’ vang vọng trong phòng làm việc, hắn chậm rãi kéo ra đưa vào ngón tay của mình, không quên thỉnh thoảng trêu chọc viên hoa hạch nhỏ đang yêu phía trên thủy huyết, dù chỉ là ngón tay nhưng trong tưởng tượng hắn cơ hồ cảm giác như phần thân của mình bị cô bao bọc lại vậy!

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị chui vào giữa chân ngọc của cô, tròng mắt đen bỗng nhiên trầm xuống một tia sáng lạnh lùng khát máu từ đáy mắt hắn xẹt nhanh qua.

Tang Văn Cách tựa hồ cũng cảm thấy có gì đó không bình thường nên đôi tay nhỏ bé đang bám trên vai hắn đột nhiên dùng lực mạnh hơn một chút, thanh âm mềm mại cũng bắt đầu nhỏ giọng run rẩy: "Gấu, hình như, hình như có người đang đi về phía mình!"

Chương 67

Bị người khác nghe lên qua cánh cửa (thượng)

Nhưng, không, dạ, sao!

Nếu như ý niệm có thể giết người thì cái tên truyền tới tiếng bước chân bên ngoài kia tuyệt đối đã bị vạn tiễn xuyên tâm ngũ mã phanh thây rồi bị lột da hủy thi diệt tích chết không nhắm mắt rồi!

Trong lòng Hùng Thần Giai tràn đầy tức giận, lửa hận còn sâu hơn biển. Nếu bây giờ có người hỏi hắn chuyện muốn làm nhất lúc này là gì, hắn nhất định sẽ âm trầm quay đầu lại nhìn người đó một cái, sau đó nở một nụ cười đủ để làm cho người ta vừa nhìn liền nổi da gà, không nói hai lời nắm lấy cây đao mà đem người đó đi chém liền!

Chuyện cực kì bi kịch trên thế giới là gì, không phải chính là vào thời điểm này bị cái tên nào đó vô cùng không nhân đạo cắt ngang sao?!

Tiếng bước chân càng ngày càng gần hơn làm Tang Văn Cách sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn vốn bị hắn trêu chọc ửng đỏ cũng bắt đầu trắng bệch đi. Lần này đúng là không có vận tốt như ở sân thể dục, bởi vì phòng làm việc của hai người ở gian cuối cùng của hành lang, nói cách khác tiếng bước chân càng ngày càng gần tuyệt đối là đang đi về hướng này rồi!

Nếu như bị người ta thấy được ——

"Ồ!" Tang Văn Cách che mặt giống như rùa rút cổ đem chính mình giấu đi, làm cho Hùng Thần Giai vốn đang cực kỳ tức giận muốn mắng to ra cũng không nhìn được "Xi" một tiếng bật cười.

Tay nhỏ bé lập tức để xuống, mặt oán hận nhìn chằm chằm hắn. Tên đáng ghét này lại còn dám cười, nếu không phải hắn sắc dục công tâm cô sẽ bị lung tung như vậy sao?! Như thế này nếu ngộ nhỡ bị nhìn thấy thì sao đây, nếu bị bắt gặp như vậy cô sao có thể còn mặt mũi nào dạy ở trường nữa?!

"Ngoan, đừng sợ, đừng sợ, không sao đâu." Hùng Thần Giai muốn trấn an yêu thương khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cần môi hồng mọng nước một hợp rồi chợt ngồi dậy kéo cô ôm lên, dùng tốc độ cực nhanh vọt vào phòng rửa tay nhưng vẫn không quên đem đồng quần áo mới vừa bị hắn nài thành một đồng, thuận chân đá xuống dưới ghế sa lon.

Phòng làm việc khác không có phòng nghỉ ngơi, nhưng do bạn gấu đáng khinh nào đó lợi dụng quyền thế cùng tiền bạc thành công khiến hiệu trưởng làm một gian phòng nghỉ siêu cấp hào hoa cho hắn, vì che giấu tai mắt người khác nên cửa vào đặt ở phòng rửa tay.

Dùng chân đẩy ra cửa phòng nghỉ rồi nhanh nhẹn khóa lại. Hùng Thần Giai lông mày rậm, rất là hả hê đem Tang Văn Cách bỏ vào cái giường lớn mềm mại, sau đó liền đè lên môi mòng, ngậm lấy hai cánh môi mềm mại mút vào không cho phép cô mở miệng nói chuyện.

Thần kinh Tang Văn Cách còn đang khấn trương cao độ, cô "Ồ ồ" kêu muốn tránh thoát trôi buộc của Hùng Thần Giai, hai bàn tay nhỏ bé lại bị bạn gấu nào đó dễ dàng dùng một tay áp lên đỉnh đầu, chỉ có thể trái phải uốn éo thân thể, từ trong miệng phát ra âm thanh mơ hồ để bày tỏ bất mãn của mình.

Nhưng khi cô nhận thấy bởi vì chính mình giãy dụa mà khiến cho dị vật trắng kiện nóng bỏng phía dưới càng thêm trường lớn thêm, cô sợ tới mức bật khóc, cái miệng nhỏ nhắn bị Hùng Thần Giai ngậm trong môi gặm hôn, đôi tay lại bị trôi buộc, hiện tại cô giống như cá nằm trên thớt, căn bản là một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Hùng Thần Giai thờ ơ một tiếng, bị cô cọ xát đến nổi đỏ mề hôi trán nhưng lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, hận không thể cứ để cho cô cọ vào người hắn như vậy.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp —— hắn tuyệt đối không nguyện ý cứ như vậy mà nộ khí giới đầu hàng đâu!

"Được rồi, được rồi, cô nhóc bướng bỉnh, em đã mệt nhọc rồi." Hắn bắt đầu dĩ buông cái miệng nhỏ nhắn của cô ra nhưng vẫn chống đỡ ở bờ môi cô, "Khóc thành ra như vậy, xấu hổ chết rồi." Thấy hắn nói như thế trên khuôn mặt nhỏ nhắn dấu hiệu lại muốn khóc càng hăng hơn, hắn lập tức sửa lại lời nói: "Ngoan, ngoan, ngoan, là anh nói sai rồi, coi như công chúa của anh có khóc lem hết mặt cũng vẫn xinh đẹp nhất nha! Ngoan —— đừng khóc, cần thận bị người bên ngoài nghe được đó, em nghe xem, có phải có người sắp tiến vào không?" Nói xong hắn còn cúi đầu cọ khuôn mặt nhỏ bé trắng mịn của cô vài cái rồi vừa hôn vừa gặm.

Quả nhiên một chiêu này tương đối có lực uy hiếp, thân thể mềm mại của Tang Văn Cách chợt chấn động, lập tức cắn chặt cánh môi không nói tiếng nào nhìn hắn, về mặt làm bộ đáng thương, tựa như đứa bé bị ức hiếp đòi hỏi người lớn ôm vào lòng an ủi vậy.

Hùng Thần Giai bắt đầu dĩ cười, sùng ái cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi linh hoạt tron mượt ở trong cổ họng chuyển động đoạt lấy càng

nhều nước mật ngọt hương thơm của cô.

Cô bị hấn hôn đến ngất đại, mắt to long lanh nháy mấy cái cũng không phản kháng nữa, thân thể cũng dần dần mềm lại, vú mềm cùng nụ hoa lần nữa đứng thẳng trên ngực trước mắt Hùng Thần Giai làm cặp mắt hấn cũng nhanh chóng bốc hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Bị người khác nghe lên qua cánh cửa (hạ) (H)

Vào lúc mắt Tang Văn Cách đã sắp trầm luân thì đột nhiên một tràng tiếng gõ cửa truyền tới, cô bị dọa đến ngẩn ra, thân thể đột nhiên liền xoắn chặt lại, không chỉ như thế vốn Hùng Thần Giai đang ôm thân thể mềm mại như nước ở trong ngực giờ cũng bị tác động theo cô, làm cho trong lòng Hùng Thần Giai phải lớn tiếng kêu khổ. Ôi trời ơi, ai tới cứu hấn dùm, ngón tay của hấn còn bị dừng đạo trượt nước như tơ của cô bao quanh! Cô căng thẳng như vậy làm dục vọng của hấn càng không thể nhịn được.

Thần ơi, có ai có thể lý giải cho hấn đây?!

Thế là hấn thừa dịp lúc Tang Văn Cách đang hết sức chăm chú lắng nghe âm thanh bên ngoài, động thân một cái liền vọt vào kiểu huyết vốn đang tràn lan xuân thủy.

Cô bị hấn đột nhiên xông vào duyên dáng kêu to một tiếng: "A —— umh!" Thanh âm mới vừa thốt ra khỏi miệng cô liền ý thức được có người ở bên ngoài nên lập tức khẩn trương đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn lại, oán hận liếc nhìn cái con gấu háo sắc không biết xấu hổ trên người mình một cái.

"Ngoan, ngoan —— ông trời ạ, em đừng xoắn chặt thế!" Hùng Thần Giai chỉ kém là chưa chảy xuống nước mắt nam nhi thôi, thân thể cường tráng đặt ở giữa hai chân tuyết trắng mềm nhò của cô nhưng động cũng không dám động một cái. "Đừng sợ đừng sợ —— bọn họ chỉ là gõ cửa phòng rửa tay, không có chuyện gì, ha?" Vì "tính phúc" của mình mà suy nghĩ, hấn không thể không giải thích với cô nguồn gốc của thanh âm kia nếu không, nếu không hấn sẽ bị cắn chết à!

Hai tay nhỏ trắng như tuyết vừa bung kín cái miệng nhỏ lại vừa liếc Hùng Thần Giai một cái, cô mới không tin lời của hấn nói, coi như là gõ cửa phòng rửa tay, nhưng mà hai người cũng đang ở phòng rửa tay à, ngộ nhờ —— ngộ nhờ bị bắt được cô có chết cũng sẽ không tha thứ cho hấn!

Biết công chúa da mặt mỏng, Hùng Thần Giai vội vàng cúi đầu hôn đôi mắt to hé ra giữa tay cô, vừa an ủi vừa cầu xin khoan dung: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh không có lừa em, là thật, bọn họ thật không tìm được nơi này đâu." Coi như tìm được cũng không vào được à, cánh cửa này hấn am hiểu nhất vì nó là do hấn âm thầm kêu các huynh đệ tốt làm ra, độ tin cậy tuyệt đối là 100%. "Em nghe đi, nghe xem có phải bọn họ đang nói chuyện không? Nghe kĩ xem." Hấn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bệch như tờ giấy hôn rồi lại hôn, hồi hận đến ruột đều xanh rồi. Sớm biết vậy thì hấn đã không hù dọa cô rồi...

Nhưng mà, công chúa bị dọa sợ trông thật đáng yêu nha!

Ý đồ xấu lại nổi lên, Hùng Thần Giai bắt đầu từ từ kéo ra đưa vào, hưởng thụ cảm giác tiểu huyết khí khao bao chặt lấy mình, đây mới thực sự là cảm nhận được niềm vui trong nỗi đau!

Tang Văn Cách bị hấn đâm vào không nhịn được yển chuyển nức nở, tiếng rên rỉ thanh nhã tuyệt vời truyền vào trong tai Hùng Thần Giai giống như nhạc trời: "Ủm —— đừng, đừng... Bên ngoài còn có người... Gấu, anh —— à, anh nhẹ thôi..." Thân thể rõ ràng đang hưởng thụ khoái cảm cao nhất nhưng tinh thần lại đang ở tình trạng báo động cao nhất, đầu gấu này còn có tình làm gương mặt an nhân, tựa hồ bên ngoài có người hay không một chút cũng chẳng quan tâm.

"Không có chuyện gì, yên tâm, tin tưởng anh đi?" Hùng Thần Giai cúi đầu cảm một bên mềm mại chậm rãi xoa nắn, đầu ngón tay thô to cọ sát bừa bãi nụ hoa đỏ tươi mềm mại, đem đầu vú nhỏ nhỏ nguyên bản đang đứng thẳng làm cho càng thêm cứng rắn trường hồng hơn, vốn đã là màu hồng nhạt xinh xinh cũng biến thành màu đỏ cầu hôn.

"Không cần, thật không cần ——" thừa dịp hấn đang dừng động tác trong cơ thể cô, Tang Văn Cách nắm lấy cánh tay có lực cường tráng của Hùng Thần Giai mà luôn miệng cầu khẩn, "Không cần làm có được hay không, van anh —— trở về nhà, trở về nhà rồi tùy ý anh có được hay không?" Vì không để cho tiếp Hùng Thần Giai tiếp tục làm nữa cô quả thật là lỗ vốn to rồi.

Nghe vậy, Hùng Thần Giai rất rối rắm hạ mày xuống, mặc cho hấn định đoạt sao... Đây thật là một điều kiện vô cùng hấp dẫn, thường ngày cô vô cùng kháng cự làm cùng hấn.

Mấy giây sau, hấn vẫn kiên định lắc lắc đầu: "Không được, anh hiện tại rất muốn." Dù sao cũng rất an toàn, dù sao nữa thì sau khi trở về cô vẫn phải theo ý hấn mà —— chỉ là lúc ấy cô không phối hợp chút thôi.

Sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách càng trắng hơn, cô chợt dùng sức cự nhiên đẩy Hùng Thần Giai đang ở trên người xuống, sau đó liền ra sức chống thân thể mềm nhũn bần rần lên bò về phía trước hồng thoát đi móng vuốt gấu.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Em yêu à, em chạy đi đâu? (H)

Hùng Thần Giai nhất thời không chú ý liền bị Tang Văn Cách tránh thoát được.

Hắn ngơ ngác ở tại chỗ, đôi mắt hồ mang theo chút si ngốc sững sờ nhìn về thân ảnh mảnh mai phía trước đang ra sức bò đi, nhìn cái mông tròn nhỏ đáng yêu giẫy dụa qua lại, bàn tay to vội bụng kín lỗ mũi ngăn không cho máu mũi chảy ra ngoài. Nhưng ánh mắt lại vẫn chặt chẽ nhìn chăm chăm phía trước, trông mắt có khuynh hướng cơ hồ như muốn rơi ra luôn.

Trắng kiện nóng bỏng đáng trào do thoát khỏi hoa huyết thủy nộn mà đỉnh đỉnh đứng thẳng ở trong không khí, quanh thân còn tản ra nhàn nhạt khí nóng, trên dương vật còn dính mật dịch đang nhỏ xuống đất từng giọt từng giọt một, rất nhanh liền đem ga giường màu trắng làm ướt một phần nhỏ. Bởi vì Tang Văn Cách chạy trốn quá đột ngột nên trắng kiện cứng rắn thậm chí còn hơi đung đưa trên không trung, mỗi một cái run rẩy cũng chứng tỏ chủ nhân của nó đang cố gắng kiềm nén dục vọng muốn phun trào đến cỡ nào.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn còn vương nước mắt, Tang Văn Cách khó khăn chống đỡ lấy thân thể của mình bò lên phía trước, nhưng do mới vừa bị cắm vào nên thể lực cơ hồ bị tiêu hao nhiều, trong cơ thể còn có dư âm khoái cảm khó có thể chống cự làm cho tứ chi cô hỗn loạn, chỉ có thể bò lung tung lên phía trước mong thoát khỏi móng vuốt của Hùng Thần Giai.

Da thịt trên lưng mảnh khảnh mịn màng như tuyết cùng cái mông đẹp mềm mại mượt mà đáng yêu, còn có...thủy huyết màu hồng như ẩn như hiện lúc cô bò đi khiến Hùng Thần Giai cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bộ vị nào đó phía dưới cũng không tự chủ được càng trở nên cứng rắn trắng kiện khát cầu ẩm áp hơn.

Bàn tay đưa ra phía trước duỗi một cái, dễ dàng bắt lấy eo Tang Văn Cách sau đó không cần tốn nhiều sức liền đem cô kéo trở lại, thân thể nhỏ nhắn mềm mại vô cùng, cơ hồ là một chút sức phản kháng cũng không có, chỉ là sau mấy giây thoát thân Tang Văn Cách lại lần nữa nằm phía dưới Hùng Thần Giai.

"Chạy chạy chạy, em chạy cái gì hả, em cho rằng có thể chạy thoát là được sao?" Gặm cái miệng nhỏ của cô một cái, Hùng Thần Giai vừa bực mình vừa buồn cười, "Lại nói, em có thể chạy đi đâu, nơi này cũng đâu có lớn lắm, em cho rằng em có thể thoát được khỏi lòng bàn tay anh sao?"

Đôi mắt long lanh sợ hãi nhìn hắn, cảm nhận được hắn không có ý tốt đặt mình ở giữa hai chân cô rồi không ngừng dịu dàng vuốt ve chỗ tư mật nhất của phái nữ, làm trong lòng cô vừa sợ vừa xấu hổ, thân thể lại kìm lòng không được có phản ứng, một cổ hương vị ngọt ngào cứ như vậy mà thẩm ra kiểu huyết, mùi hương mê người nhất thời tràn đầy bốn phía.

Mật hoa tràn ra ngọt ngào, Hùng Thần Giai hơi thẳng lưng lại một lần nữa nhét vào nơi ẩm áp bên trong.

"Ừ——" Tang Văn Cách hừ nhẹ ra tiếng, mắt cũng hơi đóng lại, lông mi thật dài rung động, vô cùng đáng thương nhu nhược.

Hùng Thần Giai cúi đầu yêu thương khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bàn tay cũng leo lên hai vú đầy đặn xinh đẹp rồi nắm lấy một bên vú mềm mại bắt đầu xoa nắn, phía dưới cũng chậm chậm thẳng tiến.

"A..." Tang Văn Cách động tình khó khăn ưỡn cong thân thể lên, đem vú mềm của mình đưa gần hơn về phía hắn, Hùng Thần Giai cũng không khách khí liền cúi đầu cắn một nhũ tiềm nhỏ mềm mại rồi lại còn cúi đầu nở nụ cười.

Lúc này giọng nói phía ngoài lại càng lúc càng lớn, tựa hồ như có người đến gần cánh cửa làm Tang Văn Cách sợ tới mức sắc mặt càng tái nhợt hơn, tiểu huyết cũng cắn chặt hơn.

Hùng Thần Giai bị cô xoắn chặt không chịu được, hắn nghĩ muốn bắt chấp tất cả cứ vọt hết vào trong cơ thể cô nhưng mà hắn cũng biết, nếu như hắn thật làm như vậy, công chúa tuyệt đối sẽ không để ý đến hắn nữa!

Thế là hắn chỉ đành cố nén lấy, động tác tay xoa nắn kiều nữ cũng càng thêm dịu dàng vì hắn mong đợi có thể để cho Tang Văn Cách bình tĩnh lại, môi mông liên tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, ngậm lấy môi hồng ti mi trên chọc cho đến khi thân thể mềm mại trong ngực hết run rẩy mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70

Chuyển vào đây? Đùa gì thế!

"Chủ nhiệm, ông xác định cô giáo Tang thật sự là ở trong phòng làm việc này sao?"

Vào thời điểm Hùng Thần Giai đang ở trong cơ thể cô dùng biên độ nhỏ kéo ra đưa vào, bên ngoài lại truyền đến một giọng nói của phái nam vô cùng rõ ràng, Tang Văn Cách cũng nghe được rất rõ ràng, đây chính là người đàn ông mà bọn họ vừa gặp ở cửa trường tên là Sào Văn Ngan.

"Đúng vậy mà, không sai đâu, chính là chỗ này, tôi còn cố tình đi xem thời khóa biểu của hai người bọn họ nữa mà, chưa đến tiết vào lớp — lúc này bọn họ đều nhàn rồi mà!" Thật là chuyện lạ, người đâu rồi, người chạy đi đâu rồi nhỉ?! Thầy chủ nhiệm vuốt cái đầu trụi lủi của mình, mù mờ không hiểu.

"... Bọn họ?!" Thanh âm Sào Văn Ngan tỏ ra có chút nghi ngờ.

"Đúng vậy a, còn có thầy Hùng Thần Giai nữa, hai người bọn họ dùng chung một phòng làm việc mà."

Đôi mắt to của Tang Văn Cách khẩn trương nháy mắt, hai cánh tay nhỏ trắng như tuyết cũng bấu chặt vào cánh tay của Hùng Thần Giai hơn, thủy huyết nhỏ xinh lại càng xoắn chặt hơn nữa giống như không muốn để cho Hùng Thần Giai động đậy vậy, một đôi tai trắng nõn như sò biển cũng dựng thẳng lên tập trung tinh thần lắng nghe bên ngoài nói chuyện, chỉ cách nhau có một bức tường cô tuyệt đối không nguyện ý phát ra bất cứ thanh âm gì để cho người khác nghe đâu!

Cứ như vậy nhưng người chịu khổ lại là Hùng Thần Giai, hần lúng ta lúng túng há mồm ra nghĩ cách giải thích, nhưng giai nhân rõ ràng là không muốn quan tâm hần, lần này nên làm cái gì mới phải đây? Nếu như cô biết được chân tướng — nhất định sẽ không để ý tới hần nữa!

Thân thể cường tráng thon dài cẩn thận cố gắng động một cái, nhưng vừa mới động hai cánh tay mềm mại đang chộp lên cánh tay hần lập tức níu chặt lại, làm Hùng Thần Giai sợ tới mức phải lập tức như vừa rồi cương cứng tại chỗ động cũng không dám động, trong lòng lại ra sức liều mạng chửi mình. Không thể không mắng chính mình được, nếu hần không đùa giỡn thì đâu lâm vào tình cảnh như vậy?!

Lừa Tang Văn Cách lại hại mình, không được gì lại mất, hại người hại mình a!!!

Bên này hần đang đau khổ phát cáu, bên kia Tang Văn Cách vừa nghe phía ngoài đối thoại lại nhăn mày lại, lông mày xinh đẹp thon dài nhẹ nhàng rồi rầm đôn vào một nơi, ngay cả cánh môi cũng nhấp nhô, vẻ mặt nhàn nhạt, Hùng Thần Giai có thể cảm nhận rất rõ ràng được một việc: cô mất hứng.

Thế là trong bụng lại sục sôi, hần lo âu đưa bàn tay bụng lấy khuôn mặt nhỏ bé của Tang Văn Cách, nhìn chung quanh, cuối cùng phát hiện nguyên nhân do lời nói của hai người bên ngoài làm cô không vui, thế là cũng đành phải cố dè xuống dục hòa dốt người lại mà dựng thẳng lỗ tai đi nghe ngóng.

"... Nhưng mà dù sao bọn họ cũng không có ở đây, anh cũng không thể tiền trạm hậu tẩu chuyển vào như vậy được!" Là thanh âm của thầy chủ nhiệm. Mặc dù chỉ gặp qua một lần, nhưng Hùng Thần Giai đối với cái người có sinh lý đặc biệt bình thường ấy cũng có chút ấn tượng, dù sao tuổi cũng lớn mà bộ dáng ngậy ngốc cứ như người "Không nhiễm một hạt bụi" vậy, có thể có mấy người đây? Gặp được, dĩ nhiên là phải thành tâm bái lạy rồi.

Nhưng sau đó lại truyền tới cái thanh âm Sào Văn Ngan mà hần chán ghét nhất, ở đáy lòng Hùng Thần Giai rất ác độc đặt cho người ta cái ngoại hiệu gọi là "Viêm đại tràng", ừ đó, ai bảo tên của hần ta như vậy chứ? Đúng là không dễ nghe chút nào nha! Sao không giống như hần, Hùng Thần Giai, tên rất có khí thế nha!

Nhưng sau khi nghe được câu nói của Viêm đại tràng lập tức khiến tâm tình đang dần dần tốt lên của Hùng Thần Giai lại khó chịu: "Vậy thì cũng có sao đâu, tôi nghĩ cô giáo Tang nhất định sẽ rất hoan nghênh tôi đấy, cô ấy rất là dịu dàng."

"Ách... Nói thì nói như vậy thôi..., cô giáo Tang thật sự là rất xinh đẹp lại dịu dàng, tất cả đồng nghiệp cũng rất ưa thích cô ấy. Nhưng mà còn thầy Hùng... Ách... Hình như anh ta rất bảo vệ cô giáo Tang nha." Nghiêm cấm tất cả phái nam đến gần, quần còn nghiêm hơn cả ba của người ta nữa, cũng không biết có quan hệ thế nào với cô giáo Tang nữa.

Thanh âm Sào Văn Ngan giống như không chấp nhận: "Tôi thấy thầy Hùng chỉ là một bên đơn phương tình nguyện thôi?! Cô giáo Tang xinh đẹp cao quý như vậy, hần tuyệt đối không xứng với cô ấy chút nào!"

Nghe vậy, Hùng Thần Giai giận đến muốn nhe răng, hần không lập tức xông ra đem cái mặt của hần đánh cho lệch một bên được! Nhưng giai nhân phía dưới lại cầm cánh tay hần thật chặt làm hần không thể động đậy được.

"Ha ha..." Thầy chủ nhiệm cười gượng, "Tôi nghĩ vẫn nên chờ một người trong bọn họ trở lại rồi hãy tính, nếu cứ lờ mờ chuyển vào cũng không tốt."

"Đây là phòng làm việc của trường học, tại sao tôi muốn chuyển vào phải hướng bọn họ xin phép?" Sào Văn Ngan rất không hiểu rõ, cũng có chút bất mãn, "Tóm lại cứ như vậy đi tôi trước hết đem đồ của tôi để ở đây, anh xem nơi này cũng không phải rất lớn ư, bọn họ chỉ có hai người, quá lãng phí rồi!" Huống chi, đem giai nhân xinh đẹp đặt ở bên cạnh cái đầu gấu nguy hiểm trời phạt cũng chắc chắn là không đồng ý nha!

Hùng Thần Giai càng dùng sức cắn chặt răng, mẹ nó, chuyển vào đây sao? Cái tên Viêm đại tràng đó muốn đùa cái vậy hả?!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Thật ra là, thật ra là anh chọc em thôi!! (thượng)

Nghe đối thoại bên ngoài của hai người, mặt Tang Văn Cách càng trắng hơn.

Ông trời ơi, đùa cái gì thế, Sào Văn Ngan muốn dòi vào đây sao? Chuyện này tuyệt đối là không được!! Lấy cái tính ở đâu cũng có thể nổi thú tính của đầu gấu như vậy, làm sao có thể chỉ vì có người ngoài ở đây mà hấn sẽ ngại không xuống tay với cô? Đến lúc đó... Ngộ nhờ có cái vận nhất... Ông trời, cô lúc ấy dù có phải nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nữa nha!

"Nói là nói như vậy... Nhưng mà..." Thầy chủ nhiệm rõ ràng có chút chần chờ, trong lòng hấn nghĩ tới trước đây không lâu hiệu trưởng dặn đi dặn lại hấn không có chuyện gì thì tốt nhất không nên trêu chọc thầy Hùng, thế nhưng vị Sào Văn Ngan này là cháu ruột của hiệu trưởng hấn cũng là không chọc nổi nha! Bây giờ hấn đã vào thế cối lên lưng hổ rồi, hấn nên làm thế nào mới được đây?

Vò vò đỉnh đầu suy nghĩ lại, thầy chủ nhiệm cuối cùng quyết định: "Thầy Sào, nếu không thì như vậy đi, anh trước hết cứ đi lên lớp dạy đi, xong tiết học chúng ta lại nói, khi đó nói không chừng thầy Hùng cùng cô giáo Tang cũng đều đã trở về!" Ủ, phương pháp này là tốt nhất, tuyệt đối sẽ không đắc tội bất kỳ bên nào!

Nhưng mà... Tại sao hiệu trưởng bảo hấn không nên đi chọc thầy Hùng đây? Nếu như thầy Hùng rất nguy hiểm như trong lời nói, vậy tại sao hiệu trưởng không thuận tiện cảnh cáo cháu của mình trước? Cho nên... Chắc là sẽ không có phiền phức gì lớn đâu nhỉ?

Càng nghĩ càng thấy đúng, thầy chủ nhiệm gạt đầu một cái, cả cái đầu bóng lưỡng sáng lên trong nháy mắt.

"Ừ, vậy cũng được, cảm ơn chủ nhiệm." Sào Văn Ngan suy tính chốc lát, sau đó gạt đầu.

Hùng Thần Giai nghe vậy nóng muốn bốc khói, mẹ kiếp đùa cái gì thế, hấn vắt hết óc để làm ra một cái căn cứ hèn hò bí mật này có thể để người khác tùy tiện vào sao?! Tùy tiện đến mức chó hay mèo cũng có thể đi vào sao?!

Hấn tức giận, khuôn mặt nguyên bản vô cùng tục tĩu nhất thời càng thêm lộ ra vẻ hung thần ác sát, nồng nặc sát khí từ trong hai mắt hấn bắn ra, nếu không phải Tang Văn Cách đang ở bên cạnh hấn thì động tác thứ nhất tuyệt đối sẽ là xông ra đánh cái tên Viêm đại tràng một trận mới hả dạ!

Hai người cứ chìm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, ngược lại quên mất hạ thân vẫn còn dính chặt với nhau. Nếu không phải Tang Văn Cách nóng lòng muốn đứng dậy, đoán chừng Hùng Thần Giai vẫn còn ở trong oán thầm cùng bạo lực.

Thế là một lúc sau, hai người cũng đều cương cứng người.

Tang Văn Cách lập tức cảm thấy đại sự không ổn, một loại dự cảm chẳng lành từ trong óc từ từ dâng lên, thế là theo bản năng, cô chống thân thể muốn chạy trốn.

Lần này Hùng Thần Giai đã đoán trước rồi, hấn cười xấu xa thu hồi ý nghĩ lại, tay mát lạnh lẹ giữ lấy Tang Văn Cách không cho cô động dậy, đôi môi mỏng liền đi đến gần hôn gò má của cô, vừa hôn vừa phách lối nói: "Lần này không thể chạy rồi chứ?!" Nói xong hấn liền dùng sức, đem chính mình càng thêm đưa sâu vào trong thân thể của cô.

Vốn tính thần Tang Văn Cách đang khản trương nghiêm trọng bị va chạm liền lập tức giật mình, thân thể bị Hùng Thần Giai ôm vào trong ngực cũng hung hăng run lên một cái rồi lại không nhin được mà kinh hô một tiếng, sau đó nhanh chóng đưa tay che miệng của mình lại, oán hận nhìn Hùng Thần Giai, trong đôi mắt to xinh đẹp bắt đầu đốt lửa giận thiêu đốt con gấu háo kia.

Hùng Thần Giai cười cười, sau đó cắn môi của cô rồi lại hung hăng hút mút, công kích dưới hạ thân càng phát ra bén nhọn, mỗi một cái cũng đều thẳng tắp tiến vào chỗ sâu nhất của cô, trắng kiện dâng trào ma sát qua vách thành mềm mại bên trong, kích thích Tang Văn Cách từng trận khoái cảm mà không tự chủ được run rẩy.

Hấn là quyết tâm muốn cô kêu thành tiếng, cho nên mỗi một cái cũng không chút lưu tình, nhưng hấn cũng chú ý không làm cô bị thương, quy đầu không lờ nhiều lần tiến vào miệng tử cung nhỏ hẹp mềm mại, không chờ nó thích ứng liền rút lui ra khỏi, sau đó lại ngay lập tức xâm nhập vào, cái móng gầy gò chuyển động giống như chạy bằng motor điện loại mạnh nhất vậy, cường đại phải nam vào giờ khắc này càng lộ rõ không thể nghi ngờ.

Thấy Tang Văn Cách che cái miệng nhỏ nhắn thật chặt không chịu phát ra tiếng, mày rậm liền cau lại, một bàn tay to với tới đem hai móng vuốt nhỏ bé dễ dàng kéo xuống đưa lên đỉnh đầu, phía dưới càng thêm nhấn tâm bắt đầu chống đối, tiếng vang dâm mỹ do thân thể giao tiếp vang dội cả căn phòng.

"A — ừ, ừ, ừ..." Theo mỗi một cái động tác của hắn, Tang Văn Cách khó có thể không ưm ra tiếng, nhất là khi hắn xấu xa cố ý tiến vào sâu hơn càng dùng sức hơn, thanh âm của cô cũng không ngừng được mà càng trở nên yêu kiều ngọt ngào hơn, trong lòng rõ ràng không muốn như vậy nhưng lại không chịu nổi mà kêu lên, phản ứng của thân thể chung quy là không lừa được người.

Mây rậm nhảy lên, Hùng Thần Giai nhìn khóe mắt Tang Văn Cách tràn ra giọt nước mắt trong suốt, bắt đầu dể lỏng đầu một cái, hôn hôn lên cánh môi của cô, còn cái tay khác sờ lên kiều nữ mềm mại xinh đẹp rất tròn, vừa xoa vừa nắn, khiến cho thân thể mềm mại của Tang Văn Cách khẽ run, một chữ cũng không thốt ra được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Thật ra là, thật ra là anh chọc em thôi!! (hạ)

Tiếng rên rì của Tang Văn Cách càng lúc càng lớn, tiếng ưm kiều nữ uyển chuyển vang bên tai làm Hùng Thần Giai cơ hồ muốn lập tức tháo giáp đầu hàng. Nhưng hắn vẫn cố khắc chế tinh thần để không buông thả dục vọng, bàn tay buông hai cổ tay của Tang Văn Cách ra liền đổi chỗ treo lên vòng eo mảnh khảnh mềm mại, thời điểm chạy nước rút liền nắm lấy eo của cô nhẹ nhàng bừa bãi động theo hắn, đồng thời để cho chính mình vào sâu trong cô hơn.

"A, a, a..." Tang Văn Cách có lẽ đã đánh mất năng lực ngôn ngữ, hai tay nhỏ bé dù đã lấy lại được tự do nhưng chỉ có thể níu chặt cái mền, thân thể trắng như tuyết bị hắn bừa bãi động lúc lên lúc xuống, thỉnh thoảng có hương vị chất lỏng ngọt ngào từ bộ vị kết hợp của hai người trào ra, mùi thơm nồng đậm làm cho cả gian phòng càng thêm lộ vẻ sắc tình đậm mỹ.

Còn hai bầu vú yêu kiều ở dưới móng vuốt gấu đang nở rộ ra, đầu vú mềm mại ướt át nho nhỏ nhu nhu nhúc nhúc đứng thẳng lên, màu hồng xinh đẹp làm cho người ta không nhìn được sinh ra một loại dục vọng muốn hung hăng giày xéo nó.

Hùng Thần Giai nuốt một ngụm nước miếng, cúi đầu ngậm lấy một bên đầu vú mềm mại dùng sức ở trong miệng bắt đầu cọ sát lẫn nhau, hàm răng bén nhọn mỗi một lần đều lướt qua quang vú mềm mại, đem trọn cả kiều nữ cắn vào làm hiện ra đây vết đỏ, mềm mại đỏ tươi càng trở nên cứng rắn vô cùng, nung nấu rung động ở nơi đó, bộ dáng như nước trong veo khiến cho Hùng Thần Giai một lại một lần đốt thêm trận lửa dục vọng, tráng kiện to lớn còn chôn ở trong thân thể của Tang Văn Cách.

Chỗ của cô căn bản rất chặt, lúc Hùng Thần Giai kích cỡ nhỏ phụ nữ bình thường còn không chịu nổi, huống chi là thân thể mềm mại nhu nhúc như cô? Nếu không phải so sánh với người thường thân thể Tang Văn Cách nhạy cảm hơn một chút, sợ là sớm đã bị bật cười muốn chết ở trên giường!

Cô nhận thấy cái vật kia ở trong thân thể giống như lại trưởng lớn thêm một vòng nữa, làm cô sợ tới mức đôi mắt cũng chuyển hồng, cái miệng tròn mềm ẩm ướt nhỏ nhắn khẽ đẹp lại, mắt lại muốn khóc đến lệ hoa đái vũ.

Tang Văn Cách thật sự sợ, cô đã bảy năm không làm chuyện như vậy rồi, mà bảy năm sau vừa gặp lại đầu gấu đã áp đảo đè cô làm cô không kịp trở tay, trừ làm ra cũng chỉ có làm! Làm sao cô có thể không sợ hãi chứ?!

Tròng mắt đen chứa đầy dục vọng nồng nặc, nơi kết hợp của hai người nóng rực cơ hồ như có thể đem Tang Văn Cách đốt cháy luôn vậy. Cho dù trong lòng sợ nhưng cô cũng hiểu hiện tại muốn Hùng Thần Giai dừng lại căn bản là chuyện không thể nào, gãi đầu gãi này ngày thường chính là người tính tình thô lỗ, có một ít dịu dàng duy nhất cũng đều là đối với cô, hiện nay muốn hắn ngừng, còn bắt hắn không được làm, đó là chuyện tuyệt đối không thể. Tang Văn Cách cũng có thể tưởng tượng được cảnh tượng nếu cô yêu cầu không làm, Hùng Thần Giai sẽ cố sức vừa tức lại vừa dụ dỗ cô như thế nào.

Hùng Thần Giai tựa hồ cũng nhìn ra Tang Văn Cách có chút ý đồ gì đó — mà loại ý đồ này đối với hắn là tuyệt đối cực kỳ bất lợi đây! Thế là động tác hành động trước suy nghĩ đã nhanh chóng làm ra lựa chọn, cái móng gầy gò có lực bắt đầu càng thêm mãnh liệt đụng vào, mỗi một lần chạy nước rút cũng đi vào trong cùng không cho cô cự tuyệt.

Trên cái bụng tuyết trắng bình thân nổi lên một vật hình trụ rất rõ ràng, theo động tác mỗi lần rút ra đưa vào của Hùng Thần Giai cũng biến mất rồi lại xuất hiện, tràn đầy tinh lực đoạt lấy làm tiếng rên rì của Tang Văn Cách cũng tan ra, trở thành từng mảnh nhỏ — ban đầu cô nghĩ nếu cự tuyệt tự nhiên cũng không giải quyết được gì, hiện tại dừng nói là cự tuyệt, cô cơ hồ muốn rên rì cũng rên rì không ra tiếng nữa là!

Đầu óc cô hỗn loạn chìm đắm trong khoái cảm tràn đầy, Tang Văn Cách chỉ loáng thoáng nghe được một vài tiếng của hai người bên ngoài, những chữ kia lọt vào tai cô từng chữ cô đều biết nhưng lại không lý giải được. Đôi mắt đẹp mê ly ngập nước, tiếng ưm thờ gấp trở thành thanh âm duy nhất của cô.

Không biết đã trải qua bao lâu, cô chỉ cảm thấy tốc độ chạy nước rút của người đàn ông trên người cô càng tăng càng nhanh, mỗi một cái đều hung hăng xông vào chỗ sâu nhất của cô, loại cảm giác bị hung hãn có lực đoạt lấy làm Tang Văn Cách không nhìn được chảy nước mắt, thân thể mềm mại nhu nhúc giống như thác nước vô lực té vào trong ngực của Hùng Thần Giai thừa nhận hắn lại sắp bộc phát ra.

Một cổ nhiệt lưu nóng bỏng vọt vào thân thể của cô, rưới vào tử cung nhỏ nhắn mềm mại, Tang Văn Cách giật nảy người rung mình một cái, mắt đẹp hơi khép lại vào thời khắc cao trào nở rộ sau cùng không nhìn được liền thét chói tai ra tiếng.

Sau đó, Hùng Thần Giai dịu dàng ôm cô vào trong ngực, cô liền quyết môi hồng uất ức khóc, cũng không quan tâm thân thể mình đang trần truồng bị cái con gấu nào đó cũng đang không một mảnh vải che thân ôm lấy, tay nhỏ bé níu chặt lấy cánh tay của Hùng Thần Giai, khóc đến rất đáng thương.

Hùng Thần Giai làm sao không biết cô đang khóc vì cái gì, một hồi lâu sau, hấn vô lực liếc Tang Văn Cách một cái, thật sự hấn rất đau lòng bộ dáng cô khóc sụt sùi đến lê hoa đài vũ nên không nhịn được đem miệng đưa tới, ở bên cái tai nhỏ trắng nõn của cô nhỏ giọng nói một câu.

Sắc mặt Tang Văn Cách nhất thời đại biến!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Anh sẽ vĩnh viễn ở cùng với em

Vuốt cái móng đau của mình, Hùng Thần Giai uất ức từ trên đất đứng dậy dùng đôi mắt hổ vừa chột dạ vừa buồn bã nhìn chằm chằm cô gái đối diện mình, nhỏ giọng nói thầm "Anh chỉ đùa chút thôi mà, em có cần phải đá xuống giường luôn không?" Xem ra sức lực của công chúa cũng không nhỏ nha, qua nhiều năm như vậy thể lực quả nhiên đã khá hơn nhiều rồi, cô lại có thể trong nháy mắt làm hấn đang hoàn toàn không có phòng bị gì mà đá thẳng chân xuống giường? Tiềm lực bộc phát này tuyệt đối không thể khinh thường nha!

Nhưng trên thực tế thì sao?

Tang Văn Cách vô cùng hung hãn đá con gấu kia lọt giường xong mới phát giác lưng mình bị đau, nhất là mới vừa rồi dùng hai chân thon dài để đá hấn làm cô càng thêm bần rùn vô lực toàn thân, nghĩ đến đây, mất to mạnh mẽ trừng về phía Hùng Thần Giai, đều là do đầu gấu vô sỉ này làm hại mà!

Cô thật không nên đá hấn, mà nên tìm cây đao lớn cắt hấn thành tám khúc luôn mới đúng!

Cái tên xú nam nhân này, cư nhiên, lại dám lừa gạt cô, hơn nữa còn lừa gạt lâu đến như vậy!

Thấy sắc mặt Tang Văn Cách vẫn không được tốt, Hùng Thần Giai lúc này mới vuốt cái móng chột dạ lại thể hiện tràn đầy lấy lòng lại gần: "Công chúa..." Đùng là hấn không có chí khí một chút, nhưng da mặt dày hấn làm gì để ý đến cái này, lại mặt dày mày dạn xán đến, "Công chúa — công chúa — công chúa ————" không biết đã gọi bao nhiêu lần rồi hấn cũng không sợ làm phiền người khác vẫn cứ kêu làm tâm Tang Văn Cách vừa phiền vừa nóng lên, hấn không thể cho hấn một cái tát không thấy trời trăng luôn còn tốt hơn để cho hấn ngồi ở đây chọc giận cô!

"Anh thật sự là không có cố ý mà, em tha thứ cho anh phạm lỗi lần đầu đi mà, có được hay không? Anh bảo đảm đây là lần đầu cũng là lần cuối, lần sau không làm vậy nữa!" Dứt lời, Hùng Thần Giai hết sức "Thành kính" gơ lên bốn đầu ngón tay, làm tư thế thề thốt.

Tang Văn Cách nhìn hấn một cái, vốn đang tức giận thần sắc chuyển sang ảm đạm, cô vô lực thở dài: "Được rồi, đừng có mà đùa nữa đi, không có ai thề mà đưa bốn ngón tay hết." Coi như hấn thật tâm thật ý thề thì sao cô khẳng định đợi đến lần sau lại có cơ hội như vậy, hấn vẫn sẽ lừa gạt cô tiếp, điểm này cô đã biết vô cùng rõ ràng rồi.

"Ách..." Bị vạch trần nhưng anh bạn gấu nào đó vẫn không biết xấu hổ gãi gãi đầu, đầy sinh lực bò lên giường, da mặt dày đem mặt to cọ bả vai của Tang Văn Cách, vừa cọ qua cọ lại còn dùng thanh âm tựa như làm nũng nói, "Anh biết ngay công chúa nhà ta là thiện lương đáng yêu nhất mà." Nói xong còn cẩn nhẹ một cái lên khuôn mặt nhỏ bé mềm mại lưu lại một phiến nước miếng cùng ánh mắt khi dễ Tang Văn Cách, hấn đưa bàn tay gãi đầu cười hắc hắc, miệng rộng há ra lộ hai hàm răng trắng sáng chói mắt.

Trong nháy mắt Tang Văn Cách cứ tưởng là mình nhìn lầm, cô tưởng rằng mình thấy được mặt trời chứ.

"Tôi thiện lương đáng yêu ở chỗ nào hả?" Nhanh chóng thu hồi ý định, mất to khề liếc về phía bản mặt nịnh hót của Hùng Thần Giai, "Có phải vì anh thật cảm thấy tôi thiện lương đáng yêu quá, nên lừa gạt tôi nói gian phòng này hiệu quả cách âm không tốt đúng không?" Hấn đầu chỉ là nói không tốt, lời hấn nói quả thực là tệt hết biết ấy chứ!

Cái tên đầu gấu này một chút cũng không đáng yêu mà! Lại nhớ tới lúc ấy, cô quả thật đã cảm thấy có chút kỳ quái rồi, tại sao hấn dám buộc cô rên rỉ ra tiếng mà không sợ bị người ta nghe thấy chứ, thì ra làm nửa ngày toàn bộ đều là lừa gạt cô!

Phòng nghỉ hiệu quả cách âm tốt vô cùng, trên căn bản nếu như ở chỗ này có cái quả bom gì đi nữa, coi như đã nổ cũng sẽ không có ai phát hiện ra được, hơn nữa quan trọng nhất là — ở bên trong, người ở trong có thể không chế thanh âm bên ngoài có truyền vào được hay không!

Đây chính là nguyên nhân Tang Văn Cách dù có rên rỉ lớn tiếng cỡ nào thì thầy chủ nhiệm đầu trục cùng Sào Văn Ngạn cũng không nghe thấy, mà trái lại hai người ấy nói chuyện nhỏ tiếng như vậy lại có thể truyền vào bên trong không sót một chữ.

"Nơi nào cũng thiện lương nơi nào cũng đáng yêu." Thấy cô nuốt giận dùng đôi mắt nhỏ tựa như đùa giỡn liếc hấn là một cái, Hùng Thần Giai lập tức biết

cô không tức giận nữa rồi, thế là thân thể cao lớn lại quần vào, bàn tay kéo Tang Văn Cách ôm vào trong ngực thật chặt, cúi đầu nói lời ngon tiếng ngọt: "Dù sao, dù sao nếu như em không phải thiện lương cũng không đáng yêu đi nữa, anh cũng sẽ vĩnh viễn ở bên em, thích em, em yên tâm đi!" Chính là như vậy đời này cuối cùng cô chính là trốn không thoát rồi!

Tang Văn Cách lẳng lặng nhìn hần, trong nháy mắt đó, trông mắt cô lại dịu dàng như nước.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Em thích anh có đúng hay không?

Thế là Tang Văn Cách đang cảm động bị Hùng Thần Giai đeo bám dai dẳng ôm vào trong ngực, vành tai và tóc mai chạm vào nhau một lúc lâu mới miễn cưỡng nguyện ý buông cô ra để cho cô lên lớp dạy học.

Vừa buông tay vừa lầm bầm: "Tụi nó cũng đã sắp thi đại học rồi, còn phải học âm nhạc làm gì nữa." Sao cô cứ phải đi lên lớp nhỉ, không bằng ở lại chỗ này cùng với hần lần qua lộn lại trên giường còn hơn.

Tang Văn Cách bắt đầu đi liếc hần một cái, bộ dáng nũng nịu đẹp đẽ khiến bụng dưới của Hùng Thần Giai lại căng thẳng, không kiềm được liền muốn đưa tay ra kéo cô vào ngực lại bị Tang Văn Cách nhẹ nhàng né tránh được, mày rậm nhíu một cái, một luồng sát khí hung ác nhất thời dâng lên mặt, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của Tang Văn Cách có chút không vui, hần lập tức gió chiều nào theo chiều đó toét miệng ra cười ngọt như kẹo mạch nha: "Chế độ giáo dục bây giờ thật là càng ngày càng cứng nhắc càng ngày càng sa đọa rồi, vì trước khi vào đại học còn cường bách bọn học sinh phải học thể dục âm nhạc mỹ thuật... Phô khoa, thật là quá phận, quá nông cạn rồi, quả thật chính là làm chuyện vô ích mà! Thật ra thi lên đại học có ích lợi gì chứ? Không phải cũng có rất nhiều người học đại học xong nhưng vẫn không tìm được việc làm không lấy được vợ không nuôi được cuộc sống gia đình không thể nuôi con đó sao, còn không bằng học theo anh làm xã hội đen ——" Lỡ miệng nói ra hần cũng giật mình, bàn tay lập tức che miệng lại, đôi mắt đen như mực nhìn chung quanh. Cũng thật may vừa phát hiện ra không nhìn thấy bóng dáng Tang Văn Cách ở bên cạnh.

"Được rồi đừng làm bầm nữa." Tang Văn Cách khẽ nâng cánh môi hồng nhuận lên, lúc này khi hần đang thao thao bất tuyệt diễn giảng cô đã mặc quần áo chỉnh tề rồi, chỉ trách đầu gối này lúc thô lỗ thì vô cùng thô lỗ, còn lúc tỉ mỉ so với ai khác lại càng tỉ mỉ hơn, trong phòng nghỉ còn cố ý an bài một gian phòng thay quần áo, bên trong chất đầy quần áo phụ kiện của phái nữ, ngay cả nhãn mác cũng chưa có tháo xuống.

Chuyện quần áo cô không cần phải lo nữa nên Tang Văn Cách cũng không còn giữ cái suy nghĩ quần áo mình lúc này đã bị đầu gối đá vào dưới ghế salon rồi. Chuyện cô lúc này đang rối rắm là —— phải giải thích thế nào với người khác về việc quần áo lúc buổi sáng và bây giờ không giống nhau đây?

Thấy cô cứ nhíu mày không buông ra, Hùng Thần Giai không chút cố kỵ về việc hần đang trần truồng khoe ra thân thể rắn chắc màu đồng, một tay khẽ chống dậy, chuyên chú ngưng mắt nhìn người yêu, trái lại với ánh mắt không che giấu chút nào của hần Tang Văn Cách lại thấy cực kỳ không được tự nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần ửng đỏ lên.

"Hắc hắc..." Hùng Thần Giai cười, thừa dịp giai nhân đang xấu hổ nhào tới trước đem cô ôm lấy, nắm vòng eo mảnh khảnh không đầy một gang tay liền hướng áp xuống giường, sau đó dùng miệng loạn hôn khắp cả mặt cô hết sức nhiệt tình, như đại cầu rửa mặt thay cô vậy.

"A ——" đôi môi anh đào khẽ bĩu ra, Tang Văn Cách bắt đầu đi mặc cho con gối nào đó đè cô ở dưới thân thể tận tình giày xéo, đôi mắt lung linh mơ hồ thoáng qua một tia ngượng ngùng.

Thật là sao vào lúc cô xấu hổ như vậy lại bị cái tên Hùng Thần Giai luôn luôn cầu thả này bắt được vậy chứ!

Miệng rộng toét ra cười càng thêm chói mắt, từ góc độ của Tang Văn Cách nhìn sang, cơ hồ không nhìn thấy cả người hần mà chỉ thấy hai hàm răng tỏa sáng lấp lánh kia thôi.

Càng nghĩ càng khó chịu, cô mân mân miệng nhỏ, thừa dịp đầu gối chưa chuẩn bị, hung hăng đem hần đẩy ra, sau đó linh xảo nhảy xuống giường liền cách xa Hùng Thần Giai năm bước.

"Em tránh xa như vậy làm cái gì, anh cũng sẽ không ăn thịt em." Đại Hùng rất là bất mãn, đưa tay muốn bắt lấy cô nhưng lại thấy Tang Văn Cách không ngừng lui về phía sau, mày rậm căng thẳng, liền bỏ dẫy đi về phía cô, không thêm để ý đem thân thể cường tráng hoàn mỹ của mình tự nhiên biểu diễn ở trong không khí.

"Quý mới tin anh á." Tang Văn Cách nhăn lỗ mũi, bắt đầu cùng hần rượt đuổi vòng vòng trong phòng, tóc thật dài xinh đẹp rớt xuống trán, đầu vai nhu nhược xinh xắn, đường cong xinh đẹp làm cho cô nhìn giống như là một cô gái thanh xuân xinh đẹp vừa mới lớn.

Hùng Thần Giai nhất định nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, trông mắt đen thâm thúy thẳng tắp soi vào đáy mắt của Tang Văn Cách, rõ ràng trong ánh mắt long lanh như nước của cô hần chỉ nhìn thấy một tia cười dịu dàng cùng ngượng ngùng, lại hoàn toàn không thấy sự kháng cự gãy gục của bảy năm trước nữa.

"Ha ha ha ha ha ——"

Thấy hắn cười đến là lạ, Tang Văn Cách không khỏi lo âu dùm mà nhìn sang hắn, gã đầu gấu này bị ngu đi rồi sao? Tại sao hắn không tới bắt lấy cô mà ngược lại còn cười đến thật phách lối như vậy chứ?

Hùng Thần Giai cầm đầu cầm cổ cười một lúc lâu mới dừng lại, trông mắt đen rạng rỡ phát sáng ngắm nhìn cô, một giây kế tiếp, Tang Văn Cách cơ hồ không thể thấy rõ động tác của hắn là như thế nào, chỉ biết mình đã bị nhét vào trong lồng ngực quen thuộc cường tráng kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngốc ngửa lên, đôi mắt lung linh lộ ra chút mê vờng: hắn muốn làm gì vậy?

Môi mọng nhẹ nhàng đặt lên cánh môi mềm mại, giờ khắc này, cuối cùng Hùng Thần Giai cũng có thể quang minh chính đại hỏi ra một câu: "Công chúa, em thích anh có đúng không?"

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách lập tức đỏ hồng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Tôi thật sự thích anh sao? (thượng)

"... Không biết anh đang nói gì ở đây nữa." Tang Văn Cách quần bách xoay người bước đi, cô cảm giác hai gò má của mình tựa hồ nóng đến độ có thể luộc chín trứng gà luôn rồi.

"Làm sao em có thể không hiểu anh đang nói gì?" Hùng Thần Giai sai mấy bước chân phóng tới đem giai nhân nhét vào trong ngực, không ngừng cười hắc hắc, khuôn mặt cương nghị vùi vào cổ của cô, hơi thở ấm áp phun trên da thịt nhạy cảm, "Trên thế giới này không có ai có thể hiểu rõ em hơn anh đâu, cũng giống như thế, không có ai có thể hiểu anh hơn em." Cho nên, mỗi khi cô có một chút động lòng, một chút chần chờ, hắn đều có thể nhìn thấu tất cả, vì vậy nên hắn cũng biết mình cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội nào.

Công chúa của hắn, trong lòng cô thật sự là có hắn.

Bất kể nguyên do bởi vì con gái luôn không thể quên được người đàn ông đầu tiên hay là bởi vì da mặt hắn dày sống chết bám riết lấy cô làm cô động lòng thì công chúa của hắn cuối cùng cũng đã dành một chỗ ở trong lòng cho hắn rồi.

Bị anh bạn gấu nào đó ôm chặt đến không thở nổi, Tang Văn Cách không thể làm gì khác hơn là lại vận dụng vũ lực lại đẩy hắn ra, nhưng mà dù cô cố sức thế nào thì cái người da dày này vẫn luôn chiếm ưu thế, bởi vì cô vẫn không thể nhúc nhích được chút nào, ngược lại, miêng của hắn còn càng ngày càng không an phận, theo cái cổ tinh tế mềm mại mà gặm xuống xương quai xanh giống như rất muốn đem cô hã hê ăn sạch sành sanh một lần nữa vậy.

Cô còn phải lên lớp nha!

"Tôi với anh không có quen thân nên một chút cũng không hiểu rõ anh." Tang Văn Cách mấp máy cánh môi, ra sức đẩy hắn nhưng đáng tiếc ngay cả hai cánh tay nhỏ bé cũng bắt đầu bị giam giữ, "Nếu anh không buông ra tôi sẽ tức giận."

Biết cô nói thật, nếu lại không buông tay cô có thể thật sẽ tức giận, thế là Hùng Thần Giai nuốt tất cả uất ức lại mà buông lỏng tay ra nhưng đôi mắt đen vẫn nhìn chăm chăm Tang Văn Cách, lâu bầu: "Rõ ràng chúng ta rất thân thiết, làm sao cứ phải cùng anh phui sạch tất cả quan hệ như vậy chứ, anh cũng không có ăn..." Đoạn cuối biến mất khi bắt gặp ánh mắt Tang Văn Cách vừa nhìn sang. Môi mọng khẽ ngậm lại, quay đầu đi.

Tang Văn Cách vốn là có chút giận hờn bởi vì bị con gấu nào đó cạy mạnh, mà cô không biết nên khóc hay nên cười nữa, cô nhìn hắn, khe khẽ thờ dài, cái tên khờ này, chẳng lẽ không biết muốn nói xấu sau lưng người ta thì cũng nên nhỏ giọng một chút sao, nói lớn tiếng như vậy còn sợ người ta nghe lên sao? Nhìn về mặt... Hừ.

Hơn nữa, dáng dấp cao lớn hung ác là thế lại còn lộ ra vẻ mặt hờn dỗi như vậy ra ngoài căn bản là dọa người hơn ấy chứ!

"Tôi đi lên lớp trước, anh thích làm sao thì làm đi." Cô vừa nói vừa bắt đầu sửa sang lại quần áo mới vừa bị Hùng Thần Giai nhào tới cọ loạn mà nhăn nhu lại, sau khi tất cả đã chỉnh tề cô liền sau xoay người đi kéo cửa phòng nghỉ ra, nhưng cô kéo thế nào đều kéo không ra được.

Quay đầu lại, chỉ thấy một anh bạn gấu nào đó vốn vẫn còn giả bộ hờn dỗi nhìn bên trái một chút rồi lại nhìn bên phải một cái nhưng lại không nhìn cô.

Tang Văn Cách bất giác vừa bực mình vừa buồn cười: "Này, anh mở cửa ra đi."

Lần này con gấu kia không những không nhìn cô, thậm chí còn làm ra một bộ nhàn nhã bắt đầu huyết gió, tâm tình thoát nhìn tựa hồ là cực kỳ tốt.

"..." Tang Văn Cách không nói gì nhìn hấn thật lâu, hấn thì ngồi huyt gió, cô thì cứ đứng tại chỗ nhìn, chuẩn bị cùng hấn kiên trì xem ai sẽ nhận thua trước.

Quả nhiên vẫn là Hùng Thần Giai.

Ừ... Cũng không tính là nhận thua nha, hấn chỉ là hơi liếc mắt nhìn cô một chút thôi, đưa tay làm tư thế "Tiễn đi": "Em không phải muốn đi sao, không phải em nói là muốn đi lên lớp dạy à, em trốn dạy như vậy xứng danh làm cô giáo không hả?"

Tang Văn Cách nhìn hấn, lại nhìn sang cái cửa một chút, thật sự không hiểu nổi một phòng nghỉ thôi cần gì phải làm cái cửa kỹ thuật cao làm gì nữa, cô không thể làm gì khác hơn là đành đi tới trước mặt của Hùng Thần Giai, đưa tay sờ cằm của hấn, cất lên giọng điệu ôn thanh mềm mòng hiềm có: "Nhanh lên một chút mở cửa đi nha..., tôi thật sự có tiết dạy, anh không phải cũng có tiết phải dạy sao?" Thời khóa biểu của hai người bọn họ cũng dán ở trên cái bảng đen trong phòng làm việc mà nên cô nhớ tiết này hai người đều có lớp phải dạy nha.

"Anh là thầy dạy thể dục chứ không phải là thầy dạy số học hay vật lý gì, coi như là lên lớp trễ thì bọn nhóc đó cũng sẽ thật biết điều mà chạy quanh sân tập mấy vòng để làm nóng người trước nha." Dù sao ở trong trường học môn thể dục đối với học sinh cũng yêu cầu không cao, chỉ cần có thể chạy là được rồi, hấn cũng mừng rỡ nhẹ nhõm, chớ cùng hấn mà nói cái gì lòng trách nhiệm gì gì ấy, hấn đã sớm chào thua rồi!

"Nhưng mà tôi ——"

Hùng Thần Giai nhấn tâm cắt đứt lời cô, "Em cũng không cần vội, những tên tiểu quỷ kia bài thi rồi bài tập đều muốn chất thành núi rồi, nghỉ một tiết cũng không có sao đâu." Ngụ ý chính là không cho phép cô đi.

Ở trong lòng thờ dài, Tang Văn Cách khề há hốc mồm, muốn nói lại thôi, nhìn hấn.

Cô có cần phải cứng miệng vậy không hả trời?!

Hùng Thần Giai có loại xúc động muốn nhìn trời gào thét luôn vậy, hấn chỉ là muốn nghe cô nói lời thật lòng thôi nha, cô có chết cũng cứng miệng không nói sao?! Rõ ràng chính là có cảm giác với hấn nha, cô đừng nghĩ gạt được hấn a!

Thế là hấn tức giận mãnh liệt nhìn chằm chằm cô làm Tang Văn Cách sợ hãi cả người ngay cả da đầu cũng tê dại đưa mắt lơ đãng nhìn chung quanh.

Cô biết hấn muốn nghe cái gì, nhưng mà —— nhưng mà bây giờ chính cô cũng chưa xác định được cảm giác của mình, hấn tại sao có thể nhận định rằng cô thích hấn chứ?!

Cô thích một con gấu, lời này mà nói ra ngoài người nào sẽ tin chứ?!

Thế là Tang Văn Cách cũng kiên định lập trường của mình, hung hăng cùng Hùng Thần Giai trừng mắt lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Tôi thật sự thích anh sao (hạ)

Cũng không biết trợn mắt nhìn bao lâu, dù sao lấy độ mặt dày của đầu gấu mà nói thì một ít thời gian này không đáng kể chút nào, nhưng mà đối với Tang Văn Cách mà nói là không giống nhau.

...Cô, cô tuy còn rất ngây thơ a, nhưng cũng sắp ba mươi tuổi rồi cơ nhiên còn ở chỗ này diễn cái trò như trẻ con ngây thơ gì đó?!

Cũng không biết lý trí quay về như thế nào, tóm lại Tang Văn Cách chính là đã hoàn toàn tỉnh táo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lâu bầu: "Minh là người được dạy dỗ đẳng hoàng, mình mới không thêm chấp nhặt với một con gấu. Minh là người được dạy dỗ đẳng hoàng, mình mới không thêm chấp nhặt với một con gấu. Minh là người được dạy dỗ đẳng hoàng, mình mới không thêm chấp nhặt với một con gấu..." Đôi môi hồng khấp khểnh mở mở, thì thầm không dưới vài chục lần.

Cho đến khi thành công thuyết phục chính mình là một người được dạy dỗ đẳng hoàng, tuyệt đối không thể để một con gấu phá hỏng bao nhiêu năm tu dưỡng của cô chỉ trong nháy mắt như vậy được. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trấn tĩnh lại, môi hồng bĩu một cái, vừa mở miệng liền rất có kiên quyết mà nói: "Mở cửa ra nhanh lên, nếu không tôi giận thật đấy."

Hùng Thần Giai trợn mắt há mồm nhìn Tang Văn Cách như bị thôi miên, tròng mắt suýt nữa liền trợn mắt lọt cả ra ngoài —— hấn có nghe lầm hay không hả trời! Trong lòng cô hấn quả thật chính là một con gấu à?!

... Được rồi, ai bảo bộ dạng của hấn giống gấu lại còn họ Hùng nữa làm chi, nhưng nói như vậy không phải cũng có chút thật quá đáng đi?! Cái gì gọi là

không thêm chấp nhặt cùng một con gấu chứ?

Trông mắt đen có ti chớp lóe, hần hạ thấp thanh âm hỏi: "Em mới vừa nói gì đó?" Lòng mày cau lại, làm ra một bộ dáng hết sức hung ác muốn hù dọa Tang Văn Cách một chút.

Nào biết giai nhân lại chỉ hỏi hột liếc hần một cái, hết sức không nề mặt mà nói: "Tôi nói tôi sẽ không cùng một con gấu chấp nhặt rồi cuộc, anh muốn chừng nào mở cửa đây?"

Đôi mắt lung linh liếc một cái, đối với dáng vẻ hung thần ác sát hần bày ra vô cùng xem thường. Dù thế nào đi nữa hần vĩnh viễn là tiếng sấm thì lớn mà mưa rơi lại nhỏ, trừ thời điểm lúc mới quen vào bảy năm trước bị bề ngoài của hần dọa sợ hết hồn thì từ đó về sau cô cũng chưa từng sợ hần.

Đợi chút, trừ lần đầu tiên gặp mặt... Minh cũng không từng sợ hần sao?!

Tang Văn Cách bị nhận thức này của chính mình dọa cho sợ.

Cô, cô cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới, thì ra cô — cho tới bây giờ cũng không có sợ qua cái tên đầu gấu này sao?! Bất luận hần đối với cô làm cái gì, bất luận đáy lòng cô không muốn đến cỡ nào, cũng chưa từng cảm thấy sợ hần sao?! Cho tới bây giờ — cũng không có cảm giác sợ gì sao?!

Từng hình ảnh trôi qua trong đầu cô nhanh chóng như đèn kéo quân, nào là hình ảnh đầu gấu kia xấu hổ, gấu nhăn nhó, gấu nhiệt tình, gấu háo sắc, gấu tàn bạo, gấu điên cuồng... Cho đến giờ phút này, cô mới vô cùng kinh hãi biết được một sự thật, bảy năm qua, cô tự cho mình là bình tĩnh, tự cho là đã đem hần quên mất sạch sẽ, thật ra thì — thật ra thì căn bản một chút cô cũng không quên, ngược lại, trí nhớ thậm chí càng trở nên rõ ràng hơn, cô thậm chí cũng có thể nhớ rõ dáng vẻ của đầu gấu kia trong lần đầu tiên gặp mặt nhau nữa, trên cổ hần vắt một cái khăn lông ướt chèm nhẹp, mồ hôi không ngừng lăn từ lồng ngực của hần xuống!

Cánh cửa kia là gỗ thô sặc, cô thấy so với nhà của người bình thường thì cao hơn bởi vì chiều cao của gấu không giống với người thường, trên cửa phủ lên một cái màn, phía trên thêu chữ ra vào bình an... Ông trời ơi, những chuyện này, thì ra là cô chưa bao giờ quên sao?!

Sau khi Hùng Thần Giai bị bắt bỏ tù, toàn bộ những chuyện ấy trong bảy năm qua không có hiện ra trước mặt cô. Cô cho là mình đã bình tĩnh lại, cho là cuộc sống bình thân ngày trước đã quay trở lại lần nữa, ngày ngày theo đuổi an ủi ấm áp một lần nữa trở thành mục tiêu quan trọng nhất trong đời cô. Trong mỗi đêm khuya yên tĩnh cô cũng từng hồi tưởng bộ dạng của Hùng Thần Giai, nhưng cô lại phát hiện người nọ đã sớm hoàn toàn thay đổi, ngay cả thanh âm cũng không quen thuộc với mình, chỉ có thân hình cao lớn dọa người là còn sót lại trong ký ức — chuyện này làm cho Tang Văn Cách trong một thời gian rất dài cũng không muốn đến gần người có thân hình cao lớn nữa.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra lúc ấy cô không phải không muốn đến gần, mà bởi vì sợ đến gần thì sẽ nhớ tới người không nên nhớ?!

Cho dù là hiện tại sau bảy năm qua đi, đầu gấu này lại lấy phương thức cường ngạnh không cho cự tuyệt mà xông vào cuộc sống của cô, Tang Văn Cách vẫn luôn không có thái độ phản kháng quá lớn gì cả. Trong tiềm thức, kinh nghiệm bảy năm trước vẫn đề ở tim cô, cho nên đối với cô mà nói, Hùng Thần Giai Vĩnh Viễn là một người thích xâm lăng, hần không cần để ý đến ý nguyện của cô mà xông vào cuộc sống của cô, không cho cô cự tuyệt, bức bách cô không chút nào cất giữ mà tiếp nhận tất cả của hần, dù là thân thể hay thói quen... Dần dần nắm lấy tất cả mọi thứ của cô ở trong tay hần, để cho cô từ thân thể đến linh hồn, cũng đều lưu lại dấu ấn cảm giác rõ ràng của hần, không cho cô tiếp tục chối bỏ nữa.

Cô... Vẫn cho là mình đã quên hết, bảy năm, cô xác thực nhớ không nổi những chuyện có liên quan tới hần, thậm chí ngay cả hình dáng của hần cô cũng không nhớ.

Diện mạo cùng bộ dáng cũng không nhớ rõ, vết thương lòng vì đã từng bị đối đãi như vậy cũng dần dần bị thời gian chôn vùi, từ từ không còn đau đớn nữa.

Nhưng cho đến giờ phút này, khi cô suy xét lại mọi việc rõ ràng, cô mới hiểu, thì ra cũng không phải như vậy, thì ra có một số chuyện cô không quên như cô vẫn tưởng, càng không phải là cô vẫn bình tĩnh với mọi việc như cô vẫn nghĩ!

Thì ra là cô không hề quên mất nha, nếu nói quả thật cô đã quên thì cũng chỉ là do chính cô tự cho như vậy mà thôi. Tất cả mọi thứ về Hùng Thần Giai, cô đều nhớ rõ ràng mọi thứ, một chút cũng chưa từng coi thường!

Thời điểm lần đầu tiên gặp mặt tại cánh cửa kia, mồ hôi từ đầu vai hần chảy xuống lồng ngực, cùng với gương mặt hần đỏ bừng vừa nhìn cô vừa lấp bắp nói quanh co mãi cũng không thốt nên lời nào cho ra hồn; mỗi một lần gặp nhau trong thang máy hay trước cửa nhà trọ, hần đều luống cuống xoa xoa tay, ánh mắt chột dạ lóe lên, gương mặt đỏ hồng; nhìn thấy Khu đất tay cô gương mặt liền trở thành hung thần ác sát, sau đó gương mặt lại biến thành tự ti lùi bước; về sau... Chính là gần như điên cuồng đoạt lấy.

Cô không quên, tất cả những chuyện này cũng không phải cô nói quên là sẽ quên được, ngược lại, cô lại so với người khác lại càng nhớ rõ ràng hơn.

Tang Văn Cách cảm giác mình có thể là bị điên rồi, có lẽ cô bị đầu gấu kia nói cái câu em thích anh mà bị kích thích, cho nên mới có thể suy nghĩ lung tung như vậy.

Cô rất muốn dùng cái lý do này mà biện hộ cho mình, nhưng ai có thể so với chính cô lại càng có thể nhìn thấu tâm sự của cô hơn đây? Cái góc khuất đó đã bị một câu nói của Hùng Thần Giai moi ra hết rồi, tất cả mọi chuyện đều rõ ràng giống như vừa vén ra màn mây mù liền trông thấy trời xanh bao la vậy, tất cả tình cảm của cô đều bị phân tích trần trụi phơi bày dưới ánh mặt trời, dù cô có muốn che giấu cũng không có cách nào che giấu cho được.

Trông ngấtlong lạnh không dám tin chậm rãi chuyển qua người của Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách khăn trương nắp máy miệng: cho là đã quên mất,

kết quả mình còn nhớ rõ ràng hơn cả so với ai khác... Cô nhớ lại tất cả mọi chuyện, đều bởi vì đầu gối lại xuất hiện sao?!

Bị cảm giác bất ổn này đánh tới, khí thế lúc này của Tang Văn Cách trong phút chốc đều tan rã, cô không còn hơi sức liền ngồi phịch xuống đất, may mà trên mặt đất cũng giống trên giường đều có trải thảm nhung thật dày, không bản cứng không lạnh hết sức thoải mái.

Anh bạn gối nào đó cũng bị sắc mặt lúc trắng lúc xanh của cô làm cho giật mình, một đôi mắt hồ chết chẻ nhìn theo cô, cô đi hướng nào hần liền nghiêng mắt nhìn theo, tóm lại chính là một giây cũng không chịu rời đi, cho đến khi Tang Văn Cách ngồi xuống trên thảm hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông trời đúng là không vứt bỏ hần mà!

Bảy năm qua khi đáy lòng hần vẫn quán quanh, đều thắc mắc không ai lí giải được, cuối cùng ngày hôm nay cũng có thể giải mở rồi sao?!

Bảy năm trước, hần mặc dù nhốt cô, nhưng cũng không phải là chưa bao giờ cho cô có cơ hội truyền tin ra bên ngoài, có nhiều lần hần không ở bên người cô, nhưng điện thoại cũng không phải không thể gọi đi được! Mà công chúa của hần, từ đầu đến cuối cũng không hề báo cảnh sát, càng không có đối với bất kỳ người nào nói ra chuyện cô bị hần nhốt! Nếu không phải tình cờ một lần khi điện thoại gọi thông rồi, cô còn chưa kịp nói chuyện liền bị hần đặt ở phía dưới, từ đó bị người bên đầu dây kia nghe được, nói không chừng cô còn ở trong lòng hần không rời đi!

Hùng Thần Giai cảm thấy như có một đợt sóng vui mừng đánh tới, làm cho hần có một loại cảm giác như đang nằm mơ. Thế là bàn tay len lén đưa đến bắp đùi của mình, nhấn tâm hung hăng nhéo một cái ~~~"A ——" tiếng hét thảm thiết nhất thời vang đến tận mây xanh, nếu không phải hiệu quả cách âm trong phòng nghỉ vô cùng tốt, sợ rằng cả trường học cũng bị hần làm cho chấn động rồi!

Bị tiếng kêu thảm thiết của hần dọa làm giật mình, Tang Văn Cách im lặng mà nhìn hần một cái, đối với một anh bạn gối nhược trí nào đó tỏ vẻ vô cùng khinh thường và xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Đàn ông tốt như anh em đi nơi nào tìm được chứ!

Đau, điều này có nghĩa là đây không phải ảo giác!!

Hùng Thần Giai kích động muốn rống to ra tiếng, nhưng lại sợ hù đến Tang Văn Cách. Thế là hần thay đổi sang cười đến vô cùng dâm đãng nói lảng sang chuyện khác: "Nếu như anh thật là một con gối như lời em nói, vậy người phụ nữ của gối thì gọi là gì chứ? Một con gối có thể làm cho em lên cao triều liên tục nhiều lần như vậy sao? Em xem em mỗi lần ở trên giường đều là —— umh umh umh umh umh!!"

Tang Văn Cách mặt đỏ tới mang tai xông lên che che lại cái miệng rộng của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn mắc cỡ đỏ bừng liền nhìn chằm chằm hần, "Anh đến tốt cùng là có biết mắc cỡ hay không?!"

"Umh umh umh ——" Em phải buông tay ra anh mới có thể trả lời được chứ!

Thấy gương mặt của bạn gối nào đó rất ư là vô tội sám hối, Tang Văn Cách mới từ từ thu tay lại.

Vậy mà người kia vừa được giải phóng lại tiếp tục cãi: "Anh lại không có nói sai mà, anh không phải là làm cho em lên cao triều nhiều lần rồi mới buông thả mình sao? Ai kêu em vừa nhảy cảm lại thơm mềm như vậy a, bình thường làm anh nhìn nhìn không ngừng ——"

Đoạn cuối biến mất vì ánh mắt Tang Văn Cách như muốn phóng hỏa rồi. Hần vội vàng ngậm miệng lại nhưng trong lòng lại vẫn đang không ngừng nói thầm.

Tang Văn Cách hít sâu nhiều lần rồi mới miễn cưỡng đem tức giận trong lòng nuốt xuống, sau đó hết sức tỉnh táo mở miệng: "Rốt cuộc anh không mở cửa đúng không?"

"Vậy rốt cuộc em có thích anh hay không?" Rất dễ nhận thấy, Hùng Thần Giai cũng không phải là đĩa đèn cạn dầu, mắt hồ trừng lớn, bộ dáng tướng quân giữ cửa như muốn nói hôm nay em mà không nói em yêu thích anh thì em cũng đừng nghĩ đi ra khỏi cánh cửa này.

Ở trong lòng Tang Văn Cách không biết đã tự nói với mình biết bao nhiêu lần rồi, chớ chấp nhặt cùng đầu gối làm gì, chớ chấp nhặt cùng đầu gối làm gì, chớ chấp nhặt cùng đầu gối làm gì... Ông trời ơi, cô mới vừa nhận ra tình cảm của mình thôi, đầu gối này có thể để cho cô một chút thời gian tiêu hóa hay không chứ?!

"Nói nhanh một chút, nói nhanh một chút, công chúa em rốt cuộc có thích anh hay không?" Anh bạn đầu gối nào đó hết sức mong đợi mở đôi mắt hồ nhìn lên giai nhân trước mặt, cặp mắt cơ hồ đều muốn biến thành màu đỏ luôn rồi.

Đôi mắt lung linh chột lóe, Tang Văn Cách quay đầu từ trên cao nhìn xuống Hùng Thần Giai đang ngã ngối ở trên giường, hỏi: "Anh cảm thấy anh có chỗ nào đáng giá để người ta thích chứ?"

"Rất nhiều nha!" Thế là Hùng Thần Giai lập tức bắt đầu khoác lác vô si tự biên tự diễn, "Dáng dấp anh cao, thân thể rắn chắc, biết làm việc nhà có thể xuống phòng bếp, tiền cũng nhiều hơn anh em trong các môn đường nhiều, đàn ông tốt giống như anh có thể vừa vào được phòng bếp vừa lên được giường lớn như vậy em phải đi đâu mà tìm chứ? Hơn nữa dáng dấp anh rất an toàn, tuyệt đối sẽ không nuôi tiểu Tam hay bao vợ bé... phát sinh ra đầy rẫy hồng nhan tri kỷ gì đó, hôn nhân của chúng ta sẽ cực kỳ vô cùng — An toàn, quan trọng nhất chính là —" Hắn đột nhiên nghiêm trang nhìn chăm chăm Tang Văn Cách mãnh liệt, "Trên thế giới này sẽ không có người nào yêu em nhiều hơn anh yêu em đâu!"

..."Oanh" một tiếng, mặt Tang Văn Cách trong nháy mắt so với lúc trước càng thêm đỏ hơn!

Hai gò má cô đỏ hồng ngượng ngùng nhìn chăm chăm tên đầu gấu không biết xấu hổ nào đó, mấp máy miệng, nửa ngày cũng chưa nói ra được một chữ, sĩ diện của cô chính là điểm không tốt nhất a, cô vĩnh viễn là thủ hạ bại tướng dưới cái con gấu mặt dày kia.

"Em nói xem, một người đàn ông tốt như anh em đi nơi nào để tìm đây?" Hùng Thần Giai dương dương tự đắc nâng giá mình lên cao, sau đó nháy mắt mấy cái, "Cho nên...Ngày mai chúng ta — không, sẽ đi ngay bây giờ đăng kí giấy hôn thú chứ?" Thấy Tang Văn Cách không phản ứng, hắn càng khẳng định có thể mình cũng có địa vị trong lòng cô, thế là càng nói càng hăng như hận không thể lập tức đem công chúa trời đi đến cục dân chính đăng kí kết hôn.

Trong lòng mọi người đều có một vài chuyện kỳ quái, tỷ như thù phú (ghét nhà giàu) hoặc là theo phong trào cũng giống như vậy, khi người ta nhìn thấy một người vô cùng không biết xấu hổ ở trước mặt mình tự kiêu tự đại, người ta sẽ không thể không chê mà dâng lên một loại cảm giác muốn đem hắn đi tiêu diệt!

Thế là Tang Văn Cách ngày thơ hiếm thấy bắt đầu phản kích lần thứ hai.

Mắt đẹp nhử lại, mày liễu hơi nhăn: "Anh đúng là có bộ dáng rất cao, nhưng có phải có chút quá cao rồi không? Cửa nhà của tôi anh nhắm chừng cũng không thể đi vào được. Anh đúng là biết làm việc nhà biết nấu ăn, nhưng tập quán sinh hoạt của anh lại vô cùng không tốt vì sáng sớm anh không thích đánh răng com nước xong thường gác chân lên bàn hơn nữa không thích lên lớp dạy học đúng giờ, còn nữa anh đặc biệt thích ngăn trở tôi đi lên lớp! Anh nói tiền anh nhiều hơn anh em trong các môn đường nhiều, nhưng tôi cũng đâu có nhìn thấy sổ tiết kiệm, chi phiếu, thẻ tín dụng, hay tiền gửi ngân hàng của anh, anh em chị em hay thân bằng hảo hữu của anh, nhân duyên giao tế quan hệ đồng nghiệp của anh — tôi một chút cũng không biết gì cả! Anh nói dáng dấp anh an toàn nên hôn nhân về sau sẽ không có ẩn giấu hiểm họa tiềm tàng thì thật sự tôi cũng rất không đồng ý với anh, chẳng lẽ anh không phải biết chỉ cần có tiền người khác sẽ không quản anh có hình dáng giống Tây Môn Khánh hay là Vũ Đại Lang à? Cho tôi chuyện lấy giấy hôn thú cái gì mà lấy, nếu như mà tôi nhớ không lầm thì thời gian làm việc bình thường của cục dân chính là từ thứ hai đến thứ sáu mà hôm nay chính là thứ bảy mà!" Lời nói Tang Văn Cách cứ liên tiếp tuông ra như nước chảy mây trôi, mồm miệng rõ ràng lời nói sắc bén làm Hùng Thần Giai trợn mắt há mồm.

Hắn — Cho tôi bây giờ cũng không biết miệng của công chúa nhà mình cư nhiên lợi hại như vậy!

Tang Văn Cách vốn là từ trên cao nhìn xuống quan sát con gấu nào đó đang bị đứng hình, nhưng khi nhìn đến trong mắt của hắn càng ngày càng sáng cô lại chột thấy kinh hãi. Cô — cô mới vừa nói những thứ gì vậy hả?!

A ————— Cô không muốn sống nữa!

Cô chột xoay người sang chỗ khác, hai tay nhỏ bé che lại khuôn mặt và hai má hồng nóng bỏng của mình, Tang Văn Cách hỏi hận đến ruột đều xanh rồi, nếu như cho cô thêm một cơ hội nữa, đánh chết cô cũng sẽ không nói như vậy nha!

Ô ô... tu đường của cô, nhân phẩm của cô...

Trái với với cô lệ rơi đầy mặt, Hùng Thần Giai lại vô cùng đắc chí. Hắn cười đến vô cùng bi ối, bàn tay thừa dịp công chúa không hề phòng bị mà kéo cô vào trong ngực, đôi môi mỏng không nói một lời liền ấn xuống, vừa hôn vừa cười ha ha: "Anh biết ngay công chúa của anh không phải là người bình thường mà!"

"Buông tôi ra mau..." thanh âm nhỏ bé yếu ớt như ruồi muỗi từ trong ngực hắn truyền tới, cô mắc cỡ đến mức không còn thể diện gặp người, che mặt lại không cho phép Hùng Thần Giai hôn, cô mắc cỡ đến cái cổ phấn trắng cũng hồng cả lên.

"Không!" Hùng Thần Giai cười hắc hắc, cúi đầu chết cũng phải hôn cô, "Anh đã sửa lại chiều cao khung cửa rồi, hiện tại ra vào tuyệt đối sẽ không có hiểm họa nào, thói quen không tốt trong cuộc sống của anh cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày nên đành phải nhờ đến lão bà là em để ý dạy bảo, có em ở bên cạnh anh tin tưởng nhất định có thể uốn nắn anh thành một người chồng hoàn mỹ sạch sẽ 100%! Anh bảo đảm về sau sẽ không tùy tiện quấy rầy em đọc sách nhưng mà em cũng phải đồng ý không thể giống như trước đây tìm anh gây chuyện coi thường anh, sổ tiết kiệm chi phiếu thẻ tín dụng tất cả của anh đều đưa cho em, chỉ cần em mỗi ngày đúng hạn cho anh chút tiền xài vặt là được rồi, a còn nữa — tiền mua thức ăn cũng phải cùng nhau đưa, còn chuyện ba mẹ thân thích anh em bằng hữu của anh, chỉ cần em nói một tiếng anh lập tức dẫn bọn hắn tới gặp em! Dáng dấp tánh tình của anh, đưa bé nhìn thấy cũng có thể bị dọa cho khóc, hơi hung hăng một chút thì ngay cả một người đàn ông trưởng thành cũng phải run lên, tiền của anh đều cho em hết, cho nên hôn nhân của chúng ta là tuyệt đối an toàn, bởi vì lòng của anh vẫn luôn ở trên người em, những thứ chó hay mèo cái gì hoàn toàn là không vào được mắt của anh, cho nên công chúa em cứ yên tâm tuyệt đối! Hôm nay là thứ bảy nhưng anh cũng có biện pháp bắt bọn họ mở cửa cho chúng ta đăng kí, chỉ cần em không phản đối là được!" Dù thế nào đi nữa hắn cầu còn không được mà!

Lần này đổi thành Tang Văn Cách giương mắt nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai cứ thao thao bất tuyệt, làm đến nửa ngày cô mới biết cái người này đúng là cao thủ bình đến tướng chần!

Chương 78

Thật ra thì trường học là một nơi nói chuyện yêu đương rất tốt

"Nhu thế nào, có phải em rất động lòng hay không?" Hùng Thần Giai cười híp mắt lại đến gần Tang Văn Cách, khuôn mặt hắn cười đến vô cùng rực rỡ, giống như hoa hướng dương đang đón lấy ánh nắng sáng lạn vậy, tràn đầy ấm áp như ánh mặt trời — dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là phải bỏ qua đáy mắt lóe ra ánh sáng bi ối của hắn. "Lựa ngày không bằng ngày hôm nay, vậy thì... Anh đi đăng kí nha?"

Vừa nói còn cười ha hả, đôi tay gấu đem Tang Văn Cách ôm chặt hơn.

Tang Văn Cách nhấp mấy miệng, nhìn hắn một chút rồi nắm lấy cổ tay của hắn nhìn xuống đồng hồ đeo tay màu bạc hắn vẫn mang, nếu như thời gian chạy không sai thì quả thật là còn không tới một phút nữa sẽ phải lên lớp. Nhưng từ nơi này đi tới phòng học cũng phải mất gần 2 phút nha, nhìn dáng dấp cô coi như số mạng bị trê đã là nhất định rồi...

Thấy Tang Văn Cách không nói lời nào chỉ lo nhìn đồng hồ, Hùng Thần Giai còn rất ân cần mà nói: "Có muốn anh tiễn em đi lên lớp hay không nha? Vừa lúc anh cũng phải đi ra sân tập đây, dù sao cũng thuận đường mà~"

"... Anh không phải là không muốn cho tôi đi ra hay sao?" Tang Văn Cách cảm thấy kỳ quái, thái độ người này thay đổi cũng quá nhanh đi...

"Chuyện khi nào vậy!" Hắn quả quyết phủ nhận, ra vẻ là một người chính nhân quân tử, con tầm nhả to đến chết mới thôi a, "Thân là người làm trong ngành giáo dục như chúng ta quan trọng nhất chính là kiên trì phát triển vì nhân dân phục vụ cùng chung xây dựng xã hội hài hòa! Anh làm sao lại có thể ngăn cản không cho em lên lớp đây?" Bộ dáng hắn hiền ngang lăm lăm, Tang Văn Cách thật sự là không còn gì để nói.

"Vậy tại sao anh còn không buông tay ra hả?" Cô lạnh lẽo đem tầm mắt chuyển qua bàn tay của ai đó đang ôm eo mình, chậm rãi hỏi.

Hùng Thần Giai dương dương lồng lộng thô đầy: "Chúng ta cùng đi." Nói xong cũng không thèm nhìn tới liền ôm eo Tang Văn Cách hướng cửa phòng mà đi, nói cũng kỳ quái, Tang Văn Cách lúc này dù có hết sức cũng mở không ra, nhưng Hùng Thần Giai chỉ đưa tay liền dễ dàng kéo ra được, cái này nói cô làm sao có thể thắng bằng tâm lý đây a!

Hùng Thần Giai là một người tính tình nôn nóng, nói dễ nghe chính là mọi việc đều yêu cầu hiệu suất, nói khó nghe chính là cái gì cũng phải nhanh như gió, bất kể chuyện khó cách mấy, hắn chỉ xem tốc độ của người ta, chỉ cần tốc độ người ấy tốt, hoàn thành không tốt hắn cũng sẽ xét cho người ấy có một chút mặt mũi, chỉ xử phạt nhẹ một chút thôi.

Nhưng Tang Văn Cách với hắn là hoàn toàn ngược lại. Cô tựa như một con bò già, ai muốn làm gì thì làm, có muốn leo lên người nó hay leo xuống nó cũng không quan tâm, dưới tình huống bình thường chuyện có thể tình lược cô liền trực tiếp tóm tắt đơn giản, hoàn toàn không lo lắng chuyện như vậy có biện pháp giải quyết khác hay không, chỉ cần cùng cô không có liên quan, cô liền không nhớ trong đầu. Ăn cơm, tắm, đi lại hay cái gì đó... Cô vĩnh viễn đều làm không nhanh mà từ từ chậm rãi, cô thuộc loại người lửa cháy đến mông thì cũng phải đem ly trà trên tay uống sạch trước tiên rồi mới tính tiếp.

Thế là Hùng Thần Giai không cẩn thận bị Tang Văn Cách hất tay ra, một mình cô đi về phía trước, lòng tràn đầy tự tin, người yêu vẫn ngoan ngoãn theo sát ở phía sau.

Phòng học ở sau sân tập, nói cách khác Hùng Thần Giai nếu so với Tang Văn Cách sẽ tới trước. Hắn nghĩ muốn đích thân hộ tống công chúa đưa đến phòng học nhưng Tang Văn Cách đa mặt mông, không muốn công khai lôi lôi kéo kéo ở trong trường nên hắn cũng đành phải theo tâm ý của cô rồi đi, nhưng ai lại dám tin chuyện như vậy lại xảy ra, khi hắn đứng ở gần sân tập chuẩn bị xoay đầu cùng Tang Văn Cách mở miệng nói muốn đưa cô lên lớp thì lại phát hiện một chuyện kinh người: phía sau hắn có rất nhiều người a!!!

Khuôn mặt hắn nguyên bản đã tục tũn lớn lên rất dọa người mà bây giờ cái mặt hắn lại u ám xám sẫm một mảng lớn nữa, xem ra lại càng thêm hết sức dọa người, thế là ở trên sân trường vốn bọn học sinh đang hí hục chạy cũng không tự chủ được bắt đầu sử xuất toàn bộ sức mạnh lao nhanh về phía trước chạy như điên, chỉ sợ bị thầy mới này để mắt tới phạt chạy trên sân đến mấy chục vòng thì chết mất.

Nhìn người không thể nhìn bề ngoài đúng là không sai, nhưng mà cũng có câu tướng từ tâm sinh cũng không sai nha! Một người nếu có thể lớn lên thành cái bộ dạng đủ để đem Bin Laden hù chết này thì tính khí có thể tốt đến cỡ nào a? Không làm kẻ gian hay phạm pháp cũng đã may mắn rồi, hỏi ai dám kỳ vọng tính tình hắn có thể dịu dàng lại tí mĩ sần sóc hả?

Tuy Hùng Thần Giai cũng có ý định đi xem lũ quỷ nhỏ kia thế nào, nhưng mà bây giờ hắn liền ngơ ngác đứng tại chỗ, khỏe miệng không cảm được mà co quắp, cuối cùng hắn cũng biết vì sao giai nhân kiên quyết không cho phép hắn quay đầu lại nhìn, làm nửa ngày thì ra là vậy!

Mất hồ chợt chuyển sang con đường nhỏ bên dãy phòng học, quả nhiên có một thân ảnh mảnh khảnh đang chậm bước đi tới, nhất thời chọc cho hắn tức đến nghiến răng hận không thể xông lên hung hăng hôn đến khi cô dừng lại mới thôi, sau đó hắn sẽ trực tiếp đem cô chấp hành xử phạt ngay tại chỗ mới thỏa lòng.

Cách xa xa, Tang Văn Cách hướng về phía này nhìn một cái, con gấu kia vốn đang uất hận dâng trào vừa thấy cô nhìn sang liền lập tức lộ ra nụ cười tươi như hoa đã vậy còn hướng về phía giai nhân dùng sức mà phát tay nữa. May mà bọn học sinh đều đang liều mạng chạy bộ, nên cũng không có mấy người thấy hẳn làm cái động tác ngốc nghếch này, ngược lại Tang Văn Cách giống như đang mỉm cười vậy.

Lấy đôi mắt tinh tường sánh ngang mắt chim ưng săn mồi của hắn mà nhìn, Hùng Thần Giai dám cam đoan, công chúa của hắn nhất định là đang cười với hắn!

Thế là hắn càng thêm dùng sức liều mạng mà phát tay, xa xa nhìn sang giống như là hắn đang bị điện giật vậy.

Tang Văn Cách nhìn hắn tức cười mà không biết động tác không nhìn được cười của mình đến lưng cũng sắp gãy rồi, cô hướng hắn khoát khoát tay, liền hướng cửa cầu thang mà đi, vừa đi vừa lắc đầu, cái tên đầu gấu này a...

Mà Hùng Thần Giai cũng dõi theo bóng lưng của cô cười đến vô cùng ngọt ngào. Phải biết đây là lần đầu tiên Tang Văn Cách chân chính không có mang theo ý nghĩ cự tuyệt hẳn nha, nếu hắn không mừng rỡ như điên thì mới đúng là kỳ quái!

Thu hồi tầm mắt nhìn theo bóng giai nhân lại, tâm tình bạn gấu nhà ta thật tốt, thậm chí hắn còn cảm thấy đám tiểu quý chưa dứt sữa trước mắt này nhìn cũng rất thuận mắt a, hắn chà xát lỗ tai của mình, lại gãi gãi đầu, cuối cùng cũng vẫn nhìn không được lại muốn nhìn về nơi Tang Văn Cách vừa đi khuất thêm một lần nữa, mặc dù không có người nào ở đó, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy cô đang đứng ở đằng kia hướng mình khoát tay, thế là bạn gấu lại không nhìn được toét miệng cười khoe hai hàm răng trắng của mình ra.

Mẹ nó, tại sao hắn lại có thể hành động ngu ngơ giống như một thằng nhóc mới biết yêu lần đầu như vậy chứ?!

Hùng Thần Giai không nhìn được ở đáy lòng tự tung cho mình vài lần Tam Tự kinh, chút nhỏ mọn ban đầu bởi vì Tang Văn Cách chuồn êm khỏi hắn cũng đã tan thành mây khói trong nháy mắt rồi, hắn chỉ hận bây giờ không thể lập tức xông tới đem người phụ nữ của mình ôm trở về nhà mà tận tình ân ái, còn tốt hơn ở chỗ này cùng đối mặt với một đám thiếu niên trong thời kỳ nổi loạn.

Giương mắt nhìn bầu trời xanh một chút, mặt trời hôm nay cũng rất nhiệt liệt, cùng với lòng của hắn giống nhau, đều là tốt đến không thể nói,

Trông mắt đen lại chuyển hướng tới đám học sinh vẫn đang ra sức chạy, phát phát tay, tiếng như chuông đồng rống lên một tiếng: "Tập hợp ——"

Chỉ thấy không ít người bắt đầu cảm ơn ông trời cảm tạ thượng đế —— chạy bộ thật sự là làm cho người ta có loại kích động đến muốn chết!

Tâm tình tốt nhìn cái gì cũng đều tốt, thậm chí Hùng Thần Giai bắt đầu cảm thấy trường học quả thật là một nơi vô cùng thích hợp để nói chuyện yêu đương nha, ít nhất tình địch ở đây so với bên ngoài ít hơn nhiều a, hắn cũng không cần mỗi ngày căng thẳng thần kinh hề hề hà hà cạnh giữ ở bên cạnh công chúa mãi mà chọc giận cô nha.

Hắn đang ở sân tập hào hứng bưng bưng bắt đầu luyện binh, hoàn toàn không nghĩ tới ở nơi mà hắn cho là vô cùng thích hợp để nói chuyện yêu đương này, người trong lòng của hắn đang sắp gặp phải chuyện phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Tình địch thứ 2 trong trường của Đại Hùng (thượng)

Ở trong lòng Tang Văn Cách, một người có thể không cần sinh mạng, có thể không cần quyền thế, nhưng chỉ có một thứ không thể vứt bỏ đó chính là lòng tự ái. Nói cách khác, Tang Văn Cách là một người có cảm giác giá trị đạo đức vô cùng mãnh liệt, hơn nữa cô lại là một loại người thuộc chính phái, ở trong mắt cô bất kỳ hành động không nghiêm túc nào cô đều cảm thấy nên lập tức ngăn lại và cũng giáo dục lại.

Hơn thế nữa cô là một người có da mặt vô cùng mỏng, nói đến đây liền không thể không bội phục anh bạn gấu nhà ta rồi, mặc dù hắn thô lỗ không văn vẻ gì, nhưng cũng không phải là một kẻ đầu óc trống tuếch, nếu như nói vừa mới bắt đầu hắn thích Tang Văn Cách đầu óc đã bị tình yêu làm cho mù mịt, như vậy bây giờ năm sau hắn trở về lần nữa tuyệt đối sẽ theo đuổi vợ một cách thông minh hơn. Hắn rõ ràng biết, nếu muốn đối phó với Tang Văn Cách thì chỉ trông vào sự chờ đợi và lâu ngày này sinh tình cảm là vô ích, hãy xem Trình Cảnh Khu hắn ta đối với cô thiếu điều muốn moi tìm mỗ phổi dâng lên cho cô nhưng cô vẫn làm như không thấy? Mặc dù Trình Cảnh Khu có cha cô ủng hộ, nhưng một người đàn ông như hắn trong bảy năm luôn đối với cô muốn gì được đó cung chiều có thừa như vậy cũng không thể lay động được lòng cô, thì thử ngắm lại xem Tang Văn Cách đến tột cùng là người phụ nữ lòng dạ sắt đá quật cường đến mức nào a?

Đối với một người đàn ông mình đã từng yêu thích sâu sắc như vậy cũng có thể cự tuyệt, thì làm sao một tên đầu gấu bất cóc cường bách cô như hắn có thể lấy được lòng cô?

Hùng Thần Giai cũng là suy nghĩ một chút, bảy năm trước hắn tại nơi đất khách quê người xa xôi, dấu chân hắn gần như ghi dấu khắp toàn cầu, nhưng

vẫn không có được tin tức của cô, bởi vì những chuyện liên quan tới cô đều bị bưng bít phong tỏa lại, Tang gia cùng Trình Cảnh Khu cũng sử dụng các biện pháp bảo vệ cực kỳ nghiêm mật, đối với tất cả những kẻ có khả năng theo dõi bắt cóc Tang Văn Cách thậm chí là một người đi theo sau cô có sắc mặt đáng nghi cũng không thể tiếp cận được cô, hoàn toàn đem cô bảo vệ đến một giọt nước cũng không lọt, mà sự nghiệp của Hùng Thần Giai cũng không có ở trong nước, thế lực của hắn không cách nào xâm nhập tiếp cận cô được, cho nên hắn chỉ có thể mỗi mắt mong đợi hàng ngày hàng tháng một chút xúi tin tức có liên quan tới cô thôi, cho đến khi hắn thật vất vả xử lý xong tất cả công việc trở về nước, không nén được lòng mà tìm đến nơi cô đang làm việc liên hưng hăng cây mạnh bức ép cô.

Cũng chính lần hoan ái trong phòng trà nước đó khiến cho Hùng Thần Giai lúc ấy vẫn đang còn không biết làm thế nào để bắt được trái tim của giai nhân này lên một ý tưởng, lúc ấy hắn mới ý thức được, bất kể là bảy năm trước hay là bảy năm sau, chỉ cần hắn cưỡng bách Tang Văn Cách ở nơi cô làm việc thì cho dù cô không muốn, nhưng cũng không bày tỏ phản kháng hoặc là chán ghét, dĩ nhiên cái này cũng không thể nói là do Tang Văn Cách thích, nhưng biểu hiện của cô đã tiết lộ một sơ hở rất lớn, đó chính là —— da mặt cô cực kì mỏng!

Tang Văn Cách là một cô gái vô cùng biết tiết chế, làm chuyện gì cũng mạch lạc rõ ràng, cho nên hắn phải thừa dịp cô không chút suy tính gì mà thay cô quyết định làm chuyện gì đó thật nhanh chóng, cô chắc chắn là sẽ không phản đối gì cả, nếu như ở trước công chúng nói chuyện với cô cũng sẽ dễ dàng hơn, bởi vì trời sanh tính đậm bạc nên Tang Văn Cách tuyệt đối không thích bị người khác chú ý.

Thế là suy một ra ba cũng rất đơn giản, muốn có được Tang Văn Cách dùng sự im lặng chờ đợi là tuyệt đối không có ích lợi gì, sẽ chỉ mãi mãi anh là anh cô là cô thôi, muốn làm cho cô gật đầu chắc phải đợi mấy đời nữa á! Cho nên Hùng Thần Giai thay đổi quyết định ban đầu là sử dụng sách lược dụ dỗ với cô thành sử dụng sách lược dùng tục tăng dùng mãnh nhanh nhẹn bắt lấy cô.

Quả nhiên, thế nhưng cho hắn đánh bậy đánh bạ vậy mà tìm được phương pháp đúng!

Giờ phút này Hùng Thần Giai tràn đầy lòng tin, đợi một thời gian nữa, công chúa của hắn sẽ hoàn toàn thuộc về hắn, ai cũng không có cách nào cướp cô ra khỏi hắn nữa.

Ngay cả cái tên Trình Cảnh Khu luôn luôn thông minh đáng sợ mà cũng không ý thức được một chút về cách này... Có lẽ là bởi vì nhiều năm trước hắn từng nói qua lời nói làm thương tổn thật sâu tới cảm tình ngây thơ của Tang Văn Cách, hơn nữa Hùng Thần Giai dù làm mấy chuyện này nhưng trong lòng hắn đối với Tang Văn Cách cũng vừa mắc cỡ lại vừa hối hận, mà thái độ của Tang Văn Cách vẫn luôn lạnh lùng lãnh đạm như vậy nên Trình Cảnh Khu cũng không dám quá mức ép sát, mà trong tâm Tang Văn Cách lại càng ngày càng cách xa hắn.

Mặc dù có thể tưởng tượng đến nguyên nhân này, nhưng Hùng Thần Giai vẫn cực kỳ xem thường, người kia thích thì cứ việc than trời trách đất nhưng chỉ cần hắn ta không trở ngại kế hoạch truy vạ của hắn thì hắn không quan tâm. Huống chi hắn còn phải cảm ơn Trình Cảnh Khu vì đã cự tuyệt cô năm đó nữa, nếu không phải hắn ta không biết quý trọng thì lấy đâu ra cho hắn hôm nay được độc hưởng thành quả!

Hắn thật hưng phấn nha, ngay cả bọn nhỏ có tiết thể dục hôm nay cũng được may mắn hơn, không cần đứng tán chạy vòng vòng trên sân mà được ngồi tại chỗ nghỉ ngơi như vậy nha.

Bởi vì ở chỗ này hơn mười phút ngắn ngủi qua đi, anh bạn gấu nào đó vẫn còn đang đắm chìm trong suy đoán về Tang Văn Cách đến thần hồn điên đảo, thì làm sao còn ý định muốn dạy cái gì nữa đây? Trong đầu hắn chỉ có ý niệm muốn đi nhìn cô một cái mà thôi!

Nói một tiếng giải tán, thầy Hùng vô cùng không có trách nhiệm vội vàng hăng hái hướng phòng học mà đi, đối với tiếng hoan hô hò hét chói tai sau lưng cũng làm như mất điếc tai ngơ cứ sai bước về phía trước.

Nhưng vừa lên không được mấy tầng cầu thang hắn liền nổi giận, bởi vì cách đó không xa Tang Văn Cách đang bị một tên quần áo xốc xếch dòn vào góc tường!!!!

Tang Văn Cách vốn là muốn đi nhanh lên lớp, cho dù chỉ nhìn chúng tự học cũng tốt, nhưng cuối cùng người tính không bằng trời tính, cô mới vừa đi tới lầu ba liền phát hiện ở khúc quanh cầu thang truyền đến thanh âm kì quái "Ừ a a".

Sao có thể như vậy được, đây là trường học mà!

Lông mày cô nhăn lại, cô cũng không có làm gì to chuyện —— dù sao chúng cũng đều còn nhỏ, như vậy sẽ làm bọn chúng rất lúng túng, thế là cô chỉ nhẹ nhàng ho hai tiếng. Ở trong hành lang yên tĩnh, thanh âm này coi như là rất kinh người rồi.

Nhưng chuyện khoa trương hơn lại xảy ra, thanh âm "Ừ a a" kia ngược lại càng lúc càng lớn hơn! Tựa hồ như muốn cùng Tang Văn Cách đối đầu vậy, giọng của cô gái còn mang theo chút nức nở, rõ ràng cho thấy tốc độ của phái nam đang tăng nhanh hơn: "A —— chậm, chậm một chút —— ừ, ừ..."

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nhất thời hiện lên một mảnh đỏ ửng, lòng Tang Văn Cách muốn rời đi ngay nhưng tâm cô lại bị vấn đề đạo đức nghiêm trọng buộc chặt, để tỏ ra mình cũng rất tức giận, lần này cô càng thêm dùng sức ho hai tiếng.

... Lần này không chỉ không ngừng, ngược lại còn truyền đến giọng nói: "Nếu tôi chậm một chút cô có phải càng dâm dăng hơn không? Nói, sướng hay không hả??"

Thanh âm trong sáng, rõ ràng cho thấy là một cậu nhóc, nhưng ngôn ngữ của cậu ta rất thô tục làm Tang Văn Cách nhăn mày lại: "Bạn học sinh bên kia, tôi không biết các người đang làm gì, nhưng mời các người lập tức ra ngoài, bây giờ là thời gian lên lớp!"

Lại vang lên một hồi tiếng va chạm thân thể dòn dập, sau đó cô gái không cách nào ức chế nữa mà hét lên một tiếng, khúc quanh truyền đến một tiếng vang sau cùng, nghe giống như là thân thể của người nào ngã trên mặt đất, cô gái kêu đau một tiếng, sau đó một bóng dáng thon dài xuất hiện.

Quần áo đồng phục rộng thùng thình xốc xếch, cái áo ngoài còn đang giắt trên người, cà vạt trên cổ cũng bị lệch không ra dáng vẻ gì, thiếu niên nhét hai tay vào túi, gương mặt thì rất phản nghịch, trong mắt lộ vẻ kiêu ngạo bất tuân nhìn chằm chằm Tang Văn Cách: "Cô là ai, mới tới hả? cô giáo hay còn là học sinh?" Nói là học sinh thì khí chất cô nhìn qua rất quyến rũ, nói là cô giáo thì dung mạo lại quá tình khiết trẻ con, cô ta là người nào đây? Suy nghĩ một chút rồi cô ta mới nói, vậy chắc chắn là cô giáo rồi, cô giáo bây giờ đều trẻ tuổi xinh đẹp như vậy sao?

Trông mắt đen nhìn về người phụ nữ phía sau đang nằm trên mặt đất vẫn đang bị dư vị cao triều cuốn lấy, quay lại quan sát từ trên xuống dưới Tang Văn Cách một lần nữa, rõ ràng đều là cô giáo, làm sao lại kém nhau nhiều đến vậy? Một người giống như tiên nữ, một người thì giống như một con đàn bà bị dục vọng làm hư thối! Chỉ là —— người phụ nữ trước mắt này có đúng thật là tiên nữ hay không còn phải nói sau, đầu năm nay phụ nữ đeo mặt nạ rất nhiều đi, giống như cái người dưới người hắt lúc nãy đây, vừa tới trường học cũng rất dịu dàng đáng yêu, nhưng bây giờ không phải là ngoan ngoãn ở dưới hắt tùy ý cho hắt rong ruổi sao.

Hừ, đàn bà, hắt muốn là phải được, ai dám ngăn cản hắt.

Ý nghĩ như vậy từ từ định xuống, thái độ càng cộc nhễ phóng đảng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Tình địch thứ 2 trong trường của Đại Hùng (hạ)

Tang Văn Cách mím chặt cánh môi nhìn khuôn mặt thiếu niên bất cần đời trước mắt, lạnh lùng nói: "Bây giờ là thời gian lên lớp tại sao em vẫn còn ở bên ngoài làm loạn?"

"Cái này mà còn phải hỏi sao?" Thiếu niên mở miệng ha ha vài tiếng cười hết sức phách lối khoát tay áo, lại chỉ tay về phía người phụ nữ đang bị hắt che khuất sau lưng, "Dĩ nhiên là đi tiêu dao khoái hoạt rồi...! Chẳng lẽ cô còn không biết cái gì gọi là tình yêu nam nữ à? Xem bộ dáng cô ăn mặc... Sẽ không phải là xử nữ chứ?!"

Tiếng cười phách lối trong nháy mắt vang dội cả hành lang, ngay cả Tang Văn Cách cũng có thể nhìn thấy có một vài học sinh đang ló đầu nhìn ra từ cửa sổ phòng học, nhưng ánh mắt chúng vừa vừa chạm tới thiếu niên này liền sợ tới mức rụt trở về, từng người đều cúi đầu không dám nhìn sang đây nữa.

"Em hãy nghiêm túc trả lời vấn đề của tôi, thời gian lên lớp tại sao em vẫn còn ở bên ngoài?" Cô không chút cử động hỏi, ánh mắt lạnh lạnh nhàn nhạt quét mắt qua người thiếu niên, đối với hắt rất không hài lòng.

Thiếu niên nói một tiếng: "Cô cho rằng cô là ai hả, quản được chuyện của lão tử sao? Chọc giận ông đây, cô gánh nổi sao!" Khinh thường hừ một tiếng, sau đó hướng xuống đất "Pằng" nhổ một ngụm đàm.

Mắt cô trừng lớn, không nói đến việc mất vệ sinh mà còn bại hoại văn hóa, ô ngôn ử ngữ... Tang Văn Cách chân mày càng nhíu chặt, "Tôi không phải là gì hết, tôi chỉ là cô giáo. Tôi lại hỏi em thêm một lần nữa, em đến тут cùng ở bên ngoài làm cái gì?"

Bị đôi mắt to sáng như đuốc của cô trừng đến sững sốt, thiếu niên đầu tiên là hơi bất ngờ một chút, sau đó rất nhanh phản ứng kịp: "Má nó! Lão tử làm gì cần cô tôi trông nom sao?!" Dứt lời hướng về phía sau ngoắc ngoắc đầu ngón tay, "Này, cô qua đây giải quyết chuyện này cho tôi mau!" Gương mặt trẻ tuổi tràn đầy ương ngạnh của cậu ta thoát nhìn vô cùng đáng đánh đòn.

Thế nhưng người phụ nữ kia lại nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, sau đó chậm rãi đi tới.

Tang Văn Cách cảm giác mắt mình chắc có vấn đề rồi, nếu không sao cô lại nhìn thấy một cô giáo đây?! Mặc dù đối phương đang hơi cúi đầu sửa sang lại quần áo, bộ dáng tuy cô không quen thuộc lắm, nhưng Tang Văn Cách cơ hồ có thể khẳng định đây là một giáo viên mà trước kia cô từng gặp qua ở phòng làm việc!

Nhưng... Sao cô ấy lại cùng một học sinh ở cùng một chỗ vậy?

Tang Văn Cách cũng không phải là tiểu bạch thủ thuần khiết, dưới sự dạy dỗ càng ngày càng không biết xấu hổ của anh bạn gấu nhà ta, cô dĩ nhiên biết mới vừa rồi hai người kia đang làm cái gì, chuyện này nói dễ nghe một chút là vi phạm đạo đức, nói khó nghe một chút... Quả thật có thể nói là loạn luân rồi! Cô giáo cùng học sinh... Điều này sao có thể chứ?!

Tinh thần đạo đức xông lên tim của cô thật mãnh liệt, theo bản năng cô cũng không muốn làm cho cô ấy mất mặt, liền mở miệng hỏi: "Cô là —— Cô Hạ có đúng không? Sao cô lại ở nơi đây vậy?"

Cô đã cấp cho đối phương một bậc thang để bước xuống, chỉ cần đối phương nói là bởi vì thấy học sinh này không vào lớp cho nên đến đây xem là ôn cả rồi, như vậy thì mọi người đều sẽ hiểu cô nãy giờ chỉ là mở mắt nói mò, cô cũng sẽ nương theo câu chuyện này mà giải vây cho cô ấy, nhưng một màn

làm người ta kinh ngạc hơn lại xuất hiện, cô Hạ mới vừa chuẩn bị mở miệng thì cô lại nghe thấy thiếu niên kia nghiêng qua nói cái gì đó với cô ấy, thế là Tang Văn Cách liền nghe được cô Hạ nói: "Không có, không có việc gì... Ha ha, tôi chỉ là, tôi chỉ là ——" Làm thế nào cô cũng không nói ra được lời nói vô si như vậy, mặt cô Hạ đều sung huyết đỏ bừng cả lên.

"Cô sợ cái gì, mới vừa rồi tôi làm cô sung sướng sao không thẹn hả?" Hừ lạnh một tiếng, "Lại nhớ mùi vị bị tôi dày vò phải không?"

Nghe vậy, Tang Văn Cách không dám tin nhìn cậu ta, lại thấy được ánh mắt của thiếu niên vô cùng khiêu khích nhìn mình. Cô biến sắc, nhanh chóng giành lời trước khi cô Hạ mở miệng: "Tôi biết rồi, cô nhất định là đang đi thị sát, hôm nay hình như là đến phiên cô trực mà." Thật ra thì cô căn bản không biết giáo viên có phiên trực gì, càng không biết cô Hạ trước mặt đây đến cùng là hôm nay có đúng thật là phiên trực hay không, cô chỉ là nhìn về mặt cô ấy tuyệt vọng nên không khỏi cảm thấy có chút không đành lòng.

Bộ dáng như vậy... Hình như giống như năm đó cô bị đầu gấu giam lại ép buộc vậy.

Nhưng đầu gấu đối với cô rất tốt, trừ chuyện trên giường ra thì hầu như là muốn gì được đó, hướng chỉ trong sinh hoạt hằng ngày đầu gấu cũng chăm sóc cô rất cẩn thận. Nhưng bây giờ hai người kia rất rõ ràng không phải giống như kiểu quan hệ của cô và đầu gấu.

"... Ừ!" Cô Hạ giương mắt tràn đầy cảm kích nhìn Tang Văn Cách, Tang Văn Cách có thể thấy rõ ràng đáy mắt hàm chứa nước mắt của cô ấy. "Tôi, tôi còn có tiết..." Trong giọng nói mang theo thanh âm có chút nức nở nghẹn ngào.

Tang Văn Cách tỏ vẻ đã hiểu: "Không sao, vậy cô cứ lên lớp trước đi."

Hướng về phía Tang Văn Cách cảm kích gật đầu một cái rồi cô Hạ mới rời đi với tốc độ thật giống như là có quỷ ở phía sau đuổi theo vậy.

Thiếu niên mát lạnh nhìn cô Hạ chạy như điên, tầm mắt lười biếng lại quay về trên người Tang Văn Cách, cười lạnh nói: "Thật không nghĩ tới trên thế giới này còn có người giống như Thánh mẫu vậy nha, những thứ phim thần tượng hại não kia quả nhiên không phải là không giúp ích a."

Đôi mắt lung linh lảng lảng nhìn hắn, Tang Văn Cách phát giác mình thật sự là quá mức gà mẹ rồi. Tội gì phải chuốc lấy phiền phức như vậy chứ? Nam sinh trước mặt này nhìn một cái cũng biết tuyệt đối không phải là người dễ chọc, nếu như có thể giáo dục được thì làm sao tới phiên cô? Hơn nữa, cô cũng chỉ là một cô giáo dạy nhạc, cũng không có bản lĩnh dạy đạo đức hay thuyết giáo gì cả. "Bây giờ vẫn còn là thời gian lên lớp, em nhanh trở về phòng học đi." Qua nhiều năm như vậy, cô đã không còn là cô giáo năm đó mới bắt đầu đi dạy mang theo cõi lòng hết sức chân thành một lòng muốn giáo dục cho người khác, cô biết rất rõ, trên thế giới này có rất nhiều thứ không thể nào, có một số việc cô căn bản là không có năng lực để thay đổi.

Nhưng cô mới vừa xoay người đi tới cửa cầu thang chuẩn bị đi lên thì một bóng người nhanh như gió cũng liền tiếp cận tới đây, nhanh chóng ngăn ở trước mặt cô, cánh cửa cầu thang cùng cánh tay đem cô vây khốn lại.

Môi hồng mím lại, Tang Văn Cách giương mắt nhìn về gương mặt cực kỳ phách lối của cậu thiếu niên phía trước mặt —— hắn đang treo trên mặt một nụ cười không chút kiêng kỵ nhìn cô, chiều dài mái tóc hắn đã vượt qua nội quy trường học, cô thậm chí có thể nhìn thấy trên lỗ tai hắn có đeo khoen tai như đinh ốc sáng long lanh.

Tang Văn Cách cũng là người ngâm chìa khóa vàng ra đời, vật gì tốt mà chưa từng thấy qua, hai cái khoen tai nho nhỏ này xem ra ít nhất cũng phải gần trăm vạn, nhìn dáng dấp hắn như một tên phá gia chi tử. Không giống như loại người nhà vừa có điều kiện nhân phẩm cũng ưu việt hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi như Trình Cảnh Khu, cũng không giống dạng người mạnh mẽ toàn năng như đầu gấu. Thằng nhóc này, cũng chỉ là một đứa bé không hiểu chuyện mà thôi.

"Cô giáo, cô muốn đi chỗ nào à?" Hắn cười đến cả lợ phát phờ, cùi chỏ chống tại trên tường, mũi chân phách lối điểm tại chỗ, dáng dấp cũng cực kỳ xinh đẹp, cho nên xa xa nhìn sang, thật có cảm giác như tiểu thuyết sân trường vậy a.

Nhưng quá đáng tiếc cái tư thế anh tuấn của cậu ta còn chưa kéo dài tới nửa phút thì đã nghe thấy một tiếng gấu gầm rống: "Con mẹ nó móng vuốt của mày đang để ở đâu vậy hả?!"

Sau đó giống như là đang đóng phim, thiếu niên lấy một đạo chuyển động vòng tròn cực kỳ đẹp để bị kéo văng ra ngoài, Tang Văn Cách cũng bị kéo vào trong một lồng ngực quen thuộc.

Làm thế nào mà lại thành ra như vậy, thấy rõ ràng tình huống trước mặt, Tang Văn Cách phát hiện mình thật là muốn cười to ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Ít đề ý đến người phụ nữ của ông đi

Hùng Thần Giai ôm chặt lấy công chúa của mình, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào thiếu niên như muốn phun ra lửa giận hừng hực đã man, nếu không

phải Tang Văn Cách kịp thời kéo cánh tay của hắn lại, nói không chừng hắn sẽ trực tiếp bay lên đá một cước đem cái tên chướng mắt này văng xa rồi.

Mấp máy miệng, Tang Văn Cách hết sức không chế suy nghĩ muốn cười to của mình lại. Không trách được cô không có sự thương hại nha, thật sự là thằng nhóc kia bị hất văng ra có đủ khó coi nha, tứ chi của cậu ta mở rộng ra bốn phía nằm ở đó, giống như là... Một con rùa bị người ta đá ở trên đất, bởi vì phần lưng cậu ta có bàn tay gấu nào đó đè ép cho nên không thể động đậy được.

"Em ngăn anh làm gì hả? Loại tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh mà học đòi này nên hảo hảo dạy dỗ mới phải!" Hùng Thần Giai từ trong lỗ mũi phun ra khí tức giận, trên miệng tuy vẫn câu nhàu với Tang Văn Cách nhưng thân thể cao lớn lại ngoan ngoãn mặc cho cô cản trở.

Tang Văn Cách giương mắt nhìn hắn: "Được rồi, hắn lại không làm gì cả." Mặc dù... Xem ra đích xác là rất đáng đánh đòn. Nhưng đầu gấu dù gì cũng là một thầy giáo, thầy giáo đánh học sinh chuyện này một khi truyền đi, còn không biết sẽ loạn đến cỡ nào a, huống chi thằng bé kia vừa nhìn cũng biết không phải là con cháu nhà bình thường, ngộ nhờ nó then quá hóa giận, cuối cùng người chịu tội không phải là đầu gấu hay sao.

Ai...

Cô khẽ thở dài, nắm cánh tay Hùng Thần Giai lắc lắc, dịu dàng nói: "Sao anh lại nổi nóng như vậy, cậu ta cũng chỉ là một đứa bé thôi mà."

"Vẫn còn là con nít mà đã háo sắc ngập trời như vậy, nếu để hắn cứ quen thói như vậy khi lớn lên không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa đây!" Hùng Thần Giai hừ một tiếng, ngoài mặt còn tỏ ra cứng rắn nhưng kì thực nội tâm sớm đã bị giọng nói của Tang Văn Cách làm cho không có tiền đồ mà xụi lơ thành một vùng nước rồi. "Tại vì anh tới sớm nên nó mới không kịp làm cái gì quá đáng chứ nếu như anh không tới kịp không phải nó sẽ làm tới luôn sao!"

"Được rồi được rồi anh nói cũng đúng." Tang Văn Cách sờ sờ lồng ngực không ngừng phập phồng của hắn, bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, "Hỏi sức của anh thì anh rõ nhất mà, lần này cậu ta đã không chịu được rồi, anh còn không mau đỡ cậu ta dậy." Nói xong còn vỗ vỗ cơ ngực bên trái của hắn mấy cái, lấy ánh mắt uy hiếp nhìn Hùng Thần Giai.

Hắn mới hừ một tiếng, sau đó bần gấu biết nghe lời nào đó phải đi tới dùng mũi chân đá đá cái tên thiếu niên đang nằm trên mặt đất nói, "Này, là một thằng đàn ông thì đứng lên nhanh cho tao, ít nhất cũng đừng nằm lì ra đó giả bộ bị thương mà ngứa mắt người khác, công chúa nhà tao có thể sẽ mềm lòng, nhưng lão tử thì không có đâu!" Nói xong hắn còn đưa chân ra làm bộ như lại muốn đá một cước nữa.

Tang Văn Cách bắt đắc dĩ vỗ trán thở dài, cái tên đầu gấu này...

Thiếu niên thì lại tường thật, một giây kế tiếp liền vô cùng lưu loát lăn nhanh sang một bên, tránh né cái chân dài của Hùng Thần Giai đang chuẩn bị đá tới. Nhưng lần xong mới phát hiện người ta căn bản không có ý tứ muốn đá hắn thật, gương mặt tuấn tú trắng nõn không khỏi trưởng thành màu gan heo.

Cậu ta chột ngắc đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông tục tũn này, cậu ta ôm hận đứng dậy từ mặt đất, phui bụi ở tay, lại nhìn qua Tang Văn Cách một chút, không nhịn được nói một tiếng: "Cô đi làm lại còn mang theo vệ sĩ nữa hả?"

Nghe vậy, Tang Văn Cách không nhịn được cười ra tiếng thật to, chỉ là cô cười đến hết sức ưu nhã, bàn tay trắng nõn che môi lại, bộ dáng giống như một đoá U Lan chậm rãi nở rộ, mỹ lệ đến thấm vào lòng người.

Nhưng tên đầu gấu nào đó lại xù lông: "Ai nói tao là vệ sĩ hả?!" Thằng nhóc chết tiệt không có mắt!

"Ông không phải là vệ sĩ thì là cái gì?" Thiếu niên rất khinh thường bĩu môi, "Dáng dấp ngũ quan thô lỗ cộc cằn vô cùng, ông không phải vệ sĩ chẳng lẽ là tỷ nữ à? Nhà ai mà dám mượn tỷ nữ như vậy hả?" Đẽo tởn lòng khinh thường còn hung hăng huých một tiếng.

"Mày dám lặp lại một lần nữa cho tao xem?!" Hùng Thần Giai bẻ đốt ngón tay của mình phát ra tiếng "Phách lý ba lạp" thanh thúy, sau đó bước chân từng bước từng bước hướng thiếu niên đi tới, "Lão tử lóc xương mày đem đi hầm canh.... uống!" Mẹ nó, hắn ghét nhất có người nói hắn không xứng với công chúa, nhất là cái loại đáng đáp môi hồng mặt trắng như thằng nhóc này!

Hôm nay nếu không giáo huấn một chút cái tên tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh này, thật đúng là không còn mặt mũi nào nhìn mặt anh em nha!

Chiều cao của Hùng Thần Giai khoảng chừng 1m9

thân thể lại cường tráng, nhìn qua rất giống ngọn núi lớn nha, người bình thường có thể sẽ không chịu nổi a, hơn nữa đáng đáp mặt mũi hắn cùng tội phạm truy nã không khác nhau mấy, tùy tiện mỉm cười cũng có thể đem đứa bé dọa cho khóc, trên thế giới này nếu như thực đi tìm mấy người nhìn hắn mà không sợ thật đúng là không dễ dàng gì.

Thấy thiếu niên bị dọa đến lùi lại mấy bước, Tang Văn Cách vội vàng đi tới kéo tay của hắn, vừa bắt đắc dĩ vừa dịu dàng giống như là mẹ hiền nhìn đứa con trai nghịch ngợm của mình vậy: "Không nên ồn ào, anh không phải đang dạy sao?" Tiết của cô cô không lên lớp thì không yên lòng, hi vọng bọn nhỏ không quá nào loạn là tốt rồi.

"Anh không có trốn dạy, tiết thể dục anh thả cho bọn chúng nghỉ ngơi tại chỗ rồi." Hắn xoay mặt nhìn Tang Văn Cách một chút, ý tưởng lóe lên, thuận thế liền đem giai nhân ôm vào ngực của mình rồi cúi đầu ở trên làn môi cô gặm một cái, đầu lưỡi linh xảo cường thế cũng nhanh chóng đột nhập vào miệng của cô, đem cái lưỡi mềm mại của cô cuốn lấy rồi hung hăng càn quét mọi góc ngách trong khoang miệng của cô, cuối cùng cũng thỏa mãn liếm liếm cánh môi bị mình mút đến sưng đỏ của cô rồi dương dương hã hê liếc thiếu niên một cái, "Thấy rồi chứ, tao không phải là vệ sĩ gì hết, tao là người đàn ông của cô ấy!"

Nhất thời cái cảm của thiếu niên như muốn rút xuống, đôi mắt trừng lớn không tin được.

... Chuyện như vậy đổi lại là ai cũng không thể tin được, một cô gái xinh đẹp dịu dàng như tiên nữ lại có thể ở bên cạnh một tên đàn ông như đầu gấu lại tục tằng sao?!

Bộ đang diễn kịch giai nhân và quái vật sao?!

Thấy gương mặt thẳng nhóc kinh ngạc, anh bạn gấu nhà ta không khỏi vô cùng hài lòng, hài lòng đến mức lại cúi đầu hôn công chúa nhà hắn một cái nữa, bàn tay nắm lấy cái cằm thon nhỏ của cô, đem cả người cô ôm vào trong ngực mình.

Tang Văn Cách hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cô làm thế nào cũng không nghĩ đến cái tên đầu gấu này cư nhiên lại dám biểu diễn một màn sắc đảm ngập trời như vậy!

Nhưng nụ hôn cường thế bá đạo cũng dịu dàng khác thường này lại làm cho cô mất hồn, hồi lâu sau cô mới chậm rãi trở lại bình thường, một khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, môi hồng hơi sưng đỏ, má phồng nóng đến mức giống như có ai đang thiêu đốt vậy.

"Anh, anh làm cái gì vậy?!"

Hùng Thần Giai dễ dàng liền bắt lấy cái tay nhỏ bé không an phận của người nào đó lại, hết sức phách lối đối với thiếu niên âm trầm cười: "Tiểu tử, tốt nhất ít để ý tới người phụ nữ của lão tử một chút đi, nếu không lão tử sẽ cho mày biết thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ". Nói xong hắn liền ôm eo giai nhân ngênh ngàng rồi đi mà không thèm nhìn tới thiếu niên một cái.

Ngơ ngơ nhìn cái tên đàn ông cao lớn như con gấu kia ôm lấy cô gái mảnh khảnh đi xa, thiếu niên giận đến nắm chặt quả đấm, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm đầu cầu thang đã không còn một bóng người, khớp xương cật ta xiết chặt đến độ phát ra tiếng vang.

Hắn nhất định phải đem người phụ nữ kia thu vào tay làm cho hư thối mới hả giận! Trên thế giới này chưa từng ai dám đối với hắn như vậy!

Hung hăng nhổ một ngụm nước bọt trên đất, thiếu niên cũng xoay người rồi đi.

Hắn muốn tìm hiểu hai người kia rốt cuộc là ai trước, sau đó sẽ đối phó với bọn họ sau!

Bị Hùng Thần Giai ôm trong ngực Tang Văn Cách rất lo lắng, cô nín lấy tay áo của Hùng Thần Giai có chút thấp thòm: "Không có sao chứ, em xem đứa bé kia không phải người có thể bỏ qua cho người khác dễ dàng như vậy đâu, cậu ta có thể mang tới phiền toái gì cho anh không?"

Nghe vậy, Hùng Thần Giai dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ dị nhìn cô, đáy mắt tựa hồ còn có cái gì đang nhanh chóng tỏa sáng: "Công chúa, em đang quan tâm anh sao?"

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên: "Em đang suy nghĩ anh đã từng thử cảm giác ngồi trong tù rồi, không lẽ muốn quay trở về đó thêm lần nữa đi!". Cái con gấu không biết xấu hổ này, lời như thế cũng tùy ý hỏi ra cho được a.

"Hắc hắc he he..." Hắn toét miệng ra cười hắc hắc khoe hai hàm răng trắng như tuyết, nhanh chóng trộm hôn một cái lên má phồng của cô, "Yên tâm đi, không có việc gì đâu. Nhưng mà được em quan tâm anh, anh thấy rất vui nha!"

Che lại gò má bị hắn hôn trộm, mặt Tang Văn Cách hơi đỏ lên, nhưng không có phủ nhận lời nói của anh bạn gấu kia.

Bạn gấu lại càng cười đến càng thêm vui vẻ, nhưng trong tròng mắt đen lại thoáng qua một tia sáng kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Tôi đã có bạn trai

Dưới sự kiên trì của Hùng Thần Giai, hai người tay cầm tay trở lại phòng làm việc. Nhưng vừa vào cửa liền bị dọa sợ tới mức nghẹn họng nhìn trần trời, nhất là Tang Văn Cách, cô nhìn chằm chằm vào đồng quần áo nhẵn nhụi mà lúc này bị đầu gấu đá vào dưới ghế sa lon, bàn tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt biến thành một khối đỏ thẫm, đôi mắt lung linh lập tức hung hăng trừng về phía Hùng Thần Giai: đều là lỗi của anh! Cô dùng ánh mắt lên án hắn.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của cô, Hùng Thần Giai lập tức quắc mắt nhìn trừng trừng, dắt tay Tang Văn Cách sai bước đi vào, một tay hắn đập mạnh vào trên bàn làm việc, bộ dáng hung thần ác sát đủ để hù chết người: "Mày ở đây làm gì vậy?!"

Sào Văn Ngạn rõ ràng có chút giật mình, làm ra hành động cực kỳ tức cười nhảy lên trên một chút, sau đó mới vỗ vỗ lồng ngực của mình, nhận thấy rõ là Hùng Thần Giai, thần sắc không khỏi trở nên ngạo mạn hơn, nhưng một giây kế tiếp hắn nhìn thấy người đứng ở bên cạnh Hùng Thần Giai là Tang Văn

Cách, trên mặt nhất thời liền tuôn ra một nụ cười hết cỡ, cả người liền tiến tới chen vào bên cạnh Tang Văn Cách: "Cô Tang đã trở lại rồi à, sau này phải nhờ cô chỉ giáo nhiều hơn rồi!" Nói xong còn học người Nhật Bản cúi đầu chào đến một góc 90 độ, sau đó hết sức thân thiện vươn tay ra.

... Hân tưởng hân đang đóng phim thần tượng sao?

Tang Văn Cách giựt giựt khoe miệng, nhưng vì để cho hân có chút mặt mũi nên cô không lộ ra bất kỳ biểu tình khó chịu gì, nhưng cô cũng chỉ cười nhẹ một tiếng mà không có vươn tay ra bắt lấy tay hân, trên dung nhan xinh đẹp vẫn là thần sắc dịu dàng.

Ngược lại Hùng Thần Giai thấy Sào Văn Ngan ân cần nhiệt tình với cô thì mặt liền sa sầm lại.

Hân liền nhanh chóng bước qua đứng trước mặt Tang Văn Cách nhanh chóng giành bắt lấy tay hân ta rồi nhanh miệng nói, về bên ngoài thì cười tươi khoe cả hàm răng sáng bóng ra nhưng trong lòng thì không cười chút nào, ánh mặt trời chiếu vào phòng làm việc, phản quang lên hàm răng sáng của hân làm người ta suýt nữa mở mắt không ra: "Phải, nhờ, chỉ, dạy, thật, thật, nhiều, rồi, thầy, Sào!"

Sau đó, Tang Văn Cách nhìn hai người giao đầu trong im lặng, mơ hồ cô còn có thể nghe thấy tiếng xương vỡ vụn đáng sợ.

Chỉ thấy sắc mặt của Sào Văn Ngan lập tức tự nhiên trắng bệch đi, nếu không phải sợ mất mặt trước mỹ nhân, hân chỉ sợ là đã khóc thét lên rồi. "Nhiều, chỉ giáo nhiều hơn..." Cái gã dã man đáng ghét này đến tột cùng là muốn làm cái gì vậy?!

Nắm chặt tay hân ta quả nhiên làm anh bạn gấu cũng có chút thấy sáng khoái tinh thần hơn, bụng đầy khí tức trong nháy mắt cũng đều tan biến, umh, tuy vẫn còn có chút khó chịu ở bên trong á..., nhưng mà không sao, con nóng giận lúc nãy cũng đã giảm hân cũng liền có thể bình tĩnh hơn.

Vừa buông tay Sào Văn Ngan ra Hùng Thần Giai liền phui tay của mình, giống như là vừa nắm phải vật gì đó rất bẩn vậy. Không chỉ như thế, hân còn làm bộ tỏ vẻ đáng tiếc: "Ai nha thật là xin lỗi mà, anh xem tôi đứng là một người thô lỗ, hơi sức quá lớn mà quên thu lại, thầy Sào không có sao chứ? Cho tôi nhìn xem một chút có bị thương không?"

Tang Văn Cách chợt cúi đầu, bả vai mảnh khảnh cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Hùng Thần Giai quay đầu lại lườm cô một cái, bắt đầu đi lại chỉ thấy được mái tóc dài đen nhánh của cô. Sau đó lại tiếp tục xoay đầu lại hướng Sào Văn Ngan lộ ra nụ cười dối trá lại vô cùng đáng sợ, nụ cười có chứa dao mà nói: "Thầy Sào muốn chuyển vào đây sao?"

Cố gắng duy trì phong độ, Sào Văn Ngan cười đến vô cùng xấu hổ — lúc này bị đầu gấu này nắm chặt như vậy thật sự là rất đau a!!! "Đúng vậy, ta xem nơi này chỉ có thầy cùng cô Tang hai người mà không gian cũng quá rộng nên tôi muốn chuyển đến đây, hai người chắc cũng không để ý nếu có thêm một người nữa chứ? Huống chi chúng ta cũng đều là giáo viên mới tới, ở chung một chỗ tương đối dễ nói chuyện hơn mà."

Sai rồi tao rất dễ ý!!

Mặc dù trong lòng rất muốn rống lên như vậy, nhưng Hùng Thần Giai vẫn có thể giả bộ lộ ra nụ cười vô cùng sáng khoái: "Chuyện dời phòng làm việc không phải nên nói trước với thầy chủ nhiệm một tiếng sao?" Cái tên ngốc tử đó nếu thật dám đồng ý, hân liền đem vợ con hân làm cho ngốc y như hân ta luôn!

"A, cái này thì thầy yên tâm, tôi đã hỏi rồi." Sào Văn Ngan cười cười, lại âm thầm mở rộng ra năm ngón tay rồi lại bóp vào, len lén co vào dưới bàn tay mấy cái — Bbò vì thật sự còn rất đau! "Tôi cũng muốn tới đây nói với hai người một tiếng trước, nhưng hai người lại không có ở đây, cho nên tôi trước hết chủ trương chuyển vào trước, a, đúng rồi, thầy Hùng sẽ không để ý chứ?"

... Gặp quỷ mới không để ý! Hân quỳen cả đồng tiền cho trường học để có nơi riêng tư chỉ hai người này là vì muốn theo đuổi vợ yêu mà bây giờ lại phải rước tình địch vào sao?! Hùng Thần Giai giận đến nhe răng, nhưng lại không thể làm gì trước mặt Tang Văn Cách được, nếu không hân đã đánh cho cái tên Viêm đại tràng đến kêu cha gọi mẹ, cuối cùng đến ngay cả mẹ hân cũng nhận không ra hân nữa là! "Tôi làm sao lại để ý chứ?" Hân đương nhiên không để ý — Mới là lạ, hân để ý muốn chết!

Mà bây giờ tầm mắt của Tang Văn Cách đã sớm bị đồng quần áo dưới ghế sa lon hấp dẫn, cô nháy đôi mắt to nhìn chung quanh vừa đúng lúc lại thấy cái khuôn mặt trắng nõn chọc người nhìn chăm chú mình. Có lẽ do lúc Sào Văn Ngan chuyển vào để cho tiện nên đã dời bàn làm việc, lại vô tình đụng vào ghế salon làm lộ ra quần áo mà trước đó tên đầu gấu nào đó không muốn mặc vào nên vò nát thành một đồng ở đó như ẩn như hiện... Cái này mà nếu đột nhiên có người đi vào sẽ liền thảm!

"A đúng rồi cô Tang —" giống như là vừa mới nhớ tới cái gì đó, Sào Văn Ngan đẩy Hùng Thần Giai đang chắn trước mặt ra, khuôn mặt tươi cười chạy vội tới trước mặt Tang Văn Cách, gương mặt tuấn tú cười đến gió xuân cũng phải nhường, bộ dáng hân ta ngọc thụ lâm phong giống như bạch mã hoàng tử: "Như thế này nhé, tan việc cô có rảnh không, tôi muốn mời cô đi dùng cơm, thuận tiện thỉnh giáo một chút vấn đề về học sinh."

Nghe vậy, Hùng Thần Giai liền tròn to đôi mắt trâu, hân sắp bùng nổ đến nơi, lại không nghĩ rằng Tang Văn Cách lại mở miệng trước.

"Rất xin lỗi." Cô cười đến thật dịu dàng nói với Sào Văn Ngan, "Tôi cũng là người mới tới, thật sự cũng không có kinh nghiệm gì có thể chia sẻ cho anh."

"... Không sao, vậy chúng ta cũng có thể cùng nhau thảo luận một chút chuyện về vấn đề chuyên môn cũng được, vừa lúc chúng ta cũng đều là người mới, khẳng định là càng có nhiều chuyện để nói." Sào Văn Ngan gặp chiêu phá chiêu.

Tang Văn Cách có chút im lặng, cô cũng lăm cũng chỉ là cô giáo dạy nhạc, chuyện lớn nhỏ gì trong trường cũng không tới phiên cô, tại sao anh ta cứ muốn cùng cô nói chuyện công việc chứ? Hơn nữa, môn số học của anh ta cô cũng không hiểu, Piano thì cô hết sức lành nghề, sao cái người đàn ông

này cứ một mực muốn trao đổi chuyên môn với cô vậy. Nói đi thì cũng phải nói lại, cái tên Sào Văn Ngạn này, đến tốt cùng là quá mức tự tin hay là quá thiếu não vậy? Cô cực tuyệt quá mức rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra được sao.

Mẹ kiếp hẳn coi ông đây là người chết à, dám ở trước mặt tao mà bày trò với người phụ nữ của tao sao?!

Hùng Thần Giai nhìn đến mức giận sôi lên, quả đấm nắm đến kêu "Răng rắc", hẳn đang sắp nhện không được mà muốn nổ tung ra để cho Sào Văn Ngạn dừng lại mà nhanh rút lui có trật tự.

Vậy mà động tác của Tang Văn Cách lại làm mắt hẳn choáng váng cả lên.

Cô từ từ đi về phía hẳn, trên gương mặt xinh đẹp khẽ nở nụ cười, cánh tay nhỏ nhắn như ngọc mềm mại kéo lấy cánh tay trắng kiện của hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khẽ dựa vào bả vai hẳn, thật xinh đẹp.

Cái miệng nhỏ nhắn nâng lên một nụ cười dịu dàng triền miên: "Thật ngại quá, nhưng mà sau khi tan việc tôi phải đi theo Đại Hùng nhà tôi rồi, thật sự là không có thời gian cùng anh ăn cơm."

Hùng Thần Giai hoa hoa lệ lệ ngây ngẩn cả người.

Hắn thì tính là cái gì chứ, nhiều nhất thì hẳn cũng chỉ là tên chỉ biết sử dụng tay chân thôi, công chúa nhà hẳn mới đúng thực là nhân tài nham hiểm!!!

Chỉ một câu nói thôi, mà đã có thể đánh cho cái tên Viêm đại tràng iu xiu một đồng!

Nhưng sau khi kinh ngạc, thì hẳn lại càng cảm thấy mừng như điên hơn, công chúa của hẳn thừa nhận thân phận của hẳn, cô thừa nhận hẳn là của cô rồi! Hùng Thần Giai cảm giác mình kích động đến muốn ngửa mặt lên trời mà hét to ra, thật không phải là ảo giác của hẳn, trong lòng công chúa thật sự có hẳn, thật sự có hẳn rồi, cô thậm chí đã thừa nhận hẳn, cô thừa nhận hẳn rồi!

Thế là cảm giác bị tên Viêm đại tràng không thức thời nào đó làm cho ôm một bụng tức mới đây cũng nhanh chóng tan thành mây khói, Hùng Thần Giai toe toét cái miệng rộng "Hắc hắc" cười khúc khích, an tĩnh nhìn công chúa của mình chém giết kẻ xâm nhập.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Anh biết ngay là em cũng yêu thích anh.

Nếu như nói lúc ban đầu ở cửa trường học hẳn thấy Hùng Thần Giai ôm Tang Văn Cách hướng hẳn thị uy hẳn còn có thể cho là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, như vậy hiện tại Tang Văn Cách lại chính miệng thừa nhận mối quan hệ của bọn họ chính là tuyệt đối hoàn toàn đem lòng của Sào Văn Ngạn hung hăng bóp nát!

Nói tới đây, thật sự là không thể không bội phục bản lĩnh nham hiểm của Tang Văn Cách.

Rốt cuộc thì cô cũng vẫn là người thừa kế tương lai của Tang gia, mặc dù cô nhu nhược dễ nói chuyện, nhưng cũng không có nghĩa cô là một người dễ khi dễ, hơn nữa còn mặc cho ai bóp tròn bóp méo gì cũng được, ngược lại, cô cực kỳ thông minh, thông minh nhưng biết giấu tài, thâm tàng bất lộ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười lịch sự thỏa đáng, Tang Văn Cách kéo cánh tay của Hùng Thần Giai, đôi mắt lung linh bắt mắt dĩ liếc liếc về phía anh bạn gấu nào đó đang lộ vẻ si ngốc, cô liền nâng lên một nụ cười hướng về phía Sào Văn Ngạn nói: "Đúng rồi thầy Sào, tôi hình như đã quên nói cho thầy biết một việc. Hiệu trưởng ——" cô đưa ngón trỏ ra chỉ về phía sau lưng rồi nghiêng đầu cười một tiếng, "Mới vừa đi tìm thầy."

Nghe vậy, Sào Văn Ngạn cũng không còn tâm tư ở đây mà dây dưa nữa, hẳn liền mang theo cõi lòng tan nát của mình nói tiếng hẹn gặp lại rồi tông cửa xông ra.

Đợi đến khi bóng dáng của hẳn biến mất ở ngoài cửa, chuyện thứ nhất Tang Văn Cách làm chính là lập tức xông tới đóng cửa lại sau đó chạy vội tới trước sofa kéo ra một đồng áo quần, cả quá trình vô cùng liên mạch khiến người xem cũng phải bất ngờ.

Hùng Thần Giai sững sờ nhìn cô, "... Em, em đang làm gì vậy?" Là ý đó sao?

"Anh nói làm gì thì làm đó đi." Tang Văn Cách nhìn hẳn một cái cũng không nhìn, tự nhiên mở ra quần áo để sửa sang lại, khi nhìn tới cái áo lót bị kéo hư dây móc thì khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được đỏ bừng lên, cô vội tùy tiện đem quần áo vừa sắp xếp ổn thỏa chồng bừa lên nhau lần nữa, cô vừa định đứng dậy thì đã bị hai cánh tay cường tráng vây lấy, đem cả người cô bế lên làm cô sợ tới mức kêu to lên: "Anh, anh làm cái gì vậy?"

Hùng Thần Giai vô tội nhìn về phía cô: "Không phải em mới nói là anh muốn làm gì thì làm sao, em vừa đuổi Viêm đại tràng ra tới cửa lại còn đứng ở trước mặt của anh lộ ra cái mông nhỏ xinh đẹp, chẳng lẽ không phải là đang câu dẫn ra hiệu là anh có thể muốn làm gì thì làm sao?"

Thật ra thì lời này hẳn chỉ là chỉ nói cho có mà thôi, bởi vì trong lúc đang nói chuyện nhảy mắt hẳn đã sớm ôm Tang Văn Cách đi về phía phòng rửa tay rồi, tâm tình thật tốt vừa đi vừa ngâm nga hát ngêu ngao nữa, chỉ là hẳn hát lạc điệu sai nhịp tiếng hát thật sự là làm người ta không dám khen tặng mà, nhất là lọt vào lỗ tai của một cô giáo dạy nhạc như Tang Văn Cách lại càng không chịu được.

Dùng đơn giản một câu để hình dung chính là: Lỗ tai của cô bị hẳn dùng thanh âm cường gian.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách hồng lên, đưa tay ra đấm lồng ngực cứng như đá của Hùng Thần Giai — đấm thật mạnh, quả thật cô đã dùng toàn bộ sức lực của mình rồi nhưng thật bất đắc dĩ đối phương vẫn như cũ không đau không nhột: "... Ai, ai nào câu dẫn anh chứ!"

"Không phải là em sao ~", Anh bạn gấu da mặt dày nào đó trả lời, ôm cô tăng nhanh bước chân mở cửa phòng nghỉ ngơi ra liền vọt vào — không quên dùng chân đóng lại cánh cửa nữa.

"Anh —" so da mặt với hẳn, Tang Văn Cách cảm giác mình sợ rằng còn phải tu luyện thêm mấy trăm mấy ngàn năm nữa mới bị được, nếu không cô vĩnh viễn cũng không đầu lại cái con gấu này. Người dù thông minh lanh lợi đến đâu thì có ích lợi gì nếu đem so với một con gấu da mặt dày như tường thành đánh không thủng trước mặt đây thì vẫn là vô cùng yếu ớt, giống như Tang Văn Cách cùng Hùng Thần Giai vậy.

Cô dù cô có lợi hại hơn nữa, thâm tàng bất lộ sâu hơn nữa cũng bị không được một ánh mắt, một cái ôm của hẳn. Hùng Thần Giai luôn có biện pháp đập tan sự cứng rắn bề ngoài của Tang Văn Cách để chạm vào tận sâu nội tâm bên trong cô rồi sau đó lựa chọn chiến lược phurong châm bắt đầu tiến công, từ đó làm quân địch tan tác chạy trốn.

"Hắc hắc he he..." Hùng Thần Giai cười khúc khích, ôm Tang Văn Cách trở lại chiếc giường lớn mà hai người chỉ vừa mới rời đi trong chốc lát, ga giường đã đổi thành màu xanh dương đậm, chiếc màn màu trắng ở phía trên giống như là cánh bướm trong biển rộng, hơi thở mát mẻ tự nhiên tràn ngập cả căn phòng. "Công chúa..."

Bạn gấu nào đó học đũa bé làm nũng với người ta, cảnh tượng này đổi lại là ai cũng sẽ phải cười chết mất, Tang Văn Cách hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Cô thật sự là muốn nhin không cười lớn ra nhưng Hùng Thần Giai lại không ngừng cố gắng dùng mị nhãn tấn công, cuối cùng cô không nhin được mà phải quay mặt sang một bên cười.

"Có phải em yêu thích anh không..., có phải hay không, phải hay không?"

Mặt Tang Văn Cách đỏ lên, không nói được lời nào.

Hùng Thần Giai cũng không phải là quân tử gì, vừa thấy Tang Văn Cách đỏ mặt càng thêm dính sát cô không thả, hai chân trắng kiện có lực còn cố gắng chen vào giữa hai chân của cô, cái bụng bẽn chặc đụng tới da thịt nhạy cảm của cô không ngừng mề neho mề neho lại mề neho, miệng không ngừng cố gắng hôn tới, giống như muốn nói em mà không trả lời anh liền xuống tay ngay vậy: "Có phải hay không, có phải hay không, có phải hay không, có phải hay không —"

Hắn làm gì thì làm nhưng Tang Văn Cách miệng giống như ngâm hoàng liên vậy, chết sống cũng không mở miệng.

Nhưng Hùng Thần Giai làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, thật vất vả mới có thể nghe được từ trong miệng cô nói ra chút lời nói làm cho hẳn vui vẻ không kềm chế được như vậy, hẳn làm sao dễ dàng bỏ qua cho cô được? Nhất định phải truy vấn tận gốc mới được!

Nhưng Tang Văn Cách chính là không chịu mở miệng, vậy hẳn phải làm sao đây? Hơn nữa vì phòng ngừa hẳn đối với cô đánh lén, cô thậm chí còn dùng toàn tâm mọi thời khắc chú ý tay của hẳn có phải hay không lại không thành thật rồi.

Trông nếtnè như mực khê di chuyển, đột nhiên Hùng Thần Giai lại đổi thành một khuôn mặt tươi cười: "Anh nói công chúa này, làm sao mà em biết hiệu trưởng đang tìm cái tên Viêm đại trảng ai gặp cũng ghét đó vậy?"

Bị cái ngoại hiệu hẳn đặt cho người ta làm cho vừa bức mình vừa buồn cười, Tang Văn Cách liếc hẳn một cái, mấp máy cánh môi hồng, màu sắc kiêu nhượn khiến Hùng Thần Giai kích động liền hôn lên một cái đôi lấy Tang Văn Cách tức giận trừng hẳn. "Em cái gì mà không biết, anh cho rằng anh giấu được rất hoàn hảo sao?"

Nghe vậy, thân thể Hùng Thần Giai bỗng cứng đờ.

"Có thể đem em điều đến phòng này mà tự nhiên trong phòng lại trang bị một khoảng trời riêng biệt bên trong thế này, thầy cô trong trường cũng không có nghi vấn với trình độ học vấn của anh, nếu như không có hiệu trưởng nguyện ý giúp, anh cho rằng anh thật có thể tự do như vậy sao?" Tang Văn Cách nhìn hẳn một cái, cau mày lại nói như rất xem thường vậy.

Lời của cô vừa dứt tiếng, Hùng Thần Giai mới phát hiện ra sống lưng mình cứ nhiên ướt mồ hôi. Trong một thời gian ngắn chỉ mười mấy giây mà hẳn cơ hồ như vừa nhận được cùng lúc cả cảm xúc đau khổ lẫn mừng rỡ vậy.

Còn tưởng rằng cô đã biết...

"Này, sao em lại biết được?" Hẳn thân ái hôn môi của cô, cười híp mắt hỏi.

"Em thừa dịp anh vắng vẻ đi gọi điện thoại cho hiệu trưởng mà đi theo phía sau anh nha!" Tang Văn Cách nói rất tự nhiên, "Lúc gặp ông ấy vừa nghe em nói thầy Sào muốn chuyển phòng làm việc vào phòng mình Hiệu trưởng đang nói liên tục thanh âm cũng thay đổi luôn. Đúng rồi, anh làm cái gì mà hiệu

trường vừa nghe được tên của anh thanh âm cũng bắt đầu run lên vậy? Hơn nữa em chỉ nói là thầy Sào muốn chuyển vào, kết quả lại đem hiệu trưởng dọa đến lời nói cũng không mạch lạc." Kỳ quái...

Hùng Thần Giai nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng... Hắn có thể nói cho cô biết lúc ấy hiệu trưởng chết sống cũng không muốn thứ người như hắn lẫn vào trong trường, vì vậy hắn điều động các anh em cầm súng chia vào ót của người nhà ông ta đe dọa sao?!

Dĩ nhiên không thể nói cho cô biết, tuyệt đối không thể nói cho cô biết!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Chúng ta vĩnh viễn phải ở chung một chỗ

Con gấu kia cứ quần quanh Tang Văn Cách hỏi lặp đi lặp lại mãi làm cô muốn hôn mê, lông mày cau lại, cô hơi mím môi, có chút bất đắc dĩ nói: "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì hả?"

Hùng Thần Giai cẩn thận từng li từng tí nhìn cô một chút, hồi lâu sau mới nhếch môi cười: "Chuyện em mới nói vừa rồi có thật không?"

Rất dễ nhận thấy là cô vẫn chưa hiểu gì cả: "Em nói cái gì?"

"..." Mặt Hùng Thần Giai liền biến sắc, xấu xa cười, "Em nói thử xem, lúc nãy em vừa nói cái gì?"

Đôi mắt lung linh mờ to — Tang Văn Cách không dám tin trừng mắt với con gấu đang dương dương hạ hạ, khóe miệng không nhịn được co giật, có lẽ không vậy, cái tên này từ lúc nào dám bắt bẻ cô như vậy!

Tình huống hiện giờ là thế này: bởi vì đồng chí Tang Văn Cách sơ sót nghiêm trọng dẫn đến nhược điểm lớn nhất bại lộ trước mắt kẻ địch, không chỉ như thế, kẻ địch giao hoạt thậm chí còn dùng hai chân cản trở đường lui của cô, cản trở ép cô vô đường cùng hoàn toàn không cho cô có cơ hội phản công.

Khuôn mặt vốn nhỏ nhắn của cô đỏ ửng trong nháy mắt lại càng đỏ hơn nữa, Tang Văn Cách mắc cở cắn cánh môi, đôi tay mảnh khảnh cũng bị Hùng Thần Giai kéo ra sau lưng không cho cô có cơ hội phản kháng, bàn tay to còn lại hắn khế chạm vào bên hông nhạy cảm của cô một cái, hắn chỉ dùng lực rất nhỏ liền đem hông cô kéo lên làm cho cả thân thể cô nằm gọn trong vòm ngực hắn.

"Nói nhanh một chút nói nhanh một chút, nếu không anh không bảo đảm được mình sẽ làm gì đâu." Hùng Thần Giai càng tỏ vẻ hung phấn càng biểu hiện hẳn hết sức mong đợi sẽ bắt đầu một bữa tiệc lớn.

Tay nhỏ bé gãy giữa lại càng bị nắm chặt hơn, vòng eo nhỏ nhắn không đẩy một gang tay khẽ run lên, tuy cô rất mềm mại, khí lực cũng không phải quá yếu nhưng chưa đạt tới trình độ cao thủ như vậy, gãy giữa uốn éo trên không trung một hồi đã tiêu hao thể lực rất nhiều. Nhất là lúc này, đôi mắt nóng bỏng hùng lực đang chăm chú nhìn cô càng làm người ta khản trương. "Nói, nói cái gì mà nói, em cái gì, cái gì cũng không nói... Ừ ——" Cô hét lên một tiếng chỉ vì chỗ kín đột nhiên bị một vật nóng rực của người nào đó ở địa phương u mật giữa hai chân cô hung hăng đỉnh xuống.

Khi hắn vừa xông vào quần ngắn cùng quần lót chưa kéo xuống hết đã đụng vào hoa hạc nhạy cảm của Tang Văn Cách, làm cô không tự chủ được cong eo nhỏ nhắn lui về phía sau mà co lại, nhưng lại bị Hùng Thần Giai nắm lấy không cho cô tránh né.

Đôi tay được tự do liền vội vàng để lên hai cánh tay trắng kiện, Tang Văn Cách thanh âm mềm mại nhẹ nhàng nói: "Anh đã làm nhiều lần rồi, đừng làm nữa có được không?" Trong thanh âm mềm mại khó che giấu sự mệt mỏi.

Hùng Thần Giai kiên định lắc đầu một cái: "Không được." Hắn nhất định không thể.

Nghe vậy Tang Văn Cách liền cong lên cái miệng nhỏ hồng hào mềm mại, ánh mắt như nước long lanh tràn đầy buồn bã nhìn hắn: "Nhưng mà em rất mệt mỏi."

Cô nào biết vừa nghe vậy đáy mắt của anh bạn gấu kia liền sáng rỡ lên, hắn nhún nhún vai, cúi đầu xuống hôn cho đến khi cô yếu kiêu hèn hèn cả người xụi lơ ở trong lòng hắn mới buông tha. "Làm đến hôn mê cũng sẽ không mệt mỏi nữa."

... Cái gì?!

Tang Văn Cách bị những lời này làm cho sợ hãi, dục vọng ngày thường của hắn so sánh với người bình thường đã mãnh liệt hơn rồi, thỉnh thoảng do hắn muốn quá nhiều lần làm cô mệt mỏi đến mất ngủ không ra, nếu thật sự để hắn đem cô làm đến ngất —— vậy cô phải nghỉ ngơi bao nhiêu lâu mới có thể trở lại bình thường đây?!

Mắt to ngập nước lập tức tỉnh táo lại, tay nhỏ bé di chuyển lên lồng ngực cường tráng ngăm đen của hắn, Tang Văn Cách kiên quyết cự tuyệt: "Em không muốn!"

Mây rậm hướng lên, Hùng Thần Giai xem thường: "Anh mạn phép muốn."

Người này hôm nay nhất định phải làm trái ý cô mới được có phải hay không đây?!

Tang Văn Cách cắn chặt môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng từ hồng mà chuyển sang trắng, từ trong kẽ răng không cam lòng nói ra mấy chữ: "Anh là bạn trai của em, là nhà em — nhà em..." Cô rồi rầm lại rồi rầm, chân chờ lại chân chờ, cuối cùng dưới ánh mắt chờ đợi của Hùng Thần Giai cô cũng đành đem hai chữ cuối cùng nói ra: "Đại Hùng."

Nói xong, cô lập tức tràn đầy vui vẻ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lòng tràn đầy ửng đỏ nhìn ngượng ngùng nói ra khỏi miệng, nghĩ thầm Hùng Thần Giai sẽ bỏ qua cho cô. Nhưng cô nào biết người kia lại chỉ là cười một cái, sau đó liền cúi đầu xuống ở bên tai cô nói nhỏ một câu: "Vì để thể hiện anh đang rất cao hứng, anh cảm thấy nên làm em đến ngắt đi cũng rất tốt!"

Sau đó hắn vô cùng vui vẻ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách biến sắc trong nháy mắt.

Ông trời làm chứng, hắn lúc bắt đầu là cực kỳ vô cùng vui vẻ, cũng tính toán cứ như vậy nhìn không chạm vào cô, nhưng cô ngần lẩn không nên vịn lẩn không nên, không nên nhìn hắn cười đến mặt lệt, cao hứng như vậy!

Hắn không chạm đến cô là tổn thất hay tính phúc may mắn của cô đây? Cô cao hứng sao?

Nếu cô không thích làm chuyện này, hắn càng muốn làm nhiều thêm mấy lần nữa cho cô tập thành thói quen — tiếp theo là yêu thích cái loại hình vận động này luôn!

Bàn tay linh hoạt bò đến bộ ngực sữa mềm mại, cách quần áo cảm một bên kiêu nhũ, môi mông ảm áp đặt lên cái miệng nhỏ nhắn màu hồng của Tang Văn Cách, đầu lưỡi tham tiến vào ngậm lấy cái lưỡi ngọt ngào tận tình càn quấy, hắn xoay chuyển đem đầu lưỡi càn quét bốn phía trong cổ họng cô thu lấy hết ngọt ngào rồi ra bên ngoài liếm thêm một lần, sau đó mới lưu luyến không dứt từ từ cấn xé môi dưới của Tang Văn Cách, khẽ dùng sức lại không làm đau cô, hàm răng trắng bên nhọn cùng cánh môi màu hồng dịu dàng hòa quyện vào nhau lại có thể tạo sự hài hòa mỹ lệ không nói được.

"Ừ..." Bị Hùng Thần Giai hôn đến mềm nhũn không còn khí lực, Tang Văn Cách yêu kiều ní non, đôi tay kim lỏng không được vòng ôm lấy cái hông trắng kiện của người đàn ông bên trên, đôi chân ngọc thon dài bị hắn kẹp ở phía dưới cũng bắt đầu từ từ cong lên ma sát hắn.

Trước kia cô sợ hắn, lại không thích hắn, cho nên không dễ dàng động tình, mặc dù thân thể bị hắn dạy dỗ nhận biết tình yêu, nhưng trong lòng luôn có ám ảnh không thể quên được, cảm giác làm chuyện như vậy rất dơ bẩn; nhưng bây giờ lại không giống như vậy nữa, Tang Văn Cách biết mình vẫn không thích lắm loại hành động thân mật này, nhưng bởi vì người cùng cô làm chuyện này là Hùng Thần Giai nên cô cảm giác chuyện như vậy dường như cũng không khó khăn lắm, hơn nữa thân thể cô lại nhạy cảm vô cùng, cô lại có ý muốn nghênh hợp cùng hắn, mặc cho hắn trên người cô muốn càn rỡ thế nào cũng được.

Là hấn nha, vậy thì sao có thể không được đây?

Hắn cũng sẽ không tổn thương cô, cũng sẽ không đối xử không tốt với cô, càng sẽ không rời bỏ cô, như vậy, đem chính mình hoàn toàn giao cho hấn, lại có gì không thể?

Suy nghĩ này trong đầu Tang Văn Cách càng lúc càng rõ ràng hơn, cô mở đôi mắt mờ mịch ra, ngưng mắt nhìn người đàn ông phóng khoáng tục tũn trước mặt, nhìn hấn bởi vì cô chưa chuẩn bị xong mà cố nén, làm mặt và đầu cổ đầy mồ hôi, dâng trào phía dưới đã sớm vận sức chờ phát động chống đỡ ở cửa huyệt thần bí của cô, chỉ đợi cô chuẩn bị xong, sẽ triệt để đoạt lấy cô.

Nhưng vào thời điểm này cô lại còn hỏi: "Anh không phải nói nếu em nói ra anh sẽ không giày vò em nữa sao?"

Toàn thân Hùng Thần Giai hoàn toàn cứng đờ, dục vọng sung to báo hấn không được chú ý tới lời của Tang Văn Cách, thân thể cương trực cường tráng cao lớn hiện tại mà bắt hấn dừng lại không bằng trực tiếp cho hấn một cây đao để hấn tự chết luôn cho rồi!

Hạ quyết tâm nhắm mắt cắn chặt răng một cái, Hùng Thần Giai cúi đầu hôn lên đôi môi của Tang Văn Cách, hậm hực mà nói: "Anh mặc kệ, lúc này vừa nói là có hạn chế thời gian, bây giờ em mới thừa nhận cũng đã muộn rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Đơn phương không bằng hai người cùng yêu nhau (H nhẹ)

... Trên thế giới này còn có thể tìm được người vừa vô sỉ vừa không biết xấu hổ hơn Hùng Thần Giai sao?

Đáp án của Tang Văn Cách dĩ nhiên là không.

Cô bị hấn chặt chẽ đè ở dưới người, thân thể mảnh khảnh không thể động đậy, chỉ có thể dùng đôi mắt to liều mạng nhìn chằm chằm hấn.

Nhưng bạn gái nhà ta da mặt rất dày, hấn sẽ để ý cô trừng mắt to mắt nhỏ với hấn à?!

Dĩ nhiên là không rồi!

Hấn cúi đầu ở trên miệng cô hôn rồi lại hôn, hơi thở phách nam nồng đậm trong nháy mắt vây phủ cả người Tang Văn Cách, làm cô tựa hồ như có một loại ảo giác — cô chính là người của hấn, cô thuộc về hấn, dù cho là thân thể hay linh hồn cũng thế.

Loại ý nghĩ này vừa khởi lên, cảm giác kháng cự trước đây cũng không còn nữa. Nhất thời Tang Văn Cách giống như hóa thành một vũng nước, mềm yếu nằm bên dưới Hùng Thần Giai, mắt to mê ly mờ mịt vì tình dục, trông mắt long lanh nhìn Hùng Thần Giai nhất thời có cái cảm giác kích động, muốn hét thật to ra.

Bàn tay ý loạn tình mê từ khuôn mặt nhỏ nhắn trượt xuống dừng lại ở cái cổ ngào ngạt hương thơm, sau đó lại giống như con rắn men theo cổ áo chạy vào vạt áo, nắm lấy một bên mềm mại trơn bóng.

Xúc cảm mềm mại này thật khiến người ta phải thờ dài, Hùng Thần Giai thiếu chút nữa là ngây ngất đến mất hồn luôn rồi, hấn dùng sức nuốt nước miếng một cái, trông mắt đen như mực dọc theo ngũ quan xinh đẹp từ từ dời xuống đáng người yếu đuối, dục vọng phía dưới càng lúc càng phát ra nhiều lửa nóng. Hấn biết, trên thế giới này chỉ có một người phụ nữ có thể trêu chọc lên tình dục của hấn, làm cho hấn phải còi gáp buong khí giới đầu hàng chỉ trong nháy mắt, chấp nhận thất bại một cách thảm hại.

Chính là người phụ nữ này đây, trừ Tang Văn Cách ra thì không thể nghĩ được người nào nữa.

Môi lưỡi nóng bỏng ôm trọn một mảnh da thịt trơn mịn, đầu lưỡi nóng bỏng liếm láp khắp cơ thể non mềm lưu lại những vết nước miếng trong suốt. Mặc dù không thấy rõ ràng nhưng cảnh tượng cũng là dâm mỹ tới cực điểm, toàn bộ không gian lập tức tràn đầy cảm giác ái dục triền miên.

Song song với miệng lưỡi linh hoạt hai tay của Hùng Thần Giai cũng không nhàn rỗi. Đôi tay trắng kiện màu đồng có lực kia gần như có thể tay không đánh chết một con cạp thể nhưng lại đang dịu dàng vuốt ve thân thể nhu tình mềm mại của Tang Văn Cách, mọi cử động vuốt ve của hấn đều cực kỳ thương yêu như nâng niu bảo bối, dường như sợ chỉ một phút lơ tay sẽ làm vỡ mất vậy.

Theo vạt áo bàn tay tiến vào trong bắt lấy một bên vú trắng non mềm, áo ngực bởi vì động tác của Hùng Thần Giai mà đã lệch sang một bên nên hấn có thể thoải mái hưởng thụ hai vú thật hoàn mỹ, cái áo ngực chưa thoát ra hấn càng làm cho một đôi vú trắng hồng càng thêm to thẳng mê người hơn, đủ làm bất cứ người đàn ông nào trên đời này không ngừng phun máu mũi.

Hùng Thần Giai cũng không ngoại lệ — hấn vừa nhìn thấy thân thể của Tang Văn Cách sẽ hưng phấn, mà một khi hưng phấn sẽ không thể khống chế được, một khi khống chế không được máu mũi sẽ thoải mái tuôn trào..... Đây dường như là một chân lý không thể chối cãi.

Vội vàng dời ánh mắt khỏi người cô, Hùng Thần Giai cực kỳ khéo léo đem cái áo sơ mi trắng trên người Tang Văn Cách lột ra, chỉ còn chừa lại cái áo lót trắng như tuyết đã bị kéo xuống quá nửa, nụ hoa kiều diễm ướt át màu phấn hồng như ẩn như hiện làm cho người ta không nhìn được mà động lòng, muốn hóa thân thành một con sói mà tận tình tận hưởng nó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã sẫm đỏ bừng như máu, cho dù trong lòng cũng có ý tứ muốn hấn nhưng da mặt cô rất mỏng, làm sao có thể chống đỡ được với ánh mắt không chút kiêng kỵ gì của Hùng Thần Giai.

Bàn tay trắng nõn nâng lên, muốn che kín bộ ngực trần đang rộng mở của mình nhưng lại bị Hùng Thần Giai ngăn lại.

Ánh mắt của hấn cơ hồ phát ra ánh sáng xanh, giống như là mấy trăm năm chưa từng thấy qua thức ăn ngon, hấn hưng hăng đề lên người Tang Văn Cách, môi lưỡi cường ngạnh đặt lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, lấy hành động cực kỳ bá đạo trêu chọc đem đầu lưỡi cô kéo sang miệng mình mà tận tình liếm mát, cuốn lấy tất cả hương thơm ngọt ngào trong khoang miệng cô, để cho hấn đoạt lấy nhét đầy tất cả trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, tiếng "Chặc chặc" dâm mỹ sắc tình lập tức không ngừng vang lên, liên miên không dứt khắp cả căn phòng.

Tang Văn Cách bị hấn hôn thiếu chút nữa mất hết dưỡng khí, thật vất vả đợi đến khi hấn khẽ rời đi, cô liền tranh thủ nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn qua một bên, vội vàng hô hấp kịch liệt nuốt vào từng ngụm từng ngụm khí, đôi mắt xinh đẹp hơi bất mãn nhìn chằm chằm Hùng Thần Giai.

Hùng Thần Giai cảm giác trong lòng mình tràn đầy hạnh phúc hưng phấn như muốn bay lên. Hấn tuy là có chút chậm tiêu nhưng tuyệt đối không phải quá ngu ngốc, những năm gần đây ở bên ngoài phiêu bạt đã làm hấn không còn là Ngô Hạ A Mông ngày xưa nữa, bản lĩnh nhìn mặt người khác mà đoán ý để giao tiếp hấn cũng đã luyện thật thuần thục, nếu nói trên thế giới này còn có người hấn nhìn không thấu đoán không ra thì cũng chỉ có một mình Tang Văn Cách thôi. Mà loại đoán không ra này lại tạo nên tình huống giúp hai người thấu hiểu lẫn nhau hơn.

Tình yêu chính là kỳ diệu chỗ này.

Trước kia lúc hoan ái luôn là hấn đơn phương chủ động, mà cô lại quá mức bị động, cho dù hai người đều thoải mái nhưng vẫn thấy thiếu thiếu một chút gì đó; còn lần này... Tựa hồ không còn cảm giác như thế nữa.

Cô đã thừa nhận hấn là của cô, chính là gián tiếp nói rõ cô cũng là của hấn.

Bọn họ là hai người cùng yêu nhau, không còn là quan hệ ép buộc cùng bị ép buộc nữa.

Nhận thức này khiến Hùng Thần Giai không tự chủ được mà hưng phấn hẳn, thế là hắn rút một bàn tay to ra kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của người yêu lại gần mình hơn liền liều mạng mà hôn, giống như con chó con nhiệt tình khi thấy chủ nhân vậy.

Tang Văn Cách rất muốn cười ra tiếng, thậm chí quên mất nửa thân trên trần trụi của mình, nửa người trên xinh đẹp lung linh thảnh thơi lại giầy dựa bên dưới Hùng Thần Giai khiến cho hắn không ngừng phát ra tiếng thở dốc thô khan, đôi mắt hồ mang theo mùi vị hấp dẫn nhìn chăm chăm Tang Văn Cách, hai bàn tay gấu đang giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chậm chậm men theo da thịt mềm nhẵn, tí mỉ một lần nữa quay trở lại hai bầu vú hương thơm hẳn yêu thích, cuối cùng hắn hơi dùng sức vuốt ve, thảnh thơi bất chợt dùng móng tay gãi nhẹ qua đầu vú nhỏ nhỏ, chọc cho hai nụ hoa nhỏ trong nháy mắt nở rộ kiều ngạo đứng thẳng lên.

"Ha..." Tiếng rên rỉ đáng yêu của Tang Văn Cách theo mỗi một lần gãi nhẹ của hắn mà vang lên, nũng nịu làm người ta không nhận được muốn hưng hăng giãy xéo cô, sau đó sẽ hưng hăng đoạt lấy cô, dùng sức mạnh để tuyên cáo quyền sở hữu đối với cô. "Nhẹ một chút, nhẹ một chút..." Mặc dù Hùng Thần Giai đã cố ý chỉ dùng chút sức lực nhỏ, nhưng móng tay cứng rắn ma sát ở địa phương non mềm ấy chung quy vẫn không thoải mái.

Hùng Thần Giai cả kinh, theo bản năng hắn cho mình đã làm đau cô nên vội vàng thu tay lại, không tự chủ được liền cúi đầu hôn lên đầu vú hồng hào đứng thẳng của cô, ngậm trong miệng biến đổi đa dạng mọi cách trêu chọc nó, răng trắng như tuyết thảnh thơi đem cả bầu vú lớn mút vào trong miệng, sau đó lại tựa như nhẹ nhàng mà cắn xé, đem hai bầu vú tuyết trắng mềm mại gặm cắn cho đến khi lưu lại dấu vết đỏ tươi kiều diễm mới thỏa lòng.

So với tay, môi lưỡi của Hùng Thần Giai lại càng mang tới kích thích làm Tang Văn Cách cảm thấy điên cuồng hơn nữa. Hai tay nhỏ bé của cô bởi vì quá kích tình mà nắm lấy đầu tóc của người đàn ông đang chôn ở trước ngực mình, cả thân thể yếu ớt mềm mại cũng càng hướng về phía hắn gần hơn, đem mặt xinh đẹp nhất của mình vô tư dâng hiến cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Lần đầu tiên thể xác và linh hồn hòa làm một (H)

Hai người trần truồng quấn quít ôm nhau, Hùng Thần Giai phát giác lòng mình tràn đầy vui mừng không nói hết được, dục vọng cũng bộc phát bùng nổ sung to lên, vô số nốt đẹp trong lòng hắn như muốn lên men lan tỏa đến mọi ngóc ngách cơ thể.

Bàn tay thô to dọc theo da thịt trắng nõn mềm mại trơn bóng xuống phía dưới, di chuyển khắp cả thân thể mềm mại của cô, một hồi lại quay trở về chốn cũ, thế là hai bên kiều nữ lần nữa rơi vào bàn tay gấu, bị hắn xoa nắn mất đi hình dáng ban đầu. Đầu vú hồng hào nhỏ nhỏ ở trong không khí đứng thẳng lên, màu sắc đỏ tươi diễm trên vú trắng như ngọc lại càng thêm mê người hơn.

Hùng Thần Giai xem đến mắt dường như cũng choáng váng, tốc độ xoa nắn mềm mại trong lòng bàn tay cũng từ từ tăng nhanh, kể cả tiếng thở dốc nồng nhiệt cũng thẳng tắp truyền đến tai Tang Văn Cách.

Tay của cô vẫn nắm lấy tóc của hắn, đem đầu tóc dài của hắn bôi tung như chuông gà. Ở nơi này không có bất kỳ người nào làm phiền tới họ, trong mắt của hắn chỉ có cô, trong mắt cô cũng chỉ có hắn.

Tang Văn Cách nhẹ nhàng thở hắt hắt, mặc dù có chút không thích cùng ngược ngược, nhưng cô vẫn đem hết mọi thứ của mình hoàn toàn rộng mở trước mặt Hùng Thần Giai, ngón tay trắng mịn chậm chậm đi xuống, dờn đến hai vai rộng chắc của hắn, sau đó dừng lại, giống như đã tìm được thứ giúp mình yên lòng. "Gấu...." Thanh âm cô mềm mại đến không ngờ, "Anh, anh nhẹ một chút..."

"Được, được, được!" Hùng Thần Giai kích động thiếu chút nữa nói năng lắp bắp, lòng tràn đầy vui mừng không nhận được liền hạ thấp xuống hôn cái miệng nhỏ nhắn, nơi cánh môi mềm mại của cô từ từ gặm cắn, động tác vuốt ve cũng không ngừng, cùng với ngón trỏ nắm lấy đầu vú nhỏ nhỏ phiếm hồng của cô xoa lấy mấy cái rồi chậm chậm bắt đầu xoay tròn, cho đến khi bọn chúng cứng rắn đứng thẳng trong lòng bàn tay của mình lộ ra màu sắc vừa đỏ lại vừa cứng vừa thành thực, môi mỏng mới hưng hăng hôn Tang Văn Cách cái cuối rồi thay đổi cắn lên nụ hoa đầy đặn ngạo nghễ đang ưỡn lên kia, đầu lưỡi linh hoạt không thể tưởng tượng nổi theo quãng vú màu hồng xinh đẹp đảo qua đảo lại, đem bầu vú trắng như tuyết gặm đến khi lưu lại loang lỗ dấu vết, nước miếng dường như thoa khắp cả bộ ngực của Tang Văn Cách.

Hắn vừa hôn vừa bóp vừa cắn vừa vân vê, cực kỳ cao hứng loay hoay tới lui, tráng kiện có lực đặt giữa hai chân Tang Văn Cách mượn ma sát tạo ra chút khoái cảm.

Hùng Thần Giai vì Tang Văn Cách chuẩn bị quần áo đều là vải vóc chất lượng cực kỳ tốt, vải vóc mỏng và mềm mại giống như lớp da thứ hai, cách quần áo của mình kích động ma sát chỗ kín mềm mại của cô, làm Hùng Thần Giai sinh ra một loại khoái cảm khác thường.

Địa phương mềm mại nhu nhược đó trong phút chốc đã ướt át róc rách, cảnh xuân vô hạn, mùi thơm tràn ngập, dững đạo tình mạch khít khao tựa hồ như cách vài tầng vải vóc gọi mời Hùng Thần Giai, khát cầu hắn mạnh mẽ cường hãn đoạt lấy mình.

Bàn tay thoăn thoắt chẳng biết đã thăm dò vào chốn đào nguyên lúc nào, cách viên tơ thật mỏng của quần lót, nơi tán ra khí nóng trong hoa huyết nhẹ

nhàng gây xích mích, mỗi một lần đều lướt qua phần hạch nhạy cảm rồi lại khẽ ấn vào miệng huyết, sau đó chống đỡ vai vóc mềm mại chậm rãi đem ngón tay của hắn cắm đi vào.

Mật dịch mang hương vị ngọt ngào trơn mềm rất nhanh thấm vào tay hắn, thân thể Tang Văn Cách lúc chưa động tình đã rất nhạy cảm, hướng chỉ hiện tại cô lại động tình? Chất lỏng ngọt ngào cơ hồ thấm ướt đầy một khoảng da giường dưới thân hai người, trong phòng tràn đầy tư vị nam nữ giao hoan triền miên mập mờ làm người ta không tự chủ được mà đỏ mặt.

Nhưng vai vóc dù có mềm mại cách mấy vẫn là không phải da của mình, vách tường thịt non mềm bên trong bị đầu ngón tay cách một tầng vải của quần lót ma sát nếp gấp mềm mại chung quanh, đầu ngón tay tà ác lại đang chống đỡ xoay tròn khắp hoa huyết, kích thích Tang Văn Cách càng thêm tiết ra nhiều nước hơn, thanh âm bành bạch của tiếng nước bắt đầu vang lên trong phòng, khe mông hồng thuận khó nhìn vì tình dục bắt đầu gây dựa, ý đồ tránh khỏi cảm giác làm người ta điên cuồng này.

Nồng đậm tình dục thoáng qua trong mắt Hùng Thần Giai làm người ta kinh sợ, bàn tay nắm lấy mông của cô, ngón tay vô cùng linh xảo theo khe hẹp màu hồng dò xét đi vào, trơn ướt càng làm hắn dễ dàng chen vào trong hoa huyết mềm mại ẩm ướt hơn.

Miệng của hắn ngậm một bên đầu vú, tròng mắt đen thâm trầm ngưng mắt nhìn mặt Tang Văn Cách, hai bàn tay to một tay thì chôn ở giữa hai chân cô, một tay khác không cần tốn nhiều sức nắm lấy cái mông nhỏ của cô, đầu ngón tay khéo léo lại thay thế một ngón tay khác cắm vào trong hoa huyết non mềm của cô.

Tang Văn Cách ngoan ngoãn không phản kháng chút nào — mặc dù thân thể mảnh mai của cô khi ở trong tay hắn lại càng không ngừng run rẩy, mặc dù tất cả của cô đều đang phơi bày trước mặt hắn, thân thể cũng có cảm giác không khống chế được, có gì đó hơi khác thường... Nhưng mà, cô thủy chung cũng không cự tuyệt.

Đôi tay bé nhỏ của cô vốn đang để trên vai của Hùng Thần Giai lại đổi thành ôm cổ của hắn, cánh tay trắng như tuyết quấn trên người hắn, nhẹ nhàng ôn nhu, nhẵn nại không chút sợ sốt.

Không có bất kỳ ngôn ngữ trao đổi nào, thậm chí ánh mắt hai người cũng chưa nhìn qua nhau nhưng lại biết được tâm ý của nhau rất rõ ràng, thậm chí Hùng Thần Giai có loại kích động muốn lăn xả rơi lệ.

Hắn kiên trì lâu như vậy, yêu lâu như vậy, hành hạ cùng bị giày vò lâu như vậy, tất cả chua xót trong lòng cuối cùng cũng đã được hồi báo, hắn cuối cùng cũng được cô đáp lại. Nhận thức này khiến Hùng Thần Giai suýt nữa không nhịn được mà khóc lớn lên, nếu không phải sợ Tang Văn Cách bị chính mình dọa chạy mất thì nói không chừng giờ phút này hắn đã thành gấu khóc nhè rồi.

Để che giấu sự thất thố của mình, hắn chỉ đành tận sức đem sự chú ý của Tang Văn Cách dời đi, nếu để cô nhìn thấy đáy mắt rung rung của hắn thì xấu hổ lắm, bàn tay thuận thế liên tăng nhanh tiến công, quần lót thật mỏng cũng không chịu được sức lực mạnh mẽ của hắn, vai vóc mỏng manh dễ dàng bị hắn xé thành hai mảnh, sau đó tiện tay ném xuống đất.

Lúc này trên người Tang Văn Cách cực kỳ xóc xếch, hạ thân cũng trống trơn không có quần lót che đậy nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngượng đến mức hồng cả lên, cô không nhịn được liền muốn đẩy anh bạn gấu nào đó trên người mình ra rồi sau đó tìm thứ gì đó che người lại.

Hùng Thần Giai nếu để cho cô tránh thoát được cũng không gọi là Hùng Thần Giai rồi, hắn cười xấu xa trưng ra hai hàm răng trắng sáng, cúi đầu cắn lên áo sơ mi xóc xếch của cô, từng cái từng cái quần áo đều bị kéo xuống dưới, cho đến khi trên người của cô sạch sẽ cái gì cũng không che lại. Chỉ có hai núm hồng xinh đẹp đáng yêu đứng thẳng, da thịt tuyết trắng mềm mại hiện ra đầy dẫu hôn đỏ tươi làm người ta không nhịn được phải động lòng mới thôi.

Mất thấy tên đầu gấu không biết xấu hổ nào đó sắp dùng miệng kéo đi quần tất của mình, Tang Văn Cách sợ tới mức thiếu chút nữa tắc nghẹn cơ tim, vội vàng đưa tay che lại, nhưng lại nhìn thấy ánh nhìn vô tội của bạn gấu nào đó.

"Anh, anh làm cái gì vậy!" Hai gò má cô hồng hồng, thân thể ấm áp như dương chi bạch ngọc mỹ lệ chói mắt, trên gương mặt xinh đẹp là một mảnh thẹn thùng, Hùng Thần Giai vừa nhìn thấy trong lòng liền run lên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87

Anh liền ở lại trong thân thể em (H)

Hùng Thần giai với vẻ mặt vô tội nhìn cô: "Anh còn có thể làm cái gì?" Trừ cởi quần áo của cô ra hắn còn có thể làm cái gì?

Tang Văn Cách xấu hổ muốn chết trừng mắt với hắn: "... Anh, anh không thể nhẹ nhàng một chút sao!"

"Anh còn chưa đủ dịu dàng sao?" Hắn cúi đầu hôn lên môi cô, lâm bầm oán trách, "Cái người này, em đúng là tiểu gia khóa mà, hưởng thụ thoải mái rồi còn anh lại sắp nghẹn nổ đây này!" Nói xong liền cầm cái tay nhỏ của cô kéo xuống dưới người hắn sờ vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn so với lúc trước càng thêm hồng đến độ muốn nhỏ máu, tay Tang Văn Cách cũng bắt đầu run lên, liều mạng muốn đem tay mình nhanh rút ra, nhưng bàn gấu nào đó sau khi nắm lấy tay nhỏ bé của cô kéo xuống ma sát phía dưới của hân vẫn còn lộ ra nụ cười sung sướng rất không thành thật, nắm ngón tay mờ ra cùng với cô nắm thật chặt, cầm bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô vuốt ve mình, "Nơi này... Cảm thấy không? Có phải rất nóng không, có phải thực cứng không?! Hà?" Vừa hỏi còn vừa dùng hạ thân của mình đụng vào thân thể của cô, nóng bỏng dâng trào đến mức làm người ta ngạc nhiên, lại còn tản mát ra nóng rực vô cùng kinh người.

"..." Tang Văn Cách sắp khóc lên, cái người này, cái người này thật là không thể đối với hân hòa nhã một chút mà, làm như vậy hân dễ dàng héch mồi lên mặt với cô!

Hùng Thần Giai cũng không để ý Tang Văn Cách có phải đang cảm thụ dục vọng của hân không, da mặt cô mọng hơn nhiều so với hân ai cũng biết rồi, lời kéo tay của cô đến bộ vị kia mà cô không có phản kháng cũng đã là trời cao không đối xử tệ với hân, mà hân lại còn nói ra chút lời không tốt trước chọc cô, coi chừng mai mốt hân không được phép đến gần cô trong một khoảng thời gian dài cũng nên.

Cho nên hân rất sáng khoái liền buông lỏng tay, bàn tay dính chút chất lỏng ở trên đùi mịn màng đưa đến miệng cắn thật liếm sạch sẽ, vừa liếm vừa dùng loại ánh mắt rất sắc tình nhìn chăm chăm Tang Văn Cách, từ khuôn mặt xinh đẹp cho đến ngón chân trắng nõn đáng yêu, một tác cũng không bỏ sót.

Bị động tác của hân làm cho xấu hổ nhắm nghiền hai mắt, Tang Văn Cách vừa thẹn thùng vừa lúng túng, mặc dù không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy hân làm chuyện này, nhưng mỗi lần như thế cô đều cảm thấy khó chịu.

Nhưng cô cũng biết, giờ cô có kháng nghị hân cũng tuyệt đối không nghe theo, đầu gấu này mặc dù ngày thường mọi chuyện đều nghe theo cô nhưng có vài chuyện hân tuyệt đối sẽ không nhường cô dù chỉ một bước, kiên trì đến mức làm người ta không dám tin, ví dụ như đối với việc coi sóc chuyện ăn uống hằng ngày của cô, quản cả việc cô kết giao với ai, cùng với... thích liếm cô và làm chuyện như vậy.

"Thật thơm thật ngọt nha... Công chúa cô là làm từ mật ra hay sao?"

Hùng Thần Giai hỏi thật tự nhiên, thấy Tang Văn Cách không để ý tới hân, hân lại cười meo meo nheo mắt lại, tràn đầy say mê, môi mọng cúi xuống, hơi thở ẩm áp phun ở trên đùi nhạy cảm của Tang Văn Cách chọc cho cô không khống chế được mà hung hăng run run cả người.

Đầu lưỡi thô ráp lấy khí thể mau lẹ như chớp vọt vào trong dừng đạo trơn mềm, gian nan tìm đường vào con đường mòn, lại vừa có lực xâm nhập trong cơ thể cô, liếm đều mỗi một tác một nếp gấp trên thịt mềm của cô. Chỉ tưởng tượng tiến vào trong thân thể cô sẽ có cảm giác mát hơn khoái cảm đến cỡ nào thôi mà Hùng Thần Giai đã có loại kích động đến mức muốn phóng ra, hân lập tức đem kích động này áp xuống, càng thêm ra sức lấy lòng cô.

Môi lưỡi nóng rực ở trong địa phương bí ẩn nhất của cô liếm láp gây khoái cảm đến mức từ khóe mắt Tang Văn Cách rớt xuống một giọt nước mắt, bụng dưới bắt đầu có một loại căng đau khác thường, cô vừa muốn hân dừng lại dừng giây vò cô như vậy nữa lại vừa muốn hân tiếp tục, loại mâu thuẫn này sắp lên tới cực điểm, cảm giác quả thật như muốn ép cô điên loạn rồi! Hai chân bị hân mở ra, cô liền giãy dụa nhưng không làm được gì, chỉ có thể nhu nhược nằm ở dưới người hân mặc hân khinh nhờn, hoa huyết nhỏ ẩm ướt vừa tiết ra một luồng nước mật ngọt ngào cũng bị Hùng Thần Giai kiên quyết nuốt hết vào trong bụng.

"Ư..." Lúc mới bắt đầu Tang Văn Cách còn nhẫn nại không muốn kêu thành tiếng — dù sao cũng quá khó khăn. Cho dù trong lòng nhận định hân, chấp nhận hân có thể đối với mình làm ra loại chuyện mắc cỡ này, nhưng là một thực nữ hoàn mỹ như cô chắc chắn cũng sẽ không kêu rên như vậy được! Nhưng càng về sau, khi môi lưỡi nóng bỏng ở trong cơ thể cô càn quấy bốn phía, hàm răng bén nhọn bất chợt cắn lên hoa hạc phía trên tiểu huyết mềm mại thì cô không nhịn được nữa rồi, cơ bản cô đã rất nhạy cảm không thể chịu nổi, hơn nữa lại còn kích thích đến như vậy nữa, Tang Văn Cách có ý nghĩ muốn buông thả ngay, kích động cùng hân, cô muốn nhiều hơn nữa, cô muốn hân vào sâu hơn nữa để lấp đầy sự trống không trong thân thể càng lúc càng lớn hơn này, giống như là mong mỏi có người nào đó mau mau đoạt lấy mình, hung hăng đoạt lấy, hung hăng!

Nhưng Hùng Thần Giai cũng không biết là cố ý hay vô tình, rõ ràng hân biết rõ các phương pháp giúp cô lên cao triều nhưng hân không làm. Mỗi một lần đều trêu chọc cô đến cực hạn rồi lại buông tay rời đi, sau đó lại đưa cái mặt xấu xa nhìn cô cười.

Đôi mắt sưng mù đầm lệ của Tang Văn Cách nhìn thấy Hùng Thần Giai cười đến cực kỳ đáng đánh đòn. Mặt hân rõ ràng cũng đã sung huyết đỏ bừng, thân thể cũng căng thẳng giống như là cái dây cung, thậm chí ngay cả dục vọng dưới người hân cũng luyến tiếc dây dưa không dứt muốn xông vào miệng huyết của cô ngay lập tức, nhưng hân không chịu đi vào, cho dù sắp nhịn đến cực hạn hân vẫn không chịu tiến vào cô.

Mù mờ ngờ ngàng nhưng Tang Văn Cách vẫn biết được thứ gì đó, khoái cảm trong thân thể đánh vào cô quá mức mãnh liệt, đầu óc hoàn toàn không có cách nào dừng lại để suy tư, chỉ có thể ôn nhu mềm mại nhìn Hùng Thần Giai khóc cho hân thấy.

Hùng Thần Giai so với cô cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu, hân vốn là có thể cảm dục bảy năm, bảy năm đó thỉnh thoảng cũng có người đưa đến các loại mỹ nữ cho hân, còn có mấy người ví dụ như Dương Ngạo... cầm thú, thậm chí còn mang theo mỹ nữ ở trước mặt làm cho hân xem để kích thích hân đứng lên, nhưng cho tới bây giờ cũng không có người nào thành công. Lúc mới bắt đầu hân cũng cho là mình không được nữa rồi, nhưng cho đến một ngày khi hân nhìn thấy hình công chúa đã lâu không gặp, trong nháy mắt dục vọng như đôi núi lấp biển mà đến, khi ấy Hùng Thần Giai mới hiểu được, không phải là hân không được, mà là mấy người được đưa tới kia, không phải là người hân muốn.

Trên thế giới này, tìm khắp chốn cũng chỉ có một mình Tang Văn Cách mà thôi!

Trừ cô ra, không có người phụ nữ nào có thể làm cho dục vọng hân bộc phát nữa, chỉ có cô thôi.

Nhưng bây giờ...

Mặc dù kim nén đến muốn chết, nhưng Hùng Thần Giai vẫn cố gắng nhin lại, bất mãn nhìn chăm chăm Tang Văn Cách, ánh mắt hung thần ác sát này quả thật có thể dọa người ta ngất xỉu.

Nhưng Tang Văn Cách so với người khác lại càng có thể nhìn thấu rõ ràng dịu dàng cùng bất đắc dĩ trong đáy mắt hắn.

Ngay giờ phút này, cô chợt hiểu ra một sự thật: trên thế giới này, chỉ có Hùng Thần Giai nguyện ý đối đầu với tất cả người trên thế giới này, chỉ vì cô.

Mà trên thế giới này, còn có bao nhiêu Hùng Thần Giai chứ?

Cho dù có người giống hắn đi chăng nữa, nhưng chỉ cần không phải là hắn, cô cũng không muốn!

Đôi mắt Hùng Thần Giai cũng bắt đầu toát ra tia máu, khuôn mặt bởi vì nhẫn nại mà trở nên vừa trắng lại vừa đỏ, một hồi lâu sau, thấy Tang Văn Cách thật sự không biết phải làm sao, mới từ trong kẽ răng gằn ra từng chữ từng câu: "...Em, em thật sự là không biết anh muốn nghe cái gì sao?"

Tang Văn Cách vẫn còn đang cảm động, nghe hắn nói như vậy, nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười, Hùng Thần Giai vừa nhìn thấy cô cười liền rất bất mãn lập tức nhún hoa hạc của cô xuống, làm cô không tự chủ được hét lên một tiếng.

"Em biết..." Đợi đến khi cảm giác run rẩy này rút đi, Tang Văn Cách mới đưa ra hai cánh tay trắng như ngọc vòng lên cổ Hùng Thần Giai đem đầu hắn kéo xuống, đặt vào một bên cổ của mình, nhẹ nhàng nói: "Em biết, em muốn anh... Tang Văn Cách muốn Hùng Thần Giai."

Sau đó, chính là lửa nóng, đầy đặn, cảm giác thật phong phú.

Hắn xâm nhập vào trong cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Em không muốn sinh con của anh phải không?

Nếu không phải Hùng Thần Giai ôm bé cô lên xe cho bằng được thì khẳng định giờ này cô còn đang ở trong phòng làm việc, tiếp tục đỏ mặt giả vờ đã làm điều không chịu ra ngoài.

Nhất thời ý loạn tình mê là một chuyện, tỉnh táo rồi lại là chuyện khác. Tang Văn Cách làm thế nào cũng không dám tin tưởng mình đột nhiên có thể nói ra những lời như vậy, mặc dù trí nhớ cô hết sức rõ ràng, nhưng mà, nhưng mà bây giờ nhớ lại cô thật không dám tin mình sẽ nói những lời như vậy!

Cuối cùng, cô nhất quyết đem chuyện đó đổ rằng cô đã bị trúng tà.

Hùng Thần Giai rõ ràng rất không đồng ý với ý tưởng này của cô, nhưng dù thế nào, lời đã nói ra thì khó lòng mà thu hồi lại, cô muốn phủ nhận cũng không được.

Đối với thái độ rất ương bướng của Tang Văn Cách, nhất quyết không muốn cùng hắn đi về nhà, Hùng Thần Giai không thể làm gì khác hơn là chọn thủ đoạn cứng nhắc, hắn nắm lấy thắt lưng, đùi của Tang Văn Cách, trên cơ sở là vừa ôm vừa kéo lôi ra cửa trường học, rốt cuộc cũng lên xe được — thật may Tang Văn Cách kiên trì sau khi tan học mới bằng lòng ra khỏi cửa trường, cho nên trừ bác bảo vệ ra cũng không có người nào nhìn thấy.

Hùng Thần Giai bất mãn hết sức: "Em ghét bỏ anh sao?" Lúc ở trên giường rõ ràng cô nói cô muốn hắn mà.

Nhưng bây giờ hắn phải làm thế nào đây? Cô không muốn, hắn cũng không còn cách nào.

Tang Văn Cách liếc hắn một cái, chua xót đấm đấm cái eo đau đớn của mình — Người đàn ông này giống như là mấy trăm năm chưa từng thấy qua phụ nữ vậy, bất được cô như muốn đoạt luôn nửa cái mạng của cô, cũng không nghĩ xem cô làm sao mà chịu được chứ. "Em ghét bỏ anh khi nào."

"Vậy tại sao em không muốn cùng anh đi ra ngoài?" Hùng Thần Giai vừa uất ức hỏi lại vừa thuận thực điều khiển tay lái, đã vậy hắn lại còn làm ra vẻ buồn bã thoáng nhìn về phía Tang Văn Cách. "Em không muốn thừa nhận quan hệ với anh sao?" Mặc dù đáng ghét hắn không đẹp trai, nhưng đầu gì cũng không tính là xấu xí, chỉ là, chỉ là có tí xíu dọa người, cô đến giờ vẫn xem hắn như thú dữ sao?

Thở dài, Tang Văn Cách vẫn như cũ đấm đấm cái eo chua xót đau đớn của mình, lại đưa tay vuốt vuốt cái bắp đùi như nhũn ra — thật sự cô có cảm giác giống như xương của mình bị gãy vụn hết rồi. Sau khi cô nói xong câu kia, cái tên đầu gấu đáng chết không biết xấu hổ này liền đem cô ra hoàn toàn khi dễ, ăn sạch sành sanh một mảnh cũng không thừa. "Em không ghét bỏ anh, em cũng không phải không thừa nhận anh. Em chỉ không muốn bọn học sinh nhìn thấy thầy cô nói chuyện yêu đương với nhau."

Cặp mắt Hùng Thần Giai sáng lên: "Vậy là em thừa nhận hai chúng ta đang nói chuyện yêu đương sao?!" Thì ra là vì nguyên nhân này!

Tang Văn Cách rất kỳ quái liếc hẩn một cái: "Nếu không phải vậy là cái gì?" Cô đã quyết định muốn hẩn, vậy cần xác định chuyện gì nữa sao?

"Hắc hắc he he... Không có việc gì, không có việc gì." Hùng Thần Giai cười gãi gãi đầu, thừa dịp đèn đỏ lại gần mặt Tang Văn Cách hung hăng hôn cô một cái, sau đó lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại mắt nhìn thẳng phía trước sợ bị cô trừng mắt.

Lắc đầu một cái, Tang Văn Cách không cùng hẩn so đo, bởi vì eo của cô thật sự rất đau nhức!

Thôi... Trờ về hãy nói tiếp...

"Đợi lát nữa trở về anh sẽ chườm nóng cho em." Một bàn tay to duỗi tới, nhiệt độ nóng rực phủ lên da thịt mềm mại của cô, trên mặt Hùng Thần Giai lộ ra thần sắc đau lòng, hẩn thật sự có chút không khống chế được, hẩn dĩ nhiên biết thân thể cô rất yếu ớt, không chịu nổi hẩn yêu cầu vô độ như vậy. "Đau lắm hả?" Vừa hỏi bàn tay lại hướng giữa hai chân cô đi tới, muốn sờ một cái xem có sưng to lên không.

Tang Văn Cách bị hẩn càn rỡ sợ tới mức lập tức kẹp chặt hai chân lại, mắt to xấu hổ muốn chết nhìn chăm chăm hẩn: "Anh làm cái gì vậy!" Nơi này là đường cái, hẩn không muốn sống nữa sao?!

"Anh muốn xem một chút, xem có bị sưng không." Bàn gấu nào đó hết sức vô tội nhìn cô.

Tang Văn Cách đông cứng lại: "... Mắc mớ gì tới anh!"

"Dĩ nhiên là liên quan tới anh." Hẩn nghĩ chuyện đưa tay sờ thử là đương nhiên, "Là do anh dùng quá sức, nếu không cũng sẽ không ——"

"Câm mồm ——" Tang Văn Cách không muốn nghe hẩn nói tiếp lời nào nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đến dường như có thể luộc được trứng gà, "Lo lái xe nhanh chút đi, đèn xanh rồi kìa!"

Được rồi... Hùng Thần Giai có chút thất vọng, bàn tay chuyển một cái, nhấn cần ga, liền quẹo khúc quanh.

Cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, Tang Văn Cách nhìn chung quanh một chút, có chút lo lắng mình có thể trúng thưởng hay không. Dù sao lúc này Hùng Thần Giai quá kích động lại không có mang mũ, mấy lần sau đều trực tiếp bắn vào, ngộ nhờ nếu như..... Suy nghĩ lại một chút, cô đưa tay vỗ vỗ cánh tay Hùng Thần Giai, cúi đầu nói: "Dừng ở tiệm thuốc trước mặt chút đi."

Hùng Thần Giai sững sốt, ngay sau đó hẩn đã sáng tỏ ý tứ của cô, môi mòng nấp máy, tròng mắt đen trong nháy mắt thâm trầm nhìn không ra được, nhưng vẫn dừng xe ở ven đường, hẩn mở cửa xe đi xuống, thuận tay đem khóa cửa xe không cho Tang Văn Cách xuống: "Em ở đây ngoan ngoãn chờ chút, anh đi mua cho em." Nói xong liền sải bước đi về phía tiệm thuốc, trong lòng vừa hận lại vừa hối hận. Hẩn cô không muốn sinh con cho hẩn, không muốn lưu lại dòng giống của hẩn, hối hận hẩn không nên há hê quên đi việc bắn vào trong cơ thể cô, thuốc tránh thai đối với thân thể phái nữ trăm hại mà không có một lợi, hẩn luôn luôn không để cho cô dùng mấy thứ thuốc đó.

Chỉ là thuốc tránh thai của phái nam hẩn không có mang theo, lúc đó lại ý loạn tình mê...

Hẩn nghiêm mặt đẩy cửa tiệm thuốc đi vào, khuôn mặt tục tũn tựa như ác thần lập tức hù sợ những người chung quanh, mọi người còn tưởng rằng đại ca xã hội đen nào đến mua thuốc, vừa nghe tới hẩn muốn mua thuốc tránh thai cho phụ nữ, từng người lại dùng ánh mắt càng thêm kì quái nhìn hẩn, thậm chí còn len lén ở bên cạnh hẩn bàn luận xôn xao.

Cầm thuốc, hẩn rút ra tờ 100 để trên quầy, xoay người rời đi.

Bỏ lại những người chung quanh ở nơi đó thì thầm bàn tán, thì ra đại ca xã hội đen cũng phải tự mình đến mua thuốc tránh thai...

Tang Văn Cách nhận lấy thuốc tránh thai, nhìn thấy Hùng Thần Giai từ trong xe lấy ra chai nước suối đưa cho cô, gương mặt nhắn nhỏ, rõ ràng là không vui.

Cô thờ dài, đem viên thuốc lấy ra nuốt vào, lại uống vài ngụm nước lớn xong mới nuốt xuống mùi vị kì quái này, sau đó chọc chọc lên cánh tay bên phải của Hùng Thần Giai: "Uy."

Hùng Thần Giai liếc cô một cái, quay đầu không nhìn.

Cô liền bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn lại thờ dài: "Anh vì sao lại giận vậy?" Gan càng lúc càng lớn, trước kia hẩn căn bản không dám tức giận với cô.

"... Anh không tức giận."

Thấy Hùng Thần Giai mạnh mẽ, Tang Văn Cách cũng không có tinh lực cùng hẩn nói chuyện kiểu này nữa, cô thật sự không thoải mái, uống thuốc xong có cảm giác ứ ải, cho đến lúc cô mơ mơ màng màng sắp ngủ say thì Hùng Thần Giai bên kia đã đề nén tới cực điểm, liền buồn buồn nói ra: "Có phải em không muốn sinh đứa bé của anh?"

Tang Văn Cách sững sốt, nhất thời hết cả buồn ngủ —— cả nửa ngày hẩn rồi rầm chuyện này sao: "Em đâu nói vậy."

"Vậy sao em còn ——" Hùng Thần Giai chọt xoay đầu lại nhìn cô, Tang Văn Cách thấy rõ, đáy mắt hẩn rõ ràng có chút đau khổ và thất vọng, cô thờ dài,

chủ động đưa tay tới sờ sờ mặt hắn: "Em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sinh con. Dù sao còn ba mẹ em và ba mẹ anh, mình không thể không quan tâm, chỉ bằng cứ sống như vậy thôi." Mà ba mẹ cô có thể sẽ không đồng ý chuyện của bọn họ, hơn nữa còn có Khu, Tang Văn Cách đột nhiên cảm thấy tương lai thật xa xăm với.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Giai nhân và quái vật

Nghe cô nói, sắc mặt Hùng Thần Giai đã bớt giận, nhưng bộ dạng vẫn cực kỳ khó chịu: "Vậy sao em không nói."

Tang Văn Cách im lặng, cô làm sao biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì!

Đầu óc cô càng lúc càng mơ hồ, con buồn ngủ lại từ từ ập đến, không thém nói chuyện với Hùng Thần Giai nữa, hai mắt hơi nhắm lại, nghĩ muốn chớp mắt một chút — vốn là trước đó cô chỉ ngủ được chút xíu, hơn nữa lúc ở cửa trường tinh thần khẩn trương cao độ, cho nên hiện tại được thả lỏng con buồn ngủ lại trở về.

Hùng Thần Giai chờ thật lâu không thấy cô đáp lại, len lén ngó lên kính chiếu hậu nhìn cô, phát hiện cô đã ngủ rồi, cái miệng nhỏ nhỏ cũng khẽ chu lên, dưới mắt rõ ràng có quầng thâm, vừa nhìn là biết do không được ngủ đủ giấc. Hắn cảm thấy đau lòng, chút khó chịu vừa nảy nháy mắt tan thành mây khói. Suy nghĩ một chút thật ra điều cô nói cũng đúng, cô chỉ mới vừa tiếp nhận hắn, nếu cưới chui cũng không sinh con nhanh vậy, thôi từ từ đi... Một ngày nào đó cô sẽ nguyện ý cùng hắn tạo nên một gia đình hoàn chỉnh.

Còn cha mẹ cô..... Hùng Thần Giai tin tưởng chỉ cần có lòng, nhất định có thể giải quyết vấn đề của bọn họ, để bọn họ nguyện ý gả con gái cho hắn! Mà ba mẹ hắn thì chả mong gì nhiều đâu... Hắn còn sống đã là tin vui rồi, nếu mang theo cả cô vợ bé nhỏ về nhà, hai ông bà không vui vẻ mà ngất đi luôn sao?

Hắn vô cùng lạc quan suy nghĩ, tâm tình càng tốt hơn, bất mãn chuyện Tang Văn Cách uống thuốc tránh thai đã sớm vứt ra khỏi đầu.

Bàn tay linh hoạt điều khiển tay lái quẹo cua, quẹo vào bãi đỗ xe ngầm dưới tòa nhà. Tang Văn Cách vẫn ngủ rất ngon, hắn cũng không đánh thức cô, đưa tay bế công chúa lên, sau đó bấm nút điều khiển khóa xe lại, tâm tình thật tốt làm hắn không thém chú ý đến mấy chiếc xe lạ đang đậu bên cạnh.

Hai tay đều bận ôm Tang Văn Cách nên không thể tự nhấn thang máy được, Hùng Thần Giai không thể làm gì khác hơn là nhìn bảo vệ, ý muốn hắn ta giúp một tay, bảo vệ vừa tới gần thấy hắn ôm Tang Văn Cách trông mất ngủ nửa trợn lờ ra luôn, nếu không phải do ánh mắt Hùng Thần Giai quá uy hiếp quá mạnh mẽ, bảo vệ dám chắc sẽ tiếp tục trừng mắt to hơn nữa.

Tang tiểu thư là cô gái xinh đẹp nhất trong tòa nhà lớn này, ai gặp cô cũng rất ấn tượng, còn có Trình tiên sinh, chẳng lẽ hắn không phải bạn trai Tang tiểu thư sao? Nếu không tại sao thường xuyên đến thăm cô?

Nhìn lưng hùm vai gấu trước mắt của người đàn ông này xem chừng cũng không phải người hiền lành gì, Tang tiểu thư sánh đôi với hắn thật là đáng tiếc, đáng tiếc!

Bảo vệ vừa tự ki trong lòng vừa nhấn thang máy, đôi mắt nhỏ bắt chợt nhìn Hùng Thần Giai một cái. "Cái đó... Gấu, à Hùng tiên sinh đúng không?" Không phải hắn trí nhớ tốt, người bình thường mới dọn tới hắn chắc chắn không nhớ nổi, nhưng đáng đáp người này đặc sắc không khác gì đại ca xã hội đen, hắn muốn quên cũng khó. "Tang tiểu thư cô ấy bị gì vậy?"

Hùng Thần Giai liếc hắn một cái, cũng lười quan sát xem tên bảo vệ này đang nghĩ gì: "Cô ấy ngủ thiếp đi không thấy sao?"

"A, là như thế này..." Vẫn không áp chế được nội tâm lo lắng, thế là đồng chí bảo vệ tốt bụng do dự nói: "Này, vậy anh có cần tôi giúp mở cửa nhà không? Nhà Tang tiểu thư có làm một cái chìa khóa cùng thẻ từ dự phòng để ở phòng bảo vệ, hay là để tôi giúp anh thông báo cho bạn trai cô ấy biết?"

Mấy chữ cuối cùng thành công chạm đến chỗ hiểm Hùng Thần Giai, hắn trừng mắt hổ, hung ác hỏi: "Bạn trai nào?!"

"Thì chính là Trình Tiên Sinh! Anh ta không phải bạn trai Tang tiểu thư sao?" Bảo vệ đáng thương tốt bụng bị dọa đến ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu lắp ba lắp bắp.

"Cái rắm!" Hùng Thần Giai rất không văn minh bắt đầu giận dữ nói tục, "Ai nói cái tên gia khỏa đó là bạn trai của cô ấy!" Đang định tiếp tục rống lên, thấy Tang Văn Cách nằm trong ngực khẽ nhủm mày một cái, dường như bị hắn làm kinh động, thế là hắn cố kìm nén đè thấp thanh âm nói, "Tôi mới là ông xã chân chính của cô ấy đây!"

"Ách, ông, ông xã hả?!"

"Đúng vậy! Thế nào, cậu có ý kiến gì không?" Hấn ghét nhất có người dùng ánh mắt biểu tình, kinh ngạc tới cực điểm nhìn hấn như vậy, giống như đang nói hấn không thể nào cùng cô có mối quan hệ! Cô là người phụ nữ của hấn, sao lại không thể đụng không thể sờ không thể ôm cô hả? Hơn nữa hiện tại chính cô cũng thừa nhận hấn là nam nhân của cô rồi, người ngoài có quyền nói nhảm sao?!

Trình Cảnh Khu... Tên đó đúng là âm hồn không tan mà!

Nhắc tới hấn, Hùng Thần Giai liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu như hỏi trên thế giới này ai là người hấn ghét vô điều kiện, hấn sẽ trả lời đó chính là Trình Cảnh Khu.

"Không có, không có! A, ha ha..." Bảo vệ cười đến lưng túng túng khác thường, "Thật xin lỗi, tôi không biết Tang tiểu thư đã kết hôn, thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Hùng Thần Giai lườm hấn một cái, "Cậu có thể thôi nhún nút rồi đấy." Cái tên gia khóa này muốn chặn đường bao lâu nữa đây?

Hấn lúc này mới hồi phục tinh thần, phát hiện tay mình vẫn nhấn nút thang máy, thế là vội vàng nói tiếng xin lỗi lần nữa rồi mới buông tay ra, nhìn cửa thang máy từ từ khép lại mang theo đôi tình nhân cực kỳ khác biệt kia đi khỏi, trong lòng vẫn có chút không tin được. Người đàn ông tục tằng bộ dạng như con gấu thế kia mà cưới được mỹ nhân mềm mại dịu dàng như Tang tiểu thư sao?!

Thật là, thế giới to lớn này đúng là có đủ chuyện lạ!

Hấn lặng lẽ cảm khái đến khi chuyển tiếp theo thang máy tới, phục hồi tinh thần lại, đột nhiên sau đó hấn lại vỗ ót mình một cái, hồng bét rồi, quên nói với Hùng tiên sinh nhà hấn có khách tới thăm!

Bên kia Hùng Thần Giai đã ôm Tang Văn Cách ra khỏi thang máy, đi về phía cửa nhà mình. Hấn nhẹ nhàng đặt cô xuống, bàn tay to giữ lấy hông của cô để cô khỏi ngã nhào, cái tay khác lấy thẻ từ trong túi quần, chưa kịp lấy ra, cửa chính bỗng chốc mở toang, tiếp theo một đồng bóng giấy liên bay ra ngoài, không chỉ thế, còn kèm theo một hồi tiếng hò hét chói tai kinh thiên động địa, nếu không phải nhà ở đây hiệu quả cách âm rất tốt thì trên dưới hai tầng lầu, hàng xóm không chừng sẽ cầm dao ra ngoài kháng nghị hấn.

Hấn theo bản năng đưa tay bưng bít lỗ tai Tang Văn Cách lại, bởi vì tiếng kêu thật sự quá lớn!

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, Tang Văn Cách sợ tới mức giật mình, tỉnh lại, mắt to ngập hơi nước còn có chút mơ hồ, lông mi thật dài phe phẩy, tựa hồ trong lúc nhất thời chưa phản ứng kịp: "... Chuyện gì vậy?"

"... Không có việc gì." Anh bạn gấu nào đó vụng trộm khẽ cắn răng, lấy ánh mắt sắc như dao nhìn đám anh em trước mắt, ánh mắt sắc bén như muốn thông báo: các, người, nhất, định, chết, chắc, rồi!

Bên trong mấy tên đeo ruybăng, cầm sấm banh đội tổ chức Party cũng ngăn cả người, từng người một trừng mắt, há hốc miệng, miệng há to đến mức muốn lớn hơn cả chậu nước rửa mặt, "Đại, đại ca?!"

"Đại cái đầu của ngươi!" Hùng Thần Giai gầm thét, nhất thời sắc mặt tối đi một nửa, ôm Tang Văn Cách mơ mơ màng màng đi vào phòng khách, khuôn mặt đen thui: "Các người làm cái gì vậy hả!" Nhìn xem bọn khi này làm nhà của họ biến thành cái gì!

Khắp nơi đều là ruy băng bông giấy gì đó, khay trà và bàn cơm cũng bị mang ra ghép lại, phía trên bày đầy thức ăn, rượu, thậm chí còn có một cái trứng vừa lớn vừa cao, tóm lại vừa nhìn là thấy cực kỳ náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Ai cũng có một vài người bạn không học thức

Tang Văn Cách chớp đôi mắt to ngầy ngốc nhìn mọi thứ trước mắt, có chút không dám tin, tuy vậy, cô vẫn cố gắng duy trì hình tượng ưu nhã của mình, trừ về mặt có vẻ hơi chậm hiểu một chút, cùng đôi mắt mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra biểu lộ ra bên ngoài, người bình thường tuyệt đối không thể nhìn ra tâm tình giờ phút này của cô là gì.

Không chỉ có cô, tất cả người đang đứng trong nhà đều mang vẻ mặt kinh ngạc ngầy ngốc, hồi lâu sau mới có người lắp bắp trả lời Hùng Thần Giai: "Hôm nay là sinh nhật anh đó lão đại... Cho nên mấy anh em mới mua ít thứ vội chạy tới mừng sinh nhật cho anh..." Nhưng ai biết bạn gấu nào đó một chút cũng không cảm động đối với hành động này của đám anh em, không chỉ không vui, thậm chí còn rống to vào mặt bọn họ! Quả nhiên, thấy sắc quen bạn là thiên tính của mỗi người đàn ông mà!

"... Sinh nhật của tao?!" Hùng Thần Giai sừng sốt, chợt bừng tỉnh hiểu ra, "Cho nên tại đây mới làm phòng ốc của tao thành cái đồng quái quỷ này hả?" Làm loạn như vậy, để ai quét dọn hả?! Nghĩ tới đây, mặt hấn vội vã thay bằng khuôn mặt dữ như hổ nói, "Tại đây trước khi đi nếu không dọn phòng ốc của tao cho sạch sẽ, tao liền lột da tại đây ra!"

Cuộc nói chuyện đầy máu lạnh đáng sợ làm mọi người nghe đều đổ mồ hôi hột, ai cũng không dám ngẩng cao đầu lên. Mặc dù thân thể đang run rẩy sợ hãi nhưng ánh mắt bọn họ vẫn không nhिn được, len lén nhìn về phía Tang Văn Cách, ai cũng hận không thể trừng mắt lên hết cỡ, lại mở to mắt nhìn Hùng Thần Giai, cực kỳ mong đợi hần cho mọi người một lời giải thích về thân phận của mỹ nữ này, nhưng Hùng Thần Giai làm gì để ý đến chứ, hần chính là đang giả chết, không để ý tới người khác nghĩ gì.

Bất đắc dĩ, đám anh em không thể làm gì khác, mọi việc đều trông cậy vào người có da mặt dày nhất, Dương Ngao. Hần ngược mặt lên tươi cười lại gần, đôi tay bị ỏi xoa xoa, lộ ra hàm răng trắng như tuyết nói: "Em nói này đại ca ~~~~"

Hần nói, giọng cố tình hạ xuống thật mềm mại đáng yêu. Hùng Thần Giai nghe thấy mà muốn buồn nôn, lẽ ra theo bản năng hần định cho tên này một trận rồi ném ra đường, nhưng hần lại ngại Tang Văn Cách đang ở bên cạnh nên thôi, hần không muốn để công chúa của hần nhìn thấy khía cạnh bạo lực của hần. Dáng dấp hần vốn đã dọa người rồi, bây giờ mà lộ ra bản năng bạo lực trong tiềm thức trước mặt công chúa nữa thì chẳng phải hần vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy sao?!

Thấy Hùng Thần Giai mắt đét tai ngo, những người liên can vội vàng vừa gọi vừa cò, "Đại ca", "Lão đại", tiếng kêu không dứt bên tai. Hùng Thần Giai vẫn không nói gì, bọn họ cũng không dám chủ động đến gần Tang Văn Cách, không thể làm gì khác hơn là dùng đôi mắt mong đợi nhìn chằm chằm Hùng Thần Giai, chờ đợi lò lửa nóng bát quái sắp nổ tung.

Sau đó, một tiếng gầm vang lên làm chút buồn ngủ còn sót lại của Tang Văn Cách cuối cùng tan biến mất, cô trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm nhóm người trước mặt mình, bị dọa đến sững sờ sững sờ. Bọn người...trước mắt này nhìn qua đáng vẻ cũng là những người đàn ông trưởng thành rồi, không có cô gái nào trong nhóm người này, mỗi một người đều có dáng dấp giống con người, tuy không thể nói đều là tuyệt thế mỹ nam nhưng cũng không có người nào xấu xí hơn Hùng Thần Giai cả.

Cô kéo kéo ống tay áo Hùng Thần Giai, rồi nhảy cảm phát hiện hai chữ sinh nhật cô vừa loáng thoáng nghe được lúc nãy: "Hôm nay là sinh nhật của anh hả?" Hồi xong, một tia nhân nhậ từ đáy lòng cô từ từ dâng lên, đầu gấu này... Chắc là không phải sinh nhật của hần thật chứ, nếu phải tại sao hần lại bày ra khuôn mặt như mẹ kế thế này đây?

Hùng Thần Giai đối mặt với đám anh em hung ác như muốn ăn thịt người, nhưng khi quay qua nhìn mặt Tang Văn Cách, chỉ trong nháy mắt liền trở nên nhu nhược như gió xuân: "Đúng rồi đúng rồi, hôm nay là sinh nhật của anh!" Hắc hắc, không biết có thể mượn cơ hội này tranh thủ chút phúc lợi không?

Tang Văn Cách nhìn mấy người đàn ông cao lớn kia, thấy trên mặt họ ai nấy đều lộ ra vẻ cầu khẩn, rõ ràng muốn ở lại, thế là cô liền cười cười, sờ sờ cánh tay căng cứng của Hùng Thần Giai: "Vậy thì mọi người cùng nhau ăn mừng chút đi, em không biết hôm nay là sinh nhật của anh đấy."

"..." Hùng Thần Giai do dự rất lâu, trợn mắt nhìn đám anh em trước mặt, dùng ánh mắt ăn thịt người cảnh cáo bọn họ không được phép nói lung tung, sau đó miễn cưỡng gật đầu "Được rồi."

Thế là một loạt tiếng hoan hô trong nháy mắt vang rần trời.

"Đúng rồi đại ca, anh còn chưa giới thiệu cho tui em biết vị mỹ nữ này là ai?" Một tên xem ra hết sức thật thà đưng vai Hùng Thần Giai cười ha hả hỏi.

Hùng Thần Giai vẫn không nhúc nhích ôm Tang Văn Cách đi vào trong, trực tiếp mang theo cô ngồi xuống ghế sofa, lúc này mới lười biếng giương mắt nhìn bọn họ: "Cô ấy là bà xã của anh, Tang Văn Cách." Nghe vậy, mọi người ồ ào lên muốn hỏi thăm, đùa giỡn, chọc ghẹo một chút, hần liền lớn tiếng dọa người trước: "Bọn nhóc các ngươi không cần biết bốn chữ này viết như thế nào, cũng không được gọi biệt danh gì đó, trực tiếp gọi cô ấy chị dâu là được rồi. Nhất là cậu — Dương Ngao, tuyệt đối không được đến gần bà xã của anh trong bán kính ba bước rõ chưa!"

Mọi người một phen sững sờ, cái tên có vẻ thật thà lúc nãy lại ngu ngơ hỏi một câu: "Lão đại, anh không phải không đứng lên được sao?"

Vừa nói xong câu liền thấy ánh mắt Hùng Thần Giai như hung thần ác sát phóng đao, tên đó thật lòng tin tưởng, nếu như khi đó không có chị dâu ngồi kế bên, rất có thể hần đã dứt vài khúc xương nằm ở trên giường không bò xuống được nữa.

Tang Văn Cách không nhिn được nhếch miệng cười, tay nhỏ bé vỗ vỗ cánh tay trắng kiện của Hùng Thần Giai: "Anh còn chưa giới thiệu với em bọn họ là ai." Hần mà bắt lực hả... Còn ai có thể biết rõ ràng hơn cô?

Hùng Thần Giai hơi chần chừ — hần không muốn Tang Văn Cách đi vào thế giới của hần, bởi vì thế giới kia rất nhiều máu tanh và tàn nhẫn, không thích hợp với người thuần mỹ như cô: "Ách, bọn họ, bọn họ là..." Hần do dự nên dùng lời nào vừa che dấu được vừa không làm cô sinh nghi.

Dương Ngao mở miệng trước, đôi mắt hoa đào cười híp, nháy đôi mắt tà khí về bốn phía: "Chị dâu tốt, em là Dương Ngao, Dương của dương thụ, Ngao của ngao mạn, chị dâu cứ gọi em lão Tứ được rồi."

"Hắc hắc, còn em là lão Tam Lý Minh, chị dâu mạnh khỏe." Cái tên có vẻ thật thà khi nãy cũng gãi gãi đầu nói.

Tiếp theo là một người xem ra vô cùng trầm ổn bình tĩnh lên tiếng: "Tần Thông, lão Nhị."

Cuối cùng là một cậu thanh niên có gương mặt trẻ con như... nam sinh: "Chị dâu tốt, em là tiểu Ngũ Giản Phồn. Chị dâu thật là xinh đẹp, chị thật sự yêu thích lão đại của chúng em sao?"

Tang Văn Cách bị hần hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhanh chóng đỏ lên, một hồi lâu cũng không đáp lại, bộ dáng mỹ miều e lệ làm cho mấy tên đàn ông trước mặt nhìn muốn choáng váng, đáy lòng cả đám đều rồi rít oán thầm hoa lải cẩm bãi cực trâu, lão đại thực sự gặp vận may! Tiểu mỹ nhân xinh đẹp

như vậy, cư nhiên lại bị lão đại nhanh chân đến trước!

Bạn gấu của chúng ta làm sao lại không biết mấy tên gia khóa kia trong lòng đang nghĩ cái gì, hẳn nghiêng rặng, âm trầm nói: "Cô ấy biết anh sớm hơn tụi bây, vì vậy không cần tụi bây tiếp tục ở đây — nói nhảm!" Chữ 'cái rắm' sau khi bị Tang Văn Cách dùng ánh mắt cứng rắn nhìn sang, hẳn đành miễn cưỡng chuyển thành 'nói nhảm' khiến mấy tên đối diện cảm thấy thật thỏa mãn, hiếm khi thấy lão đại như vậy, hình ảnh mấy trăm năm khó gặp thế này nếu không vui vẻ cười lớn thì thật hổ thẹn với lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Gấu, sinh nhật vui vẻ (thượng)

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Dương Ngạo tròn mắt há mồm dùng đôi mắt phong lưu hoa đào nhìn chăm chăm hai người, hết nhìn Tang Văn Cách rồi lại đảo nhanh sang Hùng Thần Giai, hồi lâu sau mới sững sờ hỏi: "Lão đại anh không nói láo chứ?!" Đám người còn lại cũng gật đầu, nhất trí không tin lời Hùng Thần Giai, hình tượng đại ca cao lớn trong lòng họ nháy mắt sụp đổ.

Hùng Thần Giai cắn răng nghiêng lợi trừng mắt: "Mày, nói, cái, gì, hà?! Chẳng lẽ anh mày lại nói láo hay sao?!" Bọn này chắc muốn bị đánh, nếu không phải do công chúa đang ở bên cạnh, hẳn sẽ đem bọn này bẻ xương tháo rời ra cho bọn nhóc chơi lấp ráp hết!

"Ha ha... Em đâu có ý đó, lão đại chúng ta ưu tú như vậy, chị dâu đương nhiên phải thích rồi! Lão đại dĩ nhiên sẽ không nói láo, dĩ nhiên sẽ không, chắc chắn không rồi..." Vừa nịnh hót vừa nhìn đám anh em đang đứng phía sau nháy mắt, "Vậy chúng em có thể ở lại ăn một bữa cơm không ạ?" Dương Ngạo nhìn Hùng Thần Giai một cái rồi lại nhìn Tang Văn Cách một cái, tò vò thành khẩn hỏi.

Hùng Thần Giai trề miệng một cái, định trả lời liền bị Tang Văn Cách nói trước: "Dĩ nhiên có thể, mời ngồi đi. Tôi xuống bếp xem xem có gì có thể làm không, dù sao ăn đồ ăn mua bên ngoài cũng không tốt cho sức khỏe." Ánh mắt trong suốt không để lại dấu vết quét qua mặt bàn bày đầy thức ăn.

Lúc đầu hắn muốn cự tuyệt, nhưng giờ không thể làm gì khác hơn đành nghẹn lời muốn nói lại trong họng không dám lên tiếng, chỉ có thể dùng ánh mắt như phóng dao lăm lăm tròng tròng nhìn đám người không hiểu phong tình kỳ đà cản mũi này, hẳn hận không thể đem bọn chúng xé nát rồi ném vào thùng rác. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt hắn vẫn là nụ cười lấy lòng, nhìn thấy Tang Văn Cách đứng lên hắn cũng vội vàng đứng lên theo, cùng cô đi vào phòng bếp, không quên hung hăng trừng mắt với Dương Ngạo và đám người một cái, ánh mắt kia rõ ràng nói: xem anh như thế nào xử lý tụi bây!

Tro mắt nhìn lão đại cùng mỹ nữ đi vào phòng bếp, Giản Phồn đầu tiên cẩn thận từng li từng tí ngắm nghía một cái, sau đó nhanh chóng cùng Dương Ngạo và đám người kia tụ tập một chỗ, nhỏ giọng hỏi: "Là do chúng ta bị hoa mắt hay sao? Tao nhìn lầm đúng không, nhìn lầm hả?!" Lão đại nhà bọn họ cư nhiên cũng có bộ mặt chân chó như thế, thật là làm người xem mờ rộng tầm mắt, mờ rộng tầm mắt!

Lý Minh với gương mặt không thể tưởng tượng nổi nói: "Đây chính là do mị lực phụ nữ sao? Đây, có phải tao cũng nên học hỏi lão đại đi tìm phụ nữ ko?" Hắn cũng cô đơn rất nhiều năm rồi...

Dương Ngạo nhìn khinh bỉ nói: "Mày cảm thấy mày có thể tìm được người phụ nữ nào giống chị dâu sao? Mày làm ơn đừng giống như trước kia mắt mù tìm một con nhò hám tiền về đây, tài sản của mày thiếu chút nữa bị lừa sạch còn không nói, còn xem liên lụy tới lão đại! Cuối cùng không phải đích thân lão đại phải đi dọn dẹp cục diện rồi rắm cho mày sao?"

"Cái tên nhân yêu chết tiệt như mày có quyền nhắc lại chuyện kia sao?!" Lý Minh mặt mày sung huyết đỏ bừng, hẳn cũng đã rất hối hận rồi! Hắn làm sao biết con nhò kia là tên lường gạt chứ?!

Dương Ngạo chột nhứ mày, lộ ra nụ cười đề tiện hết sức đáng đánh đòn: "Hắc hắc, mày không phải là đang sợ người khác nhắc lại chuyện xưa chứ!"

"Đù rồi, đừng tranh cãi nữa." Tần Thông vô cùng lạnh nhạt nhìn hai người, "Tao cũng tương đối hiểu kỳ tại sao lão đại quen biết được chị dâu, bảy năm qua lão đại chưa từng nhắc chuyện này với chúng ta. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ việc đi làm thầy dạy trường cấp hai, rồi việc muốn tao đi giám thị cái tên Trình Cảnh Khu kia cũng là vì chị dâu sao?"

"Còn gọi tao đi chạy bộ cùng rèn luyện thân thể nữa!" Giản Phồn không chịu cô đơn giờ tay lên, còn muốn giờ cả chân luôn, "Tụi bây không biết cái sân vận động kia lớn đến thế nào đâu!"

"Lão đại không phải không đứng lên được sao?" Dương Ngạo đối với chủ đề này luôn luôn có hứng thú, "Những năm nay tao tìm không ít mỹ nữ, suy nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp kích thích, nhưng lão đại cho tới bây giờ cũng không có phản ứng, chuyện này chị dâu biết không nhỉ? Ngàn vạn lần là sinh hoạt tình dục không được hài hòa rồi, đây chính là lý do vô cùng quan trọng trong các cuộc chia tay giữa các cặp tình nhân!"

"Mày mới sinh hoạt tình dục không hài hòa á!" Tần Thông tức giận phun cho hắn một câu, "Còn mày nữa, Lý Minh. Mày bỏ quên bộ não ở nhà rồi sao?"

Mới vừa rồi mày ở trước mặt đại chị dâu lại nói ra chuyện đại ca bị bắt lực, mày không sợ sau này bị đại ca làm thịt hả?!"

Bị lời nói của Tần Thông dọa cho rùng mình, Lý Minh nhớ tới những thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của lão đại, ánh mắt không khỏi rơm rớm, "Không, không thể nào?!"

"Được rồi được rồi, những thứ này không quan trọng, tao chỉ tương đối hiếu kỳ chuyện chị dâu và đại ca đã quen nhau thế nào... Đây chính là câu chuyện cổ tích người đẹp và quái vật phiên bản đời thật đó!" Giản Phồn hưng phấn vuốt ve hai tay, hưng phấn đến nỗi suýt nữa quên luôn chuyện mới bị Dương Ngạo dùng thiết sa chường với mình.

Bên ngoài đám người huyền não xôn xao, trong phòng bếp Tang Văn Cách vẫn vô cùng bình tĩnh. Tay nhỏ bé mở cửa tủ lạnh nhìn một chút, trong đó có đầy hoa quả tươi, đôi mắt lung linh liên xẹt qua một nụ cười, muốn trở lại một chút nhưng lại bị Hùng Thần Giai cản lại: "Công chúa em muốn làm gì thế?!" Nhìn cô thế này... Chẳng lẽ muốn nấu ăn?

Tang Văn Cách vô tội nhìn lại hắn: "Ồ phòng bếp chẳng lẽ đánh răng?"

Không để ý lời nói đùa do cao hứng khó thấy của cô, bạn gấu nào đó nôn nóng sốt ruột đem cô kéo vào trong ngực mình, đè lại hai bả vai mảnh khảnh của cô, đẩy cô ngồi lên cái ghế trong phòng bếp, nghiêm túc nhìn cô nói: "Việc nặng nhọc này cứ giao cho anh làm là được, em ra ngoài xem ti vi hoặc là ngoan ngoãn ngồi ở đây xem anh làm, em muốn chọn cái nào?"

Môi hồng cong lên, Tang Văn Cách vô lực cúi đầu rồi lại nâng lên khuôn mặt thật kiên định, nói: "Em không chọn cái nào hết."

Hùng Thần Giai cực kỳ tức giận nhìn cô đẩy hắn ra, tự nhiên tới trước tủ lạnh tìm nguyên liệu tiếp, bạn gấu nào đó giận đến muốn trở mặt, vung tay lên đem cô kéo về ngực lần nữa, sắc mặt vô cùng vô cùng thối nói: "Em không biết làm đâu, để anh làm đi!" Cô thích ăn cái gì không thích ăn cái gì, người nào có thể biết rõ hơn hắn đây?!

Thở dài một cái, Tang Văn Cách đưa tay vỗ vỗ gương mặt cương nghị căng thẳng của hắn, dùng giọng nói âm ỉ mềm mại giống như một luồng gió mát thổi vào trong lòng Hùng Thần Giai: "Hôm nay là sinh nhật của anh mà đồ ngốc." Cô không phải không biết nấu ăn, là do cô không có dịp xuống bếp thôi.

Đầu gấu này lúc điều tra cô khẳng định đã bỏ sót chuyện cô biết nấu ăn rồi, hơn nữa tài nấu nướng tuyệt đối không thua ai đâu.

Hùng Thần Giai sùng sốt, sắc mặt trở nên ôn hoà hơn, nhìn kỹ đáy mắt hắn còn có chút ngượng ngùng cùng mong đợi, mấy giây sau, sắc mặt hắn lại thay đổi: "Vây cũng không được!"

Lần này đổi lại Tang Văn Cách sùng sốt: "Tại sao?" Sợ cô làm món gì ăn vào sẽ chết người sao?

Hùng Thần Giai ho khan một cái, liếc mắt qua bên ngoài, muốn hắn phải thừa nhận chuyện không muốn món ăn cô nấu bị mấy con heo ngoài kia ăn sao?, "Em nấu cho anh thì còn gì bằng, nhưng nhiều người vậy em sẽ phải nấu nhiều món, hay là chờ bọn nó đi rồi em hãy nấu, được không?" Đến lúc đó, hắn một mình độc chiếm nhà oa ha ha ha!

"Đến lúc đó anh còn muốn ăn sao?" Tang Văn Cách cười bất đắc dĩ, "Huống chi em cũng đói bụng rồi, cũng chỉ có mấy người thôi mà, không phải làm gì nhiều đâu, hơn nữa... Hôm nay là sinh nhật của anh, anh là nhân vật chính! Ở trong này phụ em rửa rau hay dọn chén, được không?"

Bộ dạng cô cười tủm tỉm thật sự là quá đẹp, đẹp đến mức làm Hùng Thần Giai trong nháy mắt đã chịu thua thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92

Gấu, sinh nhật vui vẻ (hạ)

Nhìn Tang Văn Cách làm đầu vào đấy, thậm chí động tác lại vô cùng ưu nhã, chân mày Hùng Thần Giai càng nhíu chặt. Lúc cô xoay người lại muốn lấy thứ gì đó, đột nhiên nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn như có thâm cừu đại hận, bị dọa giật cả mình. Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp có chút không hiểu hắn đang bức dọc cái gì "... Gấu, trong tay anh là trái dưa leo, không phải thanh sắt... Anh xác định cần dùng nhiều sức vậy sao?" Hình như có chút không ra hình dáng gì rồi.....

Hùng Thần Giai sùng sốt, lúc hoàn hồn lại thì mặt mày cũng nhất thời đỏ bừng lên, bây giờ làm gì cũng muộn rồi, mắt bò mới lo làm chuông, nắm trong tay một đồng dưa leo lúc này đã mềm nhũn như thịt cua, đem nhả vào trong nước, cố gắng làm ra vẻ tất cả đều bình thường. Miệng còn cong lên hắc hắc cười, mặt thì giả bộ bình thân há hê kêu réo Tang Văn Cách.

Cô nắm một mớ hành lá cắt nhỏ, trở lại trước kệ bếp, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không nhịn được ním cười, lúc cô đang cười trộm vui vẻ, đột nhiên có một bàn tay vẫn còn ướt đầm từ phía sau lưng ôm lấy hông cô, hô hấp nóng bỏng cứ như vậy mà phun ở bên cổ nhạy cảm của cô, chẳng những vậy còn

mang theo chút ác ý gặm cắn: "Em đang cười anh đúng không?"

Tang Văn Cách cố nén cảm giác tê ngứa, hơi nghiêng đầu đáp: "Không có mà."

"Em rõ ràng là đang cười anh." Anh bạn gấu nào đó có chút bất mãn, nhưng sâu trong đôi mắt đen như mực lại toát ra nét cười dịu dàng, môi mỏng cũng bắt đầu ở xung quanh cô cô gặm cắn, ngửi khắp nơi giống như chú cún to lớn làm Tang Văn Cách phải dờ khóc dờ cười, "Được rồi đó gấu, không nên ồn ào nữa... Bên ngoài còn có người..."

"Không sao, mấy thằng nhóc kia không có can đảm đi vào đâu, càng không có can đảm nghe lén". Nói xong, ánh mắt hắn y như muốn giết người, tựa như có thể dùng ánh mắt phóng dao hung hăng nhìn về phía cửa phòng bếp, nhìn mấy cái đầu tóc loáng thoáng ngoài kia, hắn hận không thể một phát bắn chết hết bọn chúng.

May mà những người kia cũng rất thức thời run lên một cái, sau đó ảo não liền rời đi phạm vi tầm mắt Hùng Thần Giai, từng người một ngoan ngoãn chạy về phòng khách ngồi, tiếp tục thảo luận chuyện bát quái của mình.

Ai nói trên thế giới này chỉ có phụ nữ là thích tám?

Có lúc, đàn ông so với phụ nữ còn thích tám hơn nữa ấy chứ.

"Coi như không có ai nghe lén hay nhìn lén, nhưng lúc nấu ăn anh cũng không nên cứ cọ quẹt lên người em." Tang Văn Cách đưa tay muốn đẩy mặt của hắn ra, nhưng ngáy tay mình đang dính nước nóng nên thôi, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ mặc cho hắn ở trên người cô giống như là keo dán bám dính lấy mình, cô vô lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho kẻ địch tấn công vào người mình.

Nhưng bàn tay gấu của người nào đó càng ngày càng không an phận, xuyên qua tạp dề bò vào trong áo sơ mi, dần dần nhích lại gần bộ ngực của cô, cuối cùng cũng thành công làm Tang Văn Cách nổi đóa la lên: "Gấu!"

Bị cô hô to như vậy, anh bạn gấu nào đó chợt dạ liền lập tức rút tay về, lúc Tang Văn Cách quay đầu lại nhìn hắn, hắn lại đang giương ra bộ mặt thật vô tội, biểu hiện như anh cái gì cũng không làm, anh thật không biết gì cả, làm Tang Văn Cách vừa nhìn thấy vừa tức vừa buồn cười, một hồi lâu sau cô cũng không biết nên phản ứng thế nào, không thể làm gì khác hơn là lòng dạ sắt đá lấy bàn tay hắn đang bám trên người mình kéo xuống, rồi lại đẩy bờ vai của hắn, đem cả người hắn ép ngồi yên xuống cái ghế trong phòng bếp, xoay người tìm cái rô đậu gì đó đưa đến trước mặt hắn nói: "Anh rảnh quá thì ngồi lột vỏ hết đi, em muốn làm món song đậu nấu cá hồ." Nói xong còn nghiêng đầu qua hỏi hắn, "Anh có thích món này không?"

Hùng Thần Giai mân mê môi mỏng: "Anh không kén ăn." Trên căn bản hắn là kẻ điển hình không ăn thịt sẽ chết, một ngày mà hắn không ăn thịt hai mắt sẽ ửng hồng muốn cắn người.

"Ừ..." Tang Văn Cách gạt đầu một cái, lần nữa trở lại trước kệ bếp bận rộn, lúc đem rau muống bỏ vào nồi còn không quên tranh thủ quay đầu lại hỏi hắn một câu, "Anh thích ăn cay đúng không?"

Hắn sững sờ gạt đầu, hắn thích ăn cay, cũng có thể ăn cay, chỉ là thật lâu rồi không có ăn nữa, bởi vì cô không thích ăn cay. Để đề phòng mình không cẩn thận bỏ hạt tiêu cay hay gì đó trong thức ăn, hắn đã khắc chế mình không được ăn cay hơn nhiều năm rồi, trời mới biết những năm gần đây khẩu vị hắn cơ hồ lạt lẽo đến mức muốn chảy ra nước rồi!

Nhưng nếu Tang Văn Cách không thích thứ gì, hắn cũng không thích nữa. Cho dù thích cũng thành không thích, cô yêu thích những món ăn có vị nhẹ như món Quảng Đông... Tự điển món ăn, thế là hắn cũng thích theo, còn những thứ hắn vốn yêu thích ngược lại dần dần đã quên hết.

Hùng Thần Giai ngơ ngác nhìn bóng lưng bận rộn của Tang Văn Cách, lắp bắp hỏi: "Làm sao em biết anh thích ăn cay?"

Cô cũng không đoánh đầu lại, chỉ nói: "Anh trước kia thích nhất không phải là mua chút mì xào ớt, cùng cô vịt về uống với bia sao?" Nói xong cô quay đầu lại nhìn hắn, nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu, "Hay là em nhớ lầm rồi?" Bấy năm trước kia vào lần đầu gặp mặt, hắn không phải giờ lên bịch chứa đầy bia và mì xào ớt, cô vịt nướng cười khúc khích sao? "Khẩu vị của anh thay đổi rồi hả?"

Tròng mắt đen chợt lóe lên, Hùng Thần Giai lập tức giải thích: "Không có, anh thích ăn, chỉ cần là em làm anh đều thích cả."

Tang Văn Cách cười cười, xoay người sang chỗ khác bắt đầu làm tiếp! Cô đem nước ép ớt cùng hạt đậu phộng đã đập vụn đổ ra, mùi thơm lập tức lan tỏa cả gian phòng bếp: "Bớt lắm mồm đi." Tay nhỏ bé cầm lên một chút tương ớt cùng hạt đậu phộng đưa vào trong miệng hắn, cực kỳ mong đợi hỏi: "Có đủ vị không?"

Cái loại cay cực độ kích thích này khi vừa vào miệng liền làm cho hắn hung hăng giật thót cả mình, đã bao nhiêu năm hắn chưa được ăn đồ cay như vậy! "Đủ rồi!"

"Vậy thì tốt." Lại nhặt hạt đậu phộng khác đưa lên miệng hắn, Tang Văn Cách xoay người tiếp tục làm bếp, không quên lấy thêm chút vừng ném vào chỗ đậu phộng, thỉnh thoảng lại đi tới mở nồi nhìn xem thịt bò mềm chưa.

Hùng Thần Giai dường như rung rung nuốt xuống vị cay lan tỏa trong miệng, hắn yên lặng ngưng mắt nhìn bóng lưng Tang Văn Cách bận rộn, đột nhiên lại cúi đầu nhìn chân của mình, lặng lẽ thay cô lấy dưa leo cùng đậu đã bóc vỏ đặt lại trên kệ bếp, sau đó lại tiếp tục si ngốc nhìn chăm chăm cô.

Lúc Tang Văn Cách xoay người lại nhìn thấy bộ dáng thương ngoan ngoan của hắn, không biết nên khóc hay nên cười nữa, cô đưa tay sờ sờ mặt hắn: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì, chỉ muốn nhìn em làm." Hấn cũng ngoan ngoãn trả lời, trông mắt đen mang theo vô hạn thương tiếc nhìn tay cô, "Về sau không cần xuống bếp nấu nướng nữa, nhìn tay em bị nước sôi bắn làm phỏng rộp lên rồi, bảo mang bao tay em lại không nghe." Loại việc nhà này cứ giao cho hấn làm là tốt nhất, công chúa của hấn chỉ cần hưởng thụ là được rồi.

"Anh có bao giờ thấy luộc sợi mì mà mang bao tay chưa?" Tang Văn Cách xem thường liếc hấn một cái, "Sinh nhật là phải ăn mì, đây là truyền thống ông cha lưu truyền." Nói xong cô liền bung một đĩa trứng muối tới, mở tủ lạnh tìm chút bánh rán, "Ăn trước một ít đi, sắp làm xong rồi."

Hùng Thần Giai ngơ ngác nhìn Tang Văn Cách ở trước mặt mình bận rộn, trông mắt đen càng phát ra ánh sáng nhu tình như nước. Ai có thể nói cho hấn biết tất cả những thứ trước mắt này là thật đúng không, không phải do hấn tưởng tượng đến mức ảo giác chứ? Công chúa của hấn thật đang mặc một cái tạp dề có hình nhân vật trong phim hoạt hình, đứng ở trong bếp nấu mỳ, lại còn cười thật dịu dàng với hấn — dịu dàng giống như lần đầu tiên hấn gặp cô vậy.

... Tất cả đều là thật sao?

Lòng của cô, thật đã bắt đầu thuộc về hấn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Chỗ hiểm của gấu

Cứ như vậy, Hùng Thần Giai vừa ngăn người vừa cầm thức ăn đưa vào miệng, ngay cả đũa cũng quên dùng, trực tiếp dùng tay bốc lấy, phóng khoáng thô lỗ tới cực điểm, tướng ăn của hấn nhất thời làm mặt và gáy của Tang Văn Cách đầy vạch đen, thật sự không thể nhìn nổi, cô bắt đầu dĩ bảo hấn: "Anh ăn chậm một chút, không ai giành với anh đâu." Cô hoàn toàn quên bên ngoài còn có mấy người nữa.

Hùng Thần Giai nuốt xuống món gì đó trong miệng, bụng ly lên phóng khoáng uống một hớp, ly nước lập tức rơi hai phần ba. "Ai dám giành giật với anh!" Trên thế giới này mấy người có cái gan đó?!

Không phải hấn không biết giữ vệ sinh, thật sự hôm nay là ngoài ý muốn!

Tài nấu ăn của Tang Văn Cách thật sự rất tốt, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô nấu cơm cho hấn ăn, anh bạn đầu gấu vui vẻ đến mức miệng cũng toét ra tới tận mang tai, làm sao không ăn như hổ đói chứ?

Đứng nhìn bạn gấu nào đó một lúc lâu, Tang Văn Cách cuối cùng quyết định buông tha không giảng đạo nữa, xoay người lại vớt thịt bò trong nồi ra, để lên tấm thớt cắt mỏng, sau đó đem hạt đậu phộng xào vàng bỏ vào một cái chén sạch, lấy ra một chén nước ép ớt cùng các loại gia vị, tay nhỏ bé đầu vào đầy bận rộn, động tác nhanh gọn làm Hùng Thần Giai nhìn thấy cũng cơ hồ ngây dại ra.

Hấn nhanh chóng ăn hết thức ăn không thừa một miếng, thân thể to lớn ngồi yên trên ghế nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh khảnh bận rộn, trông mắt đen lại càng phát ra vẻ dịu dàng như nước, làm cho ai nhìn vào cũng thấy được tình ý bên trong.

Hùng Thần Giai biết, hấn sợ cả đời cũng sẽ không quên được ngày này!

Đội luồng sóng cảm động qua đi, hấn đứng lên, dáng vóc cao lớn dọa người liền khiến phòng bếp vốn rộng rãi có vẻ chật chội hơn, bàn tay nhắc cái đĩa đựng trứng muối khi này giờ đã sạch trơn, đi đến bồn rửa bên kia tính rửa, Tang Văn Cách thấy thế, hấn nhìn cô, thấy cô tỏ vẻ không đồng ý nhìn hấn chăm chăm nói: "Không phải nói anh ngoan ngoãn ngồi đó sao? Đứng lên làm gì?" Cũng không còn là mấy đứa nhỏ trong vườn trẻ nữa, muốn cô giáo dặn dò bao nhiêu lần mới chịu nghe lời đây.

Lúc này Hùng Thần Giai lại không nghe lời cô nói nữa, ngược lại còn kiên định khác thường nắm lấy bọt biển, trên gương mặt tràn đầy vẻ hãnh diện kiên quyết mà nói: "Anh giúp em một tay."

"Anh là thợ tình, làm gì có đạo lý nào bắt thợ tình giúp mình một tay chứ?" Tang Văn Cách mắt hững hờ nhìn chăm chăm lồng ngực hấn — không có biện pháp, chiều cao quá khác biệt, cô dù không muốn cũng phải ngẩng đầu nhìn hấn, nhìn lâu cổ cô sẽ rất mỏi, cho nên cô mới lựa chọn nhìn vào ngực hấn, nghĩ ngợi một chút cô sẽ tiếp tục ngẩng đầu nhìn hấn.

"Cũng không ai nói thợ tình không được phép xuống bếp." Hùng Thần Giai nghiêng người ở trên má phấn của cô trộm hôn một cái, nắm lấy cái bọt biển hấn vừa vui vẻ vừa chà sát cái đĩa thật sạch sẽ trắng tinh, thuận thế lấy luôn cái ly cô vừa dùng ném vào bồn rửa sạch luôn, dùng tay mở vòi nước, thoải mái vui vẻ rửa sạch.

Tang Văn Cách mím mím cánh môi mềm mại, hồi lâu sau mới nói một câu: "Quân tử tránh xa nhà bếp."

Cái mâm đang rửa trên tay được một nửa chợt như muốn tuột khỏi, mém chút nữa làm văng cả mâm ra ngoài rồi. Hắn tựa như gặp quỷ nhìn cô: "Công chúa, em chỗ nào nhìn ra anh là quân tử hả?" Hon nữa, hắn dù gì cũng biết nguyên văn phải là con trai tránh xa nhà bếp, phàm những ai có tính gia trưởng của đàn ông trong nhà đều vậy. Hắn tuy không phải người hiền lành gì, nhưng nếu như thật sự làm theo câu nói này, hắn đã sớm không biết chết đuối từ khi nào rồi!

... Xác thực không đúng lắm. Nhưng Tang Văn Cách vẫn cố chấp nhìn hắn, chính là không đồng ý hắn nhúng tay vào. Nhìn nửa ngày, Hùng Thần Giai vẫn cứng đầu, trông mắt đen nhũn lại: "Em nhất định phải để cho anh phụ em, nếu không thì sai mấy tên gia khóa kia vào đây phụ, dù sao để một mình em làm là không được." Cộng thêm bên ngoài tổng cộng có sáu người, cô phải mất bao lâu mới có thể làm ra nhiều món ăn như vậy?!

"Minh sao có thể bảo khách giúp một tay chứ?!" Như hắn đang nghĩ, Tang Văn Cách quả nhiên lập tức bác bỏ đề nghị này. Mặc dù mấy cái tên gia khóa ngoài kia và hắn đã quá quen thuộc rồi, thế nhưng khi nghe Tang Văn Cách dùng từ "Khách" nói ra, Hùng Thần Giai vẫn cảm thấy vô cùng hướng thụ. Điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ rằng trong tiềm thức cô đã nghĩ hắn là người nhà của cô rồi!

Cho nên, lúc cần thiết, anh em hay cái gì đi nữa cũng đều là mây trôi nước chảy hết!

"Vậy thì để anh giúp, dù sao cũng không cho phép một mình em làm." Hắn nheo mắt lại, kiên định khác thường nhìn lại cô. Trông mắt đen lóe sáng lấp lánh nói rõ lập trường hắn kiên định đến cỡ nào, muốn làm món ăn, có thể, nhưng phải để hắn giúp một tay, một mình làm là không được!

Tang Văn Cách nhếch miệng, muốn mở miệng nói nhưng rồi lại thôi. Sau một lúc lâu, lại nhếch miệng lên, muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn là im lặng.

Hùng Thần Giai nhẫn nại mười phần nhìn cô.

Đầu gối này... Lại không nghe lời cô!

Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu Tang Văn Cách. Phải nói là trước kia hắn luôn mù quáng nghe theo cô! Cô nói gì thì chính là như vậy, cho dù hắn không thích hoặc là không vui, cũng chưa bao giờ nói một câu nào! Nhưng bây giờ —

Một luồng sáng thoáng qua trong suy nghĩ cô, Tang Văn Cách bị chấn động mạnh, cô giống như... Đột nhiên phát hiện ra cái gì... Hùng Thần Giai tuy đích thực đối với cô nói gì nghe nấy, nhưng bất kể bảy năm trước hay bảy năm sau, hắn đều có những cảm kích không thể rung chuyển, không thể trái nghịch! Chỉ cần có liên quan đến chuyện cô muốn rời khỏi hắn, hoặc là chuyện có thể thương tổn chính cô, hắn vĩnh viễn giữ "tâm địa sắt đá"!

Đầu gối này cũng có chỗ hiểm, chỗ hiểm đó là sợ mất đi cô, hoặc là thương tổn đến cô, trừ những chuyện đó ra, bất cứ chuyện gì hắn cũng có thể tùy ý, mặc cô vờ về bóp nặn hắn thành cái gì hắn cũng không phản kháng nửa chữ.

Chỉ cần cô không rời đi, không bị thương.

Đây chính là yêu cầu duy nhất của Hùng Thần Giai.

Đột nhiên Tang Văn Cách cảm thấy hai mắt mờ mịt, một loại cảm xúc không nhận được, nước mắt cứ chực chờ từ đáy lòng tuôn ra như thủy triều mênh mông, làm cho người ta khó có thể tin, không cách nào kháng cự. Cô cúi đầu che giấu trái tim đang rung động của mình, cố gắng khôi phục về an tĩnh như thường ngày, lần nữa giương mắt nhìn hắn, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt nghiêm túc cẩn thận của Hùng Thần Giai, thiếu chút nữa vành mắt lại hồng lên, cô liền đè nén nước mắt trở xuống.

Hùng Thần Giai vẫn còn duy trì tư thái vừa rồi, cứ như vậy im lặng không thúc giục đứng ở chỗ kia nhìn Tang Văn Cách. Trong tay hắn thậm chí còn đang nắm cái bọt biển, tay khác còn đang giơ lên cái mâm đã rửa được một nửa, một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất như vậy, dáng dấp cao lớn tục tũn như vậy, lại vui mình trong gian phòng bếp nhỏ làm công việc nhà bình thường này, bộ dáng tức cười như vậy làm cho lòng của Tang Văn Cách cũng phải lung lay.

Nếu như nói trước đây từ đáy lòng cô vẫn luôn còn một chút lo lắng, thì giờ khắc này, cô đã triệt để hiểu rõ hết: Cô cũng sẽ không trốn tránh nữa.

Không phải chỉ hắn không muốn buông cô ra, mà là chính cô, không bao giờ nguyện ý buông hắn ra nữa.

"Tốt, vậy cùng nhau làm." Nói xong, Tang Văn Cách nhón chân, khó khăn ở trên mặt hắn in lên một cái hôn, sau đó khó nén nụ cười dịu dàng nhìn chăm chăm vào hắn, khóe môi mềm mại âm ỉ hiện lên nụ cười như xuân sang.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Thế giới hai người bị quấy rầy

Cho đến khi Tang Văn Cách làm xong, muốn tự mình đem phần thịt bò bụng lên bàn cơm, Hùng Thần Giai vẫn ở trong trạng thái khiếp sợ cực độ như

cũ, hấn một tay cầm bột biển, một tay cầm cái đĩa, trên mặt vẫn tràn đầy khiếp sợ.

Gắp một miếng thịt bỏ để nguội một chút, bỏ tương ớt lên, sau đó đưa vào cái miệng vẫn há to đến nỗi con ruồi cũng có thể bay vô của bạn gấu nào đó, Tang Văn Cách xoay người trở về nấu canh, không muốn nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch của Hùng Thần Giai nữa — nếu cứ nhìn cô sẽ có một loại ảo giác, chính mình động lòng với động vật chứ không phải con người.

Cô vừa múc một muỗng canh định nếm thử mùi vị, bất thành linh từ phía sau có một bàn tay lớn ôm lấy eo cô, dọa cô giật cả mình, nếu không phải sợ canh trên tay vung vẩy ra ngoài, cô chắc đã không thể trụ vững được rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hiện lên một tầng bất đắc dĩ, muốn quay đầu lại nhìn thì bị cái đầu lớn của bạn gấu nào đó ngăn trở, cô không thể làm gì khác hơn là cố nghiêng đầu hỏi, "Sao vậy?" Chỉ có thể nhìn thấy đầu tóc đen của hấn cô cũng đã có hết sức lắm rồi.

"... Không có gì." Hùng Thần Giai ôm cô một lúc lâu rồi mới buồn buồn nói một câu, sau đó lại quay người trở về rửa đĩa tiếp, không chịu nhìn Tang Văn Cách nữa.

Tang Văn Cách có chút không hiểu, nhưng khi cô bắt gặp bạn gấu nào đó đang len lén cầm ống tay áo lau khóe mắt thì đột nhiên cô thật muốn cười — cô nghĩ, cô biết nguyên nhân rồi.

Đầu gấu này cũng có lúc rất cảm tính!

Hai người làm quả nhiên là nhanh hơn rất nhiều so với một người, tốc độ nấu ăn của Hùng Thần Giai vừa nhanh lại vừa tốt, làm Tang Văn Cách sững sờ cả buổi. Dĩ nhiên, đối với tài nấu ăn của Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai cũng rất ngạc nhiên và vô cùng sùng bái. Bởi vì tài nấu nướng của hấn lúc mới bắt đầu tập nấu, hoàn toàn không phải làm cho người ta ăn, mà là dựa vào từng bước từng bước luyện tập từ từ mới đạt tới tài nghệ như hôm nay — trước đây, ngay cả hấn cũng đếm không hết mình đã từng phá hủy bao nhiêu phòng bếp, lãng phí hết bao nhiêu nguyên liệu, công thêm mấy lần nổ lớn... Nhưng Tang Văn Cách và hấn hoàn toàn khác nhau, cô căn bản là một thiên tài! Cho dù cô chưa từng nấu ăn, chỉ cần hấn nói những bước thực hiện, cô lập tức có thể làm ra món đó, và mùi vị cũng rất giống hấn nói, điểm này làm Hùng Thần Giai vô cùng rối rắm. Hấn luôn luôn muốn nấu cho cô nhiều món ăn đông tây, nhưng bây giờ cô bắt đầu vào phòng bếp được rồi, chẳng lẽ một chút mong ước nhỏ nhoi của hấn cũng bị giết chết từ trong trứng một cách tàn khốc như vậy sao?!

Lập tức trong lòng hấn hạ xuống một quyết định quan trọng: về sau nhất quyết không cho Tang Văn Cách xuống bếp nữa, bất kể cô đồng ý hay không cũng vậy!

Món ăn do bọn họ làm, cũng không phải bắt bọn họ bung ra luôn chứ?!

Hùng Thần Giai lập tức quay về phía phòng khách rộng to một tiếng, mấy cái tên gia khóa ăn chùa uống chùa kia quả nhiên từng người một lập tức nhanh chóng đi vào, cả đám liền thấy ánh mắt hấn có ý bảo bọn họ hãy khéo léo bung món ăn ra ngoài, Dương Ngao và Giản Phồn không an phận, thậm chí còn len lén đưa tay bốc một miếng thịt bỏ vào miệng. Vì đề phòng đề không bị Hùng Thần Giai bắt được, bọn họ vừa ăn vừa lui về phía sau vụng trộm dò xét.

Nhưng người tính không bằng trời tính, bọn họ vừa mới quay đầu đi đã nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát như muốn giết người của Hùng Thần Giai, vừa bị giầy vò vừa bị nhìn, miếng thịt cũng nghẹn trong cổ họng, lại không thể phun ra, hai người không thể làm gì khác hơn, nhìn đến xanh cả mặt mày, sống chết cũng không dám uống nước, vừa phải ngẩng đầu nhìn thẳng mắt Hùng Thần Giai, trong lòng hai người đều lớn tiếng cầu nguyện, hy vọng sẽ không phải chịu sự trừng phạt đau khổ nào.

Nhưng ý tưởng này rất nhanh liền bị hai người ném đến tận sau óc, chỉ cần nhìn thấy bộ dạng đáng kinh ngạc của lão đại nhà mình khi ở trước mặt chị dâu, bọn họ cảm thấy cho dù bị giáo huấn thì cũng không là cái gì cả!

Ly thủy tinh màu hoàng kim trong suốt được rót đầy rượu, không biết là trong bốn người người nào mang tới ba chai rượu dinh dưỡng, tóm lại trên bàn bày đầy ly, mỗi ly đều rót đầy rượu, Dương Ngao vô cùng hào sảng ngửa đầu nốc cạn một ly, sau đó tiêu sái lấy mu bàn tay lau miệng một cái: "Thoải mái!"

Ba người kia cũng rồi rít giờ chén lên muốn uống rượu, Tang Văn Cách chỉ nhàn nhạt liếc nhìn bọn hấn, không lên tiếng, nhưng khi Hùng Thần Giai cũng giờ ly rượu lên thì cô liền có ý kiến: "Mọi người... Đều muốn uống sao?"

"Đứng ạ!" Năm người trằm miệng một lời, mười con mắt đồng loạt nhìn vào người cô, không hiểu tại sao cô lại hỏi vậy.

"Mọi người đều tự lái xe tới sao?" Tang Văn Cách lại hỏi.

"Đứng ạ!" Tàn Thông hợp một ngụm, gật đầu một cái, "Lão Tam lái xe jeep, mấy người chúng em cùng đi."

Tang Văn Cách mím mím cánh môi thủy nhuận, tròn mắt nhìn ba quang nhìn về phía ly rượu, cô ngại ngần mở miệng nói chuyện tiếp, Hùng Thần Giai một hợp cũng không dám uống: "Vậy các anh đều uống rượu thì lát nữa ai sẽ lái xe đây? Hay là để anh ấy tiễn các anh về?" Ngụ ý là phải có một người không đụng tới rượu.

Lời vừa nói ra, năm người đàn ông cao to nhất thời toàn bộ đều cứng đờ.

Cô là một cô giáo, có thiên chức giáo dục nhân dân nên cô lại tiếp tục nghiêm túc nói: "Hiện tại giao thông tuần tra rất chặt chẽ, ngộ nhỡ bị cảnh sát giao thông thấy, mà mọi người ai cũng uống rượu như vậy... hậu quả chắc không cần phải nói ra?"

Nhưng nếu không được uống rượu như cô nói, vậy sinh nhật này tổ chức còn có ý nghĩa gì nữa?!

Bốn người đàn ông muốn lên tiếng kháng nghị, lại bị Hùng Thần Giai hung thần ác sát nhìn nên không người nào dám mở miệng, không thể làm gì khác hơn là đành ủy khuất buông ly xuống, trơ mắt nhìn rượu bia yêu thích cách mình càng ngày càng xa. Trong bốn đôi mắt đều tràn đầy cầu xin thương xót, giống như là chú cún nhỏ trơ mắt nhìn chủ nhân đem toàn bộ tô xương của mình bùng đi chỗ khác vậy.

Đàn ông có mấy ai không uống rượu? Đã vậy hôm nay còn là ngày đặc biệt như vậy, Tang Văn Cách cũng cảm thấy mình hơi quá đáng rồi, nhưng cô từ nhỏ đến lớn được giáo dục đạo đức an toàn là hàng đầu nên bắt cô trơ mắt nhìn họ say rượu lái xe cô không chịu được, nhưng nhìn mấy người đàn ông cao lớn trước mặt rồi rít lộ ra bộ dáng đáng thương kia, không nhịn được nghĩ đến mấy chú cún nhỏ lang thang bị bỏ ở ven đường, tâm tình liền thay đổi lộ ra chút đồng tình: "Các anh uống một ít cũng được..."

Câu còn chưa nói hết đã nghe thấy một loạt tiếng vang dội "Cám ơn chị dâu!", sau đó mấy bàn tay liền đồng loạt đưa ra bắt lấy cái ly phóng khoáng uống một hơi cạn sạch.

Tang Văn Cách lắc đầu, cầm đĩa nhỏ để xuống trước mặt Hùng Thần Giai, gấp chút rau cải cho hần rồi dùng ánh mắt ý bảo hần ăn đi.

Người kia quả nhiên rất ngoan ngoãn nghe lời, đôi mắt tròn vo đen láy nháy mắt nhìn cô, lúc này cô mới hài lòng mỉm cười, nhìn về phía mấy người chỉ lo cạn chén uống rượu mà không thèm động đũa kia nói: "Trong nhà còn có phòng khách, mọi người cũng có thể ngủ lại một đêm." Uống ít một chút cũng là uống, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, không lái xe thì tốt hơn.

Hùng Thần Giai nghe vậy liền sững sờ đứng hình tại chỗ, hần còn tưởng rằng tối hôm nay sẽ có tiết mục gì đặc biệt nữa! Được rồi, coi như không có gì tiết mục đặc biệt thì thôi, nhưng đêm nay thiên nhiên cũng không thể thiếu được chứ? Vậy mà bây giờ thế này, mấy thằng nhóc này tuyệt đối sẽ không an phận ngủ đâu, coi như hiệu quả cách âm trong phòng có khá đi chăng nữa, bọn nó cũng có thể rình coi!

Chẳng lẽ... Hần khó có được một lần sinh nhật vui vẻ như vậy, lại để một câu của công chúa phá hỏng sao? Cô không biết rằng dù hiện tại hần được uống thoải mái hơn nữa, thì cũng không bằng buổi tối cùng cô ở trên giường đây đưa lẫn lộn!!!

"Công chúa, bọn họ có thể thuê xe trở về!" Vì đảm bảo lợi ích thiết thực của mình, Hùng Thần Giai lập tức nghĩ ra biện pháp, đồng thời sử dụng ánh mắt uy hiếp đám anh em: không cho phép ở lại!

Nhưng ai biết được mấy tên gia hỏa kia giống như đã ăn gan hùm mật gấu, lại dám cùng nhau lắc đầu với hần!

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Chị dâu biết chúng ta làm gì sao

Ngại Tang Văn Cách đang ngồi kế bên, Hùng Thần Giai đành miễn cưỡng át chế cơn giận của mình, rồi lại quay sang Tang Văn Cách không ngừng cố gắng thuyết phục đề nghị thứ hai của mình, bởi vì hần hiểu rõ phải có sự đồng ý của công chúa hần mới có thể đuổi mấy thằng nhóc này đi: "Hay để cho bọn nó qua nhà đối diện ở đi, dù sao phòng ốc cũng rất sạch sẽ, mỗi tuần anh đều có quét dọn." Ánh mắt hần lấp lánh hiềm thấy ngấm nhìn Tang Văn Cách, lòng tràn đầy mong mỏi cô đồng ý.

Tang Văn Cách đang gấp thức ăn cho hần chợt nhíu mày một cái, lúc cô đang muốn trả lời Giản Phồn liền nhanh chóng nói trước: "Chị dâu, không cần phiền phức như vậy, bọn em bốn người ngủ chung gian phòng khách này được rồi, khỏi mắc công qua nhà đối diện nữa, cứ để cho bọn em ở chỗ này ở một buổi là được rồi, trong xe bọn em có mang theo Thụy Đại, có thể lấy ra dùng, nếu không chị dâu cho bọn em cái chăn trải dưới đất nằm cũng được rồi." Căn nhà đối diện cũng mua luôn rồi sao, như vậy tầng này không phải chỉ có lão đại hai người bọn họ ở sao? Ah ~~~ có nội tình!

Nếu như nói bảy năm qua Hùng Thần Giai vẫn luôn khống chế vô cùng hoàn mỹ tâm tình của mình, thì bây giờ hần thật sự có loại cảm giác tâm trạng kích động, đã hết giới hạn chịu đựng của mình rồi, lâu rồi hần không nổi giận, mà nay nó lại đang lừng lờ dâng trào trong lòng hần, nếu có người tình mất nhất định có thể nhìn thấy bàn tay hần ở dưới mặt bàn đã siết lại thành nắm đấm vô cùng lớn, ngay cả cặp mắt đen thẫm thẫm kia cũng bắt đầu toát ra tia lửa nhỏ.

Đám người Giản Phồn thật có mười phần lý do tin tưởng, nếu như không có Tang Văn Cách ở đây, hiện tại, mấy người bọn họ có thể cũng không còn nữa rồi! Lần này đám nhỏ lông gấu, không biết ngày sau xương cốt sẽ gãy mấy trăm lần đây?!

Mặc dù biết rõ sẽ có kết quả thế nào, nhưng mà... Thật sự rất đặc sắc!! Luôn luôn nghiêm cẩn hiên ngang như 800 ngọn núi, vậy mà lão đại cũng có bộ dáng chân chó nịnh hót như thế, trừ phi mắt bị mù, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua vụ này đâu! Cho nên, vì mắt bọn họ tất nhiên không mù nên có đánh chết cũng phải cố ở lại xem! Nói không chừng tối nay có thể coi chút phim hành động gì đó ấy chứ... Suy nghĩ một chút, quyết định mạo hiểm ở lại là hoàn toàn sáng suốt!

"Cũng tốt." Tang Văn Cách khẽ mỉm cười, "Chỉ cần các anh không ngại là được." Nói xong lại quay đầu hỏi Hùng Thần Giai vô cùng nhẹ nhàng, "Em

nhớ hình như trong ngăn kéo của anh còn rất nhiều chăn giường, tối hôm nay lấy cho bọn họ trải trên giường được chứ?"

Nhìn nụ cười mềm mại mỹ lệ trước mắt, quả đấm của Hùng Thần Giai hết thả lỏng rồi lại nắm chặt, tới tới lui lui nhiều lần, bắt đầu dĩ gật đầu: "... Được." Chữ này chính là từ trong kẽ răng thốt ra, giọng như sử dụng sức lực rất lớn, nghe cũng nặng nề hơn, quả thật có thể làm cho người ta rợn tóc gáy sợ hãi.

Nghe vậy, Tang Văn Cách nhất thời cười thỏa mãn, nụ cười ấm áp này làm Hùng Thần Giai không tự chủ được mà mềm mại hơn, hẳn chỉ cảm thấy nếu như cô vui vẻ, kêu hắn làm cái gì hắn cũng nguyện ý, huống chi chỉ là cho mấy tên không tính là người này ngủ lại một đêm thôi. Dù sao sáng sớm ngày mai trời vừa sáng hẳn quãng bọn nó ra ngoài hết, thâm thù đại hận này mai một báo thù cũng không muộn, hiện tại quan trọng nhất là để cho công chúa của hắn được vui vẻ.

Kỳ —— tích!!!

Đây là ý tưởng chung của bốn người Tần Thông, Lý Minh, Dương Ngạo, Giản Phồn, có thể nhìn thấy một người sắc mặt luôn luôn bình lặng không đổi trước phụ nữ như lão đại lại có thể lộ ra bộ mặt nhu tình như nước thế này, bọn họ về sau có bị dạy dỗ trả thù cũng không phải việc lớn nữa! Quả thật là thép có thể luyện thành sợi chỉ mềm mại, nhưng anh hùng lại khó qua ải mỹ nhân, mỹ nhân đúng là mỏ chôn anh hùng —— A Phi!

Hất đầu một cái, bọn họ ở cùng một chỗ tiếp tục giường mắt nhìn diễn biến của hai người đối diện.

Thật sự con mẹ nó quá đặc sắc!

Rõ ràng là phòng khách lớn như vậy, vậy mà bốn người kia lại không chịu cùng Hùng Thần Giai và Tang Văn Cách ngồi một bên, cố chấp ngồi ngay đối diện, bốn người cầm ly rượu trong tay, ánh mắt thì lại dính chặt trên người Hùng Thần Giai và Tang Văn Cách, làm Tang Văn Cách cũng nổi cả da gà.

"A... Mi không biết chính chưa, tôi đi nhìn một chút." Nói xong cô liền đứng lên đi vào phòng bếp, Hùng Thần Giai thấy thế cũng muốn đi theo nhưng lại bị đôi tay nhỏ bé của cô nhấn xuống, ngoan ngoãn ngồi trên ghế, "Anh ở đây chờ được rồi, để em đi bưng."

Lông mày rậm rạp to dài của Hùng Thần Giai nhíu lại: "Rất nặng, em không bưng nổi đâu." Hơn nữa còn rất nóng, lỡ may không cẩn thận tổn thương đến cô thì sao?!

"Không có chuyện gì đâu, hôm nay anh là thọ tinh, làm gì có chuyện bắt thọ tinh đi bưng đồ chứ?" Tang Văn Cách khéo léo cười thật tươi để lại vai con gấu nào đó đang muốn đứng lên, mặt hơi đỏ lên, "Hơn nữa, anh đi... Không may mắn." Nói qua liền sờ sờ gương mặt của hắn một cái rồi mới vội vàng xoay người chạy về phía phòng bếp, là một người trẻ trung hiện đại lại làm cô giáo mà nói mấy lời như mê tín thế này thật là cực kỳ hiếm thấy.

Sờ sờ nơi vừa bị ngón tay nhỏ nhấn lướt qua, Hùng Thần Giai bất giác mỉm cười, nụ cười này làm cho mấy người ngồi đối diện như bị một cơn gió lạnh thổi qua.

Lý Minh giật thót mình, "Đại ca, anh đừng có cười thâm đáng như vậy được không? Em thật sự chịu không nổi!"

Dương Ngạo cũng cười rồi tặc lưỡi mấy cái: "Đúng là, cho dù có ôm mỹ nhân trong lòng cũng không cần phải hả hê vậy chứ?"

Mặc dù mấy người này miệng lưỡi đều là chọc ghẹo không buông tha, nhưng trong mắt họ đều tràn đầy ý niệm chúc phúc, Tần Thông uống một hớp bia, đột nhiên vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm Hùng Thần Giai: "Đại ca, anh thật sự đã quyết tâm?"

Xoay tròn ly rượu trong tay, Hùng Thần Giai nhàn nhạt nhìn hắn nói: "Liều mạng đã nhiều năm như vậy, cậu cảm thấy tôi còn lưu luyến gì sao?"

Tần Thông gật đầu một cái: "Đại ca muốn gì thì làm đó đi, mọi người nhất định ủng hộ anh."

"Đúng vậy, thế lực bây giờ của chúng ta, ở trong nước dù chỉ một gót chân chúng ta cũng có thể đứng vững được, lão đại, chị dâu biết chúng ta làm cái gì không?" Giản Phồn tò mò nháy mắt hỏi, bộ dáng vô cùng ngây thơ vô tội, chỉ có người quen mới có thể nhận ra tài năng của hắn, ở một nơi như vậy, che giấu cũng là một chuyện vô cùng cần thiết, hẳn vốn là kẻ cực kỳ thông minh, IQ so với người thường cao hơn rất nhiều. Hắn có thể làm ra tất cả vũ khí công nghệ cao, bất kỳ FireWall của Computer nào ở trước mặt hắn đều trở thành cái màn mỏng vô cùng yếu ớt.

Tròng mắt đen lóe lóe, Hùng Thần Giai có chút mất tự nhiên, hắn nhấp một ngụm rượu, vừa định nói liền nghe thấy giọng nói dịu dàng vẫn luôn vang vọng trong đầu hắn nhiều năm qua: "Tốt lắm, mi đến rồi!" Thế là hắn lập tức thu hồi lời sắp nói ra khỏi miệng, nhanh chóng đứng lên giúp cô bưng cái nồi để trên bàn, sau đó liền lôi kéo cô ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tang Văn Cách cầm lấy bát đĩa sạch sẽ bày trên bàn, đầu tiên gấp một chén cho Hùng Thần Giai, cảm giác nước trong chén như tuyết trắng mềm dẻo, nước canh dưới đáy trong suốt sạch sẽ, dọc theo vành chén nổi một chút vầng dầu nhàn nhạt, một cái trứng luộc để ở trên cùng, chung quanh là hành lá cắt nhỏ và rau cải, còn có một cục thịt nữa, vừa nhìn đã khiến người ta động lòng, mùi thơm xông vào mũi làm cho bụng người nào cũng nhón nháo như có mấy con kiến đang bò.

"Ồ đây có tiêu, anh ăn không?" Cô giường mắt hỏi Hùng Thần Giai.

Bạn gấu nào đó liền gật đầu một cái, cô múc mấy muỗng bỏ vào chén cho hắn, sau đó lại nhìn mấy người đàn ông đối diện cười nói: "Tôi không múc dùm các anh, ai muốn ăn xin cứ tự nhiên."

Đúng là có sự đãi ngộ khác biệt, một sự khác biệt quá mức trần trụi!!!

Nhưng bọn họ chỉ dám thăm oán giận ở trong lòng, ngoài mặt mỗi người vẫn là ngoan ngoãn tự động cầm bát đũa ăn, trong lòng tràn đầy hăm mộ ghen ghét trừng mắt nhìn đôi uyên ương đang ân ái kia.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

Dập lửa quan trọng hơn

Kết thúc bữa tiệc sinh nhật phong phú khiến ai cũng phải vỗ bàn khen ngon, cuối cùng từng người chống tay ưỡn cái bụng lên rồi từ từ ngã xuống trên thảm trải sàn, đầu xót kêu lên: "Chịu hết nổi rồi, chịu hết nổi rồi, chịu hết nổi rồi ~", Trong đó tiếng kêu của Dương Ngạo là nghe âm thanh nhất, trình độ âm thanh cơ hồ đạt tới tiếng rên rỉ giống như phụ nữ, làm người nghe cũng phải lạnh xương sống một hồi.

Hùng Thần Giai tuyệt đối là người khoa trương nhất trong đám, bởi vì Tang Văn Cách làm rất nhiều món ăn, mà những thức ăn kia đa số là vào bụng của hắn hết, hơn nữa ăn hết một nồi mì nước, Tang Văn Cách còn làm riêng cho hắn một chén mì xào nữa, hắn thật sự không nhét gì thêm nổi nữa rồi. Nhưng cho dù bụng có căng muốn chết, bộ mặt của anh bạn gấu nhà ta vẫn cứ nhìn chăm chăm những món còn dư lại trên bàn, hận không thể nhét hết vào bụng mình.

Tang Văn Cách trợn mắt há mồm nhìn một màn thảm kịch nhân gian trước mắt, khỏe môi mềm mại ẩm ướt không tự chủ được chu lên — ai làm ơn nói cho cô biết những người đàn ông này suốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi, tại sao ai cũng mọc râu hết cả mà còn bày ra bộ đáng ghê tởm như vậy nữa? Hơn nữa đồ ăn có ngon cũng không cần ăn như hổ đói vậy chứ!

Thờ dãi: "Tôi có pha trà hương chanh, nó giúp tiêu hóa tốt, mọi người đợi một chút nha, tôi bụng ra." Nói xong liền đứng lên đi vào phòng bếp, cô ăn ít nhất, sức ăn của cô vốn rất ít, hơn nữa thật sự cô không có thói quen ăn hết sức no bụng, cho nên hiện trường chỉ có một mình cô có thể đi lại bình thường được thôi.

"Chị dâu, chị thật tốt!"

"Chị dâu, chị thật là hiền dịu!"

"Chị dâu, chị thật lợi hại!"

"Chị dâu, chị thật dịu dàng!"

Bốn người đàn ông cùng than thở ra tiếng, hơn nữa dùng bộ mặt vô cùng hăm mộ ghen ghét len lén nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai, nhưng khi tầm mắt Hùng Thần Giai vừa nhìn đến bọn họ, từng người một lại giả bộ như không có gì xảy ra, cái loại ánh mắt buồn bã tới cực điểm kia căn bản không phải là do bọn họ muốn như vậy.

Trà hương chanh đã sớm pha trước, để trong tủ lạnh ướp lạnh lâu rồi, cho nên tốc độ của Tang Văn Cách rất nhanh, trên khay trà đã để sẵn một bộ ấm trà nên cũng tiết kiệm được nhiều thời gian của cô.

Màu nước vàng nhạt lạnh như băng, cô chậm rãi rót vào cái ly trắng trắng men, còn có mấy cánh hoa nhỏ bông bênh trên bề mặt, thoạt nhìn vô cùng hấp dẫn.

Thế mà mấy người đàn ông thô lỗ không biết thương thức nhanh chóng ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, sau đó lại đem cái ly tới trước mặt Tang Văn Cách.

Đôi mắt lung linh sững sờ nháy vài cái, Tang Văn Cách suýt nữa bị bọn họ làm cho đông cứng, nào có ai uống trà lại uống kiểu này? Uống kiểu lừa chết khác, tuyệt đối là uống kiểu lừa chết khát! Nhưng cô vẫn rót cho bọn họ, sau đó cô tỉ mỉ bụng ly của mình, giờ tới bờ môi xoay vài vòng, rồi mới ưu nhã khẽ nhấp một miếng, hương thơm nhẹ nhàng trong nháy mắt trượt vào cổ họng, rằng môi vẫn còn lưu hương, dư vị vô cùng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không khỏi hé ra một tia cười dịu dàng.

Lơ đãng nhìn về phía trước, Tang Văn Cách bỗng giật cả mình, Hùng Thần Giai và bốn người kia, tổng cộng năm người đàn ông cao lớn đều dùng một loại biểu tình thật quý dị nhìn cô mặt người nào cũng như đang than thở. Khỏe môi co giật một cái, cô mím môi mím hồng, "Mọi người làm gì vậy?"

"Chị dâu chị thật muốn đi theo lão đại sao?!" Lý Minh nhanh nhẹn miệng nói trước, hần áo nào vỗ đùi một cái, "Thật là đáng tiếc!"

"Nói đúng lắm" Giản Phồn cũng gật đầu thật mạnh đồng ý.

Còn lại hai người cũng vừa định nói gì đó, nhưng lại bị tầm mắt hung ác như muốn ăn thịt người của Hùng Thần Giai làm cho phải đảo mắt nhìn trở về, không thể làm gì khác hơn là đành nuốt một ngụm nước bọt giả bộ nâng ly trà, tuy nhiên ánh mắt họ vẫn lộ ra biểu tình như là: đáng tiếc, đáng tiếc, thật đáng tiếc~.

Tang Văn Cách bị Lý Minh hỏi đỏ bừng khuôn mặt, cô chậm rãi đem ly trà để xuống, nhìn bạn gấu nào đó một chút, thấy hắn như hung thần ác sát nhìn chăm chăm bốn người đối diện, hoàn toàn không để ý cô, cô nhất thời cười cười, giọng nói cũng dịu dàng hơn, nhưng cũng thật kiên định không lay chuyển: "Anh ấy đối với tôi, so với tôi đối với anh ấy tốt hơn nhiều lắm."

Uyển chuyển nói rõ lập trường của mình.

Thế là một tổ bốn người lập tức kêu rên lên một hồi, bạn gấu nhà ta nghe vậy cũng lập tức nhân tiện cười, hắn cầm lấy bàn tay Tang Văn Cách để vào trong ngực mình, đem ly trà uống một hơi cạn sạch, nhíu mày nói: "Tiểu Ngũ, cậu và lão Tam phụ trách đem đồng... chén đĩa này rửa sạch sẽ, lão Nhị cùng lão Tứ đi ôm chăn trải ra đất ngủ."

Giản Phồn sùng sốt: "Không phải thế chứ?" Làm gì có chủ nhà nào bắt khách rửa chén, hơn nữa còn bắt ngủ dưới đất nữa?!

"Có ý kiến gì cứ nói đi?" Hùng Thần Giai không muốn nói nhảm với hắn, toét ra hàm răng trắng hếu cười thật ôn hòa.

Giản Phồn bị dọa đến giật mình, lập tức chấp tay hành lễ bắt đầu xin khoan dung, "Tốt rồi tốt rồi, em rửa, em đi rửa chén được chưa?!" Trong lòng hắn lệ rơi chảy đầy cả một chậu nước rửa mặt, cái này không phải thể hiện rõ khi dễ người ta sao, khi dễ quá rõ ràng! Hắn không phải chỉ nói có một câu thôi sao, cho nên bây giờ đang trả đũa sao?!

Thế là bốn người lập tức ai bận việc nấy, Tang Văn Cách buồn cười nhìn Giản Phồn và Lý Minh chân tay vụng về, không thể kìm được cười một chút, đang chuẩn bị đến bên họ chỉ một hai câu, đột nhiên Hùng Thần Giai lại lên tiếng: "Chúng ta cũng đi nghỉ ngơi đi." Móa ơi, đợi tiếp hắn chỉ sợ nhịn không được nữa, biến thân thành sói ngay tại đây đem ăn cô vào trong bụng luôn quá!

Ấy là do hào Michio salad sao? Tại sao hiện tại hắn cảm thấy phần dưới bụng lửa càng cháy càng lớn vậy, quả thật sắp cháy lan cả người hắn luôn rồi?! Đập lửa quan trọng hơn, dập lửa quan trọng hơn!

Hắn mím chặt đôi môi mỏng, nhanh chóng ôm eo Tang Văn Cách, mạnh mẽ mang cô ra xa khỏi phòng bếp, từng bước từng bước đến gần phòng ngủ.

Tang Văn Cách còn không biết hắn giờ trò quý gì, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: "Làm sao anh ——" tiếng cuối biến mất ở nơi khóe miệng nhỏ nhắn vừa khẽ nhếch lên, đôi mắt to kinh ngạc nhìn Hùng Thần Giai, cô bị đáy mắt cơ hồ như có lửa này của hắn làm cho giật mình, thân thể mảnh khảnh ý thức được hơi co rụt lại, vòng eo mịn màng lại bị Hùng Thần Giai vững vàng nắm chặt, làm cho cô muốn trốn cũng không được.

Cô, quá, quen, thuộc, cái, loại, ánh, mắt, này, rồi!

Nhìn một cái cũng biết đầu gấu này lại có tá ý rồi! Tang Văn Cách phát hiện chỉ trong một ngày hôm nay mà khóe miệng cô đã co giật nhiều hơn so với bảy năm qua cộng lại. Công tâm mà nói, cô quả thật là rất muốn trốn, nhưng mà... Đôi mắt lung linh không để lại dấu vết liếc tới đôi tay trắng kiện có lực đang vòng bên hông mình, cô có thể chạy thoát sao?!

Coi như trốn thoát thì cuối cùng cũng sẽ bị hắn bắt trở lại, đến lúc đó đầu gấu này nhất định sẽ lấy cớ cô không ngoan mà giày vò cô đến chết đi sống lại mất!

Đang lúc Tang Văn Cách cực kỳ rối rắm, Hùng Thần Giai động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng đã đưa cô vào phòng ngủ, hơn nữa hắn không nói câu gì đã đi thẳng vào vấn đề, bàn tay lấy tốc độ như tia chớp lột bỏ quần áo trên người cô, dọa cô sợ đến nổi da gà, hai tay nhỏ bé trắng non mềm khiếp sợ níu lấy vạt áo mình, đôi mắt to giống như đang đề phòng cướp nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai: "Anh muốn làm gì?!"

Bạn gấu nào đó làm bộ mặt vô tội nhìn cô đáp: "Cởi quần áo cho em."

"Quần áo của em tự em cởi!" Tang Văn Cách kích động hô to ra miệng, nhưng ngay sau đó lập tức bắt đầu hối hận.

Quả nhiên..."Vậy em cởi đi." Bạn gấu hưng phấn bắt đầu chà xát tay, khuôn mặt bí ối vô cùng.

Tang Văn Cách nhếch khóe miệng nói: "Không muốn."

"Tại sao?!" Bạn gấu rất là bất mãn hỏi.

"Bởi vì có anh ở đây." Cô tận lực ần nhẫn trả lời.

Nhưng cô lại không nghĩ tới người này lại trả lời rất nhẹ nhàng băng quơ: "Vậy thì sao? Phòng này hiệu quả cách âm rất tốt, làm ra tiếng động lớn hơn nữa cũng không sao cả."

Nghe vậy, mặt Tang Văn Cách nhất thời có một vạch đen: "Tóm lại là không được."

Bạn gấu liền không vui nói: "Hôm nay là sinh nhật của anh." Hắn là thọ tinh, hắn lớn nhất.

"... Vậy cũng không được." Cô công chúa nào đó cũng vô cùng kiên định lập trường của mình.

"Tại sao?!?" Lần này mặt bạn gấu nào đó như hiện lên rất nhiều chữ tại sao kèm dấu chấm than, vậy cũng đủ để chứng minh bạn gấu nhà ta đang tức giận đến cỡ nào.

"... Anh hôm nay đã làm rất nhiều lần rồi, thân thể sẽ không chịu nổi." Tang Văn Cách thật sự ngượng ngùng nói, nhưng thật ra là mình tự cứu lấy mình...

Nhưng lời này lại rất dễ kích thích lòng tự ái của đàn ông, nhất là bạn gấu nào đó đối với phương diện này luôn luôn rất tự tin: "Công chúa, em lặp lại lần nữa lời vừa nói anh nghe xem." Thì ra sợ hấn không chịu nổi mới làm con hầu!

Da đầu Tang Văn Cách nhất thời sợ hãi run lên, một loại dự cảm chẳng lành bao phủ lấy cô.

Cô..... Có phải vừa nói sai cái gì không?!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Quả sinh nhật (thượng)

Trên chiếc giường lớn mềm mại đã đổi lại ra giường màu xanh biển, thân thể trắng nõn mềm mại trần truồng bị thân thể ngăm đen trắng kiện áp đảo phía trên, chỉ còn lại đôi chân nhỏ trắng non mềm không an phận giãy giụa đã loạn lên. Không cam lòng mình cứ như vậy bị khi dễ, Tang Văn Cách quả thật ra sức chống cự đến mức cũng thấy choáng váng, nhưng chỉ trong chốc lát, cô đã bị đầu gấu lột sạch không còn một mảnh, giống y hệt đứa bé mới sinh, cả người nhẵn nhụi nằm ở dưới người hấn, hơn nữa lại không thể động đậy, bởi vì bạn gấu nào đó đem hai phần ba sức nặng toàn thân của mình phó thác trên người cô hết!

"Buông em ra!" Tang Văn Cách quần bách đến đỏ cả khuôn mặt nhỏ nhắn, hàm răng chính tề đẹp mắt cắn thật chặt môi dưới, trong đôi mắt to phun ra lửa giận hùng hục, đáng vẻ kiêu diễm ướt át làm tâm Hùng Thần Giai muốn hóa thành nước hết. "Em đã nói không muốn rồi!" Đầu gấu này rõ ràng nghe không hiểu tiếng người mà.

Hùng Thần Giai nhủ mảy: "Nhưng anh cũng không nói đồng ý." Hơn nữa, lúc trước hấn đã nói qua, thời điểm hấn muốn cô, không cho phép cô cự tuyệt. Hơn nữa hấn cũng đã xem xét thân thể của cô, công chúa có thể làm nhiều thứ ăn vậy thì thể lực cũng khôi phục không ít rồi, cô cũng com nước no nề xong, ít nhất còn có thể bơi hấn đến 3

4 lần luôn, no bụng thì nghĩ dâm dục, hấn dù gì cũng chỉ là người bình thường, dĩ nhiên không tránh khỏi bị cô hấp dẫn.

Lời này không thể cho Tang Văn Cách nghe được, nếu như cô nghe được lời này nhất định sẽ hỏi ngược lại: Em hấp dẫn anh lúc nào hả?!

Đáng tiếc Hùng Thần Giai không nói thì cô cũng không biết, chỉ có thể dùng đôi mắt to sáng long lanh như thủy tinh trừng hấn, khuôn mặt tỏ vẻ không vui: "Em cũng chưa nói cần sự đồng ý của anh, tóm lại chính là không được, mau buông em ra." Giọng nói mềm mại dễ nghe khẽ trầm thấp xuống một chút, Hùng Thần Giai biết, đây là điềm báo cô sắp tức giận rồi.

Nếu là quá khư hấn khẳng định không thể ngăn được cô tức giận, nhưng hôm nay không giống trước, trừ bỏ cuộc vẫn có những phương pháp khác có thể mềm hoá lòng công chúa nhà hấn.

Mây rậm chau vào một chỗ, Hùng Thần Giai đem trọn gương mặt vui vào cổ Tang Văn Cách, môi mỏng dán thật chặt vào động mạch cổ của cô, đầu lưỡi to dài thỉnh thoảng dịu dàng liếm tới liếm lui trên da thịt trắng mịn, dục hóa rõ ràng khó nhịn không muốn buông tay làm cho mặt Tang Văn Cách đỏ bừng, đôi tay nhỏ bé không biết để chỗ nào cho đúng, ánh mắt như nước long lanh không ngừng nhấp nháy, xem ra cực kỳ luống cuống. "Công chúa... Hôm nay là sinh nhật của anh mà, thật không thể thoả thuận một chút sao?" Hấn cũng biết hôm nay số lần làm đã không ít, nhưng trong lòng hấn đang cao hứng chịu không nổi, có lẽ hấn muốn cùng cô tiếp xúc thân mật nhất để chính hấn tự xác định, tất cả đều là thật, không phải hấn đang nằm mơ.

Hùng Thần Giai giọng có chút buồn bã, lại có chút uất ức, tựa hồ còn xen lẫn cầu khẩn. Tang Văn Cách mím môi do dự không dứt, lòng cô bị lời nói của hấn làm cho vừa mềm vừa đau, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói một câu: "Vậy anh nhẹ một chút."

Hùng Thần Giai lập tức vui mừng quá đỗi như vừa thu được bảo bối, ở cổ của cô cứ hôn rồi lại hôn, sau đó hấn còn cười đến vô cùng hưng phấn, đứng dậy tự cởi quần áo của mình ra — mới vừa rồi hấn chỉ lo đem cô cởi sạch, ngược lại quên mất quần áo trên người mình còn chưa cởi.

Động tác hấn cởi quần áo cực kỳ mê người, tràn đầy mùi vị tiêu sái phóng khoáng. Cánh tay kiên nghị có lực tiện đà rút thắt lưng rồi sau đó đem quần đã văng ra, trên người hấn chỉ còn chiếc áo ba lỗ nhỏ mặc bên trong bao bọc lấy cơ bắp rắn chắc trắng kiện của hấn, mỗi động tác cũng giống như Davy vậy, cơ bắp rõ ràng nhưng lại không phải cái loại cơ bắp thịt cường tráng rồi rậm quá, vóc người tam giác hoàn mỹ của phái nam làm Tang Văn Cách xem đến mức mắt cũng hoa lên.

Hùng Thần Giai vô cùng nhanh chóng đem quần áo qua loa ném qua một bên, sau đó không kịp chờ đợi mà nhào lên người Tang Văn Cách đang ở trên giường, hai cổ thân thể trần truồng cách một cái mền thật mỏng, nhiệt độ trao đổi lẫn nhau rồi len lỏi vào trong lòng của đối phương.

Hấn hơi nhíu lông mày, đem chiếc mền mà Tang Văn Cách chẳng biết lúc nào đã nắm chặt để đẩy kín thân thể mềm mại, cướp đi ném xuống dưới

giường, sau đó cúi đầu liền hôn lên đôi môi hồng điểm mang hơi thở mùi đàn hương, đầu lưỡi có lực nhồi vào trong khoang miệng cướp lấy hương thơm ngọt ngào kia, miệng rộng bao hàm cả cái miệng non nớt nhỏ nhắn, không vừa hôn vừa gặm là không vui.

Mặt hai người ở khoảng cách quá gần, Hùng Thần Giai có thể cảm thấy lông mi dày của cô chuyển động ngay trên má mình, bàn tay màu đồng chẳng biết từ lúc nào đã bò lên hai cặp vú trắng mất hồn kia, chia ra nắm đầu vú phẩn nộn mà đùa bỡn. Tráng kiện giữa hai chân hân cũng chen vào giữa hai chân Tang Văn Cách, đầu gối cong lên, dịu dàng ma sát bộ vị mềm mại thần bí nhất của phái nữ.

Tang Văn Cách không tự chủ được muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng chờ đón cô lại chính là Hùng Thần Giai càng thêm dùng sức ma sát, cảm giác bần rần tê liệt cắn nuốt lấy cô, u huyết non mềm cũng bắt đầu chảy ra chất dịch trong suốt sền sệt ngọt ngào, mùi thơm đặc hữu từ cơ thể phái nữ bắt đầu tràn ngập khắp gian phòng.

Cảm thấy đầu gối thấm ướt, Hùng Thần Giai hôn môi hồng của giai nhân, cái tay từ bầu vú trắng nõn vừa mò xuống dưới tìm được lõi vào liền cẩn thận từng li từng tí cầm một ngón tay đi vào. Khi hân cảm thấy nhiệt nóng khít khao bao quanh phía dưới, hân cũng kích động theo suyết nữa cứ như vậy bắn ra ngoài, làm hân sợ tới mức vội vã chặn lại cảm giác hồi tưởng muốn bắn ra của mình, đặt hết tinh thần vào khe hẹp mịn màng thần bí kia.

Tầng tầng lớp lớp thịt non đem ngón tay hân ngăn lại thật chặt, mỗi một tác thăm dò vào là cả một công trình gian nan nhất. Môi mông đã dôi đi hai bầu vú đầy đặn, cắn một đóa đỏ tươi dùng sức bú, cho đến khi đem đầu vú nhỏ nhỏ non mềm hấp đến vừa cứng vừa đỏ, ngạo nghễ dính đầy nước miếng của hân và đứng thẳng ở trong khoang miệng âm áp mới thôi.

Hai tay của Tang Văn Cách nắm chặt lấy đầu vai Hùng Thần Giai, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi mắt nhắm nghiền, cánh môi đỏ thắm thỉnh thoảng phát ra tiếng thờ gấp ần ần không kiềm chế được, ngón tay thô ráp ở trong cơ thể cô mỗi lúc mỗi xâm nhập sâu hơn làm cô nức nở ra tiếng, cho đến khi chạm đến chỗ mẫn cảm nhất trong cơ thể, cô lại không kiềm được mà rên rĩ ra tiếng, cố gắng hết sức ngăn lại nhưng cái miệng nhỏ nhắn một tiếng lại một tiếng vô cùng rõ ràng truyền hết vào tai Hùng Thần Giai.

Lúc này Hùng Thần Giai vẫn trong trạng thái vô cùng hưng phấn, hiện tại cô gái trong lòng hân lại đang ngoan ngoãn nằm dưới người hân, mềm mại mặc cho hân đùa bỡn, bảo hân làm sao không mừng như điên được đây?! Dục vọng nguyên bản đã căng thẳng tới cực điểm nay lại càng thêm sung to lên, hân không thể lập tức vọt vào nơi khít khao mềm mịn như tơ lụa kia!

Tròng mắt trong veo như nước khê động đây, lông mi dày như cánh quạt mơ hồ bắt đầu xuất hiện nước mắt, Tang Văn Cách mở đôi mắt mờ mịch đắm lệt, trong mơ màng cô nhìn thấy khuôn mặt cương nghị làm mình vô cùng an lòng kia. Tay nhỏ bé cũng vô thức sờ soạng phía trước, bàn tay cô dọc theo hình dáng khuôn mặt tỉ mỉ vuốt ve, giống như là đang chạm món bảo vật làm mình vô cùng động lòng vậy: "Gấu..." Cô nỉ non gọi tên Hùng Thần Giai, dừng đạo bọc ngón trỏ hân càng thêm căng đầy, eo nhỏ mềm mại cũng không tự chủ hướng vào trong ngực của hân, lòng tràn đầy hy vọng muốn cùng hân gần thêm một chút, gần thêm chút nữa...

Có lẽ trong tiềm thức cô đã hiểu rõ, trên thế giới này duy nhất một người có thể để cho cô dùng toàn bộ tâm ý yêu thương, cũng chỉ có thể là Hùng Thần Giai, chỉ có thể là người đàn ông này mà thôi.

"Công chúa..." Hân cũng ngoan ngoãn cúi đầu cho cô sờ, cảm thụ bàn tay nhỏ bé vuốt ve mang đến cho hân cảm động to lớn. Dục vọng phía dưới cũng không thể chịu nổi nữa, muốn húc vào, hân lau chất lỏng mang hương thơm ngọt ngào chảy ra từ kiề u huyết trên tay mình, sau đó cảm đại lực dâng trào của mình về loạn, cho đến khi xác định sẽ không làm cô bị thương mới đỡ kiên định, cẩn thận từng li từng tí từng điểm từng điểm, đem chính mình nhét vào trong u huyết non mềm.

Tang Văn Cách không nhịn được căng thẳng, co chân trắng mềm mại lại, eo nhỏ nhắn nghênh hợp nâng lên, bởi vì hân cường thế tiến vào nặng nề rơi xuống, may mà Hùng Thần Giai lanh tay lẹ mắt bắt được eo thon của cô, nếu không dục vọng của hân đã lập tức rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Quả sinh nhật (trung) (H)

Loại cảm giác bị tiến vào thật sự quá sức phong phú và đầy đặn, giống như trái tim bị mất đi nhiều năm lần nữa trở về lồng ngực mình, cả người cô được ôm trong lồng ngực ấm áp an toàn, cảm giác không trọn vẹn trước đây cuối cùng cũng được lấp đầy.

"Ừ..." Mặc dù tốc độ đi vào của Hùng Thần Giai đã coi như rất chậm, nhưng Tang Văn Cách vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Cô vịn bờ vai của hân cúi đầu thờ dốt, cảm nhận rõ ràng trong cơ thể mình dục vọng nam tính đang sung to bành trướng hơn, từng nhịp đập, từng dòng khí nóng, nóng đến mức làm cô suyết nữa bất tỉnh.

Hùng Thần Giai một bên đẩy mạnh thân dưới một bên cẩn thận quan sát vẻ mặt Tang Văn Cách, hai bàn tay chia ra nắm lấy vòng eo chưa đầy một vòng tay của cô, đem thân thể mềm mại của cô chậm rãi kéo sát về phía mình hơn, phái nam kiên định cũng vì vậy mà càng thêm xâm nhập, thẳng tắp đi đến chỗ sâu nhất trong hoa huyết ẩm ướt, đội lên miệng tử cung mềm mại của phái nữ làm cho Tang Văn Cách phát ra tiếng um, một tiếng lại một tiếng ngọt ngào hơn.

Trên trán mồ hôi đổ như thác nước, không còn phải chịu đựng chờ đợi cô hoàn toàn rộng mở cho hắn như trước nữa, Hùng Thần Giai trong tình thế khó khăn nhẹ nhàng đâm vào hai cái, quy đầu khổng lồ lấy khí thế áp đảo một lần lại một lần đem huyết động mềm mại khuếch trương ra, sau đó một tác một tác đoạt lấy, đâm vào đến chỗ sâu lại khẽ xoay tròn ma sát, cảm thụ vách tường thịt mịn màng đến cực hạn thất lấy làm hắn có cảm giác vừa đau vừa nhanh thật vui sướng, hận không thể đem toàn bộ thân mình nhét vào hết trong thân thể Tang Văn Cách, vĩnh viễn không xa rời nhau nữa.

"Có đau không?" Hắn cúi đầu, ghé vào bên tai Tang Văn Cách dịu dàng hỏi, phía dưới vẫn theo ý hắn mà đút vào không ngừng nghỉ, cái trước so với cái sau lại càng sâu hơn, mỗi một lần hắn đâm vào đều muốn chạm đến miệng tử cung mềm mại của cô rồi mới bằng lòng rút ra, sau đó hắn lại tiếp tục nặng nề cắm vào, tốc độ rất chậm, nhưng cũng vì vậy càng thêm mệt mỏi, làm Tang Văn Cách cả người đều xụi lơ, phía dưới của cô giờ đã hóa thành một bãi nước ướt đầm, chỉ có thể thuận theo, thừa nhận hắn đoạt lấy, làm sao còn có tinh lực đáp lại câu hỏi của hắn?

Thấy giai nhân không trả lời, Hùng Thần Giai nhủ mảy, ngừng động tác phía dưới lại, vẫn để mình trong tiểu huyết non mềm của cô, sau đó đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách, tỉ mỉ nhìn biểu tình ngưng đọng tới cực điểm trên mặt cô, đáy lòng hắn bỗng vui, bắt lấy cánh môi mềm mại sưng đỏ hôn rồi lại hôn: "Có đau không, có đau không hả?"

... Được rồi, hắn thừa nhận thỉnh thoảng hắn cũng có chút tư tưởng xấu.

Tang Văn Cách bị hắn hỏi mặt đỏ tới mang tai, cái miệng nhỏ nhắn bị chặn lại không phát ra được tiếng nào, đôi tay yếu đuối vịn lấy đôi vai rộng của hắn, móng tay cào tía chính tề cắm lõm vào thật sâu trong bắp thịt hắn, bộ vị bị hắn đoạt lấy đã man vẫn còn hơi run, loại cảm giác bị lực lượng mạnh mẽ xâm chiếm tại nơi nhu nhược thân bí nhất không cách nào phản kháng ấy, cho dù đã làm rất nhiều lần rồi, nhưng cô vẫn không thể lập tức thích ứng được.

"Hỏi em đấy, công chúa, có đau không?" Hùng Thần Giai thị uy đâm vào một cái, hắn vô cùng uyển chuyển nói cho cô biết, nếu không trả lời, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hồng nhuận cánh môi bị hắn ngậm trong miệng, lời vừa ra khỏi miệng cũng tự nhiên đứt quãng: "Ừ... Không, không đau, ách ——" nói xong lập tức lại bị đâm vào một cái nữa, hoa huyết của cô bị xâm chiếm đến nhức môi, trong nháy mắt lại đỏ ra chất lỏng mang hương vị ngọt ngào, làm bộ vị đang thâm mật giao hợp của hai người thành một mảnh hỗn độn, nhấp nháp không chịu nổi.

"Không đau hả?" Hùng Thần Giai cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn của cô rồi lại tăng thêm sức lực hung hăng đâm vào một cái nữa, "Như thế này thì sao? Có mạnh quá không?"

"Hắc ừ ——" Tang Văn Cách bị hắn đâm vào, thân thể mềm mại cũng xụi lơ, u huyết non mềm không tự chủ được tiếp tục tràn ra mặt hoa nồng đặc hương vị ngọt ngào, vách thịt bên trong non mềm đến cực hạn cũng căng chặt hơn, kẹp chặt làm cho mặt hắn cũng biến sắc theo. "Không mạnh... Ừ... Không mạnh..." Cô nhắm hai mắt lại, nắc cở không dám nhìn mặt Hùng Thần Giai, dừng đạo nhỏ hẹp cũng vì vậy mà siết chặt hơn lửa nóng phái nam vừa húc vào trong cơ thể mình đang dâng trào, làm cho Hùng Thần Giai ngay cả động tác rút ra cắm vào đơn giản cũng suýt không làm được.

"Không quá mạnh là tốt rồi." Hắn cắn chặt hàm răng khắc chế kích động muốn xuất tinh, cái móng gầy gò giống như có gắn motor chạy bằng điện bắt đầu tăng nhanh tốc độ, lấy tần số kinh người ra vào hoa huyết ẩm ướt mềm mại, mỗi một lần đều hoàn toàn thối lui khỏi thân thể của cô, sau đó lại hung hăng cắm vào, thân thể nam nữ quấn quít, thanh âm dâm mỹ làm người ta đỏ mặt, nhưng đến lần thứ hai, hắn lại ít đi chút phóng dăng, tăng thêm chút thâm tình và dịu dàng.

Bởi vì yêu mà kết hợp, bởi vì muốn mà kết hợp, bản chất hoàn toàn khác nhau.

"Vậy anh dùng sức một chút nữa, em có chịu được không?" Hùng Thần Giai dòi đi trận địa, cắn một nụ hoa đang rung động, ngậm vào trong miệng rồi dùng sức mút lấy, bởi vì động tác đút vào khiến cho đầu vú nhỏ nhỏ đáng yêu từng phát từng phát trượt ra khỏi miệng của hắn, sưng đỏ cứng rắn đứng thẳng trên không trung, kèm theo mỗi một lần tiến vào, lần nữa bị hắn cắn, nũng nịu run rẩy nở rộ, cho thấy phong tình vô cùng mê người.

Thấy Tang Văn Cách nhắm hai mắt không chịu nhìn hay trả lời, lòng mảy Hùng Thần Giai cau lại, nổi lên ý xấu hướng chỗ sâu của cô thẳng tiến, quy đầu nóng bỏng khổng lồ lạng lẽ chạm đến miệng tử cung nhỏ nhắn chặt khít của cô, ở chỗ đó hắn đâm vào một cái lại một cái cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách trong nháy mắt bị dọa đến trắng như tờ giấy.

Cô còn nhớ rõ lần kia bị hắn chọc vào chỗ đó cô cảm giác rất sợ hãi, nơi đó là địa phương có thể đi vào sao?! Nhưng bằng hơi sức nhỏ như kiến của cô sao có thể chống cự được hắn?

Thậm chí Tang Văn Cách cảm thấy tử cung của mình bị tấn công đang từ từ mở ra, cánh cửa vốn đang khép chặt cũng không còn khép kín nữa, thân thể cô cảm giác có một loại khoái cảm không lồ từ địa phương mềm mại bị hắn công chiếm từ từ hiện lộ ra trước mắt, cơ hồ cô cảm nhận được lửa nóng kia đang tiến vào làm cô kịch liệt đau đớn cùng nhức môi.

"Đừng ——" hai bàn tay nhu nhược bắt lấy cánh tay Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách chợt mở đôi mắt mờ mịt mang hơi nước, nén lệ vô dụng lác đác với hắn, "Đừng mà... Quá sâu, không được ——" tên bại hoại này, chỉ biết khi dễ cô!

"Vậy em nói cho anh biết, mới vừa rồi anh dùng sức như vậy có được không?" Bọn gấu rất biết nghe lời ngưng lại động tác đâm vào tử cung mềm mại, nhưng quy đầu vẫn thăm dò vùng phụ cận cái miệng nhỏ, hăng hái tới mức lại từ từ đâm vào, làm thân thể yếu đuối mềm mại phía dưới nhức môi, mặt hoa tuôn ra, hai cái chân dài nhỏ nhắn phấn trắng cũng yếu đuối run rẩy.

Từ xa xa nhìn sang, chỉ thấy đôi chân Tang Văn Cách lộ ra bên ngoài, thân thể trắng kiện phái nam che hết cả người cô, hắn đặt mình ở giữa hai chân mảnh mai của cô, bộ vị trắng mịn giữa hai chân phơi bày ra ngoài đang bị dục vọng trắng kiện màu tím đen không ngừng đút vào, mỗi một lần tiến vào rút

ra dần theo một lượng chất lỏng ướt nhẹp, làm ra giường dưới người cả hai ướt một mảng lớn.

Bị Hùng Thần Giai đoạt lấy như vậy, lại bị hắn vô lại hỏi như vậy, trong cơ thể còn có một cây hung khí tồn tại đủ đem cô chơi đùa đến chết đi sống lại, Tang Văn Cách nào dám không ngoan: "Có thể... Có thể... Ô ô..." Cô nhỏ giọng nức nở, tiếng khóc mãnh mai tới cực điểm khiến Hùng Thần Giai đau lòng, nhưng lại càng thêm hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Quả sinh nhật (hạ) (H)

Bàn tay lướt qua da thịt trắng như tuyết đang vương đầy những giọt mồ hôi, chiếm lấy hai bầu vú mềm mại, động tác ra vào của Hùng Thần Giai càng lúc càng nhanh, trông mắt đen thâm giống như mắt dã thú nguy hiểm đang nhìn chăm chăm con mồi, hân hưng ác ngậm lấy cùng khát vọng, mỗi một cái đều đâm thật sâu vào miệng tử cung nhỏ nhắn non nặn rồi mới toàn bộ rút lui ra khỏi, sau đó lại dốc toàn lực cắm vào, chỗ kín nơi hai người đang giao cấu chất lỏng chảy ra giàn giụa.

"Hắc ——" không cẩn thận bị chạm đến vách một chỗ thịt non cứng rắn nhạy cảm khác thường, Tang Văn Cách nức nở một tiếng, eo non mềm không nhìn được nâng lên trên, cả mười đầu ngón chân cũng co rúc, tấm lưng xinh đẹp kéo căng thẳng tắp, hai chân trắng mịn bị bấp đui trắng kiện của hắn ngăn chặn không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể khó nhín nằm yên trên ra giường bằng tơ lụa, hoa huyết ẩm ướt chảy ngoài ra vô tận chất mật, một lần lại một lần, thấm ướt sáng bóng trắng kiện của Hùng Thần Giai. "Nơi đó không được, nơi đó không được ——"

"Tại sao không được?" Hùng Thần Giai xấu xa cười, cái miệng bẽn lẽn chắc lại hưng ác thúc vào một cái nữa, sau đó cũng không rút ra mà khẽ xoay tròn, từ các loại góc độ đâm chọc chỗ thịt non mà so sánh với những địa phương khác còn cứng rắn hơn nhiều, hắn cảm thấy quy đầu nhạy cảm của mình tí mị cọ vào làm cho khoái cảm, trông mắt đen cũng bắt đầu nheo lại, sức lực dưới hạ thân đâm vào càng thêm mãnh liệt, hắn ở trong cơ thể mềm mại như tơ lụa của cô nhún nhảy mạnh mẽ đâm tới làm cho Tang Văn Cách cảm thấy khoái cảm kịch liệt đang bao phủ, gần như ngất đầu.

Huyết đạo bị hắn đụng vào bần rùn tê dại, xen lẫn khoái cảm không lồ là một chút đau nhói —— mỗi lần Hùng Thần Giai tiến vào sức lực thật sự là quá mức mãnh liệt, thậm chí ngay cả bộ lông đen tuyền ở chỗ kín của hắn cũng chen vào chút ít, nhét đầy dùng đạo nhỏ hẹp của cô, bộ lông thô cứng cọ xát mạnh lên cánh hoa mềm mại, Tang Văn Cách vừa đau vừa vui sướng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hoa huyết ẩm ướt bị hắn kích thích càng thêm nhạy cảm, thân thể không tự chủ được trào ra mật hoa như nước thủy triều, đôi chân nhỏ nhắn ở trên giường lung tung đá đạp, cái miệng nhỏ của cô phát ra tiếng nức nở không ngừng tựa như mèo con, một tiếng lại một tiếng làm say lòng người.

Bàn tay hắn trượt khỏi kiều nữ trắng như tuyết, mềm mại đi xuống cái eo gầy nhỏ, một tay chống ngang lưng Tang Văn Cách, thoáng dùng sức một chút liền đem cái miệng nhỏ của cô nâng lên, sau đó hắn dùng phần hông áp về phía trước để cho hắn có thể thêm xâm nhập sâu hơn nữa trong cơ thể cô.

Tư thế như vậy mặc dù có chút phiền toái, nhưng lại cực kỳ hữu dụng, chỉ cần dùng chút sức ép xuống là có thể đi vào cơ thể cô, trông mắt đen nhìn lướt qua giường lớn, một cái tay khác lôi cái gối đầu tròn đầy lót dưới eo cô, sau đó hắn lại lấy tay tách hai cái chân trắng mịn mở rộng ra thêm, để cho nơi đào nguyên giữa hai chân Tang Văn Cách hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hắn.

Như vậy hắn có thể tiết kiệm một cái tay để xoa lấy kiều nữ mềm mại, mà lực đút vào phía dưới cũng nhỏ hơn rất nhiều, ít hao tổn hơi sức mà lại có thể cắm xuống, hắn phát hiện quy đầu nóng bỏng của mình đang chống đỡ bộ vị nào đó trong thân thể cô, sau đó lấy tốc độ cực kỳ chậm rãi đút vào, nhưng mỗi một cái so với trước vào sâu hơn, từng phát từng phát chọc rộng miệng tử cung mềm mại, muốn đưa phần thân đi vào.

Tang Văn Cách cảm giác thân thể mình muốn hư rồi!

Cô bị động tác của Hùng Thần Giai làm cho thân thể trở nên mềm mại bần rùn, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy sợ, chỉ sợ hắn lại lặng lẽ không nói tiếng nào đi vào bên trong, cánh tay trắng mịn quấn lên cổ Hùng Thần Giai, bởi vì động tác hắn quá chậm rãi nên cô bị dày vò đến ngay cả nói cũng nói không hoàn chỉnh, chỉ có thể yếu đuối vô lực lắc nhẹ đầu tỏ rõ sự cự tuyệt của mình.

Trông mắt đen tràn đầy nụ cười dịu dàng, Hùng Thần Giai cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của cô, đầu lưỡi đẩy cánh môi đang sống chết cắn chặt dò xét đi vào, khêu lên cái lưỡi của cô mà mút lấy, đầu lưỡi linh hoạt không thể tưởng tượng nổi, đem cả khoang miệng của cô liếm không biết bao nhiêu lần, ngay cả hai hàng trắng như tuyết kia cũng không bỏ qua, hai người răng môi đầy dục tham ướt phát ra âm thanh chặc chặc, Hùng Thần Giai mút đầu lưỡi Tang Văn Cách không chịu buông, phía dưới động tác lại không ngừng, làm Tang Văn Cách nước mắt lưng tròng, cái miệng nhỏ nhắn bị hắn ngậm trong miệng ô ô kêu, thân thể non mềm cũng không dùng gậy dựa. Nhưng mặc kệ cô gậy dựa thế nào phía dưới cũng không chạy trốn được, chỉ có hậu quả duy nhất là khiến cơ thể hai người càng thêm ma sát tạo ra lửa nóng mà thôi.

Cô nức nở khóc, đôi mắt đầm lệ mờ mịt nhìn người đàn ông không biết xấu hổ sống chết trên người mình kia, mặt cô tràn đầy uất ức sợ sệt, Hùng Thần Giai bị tiếng khóc của cô làm trái tim cũng muốn tan nát rồi, nhưng hắn cũng cảm thấy có chút buồn cười, buông thả đầu lưỡi của cô bị hắn mút trong miệng mà cánh môi đã sưng đỏ, nhẹ giọng dụ dỗ: "Ng ngoan, đừng sợ, không có chuyện gì..." Nói xong hắn còn đưa tay cầm lấy đôi vú mềm dùng lực xoa nắn, động tác đút vào dưới hạ thân cũng bắt đầu từ từ tăng nhanh.

Tang Văn Cách vốn cho là mình mà khóc, đầu gối này chắc chắn sẽ không gãy vỡ cô như vậy nữa, nhưng vừa nghĩ đến hân ngoại miệng thì thao thao bất tuyệt dụ dỗ cô, động tác ở dưới lại không ngại chút nào!

Hắn, hắn cuối cùng là muốn như thế nào?!

Vừa định hỏi, nhưng miệng bị hắn chặn lại, trừ tiếng ô ô không còn nghe ra tiếng gì nữa, Tang Văn Cách một cái chữ cũng không nói ra được, trong đầu mơ hồ có dự cảm xấu thoáng qua, nhưng tốc độ hắn quá nhanh, nhanh đến mức làm cho cô không cách nào theo kịp, bộ vị rộng mở giữa hai chân bị hắn hung hăng xâm chiếm, liều mạng chen vào bên trong, cô vừa đau vừa mỏi, cảm giác eo sắp bị hắn đụng đến mặt rồi cả người.

Hùng Thần Giai hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, suy nghĩ một chút, lại muốn gỡ trò gian trá, bàn tay nâng lên một bên chân cô, do phần eo của mình đẩy lên mà đem dúi nó đến vai trái, làm hai chân Tang Văn Cách gác trên bả vai hắn, bộ vị phái nữ bị hắn cảm nhìn càng rõ ràng hơn không sót gì, khi hắn dâng trào, dục vọng từng sợi trong suốt cũng có thể thấy rất rõ ràng, thịt non bên trong mịn màng đến cực hạn. Mỗi lần bị hắn dúi vào mang ra ngoài, theo mỗi lần hắn tiến vào lại chậm rãi co rút trở về theo, sau đó lại hung hăng đè hắn xuống, thắt chặt hắn, kẹp chặt đến mức Hùng Thần Giai xém chút nữa đã muốn gỡ cò đầu hàng.

Tư thế như vậy so với những lần tiến vào lúc trước lại là một độ sâu khác, nếu như nói lúc trước Tang Văn Cách còn chịu được, giờ phút này tư thế này thật sự dọa cô sợ. Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận bị Hùng Thần Giai ngậm trong miệng rung động lại rung động, cảm thụ xâm nhập một cái so với một cái càng thêm có lực, nước mắt nơi khoe mắt chảy xuống, thanh âm "Ô ô" kêu khóc vụn vặt từ trong cái miệng nhỏ nhắn tràn ra, Hùng Thần Giai nghe rất đau lòng nhưng lại không muốn buông ra, không thể làm gì khác hơn là buông cánh môi cô ra, đến cạnh tai cô dịu dàng dụ dỗ: "Không có chuyện gì, cũng không phải là chưa tiến vào, cho anh vào đi, được không?"

Cô không nói được lời nào chỉ biết liều mạng lắc đầu, mắt to mờ mịt mang theo hơi nước, đến khi tròng mắt đen của hắn nhìn thấy dáng vẻ của cô cũng buồn bã nói: "Anh muốn đi vào, công chúa ngoan, đồng ý đi mà, coi như là quà sinh nhật cho anh, có được không?" Hắn trên miệng làm bộ đáng thương hỏi, nhưng tốc độ tiến công vẫn không chậm lại.

Tang Văn Cách rút cuộc lại mềm lòng, cô bị lời nói làm như ủy khuất của bạn gấu nào đó làm lòng cũng chưa xót một hồi, hồi lâu sau cô mới cắn răng gạt đầu một cái, ủy khuất quay mặt, phô bày ra đường cong đẹp đẽ bên cổ, giống như Thiên Nga Trắng ẩn hiện trong đáy mắt Hùng Thần Giai, chọc cho hắn mừng rỡ không nhìn được găm cắn cổ cô, lưu lại dấu vết màu đỏ sẫm.

Trên bụng trắng như tuyết bắt đầu có dấu vết rõ ràng thô cứng, dấu vết xuất hiện rồi lại biến mất, theo động tác lúc ra lúc vào của Hùng Thần Giai ẩn ẩn hiện hiện, hình dáng vừa to vừa khỏe làm người nhìn thấy cũng phải âm thầm kinh hãi, quả thật không thể tin được hoa huyết nhỏ như vậy, làm thế nào mà chứa hết vật không lồ đáng sợ này.

Tang Văn Cách còn chưa cảm nhận được miệng từ cung mới vừa bị đâm mở ra đã bị không lồ khoái cảm làm cho tinh thần không rõ ràng nữa, cho đến khi Hùng Thần Giai gào thét ở trong cơ thể cô buông thả, cô mới bị cao triều trong nháy mắt đó kích thích đến hôn mê bất tỉnh, cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn nhẹ giọng nức nở, hai cánh tay trắng nõn nắm lấy ra giường bên dưới, thật lâu cũng không buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Mượn danh mát xa muốn tính chuyện bất chính

Sau đó trí nhớ của Tang Văn Cách cũng trở nên mơ hồ. Cô chỉ nhớ cả người cô xụi lơ lại bị hắn dụ dỗ lừa gạt ôm vào phòng tắm, sau đó lại bị kịch bị hắn dụ dỗ áp đảo một lần nữa, sau đó nữa — sau đó nữa thì sao nhỉ?!

Cô từ trên giường chợt ngồi bật dậy, cái eo chưa xót đau đón khó nhìn lập tức nhắc nhở ngày hôm qua điên cuồng đến cỡ nào. Đắm đắm cái eo như sắp phé đi rồi, nhớ tới những tư thế kì quái của cơ thể mình tối hôm qua, Tang Văn Cách liền đỏ mặt, đôi mắt lung linh theo bản năng thoáng nhìn bên cạnh, phát hiện người vốn đang ngủ say ở bên đã không thấy đâu, chỉ còn cái gối đầu lưu lại một vết lõm cho thấy trước đây xác thực có người ngủ ở bên cô.

Đang lúc cô cảm thấy thật kỳ quái thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, cô giương mắt nhìn, chính là đầu gối vô cùng vô sỉ lại yêu cầu vô độ kia. Môi hồng mấp máy, cô nhìn Hùng Thần Giai, sau khi cả hai vừa chạm mặt, cô đột nhiên lại cảm thấy tầm mắt của một bạn gấu tựa hồ rất quý dị, cúi đầu nhìn xuống dưới, trời đất, cô còn đang trần trụi!

Cô vội vàng kéo cái chăn đã trượt đến thất lưng lên bao bọc mình lại, đôi mắt to mắt húng tưng bạn gấu nào đó, cô từng cho đến khi bạn gấu kia tự động thu hồi con mắt đắm đuối của mình, bụng khay tiếp tục đi tới, sau đó ngồi ở mép giường, đem khay cẩn thận từng li từng tí đặt trên cái tủ đầu giường, đưa tay về phía cô.

Tang Văn Cách bị dọa đến mặt cũng biến sắc, vội vàng níu chặt tấm chăn trước ngực: "Anh muốn làm gì?!"

Bị bộ dạng như chim sợ nả của cô làm cho buồn cười, Hùng Thần Giai bày tỏ sự vô tội buông tay xuống: "Anh chỉ muốn xem em có bị thương tổn gì không thôi." Nói xong, đôi mắt đen chợt sáng rực lên.

Cô bị thương? Bị thương cái gì?!

Tang Văn Cách vô cùng nghi hoặc trừng mắt, nhìn xuống theo tầm mắt hắn, sau đó cả khuôn mặt cũng "vọt" bắt đầu bốc lửa: "Cái này, cái này không cần anh lo!"

"Tại sao không để anh lo? Anh mặc kệ, cứ muốn lo?" Hùng Thần Giai rất tự nhiên trả lời cô, sau đó liền đưa tay giành cái chăn với cô, trên miệng còn thao thao bất tuyệt nói: "Tôi hôm qua ở cái lần trong phòng tắm em cứ một mực nói đau, cho anh nhìn một chút xem có bị rách da không, em phải biết bây giờ bệnh phụ khoa rất nhiều, ngộ nhờ sơ ý một chút ——"

"Câm mồm câm mồm câm mồm!" Tang Văn Cách không nhịn được đưa tay chặn cái miệng không biết kiêng kỵ là gì kia lại, "Em có bệnh phụ khoa hay không cũng không cần anh quan tâm!"

Bị cô che miệng lại, Hùng Thần Giai giờ hai tay lên bày tỏ đầu hàng, sau đó lộ ra ánh mắt ý như muốn nói "Anh bắt kẻ anh cứ muốn lo, em đừng có tùy hứng nữa", làm Tang Văn Cách nhìn thấy tâm cũng bốc hỏa tăng vùn vụt —— hắn cũng không nghĩ lại xem, cô kêu đau do người nào làm hại! Nếu như hắn chịu bỏ qua cho cô thì cô sẽ là đau ư?!

Nhưng bây giờ Tang Văn Cách đã hoàn toàn quên mình không có mặc quần áo, cô dùng cả hai tay bưng bít miệng của bạn gấu kia, không có tay giữ cái chăn trên người, còn hai tay của Hùng Thần Giai vẫn đang nhàn rỗi, thế là một màn bị kịch hơn diễn ra, trong lúc Tang Văn Cách đỏ bừng mặt bưng bít miệng Hùng Thần Giai, hai cái tay gấu tốc độ nhanh như chớp trực tiếp tới trước ngực cô kéo cái mền xuống hết!

Tang Văn Cách hét lên một tiếng, vội vàng đưa tay che ngực lại, nhưng che phía trên phía dưới lại bại lộ trước mắt kẻ địch, cái miệng nhỏ nhắn sắp sửa khóc lên, làm Hùng Thần Giai sợ tới mức vội vàng vứt bỏ cái chăn trong tay ra ôm cô, bàn tay nóng bỏng nắm cái hông gầy nhỏ của cô, lấy đốt ngón tay ấn lên thất lưng cô, thanh âm thô kệch: "Thư thái hơn chưa?"

Tang Văn Cách chỉ cảm thấy từng dòng nước ấm truyền đến cái eo chưa xót đau đớn của cô, bị hắn nhấn một cái, dường như cũng không thấy khó chịu nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng bắt đầu từ từ thả lỏng, nhu mì điềm đạm nằm trên bả vai Hùng Thần Giai, mặc cho hắn ở trên người cô nhấn nhấn áp áp.

Nhưng cô từ từ cảm giác có chỗ nào không đúng, cúi đầu phát hiện hai tay vốn đang ngoan ngoãn xoa bóp đã chạy đến hai bầu vú mềm của cô, hơn nữa còn ở nơi đó sắc tình vượt vẻ! Cô một mạch đưa tay đẩy hắn ra, kết quả bạn gấu nào đó vẫn còn đang đắm chìm trong xúc cảm nhũ nhụi tốt đẹp của da thịt nên hắn không có phòng bị, thế là nhanh như chớp bị đẩy té xuống giường, nhếch nhác ngã bốn chân chống vó lên trời.

Hai đôi mắt đen nhìn nhau một lát, Tang Văn Cách chột "Xi" một tiếng bật cười, nhưng cũng không quên lấy cái mền vừa nãy bị hắn vứt trên đầu nằm, bao bọc chính mình thật chặt lần nữa; bạn gấu nào đó nằm trên đất tâm tình tất nhiên không tốt vậy rồi, ngược lại với cô, tâm tình của hắn buồn bực khác thường, buồn bực đến hận không thể ngay lập tức đi ra ngoài tìm mấy tên cầm thú chết tiết nương nhờ nhà bọn họ không chịu đi ra đánh một trận!

Đứng dậy từ dưới đất, hắn mím môi mông ngồi kế bên Tang Văn Cách, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì kim nén nụ cười mà đỏ bừng cả lên, hắn nhịn không được giựt giựt khoe miệng: "Muốn cười thì cười đi."

Cũng may Tang Văn Cách cũng hết sức nể mặt hắn, cô biết nếu như mình cười kết quả nhất định sẽ rất thảm, thế là đem hết toàn bộ sức lực kim nén không cười ra tiếng, chỉ có đáy mắt lóe ra nòng đậm ý cười nói rõ tâm tình của cô giờ phút này rất vui vẻ. Vì dòi đi sự chú ý của mình, cô phải mở miệng hỏi trước: "Khách đi hết chưa?"

Cô hỏi như vậy, Hùng Thần Giai lại bị khơi dậy thêm một chuyện thương tâm nữa: "Chưa đi, đang mượn phòng bếp ăn điểm tâm đấy." Hắn nói lời này, giọng khê cao lên một chút, giống như đứa bé bởi vì trong nhà có bạn nhỏ cùng tuổi tới chơi bị cướp đi món đồ chơi yêu thích vậy, hắn thấy Tang Văn Cách lại rung động bà vai một hồi kim nén buồn cười.

Bị cô cười một tiếng như vậy, Hùng Thần Giai càng thêm buồn bã, cuối cùng, hắn lại tỏ ra vô cùng có cá tính xoay mặt không để ý tới Tang Văn Cách nữa!

Cô cũng luống cuống, cô nghĩ mình đã làm hắn tức giận, thế là nhút nhát đưa cái tay nhỏ bé ra xoa đầu tóc thật dày của hắn, ai ngờ người ta cũng không thèm để ý đến cô, không chỉ như thế, bạn gấu nhà ta thậm chí còn nhích người ra xa cô mấy tấc nữa, rõ ràng muốn cách cô xa một chút, lần này nguy rồi, Tang Văn Cách nhất thời đau đầu —— cô thật sự không biết nên làm sao để dụ dỗ một người đàn ông cao lớn có tính trẻ con như vậy, không thể làm gì khác hơn là đành kéo áo Hùng Thần Giai, vừa định gọi tên hắn, kết quả cô lại phải nghênh đón một hồi trời đất quay cuồng —— người ta đã đổi bị động thành chủ động đem cô đè ngã!

Tang Văn Cách lập tức hiểu mình bị lừa, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên —— chưa kịp tức giận, bởi vì cái vật đang chống đỡ giữa hai chân cô thật sự quá mức quen thuộc, tối ngày hôm qua cô chính là bị vật kia yêu đến chết đi sống lại!

Hùng Thần Giai tư tưởng xấu lấy dục vọng cứng rắn của mình không nói lời nào tới chống đỡ cô, bàn tay hắn còn len lén chạy vào dưới mền, theo bắp đùi trơn mịn mềm mại lướt qua, một ngón tay thô ráp khê cắm vào dũng đạo còn ướt át của cô.

Mặc dù tối hôm qua trước khi ngủ hắn đã thừa dịp cô mơ màng màng bôi thuốc, nhưng vừa chạm tới hắn biết địa phương đáng yêu này tuyệt đối còn sưng, mảy rậm nhú một cái, giọng nói liền mềm xuống: "Còn đau không?"

Tang Văn Cách vội vàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cắn môi không lên tiếng, bị ngón tay có ý xấu này làm cho thân thể cô lại mềm mại bần rùn, tia mặt hoa nhanh chóng không thể khống chế mãnh liệt chảy ra, dính ướt cả đầu ngón tay Hùng Thần Giai, cũng làm cho mặt hắn sáng lên.

Chương 101

Lại dám lên cười hân

Sắc tình đem đầu ngón tay ướt nhẹp rút ra, sau đó thả vào trong miệng bộ mặt say mê mướt, Tang Văn Cách nhìn động tác và vẻ mặt của Hùng Thần Giai, mặc cỡ không nhìn được muốn đẩy hẳn ra — sáng sớm, không ai muốn cả ngày lẫn lộn ở trên giường đâu. Vừa vặn nếu người đàn ông này không đồng ý, cô coi như trong lòng không cam tâm tình nguyện cũng phải thuyết phục hẳn trước đã.

"Rất ngọt..." Hùng Thần Giai si mê không dứt lắm bầm, ngón tay ngậm ở trong miệng cả buổi cũng không chịu rút ra, hẳn cảm thấy dục vọng của mình càng ngày càng cứng rắn, không những thế công chúa hẳn yêu thích còn đang khoả thân nằm dưới người hẳn nữa chứ, vào lúc này nếu không đụng vào cô..., thật không phải là đàn ông!

Bị hai chữ của hẳn làm cho mặc cỡ mặt đỏ bừng, Tang Văn Cách bực dọc, hai bàn tay nhỏ bé sắp chống không nổi hẳn nữa, chỉ sợ chút nữa không cẩn thận lại bị bạn gấu nào đó kéo xuống: "Nhanh đứng lên mau, anh thật nặng."

"Vây đòi cho em đề anh nha." Hẳn lập tức nói phương án giải quyết, hơn nữa còn bắt đầu thực hành ngay, bàn tay nắm thắt lưng kéo cả người cô lên, Tang Văn Cách cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi cô lần nữa tỉnh táo lại phát hiện mình đã nằm trên người Hùng Thần Giai, người kia hiện tại đang nằm dưới người cô rồi! Cứ như vậy chỉ qua mấy giây ngắn ngủi, hẳn đã nhanh chóng đem tư thế hai người đổi chỗ cho nhau!

Đúng là không nặng nữa rồi, nhưng Tang Văn Cách lại phát hiện một chuyện vô cùng lúng túng — cái tư thế này mặc dù có thể phòng ngự hữu hiệu cô không bị đè, nhưng nằm ở trên người hẳn, cũng đồng nghĩa làm cho bộ vị tư mật của cô bị hẳn ma sát lợi hại hơn! Hơn nữa nó còn là nguyên nhân khiến cô không cách nào tránh né được... Cái cây vừa thô vừa cứng gì đó thậm chí đã cọ đến miệng huyết mềm mại của cô, cách một tầng tấm chắn đầm đầm vào nữa.

"Buông em ra!" Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Tang Văn Cách muốn bò dậy ngay, nhưng vòng eo lại bị bạn gấu nào đó ấn chặt lại khiến cả người cô giống như con rùa nhỏ bị người ta ấn chặt mai rùa không thể nhúc nhích, chỉ có thể vô lực vung vẩy chân tay. Mặt to đỏ lên, bị dục vọng phía dưới dọa cho khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên trắng bệch — hẳn tới thêm một lần nữa cô thật sẽ chết!

Bị cô tiếm đoạt đáng yêu nhìn, cặp mắt to long lanh kia lại tràn ngập sương mù, cuối cùng Hùng Thần Giai cũng không cương quyết muốn cô thêm lần nữa, cho dù hẳn vô cùng muốn, muốn đến nơi đó cũng đau. Nhưng hẳn biết, thân thể cô cần bản chịu không được một lần hoan ái nữa, hơn nữa cả đêm triền miên bây giờ cô lại chưa ăn cơm, dù hẳn có cảm thú thế nào đi nữa cũng không thể liều mạng trên thân thể của cô.

Vì vậy hẳn thờ dài, ôm hông cô không cho phép cô cử động, bàn tay nhanh chóng kéo khóa quần mình, hạ thân tốc độ thật nhanh bắt đầu cách cái chắn ở giữa hai chân cô ma sát, khuôn mặt trắng xanh khẽ nổi lên một chút ửng hồng, tiếng thở dốc vỡ òa tràn ra môi mỏng, hai bàn tay to kèm eo nhỏ Tang Văn Cách cũng bắt đầu nắm chặt hông của cô áp lên dăng trào chính mình chuyển động, đôi mắt đen nhắm lại, khuôn mặt đầy mồ hôi.

Tang Văn Cách chỉ cảm thấy phía dưới có một thanh chày sắt cứng rắn trắng kiện cách cái chắn dùng sức ma sát lên hoa huyết của mình, cảm giác nóng bỏng như lửa này cho dù cách một tầng chắn cô cũng có thể cảm thụ rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên, cô dĩ nhiên biết hẳn đang làm gì, nhưng cô lại không muốn bỏ đi đề từ hẳn giải quyết, vì vậy không thể làm gì khác hơn là mắt nhắm mắt mở khẽ cắn răng nhẫn nhịn, mặc cho bàn tay của Hùng Thần Giai trong lúc kích thích khó nhìn trào lên bộ ngực cô, gạt ra cái chắn đang bao chặt lấy ngực cô, đi vào bên trong cầm lên hai bầu vú mềm tận tình đùa bỡn.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ hé rồi lại đóng, tiếng thở gấp lặng lẽ từ giữa môi hồng tràn ra, bầu vú đầy đặn mềm mại trong tay Hùng Thần Giai càng phát phòng dựng lên thẳng đứng, trên đôi vú màu trắng như tuyết điểm trang thêm hai nhũ tiem màu hồng nhạt lại càng thêm đáng yêu mê người. Rốt cuộc Hùng Thần Giai cũng không nhịn được hấp dẫn như thế, dùng miệng tinh tế cắn một bên vú mềm, mút viên thịt non nhỏ vừa cứng vừa đỏ, thỉnh thoảng còn có nước miếng từ miệng hẳn chảy xuống tràn ra ngoài, hẳn liền lập tức liếm.

Tốc độ ma sát của Hùng Thần Giai càng ngày càng mau, cho đến khi một tiếng gầm nhẹ khàn đục vang lên, hẳn mới chống đỡ bên ngoài miệng huyết non nớt của cô bắn ra, tinh dịch trắng sữa làm tấm ga giường ướt sũng, làm Tang Văn Cách đang ngoan ngoãn nằm trên người hẳn cũng chấn động mạnh, cô nhạy cảm nhận thấy đã có chút chất lỏng xuyên thấu qua ra giường vọt vào trong cơ thể của mình, nhiệt độ nóng bỏng làm cô run run co giật, tay nhỏ bé không khỏi nắm chặt phía dưới ra giường, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc xanh lúc hồng: "U —"

Tròng mắt đen chậm rãi mở ra, biết được mình lại mất khống chế — bàn tay dịu dàng ôm lấy người phụ nữ hẳn yêu, giọng nói bởi vì dục vọng có vẻ khàn khàn: "Thật xin lỗi... Có đau không?" Nơi của cô vẫn còn sưng, vậy mà hẳn cứ như vậy bắn đi ra! Đáy mắt Hùng Thần Giai chợt lóe lên tia ảo não, không nói gì đưa tay xuống dưới người cô sờ, một đầu ngón tay cắm vào dững đạo mềm mại chưa kịp hồi hồn vẫn còn trơn ướt vì tinh dịch của cô, hẳn cảm thấy thịt non bên trong bắt giác run rẩy, trong lòng hẳn mừng mình cả trăm ngàn lần.

Tang Văn Cách vô lực ưm một tiếng, thân thể mềm mại nhất thời xụi lơ, mặc hẳn loay hoay.

Vì phòng giữa mình lần nữa biến thành sói, Hùng Thần Giai nhanh chóng buông giai nhân trong ngực ra, lúc hần đứng lên, Tang Văn Cách cũng vừa nhìn qua, vốn cô chỉ là vô thức, kết quả khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ hồng — bởi vì bạn gấu nhà ta chỉ lo tránh khỏi thân thể cô cho mau, nhưng lại quên không mặc quần vào. Cây vũ khí hùng dũng oai vệ khi phách hiên ngang gì đó vẫn đang đứng thẳng! Nó đen thui đen thui đứng thẳng nơi đó, quanh thân thậm chí còn có gân xanh nổi lên mạch máu nữa, trông hết sức đáng sợ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng quay đi chỗ khác, trong lòng cầu nguyện mình tuyệt đối không nên bởi vì thứ không nên thấy gì đó mà bị nhậm mắt

Nhưng sau đó xảy ra một màn làm cô lại không nhìn được len lén nhìn qua phía hần — bởi vì dục vọng còn cứng rắn, bạn gấu nào đó mặc quần thật khó khăn!

Cô chỉ thấy bạn gấu nào đó đang sống chết nhìn lom lom đáy quần và lão nhị thô cứng của mình, khoe miệng thật mỏng co quắp một cái, hồi lâu sau mới khẽ nguyên rửa một tiếng, đưa tay đem thứ đồ kia nhét vào trong quần, sau đó mặt khổ sở rồi rầm đem khóa kéo lên, sắc mặt vô cùng kém, nếu như giờ là ban đêm đoán chừng không thấy rõ mặt người trước mặt — vậy cũng đủ để thấy mặt ai kia đen đến trình độ nào.

Không thể phát tiết, lại không muốn vận dụng mười ngón tay đa năng, Hùng Thần Giai không thể làm gì khác hơn là làm chút chuyện dời đi lực chú ý của mình, hần liền đi lấy khăn ướt ở đầu giường rồi tách mờ hai chân Tang Văn Cách ra, dọa cô giật cả mình, vốn là vẫn còn đang cười trộm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt lập tức cứng đờ: "... Anh làm gì vậy?"

"Lau cho em." Hần tỏ vẻ như chuyện đương nhiên nói, tiếp tục tách chân của cô ra.

Tang Văn Cách vội vàng giãy giụa: "Không, không cần. Tự em làm, tự em làm được rồi."

Ai ngờ đối phương lại nhíu mày: "Đề anh làm, em xác định chính em có thể nâng eo thẳng lên sao? Nếu như em còn có thể nâng cao eo vậy không bằng chúng ta lại làm một lần nữa đi." Lời này đúng là thành công dọa Tang Văn Cách sợ, cô lập tức nhắm mắt, thân thể mềm mại run rẩy nằm yên tại chỗ, mặc cho Hùng Thần Giai vạch trần thân thể xốc xếch không chịu nổi, lông mi dày như cánh quạt chớp chớp, xem ra rất biết cách chọc người khác thương yêu.

Nhìn bộ dạng bé nhỏ đáng thương đáng yêu của cô, Hùng Thần Giai mặt không chút thay đổi, đáy mắt lại xẹt qua một tia cười — hắc hắc, cô cho là hần không nhìn thấy mới vừa rồi cô đang cười trộm sao? Hần vì cô siết chặt dây lưng quần cũng không dám yêu cầu vô độ, cô khỏe rồi, lại còn dám len lén cười nhạo hần!

Cho nên, cô bị trừng phạt là thích đáng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Cuối cùng cũng biết hần tốt với cô

Đầu ngón tay thô ráp giống như du long di động qua lại miệng huyết tinh xảo mềm mại, nắm lấy cánh hoa vừa mỏng vừa non tí mĩ se se, lòng bàn tay nắm khăn ướt nhẹ lau đi bạch trọc dính giữa hai chân Tang Văn Cách, sau đó lấy khăn ướt mềm mại bọc ngón tay lại rồi chậm chậm chen vào hành lang nhỏ hẹp, từng chút từng chút mở ra mỹ huyết làm hần mất hồn không dứt kia.

Thân thể Tang Văn Cách cứng ngắc mặc hần định đoạt, cô biết nếu không thỏa mãn ý hần cô khẳng định sẽ không được yên ổn, hàm răng cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn mặc cỡ đến đỏ bừng cũng không dám nhìn xem hần đang làm gì trên người mình, trong lòng âm thầm cầu nguyện chuyện này nhanh nhanh kết thúc đi.

Hùng Thần Giai hết sức chuyên chú dùng khăn ướt lau vách tường mịn màng bên trong, động tác êm ái, cũng trong lúc đang lau ở bên ngoài tựa hồ lại dẫn theo một chút gì đó nữa, nếu không phải bụng nhỏ của Tang Văn Cách đột nhiên kêu lên, trừng phạt của hần sợ rằng sẽ còn tiếp tục nữa. Đối đãi người yêu đánh không được chửi không được, bởi vì cuối cùng người đau lòng hối hận khẳng định chỉ có hần, đã vậy thì chẳng bằng cứ chơi đùa cô một chút, nhìn cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng đồng thời hần cũng có thể thăm dể chịu một chút.

Nhưng chơi đùa quá trớn cũng không xong, công chúa của hần đói bụng rồi đấy!

Cố nén lửa dục đầy ngập, rút ngón tay bọc khăn ướt ra, Hùng Thần Giai nghiêng đầu không nhìn thân thể ngọt ngào sinh hương trước mắt, đem khăn ướt tinh chuẩn xác ném vào thùng rác ở kê bên giường, sau đó hần thật sợ chính mình sẽ hóa sói nữa, nhanh chóng kéo tấm chăn mỏng đem người yêu che phủ thật chặt lại, hần có chút ảo não bản thân tại sao vừa đụng đến cô liền mất khống chế vậy chứ.

Thật may hần vừa bụng tới món cháo nóng, trải qua giày vò như vậy vừa lúc còn âm ẩm có thể ăn ngay, thế là hần trước tiên đỡ Tang Văn Cách ngồi dậy, lấy một cái gối lót phía sau cho cô, sau đó hần cầm lấy chén muốn dứt cho cô, bị Tang Văn Cách nghiêm túc cự tuyệt nhưng hần vẫn không cam lòng nhìn cô tự ăn, hần mong đợi cô sai bảo để cho hần làm một tên cận thần hay gã sai vặt gì cũng được.

Làm sao Tang Văn Cách dám giả vờ ngây ngốc, chết sống không nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cảm thìa mãnh liệt ăn, chỉ còn thiếu chưa đem trọn gương mặt vui vào chén cháo luôn thôi, ngay cả mấy món ăn khác cô cũng không để ý tới, vẫn là Hùng Thần Giai cầm chiếc thìa, mỗi lúc cô húp xong một hóp liền gấp một chút để vào chén cho cô, sau đó cười híp mắt nhìn cô ăn — mặc dù dự vọng vẫn phập phồng, hấn cũng không thể cản trở cô ăn. Không vội, còn nhiều thời gian, một ngày nào đó mọi ảo tưởng của hấn cũng sẽ thực hiện được trên người công chúa của hấn!

Đang uống cháo Tang Văn Cách đột nhiên sặc một cái, sau đó nghi ngờ lên lên nhìn về phía bạn gấu nào đó, thấy đối phương vẫn cười bộ dáng cười vô cùng thành khẩn, không thêm chú ý nhiều nữa, tiếp tục hạ thấp khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, cô nào biết bạn gấu nào đó trước mặt cô ra vẻ đạo mạo nhưng trong đầu chứa đựng toàn những thứ màu vàng phé lệ.

Thật vất vả ăn bữa ăn sáng xong, lại buộc Hùng Thần Giai xoay người để cho cô thay quần áo, mặc dù cô muốn bảo hấn đi ra ngoài, nhưng đầu gối kia chết sống cũng không chịu, nhượng bộ lớn nhất của hấn chính là xoay người cam đoan không nhìn trộm, Tang Văn Cách đành phải uất ức nhân nhượng đồng ý. Thân thể bần rùn có chút khó chịu, nhưng nằm lì trên giường không phải là tác phong của cô, mặc dù buổi sáng không có lớp có thể không đến trường, nhưng buổi chiều vẫn phải đi dạy, cho nên dậy sớm một chút để chuẩn bị sớm.

Trong lòng cô tính toán, động tác trên tay vô cùng nhanh nhẹn thay quần áo, một chút cũng không chú ý tới bạn gấu nào đó đã xoay người về phía đối diện cái gương, từ góc độ khúc xạ của gương, hấn vừa lúc có thể nhìn thấy cái mông rất tròn và tấm lưng tuyết trắng như tơ lụa kia, bên trên hầu kết vô chuyển động lên xuống, "ỪC" một tiếng, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Tang Văn Cách không có để ý tới âm thanh kì quái này, thay xong quần áo chuẩn bị đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, đi hai bước, cô phát hiện giữa hai chân bần rùn đến lợi hại, cô cảm thấy sắp ngã khụy xuống, lại được Hùng Thần Giai tay mát lạnh ôm lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng lên màu sắc lúng túng — bảo cô chiều nay làm sao đi dạy được đây?!

"Đùi em mới lấm phải không?" Hùng Thần Giai xấu xa hỏi, hô hấp nóng rực hô phun bên cổ Tang Văn Cách, cô nhạy cảm rụt cổ lại, sau đó mắt to ngược lên nhìn hấn, đầy mắt tràn đầy mắt hứng; còn không phải tại anh làm hại sao!

Ánh mắt của cô nói như vậy.

Hùng Thần Giai nhếch miệng cười một tiếng, hàm răng trắng như tuyết sáng chói trước mắt Tang Văn Cách: "Chiều nay em đừng đến trường nữa" Dù sao đám tiểu quý kia cũng không có gì phải trông nom dạy dỗ, giống như hấn này, chưa từng học đại học, chỉ mới tốt nghiệp sơ trung, không phải vẫn thoải mái tung hoành một vùng trời sao? Mặc dù không dám nói là đệ nhất thế giới, ít nhất tạm thời cũng không có ai dám xúc phạm hấn, cho nên, học làm cái gì, đều là mây bay hết thôi!

"Không, em muốn đi." Tang Văn Cách liếc hấn một cái, đầu gối này cho là mỗi người đều giống như hấn không có lòng trách nhiệm sao? Tâm nguyện của cô từ nhỏ chính là làm cô giáo, hiện tại nếu đã đứng trên cương vị này, cô tuyệt đối không cho phép mình chậm trễ thất trách.

Đôi mắt đen nhìn cô, hồi lâu sau, Hùng Thần Giai bắt đầu dĩ thân thoái: "Được rồi, vậy anh ôm em vào phòng tắm, em tốt nhất nên nghỉ ngơi thêm chút, anh lại bôi thuốc cho em, buổi chiều chắc sẽ tốt hơn nhiều."

Tang Văn Cách cân nhắc một chút thiệt hơn, cuối cùng gật đầu một cái, hai cánh tay nhỏ bé leo lên cổ bạn gấu, ngoan ngoãn để cho hấn ôm đến phòng tắm, sau đó để hấn đỡ hông cô nhìn cô đánh răng rửa mặt, mặc dù rất xấu hổ, nhưng cô vẫn cố nén lòng tràn đầy kích động muốn đuổi bạn gấu nào đó ra khỏi phòng tắm, súc miệng xong, mới vừa đồ sữa rửa mặt trong lòng bàn tay xoa — người đàn ông này cô thật không biết hấn lại tí mĩ như vậy, sau khi gần như là "Cưỡng bách" bắt cóc cô tới ở chung, cô mới phát hiện nơi này đồ dùng của phái nữ cái gì cũng không thiếu, hơn nữa mỗi thứ đều là hàng hiệu! Ngay cả băng vệ sinh cũng được xếp thật chỉnh tề đặt trong ngăn kéo!

Hấn đối với cô thật tốt, cuối cùng cô cũng có thể từ từ cảm thụ được.

Ánh mắt trong suốt như nước lạnh lẽo liếc Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách có chút mất hồn, gia khóa này, vẫn luôn moi tìm đào phôi mà đối tốt với cô như thế! Thế nhưng sao nhiều năm qua, cho đến lúc này cô mới ý thức được.

"Buổi chiều anh có lớp không?"

Thanh âm mềm mại ôn chuyển hỏi, vẻ si mê của Hùng Thần Giai mới từ chỗ nhìn cô ưu nhã rửa mặt tỉnh lại: "À?! A, có, có." Thật ra thì hấn sáng nay cũng có, nhưng hấn không dám nói, bởi vì công chúa nào đó nhất định sẽ thúc giục hấn đi dạy, làm ơn đi, ai muốn dạy cái đám nhóc chưa dứt sữa kia môn thể dục quý gì chứ! Nếu không phải vì có thể cùng cô từng giây từng phút dính nhau, đừng nói là trường trung học Quý tộc đệ nhị cấp, dù là cái gì cầu xin hấn cũng không thêm tới đâu!

Bạn gấu nào đó có lẽ đã quên vì đi vào trường trung học đệ nhị cấp này đã tốn bao nhiêu tiền kén đáo đưa cho hiệu trưởng thu xếp rồi.

"Ừ... Vậy cùng đi đi, anh nhớ gọi em dậy." Trời cao làm chứng Tang Văn Cách cô tuyệt đối không phải là đứa bé yêu ngủ nướng, là do thân thể thật sự khó chịu quá, không nghỉ ngơi một chút cô sợ hơi sức leo thang lâu cũng không có.

Bị sự thân mật lệ thuộc trong lời nói của cô đã động thật sâu, Hùng Thần Giai trừng mắt nhìn, che giấu đầy lòng rung động, ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng: "Được."

Tang Văn Cách nhìn hấn một cái, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn quay đầu đi.

Nhưng Hùng Thần Giai thấy rõ ràng, mặt của công chúa, rõ ràng đang đỏ.

Chương 103

Bí mật bên trong album hình (thượng)

Rửa mặt xong, Tang Văn Cách lại bị Hùng Thần Giai nhấn trở về giường, không chỉ như thế, bạn đầu gấu nào đó còn lột đồ nhỏ của cô ra, đem cô còi thật sạch sẽ, sau đó tròng vào cho cô cái áo ngủ, kéo chăn qua bao lấy cô, chỉ chừa ra ngoài cái đầu nhỏ, bụng khay đồ ăn lên, cúi xuống dùng sức gặm một cái trên làn môi cô, rồi sau đó mới chịu xoay người rời đi. Tốc độ kia, giống như là phía sau có quỷ đuổi theo hần vậy.

Mất to nháy nháy, Tang Văn Cách há hốc mồm, cô nói muốn nghỉ ngơi, cũng không nói lập tức phải lên giường ngủ ngay, phải biết cô chỉ mới vừa com nước xong thôi mà!

Nhưng cứ nhìn động tác bạn đầu gấu nào đó như bị lửa thiêu tới mông, cô chỉ dùng đầu ngón chân cũng biết nguyên nhân là gì, môi hồng khê mím, kim nén khẳng định rất khó chịu...

Lắc đầu, tay nhỏ bé vuốt vuốt bụng muốn tiêu hóa bớt, mang đôi dép nhưng có đầu hình con sóc, Tang Văn Cách cố nén bần rùn giữa hai chân đi tới đi lui, thân thể mệt mỏi vô cùng, cũng may dạ dày đã ăn no có thể chống đỡ được ~

Chân nhỏ đi vòng qua vòng lại vài lần, đi đến bên cửa, nhìn một chút dưới áo ngủ không có vật gì che đậy thân thể mềm mại nên cô không dám đi ra ngoài, bây giờ trong nhà không chỉ có hai người bọn họ, còn những người khác ở đây nữa! Coi như cô không sợ chính mình trong suốt bị nhìn xuyên thấu vì áo ngủ đủ dày, đầu gấu kia nếu thấy được nhất định sẽ phát điên nổi đóa thêm, ở trong đây vẫn là tốt nhất.

Nghĩ vậy, cô lại bắt đầu ở trong phòng đi tới đi lui, hồi lâu sau vẫn cảm thấy cứ đi qua lại như vậy cũng không phải biện pháp tốt, cho tới bây giờ cô không phải người vừa ăn no xong có thể lập tức ngủ ngay, cô không tiêu hóa thức ăn trong dạ dày nói thế nào cũng không ngủ được. Nhưng chân lại đau mỏi, đi lại như vậy chỉ làm giữa hai đùi ma sát nhau liên hồi làm cô càng ngày càng đau hơn thôi.

Thế là cô lại lần nữa chui về ngồi trên giường, học Hùng Thần Giai lúc nãy dứt cô ăn, hần kê thêm một cái gối dưới thắt lưng cho cô dựa vào, đưa tay mở ngăn tủ bên đầu giường ra, lục lọi bên trong tìm chút đồ.

Phòng Hùng Thần Giai không có thư phòng, thứ nhất hần không dùng tới — bởi vì hần căn bản không thích đọc sách, cho dù vì mạng sống cưỡng bách trong tay cần nắm nhiều kỹ năng sinh tồn, hần vẫn như cũ không thích đi học; vốn là hần cũng muốn làm cho Tang Văn Cách một gian thư phòng, nhưng về sau lại bác bỏ cái ý nghĩ này, bình thường không có thư phòng công chúa của hần đã không thèm chú ý đến hần, nếu lại cho cô một gian thư phòng, hần không trực tiếp bị biến thành không khí. bị triệt để coi thường luôn sao?!

Cho nên, kể từ đó đến nay trong căn hộ của Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách bắt buộc là đọc sách hay viết chữ đều ở trong phòng ngủ này, mà lúc cô hết sức chăm chú làm chuyện khác, Hùng Thần Giai liền chăm chú nhìn chăm chăm cô, không quấy rầy, nhưng cũng không chịu để cô rời khỏi tầm mắt hần.

Bình thường sách của cô đặt ở trong cái tủ đầu giường, tủ đầu giường to như vậy, kể cả cái tủ bên phía đầu nằm của Hùng Thần Giai cũng bị Tang Văn Cách chất đầy sách, trên tủ đầu giường để bút và quyển sổ ghi chú, dễ dàng cho cô lấy dùng mọi lúc.

Tang Văn Cách không xem mình chộp trong tay loại sách gì, dù sao cũng là đuổi tay mò đại thôi, sờ soạng nửa ngày mới lấy ra một quyển to có bọc da mỏng bóng loáng khác thường. Vừa lấy ra, cô mới phát hiện là album hình.

Cô tiện tay mở ra, sợ ngáy người, bởi vì bên trong mỗi một trang, đều là hình của cô.

Có tấm cô mặc quần dài thoải mái, có tấm thực nữ mặc quần bó, có tấm mang mắt kiếng, có tấm mặt mộc không trang điểm, có mỉm cười, có trầm tư, thậm chí còn có mấy tấm cô đang cùng người khác nói chuyện, ăn cái gì đó, đi dạo phố... Rất dễ nhận thấy mỗi ảnh đều là chụp lén, dưới tấm hình bên góc phải có ghi nhật ký thời gian ngày tháng năm, rõ ràng chính là trong thời gian bảy năm qua, mỗi tấm cách một tháng chụp tình trạng gần đây của cô!

Bàn tay trắng nõn rút ra một tấm hình, cô gái có vẻ mặt không màng danh lợi ánh mắt dịu dàng trong hình... Thật sự là cô sao?! Làm sao cô có thể lộ ra vẻ mặt tịch mịch như vậy? Vậy là bảy năm qua, cô vẫn luôn cảm thấy tịch mịch sao?!

Tang Văn Cách có chút rung động, nhìn mình đang cùng người khác nói chuyện trong tấm ảnh. Đầu hơi lệch, khóe miệng thoáng hiện nụ cười xa cách, quả thật không thể tin được đây chính là dáng vẻ của cô trong bảy năm qua!

Đầu gấu này, vẫn luôn dõi theo cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng rời đi sao?!

Nghĩ đến sự thật này, Tang Văn Cách phát giác trong sâu thẳm tận đáy lòng cô không phải tức giận vì cuộc sống riêng tư bị người khác chụp lén, mà là một cơn sóng tình đang cuốn lấy mình. Bởi vì hần vẫn luôn âm thầm một mực bảo vệ cô!

Hùng Thần Giai... Đến tốt cùng anh muốn em phải đối với anh như thế nào cho phải đây? Mỗi một lần càng hăm sâu thêm một phần, lại để em nhận thấy được một phần tốt của anh, em luân lạc càng sâu, Tang Văn Cách em đến tốt cùng có cái gì tốt, đáng giá để anh gửi gắm tình cảm sâu đậm?! Đường như có hơi nước mờ mờ nổi lên trong hốc mắt cô, mắt chua xót lợi hại, cô thật sự có loại kích động muốn khóc lớn.

Cho dù lúc mới bắt đầu hấn dùng thủ đoạn vụng về nhất bắt lấy cô, nhưng tấm lòng đầu gấu kia vẫn luôn đặt ở trước mắt cô rất rõ ràng! Hấn moi tâm ra đem dâng tặng cô, nhưng cô đã làm gì? Cô lại làm như không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí tàn nhẫn muốn trốn đi, muốn đuổi hấn ra khỏi cuộc sống của cô mãi mãi!

Nếu như nói Hùng Thần Giai là một tên tội phạm cường gian, vậy còn cô thì sao, cô tốt hơn chỗ nào hả? Hấn chỉ nhót thân thể cô, nhưng Tang Văn Cách cô cũng gây xéo linh hồn Hùng Thần Giai hấn!

Lâu như vậy, cô lại chưa bao giờ nhìn ra thâm tình và dịu dàng trong mắt hấn, cho dù vào bảy năm trước cô liều mạng trốn đi bị hấn bắt trở lại, hấn thủy chung chưa từng chân chính gây tổn thương cho cô mấy may nào. Hùng Thần Giai ở trên thân cô bởi vì tức giận cùng tuyệt vọng tùy ý phát tiết, Tang Văn Cách cô tại sao không nhìn thấy tim của hấn lúc ấy cũng đang kêu rên, đang khóc, khẩn cầu như vậy? Hấn cầu xin cô đừng đi, cầu xin cô ở lại, cầu xin cô thương hấn.

Tang Văn Cách chợt che miệng lại, không dám khóc thành tiếng, chỉ sợ bạn gấu nào đó có thính giác bén nhạy nghe thấy sẽ xông vào, hai tay cô che miệng đồng thời không cẩn thận làm một tấm hình bay xuống trên chân, cô lật lên nhìn, phía trên có một dòng chữ nho nhỏ màu đen: rất nhớ em

Cô đưa tay ôm lấy, mặt sau tấm hình là một mảng màu trắng thật to, trừ ba chữ này ra không có viết gì khác, ba chữ nho nhỏ co rúc trong góc hình, không người nào nhìn đến, cũng giống như tâm của Đại Hùng đang khóc thầm.

Đôi mắt đầm lệ hiện lên màn sương mù, Tang Văn Cách giống như thấy được ảo ảnh tịch mịch của Đại Hùng đang cầm bút, từ từ cẩn thận, viết từng nét ra ba chữ này, mỗi một nét bút là trút xuống toàn bộ nhớ nhung cùng hi vọng của hấn, nhưng hấn chỉ có thể ngấm hình nhớ nhưng, tình mộng đảo mắt lại trở thành người khác lạnh như băng trên thế giới này.

Lông mi thật dài mang đầy nước mắt, Tang Văn Cách run rẩy trả hình về chỗ cũ, lại rút ra một tấm khác, phía sau vẫn là ba chữ kia: rất nhớ em.

Cô xem rất nhiều rất nhiều tấm, sau lưng mỗi một tấm đều có ba chữ như vậy: rất nhớ em.

Rất nhớ em, rất nhớ em, rất nhớ em..

Nhưng nếu là hai phía cùng yêu thương nhau, đau khổ rồi có ngọt ngào, nhớ lại thì rất ấm áp, nhưng cô lại chưa từng cho hấn bất kỳ ấm áp nào, ngoại trừ e ngại, chỉ có trốn đi. Đầu gấu kia thậm chí trước lúc hấn bị đeo công tay nhét vào xe cảnh sát vẫn dịu dàng thả cô xuống, lẳng lặng mặc cho gông xiềng công hai tay hấn lại, sau đó lưu luyến ngắm nhìn dung nhan cô ngủ, nhìn Trình Cảnh Khu ôm cô đi, lệ rơi đầy mặt rồi đi —— cho dù, không phải hấn từ nguyện biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

Bí mật bên trong album hình (hạ)

Tang Văn Cách che mặt mình, không dám để thanh âm nức nở nghẹn ngào tràn ra miệng, dưới cái áo ngủ rộng, thân thể cô cũng run rẩy không giống đáng vẻ thường ngày, cô cảm thấy tim của mình như đang bị hung hăng nhéo, treo trên không trung bị lãng trí từng chút từng chút, mà cái người đang lãng trí cô đó, gọi là Hùng Thần Giai.

Thật vất vả mới ngăn được nước mắt lưng tròng, cô chậm rãi tiếp tục lật tiếp trang sau, bàn tay trắng nõn lật từng trang từng trang, mỗi một trang đều là cô, mỗi một tấm hình phía sau đều có viết ba chữ thật đơn giản này: rất nhớ em.

Đầu gấu kia không có lời khác muốn nói với cô, cũng sẽ không đem buồn phiền tích tụ trong lòng bày tỏ với cô, hấn chỉ có một ý niệm, muốn cô sống thật tốt, muốn cô được bình an hạnh phúc, muốn cô được vui vẻ mỹ mãn, muốn cô được sống lâu trăm tuổi, con cháu thành đàn. Trừ cái đó ra tất cả khổ nạn và kiếp số, đầu gấu kia cũng chỉ xin để một mình hấn gánh lấy.

Cô yên tâm thoải mái hưởng thụ hấn yêu và dốc sức thể hiện, nhưng chưa bao giờ hồi đáp, thậm chí ngay cả cảm ơn cũng không nói dù chỉ một lần, cô chỉ vĩnh viễn không ngừng muốn trốn đi, thoát đi, tìm cách chạy trốn. Chỉ biết mình bị tổn thương, tổn thương, lại tổn thương. Chưa bao giờ biết hấn cũng bị tổn thương, cũng có lúc hấn muốn khóc, cũng cảm thấy tuyệt vọng và bị thương. Hùng Thần Giai đối tốt với cô, tựa hồ là chuyện đương nhiên, mà chạy trốn, cũng đã thành việc làm thường xuyên của cô.

Nhưng trên thực tế, cô thật sự muốn chạy trốn sao? Cô thật sự không thích hấn sao? Thật sự không thích đầu gấu cuồng cuồng đáng yêu còn có chút khuynh hướng bạo lực sao!

Đầu ngón tay mảnh khảnh trắng nõn chậm rãi phác họa theo hình dáng mình trong tấm ảnh đang mỉm cười, Tang Văn Cách chậm rãi dừng lại ở nụ cười nho nhỏ, đường cong dịu dàng.

Cho đến khi cô lật tới tờ cuối cùng, cả quyển album không có gì khác, đều là hình của cô, không có hình ai khác cả.

Cô không muốn đầu gấu biết bí mật của hân đã bị cô coi lên hết, thế là cô lấy album ảnh trả về chỗ cũ, nhưng vừa mở tủ đầu giường ra, tay lại không cẩn thận, trơn trượt làm rớt xuống, lượn album ảnh rơi xuống trên gối đầu lên, Tang Văn Cách nhặt lên nhìn kỹ phát hiện bên trong lộ ra một góc nho nhỏ — chẳng lẽ là cô vừa rồi không để lại chỗ cũ tất cả hình?

Tay nhỏ bé nín lấy góc nhỏ đó, từ từ mở ra trang kẹp lấy nó, sau đó tầm mắt nhìn sang, ngoài ý muốn phát hiện tấm hình này, thế nhưng không phải ảnh cô.

Đôi mắt lung linh nghi hoặc nhìn chằm chằm tấm hình một hồi lâu sau, đột nhiên bởi vì kinh ngạc mà ngậy ra — trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ không dám tin!

Người bên trong này là —

Phía trên là một đôi vợ chồng trung niên ngồi ở dưới một cây bạch quả thật cao, phía sau là một căn nhà lầu xinh đẹp, quanh họ chất đầy đồ vật lẩn lộn, trong sân trồng đầy rau dưa màu xanh, còn đầy dưa leo dưa chuột, hai vợ chồng cười đến híp mắt, nhìn một cái cũng biết họ là chủ nhân căn nhà này. Người nam mặc một cái áo màu trắng bên trong và cái quần bảy phân màu, chân mang đôi dép nhựa, người phụ nữ ngồi ở bên cạnh ông ấy có gương mặt hiền hậu mượt mà, hai tay tay đặt trên đầu gối, hai người cười đến ánh mắt cong cong, người nam trên tay còn cầm một thanh quạt giấy hương bồ, nhìn một cái cũng biết là đây là hình ảnh điển hình của đôi vợ chồng nông thôn. Hoạn nạn khó khăn luôn có nhau, không biết mùi vị tình yêu là thế nào, nhưng lại ở gần nhau hơn phân nửa đời người.

Có thể khiến Tang Văn Cách chân chính cảm thấy khiếp sợ, không phải là đôi vợ chồng nông thôn điển hình này, mà là thiếu niên đứng ở phía sau bọn họ, hai tay khoác lên vai bọn họ cười toét, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Vóc dáng cậu thiếu niên rõ ràng lớn hơn mấy mấy người bạn cùng lứa tuổi, nếu không phải trên mặt hân có nụ cười non nớt trẻ trung, Tang Văn Cách tuyệt đối có lý do tin tưởng hân ít nhất đã chùng hai mươi lăm rồi, bởi vì hân không chỉ có thân hình cao lớn, gương mặt đáng đáp càng thêm hung ác khác thường, hiển nhiên là đáng đáp của một lão đại xã hội đen điển hình. Nếu trên tay đeo xích bạc có thêm hình xăm gì đó, khẳng định hân càng nhuộm đậm khí chất bức người hơn.

Cậu thiếu niên trẻ trung cười cười này, rõ ràng chính là Đại Hùng bây giờ!

Bọn họ cười lên đều có một độ cong giống nhau như đúc, cái miệng cười trung ra hàm răng chói mắt này đúng là dấu hiệu của hân, chỉ khác là bây giờ Đại Hùng đã là một người đàn ông thành thực, mà trong tấm ảnh thiếu niên vẫn còn trẻ trung ngây ngô.

Sẽ không ai dám hoài nghi, trong tấm ảnh cả nhà ba người cực kỳ hạnh phúc.

Sẽ không có người hoài nghi.

Mặc dù được cất giữ rất cẩn thận, nhưng bốn góc hình đã có dấu vết ố ngả vàng, góc phải phía dưới có viết ngày tháng năm nên cô biết rõ ràng, tấm hình này, là năm Đại Hùng hai mươi tuổi. Cô nhớ bảy năm trước, lúc mới quen biết, hân đã từng tự giới thiệu, nói qua hân hai mươi tuổi thì chuyển đến thành thị này kiếm sống, tìm được một công việc nặng nhọc, vì hân chỉ mới tốt nghiệp trung học sơ trung, không có trình độ học vấn cũng không có phía sau hậu thuẫn, nên chỉ có thể dựa vào bản tay của mình kiếm được cuộc sống an ổn, về sau kiếm được chút tiền, hai mươi bảy tuổi mới cùng mấy người quen mở công ty làm công việc lái xe vận chuyển nhà cho người ta, sau đó, thì gặp được cô.

Lúc đó, lòng hân như không còn bình lặng nữa mà chấp nhứt với cô, cho đến bị bỏ tù, cho đến bởi vì Trình Cảnh Khu và Tang gia làm áp lực mà bị xử tử hình... Lúc ấy, đôi vợ chồng chất phác thanh đạm này, lòng họ sẽ cảm thấy thế nào đây?!

Cho đến bây giờ, tấm hình này cũng đã được mười bốn năm rồi, Đại Hùng cẩn thận từng li từng tí kẹp nó ở trong trang cuối quyển album ảnh toàn hình cô thế này, điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ Đại Hùng chỉ có mỗi tấm hình này chụp cùng cha mẹ, hơn nữa bảy năm qua hân cũng không gặp lại họ!

Tình cha con, tình thầy trò, máu mủ tình thâm, từ xưa tới nay chính là thứ quan trọng nhất của con người. Thân tình là không thể thay thế, cô yêu cha mẹ của mình, Đại Hùng cũng thương cha mẹ của hân như vậy, thế nhưng bảy năm qua hân chưa từng gặp lại bọn họ! Vậy đối với đôi vợ chồng đáng thương này, bảy năm qua họ có mạnh khỏe không, có nhớ nhung đứa con trai độc nhất đã "Chết đi" không? Nếu như nhớ nhung, tìm họ có rí máu, có đau thất không!

14 năm rồi, bọn họ có phải không còn thần thái sáng lạn, hạnh phúc vui vẻ như trong tấm ảnh này không?! Lưng của hai người có còn thẳng tắp giống như trong tấm ảnh này không, khỏe mắt có phải đã có hân nếp nhăn vì nụ cười thoải mái không? Bọn họ... Có phải cũng đang sống thật khỏe không?

Tang Văn Cách vuốt tấm hình ba người, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống tấm chăn màu trắng, hiện lên như một đóa một đóa hoa, ướt nhẹp ở nơi đó, bi thương lại réo rất thảm thiết, giống như là sự tuyệt vọng của hai vợ chồng chờ đợi đứa con mãi mãi không về nhà vậy.

Không muốn chìm đắm trong cảm xúc này nữa, Tang Văn Cách chợt ngừng đầu lên, muốn dần nước mắt không chảy ra nữa, lông mi thật dài nháy nháy mắt, chung quy không nháy hết đi tầng hơi nước kia được. Nước mắt giống như có ý thức, chắt chẻ nằm ở hốc mắt cô đảo quanh qua lại, sau đó lại vô lực chảy xuống.

Cần thận từng li từng tí cất hình trở về, sau đó đem cả quyển album ảnh trả về chỗ cũ, tất cả đều không để lại dấu vết — cô không muốn cho Đại Hùng biết mình biết bí mật của hắn, cô tình nguyện hắn ở trước mặt cô gương mặt vĩnh viễn là loại linh hoạt vui vẻ như vậy, tình nguyện hắn mỗi ngày mỗi đêm quán ở bên cạnh cô, muốn cô bồi hắn, tình nguyện hắn quang minh chính đại sống dưới ánh mặt trời.

Đang lúc cô vừa mới thu lại tất cả tâm tình thì cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, đầu gối kia cười híp mắt bụng ly sữa tươi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Làm hay không làm, đây là một vấn đề

Vốn là bạn gối nào đó đang cười híp mắt, nhưng vừa chứng kiến ánh mắt Tang Văn Cách sung đỏ ửng ắt liền lập tức đổi sắc mặt, sai mấy bước vọt tới, thuận tay đem sữa tươi để qua một bên, sau đó sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ân cần hỏi: "Em sao vậy, tại sao lại khóc?" Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao, chẳng lẽ có người khi dễ cô?! Người nào? Muốn chết phải không?!

... Hắn tựa hồ quên, sau khi hắn rời đi, trong phòng này chỉ có một mình cô ở lại, ai có thể khi dễ cô chứ?

Tang Văn Cách lắc đầu một cái, từ từ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi nở một nụ cười mỉm xinh đẹp, Hùng Thần Giai vừa nhìn thấy đại não trong nháy mắt cũng ngưng hoạt động, hắn mơ hồ biết trong nụ cười của cô có cái gì đó không giống trước kia, nhưng rồi lại nghĩ không ra nguyên do do đâu, cuối cùng chỉ có thể ngây ngốc nhìn chằm chằm cô, sau đó — hắn bị động tác sau đó của Tang Văn Cách làm cho càng thêm hoảng sợ tới mức cả người cứng ngắc.

Bởi vì cô — nhào tới trong ngực của hắn còn chưa nói, thậm chí cô còn chủ động gặm cái miệng của hắn nữa. Không sai, đúng là nói không ngoa, chính là gặm! Bởi vì hai hàng răng trắng nõn nhỏ gặm hắn rất đau! Nhưng đau hơn nữa cũng không so được ngọt ngào trong đáy lòng Hùng Thần Giai, rất nhanh hắn liền đổi khách làm chủ kéo giai nhân đến ngực hôn trả lại, đầu lưỡi lớn đem lấy đầu lưỡi dính hương khéo léo câu đến trong miệng mình, tỉ mỉ liếm một lần, sau đó — đang lúc Tang Văn Cách không giống trước kia, nhiệt tình đáp lại hắn, hắn lại đẩy cô ra, sau đó còn lui về sau mấy bước lớn, thô cứng thờ ơ gấp, dùng loại ánh mắt như mãnh thú đang nhìn chằm chằm con mồi nhìn cô, hai tay của hắn đã nắm thành quyền.

Cô công chúa nào đó bị đẩy ra sững sờ, sau đó ngơ ngác nhìn bạn gối nào đó thật lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ hồng lên — cuối cùng cũng ý thức được mình vừa làm gì, nhưng vào giờ phút này, trừ nhàn nhạt xấu hổ, trong lòng thế nhưng không có một tia hối hận hoặc là ảo não nào, chỉ có tràn đầy ngọt ngào, nếu như cho cô thêm một cơ hội nữa, cô vẫn sẽ làm như thế.

"Em..." Vừa phát ra tiếng, Hùng Thần Giai mới phát hiện giọng nói mình bởi vì dục vọng mà trở nên vô cùng khàn khàn, khàn khàn giống như là bị giấy ráp hung hăng mài qua một lần, hắn rất muốn nhào qua để cô ở dưới mình hung hăng yêu mấy trăm lần, nhưng hắn dù có cảm thú cách mấy cũng hiểu được không thể làm tiếp, chỗ của cô còn sung, hơn nữa buổi chiều còn có lớp, coi như cô muốn làm hắn cũng không thể xuống tay!

Tang Văn Cách rũ mắt xuống, lông mi thật dài che lại đáy mắt chợt lóe lên ngượng ngùng, hai tay nhỏ bé đặt ở trên mặt chán rồi rắm vào một chỗ, rừ thấp đầu nhỏ không chịu lên tiếng, cho đến khi Hùng Thần Giai sợ cô bởi vì mới vừa chủ động mà then thùng nên chậm rãi tới gần, đến khi hắn ngồi vào bên giường, cô mới lấy dũng khí, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng đến kỳ cực, sau đó chợt nhào tới, nắm lấy cổ Hùng Thần Giai, cọ gương mặt mềm mại vào cổ hắn, sau đó nằm đó không nhúc nhích, làm Hùng Thần Giai sợ tới mức không thể tưởng tượng được.

Bàn tay vừa vặn chần chờ sờ lên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn, kéo cô ra nhìn, liền vang lên thanh âm mềm mại ôn nhu bất mãn một tiếng, hắn lập tức thu tay lại, không thể làm gì khác hơn là mặc cho cô ôm như vậy, cảm thụ khuôn mặt nhỏ bé mềm mại cọ ở cổ thật là một xúc cảm tốt đẹp, đôi mắt đen như mực hưởng thụ híp lại, bàn tay kéo Tang Văn Cách vào lòng chặt hơn, tay hắn không an phận ở hai bên hông trắng sờ tới sờ lui, hắn rõ ràng đã chuẩn bị sắp bị cô chửi hoặc là bị đẩy ra, ai ngờ cô gái nhỏ cũng chỉ cọ xát hắn, sau đó cư nhiên vô cùng ngoan ngoãn nằm ở đầu vai hắn, đối với bàn tay gối của hắn làm loạn khắp nơi không có chút nào phản kháng hoặc là khó chịu, thậm chí hai tay nhỏ bé còn muốn ôm cổ hắn càng chặt hơn nữa!

Thế là lá gan Hùng Thần Giai càng gia tăng một chút, ngón tay thô ráp theo vạt áo ngủ mềm mại tiến vào khe hông nịn màng, chậm rãi vuốt ve, sau đó rõ ràng cảm thấy thân thể yếu đuối của người trong ngực run lên hạ xuống, nhưng vẫn không lên tiếng phản kháng, cái miệng nhỏ nhắn tựa vào bên gáy hắn thờ ra hương vị ngọt ngào, làm Hùng Thần Giai vừa cao hứng vừa lo lắng.

Tay của hắn rất nhanh liền chui vào phía dưới áo ngủ, cô không có mặc áo lót, ở dưới lớp áo ngoài thân thể mềm mại căn bản là không một mảnh vải che thân, cho nên ngón tay Hùng Thần Giai duỗi một cái liền dễ dàng đụng phải cánh hoa đáng yêu, sau đó dùng ngón tay dịu dàng vuốt ve mấy cái rồi mới chậm rãi dò xét đi vào, rõ ràng cảm nhận được bên trong dùng đạo còn có chút sung — có thể làm, nhưng cô tuyệt đối sẽ không thoái mái.

Không biết dùng bao nhiêu tự chủ hắn mới để mình rời đi nơi ấm áp khít khao này, Hùng Thần Giai thu hồi tay mình lại, sau đó lập tức kéo cô gái nhỏ mảnh khảnh trong ngực mình ra, không để ý cô kháng nghị vùi khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ vào người mình, hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm đôi mắt xinh đẹp trong suốt của cô: "Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Tang Văn Cách làm sao nói thật được, cô một chút cũng không hoài nghi nếu nói ra đầu gối sẽ không tức giận với cô nhưng hắn sẽ ảo não hồi lâu, mà

cô căn bản không muốn nhìn thấy hấn chán nản, bộ dạng không phấn chấn, thế là dẹt dẹt cái miệng nhỏ nhắn, lắc đầu một cái, rồi lại mềm mại vui mình vào trong ngực Hùng Thần Giai, khuôn mặt nhỏ nhắn dính vào lồng ngực chỉ cách một tầng vải thật mỏng của hấn, lệ thuộc níu lấy lưng áo hấn, hai cánh tay nhỏ bé ôm chắc eo thô của hấn, lầm bầm nói: "Em hết mệt rồi."

"Vây trước tiên uống hết sữa tươi đi." Hùng Thần Giai đáp một tiếng, đưa tay lấy ly sữa để ở đầu giường, bưng lại gần bên môi hồng của cô, nhìn cô ngoan ngoãn hé cái miệng nhỏ nhắn từng miếng từng miếng uống hết sữa, đầu lưỡi màu hồng thậm chí còn tràn đầy hấp dẫn liếm liếm cánh môi, chọc cho bụng dưới của hấn lửa nóng một hồi, buồn buồn cảm thấy lão nhị lại cứng rắn, hấn vội vàng quay mặt không dám nhìn nữa, trong lòng vẫn không khỏi ảo tưởng nếu như cô vừa uống không phải là sữa tươi, mà là của mình... Hùng Thần Giai dùng lực mạnh lắc đầu, ở đáy lòng liễu mạng mắng chửi mình, mẹ nó, quả thực là cảm, thú, không, khác!

Tang Văn Cách dĩ nhiên không biết đáy lòng Hùng Thần Giai nghĩ những thứ gì, cô chỉ ngoan ngoãn uống hết sữa tươi trong tay hấn, thật vất vả uống hết một ly đầy, cô còn nắc cục một cái nhỏ, rước lấy tiếng cười khê của bạn gấu nào đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, Tang Văn Cách vừa định tìm khăn giấy lau miệng, lại bị môi mòng hung hăng che lại, một vòng sữa trắng ở khóe miệng bị đầu lưỡi của hấn nhẹ nhàng liếm sạch, đầu lưỡi của hấn thuận thế lại tiến vào miệng cô, bàn tay nhìn cũng không nhìn bốn phía đem cái ly để qua một bên — nhưng lại không hề để sai chỗ, sau đó ôm cô vào lòng nằm vật xuống trên giường, bàn tay lần nữa kích thích khó nhịn tiến đến khe mòng mềm mại của cô sờ sờ, trông mất màu đen chỉ một thoáng mà đã tràn đầy màu sắc dục vọng.

Hấn thật thật vô cùng rối rắm! Vừa muốn áp đảo cô từ đầu đến chân yêu thêm mấy lần, lại sợ thân thể cô mảnh mai không thoải mái, nhưng bây giờ cô lại ở trong lòng hấn mềm mại, an tĩnh hiếm thấy để mặc hấn hôn, không nắm bắt cơ hội lần này, đợi bao lâu mới có lần sau nữa?!

Cứ như vậy hôn thật lâu thật lâu, cho đến khi Hùng Thần Giai buông cánh môi bị hôn đến vừa đỏ vừa sưng của cô ra, Tang Văn Cách mới lấy lại tinh thần, đôi tay đề lên đầu vai của hấn, mấp máy miệng, thu lại sợ hãi, bắt đầu nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Chuẩn bị đi hẹn hò

Bạn gấu nào đó cười đến thật ngọt trong lòng, cứ như có kẹo đường vậy, dường như ngọt đến nỗi muốn hòa tan ra luôn vậy. Hấn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thật kĩ, sau khi mừng như điên qua đi, cảm giác lo lắng nhiều hơn bắt đầu xông lên đầu: "Công chúa, em không có chuyện gì chứ?!"

Tang Văn Cách vẫn như cũ mỉm cười lắc đầu một cái, hai bàn tay nhỏ bé vẫn nắm lấy đầu vai hấn như cũ không để xuống, giọng nói ấm áp mềm mại giống như đường mật tan ra tiến vào trong lòng Hùng Thần Giai: "Buổi chiều không đi làm được không?" Hời xong, còn chớp đôi mắt to ngập nước đầm đìa đáng yêu nhìn hấn.

... Hấn không nghe lắm chứ?

Hùng Thần Giai cảm giác mình có chỗ nào không bình thường rồi, nhất là câu hấn mới vừa nghe được, hấn nghiêng nghiêng đầu một chút, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tang Văn Cách một cái, lại sờ sờ khuôn mặt mềm mại nhỏ bé, lo âu hỏi: "Công chúa, em thật sự không sao chứ?" Nếu như nói trên thế giới này, bất kỳ một giáo viên nào cũng sẽ có lúc xin nghỉ hoặc là trốn lớp, nhưng Tang Văn Cách tuyệt đối không phải là người trong số đó! Cô nghiêm túc, có trách nhiệm, rất kiên nhẫn, hơn nữa đạo đức cực kỳ tốt, nếu nói cô không đi làm trốn dạy như vậy không bằng nói Địa Cầu bị hủy diệt còn đáng tin hơn. Hấn cũng vì hiểu rõ điểm này nên mới phải tìm chỗ vào trường trung học sơ cấp này làm thầy giáo, nếu không hấn đã sớm cột cô ở nhà, không để cô đi rồi!

"Em thật sự không sao cả!" Tang Văn Cách dẹt môi hồng, đem bàn tay của bạn gấu nào đó vẫn đang bóp gương mặt mình để xuống, vẻ mặt nghiêm túc khác thường, "Không đi được không?"

"Đương nhiên được! Chỉ là... Em thật sự đã xác định buổi chiều không đi dạy hả?" Nói cả buổi bạn gấu nhà ta vẫn thấy cực kỳ không yên lòng.

"Không đi..." Cô lắc lắc cái đầu nhỏ nhào vào trong ngực hấn, ôm hấn thật chặt, "Không đi..." Ở chỗ này với anh, không đi đâu nữa.

Hùng Thần Giai sờ sờ mái tóc mềm mại của cô, cười hắc hắc: "Vây thì tốt quá, hôm nay chúng ta cứ ở trên giường không đi đến đó nữa."

Hấn nói lời này ra thật cũng không có ý tứ ở cái phương diện kia, nhưng Tang Văn Cách nghe vào tai thì không thể không nghĩ đến chuyện kia, mắt to ngược lên nghiêng mắt nhìn Hùng Thần Giai một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngập hồng đến sắp rì máu: "Em... Còn đau một chút."

Đau? Đau cái gì nhỉ? Đau ở đâu?!

Đầu óc bạn gấu nhà ta trong nháy mắt cảm thấy mờ mịt hết cả, mắt đen nháy nháy mấy cái, thật lâu sau mới phản ứng kịp, hiểu cô đang nói đến cái gì,

hắn thật sự không biết nên khóc hay cười, duỗi ngón tay búng một cái lên mũi cao của Tang Văn Cách, giống như bắt mẫn: "Em cho anh là dâm tặc sao, mỗi ngày trèo lên giường thì vẫn là lên giường à? Anh nói ở trên giường chính là đơn thuần ở trên giường thôi, muốn xem sách muốn nói chuyện phiếm muốn ăn thứ gì cũng tùy em, anh sẽ ở cùng với em." Ừm, mặc dù chính xác là thật khó khăn khắc chế mình...

Hắn không giải thích thì còn may, giải thích xong lại càng làm cho Tang Văn Cách vì tư tưởng đen tối của mình mà cảm thấy nên thật sám hối tự cảnh tỉnh mình. Cô sao lại có thể nghĩ tới ý đó đây?!

Muốn sớm thoát khỏi không khí lúng túng, ánh mắt như nước long lanh chớp chớp mấy cái rồi bắt đầu nói sang chuyện khác: "Mấy người khách đều đi rồi hả?"

Bạn gấu nào đó nhún vai, lộ ra gương mặt khi dễ và ghét bỏ: "Không có, vẫn còn ở lì trong phòng khách, chúng nó nói chưa nói tiếng tạm biệt với em sẽ không đi." Mẹ, cô gái của hắn với bọn nó có quan hệ gì đâu chứ, còn muốn nói tạm biệt, còn lâu!

"Ồi?!" Tang Văn Cách sững sốt, ngây ngốc trừng mắt nhìn, rốt cuộc không nói ra được câu nào, chỉ lắp bắp gật đầu, lộ ra gương mặt không biểu tình gì, đáng yêu đến nỗi làm Hùng Thần Giai không nhịn được cúi đầu gặm một cái lên môi cô, sau đó nhìn thẳng cô nói. "Không cần để ý xem bọn nó làm cái khi gió gì, dù sao bây giờ chúng không chịu đi anh cũng sẽ đuổi bọn chúng ra ngoài hết." Đối với bốn tên da mặt dày như Bom Nguyên Tử làm hư chuyện của người ta này, có thể nói chuyện đàng hoàng với chúng sao? Theo hắn cái gì cũng không cần nói, trực tiếp một cước đá từng đứa từng đứa ra ngoài cửa lớn thì vạn sự đều may mắn rồi!

"Ừ." Tang Văn Cách ngoan ngoãn gật đầu, bấu víu cánh tay của hắn, đột nhiên lộ ra nụ cười thấp thòm hỏi: "Chúng ta đi ra ngoài chơi được không?"

Hùng Thần Giai sững sốt, giống như đứng hình luôn vậy — mặc dù thường ngày hắn luôn chọc tức, nói cô không muốn cùng mình có quan hệ, không muốn cùng mình quang minh chính đại ở dưới ánh mặt trời đi, nhưng bây giờ đợi đến phiên cô chủ động làm thế, ngược lại hắn sợ khi hai người ra ngoài sẽ bị người ta bắt gặp, sau đó tạo phiền toái không cần thiết gì đó cho cô? Cho dù trong lòng hắn rất rất rất muốn đi ra ngoài với cô, hoặc là làm những chuyện mà những cặp yêu nhau bình thường hay làm...

"Được không hả?" Tang Văn Cách lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt to lóe sáng lên, đầy ánh sáng mong đợi, tay mềm cũng chậm chậm siết lấy cánh tay hắn thật chặt, giống như đáy lòng cũng không dám xác định Hùng Thần Giai đồng ý hay không.

Bị đôi mắt vô tội như nai con Bambi nhìn mình, xương cốt hắn dường như cũng mềm nhũn cả, Hùng Thần Giai vội vàng ổn định thân thể mình, liếc mắt gật đầu: "Được, được, đương nhiên là được!" Hắn cầu còn không được nữa là?!

Thế là cô công chúa nào đó vô cùng vui vẻ lộ ra lúm đồng tiền như hoa, làm tròn mắt của bạn gấu nào đó thiếu chút nữa là lọt ra ngoài, sau đó cô xuống giường lấy quần áo đi vào phòng thay đồ, đợi đến lúc cô trở ra đã ăn mặc thật chỉnh tề, lại nhẹ nhàng khoan khoái đơn giản.

Hùng Thần Giai dùng ánh mắt nam tính thuần túy thương thức nhìn chằm chằm Tang Văn Cách, cô thật sự là cô gái thanh lệ thoát tục nhất hắn từng thấy! Chiếc quần dài màu trắng như thật đơn giản phối hợp với chiếc áo cúp ngực vàng nhạt, trên chân mang một đôi dép lê màu trắng, trên đầu vai tóc dài buông xõa, cả người có một loại hương vị của phái nữ không thể diễn tả được.

Công chúa bây giờ và lần đầu tiên chạm mặt thật sự không giống nhau, thời điểm đó cô giống như tiên nữ không vướng bụi trần, đẹp thì đẹp thật, nhưng không ai dám chạm vào; hiện tại toàn thân cô tràn đầy kiêu ngạo, mang hơi thở động lòng người, mặc dù vẻ mặt vẫn không mang danh lợi dịu dàng như cũ, thế nhưng cô lại có thêm loại hương vị đã được nam nhân sủng ái qua trở thành tiên nữ thành thực mê hoặc hiếm thấy hơn nữa.

Công chúa của hắn bị hắn từ tháp ngà thật cao ôm ra ngoài, từ trên đám mây cô đơn mang xuống đất, trên người có hơi thở của người thường, bất kể về sau có như thế nào, tóm lại, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay nữa, ai nghĩ cũng đừng nghĩ cướp cô ra khỏi ngực hắn, sau đó lần nữa mang cô trở về cái tháp ngà cao vút kia, ai cũng đừng nghĩ, ai cũng đừng mơ tưởng!

Trông mặt đen thẫm như có điện chột lóe, đột nhiên Hùng Thần Giai nhớ tới một tên mang mầm mống nguy hiểm — Trình Cảnh Khu. Hắn không tin với đầu óc của Trình Cảnh Khu sẽ không nhìn ra công chúa càng ngày càng xa lánh hắn, người đàn ông kia không dễ chọc, cũng quyết không dễ dàng buông tay công chúa ra. Chỉ là hắn không có cái gọi là áp lực nữa, hắn bây giờ cũng không còn là Ngô Hạ A Mông ngày xưa, Trình Cảnh Khu nếu dám đến giành cô, hắn liền nghênh chiến! Ai chết trong tay ai còn chưa biết đâu.

Tang Văn Cách cảm thấy ánh mắt của bạn gấu nào đó cứ nhìn mình chằm chằm vô cùng kỳ quái, giống như đang nhìn kẻ thù giết cha không bằng, nhưng giống như cũng không phải là nhằm vào mình, lúc lâu sau cô mới đưa tay quơ quơ trước mắt hắn: "Gấu?"

Hùng Thần Giai lúc này mới hồi hồn: "À? A!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107

Cuộc sống tràn đầy bi kịch của Đại Hùng

"... Anh không sao chứ?" Tang Văn Cách lo lắng sờ sờ mặt Hùng Thần Giai.

"Không có gì." Bàn tay ngăm đen kéo bàn tay trên khuôn mặt mình xuống rồi giữ lại trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên, sau đó dùng ánh mắt dịu dàng kiên định khác thường nhìn chăm chăm cô, siết chặt khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn nà, xúc cảm nơi lòng bàn tay thật mất hồn, đôi mắt đen nhìn ra ánh mặt trời chói chang bên ngoài cửa sổ, nhướn mày, đẩy thân thể mảnh khảnh mềm mại lại bàn trang điểm, "Mau bôi chút kem chống nắng, buổi trưa ánh mặt trời rất độc." Nếu vì phơi nắng mà làm hại đến làn da bạch ngọc nõn nà này, hấn nhất định sẽ đau lòng chết mất!

Tang Văn Cách bị hấn đẩy tới trước gương ngồi xuống, mồm há hốc nhìn bạn gấu nào đó đem chai chai lọ bày trước mặt cô, dưới sự thúc giục của hấn cô mới chậm chậm cầm lên một chai kem chống nắng, vỗ vỗ mặt, mắt đẹp khẽ nhìn sang đầu gấu nào đó đang nhìn cô chăm chăm với ánh mắt khác thường nóng rực, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, nhìn gương mặt tục tũn của bạn gấu nào đó nói: "Anh nhìn gì đó."

"Nhìn em làm đẹp!" Hùng Thần Giai trả lời như chuyện đương nhiên, kéo đôi tay nhỏ bé của cô từ trên mặt xuống để trên bàn trang điểm: "Anh muốn em bôi kem chống nắng, không phải muốn em nhìn anh." Dù cô có nhìn đáng về hấn thế nào, cũng không kiểm tra được nét đẹp trai gì đâu.

Thế là Tang Văn Cách không thể làm gì khác hơn là vừa lúng túng trộm dò xét Hùng Thần Giai vừa bôi bôi trét trét trên mặt mình, giữa trời nắng nóng không chút phần son đi ra ngoài dạo phố tuyệt đối là tự ngược, nhưng nếu trang điểm đậm cũng là tự hại mình! Cho nên hấn chỉ đơn giản bôi chút kem lót cho cô, lại phủ lên một tầng kem chống nắng thôi, sau khi bôi xong kem chống nắng hấn chợt đứng lên đi tìm túi xách — mọi thứ một mình bạn gấu nào đó đều đã chuẩn bị xong, các loại nhãn hiệu các loại loại hình dáng gì cần có đều có, cô muốn lấy gì chỉ cần đưa tay ra lấy là được.

Hai người tay trong tay đi ra khỏi phòng ngủ, trong phòng khách có bốn người đàn ông to cao, đang nằm la liệt cũng đều ngồi bật dậy, trên khay trà bên cạnh có để mấy miếng dưa hấu lớn ướp lạnh, nhưng cả đám bọn họ tưởng ăn cũng thật mạnh mẽ khác thường — không có người nào dùng muỗng, toàn bộ đều chôn trọn gương mặt bên trong miếng dưa, đợi đến khi Hùng Thần Giai cố ý phát ra tiếng ho khan, bọn họ mới từ vỏ dưa hấu ngẩng đầu lên. Trong số đó Lý Minh cười thật thà nhất nói: "Đại ca, chị dâu, hai người phải đi ra ngoài à?"

Hùng Thần Giai âm trầm hừ một tiếng: "Cậu, nói, xem?!"

"Ách... Hắc hắc, xin lỗi, thật là xin lỗi, tui em lập tức đi ngay, lập tức đi ngay!" Vừa cười vừa vò đầu, đồng thời không quên gặm thêm một miếng dưa hấu trên tay, sau đó nhìn ba người kia mãnh liệt nháy mắt, ý bảo mau rút nhanh.

Dương Ngao cơ trí nhất, thấy sắc mặt Hùng Thần Giai thối đến khó có thể hình dung, lập tức đứng lên, thuận thế kéo Tiểu Ngũ đã ăn quá no, cái bụng phồng lên đứng dậy, "Nhị ca, đi, đi thôi!"

Tần Thông ngáp một cái, vụn vụn lác lác cái cổ cứng ngắc, đem qua không ngủ được, ối, sáng sớm nay ăn bữa cơm sáng cũng không yên được!

Hùng Thần Giai híп đôi mắt đen như mực nhìn bộ dáng phách lối từng người, ngại Tang Văn Cách đang bên cạnh hấn mới không dám nổi giận, hấn cũng không muốn bị cô nghĩ mình có khuynh hướng bạo lực — mặc dù mấy thằng nhóc trước mắt này thật đáng đánh đòn. "Trước khi đi quét dọn sạch sẽ căn phòng cho anh, nếu lúc về không sạch... Kết quả mọi người hiểu rồi chứ." Hấn vừa nói vừa híп mắt, đôi mắt đen tà mị cơ hồ thành một đường thẳng tắp, bốn người đàn ông vừa nhìn thấy đồ cả mồ hôi hột, đặc chí nhiệt tình trước kia biến mất trong nháy mắt, từng người một hồi hận đến ruột cũng xanh, tự cho là thông minh làm gì chứ? Cứ nghĩ đại ca có vợ có thể trở nên thiện lương một chút?! Trái lại không phải vậy, cuối cùng không phải áp dụng tất cả hành hạ trên người bọn họ sao!

Quét dọn gian phòng là chuyện nhỏ, mấu chốt là ánh mắt của đại ca..... ánh mắt lạnh băng, không có ý tốt kia đã tiên đoán rõ ràng cuộc sống tương lai của bọn họ, tuyệt đối sẽ không tốt!

Tang Văn Cách không biết nên khóc hay nên cười nhìn bốn người đàn ông cao lớn trên mặt lộ ra vẻ sợ sệt, không khỏi mở miệng hoà giải: "Tôi và Đại Hùng phải đi ra ngoài, các anh tự nhiên đi, nếu như không chê, hay là ở lại, tối hôm nay tôi lại xuống bếp nấu cho mọi người."

Hùng Thần Giai dùng ánh mắt tựa như muốn giết người lập tức nhìn tới, hung ác quét mắt nhìn quanh bốn phía, bị ánh mắt này dọa, mấy người liên tục không ngừng lắc đầu khoát tay, nói liên tục hẹn gặp lại, đã vậy còn dùng thái độ giống như quân cảm tử bảo đảm kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ quét dọn vệ sinh, cuối cùng cả bọn còn đồng lòng nở nụ cười thật tiêu chuẩn đối với Hùng Thần Giai và Tang Văn Cách, dùng ánh mắt thành kính tiễn bọn họ ra cửa.

"Bọn họ hình như rất sợ anh." Lúc vào trong thang máy, Tang Văn Cách nghiêng đầu nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, như có điều suy nghĩ hỏi.

Hùng Thần Giai trong bụng cả kinh, vội vàng nở một nụ cười: "Làm gì mà sợ? Anh thiện lương lại vô cùng thân ái dễ gần." Hấn mặt không đỏ hơi thở không gấp nói chuyện hoang đường, để tỏ rõ lời nói của mình là chân thật, hấn còn thuận thế nhìn về phía cô bé đang mang cặp sách màu xanh dương đi cùng thang máy, nở một nụ cười tự nhận là anh tuấn tiêu sái dịu dàng thân thiết nhất của mình, kết quả cô gái nhỏ mở to mắt nhìn chăm chăm hấn thật lâu, rồi đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lên, sau đó chui ngay vào lòng người phụ nữ mặc đồ công sở đứng phía sau, vừa vùi đầu còn vừa khóc: "Mẹ, mẹ, có người xấu muốn ăn bảo bảo —"

Mẹ nó, hấn đáng sợ đến vậy à?!

Hùng Thần Giai vừa định nổi giận, còn rống một câu nên giáo dục đứa bé lại về phía người mẹ của cô bé đang khóc la kia, thế nhưng vừa ngẩng đầu hấn đã ngăn cản cả người, người phụ nữ kia khom lưng ôm đứa bé sau đó nhanh chóng trốn vào một góc thang máy, dùng loại ánh mắt như trừng người xấu nhìn hấn!

Tang Văn Cách nhìn không được nữa, kích động cười thật to, cô vòng tay ôm cánh tay của bạn gấu nào đó, phòng ngừa hấn thẹn quá hóa giận xông lên

phía trước chém hai mẹ con đáng thương kia, sau đó sờ đầu hấn như sờ cún con để trấn an, đồng thời cô cũng không quên cố gắng nuốt xuống tiếng cười đang muốn thoát ra khỏi miệng: "Được rồi được rồi, đứa bé không hiểu chuyện, đừng tức giận đừng tức giận..., em tin anh còn chưa được sao?"

... Tin mới có quý, nếu như cô tin hấn như lời cô nói, cô có thể cười cái kiểu này sao?! Mặc dù trên mặt cô vẫn dịu dàng như cũ, nhưng đáy mắt cô lại lảng tránh ánh mắt hấn, vậy là sao đây? Đừng nói với hấn là cô không muốn cười!

"Hừ" một tiếng, Hùng Thần Giai quay đầu, hờn dỗi như trẻ con không để ý tới cô, lỗ tai lại dựng thẳng thật cao, nghe đối thoại của cô và cô bé không sót một chữ nào. Nghe giọng nói cô êm ái dễ nghe chọc cô bé kia cười khanh khách không ngừng, nghe cô và mẹ của cô bé ấy trò chuyện thật tự nhiên, lại nghe cô dịu dàng cô bé đang ôm chặt mẹ chạy vào lòng cô, sau đó đưa thân thể bé nhỏ kia vào lòng hấn... đưa vào lòng hấn hả?!

Đôi mắt đen trong nháy mắt trừng lên so với chuông đồng còn to hơn, Hùng Thần Giai cứng đờ ôm cô bé con, nhìn con bé nhút nhát đưa tay sờ mặt của hấn, theo bản năng hấn muốn né tránh — ông trời, trời mới biết hấn chưa bao giờ có kinh nghiệm cùng đứa bé nào tiếp xúc, bọn chúng không bị hấn hù dọa khóc cũng không tặc lưỡi, làm sao còn dám đưa tay tới đụng hấn?! Thế là theo bản năng hấn đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tang Văn Cách, lại thấy cô gái có ý xấu nào đó bày tỏ mình không còn hơi sức, mắt hấn theo phản xạ nhắm lại, sau đó cảm thấy có bàn tay bé nhỏ béo ụt ịt chạm gương mặt mình, dường như còn có cái gì ướt chèm nhẹp in lên gương mặt mình.

Mở mắt ra, hấn thấy cô bé kia cười với hấn cười thật ngọt lại ngoan ngoãn, thấy cô bé đáng yêu vừa xấu hổ vừa e sợ cười, làm hấn không tự chủ được cũng mỉm cười theo.

Ai biết hấn mới cười một tiếng, lại dọa cô bé khóc nữa!

Cuộc đời thật giống như một khay trà, phía trên bày đầy bi kịch!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Ngồi xe buýt cũng là một môn học vấn

Tang Văn Cách cố nín cười ôm cô bé từ trong ngực Hùng Thần Giai trả lại cho mẹ cô bé, sau đó khoác tay Hùng Thần Giai, cười tủm tỉm nhìn chăm chú gương mặt hấn, rồi lại ngất bờ môi của hấn: "Đứa bé không hiểu chuyện, anh không phải muốn so đo với cô bé chứ..." Đôi mắt lung linh thoáng một nụ cười nồng đậm, nhìn Hùng Thần Giai vừa bực mình vừa buồn cười.

Ngay lúc đó, cửa thang máy "Đỉnh" một tiếng, mở ra, Tang Văn Cách vội vàng kéo Hùng Thần Giai đi ra ngoài, trước khi đi không quên nhìn hai mẹ con chào hỏi một tiếng, cô bé hai mắt đầm nước oa lên một câu "Đi à hẹn gặp lại", bạn gấu nào đó không nhận được muốn quay đầu lại, nhưng hấn vừa nghiêng đầu một cái, Tang Văn Cách đã đoán được quý khách của hấn, cái tay nhỏ bé dùng sức kéo hấn ra khỏi thang máy. Đôi mắt đen chợt lóe lên, bạn gấu nào đó vô cùng bất mãn hỏi: "Tại sao dừng ở lầu một, xe ở dưới tầng trệt mà."

"Anh thấy người nào hẹn hò mà tự lái xe chưa?" Đôi mắt to xinh đẹp liếc hấn một cái, quay đầu lại, đúng lúc chạm mặt bảo an tay cầm còi đang tuần tra an ninh ở đại sảnh chung cư, thế là theo thói quen nở một nụ cười ôn hòa dịu dàng, làm cậu thanh niên thuần khiết nhìn thấy cô khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Hùng Thần Giai tròn mắt đen chợt lóe, đáy lòng nhất thời tràn đầy khó chịu, thừa dịp Tang Văn Cách không chú ý len lén trừng phía sau, bạn gấu nào đó nhìn về phía cậu bảo an trẻ tuổi, dọa cho sắc mặt anh ta đột nhiên từ hồng chuyển sang trắng luôn, sau đó cậu bảo an cười cười, mở miệng chào hỏi bọn họ: "Tang tiểu thư, cô, cô đi ra ngoài sao?"

Mẹ, hấn lớn lên giống một con gấu như vậy — à, một người cao lớn như vậy, cái tên nhóc kia lại dám làm lơ hấn sao?! Hùng Thần Giai càng nghĩ càng giận, lại thấy mặt cậu thanh niên trước mắt tỏ vẻ ngượng ngùng ngại thẹn, không nhận được muốn chinh người. Nhưng Tang Văn Cách đang ở kế bên, bất luận thế nào hấn cũng không thể tùy tiện ra tay, nhưng cứ như vậy để người ta coi thường hấn thật khó chịu, hấn không phải cũng sống trong chung cư này sao, tại sao mấy người trong chung cư này dù lớn hay nhỏ trong mắt cũng chỉ thấy công chúa nhà hấn mà không thấy hấn?! Hơn nữa, coi như không nhìn thấy hấn cũng không cần nhìn chăm chăm công chúa nhà hấn như vậy chứ!

Càng nghĩ càng giận, đầu óc Hùng Thần Giai suy nghĩ một chút, bàn tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Tang Văn Cách hơn rồi cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhuận một cái, sau đó dùng ánh mắt dương dương hằm hằm nhìn về phía cậu bảo an đứng trước mặt, khiêu khích hắt cằm lên, hấn vốn so với những người đàn ông bình thường cao hơn rất nhiều, bây giờ lại còn có ý ngẩng mặt lên, nhìn y như ngọn núi lớn.

Khuôn mặt nhỏ của Tang Văn Cách đỏ lên, có chút khó xử, nhưng cũng không có ngăn lại. Chỉ là giận hấn ở trước mặt mọi người không biết kiềm chế, thế là cô vụng trộm đưa cái tay nhỏ bé lên eo thô to của hấn hung hăng nheo một cái — nhưng ai biết thật trên người hấn lại cứng như vậy, cô chẳng những trừng phạt không thành công, ngược lại còn làm đau tay mình.

"Đúng vậy, tôi và Đại Hùng đi hẹn hò." Nói xong, cô rất cho hấn mặt mũi dựa toàn bộ thân thể nhỏ nhắn vào lòng hấn, cô làm ra vẻ họ là một đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt vậy.

Sau đó, cậu bảo an trẻ tuổi chỉ đành khóc hận ôm lấy cõi lòng tan nát của mình. Không chỉ riêng hẳn, lúc ấy tất cả mọi người có mặt ở đại sảnh lầu một đều lộ ra gương mặt khiếp sợ và kinh ngạc: ai dám tin tưởng, một cô gái có khí chất ưu nhã phiêu dật như thế lại lựa chọn một con gấu như vậy — ách, nhầm, là một người làm bầu bạn như vậy?! Đây là người đẹp và quái vật trong hiện thực sao?

Cô nhìn về phía bảo an hoà nhã cười, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn bạn gấu nào đó vẫn còn mang vẻ mặt say mê chìm đắm trong lời cô nói chưa tỉnh lại: "Được rồi, chúng ta nên đi thôi."

Bạn gấu nào đó trong lòng vẫn còn bị câu "Tôi và Đại Hùng đi hẹn hò" làm cho ngây ngốc, công chúa của hắn ở bên ngoài luôn luôn không thích cùng hắn thân thiết quá, chứ nói chi gọi hắn là Đại Hùng, còn thừa nhận muốn cùng hắn hẹn hò nữa chứ. Bảo sao hắn không cao hứng, làm sao không vui về đây? Trên thực tế, nếu như hoàn cảnh cho phép, hắn thật muốn móc khẩu súng ra, hướng lên trời bắn ba cái chiêu cáo cho toàn thể giới biết, công chúa của hắn cuối cùng cũng thành người phụ nữ của hắn!

Đối với chuyện hai người cùng chen trên xe buýt không phải là chuyện xa lạ gì. Hùng Thần Giai được sinh ra trong tầng lớp thấp, bình dân, tự nhiên đối với loại phương tiện giao thông tiện nghi lại giàu tính công cộng như vậy không xa lạ gì, nhưng Tang Văn Cách thì không phải, cô là lá ngọc cành vàng ngậm chìa khóa vàng ra đời! Cho nên mặc dù hắn đã nắm rõ tình trạng cuộc sống bảy năm qua của công chúa nhà mình như lòng bàn tay, nhưng vào lúc này khi Hùng Thần Giai chính mắt thấy được Tang Văn Cách ngồi xe buýt, hắn vẫn giật mình.

Có từng thấy ai chờ xe buýt như cô chưa?! Nhân nhả thông dong tự đắc đứng ở trạm xe, không giống những người khác từ xa thấy xe buýt tới liền mạng chen lên trên ngay. Trong khi đó Tang Văn Cách vẫn thong dong nhân nhả đứng ở đằng kia, không kiêu ngạo không nóng nảy, cầm trong tay cái áo khoác nhỏ màu vàng nhạt, cùng màu với cái túi xách đang đeo, cô chỉ đơn giản đứng đó cũng làm người ta cảm thấy một tia mát mẻ giữa cái nóng chật chội oi bức của mùa hè.

Khuôn mặt Hùng Thần Giai vô cùng tự hào và kiêu ngạo, ánh mắt dò xét nhìn đám người thường bên cạnh, đối với sự nóng vội của bọn họ, biểu hiện của hắn hết sức khinh thường và khi dễ. Vợ và như vậy làm gì, không biết cuộc sống là phải thong thả chậm rãi bước từng bước mà đi sao?

Đang lúc trong lòng hắn oán thầm, Tang Văn Cách xoay đầu lại cười hỏi hắn: "Anh đứng đợi được chứ?"

Bạn gấu nào đó lập tức gạt đầu: "Dĩ nhiên! Nhưng còn em —" trông mắt đen muốn nói lại thôi, nhìn xuống đôi giày dưới chân cô, mặc dù không tính là quá cao, nhưng vẫn là có gót, cô có thể đứng lâu được chứ?

Môi anh đào khẽ nở nụ cười, Tang Văn Cách cười híp mắt áp vào lồng ngực bền chắc của hắn — không để ý đến ánh nắng mặt trời đang thiêu đốt, thốt ra thanh âm vừa phải mềm mại: "Anh sẽ để em ngã xuống sao?"

"Dĩ nhiên là không!" Hùng Thần Giai không hề nghĩ ngợi lớn tiếng trả lời, sau đó như bị sét đánh mà sùng sốt, ngay sau đó hắn liền hiểu ý của Tang Văn Cách, không khỏi hắc hắc cười khúc khích.

Xe buýt không tới trạm chắc chắn là sẽ không dừng xe, nói cách khác chạy đuổi theo xe thật ra là kiểu lựa chọn hèn sáng suốt, nhưng mọi người thường làm như vậy, biết rõ không thể cách đó, nhưng vẫn muốn làm, làm như chạy theo họ mới có thể cho lòng mình một chút an ủi vậy.

Hùng Thần Giai ôm bảo bối trong lòng mình bảo hộ trong ngực, chỉ với bề ngoài dũng mãnh vô địch và diện mạo hung thần ác sát đã vô cùng thành công rồi, hai người dường như không gặp phải trở ngại gì chen lên xe buýt — đáng tiếc chỗ ngồi cũng đã đầy, Tang Văn Cách an tâm vui vào ngực hắn, nụ cười vẫn không tắt.

Hai người cực kỳ hài hòa nắm lấy móc khóa an toàn làm mọi người trong xe đều sùng sốt, sau đó lại có thêm nhiều người chen lên nữa, bởi vì bây giờ không phải giờ cao điểm đi học đi làm, cho nên trong buồng xe mặc dù chen chúc, nhưng cũng không tới nỗi nửa bước khó đi chuyển.

Vốn là hai người vô cùng thân mật đứng cùng nhau, hơn nữa còn vừa nói vừa cười — mặc dù phần lớn là Hùng Thần Giai nói..., Tang Văn Cách đang cười, thế nhưng khi thấy một bà lão nhìn đã ngoài tám mươi vừa lên xe, sự việc liền bị thay đổi, toàn bộ xe có ít nhất ba mươi chỗ ngồi, tuy nhiên lại không có người nào chịu nhường chỗ ngồi!

Bởi vì Hùng Thần Giai đứng vậy ở bên ngoài, thân thể cao lớn tạo thành lá chắn, chặn mọi ánh mắt nhìn về phía Tang Văn Cách, nhưng hắn vẫn nhạy bén nhận thấy được bà cụ đang lão đảo, mày rậm không khỏi nhíu một cái, cúi đầu nhìn người thương trong ngực mình, thấy cô cũng cau mày, hắn khe khẽ hôn một cái lên mi tâm của cô: "Ồ chỗ này chờ anh, đứng ngay gần nhé."

Tang Văn Cách ngẩng đầu lên, nở một nụ cười ngọt ngào: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Gấu đã mãn

Nhìn Tang Văn Cách cầm chắc vòng treo, sau đó Hùng Thần Giai mới lách đi qua phía gần cửa, vì ngại vóc người hần cao lớn khác thường, ngử quan tục tăng phóng khoáng, những người đang đứng ở cửa sau xe cũng phải rối rít tự động nhường đường, từng người một ngay cả mắt cũng không dám liếc nhìn hần một cái, sợ bị "Đại ca xã hội đen" nhìn không thuận mắt thì ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng không còn.

"Ê."

Người đàn ông ngồi chỗ cuối cùng của sau xe hàng trước vốn là đang nhắm mắt giả vờ ngủ say, đột nhiên hần ta cảm thấy có một luồng khí lạnh lẽ bao trùm xuống, theo bản năng mở mắt ra xem — sau đó bắt đầu cảm thấy hối hận, đáng lẽ không nên mở mắt, hần lúc nào đã chọc vào sát tinh như vậy?! "Làm, làm cái gì vậy?" Bởi vì giọng nói của bạn gấu nào đó quá mức hùng hồn trầm thấp, người đàn ông kia bị dọa đến giật mình, nhưng mà hần ta vẫn cố tự trấn tĩnh mình, nhưng giọng điệu hần lại bắt đầu run lên, ánh mắt cũng khẽ lóe lên, rõ ràng chính là bộ dạng sợ sệt nhưng lại cố tình ra vẻ như người vô cùng lớn gan.

"Đứng lên." Hùng Thần Giai không muốn nói nhảm với hần, hất hất cái cằm ý bảo hần ta đứng dậy nhường chỗ ngồi.

"Tại sao?!" Người đàn ông kia lập tức kích động, "Tại sao tôi phải nhường chỗ ngồi cho anh?!"

Hùng Thần Giai không nhìn được liếc mắt: "Không phải cho tôi, là cho bà cụ kia." Dứt lời hần nhìn cụ bà bên cạnh chép miệng, lạnh lùng hừ một tiếng, "Anh chắc không phải không thấy? Nếu tôi không nhìn lầm thì chỗ ngồi này dành cho những người già yếu hay thai phụ?"

Thấy người cao lớn trước mắt dường như không có ý gây gổ, lá gan hần ta liền dần dần lớn hơn, hần vẫn cố ý ngồi lì bất động như cũ, ánh mắt lại nhướng lên tỏ vẻ khinh thường: "Tại sao tao phải nhường chỗ của mình, lại nói, tao cũng không phải là không đưa tiền xe, tại sao phải nhường cho cái bà lão gần đất xa trời kia ngồi chứ?!"

Đôi mắt đen chợt lóe lên, hần chán ghét nhất nói nhảm với mấy loại người không thức thời này! "Mày có thể không nhường, chỉ cần mày không sợ ngay bây giờ bị tao ném xuống xe." Cũng không mở mắt chó ra xem một chút những người ngồi chỗ chuyên dụng này không phải người già thì cũng là phụ nữ có thai hay người tàn tật, chỉ có hần ta là một người toàn vẹn khỏe mạnh.

Hần ngồi lì ở chỗ không dành cho hần, chẳng lẽ muốn đợi người khác ném hần đi sao?!

Hần tròn mắt như vậy, thật sự là dọa người, tiêu điểm chú ý của cả xe đều tập trung trên người hần, hần còn nói lớn tiếng như vậy, người nào không sợ chứ?

Người đàn ông kia lâu bầu trong miệng mấy câu, rốt cuộc không dám nói gì, tài xế cũng giả chết tiếp tục lái xe, hần ta đành coi như người đàn ông cao lớn ở trước mắt này chỉ nói vậy thôi chứ hần sẽ không thật ném mình ra khỏi xe, mình cũng xấu mặt, hơn nữa, xem xem thân thể bản thân yếu ớt, đánh giá một chút người đàn ông trước mắt này, một đầu ngón tay người ta cũng có thể nghiền chết mình rồi!

Trong lòng không tình nguyện đứng lên, mẹ nó, người đàn ông kia không nhìn được vắng tục, ngay cả vòng treo cũng không thèm nắm, hần chỉ đứng vịn cây cột ở cửa sau giữ vững thân thể của mình thẳng bằng!

Hùng Thần Giai mới chẳng thèm quan tâm cái tên vừa bị mình đuổi xuống làm bầm oán trách cái gì, hần quay đầu lại, nhìn bà cụ nói một câu: "Này, cụ còn chưa chịu ngồi à, hay là muốn tôi ngồi?" Công chúa nhà hần đang phải đứng đây này, bà cụ này nếu không ngồi, hần cũng sẽ không khách khí. Bà cụ này sợ phiền phức, hần thì sợ mệ công chúa của hần!

Bà cụ run rẩy nói tiếng cảm ơn, sau đó bước chân tập tễnh đi tới ngồi xuống, vừa ngồi vừa ôm chặt cái bọc nhỏ trong ngực, sau đó đưa tay xoa chân, nhìn một cái cũng biết là vì đứng lâu nên máu không tuần hoàn được.

Tất cả giải quyết xong, Hùng Thần Giai héch môi mòng lên, xoay người đi về phía Tang Văn Cách, lông mày nhíu lại, nếu không phải công chúa nhà hần không thể chịu được nhìn cụ già bị khi dễ, hần mới chẳng thèm quan tâm những thứ tầm phào này, hần cũng không phải thanh niên vừa hai mươi nhiệt huyết tràn đầy, tinh thần chính nghĩa gì đó sớm đã bị hần vứt xuống sông xuống biển, làm gì còn suy nghĩ đến những thứ như vậy nữa, bảy năm trải qua cuộc sống tiếm máu mà sống, đã sớm khiến một tên thô kệch nóng nảy lỗ mãng thành một nhân vật máu lạnh trong hắc đạo rồi.

Những kẻ bị hần chen lấn khi nãy đều không có can đảm ngăn trở đường của hần, từng người một đều ngoan ngoãn tránh ra, Hùng Thần Giai vô cùng dễ dàng chen trở về bên cạnh Tang Văn Cách, thấy cô đang bị một đám người xa lạ bao quanh ở đằng kia, trông mắt đen không khỏi trầm xuống, rất hung ác nhìn chằm chằm mấy người đang vây quanh cô, nhất là đàn ông.

Thấy hần trở lại, Tang Văn Cách cười híp mắt liếc hần một cái, duỗi tay về phía hần, trong đôi mắt xinh đẹp trong veo lóe lên ánh sáng long lánh, giống như đang nói: người hùng của em, anh đã trở lại.

Đúng vậy, vào giờ khắc này Tang Văn Cách vô cùng khẳng định: cô không cần hoàng tử, cũng không cần kỵ sĩ, người cô muốn, chỉ là một người hùng thuộc về cô mà thôi. Vị anh hùng này có thể thô lỗ không văn vẻ, có thể hữu dũng vô mưu, nhưng là người hùng đích thật. Ít nhất đối với cô mà nói, hần chính là người hùng vĩ đại nhất trên thế giới này.

Bị ánh mắt sùng bái của Tang Văn Cách nhìn có chút lảng lảng, Hùng Thần Giai không nhìn được đắc chí, bàn tay vươn ra, dễ dàng kéo giai nhân vào trong lòng, để thân thể mảnh khảnh của cô dính sát vào ngực hần thật chặt, tránh tiếp xúc chân tay với người khác. Sau đó, mắt đen thâm trầm lại càng thâm trầm hơn, từ đáy lòng hần cảm thấy thật khó chịu.

Cô là công chúa hần nuông chiều, cô đáng lẽ phải được người ta hâm mộ, đứng trên đám mây thật cao, nạm vàng nạm ngọc, người đời không thể tùy ý

nhìn xem. Nhưng bây giờ thì sao? Cô lại muốn cùng nhiều người chen chúc trên xe buýt thế này! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều trong ngực cười híp mắt, Hùng Thần Giai cảm giác lòng mình nhói lên, hắn đang ở bên cô, nhưng bây giờ năm qua khi hắn không ở bên, ai đã đi theo chăm sóc cô, bảo vệ cô? Cái tên Trình Cảnh Khu kia chăm sóc cô bảo vệ cô thế nào? Hắn để cho công chúa sáng sớm mỗi ngày đi làm phải cùng người ta chen chúc trên xe buýt sao?! Chẳng lẽ hắn không biết xe buýt hung ác nguy hiểm cỡ nào sao?!

Trình gia và Tang Gia không phải là gia đình giàu có danh gia vọng tộc sao? Làm gì mà ngay cả một người tài xế cũng không phải tới đây?! Coi như công chúa muốn cự tuyệt, nhưng chuyện này liên quan an toàn của cô, người thân cô cũng có thể mặc kệ sao?! Nếu có một tên thô lỗ giống như hắn thích cô sau đó đánh cô ngất bắt cô đi thì làm thế nào?!

Thật ra thì điểm này Hùng Thần Giai đã có chút hiểu lầm, trên thực tế cha mẹ của cô và Trình Cảnh Khu, bọn họ đã nghiêm túc yêu cầu Tang Văn Cách ngồi xe của tài xế trong nhà cử tới, nhưng cô không muốn, cô nói là quá rêu rao; vì vậy các trường bồi đắp phương thức, ngoài mặt đồng ý không cho cô thêm phiền toái, nhưng họ lại vụng trộm lên lên phái không ít nhân viên bảo vệ đi theo cô. Nhưng Tang Văn Cách cũng không phải là người không năng lực nhạy cảm của cô rất kinh người đáng sợ, cuối cùng tất cả đành không từ mà biệt, trừ việc yêu cầu cô đúng giờ gọi điện thoại báo bình an, hơn nữa phải thường về nhà ăn cơm, thật không có thể làm gì với cô, ai bảo bọn họ đều cưng chiều cô làm gì?

Ôm giai nhân trong ngực chặt hơn, trong lòng Hùng Thần Giai âm thầm ra quyết định, nếu không có ai trong bảy năm hắn không ở đây bảo vệ cô, như vậy từ nay về sau đều do hắn tự mình bảo vệ cô đi!

Đang nghĩ như vậy, nhận thấy thân thể mềm mại trong ngực mình chợt cứng đờ, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ chợt tái nhợt.

Tròng mắt đen chợt lóe, nhìn xuống, vừa lúc thấy bàn tay ai đó không an phận đang quấy rối cái mông nhỏ của cô vội rút về, giống như đang muốn trốn.

Mẹ kiếp!

Ngay cả Tang Văn Cách cũng không thấy rõ bạn gấu đang ôm mình đã ra tay như thế nào, chỉ biết là dạo lúc cô nhìn thấy rõ ràng, một người đàn ông ăn mặc như nhân viên đi làm đã bị Hùng Thần Giai rất dạn dặt dưới chân, những người chung quanh bởi vì sự việc này rối rít lui về sau, toa xe đang chen chúc trở nên rộng rãi, bỏ trống hết một khoảng!

"Mẹ nó, mày tự đâm đầu vào chỗ chết sao?! Dám đụng đến người phụ nữ của ông đây?!" Chân to không chút lưu tình giẫm cái bàn tay heo mới vừa rời khỏi mông cô, mũi chân dùng sức nhấn xuống.

Một tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang lên tận mây xanh, sắc lang kêu rên một tiếng, nhanh chóng ngất đi.

Lúc này xe cũng đã dừng lại, hai cửa trước sau mở rộng, tròng mắt Hùng Thần Giai hơi híp lại, dùng chân dẫm dẫm tên sắc lang phía dưới, sau đó nhảy lên, một cước đá hất ra ngoài cửa, sau đó nắm cái eo nhỏ nhắn của Tang Văn Cách dẫn cô đi xuống, nhìn cũng không thèm nhìn lại chiếc xe buýt rách nát này, hắn tức giận bực phát bước nhanh đi xuống.

Những hành khách trên xe vẫn còn sững sờ, nhất là người đàn ông không chịu nhường chỗ ngồi khi này, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, bắt đầu cảm thấy mình vẫn còn rất may mắn.

Thì ra cái người đàn ông giống gấu kia thật là hung ác đã man giống y như con gấu!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

Gấu giờ trò lưu manh

Đá sắc lang ra, Hùng Thần Giai vẫn cứ cảm thấy chưa đủ hả giận, chân to vừa nhắc lại muốn đạp, nhưng bị Tang Văn Cách bắt được nhánh khoe nên không vui trừng cô: "Em làm gì?"

"Còn đánh sao, đánh nữa anh sẽ phải cùng hắn đi tới công an." Tang Văn Cách nhăn nhu chân mày, nhìn chung quanh, bị ánh mắt của mọi người làm cho cả người không được tự nhiên. Khóe mắt loé sáng không cần thận liếc thấy có cảnh sát muốn đi tới đây, tay nhỏ bé lập tức kéo cánh tay trắng kiện của Hùng Thần Giai, "Đi mau, nhanh lên một chút!"

Bị cánh tay mềm mại nhỏ bé kéo, cảm giác vô cùng thoải mái, cho nên Hùng Thần Giai cũng không phản kháng, cô kéo hắn đi về phía trước nhưng trước khi đi hắn vẫn không quên ý xấu, hung hăng đá thêm một cước vào bộ vị trọng điểm của tên sắc lang đang nằm bất tỉnh kia, sau đó cảm thấy cả người sáng khoái, giống như xương sườn mất đi nhiều năm đã trở về trong ngực mình vậy. Ừ, không thể cứng nổi nữa, tao xem về sau mày làm thế nào để vô lễ với phụ nữ nữa! Dám khiêu khích trên đầu ông đây, chính là tìm chết!

Hắn đang trầm trầm đắc ý, bàn tay nhỏ bé lôi kéo hắn thỉnh thoảng buông lỏng ra, sau đó gương mặt liền truyền đến cảm giác bị nhéo mạnh, Hùng Thần Giai không dám tránh, sợ Tang Văn Cách trọng tâm không vững sẽ ngã úp mặt, chỉ có thể ngoan ngoãn cho cô nhéo, bị đau kêu: "Sao lại nhéo anh?"

Hắn lại làm chuyện sai lầm gì nữa à?

"Nhéo anh là muốn anh nhớ lâu." Tang Văn Cách nhéo xong rồi lại đau lòng, sờ sờ gò má mới vừa bị chính mình nhéo chút sưng đỏ, trong lòng vẫn không yên tâm "Coi như hắn là sắc lang anh cũng không thể ra tay nặng như vậy, ngộ nhờ làm người ta làm bị thương, cuối cùng chọc tới phiền toái chính là anh."

"Biết biết." Hùng Thần Giai giữ lấy công chúa yêu thích hôn một cái, không thèm để ý gì đến những người chung quanh đang nhìn hai người, hắn cười vô cùng hài lòng, "Anh xuống tay đều đã có tính toán hết rồi, tuyệt đối không làm tổn hại đến gân cốt hắn, nếu có xét nghiệm vết thương cũng không thu được gì." Nói cách khác coi như người nọ bị đánh đến chỉ còn dư nửa cái mạng, khoa học cũng giám định không ra kết quả gì.

Nhưng Tang Văn Cách lo lắng chính là việc này. Cô không hỏi, không có nghĩa là trong lòng không hiểu kỳ, cô chỉ muốn chờ hắn tự nói cho cô biết. Ánh mắt nhanh nhạy chuẩn xác, thân thể tráng kiện, sức lực hùng ác, tốc độ cực nhanh, mọi thứ đều nói rõ đầu gấu của cô không còn là đầu gấu toàn thân chỉ có cơ bắp đơn thuần bảy năm trước. Hắn đã thay đổi, nhưng tại sao? Vì sao hắn lại có bộ dạng như bây giờ? Vết thương trên người hắn, mấy người anh em thần bí, nguồn tiền bạc không rõ ràng.... Nếu không như thế sao cô lại vừa liếc thấy có cảnh sát đi tới liền vội vã kéo hắn đi mau?

Nếu như cô không có nhớ lầm, tài liệu nội bộ có liên quan đến hắn, đều ghi là đã chết. Như vậy người đang sống sờ sờ trước mắt cô, người vốn nên chết vào bảy năm trước lại lần nữa xuất hiện trước mặt cảnh sát, không biết sẽ ra sao đây? Nếu như, nếu như sơ ý một chút truyền tới tai Khu... Tang Văn Cách quả thật không dám tưởng tượng kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì!

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bao phủ một mảnh mây đen, Hùng Thần Giai không hiểu duỗi ngón nâng lên cằm thon nhỏ, tò mò hỏi: "Sao vậy, sao mặt mày ủ ê vậy? Chẳng lẽ do trời quá nóng nên muốn về nhà rồi?" Ủ, về nhà, hắn thích cái từ này.

Tang Văn Cách lắc đầu, cô đề xuống cùi lòng đang tràn đầy hốt hoảng, mắt to nghiêng mắt nhìn dòng người như nước ở làn đường dành cho người đi bộ cách đó không xa, kéo bàn tay hắn, ngón tay hướng phía kia chỉ: "Chúng ta đi đến đó xem một chút được không? Khí trời nóng như vậy, chúng ta đi xem phim trước đi?"

Hùng Thần Giai dĩ nhiên là không có bất kỳ ý kiến gì, dù sao chỉ cần Tang Văn Cách thích hắn cũng thích —— ngoại trừ đàn ông.

Thấy gấu gật đầu, Tang Văn Cách mím cái miệng nhỏ nhắn thân nhiên cười, kéo hắn đi về phía trước.

Mặc dù trong hai ngày nghỉ, những cảnh động lòng người cũng không phải ít, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những đôi tình nhân cầm trong tay bánh quế hoặc là đồ uống lạnh, vừa đi vừa ăn cười nói, tựa hồ toàn bộ thế giới đều tràn đầy hơi thở tình yêu ngọt ngào.

Hùng Thần Giai nhìn thấy một đôi tình nhân dứt kem cho nhau, chợt nảy ra sáng kiến, hắn liền dẫn Tang Văn Cách đi đến cửa hàng kem, mua một phần kem trái cây lớn, nhưng lại chỉ cầm một cái muỗng ra ngoài.

Tang Văn Cách chau mày, mới vừa mở miệng nhỏ nhắn chuẩn bị hỏi, liền bị hắn múc một muỗng nhét vào trong miệng, mùi hương trái cây ngọt ngào lạnh như băng lập tức bao phủ cả người cô, cô hít một hơi, cảm thấy nhiệt độ cả người cũng giảm xuống, mắt to thỏa mãn khẽ nheo lại, khoang miệng ngậm một đồng kem không nuốt xuống được.

Vừa đứng, trùng ngay tâm ý của bạn gấu nào đó. Hắn cầm cái muỗng vào đĩa, sau đó bắt lấy cầm Tang Văn Cách, môi mỏng không nói lời gì liền xông lên, đầu lưỡi linh xảo nhanh chóng bén nhọn dò vào trong khoang miệng mềm mại của cô, cùng cô chia sẻ hương vị kem ngọt ngào lành lạnh giữa hè, cuốn lấy kem trong miệng cô vào miệng mình, sau đó, tròng mắt đen dịu dàng ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có vẻ ngốc đờ lên trong nháy mắt kia, cho đến khi kem trong miệng nhau hoàn toàn hòa tan, hắn mới thỏa mãn than thở một tiếng, sau đó rời đi cánh môi sưng đỏ, trước khi đi hắn còn không quên xấu xa liếm một chút.

Hắn vừa rời đi, Tang Văn Cách liền lập tức ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, mặt tràn đầy xấu hổ nhìn chằm chằm hắn, đôi má phấn hồng đến quá thật có thể bốc lửa, giọng nói bởi vì xấu hổ mà trở nên lắp bắp: "Anh —— anh làm cái gì vậy!" Thật là không biết xấu hổ mà, đây là nơi công cộng mà!

... Nơi công cộng?!

Mắt to đột nhiên ngây ngốc cứng đờ, Tang Văn Cách từ từ xoay đầu nhìn bốn phía, quả nhiên phát hiện đại đa số người ngồi trong tiệm đều nhìn phía này, nữ có nam có trẻ có già có, ngay cả quầy phục vụ cũng một tay bưng ly kem một tay cầm tiền lẻ, sau đó há hốc mồm một cách buồn cười, bộ dạng ghen ghét nhìn trần trời.

Cô vội vã đứng lên, không thèm quan tâm lý lẽ của Hùng Thần Giai, quay người bỏ chạy, làm Hùng Thần Giai dở khóc dở cười. Nhưng giai nhân đã chạy, một mình hắn ở lại đây làm cái rắm gì, thế là hắn vội vã đứng lên đuổi theo, để lại phần kem mới ăn một muỗng kia cô độc trên bàn, trên mặt kem trang trí một khuôn mặt tươi cười vẫn như cũ cười thật vui vẻ.

Tang Văn Cách chưa đi được mấy bước đã bị bạn đầu gấu nào đó bắt lại, vòng eo mảnh khảnh chớp mắt một cái cũng bị Hùng Thần Giai bắt được, tay nhỏ bé của cô phản kháng cũng không thể tránh thoát, một hồi lâu, chỉ có thể tức giận nhìn hắn, nghiêng mắt nhìn thấy người đi đường vô cùng tò mò nhìn hai người, không khỏi lại xấu hổ.

Đây là giờ trò lưu manh, ngang nhiên giờ trò lưu manh, nếu bị người quen bắt gặp thì sao!

Biết da mặt cô mỏng, Hùng Thần Giai không thể làm gì khác hơn là toét miệng cười khoe hai hàm răng, cười rất cao hứng, giấu khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, cúi đầu ở trên trán mịn trắng in lên một nụ hôn, dịu dàng lấy lòng trấn an: "Được rồi, chúng ta đi xem phim được không, em không phải nói là muốn xem phim sao?"

Đôi mắt lung linh chớp chớp, Tang Văn Cách ở đáy lòng cân đo rõ ràng, thay vì dưới chỗ rộng lớn này mắt mất, không bằng đi rạp chiếu phim cho rồi, ít nhất nơi đó tối lura tất đèn không ai nhìn mặt cô có hồng hay không, thế là gặt đầu một cái, mặc cho tay gấu ầm áp dặt tay nhỏ bé của cô lại chỗ bán vé cách đó không xa.

Hùng Thần Giai không muốn để cô đi theo xếp hàng chung với hắn, tìm một cái ghế dài trong bóng mát, lại trong tầm mắt mình có thể thấy, an trí tốt Tang Văn Cách, sau đó liền đi xếp hàng.

Kỳ thật lấy cá tính cật mạnh của hắn, nếu như Tang Văn Cách không ở bên cạnh, hắn tuyệt đối sẽ lấy khuôn mặt hung ác của mình thuận lợi ép người đứng trước tự động tránh ra, chỉ là —— công chúa ở bên người, hắn nhẫn nhịn một chút là được.

Xếp hàng hơn nửa giờ, cuối cùng cũng đến phiên hắn, người bán vé nhìn bộ dạng như đại ca xã hội của hắn đều bị giật mình, ngay cả nói chuyện cũng có chút run.

Hùng Thần Giai suy nghĩ thật lâu xem nên coi phim gì, phim nghệ thuật hắn tuyệt đối sẽ ngủ —— hắn cũng không muốn làm cho người ta cảm giác mình không xứng với công chúa... Được rồi, mặc dù trên thực tế không xứng thật, nhưng phải có cách tốt để dung hòa chứ? Phim tình báo chiến tranh hả? Hắn tin tưởng mình không có hứng thú, phim hoạt hình? Mẹ nó, chớ có nói đùa! Phim giáo dục?... Hắn cũng không muốn truyền thụ cái gì cha mẹ là quan trọng nhất, lời của cha mẹ đều đúng cho cô gái của hắn nghe, hai vợ chồng kia rõ ràng cực kỳ ghét mình, nếu như bị bọn họ biết công chúa và mình ở cùng nhau, như vậy đời này hắn không thể lấy được vợ rồi!

Thế là, quyết định sau cùng của Hùng Thần Giai: phim, kinh, dị!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Phim kinh dị dẫn tới hiểu lầm

Thật vất vả chọn được bộ phim tuyệt đối kinh khủng, Hùng Thần Giai nở một nụ cười bí ối, nhét vé xem phim vào túi, sau đó rút tay vào túi đi về phía Tang Văn Cách.

Đến trước mặt cô, bắt gặp được khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, đôi mắt lung linh dịu dàng ngưng mắt nhìn hắn. Hùng Thần Giai đưa tay ra, nhìn bàn tay mềm mại nhỏ bé từ từ đưa vào lòng bàn tay thô to của mình, sau đó nắm lấy, dắt cô đi tới siêu thị nhỏ bên cạnh rạp chiếu phim.

Tang Văn Cách tò mò xoay mặt qua nhìn hắn: "Đi siêu thị làm gì vậy?"

"Mua đồ uống và bắp rang, đi xem phim phải ăn những thứ này mà, không phải em không biết chứ?" Hắn vừa nói vừa dắt cô đi, trong lúc đó hắn còn chú ý không để cho người đông chật chội xô đẩy trúng cô, bàn tay vững vàng giữ lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay mình. "A, anh quên, em không biết thật." Vốn là cô gái ngậm chìa khóa vàng ra đời, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, cần gì phải chạy ra ngoài đường học người ta đi rạp xem phim đây? Rạp chiếu phim tư nhân của Tang gia ít lắm sao?!

Tang Văn Cách quả nhiên lắc đầu một cái, mắt to tò mò vẫn nhìn mặt của hắn, dường như muốn nhìn ra cái gì từ trên mặt hắn. "Anh chọn phim gì vậy?"

Bạn đầu gấu nào đó vừa định trả lời, chợt sừng sốt, do dự một chút, cái này nếu nói cho cô biết.... Ngộ nhớ cô không muốn xem rồi cự tuyệt phải làm sao? Không thể nói cho cô biết được!

Thế là hắn làm bộ ho khan một tiếng: "Khụ ừ —— đến lúc đó em sẽ biết, cái phim này là bom tấn, mới vừa công chiếu thôi." Đúng vậy, phim kinh dị của Thái được mong đợi đã lâu này đúng là phim khủng thuộc dạng bom tấn....

"Vậy sao." Nghe vậy, Tang Văn Cách gặt đầu một cái, cũng không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn để hắn dắt đi vào cửa siêu thị. Vừa bước vào cô liền cảm thấy khí lạnh đập vào mặt, mắt to híp lại, không khỏi phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, sau đó cái miệng nhỏ nhắn thiếu chút nữa liền mở thành hình chữ "O", không phải ngây ngốc mà sao... Trong siêu thị có nhiều người như vậy chứ? Vậy tại sao siêu thị lớn ở lân cận lại không nhiều người được như vậy?

"Thế nào?" Thấy cô kinh ngạc, Hùng Thần Giai cúi đầu nhìn cô, "Sao em lại có bộ dáng kinh ngạc đến như thế?"

"... Nơi này, bình thường đều đông người như vậy sao?" Tang Văn Cách có chút không thể tin, so sánh với mấy siêu thị trước kia mình từng đi, siêu thị này mặc dù không lớn lắm, nhưng lượng khách tuyệt đối là hơn gấp mấy lần mấy siêu thị kia!

"Cái gì." Hùng Thần Giai buồn cười nhìn cô, "Chỗ em ở đều là khu dân cư cao cấp, vốn là cung cấp luôn cả dịch vụ đặt hàng tại nhà, mấy cái siêu thị trong khu dân cư chỉ là để phòng ngừa tình huống bất ngờ thôi, em thấy người có tiền trong tay sẽ thích cầm ví tiền đi dạo siêu thị sao?" Bọn họ thích cửa hàng cao cấp và trung tâm thương mại, siêu thị cái gì, nhìn cũng không liếc mắt nhìn nữa là.

"À~~~~" thì ra là như vậy!

Tang Văn Cách cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh tiếp thu sự thật này. Hùng Thần Giai dắt cô đến khu đồ ăn vặt, chọn mấy bao khoai tây chiên và bắp rang, suy nghĩ một chút lại bỏ hai túi vào giỏ, sau đó tiếp tục đi dạo với cô. Lúc đi qua tủ lạnh hân ngừng lại, từ từ quay đầu lại nhìn, trông mắt đen nhìn chăm chăm kem bên trong một hời lâu, suy nghĩ một chút, cầm một cái bánh quế nhét vào tay Tang Văn Cách.

"Cho em?" Khuôn mặt nhỏ nhắn khê đỏ lên, Tang Văn Cách cười mím lại môi hồng, giờ bánh quế trong tay lên nhìn kĩ, phát hiện đúng là vị hoa quả mình thích, không khỏi cười thỏa mãn.

Ngón tay to và dài ngắt nhẹ lên mũi thon, Hùng Thần Giai dùng giọng nói vô cùng cung chiêu nói: "Không cho em thì còn có thể cho ai hả?" Trên thế giới này còn có cô gái thứ hai có thể làm cho hân cam tâm tình nguyện vì cô mua bánh quế sao?

"Cám ơn." Đáng tiếc còn chưa tính tiền, không có cách nào ăn được.

Thấy bộ dạng cô muốn ăn lại không dám, Hùng Thần Giai bắt đầu đi lắc đầu một cái, lôi kéo tay nhỏ bé của cô tới quầy thu tiền, cũng may người tuy nhiều, nhưng đội ngũ nhân viên tính tiền nhanh nên tuy rất đông người xếp hàng, không lâu lắm liền đến phiên hân. Mới vừa tính xong tiền bánh quế, hân đưa nó cho cô đang đứng bên cạnh, còn sẵn sóc xé ra đưa tới miệng nhỏ của cô, sau đó dùng ánh mắt ý bảo cô ăn đi.

Nhìn bạn gấu cười một tiếng, Tang Văn Cách không chút khách khí cắn một cái, a ~ trời nóng ăn đồ lạnh đúng là thoải mái oa!

Cô vốn nghĩ muốn ăn hết, nhưng gặm mới được một phần ba, bàn tay to của bạn gấu nào đó lại cướp bánh quế đi, mắt to tràn đầy khát vọng nhất thời đuổi theo tay gấu của Hùng Thần Giai: "Gấu..."

Hùng Thần Giai vô cùng phách lối hung ác cắn một miếng lớn, sau đó liếc cô một cái: "Ăn nhiều sẽ đau bụng."

"Nhưng mà người ta chỉ mới ăn có một chút thôi!"

"Vây cũng đủ rồi, còn dư lại là của anh." Hùng Thần Giai bữu môi, lại cắn một miếng, mặc dù bị lạnh đến nhe răng trợn mắt, trông mắt đen lại cười đến cong cong, bộ dạng vui vẻ vô cùng thỏa mãn.

Tang Văn Cách nhất thời bất mãn bữu môi hồng, giương mắt nhìn hân từng miếng từng miếng ăn hết, còn cô chỉ có thể tiếp tục nhìn hân, đầu lưỡi mềm mại không tự chủ được vuron ra liếm cánh môi khô một cái, thật muốn ăn, thật sự rất muốn ăn!

Bị cô làm động tác vô cùng câu dẫn làm cho ngẩn ngơ, Hùng Thần Giai chợt cảm thấy bánh quế trong miệng mất đi vị ngọt, trở nên lạt lẽo không khác gì nước lọc bình thường cả. Trông mắt đen thoảng toát ra tia lửa, bàn tay cầm túi đồ mới mua giờ lên, lại cầm bánh quế, hân không thể làm gì khác hơn là dùng một cái tay khác tới sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đưa phần bánh quế còn lại không nhiều lắm qua: "Không cho phép ăn nhiều, chỉ một lần này thôi, về sau không thể như vậy nữa biết chưa."

"Ừ!" Tang Văn Cách lập tức gạt đầu, bắt lấy bàn tay to của hân cắn một cái, hai người cùng nhau từ từ đi tới rạp chiếu phim, lúc đến cửa cũng vừa lúc ăn xong bánh quế, Hùng Thần Giai giờ tay lên, chính xác ném bao bánh vào cửa thùng rác, đôi lấy một tiếng than thở của Tang Văn Cách.

Quá trình xem phim trên căn bản coi như là thuận lợi, bởi vì Tang Văn Cách vừa bắt đầu cũng không biết đây là phim kinh dị. Cô ngồi nghiêm chỉnh, hai tay nhỏ bé ngoan ngoan để trên đầu gối, mắt to không nháy nhìn chăm chăm màn ảnh, chợt bị cái tên phim tràn đầy máu tanh nhảy ra mới giật mình.

Khỏe mắt loé sáng liếc bộ dạng Tang Văn Cách bị dọa sợ, trong lòng bạn gấu nào đó không khỏi âm thầm vui vẻ, quả nhiên lúc đi hẹn hò xem phim kinh dị mới phải đạo, cứ như thế này thì đến cảnh kinh khủng nhất... Hân có thể tưởng tượng ra cảnh tranh thủ ăn đậu hũ mà cảm thấy hưng phấn!

Nhưng chuyện cũng không như hy vọng của Hùng Thần Giai, bởi vì công chúa nhà hân rõ ràng là càng xem càng bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không có vẻ gì cả, tựa hồ như hình ảnh quý dị kinh khủng này không chút xú nào ảnh hưởng đến cô.

Không phải chứ, không phải là như vậy chứ?! Con gái không phải sợ xem phim kinh dị sao? Họ không phải lúc xem phim kinh dị đều nhào vào lòng ngực bạn trai tìm kiếm sự che chở sao? Tại sao công chúa nhà hân lại đặc biệt như vậy chứ?!

Mất thấy cảnh kinh khủng nhất sắp đến, nhưng bộ dáng Tang Văn Cách rõ ràng chính là không bị hù dọa, thậm chí ngay cả một chút sợ cũng không có! Cuối cùng vẫn là Hùng Thần Giai nóng nảy, nếu ăn không được đậu hũ non, vậy hân chọn cái phim quý này làm gì?! Không kiên nhẫn liếc mắt nhìn màn ảnh lớn đang chiếu cái cảnh tên biến thái vừa cắt người vừa cười như điên, Hùng Thần Giai cắn răng, lại hí hí mắt, ba giây sau, hân đột nhiên run lên, sau đó — nhào vào trong ngực Tang Văn Cách!

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Dời đi sự chú ý là biện pháp tốt nhất

Vốn Tang Văn Cách đang hết sức chăm chú xem phim chọt giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn bạn đầu gối nào đó nhào vào trong lòng mình, thấy hấn bộ dạng phát run, khoe miệng không tự chủ được co quắp một cái: "Sao vậy?"

"Thật là khủng khiếp... Thật sự rất kinh khủng..." Hùng Thần Giai vừa nói vừa núp ở trong ngực Tang Văn Cách mà phát run, bàn tay nắm chặt vòng eo mảnh khảnh, khuôn mặt chôn trước bộ ngực mềm mại của cô, say mê hít một hơi thật sâu mùi hương của cô, sau đó lệ rơi đầy mặt, đáy lòng cảm khái bản thân thật là biết tùy cơ ứng biến, dù sao mặt mũi cũng không thể ăn thay cơm. "Anh sợ ~~~" để tỏ rõ mình thật rất rất sợ, mỗi câu nói của hấn âm cuối cũng cao vút lên.

Tang Văn Cách giựt giựt khoe miệng, cảm giác mình có thể bị nghe lầm, một cô gái như cô không sợ, một người đàn ông cao lớn ngũ quan dữ dằn như hấn sợ cái gì?! Nhưng nhìn bộ dạng Hùng Thần Giai lại không giống là đang gạt cô, một hồi lâu sau, cô cũng không thể làm gì khác hơn, đưa tay nhỏ bé xoa đầu hấn, dịu dàng an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, không có gì phải sợ..." Vừa an ủi vừa nhìn về màn hình nên cô không chú ý thấy đầu của bạn đầu gối nào đó đang tựa vào ngực mình.

Hùng Thần Giai len lén dùng khoe mắt ngắm cô, thấy cô lại lực chú ý vào màn hình, hậm hực bĩu môi, dùng ánh mắt cực kỳ ác độc trợn mắt nhìn nhân vật trên màn ảnh một cái, sau đó làm bộ như nhìn một chút lại bị hù thật đáng thương, mảnh liệt chui sát hơn vào ngực Tang Văn Cách, vừa chui bàn tay còn ra vẻ sợ hãi ở trên lưng cô cọt cọt lui.

Bị hấn huyền não cũng không có tâm tư xem phim tiếp nữa, Tang Văn Cách vừa bực mình vừa buồn cười đưa tay kéo bàn tay đầu gối nào đó đang quấy rối từ trên người mình xuống: "Anh rốt cuộc là muốn như thế nào?"

Tròng mắt đen chọt lóe, lúc nâng lên lộ vẻ đáng thương, đáng tiếc gương mặt đó thật sự là quá mức vạm vỡ tục tằng, vẻ đáng thương thật sự nhìn không ra, ngược lại tức cười thì có bảy phần: "Anh thật sự rất sợ ~"

"Vậy anh còn mua vé xem phim kinh dị làm gì?" Tang Văn Cách thật không thể nào hiểu, đầu gối này không phải luôn luôn thích ở trước mặt cô làm ra vẻ mặt vô cùng kiên cường khí phách sao? Như thế nào lại rõ ràng sợ phim kinh dị còn đặc biệt đi mua vé xem?

Đó là bởi vì anh không biết em lại không sợ, thậm chí còn xem say sưa ngon lành nữa chứ!

Đáy lòng Hùng Thần Giai yên lặng chiêm chọc, cảm giác lòng mình như muốn tan nát, trời thấy nếu có thể hấn cũng không muốn ở trước mặt cô gái mình yêu mến làm ra vẻ yếu đuối như vậy, nhưng vấn đề là —— cái cô gái bề ngoài nhìn qua thật dịu dàng ôn nhu mảnh mai này, tại sao khi xem cái bộ phim kinh khủng như thế mà mặt cũng không đổi sắc?! Tròng mắt đen liếc về phía những cô gái xung quanh, trong rạp có liên tiếp những tiếng thét chói tai của con gái, có thể làm hư cả màng nhĩ của người khác đó.

Hấn thật là muốn khóc ~

Những cặp đôi yêu nhau xem phim kinh dị không phải nữ sinh sợ đến muốn chết sau đó nhào vào trong ngực nam sinh, rồi sau đó nam sinh thừa dịp trấn an ngẫm số sàng sao? Tại sao đến phiên bọn họ thì ngược lại vậy chứ?!

"Anh cũng không biết, cái cô bán vé đó nói cái phim này rất được mong đợi nên anh liền mua!" Hấn vô tội lắc đầu, bày tỏ mình không phải cố ý, sau đó lại vùi mặt vào bộ ngực mềm mại kia, chớp mũi cọ rãnh vú sâu hoắm rồi ma sát qua lại, đôi môi cũng như có như không cách quần áo sát qua nụ hoa, sau đó đem mặt đặt tại xương quai xanh lộ ra của Tang Văn Cách hít sâu, một bộ dáng bị dọa đến không nhẹ, tròng mắt đen lại híp lại, nhìn chăm chăm bộ ngực bởi vì chính mình ma sát mà khẽ mở rộng ra, một phần mềm nhỏ hiện lên trong đáy mắt hấn. Hô hấp cũng chậm chậm thay đổi thô thấp hơn.

Nghe lời của hấn, Tang Văn Cách cảm thấy vô cùng khó nói, cô thế nào cũng không dám tin tưởng đầu gối này lại có thể sợ xem phim kinh dị, nhưng biểu hiện của hấn hoàn toàn là một người bị dọa sợ đến muốn chết, mắt to lưu luyến không dứt nhìn màn ảnh, nhưng nhìn lại đầu gối như sắp bùng nổ sợ hãi nói: "Vậy chúng ta đi khỏi đây đi?"

"Không cần!" Hùng Thần Giai lập tức phản đối đề nghị của cô, mặc dù đang trong bóng tối, nhưng hấn vẫn thấy rõ ánh mắt nghi hoặc của cô, "Làm vậy người ta sẽ biết anh sợ xem phim kinh dị, anh sẽ rất mất mặt."

"Thì nói do em sợ là được rồi." Tang Văn Cách cúi đầu nhìn bạn đầu gối nào đó đang nương nhờ trong lòng mình, trong khoảng thời gian ngắn cô còn chưa ý thức được áo khoác nhỏ của mình đã bị cọt mở bung ra mấy nút rồi, y phục trước ngực cũng khẽ bị kéo tuột xuống một chút.

"Vậy cũng không được." Hùng Thần Giai nằm ở trong ngực cô lắc đầu, mượn cơ hội làm cho đôi môi mình cùng với da thịt mềm mại ma sát nhiều hơn, "Đùi anh mềm nhũn cả rồi, đi bây giờ không được, phải tìm chuyện phân tán lực chú ý trước mới được."

Tang Văn Cách há hốc mồm, có chút rối rắm: "Nhưng mà... Phim vẫn đang chiếu, làm sao anh phân tán lực chú ý được?"

"Anh có biện pháp, chỉ cần em nguyện ý giúp thôi." Hùng Thần Giai chọt ngẩng đầu, đôi mắt đen tỏa ra ánh sáng giống như mắt sói trong đêm vậy.

Tang Văn Cách lập tức cảnh giác: "Em muốn xem phim." Ngụ ý chính là, anh có ý xấu gì cũng hãy sớm bỏ nhanh đi.

Môi mỏng khẽ nhếch, Hùng Thần Giai không chút nào phiền lòng nói: "Đó là đương nhiên, anh sẽ không trở ngại em." Tốc độ nói chuyện và vẻ mặt lập tức sáng lên, cũng không như trước nhào tới trong ngực cô co rúm lại nữa. Giống như bị đánh thuốc kích thích vậy, Tang Văn Cách đột nhiên có cảm giác bị lừa gạt.

Thật sao?

Mắt to hung ác hoài nghi nhìn hấn nửa ngày mới chậm rãi gạt đầu, sau đó một lần nữa lại nhìn về màn ảnh lớn.

Hùng Thần Giai trừng mắt nhìn cô thật lâu, mới chậm rãi lại đem đầu vùi trong ngực Tang Văn Cách, bàn tay gian xảo đưa lên vòng eo mảnh khảnh nhạy cảm nhẹ nhàng xoa nắn, làm cho Tang Văn Cách khẽ run một hồi, nhưng cô lại nghĩ đến mấy lời nói lúc này, không muốn trách cứ hấn, chỉ có thể cắn răng nhìn xuống, nhưng tay gấu nào đó hiển nhiên càng ngày càng không an phận, theo eo ếch trượt đến trên mông nhỏ lại bóp lại xoa, đôi môi cũng bắt đầu ở xương quai xanh gặm cắn.

Nếu như không phải là chung quanh còn có người ngồi, Tang Văn Cách nhất định sẽ nhảy dựng lên ngăn cản bàn tay kia đang thăm dò trên người mình. Nhưng ngại vì đang ở nơi công cộng, cô chỉ có thể đè thấp giọng nói xấu hổ cảnh cáo bạn đầu gấu nào đó không biết xấu hổ: "Anh đang làm cái gì vậy!"

"Làm chuyện dòi đi sự chú ý." Hùng Thần Giai như chuyện đương nhiên trả lời, đôi môi cách áo khoác và áo lót ác liệt gặm bộ ngực mềm mại của cô một cái, đưa tới tiếng hô nhỏ của Tang Văn Cách. Thật may chung quanh đều tối đen, chỗ này lại có nhiều nữ sinh thét chói tai, nếu không nhất định sẽ bị nghe thấy.

"Gấu..." Cũng không còn tâm tư xem phim nữa, Tang Văn Cách đưa tay chạm lên đầu hấn, đẩy đầu hấn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến muốn nhỏ ra máu —— may nhờ chung quanh đều tối đen không thấy gì, "Anh đang làm cái gì vậy, nơi này là rạp chiếu phim!"

"Anh biết." Hùng Thần Giai hung ác làm như vô tội bị tay nhỏ bé của cô giữ lấy, "Nhưng mà anh đang sợ ~"

... Đây không phải là lý do tốt nhất sao?!

"Cũng không thể làm chuyện như vậy!"

"Không làm anh sẽ sợ." Bình đến tướng chán, Hùng Thần Giai cứ lặp lại một câu anh sẽ sợ như vậy mà thành công giết chết Tang Văn Cách. Thấy cô không nói gì, hấn liền tiếp tục không ngừng cố gắng, "Anh bảo đảm sẽ không quá phận."

Mím môi do dự thật lâu, Tang Văn Cách mới từ từ áp chế ngượng ngùng nói: "Anh bảo đảm chứ?"

Có hy vọng!

Hùng Thần Giai dĩ nhiên lập tức tỏ vẻ ra là mình thật lòng và vô cùng thành thực: "Anh bảo đảm, tuyệt đối sẽ không quá đáng!" Về phần tiêu chuẩn quá đáng là như thế nào... là do hấn định ra!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Trong bóng tối rạp chiếu phim

Có lời bảo đảm của Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách mới thoáng buông lỏng phòng bị, dòi sự chú ý trở lại màn ảnh. Đôi mắt to đẹp như nước mùa thu mở ra thật lớn, so với những cô gái thét chói tai chung quanh không dứt, cô quả thật là bình tĩnh quá đáng.

Hùng Thần Giai len lén liếc Tang Văn Cách một cái, thấy cô vẫn lặng yên nhìn chăm chăm màn ảnh, trong lòng nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười, thật là hận chết cái sự lựa chọn phim sai lầm của mình! Hấn dù thế nào cũng không nghĩ ra, công chúa nhà hấn thoát nhìn mảnh mai yếu ớt như vậy, vậy mà khi xem phim kịch dị một chút cảm giác sợ hãi cũng không có!

Bàn tay đặt hai bên mông tròn mềm nhỏ vuốt ve qua lại, thỉnh thoảng lại còn bóp, lại xoa nắn, cái đầu đang vùi trong ngực Tang Văn Cách càng không ngừng chà xát lung tung, thổi ra khí nóng phả lên trên da thịt trắng nõn của cô.

Ngược lại Tang Văn Cách không chú ý động tác của Hùng Thần Giai, cô chỉ hơi giật giật thân thể, chọn tư thế tương đối thoải mái ngồi yên, sau đó lại lần nữa dòi sự chú ý lên phim, mặc cho Hùng Thần Giai từng chút từng chút xoi mói tận tụy vuốt ve chính mình.

Môi mòng toét ra nụ cười mờ ám khó ai nhận ra được, Hùng Thần Giai lẻ lười ở trên làn da bạch ngọc khẽ liếm một chút, đầu lưỡi linh hoạt đi xuống, theo số vài mềm mại hướng tới giữa khe ngực, trượt vào trong rãnh thật sâu giữa hai vú. Cảm thấy Tang Văn Cách chợt hạ thấp người xuống, hấn vội vã ngẩng đầu lên bày tỏ sự vô tội, Tang Văn Cách xấu hổ tròn mắt nhìn hấn mấy giây, sau đó mới hằm hằm quay mặt đi không nhìn hấn nữa, trên gương mặt to tục tăng nhất thời vui mừng hơn, Hùng Thần Giai lại tiếp tục vùi mặt vào ngực Tang Văn Cách. Lần này lá gan của hấn lớn hơn rất nhiều, có lẽ là hấn biết đang ở nơi công cộng Tang Văn Cách chắc chắn sẽ không phản kháng quá rõ ràng để tránh bị người ta nhìn chăm chú, bàn tay vốn đang sờ mông trắng lại vén váy của cô lên mà đi vào!

Cô, cô biết mà, cô biết mà!!

Vào giờ phút này đã không cách nào dùng lời nói mà hình dung được Tang Văn Cách hồi tiếc cũng không kịp nữa rồi, nếu hiện tại có người cho cô một cây dao, cô tuyệt đối sẽ không chậm trễ chút nào mà mổ bụng tự sát luôn!

Cô làm sao lại có thể tin tưởng chuyện hoang đường của đầu gấu đây?! Cô làm sao lại cho rằng đầu gấu này vẫn đơn thuần như bảy năm trước đây?! Cô bị quỷ ám gì mà lại đồng ý để cho hân dùng thân thể của mình dòi đi cái sự chú ý quái quỷ gì kia!

Theo bản năng cô kẹp chặt hai chân, vì phòng ngừa bị người ở chung quanh nghe thấy, Tang Văn Cách cố ý đè thấp giọng nói: "Anh đang làm cái gì vậy, nhanh lên một chút lấy tay ra mau!"

"Không muốn." Hùng Thần Giai cự tuyệt hết sức dứt khoát, bàn tay mang theo lửa nóng, không chỉ không nghe theo cô rút ra, ngược lại càng thêm cô chấp hướm giữa hai chân cô tìm kiếm, kết quả lại bị chặn ngoài cửa. Bàn gấu nào đó không vui, trừng mắt đen chột lóe, ngẩng đầu nhìn cô, "Mở chân ra."

"Không thích." Tang Văn Cách cũng cự tuyệt dứt khoát, thậm chí cô còn kẹp chặt hơn, hai tay nhỏ bé cũng cầm cổ tay của hân dòi ra xa vấy mình, cắn răng uy hiếp: "Anh nhanh lấy tay ra, nếu không em liền tức giận cho xem!"

Cái này nếu như là trước kia, đánh chết Hùng Thần Giai hân cũng không dám đối với Tang Văn Cách làm ra chuyện như vậy. Nhưng mấy ngày gần đây, thế nhưng hân lại không khỏi có một loại cảm giác kỳ quái, giống như giữa bọn họ không phải chỉ có cường bách và phục tùng, bọn họ thật ra không phải quan hệ giam giữ và bị giam giữ mà là người yêu!

Công chúa của hân không hề giống như trước kia, không ưa thích bị hân đụng vào người, cũng sẽ không trộn mắt với hân nữa. Cô dường như đang thật tâm làm bạn gái của hân. Nhất là vào buổi sáng hôm nay, công chúa của hân lại còn biết chủ động tới hôn hân nữa, thậm chí vì cùng hân đi ra ngoài chơi mà lựa chọn không đi dạy!

Cô là Tang Văn Cách, một người luôn nghiêm cẩn đoan trang, không phải như những cô gái khác! Cô làm việc kỹ lưỡng lại rất có tinh thần trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không vì chuyện riêng làm trở ngại đến công việc, nhưng hôm nay thì sao? Cô lại chủ động đề nghị muốn cùng hân ra ngoài đi dạo phố!

Hùng Thần Giai không nhận được liền muốn làm chút chuyện quá phận để xác nhận tất cả mọi việc đang diễn ra rốt cuộc là chân thật hay chỉ là ảo tưởng của hân?!

Nghĩ đi nghĩ lại, bị hai bàn tay mềm mại nhỏ bé bắt lấy cổ tay nhẹ nhàng run lên, lập tức tránh ra sự trôi buộc như châu chấu đá xe của Tang Văn Cách, sau đó lấy tốc độ kỳ quái mà bén nhọn xâm lấn giữa hai chân nịn màng, hân nhanh đến mức Tang Văn Cách chỉ có thể ngây ngốc giương cái miệng nhỏ nhắn mà không biết nên làm sao.

Lòng bàn tay nóng rực tí mĩ vuốt ve da thịt dịu dàng, cho dù bây giờ khí trời cũng đang rất nóng, nhưng Tang Văn Cách cũng không nhận được mà giật thót, hai chân mảnh khảnh theo phản xạ muốn đuổi người đang xâm lăng ra ngoài, nhưng động tác của Hùng Thần Giai quá nhanh, khi cô phản ứng kịp muốn bảo vệ mình thì bàn tay kia đã sớm xông phá phòng tuyến đang phong tỏa, đạt được mục đích.

Cho dù đang ở trong bóng tối, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hồng đến không thể tưởng tượng nổi. Tang Văn Cách vừa nóng vừa giận, nước mắt cũng mắc cỡ sắp rơi xuống, muốn mắng lại mắng không ra miệng, muốn đánh cũng không nhẫn tâm, cô lại sợ gây ra tiếng vang quá lớn sẽ làm người chung quanh phát hiện, không thể làm gì khác hơn là đành cắn cái miệng nhỏ nhắn nhịn xuống.

Tay của hân... Tay của hân đã sờ tới nơi đó của cô rồi!

Tang Văn Cách quần bách không biết làm thế nào cho phải, tay nhỏ bé ngược lại bắt lần vấy của mình, cố gắng làm ra bề ngoài bình thản giả tạo —— ít nhất cũng không thể khiến cho những người khác nhìn thấy bọn họ đang làm chuyện xấu gì!

Đầu ngón tay thô ráp cách sợi tơ quần lót gỗ nhẹ mấy cái lên trên khe hẹp ẩm áp của phái nữ, Hùng Thần Giai dựa vào cảm giác tìm được viên trân châu nhỏ kia, từ từ nắn bóp, chỉ chốc lát sau ngón tay liền cảm thấy một hơi ướt át, biết Tang Văn Cách đã có cảm giác rồi, hân liền làm chuyện xấu kéo quần lót của cô xuống mang tư tưởng xấu mà đi vào, sờ tới một mảnh cánh hoa trắng nõn tạo cho hân xúc giác thật nhẹ nhàng, thỉnh thoảng ngón tay lại xẹt qua viên nho nhỏ đang từ từ lớn ra, ở miệng huyết đang chảy ra róc rách mặt mà càn quấy xung quanh.

Bị hân náo loạn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tang Văn Cách khần trương nhìn xung quanh một chút, đều là một màu đen bao trùm nên không ai biết bọn họ đang làm gì, cũng bởi vì hoàn cảnh này, thân thể của cô càng trở nên nhạy cảm hơn, thính giác cùng cảm giác không ngừng tăng cao lên một tầng. Phim vẫn không ngừng chiếu, âm nhạc âm trầm vẫn kinh khủng, nhưng Tang Văn Cách lại nghe thấy rõ ràng phía sau mình giống như có tiếng rên rỉ của phụ nữ truyền tới.

Đang vào thời điểm cô quần bách không biết phải phản ứng thế nào, Hùng Thần Giai khẽ cắn ngực một hớp, đè nén thanh âm nói: "Đừng sợ, không có chuyện gì đâu."

... Làm sao không sợ kia chứ!

Tang Văn Cách thật muốn khóc, tuy nhiên cô cũng không muốn làm cho Hùng Thần Giai mất hứng. Cô cũng không biết mình tại sao lại có ý nghĩ mâu thuẫn này nữa, nhưng dù có muốn cô cũng không thể khống chế được, muốn phản kháng cũng không thể phản kháng, muốn ngênh hợp lại không thể ngênh hợp, mà bàn tay giữa hai chân cô kia rốt cuộc lại bắt đầu thay đổi, đổi phương hướng tiến công vào phần huyết của cô.

Nói cách khác, Tang Văn Cách đã bỏ lỡ cơ hội phản kháng tốt nhất rồi. Cho dù hiện tại cô có dùng toàn lực phản kháng thì Hùng Thần Giai cũng dùng

lại không được nữa rồi.

Lòng bàn tay hần mang nhiệt độ nóng bỏng vuốt ve bụng dưới mịn màng, móng tay nhấn nhai nâng lên một túm lông đen nhánh vuốt vuốt, sau đó ngón giữa theo rìng rậm um tùm tươi tốt lần mò đi xuống, dễ dàng tiến vào dừng đạo thủ nộn sớm đã bị ái dịch lây dính. Hần đề thấp thanh âm treu chọc ở bên tai Tang Văn Cách: "Công chúa, em ướt rồi."

Môi hồng mím chặt, Tang Văn Cách có chút kích động muốn đánh người, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Đầu gối này ngày thường rất dễ nói chuyện, nhưng vào những lúc hần sắp bộc phát thì hần càng như phát cuồng, tuyệt đối liều mạng. Mặc dù hần sẽ không gây thương tổn cho cô, nhưng nhất định sẽ cực kỳ mất thể diện!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Một mình chiến đấu hăng hái sao bằng hai người sóng vai ẩm áp

Thật là một giây như một năm! Tang Văn Cách cắn chặt miệng không dám lên tiếng, lại không thể mắng Hùng Thần Giai, không thể làm gì khác hơn là hết sức nhẫn nại làm ra vẻ thật tự nhiên, hai chân mảnh khảnh thon dài cố gắng làm người khác không nghi ngờ bằng cách dùng bàn tay kẹp lại thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn bộc phát có vẻ đau, bộ ngực nhạy cảm cũng bị Hùng Thần Giai xâm lấn, cô hôm nay mặc váy dài, tất cả đều là mồi gài nên xem như dễ dàng cho tên đầu gối nào đó bị sắc dục làm mờ mắt.

Hần thích nhất da thịt một như ngọc như tuyết của cô, thân thể cô nhỏ nhắn nhưng vô cùng non mềm, giống như sữa tươi thượng hạng vô cùng mịn màng, chỉ cần nhẹ nhàng mút một chút có thể thấy dấu vết xanh xanh tím tím, Hùng Thần Giai luôn tỏ rõ quyền ưu tiên của mình bằng phương thức ác liệt này.

Cánh môi nóng bỏng tại da thịt nồn nà tí mĩ găm nhấm, lưu lại dấu vết mờ mờ tỏ tỏ, Hùng Thần Giai hung ác cẩn thận không lưu dấu hôn lại quá rõ ràng, nhưng không thể hoàn toàn không nhìn thấy. Vì vậy hần điều hoà một chút, toàn bộ găm ở gần phía trên giữa hai rãnh vú Tang Văn Cách, một viên nho nhỏ màu hồng nhạt thoát nhìn có thể sẽ không gây chú ý gì nhiều, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện màu hồng này với da thịt nhấn nhai hồng tự nhiên có hơi khác, người nào sáng suốt nhìn một cái cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Tang Văn Cách cũng không nghĩ nhiều về hành động của Hùng Thần Giai, cô một lòng chỉ muốn nghĩ làm thế nào mới không bị người khác phát hiện việc này thôi, những thứ khác cô đều xem là mây trời hết. Nếu không phải vì sức lực găm của Hùng Thần Giai quá mạnh làm cho cô cảm thấy đau, đoán chừng hần sẽ im hơi lặng tiếng mà làm tới cho đến khi kết thúc phim luôn —— umh, khi đó cô sẽ bị ăn sạch sành sanh ngay cả cặn cũng không còn.

"Ừ ——" cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, Tang Văn Cách rên lên một tiếng, tay nhỏ bé ngay sau đó vội che miệng mình, sau đó cô cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, thấy dường như không ai chú ý đến phía này mới chậm rãi buông tay, sau đó cúi đầu về phía đầu gối nào đó vẫn đang miệt mài với nụ hoa trên ngực cô nhỏ giọng nói: "Đau quá, anh nhẹ chút."

"Xin lỗi..." Hùng Thần Giai lẩm bẩm xin lỗi, sau đó ở chỗ da thịt vừa bị hần dùng sức găm nhẹ nhàng liếm, sau đó hần còn in lại một nụ hôn trần an, bàn tay chậm rãi chui vào hoa huyết khít khao của cô, đưa một tia ái dịch dính vào đầu ngón tay khinh nhờn vỗ vào, sau đó vẽ thành một màn ướt át, hần mượn góc độ lại một lần nữa vào trong cơ thể mềm mại của Tang Văn Cách, ngón tay thô ráp ma sát vách trong mịn màng tới cực điểm làm cho Tang Văn Cách không nhịn được nhẹ giọng yêu kiều. Trông mặt đen bối vì thanh âm um động lòng người này, trong nháy mắt liền trở nên thâm trầm lên, hô hấp của Hùng Thần Giai cũng trở nên nặng nề theo, hần hận hiện tại không thể xông vào trực tiếp đè cô xuống dưới thân hung hăng giày xéo một phen. "Công chúa... Nhỏ giọng một chút, em còn rên lớn tiếng như vậy coi chừng anh nhân nhện không được ——" câu nói kế tiếp hần còn chưa nói hết, nhưng cả hai đều có thể hiểu rõ ràng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ hồng, lúc này đầu vú nhạy cảm mềm mại lại bị Hùng Thần Giai ngậm một hóp, cuối cùng cô không chịu nổi khoái cảm không lồ như sóng triều ập đến, hai tay vốn che miệng chợt ôm lấy cái đầu đang chôn ở bộ ngực mình, thanh âm mềm mại xen lẫn chút nức nở: "Đừng, đừng mà gối... Sẽ bị người ta nhìn thấy... Ô ô..."

"Công chúa không kịp rồi." Hùng Thần Giai nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, đầu bị cô ôm chặt chôn trong bộ ngực sữa mềm mại không nhúc nhích được —— được rồi, thật ra thì hần đang vô cùng hưởng thụ. "Có anh ở bên cạnh em em còn sợ gì nữa?" Hần làm sao để cho cô mất thể diện đây? Vốn hần đã không xứng với cô, nội chuyện như vậy cũng đủ làm xấu mặt cô rồi, nếu hần còn để cho cô cảm thấy mất thể diện nữa, như vậy hần còn có tư cách gì mà nói yêu cô nữa đây? Cái hần muốn không nhiều lắm, chỉ cần có thể quang minh chính đại ở bên cô thôi, vì mục tiêu này, mặc dù phía trước là núi đao biển lửa hần cũng sẽ xông vào.

Tang Văn Cách vừa nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào vừa ôm đầu Hùng Thần Giai: "Nhưng mà, ở xung quanh đây có rất nhiều người..." Nào có ai đang ở nơi công cộng làm cái chuyện không biết thẹn thùng này chứ?

Tin tưởng hần là một chuyện, làm chuyện như vậy lại là chuyện khác! Bây giờ vấn đề không phải là cô có tin tưởng hần không, mà là da mặt dày hay mỏng!

Thật sự rất rõ ràng, da mặt của bạn đầu gối nào đó dày hơn cô không chỉ gấp một trăm lần đâu.

Hùng Thần Giai bắt đầu cười, hân hân cười trầm thấp vừa ở trong ngực Tang Văn Cách nhộn nhạo, thờ ra khí nóng phun trên da thịt nhạy cảm trước ngực cô, môi của hân vẫn cứ chống đỡ đầu vú đỏ nhạt nho nhỏ, mỗi khi hân mở miệng nói một chữ, bờ môi của hân sẽ đụng phải nơi mảnh mai nhạy cảm này, mà Tang Văn Cách cũng cực kỳ nhạy cảm nhẹ nhàng rung động. "Không có gì, anh chỉ là..... Anh chỉ là muốn chạm vào em thôi." Hân muốn dùng chuyện này để xác định cô đang ở bên cạnh hân là thật, và cô có chân chính giao tâm của mình cho hân không, có chân chính nguyện ý cùng hân ở bên nhau, sẽ không chia lìa nữa không.

Bị lay động bởi chưa xốt trong lời nói của hân, Tang Văn Cách vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, khóc là vì hân cho đến bây giờ vẫn còn thấy bất an về cô như thế, cười vì hân không tự tin quá mức rồi. Nhưng cô làm sao hiểu được, một người cho dù có nhiều tự tin cách mấy đi nữa, nhưng khi đứng trước mặt người mình yêu đều thấy lo sợ, nghi hoặc lo lắng, bởi vì lòng của hân đã triệt để giao nộp ra, và bởi lẽ hân đã chờ đợi quá lâu rồi, cho dù bây giờ hân đã được cô đáp lại, hân vẫn không dám tin tưởng hoàn toàn.

Tình yêu làm cho người ta trở nên vô cùng hèn mọn, nó lựa chọn ai, người đó nhất định phải phục tùng.

Bàn tay mềm mại nhỏ bé chậm rãi sờ sờ mái tóc đen của Hùng Thần Giai, khuôn mặt nhỏ nhắn cổ nén xấu hổ hạ thấp đầu xuống in lên trán hân một nụ hôn, giọng nói Tang Văn Cách nhỏ đến dường như nghe không rõ: "Em sẽ không rời xa anh nữa... Ừ, sẽ không..." Lần này đổi lại là cô tới nắm tay của hân, hai người sẽ không buông nhau ra nữa, hai người có thể hạnh phúc hơn nữa không? Có không, dù cho tất cả gian nan hiểm trở ngăn trước mắt, hai người có thể cùng dắt tay nhau vượt qua hết tất cả?

Hùng Thần Giai vừa mừng vừa sợ, nghe được Tang Văn Cách thổ lộ làm cho hân kích động muốn nhảy dựng lên la thật to, sau đó tuyên bố cho mọi người biết cô gái hân đang ôm trong tay này, là của hân, là của Hùng Thần Giai hân đây! Trên thế giới này chỉ có một người đàn ông là hân có thể danh chính ngôn thuận có được cô, đoạt lấy cô! Những người khác thì không thể, bất luận là ai cũng vậy thôi!

Tang Văn Cách rõ ràng cảm thấy người đàn ông cao lớn trong lòng mình đang rất run rẩy, trong lòng cô lại thấy thương tiếc nhiều hơn, quý thần xui khiến liền ôm hân thật chặt, ngay cả ngón tay của hân vẫn còn ở trong cơ thể cô cần quý cô cũng quên mất.

Nhưng Hùng Thần Giai thì không quên! Lúc đầu đúng là hân kích động, hưng phấn nhưng về sau, hân chỉ muốn áp công chúa của hân xuống dưới thân mà giày xéo mấy trăm lần, không có giường cũng không vấn đề gì!

Đang lúc hân cực độ hưng phấn, trong nháy mắt, trên màn ảnh đột nhiên đen lại, tròng mắt đen nhanh chóng xoay qua nhìn, phát hiện phim đã sắp kết thúc, hân khẽ hôn nụ hồng trước ngực Tang Văn Cách một cái, Hùng Thần Giai cẩn thận từng li từng tí đưa ngón tay từ trong hoa huyết ẩm áp rút ra, sau đó đưa đầu lưỡi từ từ mút sạch sẽ ngón tay giữa đang dính đầy dịch trong suốt mang hương vị ngọt ngào —— mặc dù bốn phía vẫn tối đen, nhưng Tang Văn Cách vẫn thấy được hành động của Hùng Thần Giai, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa bình thường bây giờ lại ửng hồng, mắt to chớp chớp, vừa muốn nhìn lại không dám nhìn Hùng Thần Giai.

Sau đó bạn gấu nào đó động tác cực kỳ nhanh nhẹn, chỉnh lại áo ngực của cô ngay ngắn, bao lại đôi vú tròn an toàn, rồi lại cài nút áo trước ngực cho cô, cuối cùng không quên hôn thêm một cái, từ đầu tới cuối tốc độ nhanh đến kinh người. Đợi đèn trong rạp chiếu phim đều bật sáng, Hùng Thần Giai cũng vừa lúc thu dọn xong đồ ăn vặt với thức uống của hai người —— hân tính thời gian vô cùng hoàn mỹ, làm Tang Văn Cách nhìn thấy cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Trên đường đi gặp tình địch thứ hai (thượng)

Hùng Thần Giai dám dùng tính mạng của mình bảo đảm, tuyệt đối sẽ không có người nào biết bọn họ mới vừa ở trong rạp chiếu phim đã làm gì, lúc này hân mới dụ dỗ Tang Văn Cách mặt đã đỏ tới mang tai đi ra ngoài.

Đồ ăn vặt đã mua lúc này dường như không động tới, bởi vì hai người đều bận rộn chuyện khác, lúc ra ngoài người rất đông, đa số là những cặp tình nhân tay trong tay, có thể thấy được phim kinh dị vẫn cực kỳ được chào đón, chủ yếu bởi vì con trai có thể ăn được nhiều đậu hũ hơn, dĩ nhiên bạn gấu nào đó là ngoại lệ..... Hân ăn được đậu hũ non là do dùng hình tượng dũng mãnh cao lớn của mình đối lấy, nếu như hân có thể biết trước được tương lai, hân sẽ không bao giờ để Tang Văn Cách xem phim kinh dị, có lẽ như vậy hân sẽ không biết, sẽ không hối hận vì hành động hôm nay.

Vóc người hân cao lớn, trong đám đông thật sự rất bắt mắt, lén mắt nhìn cũng thấy được Hùng Thần Giai là hạc đứng trong bầy gà, chiều cao làm cho hân có thể dễ dàng nổi bật trong đám đông, hân tay trái giơ lên túi đồ ăn vặt lúc này mua, tay phải ôm Tang Văn Cách vào trong ngực, lấy khí thế như bão càn quét, dễ dàng theo chân đám người xung quanh dẫn cô đi ra ngoài.

Mới ra cửa chính của rạp chiếu phim, Tang Văn Cách xấu hổ đẩy Hùng Thần Giai ra, vuốt lồng ngực vẫn còn đang thờ ơ rồi hít sâu vào, sau đó hung dữ trừng mắt với Hùng Thần Giai: "Anh, anh lần sau còn như vậy, em —— em không bao giờ đi ra ngoài với anh nữa!"

Hùng Thần Giai lập tức cầu xin tha thứ đầu hàng, để tỏ lòng mình là chân thành, hân thậm chí giơ tay lên như tuyên thệ: "Anh bảo đảm, về sau tuyệt đối

không ở nơi công cộng làm bất kỳ chuyện xấu với công chúa!" Hắc hắc, về phần mức độ chuyện xấu, là do hán định đoạt...

Đôi mắt lung linh chớp chớp, thật sự Hùng Thần Giai lúc trước dùng hình tượng quá mức trung hậu đáng hoàng tiếp cận tâm Tang Văn Cách, cho nên dù bây giờ hán thỉnh thoảng thể hiện chút tư tưởng đen tối, Tang Văn Cách vẫn lựa chọn tin tưởng hán, thật may là sau lần đó hai người cũng không có cơ hội đi xem phim nữa, nếu không Tang Văn Cách nhất định sẽ rõ ràng biết được một sự thật, đó chính là: cô bị gat!

Thấy khuôn mặt cô đã hiền hòa hơn, bạn gấu nào đó lại mặt dày đi đến dắt tay Tang Văn Cách —— cô không có phản kháng, liền bị hán nắm thật chặt, hai người chậm chậm tản bộ, bất ngờ gặp phải một đám thiếu niên đáng vẻ kỳ quái.

Chân mày Tang Văn Cách lập tức cau lại, đôi mắt to lung linh cũng khẽ lóe ra tia không vui, cô quay đầu nhìn Hùng Thần Giai, thấy mặt hán như đang muốn ăn thịt người nhìn chăm chăm cái tên đụng vào tay cô, bàn tay nhỏ bé vội vàng cầm ngược lại bàn tay hán, cúi đầu nói: "Không cho phép kích động." Gia khóa này, lúc nào mới có thể không lỗ mãng như vậy nữa đây.

Nghe cô..., Hùng Thần Giai mới từ từ thu hồi quả đấm kém chút nữa đã xuất ra, nói hán hung ác lỗ mãng đúng là không sai, nhưng lỗ mãng cũng phải xem là đối với ai, chỉ có chuyện xảy ra với cô mới có thể khiến hán lỗ mãng, những người khác...đứng đó lạnh lẽo mà đợi đi!

"Là cô?!" Cái bà cô thích chõ mũi vào chuyện người khác!

Tang Văn Cách chân mày chợt nhíu chặt hơn, cô nhìn về thiếu niên tóc nhuộm nhiều màu sắc khác nhau trước mặt, lại nhìn một chút những thiếu niên chung quanh ai cũng ăn mặc vô cùng kỳ dị, cảnh môi màu hồng nhấp nháy: "Thời gian này không phải em nên ở trường học sao?" Là bản năng dạy học và trách nhiệm của một cô giáo khi thấy học sinh lang thang ngoài giờ học nên cô mới hỏi như vậy.

Thiếu niên xùy một tiếng: "Làm ơn đi, ai muốn nghe những thứ tầm phào kia chứ, ngược lại cô... cô giáo à, không phải bây giờ cô cũng nên ở trong trường mà dạy học sao?" Minh cũng trốn việc, còn dám chỉ trích người khác cúp cua.

Tang Văn Cách có chút buồn cười, cô giáo và học sinh có thể so sánh sao? "Tôi xin nghỉ, em cũng xin nghỉ rồi sao?"

Lần này đáp lại cô là một tiếng "Xùy" lớn hơn, thiếu niên bắt cần đòi nhai kẹo cao su trong miệng, sau đó dùng sức mút hai cái, "Phi" một tiếng phun bã kẹo cao su xuống đất, lộ ra răng trắng như tuyết cùng đầu lưỡi màu đỏ bị dính màu do nhai kẹo cao su: "Không xin, cô có thể làm gì tôi?"

Hùng Thần Giai thấy được có người bất kính với Tang Văn Cách, sắc mặt của hán chợt thâm trầm xuống, hán muốn đi lên đực cho lũng đầu cái tên tiểu quỷ không biết chết sống này, nhưng bàn tay mềm mại nhỏ bé nắm chặt tay hán.

Hán vừa tức vừa giận, hận không thể xe nát miệng của thằng nhóc này, nếu không phải Tang Văn Cách đang ở bên cạnh, Hùng Thần Giai nghĩ, hán nhất định là không nhịn được ham muốn bùng phát bạo lực từ đáy lòng đang dày vò muốn chết của hán.

"Tôi đúng là không thể làm gì em, dù sao em cũng không phải là học trò của tôi." Tang Văn Cách từ trước đến nay không phải là kiểu cô giáo như thánh mẫu, học sinh chăm chỉ cầu tiến cô tuyệt đối sẽ hết sức giúp đỡ, ngược lại, có chút ngỗ nghịch không nghe lời, nhưng đáy lòng vẫn là một học sinh trẻ người non dạ, cô cũng sẽ cố gắng dạy dỗ, hy vọng có thể kéo bọn trẻ trở về con đường chân chính, nhưng thiếu niên trước mắt này..."Em muốn chơi, vậy thì tiếp tục chơi đi, không ai cản em."

Thiếu niên bỗng dừng nhỏ nước miếng, ánh mắt nhất thời trở nên giống như mãnh thú làm người khác kinh sợ: "Cô xem không thể dạy bảo nổi tôi sao?!" Đến giờ, vẫn chưa có người nào dám dùng ánh mắt như thể nhìn cậu ta!

Đó là loại ánh mắt gì chứ? Không phải chán ghét, cũng không phải là khi dễ, càng không phải là cười nhạo, mà là một loại nhàn nhạt, lãnh đạm giống như là nhìn một người xa lạ chỉ gặp thoáng qua vậy, cho dù Tang Văn Cách không nói lời nào, ánh mắt kia cũng rất rõ ràng tỏ rõ một sự thật: cô căn bản không để ý đến hán, bất kể hán là ai, trong nhà có tiền hay không, là thân phận gì, ngày sau có thể mang đến phiền toái cho cô không.

"Tôi không coi thường em." Tang Văn Cách nhìn bạn gấu nào đó ở kế bên mình đang dè nén tức giận, nhìn hán cười dịu dàng, tay nhỏ bé ngắt lông bàn tay của hán, cố gắng trấn an, "Em không có chỗ nào để cho tôi xem thường."

"Vậy ánh mắt này của cô là có ý gì?" Thiếu niên nhỏ xuống một ngụm nước miếng nữa, "Thôi Văn Dũng tôi đời này chưa từng bị người nào nhìn với ánh mắt đó!"

Nghe câu của hán, Tang Văn Cách chỉ muốn cười, hán mới được bao nhiêu tuổi, mà đã nói đời này? Cô lắc đầu một cái, không muốn tiếp tục dây dưa với bọn họ nữa, ngày hôm nay của cô là thuộc về Đại Hùng, hôm nay là lần đầu tiên sau bảy năm hẹn hò, cô một chút cũng không muốn bởi vì người xa lạ nào đó mà phá hư ngày đặc biệt này.

Mắt to liếc qua bạn gấu nào đó đang hí hửng, dường như không nhận được muốn xông lên đánh người, chú ý tới cặp mắt đen thâm trầm đang vô cùng ẩn nhẫn, đáy lòng thờ dài, đúng là cô vẫn làm cho hán tức giận.

Thấy Tang Văn Cách lôi kéo Hùng Thần Giai muốn đi, Thôi Văn Dũng cũng không nói gì mà bước một bước dài xông tới chắn trước mặt bọn họ, vón mấy đũa nhóc đang vẩy lượn bên cạnh hán thấy vậy cũng liền rít ngắn ở bốn phía xung quanh hai người, bộ dạng như "Không nói rõ ràng hôm nay đừng hòng đi", thật sự là phách lối quá đáng.

"Cậu rốt cuộc muốn như thế nào?" Tang Văn Cách mím môi, mắt từ từ thâm trầm, toát ra tâm tình không vui —— Cô một chút cũng không muốn đầu gấu bên cạnh mình không vui, một chút cũng không muốn.

"Tôi có thể muốn như thế nào?" Thôi Văn Dũng học giọng nói của cô trả lời, "Tôi xem đáng đáp cô cũng không tệ, theo tôi đi uống một ly rượu, chuyện hôm nay coi như xong, nếu không đừng nói là cô, ngay cả đầu gối này công việc cũng khó mà giữ được!"

Lần này, Tang Văn Cách rõ ràng nghe thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của bạn gấu nào đó.

Thấy cô không phản ứng, cho là cô đã sợ, Thôi Văn Dũng hà hê neho mắt lại: "Tôi nói cho cô biết, ba tôi là thị trưởng thành phố S, cô tốt nhất ngoan ngoãn cùng tôi qua đêm nay, nếu không..." Lời uy hiếp tiếp theo không cần nói cũng biết.

Không trách được thằng nhóc này dám lớn lối như vậy... Tang Văn Cách rút cuộc hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

Công chúa không phát uy người cho ta là nữ bộc

Không đợi Tang Văn Cách trả lời, bạn gấu nào đó đang đứng bên cạnh đã đứng không yên. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, trông mắt màu đen neho lại, bộ dạng âm trầm tàn ác, người phụ nữ của hắn ngay cả hắn cũng không dám nói nặng một câu, lúc nào thì đến phiên người ngoài đến đùa giỡn hả?

"Quên mất lần trước tao đánh mày như thế nào hả nhóc?" Nếu như quên mất, hắn không phiền giúp nhóc này ôn lại đâu.

Thôi Văn Dũng lúc này mới ý thức được cái gì sắp xảy ra, không tự chủ được lui về sau một bước, sau đó giả bộ ngẩng cảm lên, dùng loại ánh mắt tràn đầy khinh bỉ quan sát Hùng Thần Giai từ đầu đến chân một phen: "Xem bộ dáng của ông như vậy, có thể nuôi nổi một cô gái xinh đẹp như vậy sao? Đừng có mà nhiều chuyện chỗ mồm vào, bản thiếu gia còn có thể tha cho ông cái mạng, nếu không... Công việc của ông coi chừng không giữ được!"

Bị hắn uy hiếp như thế, Hùng Thần Giai bỗng dưng cười to lên, cười đến nỗi khiến Thôi Văn Dũng tưởng hắn bị điên rồi, sau vài giây, Hùng Thần Giai cười đủ rồi, hắn liền bắt đầu nắm bàn tay to bẻ khớp xương phát ra tiếng vang răng rắc. "Ồ trước mặt ông muốn phụ nữ của ông, con mẹ nó mày chán sống rồi!"

Hắn đáng đáp hắn vốn dĩ đã rất tục tũn, ngày thường không cười cũng có thể dọa người ta sợ, hiện tại lại chân chính nổi giận, trên mặt mặc dù không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt hắn như phóng dao găm hung tợn bắn về phía người Thôi Văn Dũng, cái này nếu người nào mà có lá gan nhỏ một chút, đoán chừng có thể bị hắn hù chết.

Rút cuộc một đám nhóc còn đồ còn chút khí thế cuối cùng đều bị hắn dọa sợ tới mức loạng choạng lui về sau mấy bước, lúc trước hắn ở trước mặt Sào Văn Ngạn nhìn chằm chằm miễn cưỡng chừa cho hắn ta chút mặt mũi, không biểu lộ gương mặt vốn phách lối không kềm chế được.

"Sao muốn cương đến cùng chứ gì?!" Hắn đã chơi qua rất nhiều cô giáo, nói nhiều không nhiều lắm, nhưng thiếu một người cũng không ít đi, cô gái này tại sao không nhìn hắn? Chờ hắn đem cô ta áp xuống dưới thân làm cho cô ta chết đi sống lại, để xem cô ta còn dám dùng cái loại ánh mắt này nhìn hắn không! "Không nghe thì đừng trách tao không khách khí với mày!"

Không khách khí với hắn?!

Hùng Thần Giai âm trầm nở một nụ cười lạnh, Tang Văn Cách đứng ở một bên nhìn thấy trong nháy mắt cũng nổi da gà, hắn tựa như trấn an nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé, trông mắt đen trầm xuống: "Tao lại thật muốn biết mày có thể làm như thế nào không buông tha tao đây." Một tên tiểu quỷ chưa đủ lông đủ cánh, dám cùng hắn giành phụ nữ, còn dám nói năng lỗ mãng, thật là ngứa da đầu mà, hắn một chút cũng không để ý, sẽ giúp nó lột xuống dùm.

Thanh âm lúc này của hắn lại rất nhẹ nhàng bình tĩnh, nhưng ẩn chứa trong đó là lệ khí và nóng nảy làm cho các thiếu niên theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, nhất là Tang Văn Cách đứng ở bên cạnh hắn cùng hắn nắm ngón tay giao nhau, cô càng thêm rõ ràng nhận ra tâm tình hắn có sự biến hóa rất lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chợt xụ xuống, một loại dự cảm xấu ập vào lòng, mắt to luống cuống chớp chớp, Tang Văn Cách nhanh chóng cầm ngược lại bàn tay mang lửa nóng kia, chỉ sợ hắn một phút kích động l đánh mấy đũa nhóc không biết trời cao đất rộng này thành tàn tật mất. "Đại Hùng ~"

Cô làm cho giọng mình mềm mại ngọt ngào ôn nhu hơn, một tiếng này làm lòng của Hùng Thần Giai mềm nhũn ra trong nháy mắt, cúi đầu nhìn vào cặp mắt to ngập nước kia một chút, trong lòng vừa thương vừa cưng chiều, hận không thể kéo cô vào trong lòng mà hôn. Cô là bảo bối trân ái của hắn, là đóa hoa nhỏ hắn không tiếc bất cứ giá nào muốn nuông chiều cô, bản thân hắn còn không thể không nghe lời, đáp ứng mọi nguyện vọng của cô, không dám nói nặng một câu với cô, hôm nay cô lại bị thằng nhóc này vũ nhục, bảo hắn làm thế nào nhịn được giọng điệu này chứ!

Nếu như chỉ nói đến hắn thì cũng thôi đi, dù thế nào đi nữa hắn chính là người thấp kém thô lỗ, da dày thịt béo không sợ lời ra tiếng vào, nhưng cô không giống hắn, cô là công chúa, là quả tim là da thịt của hắn, hắn thương cô cưng chiều cô còn sợ không đủ, làm sao có thể để người ngoài bắt nạt vô lễ với cô?!

Tang Văn Cách dĩ nhiên biết tức giận này của đầu gấu hoàn toàn là vì mình, cũng chính vì như vậy, cô mới càng không thể để cho hắn tùy ý ra tay đã

thương người ta. Tuy trong lòng cô cũng không phải thánh mẫu gì, trong lòng cô thậm chí còn cho là đứa nhóc như Thôi Văn Dũng nên cần người dạy dỗ cho một bài học, nhưng dạy dỗ hần rồi thì sao đây? Cha của thằng nhóc ấy là thị trưởng thành phố S, tuy nói thế lực Tang Gia có hoàn toàn không cần phải cúi đầu xưng thần gì với hần, nhưng Hùng Thần Giai không giống cô, Thôi Văn Dũng bị đánh, nhất định sẽ tìm cha hần tố cáo, như vậy Hùng Thần Giai dính dáng đến chuyện này không chừng chuyện cũ cũng sẽ bị lộ ra. Mặc dù đã qua bảy năm rồi, nhưng ai dám bảo đảm sẽ không có người nào nhận ra hần? Trong nước còn có bao nhiêu người đàn ông cao lớn mặt mũi lại hung thần ác sát như vậy?

"Gọi anh làm gì, cái tên tiểu quỷ chết tiệt này không giáo huấn sẽ không biết cái gì gọi là trời cao đất dày." Hùng Thần Giai cố làm ra vẻ lãnh đạm, nhưng bàn tay lại lặng lẽ nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của cô, trông mắt đen bập bùng cháy.

"So đo với cậu ta làm gì, chúng ta đi luôn là được." Tang Văn Cách giật nhẹ bàn tay ấm áp kia, nhìn Hùng Thần Giai ánh mắt cũng từ từ biến mất lửa giận ngập trời, chậm rãi bình tĩnh lại, cái miệng nhỏ nhắn toét ra một đường cong dịu dàng, nhón chân lên hôn cánh môi mỏng manh một cái.

Nụ hôn này trở thành vũ khí áp đảo cuối cùng, hóa khí của bạn gấu nào đó, đến đây toàn bộ tiêu tán. Hần phần nộ nhìn Thôi Văn Dũng một cái, sau đó quay mặt qua chỗ khác, để ngửa mình lại nhìn không nổi đánh thẳng nhóc này một trận như từ.

Thấy hai người không coi ai ra gì cứ chỉ thân thiết, bị triệt để bỏ quên Thôi Văn Dũng không bao giờ chịu, hần nhỏ một ngụm: "Mẹ nó, hai người các người coi khinh bỏn thiếu gia là không khí à, đói khát đến thế, dứt khoát ở trên đường chơi luôn cho rồi!"

Mặt Hùng Thần Giai liền biến sắc, mắt thấy lại muốn phát tác.

Môi hồng của Tang Văn Cách hơi nhếch lên, tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay hần, ý bảo hần không nên tức giận, sau đó nhàn nhạt nhìn Thôi Văn Dũng một cái: "Đây chính là cách cư xử của công tử con thị trưởng sao? Nếu như lên báo, thật không biết sẽ là tuồng hay như thế nào, thị trưởng còn có thể an ổn ngồi ở chỗ đấy không?" Chính phủ phản đối bạo lực đang từ từ phát triển, có một đứa con trai như thế này, người làm cha có thể tốt đến cỡ nào đây?

Nghe vậy, Thôi Văn Dũng mắt thấy sắp muốn bạo nói tục, Tang Văn Cách nhẹ nhàng lay động ánh mắt liếc hần một cái, thành công chặn lời hần ghen vào bên trong. Bởi vì, cô từ trong túi tiền móc ra cái điện thoại di động màu trắng, làm ra một bộ mặt tiếc nuối: "Thật là ngượng ngùng, mới vừa rồi tôi không cẩn thận đụng trúng nút ghi âm mất rồi."

... Hùng Thần Giai không nhìn được thật muốn quý xuống bái lạy rồi cũng bái công chúa nhà mình, thật sự là quá độc!!

"Cô ——" Thôi Văn Dũng tức tối nắm chặt quả đấm.

"Đứa bé bị cha mẹ làm hư, tôi sẽ nói cho họ biết là tốt rồi." Tang Văn Cách nhìn bạn gấu nào đó đang kể bên người mình, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn rồi biến thành sóng nước không xao động, "Thật ngại quá, vào lúc cậu ngăn cản trước mặt chúng tôi, tôi liền mở ghi âm, tôi thu lại lời nói này thật sự cũng là ngoài ý muốn, chỉ cần cậu không gây thêm phiền phức cho chúng tôi, đoạn ghi âm này tôi cũng sẽ không cho ra ánh sáng." Thấy thiếu niên sắc mặt tối đen, bộ dáng đã muốn bỏ cuộc không làm khó nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại hiện lên một nụ cười thanh nhã, "A, còn nữa, bạn học Thôi, tôi phải nói cho em biết một tin buồn nữa. Tôi nghĩ, em không có cách nào trả thù chúng tôi." Nói xong, tay nhỏ bé thay đổi khoác lên cánh tay trắng kiện của Hùng Thần Giai, nét mặt tươi cười như hoa nói: "Cha của tôi họ Tang, trùng hợp cùng cha em có chút giao tình. Em có thể đi hỏi cha mình một chút xem Tang Vô lam là ai."

Nói xong, liền thân ái gần gũi đối với Hùng Thần Giai nói: "Chúng ta đi thôi."

Hùng Thần Giai dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ theo giai nhân xoay người rồi đi, mà những thiếu niên còn đồ đang vây chung quanh kia, bởi vì không nhận được lệnh của Thôi Văn Dũng, cũng không dám ngăn bọn họ.

Hai người rời đi để lại một thiếu niên đứng sững giữa đám người, yên lặng không nói gì, chỉ có nước mắt đang chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 117

Đại Hùng cũng nhớ nhà

Cứ như vậy ngọt ngào trôi qua một tháng, trừ tên Sào Văn Ngạn chưa bỏ ý định tới quấy rầy Tang Văn Cách mấy lần thì không có chuyện rắc rối gì khác, ngay cả tên nhóc phản nghịch Thôi Văn Dũng dường như cũng đang hoàng hơn một chút, không chỉ không gây thêm phiền toái cho họ, thậm chí có lúc hần mang theo đám hồ bằng cầu hữu cùng nhau lên lớp để học nữa!

Hùng Thần Giai đối với mấy chuyện này dĩ nhiên không quan tâm, chỉ cần công chúa của hần ở trong lòng hần, còn những chuyện khác hần không rảnh để ý.

Nhưng Tang Văn Cách cũng không giống như hần nhẹ nhõm cả người. Mặc dù cuộc sống của hai người bình thân an ổn lại hạnh phúc, đầu gấu này cũng

thường giờ không ít trò đòi cô quan tâm, nhưng cuối cùng có một số việc ở trong đầu cô xua đi không được. Đang lúc cô chuẩn bị nói cho hắn biết thì nhà cô gọi điện thoại tới, ba lấy giọng điệu vô cùng nghiêm nghị ra lệnh cho phải cô về nhà —— lý do là mẹ rất nhớ cô, nhưng Tang Văn Cách so với ai khác cũng rõ ràng hơn, đây chỉ là cái cớ của cha nghĩ ra mà thôi.

Thế là cô thu thập đơn giản một tý chuẩn bị đi về nhà, trong lúc ấy bạn gấu nào đó vẫn đứng ở trong góc phòng ngủ giường mắt nhìn cô đi tới đi lui khắp nơi, đôi mắt đen như mực biểu tình rõ ràng là đang rất khó chịu.

Nhìn bóng dáng cô mảnh khảnh ở trong phòng đi tới đi lui, một lát lại dọn dẹp bỏ xuống cái này, một lát dọn dẹp bỏ xuống cái kia, cuối cùng Hùng Thần Giai cũng không nhịn được lên tiếng: "Tối hôm nay không trở lại sao?" Thứ sáu... Vốn là hắn tính toán muốn mang cô đi chơi.

"Ừ, không trở lại." Tang Văn Cách tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn hắn một cái, khẽ mỉm cười, nói ra một câu đủ làm mắt Hùng Thần Giai mở to ra hơn, "Tối chủ nhật em mới trở về."

Lâu, như, vậy, sao?!

Hùng Thần Giai cảm giác mình có thể nghe lầm, hắn nghiêng răng hung tợn hỏi: "Em mới vừa nói gì?"

Tang Văn Cách kỳ lạ nhìn hắn một cái, thu gom thuốc bỏ sau khi tan việc cùng Đại Hùng đi mua bỏ vào trong túi xách, một chút cũng không sợ vẻ dữ dằn của hắn, nói lại thêm lần nữa: "Tối chủ nhật em mới trở về." Cô đã hơn một tháng chưa trở về nhà, ba mẹ khẳng định nhớ cô muốn chết rồi, nếu không ba cũng sẽ không gọi điện thoại tới đây, lần này trở về nếu không ở lâu tầm vài ngày, còn không biết ba sẽ nổi giận thành hình dạng gì.

Giây kế tiếp Tang Văn Cách cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, lúc định thần trở lại phát hiện bạn gấu nào đó vốn đang đứng ở góc phòng về vòng tròn lại áp mình té nhào trên giường, mắt đen phun hỏa. Lòng mày thanh tú cau lại, "Anh thật nặng."

"Nặng cũng phải đề!" Hùng Thần Giai cực kỳ tức giận cắn gò má mềm mại của cô một hóp, "Em đi rồi anh phải làm thế nào?"

"Cũng không phải là không trở lại." Tang Văn Cách bẹt cái miệng nhỏ nhắn, đưa tay đẩy người đàn ông trên người mình ra, "Anh nhanh xuống đi..., em còn chưa thu xếp xong!" Chỉ có hai ngày thôi, có cần phải lưu luyến không rời như vậy không?

Hùng Thần Giai sống chết không chịu đứng lên, mặc cho tay nhỏ bé của cô ở bên trên thân mình lại đẩy lại đánh hắn vẫn bất động, dùng ánh mắt buồn bã ngăm cô: "Nhưng không có em anh sẽ không ngủ được." Ban đêm không có ai để ôm, hắn sẽ rất tịch mịch.

Nghe vậy, Tang Văn Cách có loại kích động muốn trợn trắng mắt, nhưng cô là đứa bé ngoan, chưa bao giờ làm chuyện bất nhã như vậy, cho nên cuối cùng cô vẫn ân nhẫn nhắm lại mắt, giọng nói ôn hòa an ủi: "Ng Sloan, cũng chỉ hai ngày thôi, em rất mau sẽ trở lại. Anh có thể đi tìm bọn Lý Minh, nếu không để cho bọn họ tới ngủ cùng anh cũng được."

... Cô cho là hắn như đứa bé không có cảm giác an toàn sao?

Người hắn muốn là cô, gọi mấy thằng nhóc đó đến có ích lợi gì? Nhìn một lần tức một lần, mắt không thấy, tâm không phiền. Làm theo Tang Văn Cách nhũ nhũ mày, Hùng Thần Giai bấu môi: "Vậy em dẫn anh cùng đi đi."

Nghe lời này của hắn, Tang Văn Cách trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên ngẩng ánh mắt lên nghiêm túc nhìn hắn: "Anh thật sự muốn đi?"

Hắn cũng nhìn lại cô, hai người nhất định nhìn chằm chằm vào đối phương thật lâu, cuối cùng cũng là Hùng Thần Giai đầu hàng trước: "Được rồi anh không dám." Hắn thật sự không dám, vợ chồng Tang Gia nếu biết hắn chính là tên tội phạm cường gian bảy năm trước nhất định sẽ phát bệnh tim mất! Hơn nữa còn có Trình Cảnh Khu... Hiện tại hắn vẫn không thể hành động thiếu suy nghĩ, "Trình thị" ở thành phố S thế lực đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, hắn vẫn phải tính toán kỹ hơn thì mới có thể đánh bại được gã kia và cũng có thể được nhạc phụ nhạc mẫu tương lai hiểu cho, sau đó hắn có thể danh chính ngôn thuận ôm công chúa về nhà. Trước đây, hắn không chú ý tới Trình Cảnh Khu, lúc ấy hắn thật sự vẫn là một kẻ bất lực hèn nhát chỉ biết âm thầm an bài.

Tang Văn Cách không nhịn được bật cười, đầu ngón tay xinh đẹp mảnh khảnh búng một cái vào trán của hắn, nhìn bạn đầu gấu nào đó ủ rũ cúi đầu không muốn nhìn cô, môi hồng nâng lên một đường cong xinh đẹp: "Được rồi, đừng nóng giận, sau khi trở về mang quà tặng anh được không?"

Người đàn ông ở trên người cô vẫn lắc đầu.

"Vậy... đi chơi với anh thì sao?"

Tiếp tục lắc đầu.

"Nấu cơm cho anh ăn?"

Lắc đầu, hắn không đành lòng để cho cô xuống bếp.

"Vậy anh muốn thế nào?"

Thật tốt, có hai ngày nghỉ mà cũng bị hủy, hắn còn có thể như thế nào?

Tay nhỏ bé nâng lên trước ngực hắn, Tang Văn Cách lẳng lặng nhìn mặt Hùng Thần Giai chột lóe lên đau thương, cô sâu kín thờ dài, giọng nói dịu dàng

như nước: "Anh không nói với em, sao em có thể biết anh đang nghĩ cái gì đây?"

Hùng Thần Giai ngoan ngoãn bị cô nắm lấy, nhưng lại không nói lời nào.

"Anh có phải không muốn em trở về, muốn em ở đây cùng anh không?" Hắn không nói lời nào, Tang Văn Cách tự nhiên cũng có biện pháp đối phó.

Hùng Thần Giai gật đầu, đôi mắt đen mắt nhìn cô, mong đợi cô có thể hỏi tâm chuyển ý ở lại.

"Nhưng ba mẹ em rất nhớ em, bọn họ đã hơn một tháng không thấy mặt em, bọn họ..." Tang Văn Cách tìm kiếm từ để giải thích cho hắn hiểu, "Rất lo lắng cho em." Kể từ khi Đại Hùng xuất hiện, cô không trở về nhà, ngay cả nhà trọ mình cô cũng không qua, dĩ nhiên cũng không gặp Trình Cảnh Khu luôn, lần trở về này, Tang Văn Cách đã làm tốt công tác chuẩn bị, không tránh được phải bị giáo huấn một bữa. Bất kể cô năm nay bao nhiêu tuổi, ở trong lòng cha mẹ cô vẫn vĩnh viễn là cô công chúa nhỏ đáng yêu như khi bé.

"... Anh hiểu rồi." Hùng Thần Giai lầm bầm nói xong, ánh mắt lóe lên một cái, cũng bởi vì biết, cho nên mới không sống chết quẩn lấy cô không cho phép cô đi, mà tự mình lặng lẽ đứng ở trong góc vẽ vòng tròn.

Mắt to trong suốt nhìn hắn chớp chớp, Tang Văn Cách kéo mặt của hắn xuống, hôn lên cánh môi mỏng của hắn một cái: "Em trở lại thành phố S, nếu không có em ở cùng với anh, anh có phải sẽ cảm thấy vô cùng tịch mịch không?"

Lần này, Hùng Thần Giai ngừng một hồi lâu, rồi lại gật đầu một cái.

"Vây... Trừ tịch mịch, anh còn không yên tâm em ở ngoài một mình, có phải không ——" Tang Văn Cách cắn môi không biết nên làm sao mở miệng, một hồi lâu, cô hạ quyết tâm, "Anh cũng rất nhớ người nhà của mình đúng không?"

Trầm mặt thật lâu thật lâu.

"Em sẽ không rời bỏ anh." Tang Văn Cách nhẹ nhàng nâng khuôn mặt không biểu cảm gì của hắn, khẽ tràn ra một lúm đồng tiền cười dịu dàng: "Em biết anh muốn đi về thăm nhà, anh cũng rất muốn về nhà nhưng mà lại không thể về nhà, cho nên mới muốn em ở bên cạnh anh đúng không?"

Hùng Thần Giai gật đầu một cái.

"Như vậy, Đại Hùng." Tang Văn Cách nhìn hắn mỉm cười, đáy mắt dịu dàng như nước, tình thâm như biển, "Lần này chờ em trở lại, chúng ta cùng nhau về nhà một chút được không?"

Cô nói, bọn họ cùng nhau về nhà.

Ánh mắt của hắn dần dần trở nên mê ly, công chúa của hắn nói muốn cùng hắn về nhà!

Một hồi lâu sau, hắn cuối cùng cũng ôm thân thể mềm mại trong ngực thật chặt, khuôn mặt vui sâu vào cổ ngát hương của cô, bắt đầu lặng lẽ chảy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

Con rể dự định của Tang gia

Bữa ăn tối đầu tiên khi vừa về đến nhà, Tang Văn Cách thật sự ăn không biết ngon. Cô cầm chiếc đũa gấp lên gấp xuống hạt cơm trong bát, mắt to có chút mộng lung, trong lòng lo âu Đại Hùng có ăn cơm không, có phải lại uống rượu không —— bởi vì cô cực kỳ ghét mùi thuốc lá, cho nên đầu gối kia tuyệt đối không hút thuốc lá, nhưng còn uống rượu, cô không hạn chế hắn, nên chắc đầu gối kia cũng không biết giữ mình, hắn luôn thừa dịp cô không để ý len lén uống..., mỗi lần cô quát là lúc hắn đã uống say mềm không còn biết gì, sau đó hắn liền mượn rượu giả điên, khi dễ cô cả đêm.

Cô ở chỗ này mất hồn, mẹ Tang ngồi ở đối diện dùng ánh mắt ra hiệu cho cô biết không biết bao nhiêu lần, nhưng Tang Văn Cách vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, làm sao có thể phát giác được? Cho đến khi đối diện vang lên tiếng ho khan nặng nề không vui, cô mới bừng tỉnh lại, mắt to chớp chớp, vội vàng nở nụ cười thật tươi: "Ba ~"

"Ăn cơm thì ăn cơm đi, thất thần gì vậy?!" Ba Tang nhú mày, có chút mất hứng nhìn cô bươi cơm trong chén ngổn ngang, "Không được kiêng ăn, ăn cơm hết đi."

"... Dạ." Tang Văn Cách bẹt cái miệng nhỏ nhắn, sau đó vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong chén bắt đầu khổ não cố gắng cầm cự.

Ba Tang nhìn chăm chăm cô thật lâu bằng đôi mắt to như chuông đồng, một hồi lâu mới không cam tâm tình nguyện nói: "Không muốn ăn thì đừng ăn"

nữa, tối nay nếu thấy đói bụng thì kêu má Vương làm đồ ăn khuya cho con. Nhìn mắt con xem, làm thế nào mắt thâm quầng đậm như vậy?"

Làm sao không đậm cho được? Tang Văn Cách lặng lẽ le lưỡi một cái, kể từ khi đầu gối kia biết cô phải về nhà một chuyến, tối thứ năm không ngừng gầy vò cô, cô không có quầng thâm mới là lạ đấy!

Chỉ là... Ba quả nhiên là thương cô, Hàaaa...! Chỉ cần cô bày ra vẻ yếu đuối, ông không thể hung hăng với cô, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như vậy, làm ra vẻ dữ tợn với cô, đau lòng vẫn là ông.

"Dạ, chắc do mấy ngày nay ngủ không được ngon." Tang Văn Cách nhìn phía ba cười cười, gấp miếng sườn vào trong chén ba, "Ba, ba cũng ăn đi. Món sườn này má Vương cố ý làm cho ba này!" Ba thích ăn thịt, cho nên cholesterol có chút cao, phải luôn chú ý một chút mới được, ăn ít một chút vẫn tốt hơn.

"Ta muốn ăn thì ta sẽ tự gấp." Trên miệng nói như vậy, nhưng ba Tang vẫn cắn miếng sườn con gái gấp cho, không quên quở trách cô thêm mấy câu: "Đi ra ngoài chơi đã rồi, nếu không phải mẹ con nhớ con muốn ta gọi điện thoại cho con, có phải con cũng không thèm về nhà nữa?"

Tang Văn Cách không nhịn được mím môi cười, hai mẹ con nhìn nhau một cái, "Dạ dạ dạ, con biết sai rồi..., ba đừng tức giận nữa mà!" Thiết là, vẫn không thẳng thắn như vậy, nhớ con gái thì cứ nói thẳng đi, nhất định phải lấy mẹ ra làm cái cớ nữa, cô và mẹ vẫn thường hay nói điện thoại với nhau mà.

"Hừ, con biết là tốt rồi." Lại cắn một miếng sườn giòn thơm, "Về sau con phải thường xuyên về nhà biết không? Mẹ con rất lo lắng cho con đó."

Nhưng thật ra là ba rất lo lắng mới đúng chứ?!

Nhưng Tang Văn Cách mới không ngốc mà đi vạch trần nỗi lòng của ba, cô cười híp mắt đáp một tiếng, thấy ông lại có khuynh hướng muốn giảng dạy tiếp, cô lập tức đánh đòn phủ đầu: "Ba, một tháng không thấy, ba hình như lại đẹp trai hơn nữa nha!" Cũng không phải cô nịnh hót, ba ba nhà cô thật sự rất soái mặc dù ông đã năm mươi tuổi rồi, nhưng khi nhìn cứ tưởng ông chỉ mới 40 tuổi, khi còn trẻ ông đã nổi danh là mỹ nam rồi, bằng không cũng sẽ không cưới được mẹ Tang mỹ nhân như thế làm vợ, sau đó sinh hạ tiểu mỹ nhân Tang Văn Cách đây.

Bị con gái rót mật vào tai, ba Tang lập tức có chút chóng mặt, nhưng trên mặt lại vẫn duy trì thần sắc lạnh lùng vô cùng uy nghiêm: "Miệng lưỡi trơn tru."

"Nào có!" Tang Văn Cách lập tức chối bay, "Người ta cảm thấy ba rất đẹp trai, về sau con tìm lão công thì phải tìm người nào giống ba."

Lần này ba Tang chưa kịp mở miệng đã bị mẹ Tang đoạt trước: "Đàn ông giống như ba con thì có gì tốt? Vừa không lãng mạn lại cứng nhắc, hơn nữa còn giữ thói quen tật xấu làm lính từ mấy thập niên trước, Cách Cách, về sau con không thể tìm người đàn ông như vậy. Nếu không, mẹ cũng không nhận con rể đâu!"

Ba Tang lập tức dựng râu trợn mắt nhìn chằm chằm vợ mặc dù tuổi đã gần năm mươi vẫn còn rất mỹ lệ: "Em nói nhầm cái gì đó!" Đàn ông giống như ông có cái gì không tốt? Bà gả cho ông nhiều năm như vậy, không phải cũng rất thoải mái tự tại vui vẻ sống qua ngày đó sao?

"Tôi nói bậy gì chứ." Mẹ Tang múc một chén canh đưa cho con gái, lại gấp một chút rau bỏ vào trong chén chồng, "Con gái đã lớn như vậy, lúc con còn ở nhà, ông ngày nào mà không giáo huấn con hơn mấy tiếng chứ?! Nay tôi nói, nguyên nhân con gái dọn đi ra ngoài sống còn không phải là tại ông sao?!"

Ba Tang bị vợ lên án ghen cứng lại, sau khi ông xuất ngũ mặc dù lựa chọn thừa kế gia nghiệp, thế nhưng ông dù gì cũng đã làm lãnh đạo vài chục năm nên thành thói quen không đối được, mỗi ngày không tìm người giáo huấn một phen toàn thân liền thấy không thoải mái, nhất là đối với con gái bảo bối duy nhất, ông chỉ sợ cô trở nên hư hỏng hoặc là bị người ta lừa, vì vậy ông cũng không thể không được mình mà tiến hành cách mạng giáo dục với con gái ngày ngày ôm trong ngực, đối với việc Tang Văn Cách hôm nay khéo léo nghe lời văn nhã thông minh, ba Tang có 100% tự tin nói rằng đây đều là công lao của ông.

Thấy cha mẹ bắt đầu muốn tranh cãi, mùi thuốc súng dần dần nồng hơn, Tang Văn Cách cười híp mắt chen vào một câu: "Đúng rồi ba, hôm nay món điểm tâm ngọt là do con làm, ba thích nhất khoai sọ tô mà phải không."

Ba Tang lập tức nguôi lửa giận, nhưng trên mặt vẫn còn duy trì thần sắc nhàn nhạt: "Đề ở đâu?"

"Chờ ba ăn đồng cái xanh đỏ xong con sẽ bùng lên." Cô gỡ một chiếc đũa, nhìn ba cười vô cùng ngọt ngào.

Mặc dù rất không tình nguyện, nhưng nếu là tâm ý của con gái bảo bối, ba Tang vẫn ngoan ngoãn ăn hết món rau cải mình ghét nhất, vì vậy bỏ lỡ cảnh vợ và con gái nhìn nhau cười.

Không khí phòng ăn vô cùng hài hòa, đợi đến lúc Tang Văn Cách bùng khoai sọ tô vào mồm ba mẹ, ba Tang vừa ăn canh vừa ăn món điểm tâm ngọt, trầm mặc nhìn vợ và con gái một cái, sau đó ra vẻ thờ ơ hỏi: "Đúng rồi, thằng bé nhà Trình gia kia gần đây đã đến nhà chúng ta rất nhiều lần, lão Trình bọn họ cũng nói rất nhiều lần, muốn các con kết hôn, Cách Cách, trong lòng con nghĩ thế nào?"

"Con ——" cô vừa định nói mình sẽ không cùng Trình Cảnh Khu kết hôn, nhưng câu nói tiếp theo của ba lại làm lời cô vừa định nói ra khóe miệng cũng phải nuốt trở vào, "Ba dù sao cũng đã coi hán như con rể trong nhà rồi, những người trẻ tuổi khác ba nhìn không thuận mắt. Con nghĩ thế nào thì nói sớm cho ba biết, sớm làm cho ba yên tâm. Con cũng hai mươi bảy tuổi rồi, cũng nên cưới chồng là vừa, mặc dù ba nuôi nổi con, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày ta và mẹ của con cũng phải rời xa con, không tìm được người chăm sóc thật tốt cho con ba chết cũng không thể nhắm mắt."

"Ba!" Tang Văn Cách rốt cuộc không nhịn được kêu lên, "Ba biết con không thích nghe những lời như thế mà." Bọn họ sẽ sống lâu trăm tuổi với cô, hai

người sẽ không bỏ cô đi đâu.

"Không thích nghe cũng phải nghe." Khuôn cách của người lãnh đạo lập tức biểu hiện ra, "Mẹ con muốn ôm cháu, con muốn bảo chúng ta đợi bao lâu nữa?"

"Con ——" thật ra cô đã có người mình thích.

"Con cái gì mà con, ta không nghe." Ba Tang cắn một chút khoai sọ tó, biểu hiện thần sắc cường ngạnh: "Hai nhà Tang và Trình đã giao hảo nhiều năm, ta và bác Trình của con là chiến hữu cũ từng vào sinh ra tử với nhau, thằng bé Trình gia kia cũng là đứa ta nhìn thấy nó lớn lên, nó đối với con tuyệt đối là thâm thiết chung tình, là người thích hợp nhất để chăm sóc con. Người đàn ông khác, ba đều không thừa nhận!" Nói qua xong liếc mắt nhìn vợ, "Đúng không?"

Mẹ Tang luôn luôn ôn nhu dịu dàng cũng phụ họa theo đề nghị của chồng: "Mẹ cũng cho là Cảnh Khu thích hợp nhất với con, Cách Cách, nghe lời cha con không sai đâu. Ngày hôm trước nghe nói con trở về nhà, Cảnh Khu liền nói phải tới gặp con, đại khái là ngày mai sẽ đến, đến lúc đó con cũng không thể không để ý tới người ta."

Tang Văn Cách bung chén sứ trắng chậm chậm uống canh, đột nhiên cảm thấy trong miệng không có mùi vị.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Tốt hơn nữa cũng không phải gấu của cô

Ban đêm Tang Văn Cách trần trọc trở mình, lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng ngủ không được, cuối cùng trợn tròn mắt đến sáng, đêm qua cô và bạn gấu nào đó nói điện thoại đến hai giờ —— nếu như không phải cô nghiêm mặt ra mệnh lệnh bảo hẳn đi ngủ chắc sẽ nói đến năm giờ cũng không chừng, nhưng sau đó hai người lại gửi đến gần bốn mươi tin nhắn, thời gian còn lại cô cũng chỉ biết nằm ở trong chăn ngẩn người.

Sáng ngày thứ hai lúc rửa mặt, quả nhiên nhìn vào trong gương thấy hai quầng thâm không lớn cũng không nhỏ. Thở dài, qua loa chuẩn bị gọn gàng, sau đó từng bước vô lực bước xuống lầu, bởi vì mắt hờn nên cũng không chú ý trong phòng khách có thêm một người.

Ba Tang nhìn chăm chú thấy con gái có gì đó khác, sắc bén quét mắt tới, chạm đến quầng thâm dưới mắt cô, không khỏi hừ một tiếng: "Không quen giường phải không?" Nha đầu này, nhà mình mà cũng ngủ không quen giường, ban đầu thật không nên để cho nó đem giường trong nhà dọn ra phòng trọ nhỏ kia mà.

Tang Văn Cách bệt bệt miệng: "... Ừ." Nếu như có Đại Hùng ở đây thì tốt rồi, cô nhất định sẽ không lạ giường.

"Mau tới ăn điểm tâm." Ông uy nghiêm liếc con gái một cái, "Cảnh Khu chờ con cũng lâu rồi, đã lớn như vậy còn ngủ nướng, y như đứa bé. Có ai bắt bạn trai đợi lâu như thế không hả?" Nói xong quay đầu nhìn Trình Cảnh Khu, trên mặt mặc dù vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, nhưng dường như lại nở chút nụ cười, "Cảnh Khu, Cách Cách sau này phải làm phiền con nhiều."

Cảnh, Khu?!

Mất to mê mang chớp chớp, Tang Văn Cách rốt cuộc chú ý Trình Cảnh Khu đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn ưu nhã dùng cơm, cô ngây ngẩn cả người, dưới chân lao đảo một cái, mắt thấy sắp ngã xuống —— kết quả lại rơi vào nơi ấm áp, bộ ngực ôm lấy cô tản ra mùi hương ưu nhã đàn hương phải nam. Tang Văn Cách có chút hoảng hốt, trên người gấu chỉ có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của bột giặt hoặc là mùi xà phòng thôi, tuyệt đối sẽ không có loại mùi hương này, cái mùi này dễ ngủ, cao quý, ưu nhã, lại lạnh như băng mui phần.

Sau đó đỉnh đầu truyền đến giọng nói ôn nhu lễ độ: "Không có gì đâu bác, Cách Cách chính là trách nhiệm của con mà."

Cô nở một nụ cười có vẻ khô khốc: "Cám ơn." Sau đó không để lại dấu vết, vội đứng thẳng người rời khỏi lồng ngực của Trình Cảnh Khu.

"Cẩn thận một chút." Trình Cảnh Khu cũng không bởi vì cự tuyệt của cô mà tức giận, hẳn chỉ như một thân sĩ vịn cô để cô có thể đứng ngay ngắn, sau đó vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giống như khi còn bé vậy.

"Ừ." Tang Văn Cách gạt đầu một cái, đi tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, người giúp việc lập tức đưa tới bữa ăn sáng, một cái trứng luộc và một ly nước trái cây, thêm một phần bánh mì nướng. Cô cầm bánh mì nướng lên gặm, trong lòng nghĩ tới gấu hay nấu cháo trắng và chút thức ăn cho cô ăn sáng, chỉ mới vài tháng, cô đã có cảm giác mình đã không thể rời bỏ đầu gấu kia rồi.

Đang chuẩn bị cầm trứng lên, bàn tay thon dài đẹp mắt của người ngồi bên cạnh đã nhanh hơn cô một bước. Tang Văn Cách hơi run sợ bỏ tay xuống, ngay sau đó nhìn về phía Trình Cảnh Khu, thấy hẳn nhìn mình cười dịu dàng, cô co quắp nấp mấy cánh môi, lộ ra nụ cười giả tạo.

Sau đó, cô cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn đôi tay xinh đẹp ưu nhã giống như những ngón tay của người chơi Piano bóc vỏ trứng cho mình. Đôi tay kia thật là xinh đẹp, khớp xương rõ ràng, vân da đều đều, không có một điểm hay một chút tý vết nào, hoàn mỹ đến mức làm người ta hít thở không thông. Nhưng cũng chính bởi vì sự hoàn mỹ này, cho nên khi trên người hắn xuất hiện một chút không đẹp, cũng rất dễ dàng làm cho người ta vỡ mộng.

Vỏ trứng bị lột ra từng lớp từng lớp, nhưng ngón tay của hắn vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, trước sau đều trắng nõn, người đàn ông này tuấn mỹ đến mức trời giận người oán.

Trình Cảnh Khu bóc vỏ trứng gà đã bóc vỏ sạch sẽ vào cái đĩa trước mặt Tang Văn Cách, sau đó cầm dao của mình lên giúp cô cắt trứng gà ra, hắn cắt lòng đỏ trứng làm hai, lòng trắng trứng làm bốn, vừa vặn có thể bỏ vào miệng dễ dàng, sau đó mỉm cười nhìn cô: "Em ăn đi."

Tang Văn Cách có chút lúng túng, nhất là cô lại cảm nhận được ánh mắt của mẹ mình ở đối diện nhìn đến nên lại càng thêm quẫn bách, ngay cả cái cổ trắng mịn cũng đỏ lên: "Cảm ơn." Nói xong liền dùng nĩa xiên lòng trắng trứng nhỏ bắt đầu nhai nuốt, ở dưới con mắt của Trình Cảnh Khu và cha mẹ, cô cảm thấy cái mình đang ăn vốn không phải là trứng gà, mà là củ cải đúng, bởi vì thật sự quá khó nuốt!

Cô không khỏi càng thêm nhớ nhưng cái bạn đầu gấu nào đó bị chính mình bỏ lại, cô lại càng muốn cùng hắn làm bữa sáng. Nếu như hắn đang ở đây như cô nghĩ, cô tuyệt đối sẽ không thức khuya ngủ.

Thật vất vả khó khăn mới ăn xong bữa sáng, dưới sự thúc giục của cha mẹ, Trình Cảnh Khu lấy loại tư thái cực kỳ ưu nhã mời cô ra cửa đi dạo một chút, ở dưới ánh mắt nghiêm túc của ba, Tang Văn Cách không dám không đồng ý, không thể làm gì khác hơn là tiện tay cầm lên cái áo khoác nhỏ rồi theo Trình Cảnh Khu đi ra cửa.

Không khí buổi sáng thật mát mẻ trong lành, trên những hoa cỏ, cây cối ven đường còn đọng lại những hạt sương trong suốt, có chút buồng bình vẫn còn ở trên phiến lá lăn qua lăn lại, Tang Văn Cách hít thật sâu rồi thở ra một hơi, cô và Trình Cảnh Khu cùng nhau đi dạo, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem gương mặt tuấn lãng làm người ta không thể nào hấp thụ được, sau đó lại mỉm cười, muốn mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

Không biết từ lúc nào, giữa bọn họ thậm chí ngay cả như bạn bè bình thường cũng không phải.

Đang lúc Tang Văn Cách mỉm cười môi hồng nghĩ tới gấu của mình, tay của cô đột nhiên bị một bàn tay khác đụng tới, cô giật mình, theo bản năng hất cái tay lạ ấy ra, sau đó bình tĩnh lại, vội vàng ngược đầu lên xem biểu hiện của Trình Cảnh Khu, chỉ thấy hắn vẫn là bộ dáng nho nhã, dường như không có gì khác thường, lúc này cô mới yên tâm, cúi đầu, ấp úng nói: "À, cái đó... Em..."

Trình Cảnh Khu khẽ mỉm cười, che giấu một tia sáng nơi đáy mắt, bàn tay lại sờ sờ đầu nhỏ của cô, ôn nhu an ủi: "Không có việc gì, tối hôm qua mất ngủ hả?"

"... Ừ." Tang Văn Cách gật đầu một cái, có chút không dám nhìn ánh mắt của hắn, hắn quá khôn khéo, hoàn toàn có thể từ ánh mắt của cô hiểu được nhiều thứ.

"Ha ha, em ở bên ngoài đã quen thuộc chưa?" Trình Cảnh Khu lại sờ sờ đầu của cô, "Lần này về nhà ở, lúc trở về nhà trọ sẽ lại lạ giường nữa sao?" Nha đầu này có thói quen lạ giường quá lợi hại, chỉ cần ngủ qua một đêm, tiếp theo sẽ thấy cái giường trước kia trở nên xa lạ.

Mắt to chớp chớp, lông mi dài ở trên gương mặt mềm mại tỏa ra một ánh mắt sâu kín, Trình Cảnh Khu nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, không nhận được cúi đầu muốn hôn cô.

Tang Văn Cách nhảy bèn phát giác ra ý đồ của hắn, không tự chủ được lui về phía sau nghiêng đầu, vừa lúc né tránh được cái hôn của hắn, sau đó có chút không yên tâm nói: "Khu... Lời của ba em, anh đừng để trong lòng ——"

Cô chưa nói xong liền bị Trình Cảnh Khu cắt ngang: "Anh lại cho là thật."

Tang Văn Cách thở dài: "Khu, em cho là —— em đã nói rất rõ ràng với anh rồi." Cô không còn thích hắn nữa, thật sự không hề thích hắn nữa.

"Như thế cũng không quan trọng." Trình Cảnh Khu mỉm cười, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, "Đời này em chỉ có thể dựa vào anh, cũng chỉ có thể thuộc về anh."

Lời này đối với hắn mà nói là đã kiềm chế sự bá đạo của mình rồi, tuy ngoài mặt hắn luôn luôn ôn nhu lễ độ, nhưng tất cả những cái đó cũng chỉ là giả tạo mà thôi, trong tận xương tủy của Trình Cảnh Khu hắn luôn là một người thâm trầm âm ngoan khó đoán.

Nghe câu vừa rồi của Cảnh Khu, Tang Văn Cách có chút mất hồn, Gấu cũng từng nói một câu tương tự như vậy, nhưng bây giờ cô lại thấy có gì không giống.

Trình Cảnh Khu dù cho có tốt hơn nữa, thì cũng không phải là gấu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Có vài việc đã bỏ lỡ thì không thể quay lại từ đầu

Ngay lúc Tang Văn Cách cảm thấy lúng túng không kèm chế được, Trình Cảnh Khu lập tức buông cô ra, gương mặt tuấn mỹ của hắn thoáng một nụ cười nhạt, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Tiểu Cách, anh đã trưởng thành lâu rồi, em lúc nào mới bằng lòng gả cho anh đây? Mẹ anh thúc giục đã lâu, bà cứ chờ cô con dâu là em vào cửa thôi đấy!"

Tang Văn Cách quần bách quay mặt không dám nhìn hắn, đôi tay xoắn ở chung một chỗ cứ xoay tới xoay lui, rõ ràng cô không nỡ hắn, nhưng Trình Cảnh Khu người đàn ông này thật là làm người ta có một loại cảm giác tự ti mặc cảm khi đứng trước mặt hắn. Chỉ cần hắn nhìn cô, Tang Văn Cách đã cảm thấy bất kỳ lời cự tuyệt nào mình sắp nói ra cũng đều là một loại khinh thường. "Khu... Em —— em sẽ không gả cho anh, anh nên hiểu." Cô không còn thích hắn nữa, đây là một sự thật gần hơn mười năm rồi.

Trên thế giới này có bao nhiêu người đã từng bỏ lỡ một người mà còn có thể quay lại từ đầu đây? Nước đổ đi rồi khó lấy lại được, có vài người đã bỏ lỡ rồi gặp lại cũng chỉ là phong cảnh dọc đường, sẽ không trở lại như xưa được nữa.

"Anh không hiểu." Thanh âm Trình Cảnh Khu vẫn dịu dàng, nhưng ánh mắt lại dần dần trầm xuống, hắn nắm lấy hai bả vai Tang Văn Cách, cưỡng bách cô thẳng vào mắt hắn: "Tiểu Cách, em vẫn luôn rất yêu thích anh mà không phải vậy sao? Chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, sự trưởng thành của em, ý nghĩ của em, từ trước đến giờ anh đều là người hiểu rõ nhất không phải sao? Giống như là bác Tang nói, anh là người thích hợp nhất với em, mà em, trời sinh ra đã nên được anh nâng niu trong lòng bàn tay che chở." Cô từ nhỏ tồn tại chính là vì trở thành vợ của hắn, điều này ai cũng từng mong thay đổi.

Đôi mắt to trong suốt nháy nháy cái, Tang Văn Cách nghe hắn nói xong cảm thấy nhức cả đầu, một lát sau, cô từ từ kiên định bắt lấy hai tay đẹp đẽ trên bả vai, sau đó ngưng mắt nhìn thẳng vào Trình Cảnh Khu, không nhanh không chậm hỏi: "Khu, em đúng là đã từng thích anh, nhưng đã là quá khứ. Mặc dù em nói lời này ra anh sẽ thấy rất buồn cười, nhưng mà em vẫn phải nói rõ ràng, em... Thật sự là chưa bao giờ coi anh là người anh cùng em lớn lên, từ lần đó ra thì chưa bao giờ có lần nào khác."

Trình Cảnh Khu nhìn cô, thái độ không đổi vẫn dịu dàng như nước, nhưng khi Tang Văn Cách không chú ý, đáy mắt hắn thoáng hiện lên một tia thâm trầm lạnh lùng, sau đó hắn liền cố chấp lại nắm lấy hai vai cô, từng chữ từng câu mà nói: "Tại sao, nguyên nhân em không thích là gì? Anh vẫn còn nhớ em đã từng nói muốn cùng anh vĩnh viễn đi chung với nhau, em còn nói phải làm cô dâu của anh, coi như chẳng qua là trò chơi của trẻ nhỏ thì đã sao, lời ấy vẫn cứ rõ ràng giống như vừa mới xảy ra. Mười sáu tuổi, tiểu Cách không phải đã nói phải vĩnh viễn cùng anh đi chung với nhau sao?" Bất kể đã từng rong chơi với bao nhiêu người hay như thế nào, cô vẫn là người vợ trong suy nghĩ của hắn cho tới bây giờ, chưa từng thay đổi.

"Khu.... anh vẫn còn nhớ rõ anh đã từng nói gì với em sao?" Tang Văn Cách nhúc nhích khó khăn, đôi tay kia cứ nắm lấy bả vai cô, nhưng ánh mắt cô trong suốt lại kiên định, "Anh nói, trên thế giới này không thể nào có một người nào vĩnh viễn chỉ thích một người, dù có yêu đến thế nào, cuối cùng cảm giác ấy cũng sẽ qua đi, chúng ta bây giờ thích đối phương, cũng không thể hiện được là về sau sẽ thuộc về đối phương. Có lẽ anh không nhớ rõ, nhưng mà em lại vẫn luôn nhớ rất rõ ràng."

"Cho nên, cái này chính là lý do em không yêu thích anh nữa sao?" Trình Cảnh Khu từ từ hỏi.

"Nó cũng chiếm một phần lớn." Tang Văn Cách rất thành thực, thay vì cùng hắn dằng co mãi như vậy, chẳng bằng lựa chọn nói cho hắn biết sự thật, trong lòng cô đã có người rồi, mà Trình Cảnh Khu, sớm đã bị cô loại trừ ra khỏi khu vực tình yêu rất nhiều năm rồi, hiện tại chiếm cứ cả trái tim cô đều là cái bạn gái to lớn thích ăn tạp như tập tính động vật, tên là Hùng Thần Giai, ngoài hắn ra không còn ai khác nữa. "Nếu như lúc trước em có nói chuyện mơ mộng gì đi nữa, nhưng từ sau sinh nhật mười tám tuổi, bởi vì anh nói em hãy chủ động quan sát anh, sau đó em thấy được anh có rất nhiều cô gái xinh đẹp vây quanh, hơn nữa đối với các cô ấy sắc mặt anh một chút cũng không hề tỏ vẻ không thích gì, thời điểm đó em đã xem như mình đã chết tâm với anh."

Trình Cảnh Khu lẳng lặng nhìn cô.

Tang Văn Cách hít thật sâu rồi lại thở ra một hơi, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, bởi vì chính cô cũng không biết lời kế tiếp cô sắp nói đây có thể khiến Trình Cảnh Khu tức giận không: "Khu, em không phải loại người chỉ biết sống phóng túng như thiếu gia hoặc là thiên kim tiểu thư phá của, ở dưới dưới sự bảo vệ của ba, có lẽ em đôi khi cũng có lúc vô cùng ngây thơ, vô cùng khờ khạo tin tưởng người khác, nhưng em không phải hoàn toàn ngu ngốc. Anh —— là kiểu nhân vật nào, em rất rõ ràng. Có lẽ ba không có ý kiến, bởi vì theo ý ông, chỉ cần là người có năng lực giống như anh sẽ là người tốt nhất dành cho em, là người chồng tuyệt đối thích hợp nhất trong tương lai của em, lúc ấy ông có thể yên tâm giao em cho anh, nhưng mà... Người em muốn không phải như vậy."

Tròng mắt đen càng thâm trầm hơn: "Giống như anh thì không tốt sao?"

"Em không phải nói anh không tốt, chỉ là, chỉ là người em muốn không phải như thế..." Tang Văn Cách cảm giác lời mình nói bắt đầu không mạch lạc, đứng trước mặt Trình Cảnh Khu, cô cảm thấy quả thật năng lực ngôn ngữ của mình thậm chí quên không còn một từ, "Có lẽ trước năm mười tám tuổi em không hiểu rõ ràng lắm, nhưng sau mười tám tuổi, em đã sáng tỏ những thủ đoạn của anh. Cường ngạnh, bèn nhọn, không chút lưu tình, ngay cả nói là máu lạnh bá đạo cũng không sai. Vô cùng giống ba em lúc còn trẻ, nhưng hai người chúng quy không phải cùng một dạng người, ba em dù có máu lạnh thật, nhưng đó là do tác phong của quân nhân, không phải là lòng dạ hiểm độc bất chấp trên thương trường, mà anh..... Anh không phải vậy, chỉ cần chiếm được ích lợi, chuyện gì anh cũng làm, chỉ cần có ích lợi, chỉ cần anh không phải tổn thất quá nhiều là được."

Ánh mắt của Trình Cảnh Khu càng lúc càng dịu dàng, giống như là áng mây mềm mại ở phía xa đường chân trời, dễ dàng làm người ta mất đi phòng bị, rồi lại bị hắn nắm bắt không ngờ được: "Cho nên, tiểu Cách không yêu thích anh nữa sao?"

"Đúng vậy." Gần mười rồi, Tang Văn Cách rút cuộc cũng không thể không nhìn thẳng Trình Cảnh Khu, sau đó mạnh mẽ nói ra cự tuyệt của mình, "Em không còn thích anh nữa rồi."

"Như vậy, người trong lòng tiểu Cách bây giờ, là ai vậy?" Trình Cảnh Khu từ từ đưa tay ôm lấy gò má nhỏ nhắn của cô, chậm rãi hỏi, vẻ mặt không thay đổi, nhưng đáy mắt lại tràn đầy nỗi đau.

Trong bụng cả kinh, Tang Văn Cách cố giữ vững trấn định, sợ bị hấn nhìn ra cái gì: "Em không biết anh đang muốn hỏi cái gì."

"Vậy sao?" Trình Cảnh Khu cười cười, chẳng qua chỉ là hỏi thăm, rồi cúi đầu hôn một cái lên mái tóc trước trán cô: "Bảy năm trước anh không bảo vệ tốt em, anh không còn chạm qua những cô gái khác rồi. Anh chỉ nghĩ tới, từ nay về sau tiểu Cách chính là anh, anh chính là tiểu Cách, anh cũng quyết định chờ tiểu Cách hồi tâm trở lại bên anh một lần nữa, anh cho là bảy năm qua em kháng cự bởi vì do tổn thương kia, nói này giờ, anh là đã để cho mình chậm trễ bảy năm thời gian vậy sao? Tiểu Cách không phải bởi vì tổn thương kia nên mới để tình cảm chúng ta cứ giậm chân tại chỗ, mà là đã sớm không còn tâm tư yêu thích anh nữa, phải không?"

Mím môi, Tang Văn Cách cứng ngắc thân thể, không cách nào né tránh cái hôn phớt êm ái giống như là lông vũ kia được: "Vâng"

"Cho nên, bắt đầu từ hôm nay, anh cũng sẽ không cần phải mang mặt nạ thân sĩ để tới gần tiểu Cách nữa, mà có thể dùng hết mọi thủ đoạn để ở bên em đúng không?"

Thân thể Tang Văn Cách càng thêm cứng ngắc, cô nói với hắn bằng giọng nói tràn đầy buồn cười lại pha chút lo lắng: "Chúng ta sẽ không đi chung với nhau."

"Sẽ." Người đàn ông ưu nhã thì thầm chậm rãi truyền vào tai của cô, "Chúng ta sẽ ở cùng nhau, nhất định sẽ, ai cũng không thể ngăn cản. Người đàn ông của em nhất định sẽ là anh, em sẽ gả cho anh, làm vợ của anh, sinh ra đứa bé của anh, cả đời cùng anh ở chung một chỗ."

Mấy giây khi nghe câu ấy, tâm Tang Văn Cách không yên như có sấm chớp.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Cùng anh về nhà

Trình Cảnh Khu khẽ mỉm cười, vẫn dịu dàng như trước, chỉ có đáy mắt thăm thẳm quang ảnh biểu thị tâm hấn thật ra cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, hai cánh tay kiên cố ôm Tang Văn Cách vào trong ngực, hôn lên trán của cô, lại dùng thái độ vô cùng thân mật sờ sờ đầu nhỏ của cô: "Tiểu Cách, em vì anh mà thành ra như vậy. Anh vẫn cho là bởi vì chuyện của bảy năm trước, cho nên em mới lâu như vậy không muốn tiếp nhận anh, hiện tại cuối cùng anh coi như đã hiểu, nguyên nhân em không tiếp nhận anh, bởi vì anh không còn hình tượng tốt đẹp trong lòng em nữa có phải không?"

Tang Văn Cách dưới vòng tay hấn lắc đầu một cái: "Không phải ——"

Lời còn chưa dứt liền bị hấn cắt đứt: "Hoặc là, bởi vì anh sợ hù em nên mới che giấu bộ mặt thật đã làm em thất vọng? Tiểu Cách, anh mặc dù chèn ép tất cả người trong thiên hạ, tính tình lại ít lạnh lùng sắc đá, nhưng ở trước mặt em anh vĩnh viễn chỉ là Khu của em, chẳng lẽ em không hiểu điều này sao?" Bàn tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Tang Văn Cách, thanh âm thì thầm dịu dàng.

"Khu —— ý em không phải vậy." Tang Văn Cách có chút khó xử, "Tại sao anh không hiểu? Bất kể bộ dạng của anh là gì, điều này với em đều không quan trọng, quan trọng là chúng ta thật sự không thể ở cùng một chỗ. Em không phải là cô thiếu nữ mười tám tuổi nữa, ý nghĩ của em đã thay đổi. Hiện tại, em rất rõ ràng, anh không phải là người em muốn. Chúng ta ở chung một chỗ chắc chắn sẽ không hạnh phúc, anh hiểu chưa?" Nói xong những lời này, cô không tự chủ được cắn môi của mình, hàm răng trắng như tuyết làm thành một dấu hấn thật sâu trên cánh môi mềm mại, đôi môi hồng nhuận bị cô cắn bắt đầu trắng bệch, làm người nhìn rất thương tiếc.

Trình Cảnh Khu buông bả vai cô ra, trông mắt đen trầm tĩnh nhìn chằm chằm vào cô: "Anh chỉ biết, chỉ cần cố gắng, không gì là không thể. Hiện tại trong lòng em cũng không có người nào khác, như vậy em cũng chỉ có thể yêu anh. Bảy năm trước là anh không bảo vệ tốt em, anh đã thể, chuyện như vậy đời này tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai. Tiểu Cách, nghe lời, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh."

Chất giọng cực kỳ êm ái lại lộ ra chút âm lãnh của hắn làm Tang Văn Cách không nhịn được mà khẽ rung mình, lúc vừa định mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên phát hiện hình như có một tầm mắt đang rất rất tập trung nhìn cô. Cô cứng đờ, trong lòng hô to không thể nào, nhưng ánh mắt xinh đẹp lại len lên lui về phía sau nghiêng mắt nhìn, quả nhiên, cái người đàn ông đứng sau hàng rào kia không phải đầu gấu thì là ai được đây?!

Cô bị dọa đến hồn bay phách tán, liền tranh thủ Trình Cảnh Khu bỏ tay từ trên vai mình xuống, cả lẫn nói: "Này, cái đó —— mặt trời lớn như vậy, nóng quá, em muốn trở về rồi!"

Trình Cảnh Khu trở lại như trước, dịu dàng rút tay về, bá đạo âm lãnh một phút trước của hắn giống như chỉ là ảo giác của Tang Văn Cách: "Được." Dứt lời liền muốn nắm tay của cô dắt đi.

Tang Văn Cách nào dám để cho tay mình bị người đàn ông khác chạm vào, chỉ là bị đụng chạm đầu vai, tầm mắt kia đã như muốn giết người rồi, nếu như bị Trình Cảnh Khu dắt tay đi về, cô quả thật không dám tưởng tượng đầu gấu kia sẽ làm ra cái chuyện điên cuồng gì!

Mấp máy cánh môi đỏ hồng, cô đi theo Trình Cảnh Khu, hai người cùng bước đi. Mắt to nhấp nháy, muốn quay đầu lại nhìn, lại không dám, ngược lại cô nhận thấy được ánh mắt sau lưng càng lúc càng bỏng người, dường như có thể đốt cháy phía sau lưng cô luôn vậy.

Thật vất vả trở về nhà, ba mẹ đang ngồi ở trong phòng khách uống trà thấy bọn họ trở lại, cả hai người mang bộ dạng vui vẻ như việc sắp thành, thừa dịp Trình Cảnh Khu nói chuyện với ba mẹ, Tang Văn Cách dò xét thấy có lờ mờ liền len lén chạy ra khỏi cửa nhà.

Mới vừa đi ra cửa, còn chưa kịp tới đường mòn liền bị đôi tay gấu bắt lấy cái eo nhỏ nhắn kéo qua, sau đó cái miệng rộng trong nháy mắt liền đáp xuống như thiêu đốt, chờ đón cô chính là xúc giác nơi bàn tay hắn thắm đỏ vào bên trong áo cô, Tang Văn Cách nức nở kêu thật lâu hắn mới buông ra —— đang ở lúc sung sướng cướp cô.

Hùng Thần Giai ở trên làn môi cô cắn một cái: "Ai cho em cùng tên người rừng kia dựa vào nhau gần như vậy, còn để cho hắn hôn chỗ này nữa?!" Ngón trở điểm một chút lên trán Tang Văn Cách, sau đó giống như muốn rửa đi, hắn ở trên trán cô hôn thật lâu, trên mặt còn mang theo biểu tình nhất quyết không tha, vô cùng bất mãn nhìn chằm chằm cô.

"Em cũng không muốn... Anh ta có hôn em sao?" Bị lời nói của Trình Cảnh Khu hù sợ, Tang Văn Cách căn bản không có chú ý tới trán mình có bị hôn hay không. "Ngược lại là anh đó, sao lại tới đây?"

"Anh không thể tới sao?" Hùng Thần Giai bị cô hỏi càng thêm bất mãn, "Nếu anh không đến, em có phải cũng không tính về nữa không?!" Hắn không có cô cả đêm cũng không ngủ được, cô thì tốt rồi, sáng khoái tinh thần, còn có thời gian rồi rảnh cùng tên người rừng tàn bạo nữa!

Tang Văn Cách bắt đắc dĩ thở dài: "Em không phải có ý này. Không phải em đã nói nhiều nhất là chủ nhật sẽ trở về sao?"

"Anh nhớ em lắm." Bàn gấu nào đó cũng không ngưng ngừng, trực tiếp bế cô lên ôm vào trong ngực, bộ dạng hận không thể bỏ cô vào túi mang đi, "Không có em ở bên anh ngủ không được, tối hôm qua anh cũng không ăn cơm."

Lông mày nhíu lại: "Chưa ăn cơm? Anh nói anh chưa ăn cơm mà lại chạy tới đây hả?"

Thấy thần sắc công chúa không tốt, Hùng Thần Giai lập tức mất dè dặt mới lo sửa chuồng: "Lúc này cũng có ăn. Ăn bánh rán trái cây." Thím ven đường bán, ba đồng rưỡi một cái, vừa rẻ lại giàu nhân ái, dù sao cô không có ở bên cạnh hắn cũng không cảm thấy đối.

Tang Văn Cách lại thở dài, lần này cảm thấy thật bất đắc dĩ, vỗ vỗ mặt Hùng Thần Giai, nhìn hắn mỉm cười: "Ngày mai em sẽ về, không cần lo lắng, biết không?"

"Nhưng anh rất rất nhớ em." Bàn gấu nào đó cố nướng cặp mắt tỏ ra thuần khiết —— về mặt cố tỏ ra ngây thơ nhưng hắn càng làm lại càng thấy rất buồn cười, nhưng Tang Văn Cách vẫn mềm lòng, thấy hắn như vậy trong nháy mắt lòng liền mềm nhũn cả ra, "Cùng anh trở về được không? Anh không muốn em ở lại chỗ này, người đàn ông kia cũng ở đây, anh không thích em gặp mặt hắn." Chủ yếu hắn vẫn sợ cô phát hiện thật ra Trình Cảnh Khu so với Hùng Thần Giai hắn tốt hơn gấp trăm lần, sau đó liền vứt bỏ hắn.

Tang Văn Cách nháy nháy mắt, Hùng Thần Giai cảm thấy lòng cô đang rất giãy giụa, vì vậy bàn gấu nào đó không ngừng cố gắng bồi thêm: "Em không ở bên anh ăn không ngon ngủ cũng không yên, ngay cả đi bộ cũng không chú tâm, mới vừa rồi tới đây thiếu chút nữa là anh bị xe đụng rồi!" Lời nói này thành công làm Tang Văn Cách càng thêm dao động, một hồi lâu mới như quyết định xong nói: "Vậy anh ở chỗ này chờ em, em trở về nói ba mẹ một tiếng đi."

Chỉ thấy bàn gấu nào đó một giây trước còn nửa chết nửa sống bây giờ lại lập tức trở nên vô cùng phấn chấn, hắn say mê cuồng nhiệt ở trên miệng Tang Văn Cách hôn một cái, sau đó bắt đầu thúc giục cô: "Vậy em đi nhanh đi, nhanh đi nhanh đi!"

Cau mày, Tang Văn Cách có chút im lặng, hắn có cần phải trở mặt nhanh như vậy không? Nhưng lời đã nói ra, cô cũng không thể thu hồi lại, lại nói cô cũng thật sự rất lo lắng nếu như để cho con gấu nào đó trở về một mình hắn có thể bị xe đụng hay không —— cô nhìn thấy rõ ràng, cổ áo của hắn có dính dấu bụi bặm thật lớn, quần màu đen mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng cũng có vẻ rất bẩn thỉu, hiển nhiên cho thấy lúc vừa tới đây cho dù không có xảy ra tai nạn xe cộ, tuyệt đối là đã vấp ngã.

Dưới cặp mắt chờ mong của Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách từng bước một quay đầu rồi khỏi, mỗi lần quay đầu lại nhìn hắn cô luôn có thể nhìn thấy hắn cười toe toét miệng rộng vô cùng vui vẻ, bắt đắc dĩ cô lắc đầu một cái, đã đồng ý với hắn, dĩ nhiên cũng phải nói ba mẹ một tiếng rồi mới đi được, chỉ là, dùng lý do gì là tốt nhất đây?

Cô mang theo khổ não lẻ mề bước đi, để lại bàn gấu nào đó nấp ở trong góc tường vẽ vòng tròn đợi cô trở lại rồi cùng hắn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

Chúng ta cùng nhau về nhà, trở về nhà của anh

Cho tới bây giờ Tang Văn Cách cũng không biết thì ra ngồi xe lửa là một chuyện khổ sở đến như vậy.

Nhờ thân hình của Hùng Thần Giai cao lớn, cuối cùng hai người cũng an toàn thành công chen lên xe lửa, tìm được chỗ ngồi của mình, hành lí hai người mang theo cũng không nhiều, chỉ có một cái vali nhỏ tùy thân, bên trong chứa vài bộ quần áo để thay đổi —— tất cả đều do Hùng Thần Giai sắp xếp, còn có một túi thức ăn, tay xách nách mang gì đó, cũng toàn do Hùng Thần Giai mang, trên tay Tang Văn Cách chỉ có một cái túi xách, bên trong chứa chút khăn giấy và điện thoại di động, nhiều đây là do cô tăng cường yêu cầu bạn gấu nào đó chia cho cô cầm!

Cô ngồi vào chỗ của mình rồi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Hùng Thần Giai nhét cái vali vào ngăn hành lí trên đầu, lại nhìn thân thể nhanh nhẹn của hắn nhảy xuống, còn thuận tiện giúp đỡ một ông lão tuổi hơi lớn bên cạnh đi tới, môi hồng không khỏi tràn ra một đường cong dịu dàng.

"Cười cái gì?" Thân thể cao lớn ngay sau đó ngồi xuống, bẹo mặt cô một cái, Hùng Thần Giai có một loại hưng phấn và mong đợi khó nói lên lời, tính tình của hắn cũng bắt đầu trở nên ôn hòa hơn. "Có phải rất nóng không?" Mặc dù có mở điều hòa, nhưng người thật sự quá nhiều, không khí khó tránh khỏi oi bức hơn.

Tang Văn Cách mỉm cười lắc đầu một cái, kéo cánh tay của hắn tò mò hỏi: "Xe lửa đều như vậy sao?" Cô ở trong TV thấy cũng không phải như vậy! Trên ti vi xe lửa đều khô sạch rộng rãi, xem ra còn có thể sánh ngang với khoang hạng nhất trên máy bay nữa, còn tình hình trước mắt, vừa chen chúc vừa nóng bức, toàn bộ không gian tràn ngập một loại quái dị không thể gọi tên. Ai kêu hai người tự nhiên cao hứng chuẩn bị trở về thăm cha mẹ của Hùng Thần Giai đây? Có thể mua được vé coi như là tốt rồi, nhiều người thậm chí phải đứng ở lối nhỏ.

"Đến nông thôn chỉ còn một chuyến xe lửa, cho nên so với những chuyến khác chen lấn nhiều hơn, anh nói chúng ta nên ngồi máy bay em lại không chịu." Nói cái gì mà muốn ném thử một lần cái cảm giác năm đó lúc hắn ngồi xe lửa đến thành phố S, trời mới biết bảy năm rồi, lần này xe lửa mặc dù còn treo móc số gì đó, nhưng không còn như xưa nữa rồi!

"Ồ nông thôn có sân bay sao?" Tang Văn Cách bĩu cái miệng nhỏ nhắn, "Không có phi trường, không phải chúng ta lại phải từ phi trường chuyển xe thêm một lần nữa mới tới nhà anh sao? Ngồi cái này mặc dù chậm một chút lại đỡ bấn chen lấn chút, nhưng nó trực tiếp đến trấn nhỏ sau đó về nhà không phải tiện hơn sao?"

Hùng Thần Giai lẳng lặng nhìn cô, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười. Cô là công chúa được yêu chiều ở trong hũ mật lớn lên, vì thế kinh nghiệm chuyến đi này đối với cô mà nói trừ mới lạ thì chỉ có hành hạ thôi, ngay cả hắn năm đó hai mươi, tuổi trẻ tuổi nhiệt huyết cũng ghét ngồi xe lửa đến tận xương tủy, huống chi là cô đây? Cô chỉ là muốn xem những thứ quen thuộc trước kia của hắn, từng cái từng cái một bù lại mà thôi. "Vậy thì tự mình lái xe là được? Lái xe là được rồi, thậm chí so với xe lửa còn nhanh hơn đấy chứ!" Xe lửa phải cần ba ngày, lái xe nhiều lắm một ngày là đã đến rồi.

"Em không để cho anh lái xe chạy trên đường cao tốc suốt cả một ngày một đêm đâu." Tang Văn Cách nhìn hắn một cái, xem thường nói, sau đó buông lỏng cánh tay hắn, ở trong túi nhựa lấy ra một chai nước suối, mở nắp đưa đến bên miệng hắn.

Bạn gấu nào đó vô cùng hưởng ứng liền uống vài ngụm —— hắn cảm thấy rất nóng, so sánh với người bình thường người càng cao tục tăng càng sợ nóng hơn.

"Không biết cha mẹ của anh là người như thế nào nhỉ?" Tang Văn Cách thu hồi chai nước, đem nắp vặn lại, lăm băm nói.

Hùng Thần Giai cười cười, cầm tay nhỏ bé của cô hôn lên mu bàn tay mềm mại: "Bọn họ đều là người nhà quê thật thà, cả đời chỉ biết trồng trọt, chưa bao giờ đi qua trấn trên hay nơi xa hơn khác." Đoán chừng khi họ nhìn thấy hắn mang về một cô vợ xinh xắn như vậy sẽ bị dọa sợ không ít. "Bọn họ sẽ thích em, cái người vừa xinh đẹp lại khéo léo này." Ừ, thật ra thì hắn cũng rất vui.

Mắt to long lanh tức giận thoáng nhìn hắn, Tang Văn Cách nghiêng đầu xem phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng vành tai ửng hồng lại nói rõ tâm sự ngượng ngùng của cô. Hùng Thần Giai cười híp mắt nhìn chăm chăm cổ cô, tầm mắt hắn nóng hừng hực làm Tang Văn Cách không chịu được quay trở lại, chống lại ánh mắt không chút kiêng kỵ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến mức muốn nở ra máu: "Anh nhìn cái gì đó!"

"Anh xem vợ anh đẹp mắt." Hắn không chút nào ngượng ngùng nói lớn, một chút cũng không để ý trong toa xe đang có rất nhiều người, tự nhiên muốn ôm giai nhân vào lòng, hắn bị Tang Văn Cách đẩy cái mặt ra nên vô cùng bất mãn nhìn một vòng mấy người xung quanh tròn mắt, vẻ mặt cực kì hung ác làm người ta sợ tới mức không ai dám đưa mắt nhìn về hướng bên này nữa.

Mặt Tang Văn Cách càng ngày càng hồng, thấy thế, Hùng Thần Giai cũng không dám tiếp tục trêu chọc cô, chỉ ôm cô nhẹ nhàng đung đưa, cúi đầu hỏi: "Em còn chưa nói cho anh biết ngày hôm qua em dùng lý do gì đi theo anh?" Cô chỉ đi vào một chút liền trở ra, theo điều tra của hắn, ba vợ tương lai hắn không phải là người dễ thương lượng như vậy.

Đôi mắt lung linh nhìn về phía hắn, Tang Văn Cách mỉm môi cười cười: "Em nói trường học cần phải thêm người đối bài thi, cứ như vậy." Ai kêu ba cô là quân nhân quan niệm hết sức nghiêm trọng, cho dù không muốn cô đi cũng sẽ không làm trái với ý của cấp trên —— cho dù đó là cấp trên của cô.

Bất đắc dĩ: "Thật là lý do tốt, vậy còn em làm thế nào mà xin hiệu trưởng nghỉ được vậy?" Vừa trở lại không bồi hắn mà lại thu xếp đồ nói muốn cùng hắn hỏi hương thăm hai ông bà già, còn mạnh mẽ vang dội lập tức gọi điện thoại cho hiệu trưởng xin hai mươi ngày nghỉ, lão già kia cũng đồng ý thật mới ghê

chứ! Trường học không phải đang cần giáo viên sao? Thời gian thi tốt nghiệp trung học cũng sắp đến rồi, lão già kia lại còn đáp ứng ngày phép?!

Tang Văn Cách nhún nhún vai, lắc lắc tay, bộ dáng yêu kiều chọc cho lòng Hùng Thần Giai bị đảo động, không nhịn được hôn cô một cái, cũng may lần này không ai thấy, Tang Văn Cách cũng mắt nhắm mắt mở tha cho hắn lần này: "Em chỉ nói muốn cùng thầy Hùng xin hai mươi ngày phép, ông ấy liền không hề nghĩ ngợi mà đồng ý liền, em cũng không biết tại sao nữa." Cảm giác là lạ.

Trông mặt đen nhũn lại, Hùng Thần Giai cố gắng nén cười, suy nghĩ cả buổi, thì ra bởi vì hắn, đoán chừng lão già kia đối với khí thế ngày đó khi hắn xông vào phòng làm việc vẫn còn sợ lắm, nếu không làm sao có thể dễ nói chuyện như vậy chứ?

"Gấu, anh nói xem vào trong trấn mình nên mua thứ gì làm quà đây?" Tang Văn Cách lại làm về mặt khổ não nín lấy ngón tay của hắn kéo kéo, trong lòng cực kì rối rắm. Cô chưa từng gặp qua vợ chồng nông thôn chất phác nào, nên tặng gì cho phải đây? Vốn là cô định là mua ở thành phố S rồi mang về, nhưng Hùng Thần Giai nhất quyết không chịu để cho cô cầm nhiều đồ như vậy, cuối cùng làm cho cô không thể mua được gì. Trước kia có chú bác cô đi nào sinh nhật, họ chỉ muốn thứ đắt tiền không cần tâm ý, nhưng lần này rõ ràng không giống nhau.

"Đừng nóng vội." Hùng Thần Giai sờ sờ đầu cô, hắn thật sự yêu cực kỳ bộ dạng như cô gái nhỏ đáng yêu này của công chúa, "Em có mua thuốc bổ quý giá gì cho họ thì họ cũng không biết, nói không chừng còn không dám ăn mà để đến quá hạn luôn đấy. Chờ đến trấn trên chúng ta từ từ đi mua, được không?"

Tang Văn Cách nhìn hắn, gật đầu một cái, lại tiến sát vào trong ngực hắn, trời sanh cô thể chất yếu đuối, sợ lạnh không sợ nóng, cho dù mùa hè trên người cô vẫn lạnh như băng, Hùng Thần Giai ôm cô hết sức thoải mái.

Cô cứ như vậy mà nằm trong ngực hắn, khéo léo đặt đầu trên bả vai hắn, môi anh đào nhẹ nhàng khép mở, nhỏ giọng nói: "Gấu, chúng ta cùng nhau về nhà." Trở về nhà của anh, để cho lòng của anh thêm trọn vẹn, không còn có tiếc nuối nữa, để cho anh hạnh phúc, cũng là cho chính cô hạnh phúc.

Trông mặt đen rõ ràng sừng sốt một chút, bàn tay ngay sau đó ôm cô càng chặt hơn, Hùng Thần Giai cũng từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng nở một nụ cười dịu dàng và thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123

Cầm dục quả nhiên không nhân đạo

Sau khi kết thúc chuyến đi ba ngày, Tang Văn Cách có cảm giác xương mình muốn đứt rời hơn phân nửa, cô làm thế nào cũng không nhớ được là cô đã ngồi hô hấp trong cái không khí oi bức đó được bao lâu, và cô lại càng không có được một giấc ngủ ngon lành. Cô khó chịu, Hùng Thần Giai so với cô lại càng khó chịu hơn, hắn chịu khổ ăn uống, cũng không thấy khổ sở chút nào, nhưng nhìn bộ dạng Tang Văn Cách không thể thích ứng thì lại làm cho lòng hắn như lửa đốt, ba ngày qua hắn cũng rất đau khổ.

Hơn nữa trong chuyến đi ba ngày này, trong toa xe người đi rồi lại đến cứ thay đổi từng tốp, trong đó không thiếu mấy tên cả gan dám mon men đến gần, Hùng Thần Giai có cảm giác mình bị kìm nén muốn nổ tung rồi! Nếu không phải vì Tang Văn Cách đa mặt mộng, hắn còn không ở ngay trước mắt những tên không biết phân biệt kia mà hôn mặt cô đến chết đi sống lại sao! Thật vất vả vất được bình đầm chua ra ngoài, nhưng vừa ra trạm xe lửa lại bị người khác nhét tiếp một bình nữa!

Trông mặt đen trùng còn lớn hơn cái chuông đồng, nếu như ánh mắt có thể giết người, đoán chừng giờ phút này cái gã đứng trước mặt hắn đã chết không dưới mấy trăm lần.

"Tiểu thư, không biết cô muốn đi nơi nào? Nếu như không ghét bỏ, tôi có thể đưa tiểu thư một đoạn." Cái gã đó cười đến mắt cũng híp lại, đôi mắt tam giác nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn này mặc dù mang theo một tầng mệt mỏi nhưng vẫn không che giấu được khí chất trời sanh, ngũ quan tinh xảo đẹp mắt quả thật không giống như người nhà quê. Tại cái nơi nghèo khổ lại hoang sơ này, bình thường có thể thấy một cô có dáng dấp không tệ đã không dễ dàng rồi, chứ đừng nói chi là cô gái không chỉ có tướng mạo xinh đẹp mà khí chất lại xuất chúng trước mặt hắn đây, nước da trên tay cô ấy giống như bạch ngọc vậy, vừa nhìn biết ngay là một cô gái sống an nhàn sung sướng trong nhà có tiền, nếu như hắn nguyện ý bỏ qua mới có quý.

Có xe tốt còn không cura đồ con gái sao?!

Hùng Thần Giai cắn răng vang lên tiếng cạc cạc, hận không thể cho một quyền vào mắt cái gã đầu heo không biết nhìn người này chết đi!

Hắn vừa định mở miệng mắng người, Tang Văn Cách lại nói trước hắn một bước: "Cám ơn, tôi không cần." Cứ như vậy, chỉ đơn giản năm chữ, nói xong liền đặt bàn tay Hùng Thần Giai vòng qua cái người đàn ông đang đứng cản đường kia, ngay cả một ánh mắt cũng không nguyện ý bỏ thí cho hắn.

Bạn gấu nào đó lập tức cười ngọt như mật, trước khi đi còn không quên nhìn cái gã đang bị đờ, đứng bất động ở hiện trường kia, đưa ra ánh mắt khiêu khích với hắn, mẹ nó, dáng dấp y chang con heo, lại còn dám đối với công chúa của hắn có tư tưởng bất chính?! Quả thật muốn tìm chết! Nhưng mà nói

đi cũng phải nói lại... Tại sao hần có cảm giác tên đầu heo kia nhìn có chút quen mắt vậy ta?

... Không thể nào đâu?! Hần gần mười năm không trở lại, coi như là nhìn nhầm người ở trong thôn cũng không có gì kỳ quái. Nghĩ như vậy, Hùng Thần Giai cũng thoải mái hơn, để mặc cho bàn tay nhỏ bé dắt mình đi về phía trước.

Tang Văn Cách cảm thấy mắt có chút mỏi, hơi xót xót, chắc là do ngủ không được ngon giấc rồi, cô mím môi hồng nhìn Hùng Thần Giai một cái, thấy hần vẫn có tinh thần như vậy, không khỏi thấy chút kỳ quái. Ba ngày qua cô dường như chưa nhìn thấy hần ngủ, lúc nào cô ngủ đầu gối này cũng ôm cô vào lòng để cho cô ngủ, theo lý thuyết hần so với cô phải mệt mỏi hơn mới đúng chứ, làm thế nào mà thần thái hần lại có thể sáng láng như vậy, mà cô thì lại mệt mỏi đến mức muốn trực tiếp nằm dài ra đất?!

Cô làm thế nào biết được, hần rồi cô bảy năm, trong thời gian đó Hùng Thần Giai đã kiên trì tập nên một loại nghị lực phi thường, cứ như thế sức chịu đựng cứ lớn dần lên, chính vì hần hy vọng một ngày có thể trở lại, nhét cô vào trong ngực mình, bảo vệ cô thật tốt, để cô trở thành một cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới. Hần chỉ cầu mong cô được vui vẻ an khang, về phần hần đã từng gặp qua hay trải qua cái gì, những thứ này đều không quan trọng. Cô không cần biết, hần cũng sẽ không để cô biết.

"Mệt hả?" Hùng Thần Giai tinh mắt phát hiện công chúa của mình ngáp một cái, hần liền rút tay từ tay nhỏ bé của cô ra, sau đó sờ sờ đầu cô, lại vòng tay qua bả vai gầy nhỏ của cô, "Nếu vậy chúng ta tìm một phòng trọ nhỏ nghỉ ngơi trước đi?"

Tang Văn Cách vốn là muốn cự tuyệt, nhưng khi cô nghĩ tới bản thân đã không tắm ba ngày, lại không thay quần áo nữa, mùi trên người khẳng định rất khó ngửi, cô một chút cũng không muốn để như vậy đi gặp cha mẹ của gấu, lại nói đi thăm trường bởi rốt cuộc cũng phải mua chút đồ, cho nên liền gật đầu đồng ý. Thấy cô đồng ý, Hùng Thần Giai liền vòng tay qua vai cô, trông mắt đen quét qua một vòng xung quanh, cũng không để ý tới kẻ từ khi ra khỏi cửa trạm xe liền có một đám người tới vây xung quanh hai người, mãnh liệt muốn lôi kéo bọn họ dừng chân ở nhà nghỉ, hần dịu dàng mang Tang Văn Cách đi tới một nhà nghỉ nhỏ gần đây. Thuê một gian phòng, cầm cái chìa khóa đi lên lầu.

Vào phòng rồi thì nên làm chuyện gì? Theo ý tưởng của Hùng Thần Giai là trước tiên kéo người yêu vào trong ngực yêu thương một hồi, nhưng chuyện Tang Văn Cách muốn làm nhất là phải tắm trước, quan niệm hai người bất đồng, tự nhiên sẽ có xung đột nhỏ.

Bị đầu gấu đè trên ván cửa, Tang Văn Cách vừa bực mình vừa buồn cười: "Anh làm gì vậy?"

"Hôn em." Hùng Thần Giai trả lời nhanh chóng, đơn giản có lực thốt ra hai chữ rồi cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ dụ hoặc của cô, đầu lưỡi có lực xâm nhập vào miệng cô, liếm hai hàm răng đều như hạt bắp nhiều lần, rồi mới vừa cuộn lấy hương vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi cô mà mút, hần hôn cho đến khi Tang Văn Cách yêu kiều hôn hén, thân thể bần rần, cả người hóa thành một vũng nước mềm mại tụt vào trong ngực hần.

"Đừng làm rộn... Ừ..." Bị bạn gấu nào đó hôn đến mức một câu cũng nói không đầy đủ, "Em muốn tắm ——" ba ngày không tắm rồi, hần không ghét bỏ, còn dám hôn nhiệt tình như vậy.

"Vậy chúng ta cùng nhau tắm." Hùng Thần Giai ở giữa bờ môi cô níu non, nội tâm bởi vì sắp sửa được tắm uyên ương mà cảm thấy một hồi nhiệt huyết sôi trào, thanh âm cũng không khỏi tự chủ trở nên khàn khàn, "Anh kỳ lưng cho em."

Nghe vậy, toàn thân Tang Văn Cách liền cứng đờ, cô mới không muốn cùng hần tắm! Không bị ăn sạch sành sanh mới là lạ!

Xem thấu ý đồ muốn chạy trốn của cô, Hùng Thần Giai liền đánh đòn phủ đầu chế trụ cái eo nhỏ nhắn của giai nhân trong ngực, "Hắc hắc" hần cười toét ra hàm răng trắng sáng, "Cùng nhau tắm, cùng nhau tắm nào!" Nói xong hần liền ôm ngang Tang Văn Cách rồi đi tới phòng tắm, đột nhiên hần tấn công làm cô sợ tới mức theo bản năng đưa tay vòng lên cái cổ của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hồng đến mức không chịu được.

Thấy thế, Hùng Thần Giai liền buông lỏng phòng bị, cho là Tang Văn Cách thật đã khoanh tay chịu trói, hần đã có thể tùy ý làm loạn, ai mà biết mới vừa ôm cô đi vào lại phát hiện không mang theo đồ để thay. Hần tuy không ngại lỏa thể trình diễn..., nhưng công chúa khẳng định không muốn, cho nên bạn gấu nào đó không thể làm gì khác hơn là sờ mũi một cái rồi tự động đi ra ngoài cầm quần áo để thay, ai biết hần chỉ vừa mới mở vali hành lý, liền nghe thấy tiếng "Cùm cùm" khóa cửa sau lưng, bạn gấu nhà ta lập tức quay đầu xem, phát hiện cửa phòng tắm đã bị khóa chặt!

Hùng Thần Giai co quắp khóe miệng, không thể tin được mình bị cô gái của mình lừa gạt, trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, cái này không phải muốn hần cấm dục sao? Có phải quá không nhân đạo không, cô không lưu tình chút nào sao?!

Nhưng đã bị khóa bên ngoài, còn có thể làm thế nào đây? Hần sao có thể xông vào..., tuy một cái khóa cửa nhỏ nhỏ cũng không thể làm khó được hần, nhưng công chúa nhất định sẽ trở mặt.

Một hồi lâu sau khi cân nhắc một chút thiệt hơn, Hùng Thần Giai không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngồi chồm hổm chống cằm nhìn phòng tắm, nhìn thấy cái cửa nhà tắm bằng thủy tinh đục gần như trong suốt chiếu ra hình bóng mảnh khảnh yếu điệu thướt tha mềm mại, hần chợt cảm thấy một hồi lửa dục ở dưới bụng đang thiêu đốt thật lợi hại, hần hận hiện tại không thể vọt vào trong phòng tắm đem cái cô gái không có lương tâm kia đè xuống phía dưới để cô cầu xin tha thứ!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124

Từ biệt bảy năm (thượng)

Lúc lừa Hùng Thần Giai một cú chớp nhoáng cô cũng không nghĩ đến hậu quả lại là... Trong phòng tắm vừa bước ra ngoài cô vốn còn rất sợ sẽ bị bạn gấu nào đó trả đũa, nhưng kỳ quái là hần lại bày ra bộ mặt tươi cười, hơn nữa vẻ mặt vô cùng ôn hòa, ôn hòa đến mức Tang Văn Cách cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng cô chỉ nghĩ chứ không nói ra. Ngại vì thời gian không còn nhiều lắm, cô cũng không muốn nán lại quá lâu, cô thay quần áo, sau đó liền đẩy Hùng Thần Giai đi tới phòng tắm, thuận tay còn ném cho hần một cái quần cụt, bạn gấu nhà ta lúc ở nhà không thích mặc quần áo, hơn nữa còn cực kì nhiệt tình yêu thích ngủ lỏa thể, áo ngủ gì đó càng cực kì ít khi nào thấy hần xỏ vào. Nhưng Tang Văn Cách đa mặt mòng, cô làm sao chịu nổi nhìn hần cứ trần truồng như vậy, vốn hần cũng không muốn để cô gái của mình xấu hổ mà chết, Hùng Thần Giai còn rất ý tứ thỉnh thoảng cũng mặc quần cụt bình thường để ngủ.

Hai người tốn khoảng một giờ mới tắm rửa xong, sau đó Tang Văn Cách liền lôi kéo Hùng Thần Giai đi ra ngoài mua đồ. Lần đầu tiên gặp trường bối, nói thế nào cũng không thể đi tay không, nhưng cô ở trong trần nhỏ đi dạo một vòng mới phát hiện thật đúng là không có đồ gì để mua cả. Chẳng lẽ muốn cô bùng hơn vài chục trứng gà tới tặng sao?!

Hùng Thần Giai thì ngược lại chuyện này hần hoàn toàn không thấy khó xử, dù thế nào đi nữa lần này hần về nhà, trừ có chút khản trương, pha lẫn áy náy và vui mừng như điên, cảm giác đó cũng chỉ có hần mới hiểu được, nhưng mà khi hần thấy Tang Văn Cách vì mua quà tặng mà hết sức lúng túng đau đầu nhức óc, hần lại càng cực kì vui vẻ hơn.

Bàn tay tùy ý chỉ chỉ: "Cứ mua cái đó là được rồi."

Tang Văn Cách không thể tưởng tượng nổi ngó hần một cái: "Anh nhất định phải mua hộp len sợi về nhà anh hả?", hần gờn sao?

Bạn gấu nào đó lúc này mới xem lại ngón tay mình lúc nãy đã chỉ bừa cái gì, sắc mặt lập tức tối đi, làm gì lại đúng lúc như vậy! "Thật ra thì tùy tiện mua một chút đồ gì là tốt rồi, không cần kén chọn kĩ càng như vậy đâu, len sợi có cái gì không tốt, mẹ anh rất thích đan áo len! Ngày mai biết đâu bà sẽ đan cho em một cái luôn đây, ừ... Màu gì đẹp nhỉ? Vàng nhạt như thế nào? Rất hợp với em đó!"

Hần tự biên tự diễn làm Tang Văn Cách cũng chịu thua luôn, lườm trước cùng hần thảo luận là không có gì tốt mà, Tang Văn Cách đành tự lực vậy. Cô dắt Hùng Thần Giai rời khỏi chỗ này, dù sao cũng là một trần nhỏ, giữ độc quyền bán hàng dường như không có, chỉ có mấy nhà bán chút quần áo bình thường, cô thật sự hối hận vì mình không mua trước rồi mang tới đây.

Trên con đường hơi hẹp, Tang Văn Cách đứng chính giữa nhìn xung quanh, rõ ràng thân thể rất mệt mỏi, nhưng tinh thần lại như bị đánh máu gà vậy, hết sức hưng phấn, nói tóm lại là một chút buồn ngủ cũng không có. Mắt to liếc mọi nơi, ngắm thấy gần trạm xe có siêu thị, cũng không nhỏ lắm, chẳng bằng cứ đi vào xem một chút.

Tự quyết định, Tang Văn Cách lôi kéo Hùng Thần Giai đi vào đó, bạn gấu nào đó tính tình cũng cực kỳ dễ chịu mặc cho cô kéo, bề ngoài hai người vô cùng tương phản làm cho vô số người đi đường đều sửng sốt, trong đó cũng không thiếu những tên đối với Tang Văn Cách lộ ra chút ngưỡng mộ, nhưng tất cả đều bị Hùng Thần Giai trộn mắt không dám nhìn nữa, trong trần nhỏ mọi người luôn đối với người lạ mặt tràn đầy đề phòng, nhất là đối mặt với một người đàn ông đáng dấp như đại ca trong giang hồ này.

Quả nhiên, Tang Văn Cách bây giờ mới hối hận mình tại sao lúc đầu lại không nghĩ đến chuyện vào siêu thị? Mặc dù những thứ kia cũng không phải là hàng hiệu gì, nhưng ít ra chất lượng tốt hơn hàng chợ nhiều. Vì vậy Hùng Thần Giai chán đến chết ngáp dài, khéo léo đi theo sau lưng công chúa nhìn cô chọn lựa lựa, cho đến khi xe đẩy đập ập đổ, xem chút không chứa nổi nữa hần mới cầm bàn tay nhỏ bé của Tang Văn Cách: "Được rồi công chúa, đủ rồi." Mua nhiều như vậy... Ba mẹ hần sẽ bị hù chết.

Thật ra thì bạn gấu nào đó cũng đã chuẩn bị đón nhận cô sẽ trừng mắt hoặc không để ý tới hần, nhưng Tang Văn Cách lần này lại ngoan ngoãn nghe theo, cô quay đầu nhìn hần một cái, cả người Hùng Thần Giai như bị điện giật tê dại khắp người, chỉ thiếu là chưa lấy mất đi linh hồn nhỏ bé của hần thôi. Bởi vì, đôi mắt to xinh đẹp đang nháy nháy mắt nhìn hần: "Nhưng em còn muốn mua thêm mấy món nữa." Lòng mi thật dài tựa như cánh quạt phe phẩy, đôi ánh mắt sáng ngời càng thêm đẹp mắt, cả người mặc váy trắng đứng ở đằng kia, không khác gì tiên nữ.

Hùng Thần Giai đột nhiên có một loại cảm giác áy náy vì đã ngăn cản cô mua đồ, cô muốn mua thì mua, hần cái gì cũng không nhiều chỉ có tiền là nhiều, hơn nữa, điều này cũng có thể thấy công chúa của hần đối với chuyện sắp gặp mặt cha mẹ chồng tương lai rất thận trọng và khản trương, có phải đại biểu cho việc cô thật ra cũng rất rất thích hần không?

Hần buông tay cô bày tỏ việc sẽ không can thiệp, Tang Văn Cách nhìn hần cười một cái, sau đó liền vút bạn gấu nào đó sang một bên hoàn toàn không thêm đề ý nữa.

Cuối cùng, khi hai người bỏ qua một bên tất cả ánh mắt khiếp sợ mà tính tiền rời khỏi siêu thị, Tang Văn Cách nhìn về phía đồng hồ mặt ủ mảy ề, không có xe, làm sao đi đây?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bao phủ một đám mây đen u ám, Hùng Thần Giai bắt đầu cười cười, bỏ mấy túi đồ trong tay xuống dưới đất, ngón tay thon dài nâng lên cầm Tang Văn Cách, nhẹ nhàng ở trên bờ môi của cô hôn một cái, dịu dàng hỏi: "Biểu hiện này là thế nào đây?"

"Mua quá nhiều, làm sao mang đi đây?" Tang Văn Cách giương mắt nhìn hần, "Em không thấy xe taxi."

Hùng Thần Giai không nhịn được cười lớn, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của cô: "Công chúa em xem, chỗ này là vùng quê sơn dã ngay cả nơi bán xe cũng

không có, lấy đầu ra xe taxi?" Ủ thì... Xe ôm cũng có, đáng tiếc, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho cô ngồi, đừng nói việc toàn là đàn ông lái, ngay cả con gái lái hẳn cũng không cho cô ngồi! Ai biết những người đó có lòng dạ xấu xa coi trọng công chúa nhà hẳn rồi hạ độc thủ hoặc là có tư tưởng xấu gì với cô không?!

(Bạn tác giả Ưu không nhịn được chạy loạn vào: choáng nha Đại Hùng người nghĩ nhiều quá!)

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tang Văn Cách phồng má, hồi hận muốn chết mình không đồng ý để cho hẳn lái xe tới, bây giờ đồ đạc nhiều quá một bước cũng khó đi!

"Không có việc gì, đi theo anh." Bộ dạng của cô thật sự quá đáng yêu, Hùng Thần Giai không nhịn được lại hôn lên má phún một cái, xóc mấy túi lớn túi nhỏ trên đất lên, chỉ chứa mấy túi thuốc bổ nhẹ nhàng cho Tang Văn Cách xách, chân to đi chuyển mang theo cô đi tới bãi giữ xe kế bên siêu thị —— nơi đó có rất nhiều các loại xe, từ xe đạp đến xe con đầy đủ mọi thứ.

Tang Văn Cách không rõ việc gì theo sát Hùng Thần Giai, mắt to chớp chớp, rốt cuộc cũng không hiểu rõ hẳn đang làm gì, ngược lại liếc mắt phát hiện có một chiếc xe uy long nổi bật nhất, sau đó có chút chần chờ hỏi: "Gấu, anh xác định đại đa số người trong trấn nhỏ này đều là nhà bình thường hết hả?" Người thường làm sao mua được chiếc Mercedes, còn là số lượng có hạn trên thế giới nữa chứ?!

Cô không nhịn được, dùng ánh mắt tràn đầy hoài nghi nhìn về phía Hùng Thần Giai, mong đợi hẳn nói với cô thật ra chỗ này có bí mật gì đó hay là có nhiều cao nhân muốn mai danh ẩn tích. Kết quả lại nhận được ánh mắt bất đắc dĩ của hẳn, sau đó bạn gấu nào đó liền ngừng lại trước mặt chiếc xe Mercedes kia: "Ngốc à, đây là xe của chúng ta đó."

"Ồi?!" Tang Văn Cách giật mình nhìn hẳn: "Ồ đâu ra?!" Bọn họ ngồi xe lửa tới, ở đâu ra xe chứ?

"Lúc em ngủ trong lòng anh, anh đã gọi bắt Tiểu Ngũ chạy xe đến đây." Ngày hôm qua hẳn gọi, hôm nay vừa lúc mang đến.

Tang Văn Cách lắc đầu, quả nhiên là có hiệu suất...

Đem mấy thứ bỏ vào cốp sau, Hùng Thần Giai dắt tay Tang Văn Cách đến cửa xe, mở ra để cô ngồi ở ghế sau, sau đó hẳn tự mình cầm chìa khóa đi về phía ghế lái, lúc này Tang Văn Cách mới hiểu, thì ra người này đã sớm chuẩn bị tốt hết rồi, cô vừa rồi rối rắm làm gì!

Khẽ ngáp một cái, tất cả chuẩn bị xong thì cô ngược lại muốn ngủ rồi.

Ngón tay thon dài linh hoạt nắm chặt tay lái, Hùng Thần Giai từ trong kính chiếu hậu thấy bộ dạng Tang Văn Cách, khóe miệng không khỏi tràn ra một cái cười mỉm nhẹ nhàng, hẳn đưa tay mở máy điều hòa không khí, điều chỉnh nhiệt độ trong xe vừa phải, sau đó nghiêm túc lái xe.

Chiếc Uy Long cứ như vậy mà rời khỏi, để lại một đám người nhìn lán khói từ đuôi xe để lại chỉ chi chồ chồ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Từ biệt bảy năm (hạ)

Thôn Ba Hứng từ trước đến giờ tương đối nổi danh trên trấn nhỏ, bởi vì so với những thôn khác coi như tương đối khá hơn, mặc dù không hơn phú nông, nhưng trên căn bản là nhà nhà ấm no không có vấn đề gì, trong thôn thậm chí còn có những người xây nhà lầu nữa. Nhưng dù sao cũng chỉ là số ít, đại đa số nhà ở đây vẫn là gạch đất mái ngói, dựa vào trồng trọt mà sống, trong thôn chỉ có một ngôi trường tiểu học, do mấy thôn cùng bắt tay xây dựng thành, học sinh cũng không nhiều lắm, các cấp đều có, giáo viên lại càng ít ỏi, bình thường đều là một người đảm nhận năm lớp.

Xe mà người trong thôn thường xuyên thấy nhất chính là máy kéo và xe ba bánh, thỉnh thoảng nhìn thấy một chiếc xe con là đã có thể làm nhiều người hưng phấn bàn luận cả buổi rồi, cho nên, khi một chiếc Uy Long vô cùng phách lối lái vào, có thể tưởng tượng được các hương thân khiếp sợ và tò mò thế nào. Mà chiếc xe thoát nhìn vô cùng chói mắt xinh đẹp này lại không phải đi ngang qua thôn mà là lái vào thôn, có người thậm chí còn đuổi theo phía sau xe, họ muốn nhìn một chút người ngồi bên trong xe là những người thế nào. May cho người trong thôn là đường lồi lõm nên xe chạy rất chậm, nên bọn họ cũng không bị mất đầu.

Tang Văn Cách tò mò quan sát cảnh sắc xung quanh, lại nhìn phía sau có mấy thôn dân vẫn còn đi theo, chân mày xinh đẹp cau lại: "Chuyện gì xảy ra vậy, bọn họ sao vẫn đi theo chúng ta?"

Hùng Thần Giai hơi ngoái lại, trông mắt đen nhìn phía sau liếc một cái: "Bọn họ thấy kỳ quái thôi. Trước mặt chính là nhà anh rồi, lập tức tới ngay, có một không?"

Cô lắc đầu: "Không mệt."

Xe đến trước một ngôi nhà nhỏ rồi ngừng lại, mắt to của Tang Văn Cách sáng lên, gốc cây bạch quả này với cái cây trong tấm hình cô đã từng thấy của gấu giống nhau như đúc! Ngôi nhà nhỏ trước mắt này hình dáng vẫn giống trong hình, chỉ là so sánh với năm đó nó mới hơn, hiện tại nó đã có nhiều dấu vết sứt mẻ, tường và mái hiên thậm chí đã bắt đầu tróc ra. Trong sân như cũ trồng chút rau dưa, nhưng đa số đều chưa có trái, dưa chuột lười biếng bò tới trên cây trúc, cành lá ố vàng, mấy quả dưa và trái cây đều nhỏ nhỏ, xem ra giống như là hoang phế bỏ lâu, hoặc như là vườn tược trồng không có người tưới cây, bón phân hay bắt côn trùng.

Đôi tay cầm lái bỗng dừng nắm chặt hơn, đáy mắt Hùng Thần Giai nhanh chóng dâng lên một tầng hơi nước, hắn muốn rút chìa khóa xe, nhưng thử mấy lần cũng không thành công.

Đôi tay xinh đẹp mảnh khảnh trắng nõn từ phía sau đuôi đến, đem chìa khóa rút ra, sau đó một bàn tay ấm áp nhỏ bé chạm vào gương mặt cương nghị của hắn, Tang Văn Cách tràn đầy thương tiếc ngắm nhìn ánh mắt hắn: "Gấu... Em muốn gặp cha mẹ của anh, chúng ta xuống đi? Bọn họ biết anh trở lại nhất định rất vui."

"... Ừ." Hùng Thần Giai cố gắng nhìn cảm giác đáy mắt trơn ướt, cầm tay nhỏ bé của cô, để tới bên môi khẽ hôn một cái, "Chúng ta cùng xuống." Nói xong liền xuống xe trước, sau đó đi tới chỗ ngồi phía sau mở cửa xe cho cô.

Tang Văn Cách nhìn hắn cười thật dịu dàng, sau đó cả người vẩy trắng mang dép lê bước xuống, ngạc nhiên phát hiện xa xa đã đứng đầy người, nhất thời cho cô có loại cảm giác mình giống như là khi trong vườn thú, mắt to chớp chớp, chậm chậm tới gần Hùng Thần Giai, nhỏ giọng hỏi: "Bọn họ sao cứ gièm vậy?"

"Họ nhìn công chúa nhà anh xinh đẹp." Hùng Thần Giai cười híp mắt ở trên trán cô hôn một cái, hắn nhìn xung quanh như gió nhẹ nước chảy, nhưng chỉ có Tang Văn Cách biết, về mặt hắn thì bình tĩnh, nhưng lòng của hắn vẫn là đang sợ hãi và khẩn trương đến mức nào.

"Đi thôi." Tay nhỏ bé sờ sờ mặt Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách nở một nụ cười ấm áp ôn nhu, dắt bàn tay to của hắn đi vào bên trong, cửa nhà cũng không khóa, chỉ khép hờ, cô dẫn đầu đưa tay đẩy cửa ra, sau đó cường ngạnh lôi kéo Hùng Thần Giai đi vào, rõ ràng cảm thấy bước chân của bạn gấu nào đó quả thật giống như bị ghim cứng trên mặt đất, bước một bước cũng thấy thật khó khăn.

Xuyên qua khu vườn nhỏ, Tang Văn Cách tỉ mỉ nhìn nhìn bốn phía, phát hiện cả khu vườn vừa bẩn vừa rách, có lẽ rất lâu không có ai quét dọn. Đi qua phòng bếp cô ghé đầu liếc nhìn, bên trong rất bẩn thỉu, củi đốt chất thành đống, trước bếp lò có một cái ghế nhỏ, trên cửa chính có dán một câu đối xuân và chữ phúc bị rách một mảng, màu cũng đã phai, dường như đã rất rất lâu không có thay mới, chum nước trong sân có một cái gáo nước úp ở trên miệng chum, trên mặt nước lượn lờ một tầng cát bụi mỏng, cả khu vườn là một mảnh hỗn độn.

Ánh mắt Hùng Thần Giai trở nên ướt át, ở trong ký ức của hắn, cha mặc dù cũng là người thô lỗ giống hắn, nhưng mẹ là người thích sạch sẽ, hơn nữa lại khéo tay nhất thôn, cho dù cha có dơ dáy lười biếng thế nào, trong nhà vẫn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, trong trí nhớ của hắn làm gì có cảnh tượng như vậy?!

Hắn không chịu trách nhiệm bỏ ra đi, mặc dù chưa từng hối hận, mặc dù cho hắn chọn lại một lần nữa, hắn vẫn sẽ chọn làm như vậy, nhưng vào giờ phút này, tim của hắn thật giống như có đao xoắn lấy, giống như có thứ gì đó rất quan trọng bị đánh vỡ vậy.

Tròng mắt đen hơi híp, dường như muốn mượn hành động này để che giấu đáy lòng đang nổi sóng của mình, Hùng Thần Giai đột nhiên có chút không dám đi vào nhà chính, hắn sợ, sợ nhìn thấy cảnh tượng gì đó sẽ làm lòng hắn tan nát.

Tang Văn Cách cảm nhận được bàn tay kia trong lòng bàn tay mình đang toát mồ hôi, cô đảo mắt nhìn sang hắn, đau lòng phát hiện ánh mắt gấu trơn ướt muốn khóc, thân hình cao lớn bắt đầu hơi run rẩy.

Đây chính là sức mạnh tình thân sao?

Môi hồng nở một nụ cười dịu dàng, cô nắm lấy bàn tay kia lắc lắc: "Đại Hùng."

Hùng Thần Giai nghe thấy đảo mắt nhìn cô: "Công chúa..." Giọng nói tràn đầy vô dụng và khổ sở, giống như một đứa bé đang bị thương, ở lúc nguy hiểm chỉ có thể tìm kiếm người thân giúp đỡ, mà Tang Văn Cách chính là người thân của hắn.

"Đừng sợ đừng sợ, Đại Hùng, không sợ." Tang Văn Cách nhón chân lên ôm lấy bả vai rộng của hắn, sau đó chủ động hôn lên môi hắn một cái: "Em giúp anh, chúng ta cùng đi vào được không?"

... Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc hắn cũng gật đầu.

Tang Văn Cách khẽ mỉm cười, đưa tay đẩy cửa chính ra, cửa gỗ lâu năm vang lên tiếng ken két mờ mờ, nhưng bên trong nhà lại không có bất kỳ phản ứng nào, tiếng bước chân của hai người dường như làm thức tỉnh người bên trong, chỉ nghe thấy một giọng nam già nua chậm rãi nói: "Hắn thúc, ông muốn mượn hạt mầm sao? Tôi đã để lên bàn rồi, ông cứ lấy đi là được."

Tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay trong lòng, Tang Văn Cách lo âu nhìn về phía Hùng Thần Giai, thấy hắn nhìn chằm chằm phía trước, bên trên hầu kết kịch liệt chuyển động, nước mắt không ngừng chảy ra.

Thật lâu không thấy ai trả lời, người đàn ông này giờ vẫn đưa lưng về phía bọn họ ngồi ở trên sofa cũ nát ho khan một tiếng, xoay đầu lại, sau đó, cái tỏ đang bùng trong tay cũng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang vô cùng thanh thúy "xoảng".

Người đàn ông kia mái tóc đã hoa râm, nếp nhăn đã hiện lên gương mặt của ông, cặp mắt kia giống y như Hùng Thần Giai, nhưng đôi mắt ấy đã có chút

vấn đục, bắt đắc dĩ, bi thương, chết lặng... biểu tình phong phú tràn ngập trong đôi mắt, hiện tại, khi nhìn thấy Hùng Thần Giai, dường như có chút hưng phấn, điên cuồng cùng với không dám tin ẩn chứa trong đó.

Hùng Thần Giai "oạch" một tiếng quỳ xuống, nhẹ nhàng kêu một tiếng "Cha!"

Hắn vốn đã tưởng tượng ra cảnh gặp lại cha mẹ, cha có thể sẽ lấy cây chổi đánh hắn, cũng có khả năng sẽ muốn đuổi hắn đi, nhưng hắn không nghĩ tới sẽ lại như tình huống bây giờ, cha hắn đã già tập tễnh vọt tới trước mặt hắn, sau đó chọt ôm cổ hắn khóc lớn tiếng lên!

Tiếng khóc vang lên, một thanh âm già nua khác lên tiếng: "Lão già ông khóc cái gì đó?" Sau đó, có một bóng dáng gù lưng từ từ trong phòng đi ra.

Cả mặt Hùng Thần Giai đều là nước mắt, miệng mở ra lại đóng, đóng lại mở, cả buổi mới đưa một tay ôm cha, một tay hướng phía mẹ đưa ra: "Mẹ, con đã trở về."

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126

Con không phải đã chết rồi sao

Hơn hai năm xa cách, hai ông bà lão cứ ở trong ngực con trai mà ôm nhau khóc rống, nước mắt chảy đầy trên những nếp nhăn, Hùng Thần Giai duỗi thẳng cánh tay ôm bọn họ, ngoài miệng là dỗ hai người đừng khóc nữa, nhưng nước mắt cứ rơi theo hai người.

Tang Văn Cách mỉm môi mỉm cười, lặng lẽ đứng ở một bên nhìn, cho đến khi Hùng Thần Giai đưa tay về phía cô, cô mới chậm rãi đi tới, ở bên cạnh ba người ngồi xuống, trong đôi mắt long lanh hiện lên một màn hơi nước cùng với nụ cười không che giấu được. Tay nhỏ bé ôn nhu chạm đến mi Hùng Thần Giai, rồi lại xoay mặt về phía hai vợ chồng Hùng gia nói: "Bác trai bác gái, Đại Hùng đã trở lại, tại sao mọi người lại khóc chứ?" Nên vui mới phải!

Vợ chồng Hùng gia lúc này mới chú ý tới bên cạnh con trai có một cô gái xinh xắn, lại nghe giọng nói dịu dàng và ánh mắt nhu hòa của cô, con trai mình lúc nhìn người ta mắt cũng không chớp cái nào, họ cũng đoán được đôi chút. Sau khi vui mừng qua đi, mẹ Hùng không khỏi bắt lấy cánh tay trắng kiện của con trai, bộ mặt lo lắng hỏi: "Giai tử, con là người thật phải không? Không phải mẹ đang nằm mơ chứ?!"

Rốt cuộc vẫn là người chủ gia đình của Hùng gia tương đối có định lực hơn, ba Hùng kéo vợ ra, vốn là thanh âm tang thương nhất thời liền có vẻ đầy sức mạnh nói lớn: "Đương nhiên là thật, bà không nhìn thấy con trai so với trước kia còn cao hơn nhiều, cũng trưởng thành hơn nhiều sao?!" Quan trọng nhất là —— coi như là mộng, cũng không thể vô duyên vô cớ lại có thêm một cô gái đi theo?!

"Cha, mẹ, là con, con thật sự đã trở lại." Hùng Thần Giai một tay ôm lấy Tang Văn Cách, một tay ôm lấy mẹ, về phần cha..... Ngay từ lúc xác định hắn không phải là giả liền tránh sang một bên, chính lúc này ông quắc mắt nhìn trừng trừng hắn y như lúc hắn còn bé! "Giới thiệu với mọi người một chút, đây là vợ con."

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách thoáng một tầng đỏ bừng, nhưng cô cũng không phủ nhận, nhìn hai vợ chồng Hùng gia lộ ra một nụ cười e thẹn, kêu một tiếng "Bác trai bác gái", liền kín kẽ không nói thêm gì nữa, mặc cho vợ chồng Hùng gia quan sát.

"Tốt, tốt, tốt!" Ba Hùng liên tiếp nói ba chữ tốt, sau đó liền đánh một đấm thật mạnh vào ngực Hùng Thần Giai, rước lấy tiếng la của Tang Văn Cách và mẹ Hùng, nhưng Hùng Thần Giai hơi hốt xem như không có gì xảy ra, cú đấm này đối với hắn chả xi nhê gì, cha đã già, quả đấm cũng không mạnh giống như năm đó, hay có thể có nhiều hơi sức đuổi theo hắn đánh hắn chạy tới cuối thôn nữa. Nghĩ tới đây, hắn lại càng thêm áy náy, thân là con của ông, hắn quả thật rất bất hiếu bất nghĩa!

"Lão già!" mẹ Hùng thét chói tai, xoay người ngăn cản trước mặt chồng, nhìn chằm chằm ông: "Ông làm cái gì đó!" Nói xong liền quay đầu, đầu tiên là nắm tay Tang Văn Cách, mắt rung rung cười hỏi: "Cô gái, con tên là gì, có thật con là vợ của Giai từ nhà bác không?!"

"Bác gái, con tên là Tang Văn Cách, bác cứ gọi con là Tiểu Cách được rồi." Tang Văn Cách trả lời vấn đề thứ nhất, trước khi trả lời tiếp vấn đề thứ hai cô nhìn Hùng Thần Giai một chút, thấy mặt bạn gấu nào đó đang khần trương chờ câu trả lời của cô, liền khẽ cười, "Con và Đại Hùng ở chung, nhưng không có kết hôn." Giai tử... Thật là một cái tên rất hay...

"Cái thằng xấu xa đáng chết này, cùng con gái người ta ở chung mà lại không chịu kết hôn?!" Ba Hùng nổi giận lập tức mở miệng mắng to, "Mày muốn cho nhà họ Hùng mất mặt sao?! Tao cho mày biết, mày dám làm loại chuyện không có trách nhiệm này, ông đây sẽ là người đầu tiên không buông tha cho mày!"

Hùng Thần Giai cực kì bất đắc dĩ: "Con cũng rất muốn kết hôn, nhưng vợ không đồng ý gả cho con thì phải làm thế nào?" Nói xong nháy mắt với Tang Văn Cách, nhận được một ánh mắt bất đắc dĩ.

Đề tài lại lần nữa chuyển dời đến mình, Tang Văn Cách lập tức cười híp mắt thoát khỏi sự kiểm chế của bạn gấu nào đó, ngược lại khoát cánh tay mẹ chồng tương lai, nhìn mẹ Hùng nói: "Đúng rồi bác gái, bảy năm qua Đại Hùng đã làm hai bác nhớ nhưng nhiều rồi, hôm nay anh ấy trở lại mua rất nhiều

quà tặng cho hai bác, chúng ta đi ra xem một chút được không?" Một câu nói liền đòi sự chú ý của mẹ Hùng đi chỗ khác, thật cao hứng đi theo cô ra cửa xem quà tặng, để lại cha con Hùng gia tỷ thí.

Ra khỏi cửa, Tang Văn Cách nhăn nải không nhũ mảy, bởi vì, trong sân đã đứng đầy người, ngay cả cửa lớn nhà Hùng gia cũng có mấy vòng người bao vây, quả thật có thể gọi là một giọt nước cũng khó chảy ra. Cô không phải kỳ thị người làng quê, nhưng loại cảm giác bị người khác vây xem này thật sự tẻ hết biết! Giống như sinh nhật mọi năm, chắc chắn sẽ có những người không biết từ đâu tới đến Tang Gia chúc mừng, tầm mắt mọi người cũng dính trên người cô, làm cho cô có cảm giác mình quả thật biến thành con khỉ trong vườn thú! Chỉ đi từ phòng chính tới cửa cô cũng thấy rất mệt rồi!

"Tiểu Cách à, xe này, xe này là của con lái về đây sao?!" Mẹ Hùng nhìn chiếc xe hơi xa hoa kia, run rẩy hỏi.

Tang Văn Cách kéo cánh tay của bà, dịu dàng phối hợp bước tiến của bà cùng đi tới chỗ chiếc xe, tận lực coi thường vô số tầm mắt dõi theo mình: "Con không biết lái xe, đây là xe của Đại Hùng. Lúc chúng con đến trần trên phát hiện không có xe nào có thể thuê chạy tới đây, cho nên mới gọi điện thoại cho bạn đưa xe đến."

"Này, đây là xe của Giai từ nhà chúng ta sao?!" Mẹ Hùng hiển nhiên rất kinh sợ.

"Đúng, là của Giai từ nhà chúng ta." Tang Văn Cách khẽ mỉm cười, mở cửa xe ra, lông mày nhũ lại, cô sai lầm rồi, cô phải gọi Đại Hùng ra ngoài dọn đồ phụ chứ...

Đang suy nghĩ, một giọng nói vang dội vang lên: "Công chúa, hắc hắc, anh tới đây!"

"Tôi vừa đúng lúc, giúp em khuôn đồ vào đi." Cô cười tủm tỉm nhìn bạn gấu nào đó.

"Tuân lệnh!" Hùng Thần Giai kéo bả vai của cô hạ xuống, ngay sau đó mở cốp sau ra, chuyển mấy món đồ ra. Trong lúc vô tình hắn thấy có mấy hộp kẹo bao bì bắt mắt, thuận tay đồ ra cho mấy đứa bé đứng cạnh bên, để bọn chúng cảm đi phần cho mấy đứa khác. Hắn còn nhìn một bà lão gù lưng lên tiếng chào hỏi: "Bác chồng, đã lâu không gặp!"

Bà lão bị một tiếng gọi bác chồng của hắn làm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau mới chỉ vào hắn, run rẩy hỏi: "Mày, mày là Giai từ?!" Cái thằng Giai từ đi tới thành phố rồi bị bắt bỏ tù sau đó lại bị phán tử hình đó sao?!

Hùng Thần Giai nhìn bà lão toét ra một nụ cười tự nhận là tiêu sái nhưng thật ra lại vô cùng hung ác nói: "Là con."

Nhìn bộ dáng hắn giống y đúc cha hắn như vậy?! Bác chồng không thể tin cũng phải tin! "Mày, tiểu tử mày không phải đã chết rồi sao?!"

Cái trán Hùng Thần Giai nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, mắt len lén liếc nhìn về phía Tang Văn Cách, chỉ sợ cô nhớ tới chuyện tại sao hắn không chết, kết quả lại phát hiện gương mặt Tang Văn Cách vẫn bình tĩnh, thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn hắn một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại có điểm mất mát, thái độ cô không thể như vậy, ít nhất —— ít nhất cũng phải nhìn hắn một cái chứ! "Khụ... Cái đó, tóm lại con không chết." Hơn nữa còn trở lại.

Mất thấy bạn gấu nào đó bị một đồng hương thân nhận ra vây quanh hắn, Tang Văn Cách mỉm môi hồng cười trộm, dù mẹ Hùng đứng ở một bên chế giễu. Tròng mắt ngập nước của ba Hùng nhìn về phía này, thấy cô đang ngắm nhìn con trai cao lớn của ông, trong mắt chứa đựng nước mắt, ba Hùng xưa nay không hay sụt sùi như vậy nên cứ lặng im mà nhìn.

Cô khẽ cười.

Vì gấu, cũng là vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Có lúc trăm mặc mới là sự trả lời tốt nhất

Trải qua một phen trắc trở, rốt cuộc Hùng Thần Giai cũng thành công trốn thoát khỏi mấy bà mấy cô phong tỏa xung quanh mình, lúc này hắn mới không thể không bội phục sự chu đáo của công chúa nhà mình.

Nếu không phải nhờ cô mua nhiều đồ như vậy, hắn làm sao có thể dùng quà tặng để đuổi người đi được?! Mẹ nó, quả thật so với ả núp còn kinh khủng hơn!

"Về thì về, còn mua nhiều đồ như vậy... lãng phí tiền làm gì? Hai ông bà già chúng ta cái gì cũng không thiếu, hai đứa cứ giữ lại tiền để dành sau này tốt hơn, tiểu Cách, Giai từ nhà chúng ta tính tình vừa thối lại lỗ mãng, con đừng ghét bỏ hắn, con cố gắng bỏ qua cho nó!" Mẹ Hùng lôi kéo tay Tang Văn Cách thao thao nói, bà tuy đã già rồi nhưng chưa đến mức mất mớ, thằng con rõ ràng bị kêu ản tử hình, thì thể của nó thậm chí được bà và bạn già đưa

đi, hiện tại hẳn lại long sanh hoạt hổ trở về, hai vợ chồng tuy nhớ con đến sứt ruột, và lại cũng đã từng tuổi này, cái gì có thể dễ xuống đều sớm buông xuống, nhưng bà vẫn hi vọng con trai có thể sống thật tốt, chỉ cần tiểu tử này có thể thuận thuận lợi lợi lấy vợ sinh con, muốn bộ xương già hay cái mạng của bà, bà cũng nguyện ý. Về phần con trai mang một cô gái về... Nhìn một cái cũng biết tuyệt đối không phải là con gái nhà người thường, Giai tử nhà bọn họ đúng là trào cao rồi!

"Bác gái, bác cứ yên tâm, Đại Hùng rất tốt, con... con rất thích anh ấy." Tang Văn Cách đỏ mặt đỡ bà đi vào trong nhà, giọng nói hiền hòa, "Về chuyện tiền mua quà thật sự cũng không tốn bao nhiêu, hai bác là trưởng bối, vốn là nên để con cái hiểu thuận mới phải, Đại Hùng nhiều năm không trở về nhà, con cũng chưa có dịp quan tâm tới hai bác, phải nói, đây là lỗi của hai văn bối chúng con."

Mẹ Hùng vội vàng cầm bàn tay nhỏ bé của cô lắc đầu liên tục: "Nói vậy gì đó! Ta và lão già cũng không thiếu ăn thiếu mặc, hiện tại Giai tử cũng đã trở về, lại mang về cho chúng ta một cô vợ xinh đẹp, hiểu chuyện như vậy, ta và lão già vui mừng còn không kịp! Chỉ muốn hai vợ chồng son sống thật tốt, trong lòng mẹ so với ai khác đều vui mừng hơn!"

... Thế nào nhì, sao bác ấy lại xưng mẹ vậy?!

Tang Văn Cách mỉm môi không biết làm sao để đáp lại, mặc dù trong lòng đã quyết định cùng gấu sống với nhau mãi mãi, nhưng cũng không có nghĩa nhanh như vậy có thể gọi mẹ một cách tự nhiên được?!

Đang lúc cô lúng túng, một bàn tay đột nhiên xuất hiện ôm lấy vai cô, gương mặt to của Hùng Thần Giai cười đến không nhìn thấy tổ quốc: "Mẹ, chúng con mấy ngày nay chưa ăn được bữa nào thật ngon, mẹ còn không mau xuống bếp nấu chút món ăn ngon cho chúng con?" Ở bên ngoài nhiều năm như vậy, hẳn quả thật nhớ muốn chết tay nghề nấu nướng của mẹ!

Mẹ Hùng lúc này mới như trong mộng tỉnh ra: "Đúng đúng đúng, con xem mẹ đã quên mất, Giai tử con mang tiểu Cách vào trong nhà nghỉ ngơi đi, tự quét dọn phòng mình một chút, mẹ đi nấu cơm cho hai đứa ngay đây!" Nói xong, bà liền vẫy tay đi tới nhà bếp, Hùng Thần Giai nhìn bóng lưng mẹ, không quên nói lớn: "Mẹ, con có mua thức ăn về, mới vừa xách xuống phòng bếp, mẹ và cha từ từ lấy!"

Mẹ Hùng đáp một tiếng, động tác nhanh nhẹn vọt vào phòng bếp, vội vã ở trước mặt con dâu và con trai thi triển bản lĩnh, làm một bàn thức ăn ngon ăn ủi ngũ tạng của bọn họ.

"Làm như vậy có được không?" Tang Văn Cách quay đầu nhìn bạn đầu gấu nào đó, "Chúng ta vừa trở về lại để cho bác gái xuống bếp à?" Có phải hay không có chút bất hiểu?

"Đây là nhà chúng ta, có cái gì không thể?" Hùng Thần Giai cười híp mắt ở chớp mũi cô hôn một cái, "Em bắt mẹ ngồi yên mẹ mới tức giận đó! Hôn nữa???? Cái gì mà bác gái, mới vừa rồi không phải mẹ cũng xưng mẹ với em sao?" Bàn tay tràn đầy thâm tình trên má trơn mềm của Tang Văn Cách vuốt ve qua lại, trông mắt đen lóe lên ý xấu cười nhạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ lên, lập tức đẩy hẳn về phía trước: "Đi mau đi mau, không cho nói lung tung!" Ông trời ơi, hẳn đã nghe được!

Hùng Thần Giai cười ha hả mặc cho cô đẩy, hai người vừa cãi nhau ầm ĩ vừa đi vào phòng của bạn gấu nào đó, lập tức ngăn cản cả người. Bởi vì cả căn phòng không nhiễm một hạt bụi, vô cùng sạch sẽ, chăn gối được gấp thật chỉnh tề, nhìn một cái cũng biết mỗi ngày đều có người quét dọn.

Đôi mắt lung linh nhẹ nhàng ngược lên, nhìn Hùng Thần Giai đang lẳng lặng không nói một lời, Tang Văn Cách dường như có thể tưởng tượng ra bộ dạng hai ông bà lão mỗi ngày đều ở chỗ này dọn dẹp phòng, trên tường treo đầy hình lúc còn thiếu niên của Hùng Thần Giai, trên tủ nhỏ đầu giường thậm chí còn để một hộp giấy vệ sinh mở ra, giống như chủ nhân gian phòng này cho tới bây giờ chưa lúc nào rời đi.

Bàn tay chợt ôm lấy eo Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai ôm ngang người yêu lên, sau đó đá cửa phòng đóng lại, ôm cô té nhào trên giường, cả cái giường đều âm áp, tán ra mùi vị của nắng. Hân vui mặt vào cổ Tang Văn Cách, thấp giọng hỏi: "Công chúa, em nói xem có phải anh rất bất hiểu, rất vô dụng không? Đã nhiều năm như vậy, anh rõ ràng còn sống, nhưng vẫn gạt bọn họ, anh để mặc bọn họ cứ sống trong nỗi nhớ nhung con trai suốt bảy năm, bây giờ trở về, bọn họ vẫn không yêu cầu ở anh bất kỳ lời giải thích nào, hai người chỉ khóc, bọn họ thậm chí còn bình tĩnh đón nhận tin anh không chết, đã trở nên giàu có hơn! Mới vừa rồi em và mẹ anh đi ra, cha cũng không hỏi anh một tiếng, chỉ bảo anh làm một người đàn ông tốt, phải bảo vệ con dâu của ông thật tốt, ngoài ra cái gì bọn họ cũng không hỏi, nhưng mà hai người như vậy anh thật sự càng cảm thấy mình là một tên khốn kiếp!"

Thân thể mềm mại vốn muốn giãy giụa nhất thời lại bất động, Tang Văn Cách mỉm cười đưa tay vuốt về chơi đùa mái tóc đen của Hùng Thần Giai, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: "Anh trở lại, nhà này đã được hoàn chỉnh, còn chưa đủ sao? Nếu như bọn họ hỏi, lúc này, anh sẽ nói thật cho họ nghe sao? Gấu, cha mẹ của anh không phải ngu ngốc. Bọn họ chỉ muốn anh trở về nhà, chỉ đơn giản như thế thôi. Trừ chuyện đó ra, chỉ cần anh bình an, chuyện gì khác đều không quan trọng."

"Đúng vậy..." Hùng Thần Giai vẫn như cũ vui mặt trong cô cô, lẩm bầm lên tiếng, "Anh đã trở lại, cái này là đủ rồi..."

Đôi mắt lung linh phát ra ánh sáng dịu dàng, Tang Văn Cách ôn nhu vuốt tóc hẳn, lẳng lặng an ủi hẳn.

Hai người cứ như vậy ôm nhau nằm ở trên giường, tất cả đều tốt đẹp đến mức không giống như thật, cũng không biết nằm bao lâu, dù sao Tang Văn Cách cũng có chút buồn ngủ —— kể từ khi xuống xe lửa cô chưa được nghỉ ngơi. Nhưng trong giây phút cô sắp đi vào giấc mộng thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, một thanh âm lớn vang như chuông đồng hết sức giống bạn gấu nào đó ở trước cửa truyền vào: "Con dâu, Giai tử, ăn cơm!"

Long trời lở đất cũng chỉ hiệu quả đến như thế, Tang Văn Cách lập tức tỉnh, thấy bạn gấu nào đó còn đề ở trên người mình, vội vàng dùng sức đẩy hẳn: "Nhanh lên một chút!"

Ba Gấu làm thế nào cũng không ngờ tới sẽ thấy một màn kịch thích trái tim già cỗi như vậy, vội quay lưng ra: "Ta chỉ tới gọi hai đứa ăn cơm thôi, cái gì cũng không thấy, thật không trông thấy! Nhanh xuống nhà đi, chúng ta ở dưới lầu chờ hai đứa." Nói xong chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, Hùng Thần Giai quả thật không thể tin được đây chính là người cha mà mấy giờ trước còn tỏ vẻ chán chường của mình.

"... Nhanh lên một chút." Tang Văn Cách sừng sốt, ngay sau đó đẩy cái bạn gấu nào đó đang bất động nằm lì trên người cô không chịu đi, "Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!"

Hùng Thần Giai bắt đầu từ trên người cô bò dậy, bắt đầu đi đứng ở một bên nhìn Tang Văn Cách chỉnh trang y phục, không cam lòng để cô dắt xuống dưới lầu, suốt quãng đường miệng hắn đều mím chặt, bộ dạng như ai thiếu hẳn mấy triệu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Đứa bé là mấu chốt trong việc muốn lấy được vợ.

Bữa trưa hết sức vui vẻ, Tang Văn Cách cuối cùng cũng biết tài nấu nướng ngon của gấu là nhờ sự chỉ đạo của ai mà được như vậy, tuyệt đối là mẹ Hùng không phải ai khác!

Sau khi ăn cơm xong vợ chồng Hùng gia vừa đẩy vừa kêu Hùng Thần Giai mang Tang Văn Cách ra ngoài đi dạo, nhưng Tang Văn Cách lại uỷ nhiệm chuyển từ chối. Ban ngày, cô không muốn ra ngoài làm tiêu điểm của mọi người, không bằng bốn người cùng nhau ở trong phòng tâm sự với nhau. Hùng Thần Giai ở bên ngoài nhiều năm, vợ chồng già hai người cũng muốn dọn dẹp một chút, cả căn nhà, ngoài căn phòng của Hùng Thần Giai ra, những chỗ khác đều đã tích một tầng bụi bẩn thật dày. Hiện tại con trai trở lại, thói quen thích sạch sẽ của mẹ Hùng lại trở lại, dĩ nhiên một phần cũng do, bà không hy vọng con dâu thấy nhà cửa mình bẩn thỉu, cho nên mới suy nghĩ biện pháp kêu Hùng Thần Giai mang vợ ra ngoài đi dạo, nào biết Tang Văn Cách lại không chịu đi, thậm chí còn muốn cùng bà quét dọn nhà cửa nữa.

Tang Văn Cách cũng không phí nhiều nước miếng mà trực tiếp cầm tạp dề của mẹ Hùng khoác lên người, sau đó đưa cây chổi cho bạn gấu nào đó, ý bảo hắn đi quét mạng nhện giăng trong nhà, bạn gấu nào đó cũng ngoan ngoãn đi làm. Cô cầm khăn ướt lau kính thủy tinh, thỉnh thoảng quay đầu lại, cô phát hiện vợ chồng Hùng gia đứng ở phía sau nhìn động tác của cô, trong đôi mắt còn lóe ra tia sáng, làm cho Tang Văn Cách thật sự giật mình. "Cái đó... Bác —— ách, cha, mẹ, hai người cũng cùng làm được không, chúng ta quét nhà sạch sẽ, mừng Đại Hùng trở về sau bao gian khổ."

Hai người như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức liên tiếp đáp ứng, lau khéo mắt rồi đi, vì một tiếng ba mẹ của cô mà cảm động đến nước mắt lưng tròng, Tang Văn Cách nhìn vừa mắc cười lại vừa buồn.

Bảy năm không quét dọn, cũng có thể tưởng tượng ra quang cảnh hoang tàn đến thế nào, trong ngoài trước sau đơn giản đều quét sạch một lần, bạn gấu và gấu cha bị phái đi vứt rác và lau vách tường, hai người phụ nữ ở trong phòng rửa chén và lau bàn ghế, bốn người phân chia hợp lý, khí thế làm việc ngất trời.

"Này! Tiểu tử thú!"

Hùng Thần Giai đang bỏ chút đồng nát sắt vụn vào trong túi nilon không rõ chuyện gì quay đầu lại, thấy cha đang nháy mắt với mình, không ngại hỏi: "Ba bị rút gân à?"

"Mày mới rút gân!" Ba Gấu bị câu này của hắn làm giận đến lập tức nhíu mày lên, "Ông đây còn chưa tới 63 rút gân cái gì?"

Hùng Thần Giai cũng không nhìn ông nữa, tiếp tục làm việc: "Vậy ba giật mắt làm gì?" Còn đá mắt khó coi như vậy, không phải rút gân thì là cái gì?

"..." Ba Gấu im lặng, "Ý tao là muốn khen mày có mắt chọn nữ phụ nữ không tệ!"

"Này còn phải đợi ba nói?!" Hùng Thần Giai tranh thủ lúc rảnh rồi xoay đầu liếc ba mình một cái, lộ ra ánh mắt vô cùng xem thường, "Phụ nữ của con đương nhiên là tốt nhất."

"Tiểu tử thú!" Ba Gấu cười lớn, thần thần bí bí hỏi, "Nói chuyện với tao một chút, mày làm thế nào lừa gạt khuê nữ nhà người ta vậy? Đừng tưởng rằng tao già rồi mắt mờ, tao còn nhớ rất rõ ràng, cô gái này chính là nguyên nhân mày bị bắt bỏ tù bảy năm trước, phải không?"

Tay Hùng Thần Giai chợt cứng nhắc một chút, ngay sau đó dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn ba mình: "Ba, có phải ba không vậy? Con cứ cho là, nếu ba biết sẽ nhìn cô ấy không vừa mắt mới phải, con trai của ba bởi vì cô ấy mới ngồi tù đó!"

"Mày tính lại dùm tao đi, tao còn không hiểu rõ mày sao?" Ba Gấu tràn đầy khinh bỉ nhìn hắn một cái, "Muốn tao nói là không cần tiểu Cách làm dâu nhà

Hùng gia ta, mày còn không náo lên với tao sao? Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của mày, lúc đó mày còn không bày ra công phu trẻ mới nửa sao, nếu như thực phải chọn lựa, tao cũng sẽ chọn cô con dâu này hơn là mày! Hơn nữa, chuyện mày ngồi tù là thế nào, trong lòng mày không phải hiểu rõ ràng nhất sao?! Con gái nhà người ta không thích mày, mày lại mặt dày mày dạn muốn quẩn lấy người ta, còn bắt cóc người ta nhốt trong nhà của mình, nếu là tao, tao cũng không muốn gặp lại mày nữa là! Vốn là lỗi của mày, mặt mũi của tao trong bảy năm qua đã bị mày bôi nhọ không ít, hiện giờ con bé đã chịu đến nhà chúng ta, tao còn chưa quỳ xuống nói tiếng xin lỗi với con bé cũng đã thật có lỗi với nó rồi, mày còn bảo tao làm mình làm mẩy với con bé sao?! Mày có bị bệnh không hả?!"

Hùng Thần Giai nhìn trời liếc mắt xem thường: "Con đây cũng không phải trở lại rồi sao?"

"Dạ dạ dạ, mày đã trở lại, còn sống sờ sờ, nhưng tiểu Cách là cô gái trước kia bị mày khi dễ, người ở trong thôn không nói làm gì, người trong nhà cũng hiểu được là được. Mày cũng là đàn ông, chuyện này còn cần tao nói cho mày biết sao?"

"Con hiểu rõ." Hùng Thần Giai tràn đầy dịu dàng nhìn về phía người trong lòng đang cùng với mẹ vừa nói vừa cười lau bát đĩa bên trong nhà, môi mông khê nâng lên, "Nên làm như thế nào con đều hiểu."

"Vậy là được rồi. Tao cũng không trông mong gì hơn ở mày, hai lão già chúng tao cũng muốn trước khi lâm chung có thể nhìn thấy được cảnh con cháu chạy nhảy đầy trong sân, mày ——"

Câu nói của ba Gấu còn chưa nói xong liền bị lời của con trai cắt đứt: "Đứa bé nhất định sẽ có, nhưng đầy cả sân thì hơi khó, con không muốn cô ấy chịu khổ." Sanh con là cửa ải gian nan nhất trong cuộc đời của người phụ nữ, lại nói muốn có đứa bé làm gì chứ? Nó chả có ích lợi gì mà chỉ góp phần đời đi sự quan tâm của công chúa với hần thôi, có cái gì tốt sao?

"Cái thằng tiểu tử chết toi ——", Bị con trai chọc giận đến dựng râu trợn mắt, ba gấu đang muốn mắng hần thêm mấy câu nữa, phía kia liền truyền đến tiếng kêu của vợ: "Lão già, trong nhà này còn một đồng y phục rách rưới, ông mau tới gom vớt đi ——", ông chỉ biết nhanh đáp lại một tiếng rồi vội vã chạy đi, trước khi đi không quên quăng lại cho thằng con một câu: "Cái thằng tiểu tử thói mày không biết tính chuyện lâu dài, con bé tiểu Cách này đáng đáp tốt, gia thế cũng tốt, mày còn không tranh thủ, cha mẹ người ta có thể đồng ý mày làm con rể sao? Không làm vợ lớn bụng, thì bao lâu nữa mày mới có thể lấy vợ về nhà hả?!"

Lời nói này làm bạn gấu nào đó bỗng hiểu ra, chỉ thấy tròng mắt đen của hần sáng lên, cả khuôn mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng vui vẻ hả hê, hần cuối cùng đã biết mình tại sao không thể bắt công chúa về nhà được rồi!

Đang lúc hần vui vẻ nổi lên ý xấu, một ngón tay xinh đẹp chọc chọc mặt hần, Hùng Thần Giai theo bản năng quay đầu, thấy Tang Văn Cách trên cao nhìn xuống hần, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn hiện lên vẻ hồ nghi: "Anh đang cười gì vậy?"

"Không có, không có gì, ha ha..." Hần vô ý thức cười khúc khích thay câu trả lời, đôi mắt lấy một cái nhìn bắt mắt di thoáng qua của Tang Văn Cách.

Cả buổi chiều mọi người ở trong không khí hài hòa sung sướng cùng nhau làm việc, thỉnh thoảng có vài vị hương thân lấy cớ như mượn xềng hay nước tương hoặc là thảo luận vụ mùa đầu tây sắp thu hoạch, nói chung là đủ loại lý do để tới Hùng gia, sau đó mượn cớ nói chuyện với vợ chồng Hùng gia, không ngừng quan sát hai vợ chồng son trong sân đang quét dọn, mấy người đó còn không quên tán dương mấy câu Giai tử thật có tiền đồ, cưới được cô vợ hiểu thuận rồi gì gì đó nữa... Hai vợ chồng già cười thật vui vẻ, da mặt Hùng Thần Giai dày thì thấy không sao cả, nhưng Tang Văn Cách không giống hần, cô vẫn cố nén cảm giác không được tự nhiên, lặng lẽ cùng với Hùng Thần Giai đem đồ bỏ đi phân loại.

Thật vất vả mới đến giờ ăn tối, xuống bếp là đầu gấu đến chết cũng không biết xấu hổ, Tang Văn Cách làm phụ bếp, vốn là cô muốn xuống bếp, nhưng ba người kia nhất trí không đồng ý, cô nói ba bữa cơm ngày mai giao cho mình xử lý mới bằng lòng bỏ qua, nhưng vẫn theo tới phòng bếp giúp một tay.

Sau bữa ăn tối hai người nắm tay ra ngoài tản bộ, đêm mùa hè vô cùng an tĩnh, thỉnh thoảng có mấy đứa bé chạy nhanh qua hai người, cười ha hả chơi đùa, làm cho lòng Tang Văn Cách cũng thấy vui muốn mỉm cười, mà bạn gấu nào đó nhìn thấy cô cười toe toét cũng liền cười theo lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Lời tác giả: không có gì bất ngờ xảy ra, chương kế tiếp.....(beta: e hèm *khụ khụ* quay lại với chủ đề “sắc nữ” của truyện, các cô nhớ chuẩn bị tinh thần cho các chương liên hoàn...)

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Len lén mới có tình thú (thượng)

Buổi tối mùa hè cái nóng không chết người giống như ban ngày, thậm chí còn có thể nói là rất mát mẻ, hai người tay nắm tay đi trên con đường nhỏ, dọc đường nhìn thấy không ít người tụ lại đánh bài ở quầy bán đồ lật vật đầu thôn, nơi đó ánh đèn sáng tỏ, cái bóng của mỗi người kéo thật dài trên mặt đất, ánh trăng sáng tỏ trên khuôn mặt của mọi người sáng như ban ngày.

Tang Văn Cách mỉm cười, quay đầu hỏi Hùng Thần Giai: "Lúc anh còn là cậu nhóc cũng giống như những người này sao?" Vừa nói còn dùng miệng bĩu bĩu, ý bảo bạn gấu nào đó nhìn về phía đám trẻ nhỏ trước mặt, bọn chúng đang vấy ở bên cạnh cửa lớn chơi đùa, có vài đứa ngoan ngoãn nghe lời, một số ngoan ngoãn dựa vào xem người lớn đánh bài, mặc dù khả năng hiểu được cũng không nhiều.

Mây rậm cau lại: "Lúc anh còn nhỏ sao có thể làm chuyện ngây thơ như vậy chứ? Những tiểu quý này thật sự quá nhàm chán, buổi tối chơi trốn tìm hả? Nhớ năm đó anh nhiệt tình yêu thích trò chọc tổ ong và vẽ vào ban đêm đấy!" Bọn nhỏ này sao có thể so với hắn chứ?!

Đôi mắt lung linh nhất thời hiện lên một tia buồn cười, Tang Văn Cách bắt đầu đi lác đác, mắt to nhìn sang bên cạnh, hai người đang đứng ở bờ đê của con sông nhỏ trước mặt, phía sau là một rừng cây nhỏ rậm rạp, loáng thoáng có ánh trăng xuyên thấu qua cành lá rọi vào mặt đất, để lại những vệt sáng vô cùng xinh đẹp.

Bạn gấu nào đó suy nghĩ một chút, bàn tay bất thành linh bất được cái eo nhỏ của Tang Văn Cách, tốc độ vô cùng mau lẹ bế bổng cô lên, tung người nhảy một cái vọt qua bên đường nương đối diện rừng cây nhỏ kia một khoảng, sau đó thả giải nhân trong ngực xuống, hắn đặt cái mông ngồi bệch xuống dưới đất, thấy Tang Văn Cách vẫn còn đứng sững sờ, đưa tay kéo cô xuống, vừa vịn rơi vào lòng hắn.

"..." Tang Văn Cách kinh ngạc tròn mắt nhìn nhìn gương mặt cương nghị trước mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác vô cùng bất đắc dĩ, "Đến đây làm gì vậy?"

Bạn gấu nào đó hắc hắc cười đen tối mấy tiếng, bàn tay gấu nóng bỏng lên lên đưa vào dưới áo khoác của cô, cả khuôn mặt cũng vui vào cái cổ thơm phức găm cắn liếm mát, bộ dạng hận không thể nuốt cả người cô vào bụng, nghe câu hỏi của cô hắn từ trong tiếng umm umm nghẹn trả lời: "Còn có thể làm gì, đương nhiên là phải làm chuyện xấu."

Cảm thấy bàn tay của bạn gấu xấu bụng nào đó sờ lên bụng nhỏ của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ lên, cách áo khoác cô bắt được cái tay không an phận kia lại: "Đang ở bên ngoài!" Quả thực quá vô sỉ mà!

Hùng Thần Giai cười một tiếng: "Vậy thì thế nào?" Thấy cô sắp nổi giận, hắn lập tức chuyển qua phương án chân chó, "Công chúa... Cho anh đi, anh rất muốn ôm em, em sờ sờ anh xem, em sờ anh thử đi, anh muốn em, muốn đến sắp nổ tung rồi!" Vừa nói hắn vừa bắt cái tay trắng nõn nhỏ bé mềm nhẵn của cô đè vào giữa hai chân mình, đồng thời còn vô cùng không biết xấu hổ từ từ di động, cho đến khi làm cả người Tang Văn Cách sắp sửa phun khói mới vừa lòng.

Mặt Tang Văn Cách càng đỏ hơn, cô muốn rút tay trở về nhưng hơi sức không đủ, còn về phần muốn ở chỗ này làm loại chuyện đó... Con gấu kia tốt nhất nghĩ cùng đừng nghĩ!

Nhưng vật nóng bỏng dưới lòng bàn tay càng ngày càng nhô ra làm trái tim cô cũng rối bởi không chịu nổi, tay nhỏ bé cứng đờ bao phủ phía trên, đôi mắt to nghiêng mắt nhìn xung quanh, không chịu nhìn về Hùng Thần Giai, rõ ràng trên mặt cô đã phát hỏa, nhưng miệng làm thế nào cũng không nói ra được lời cự tuyệt.

"Anh thật rất muốn em... Cho anh đi, công chúa ngoan, em cho anh đi mà..." Hùng Thần Giai dính sát bên cô vừa làm nũng vừa đen tối nắm tay nhỏ bé của cô tự an ủi mình, trong cổ họng còn phát ra tiếng rên rỉ vô cùng thô to, trông mắt đen nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách, thân thể cao lớn kéo cả người cô vào trong ngực, bởi vì đưa lưng về phía đê, hơn nữa bóng cây rất rậm rạp, nơi này tuyệt đối an toàn, vì vậy da mặt của bạn gấu nào đó mới càng dày hơn, ngày thường hắn tuyệt đối nghĩ cũng không dám nghĩ yêu cầu cô như vậy, nhưng hôm nay hắn liền lấy can đảm đề nghị, có thể khiến hắn vui mừng nhất chính là, Tang Văn Cách lại không cự tuyệt!

... Được rồi, hắn thừa nhận cô cũng không đồng ý, nhưng không cự tuyệt cũng đã nói lên là có hi vọng! Nghĩ tới đây, hắn không lý do càng thêm quần quýt si mê, rõ ràng là Tang Văn Cách bị hắn ôm vào trong ngực, nhưng cả người hắn cũng dính sát vào trên người Tang Văn Cách, người nào mà trông thấy cũng sẽ nhìn ra bộ dạng hai người tuyệt đối là một đôi tình nhân ân ái, nhưng chắc cũng không nghĩ tới chỗ hai người đang chạm vào nhau là gì, bàn tay của người nam đang nắm cái tay nhỏ bé của người nữ vuốt ve chỗ mập mạp giữa phần bộ hạ của mình!

Gương mặt Tang Văn Cách đỏ bừng lên, mặt mày tỉnh xảo xinh đẹp phô bày dưới ánh trăng càng thêm có vẻ chọc người triu mến, quả nhiên như một đóa hoa yêu kiều rung động, bộ dạng vô cùng mềm mại đáng yêu, trong mắt của cô tràn đầy từng quẩn, ngượng ngùng, lại còn pha chút lẳng lơ đura tình. Tang Văn Cách cho tới bây giờ cũng không phải là người nhiệt tình nóng bỏng, nghiêm túc một chút mà nói, cô còn có thể được coi là một người vô cùng đạo đức, đối với cô mà nói, sự hấp dẫn trên tinh thần so sánh với sự hấp dẫn trên thân thể dễ dàng làm cho cô động lòng hơn. Từ lúc cô hiểu ra mình sẽ không bao giờ động lòng vì Trình Cảnh Khu nữa, cô liền nghĩ đến cuộc sống sau này sẽ giống như thế nào, cô đã từng cho rằng một nửa kia trong tương lai của mình sẽ là một người lịch sự nho nhã không coi trọng tình dục, nhưng việc đời thường không như mơ, người đàn ông của cô không chỉ không lịch sự nho nhã, thậm chí còn có thể nói là nhìn như dân giang hồ, tính tình lại nóng nảy bá đạo!

Nhưng ngay cả như vậy, Tang Văn Cách lại phát hiện chính mình một chút cũng không tiếc nuối.

Vì vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đỏ lên, nhưng cô cũng không nói gì, chỉ suy nghĩ vẩn vơ về quá khứ, làm bộ như không biết có người nào đó đang cầm tay của mình làm chuyện lưu manh hạ lưu kia.

Cô lui một bước, cũng không đại biểu Hùng Thần Giai nguyện ý bỏ qua như vậy.

Trông mắt đen nhìn tới nhìn lui, lúc đang làm chuyện như vậy, Hùng Thần Giai bỗng phát hiện đầu óc mình có thể sánh ngang với Einstein. Hắn nhẹ nhàng gặm một cái lên da thịt mềm mại trên gáy Tang Văn Cách rồi từ từ rời đi chuyển đi xuống, hàm răng linh hoạt cắn cái vạt áo khoác của cô ra, rồi nhẹ nhàng mút ở phần xương quai xanh, vì da thịt bạch ngọc này mà làm ra những dấu hôn khéo léo mê người.

"Gấu ——" khi môi lưỡi của hắn chuyển dời đến bộ ngực của cô, Tang Văn Cách cũng nhịn không được nữa mà lòng tràn đầy kinh hoàng, nhưng một

cái tay đã bị hấn đặt tại nơi đó, chỉ còn lại một cái tay tự do cô sao có thể là đối thủ của người nào đó chứ? Vạn nhất bất đắc dĩ, Tang Văn Cách chỉ có thể yếu ớt kêu thành tiếng, lại không dám phát ra thanh âm quá lớn, quảy bán đồ lật vật đầu thôn lúc này cách nơi này không gần, nhưng dù bọn họ không thấy rõ nhưng chắc chắn họ cũng sẽ nghe được tiếng cô nên cô thật sự không muốn mạo hiểm như vậy. "Đù rồi, ù rồi —— a ——"sau khi lên tiếng kinh hô, tay nhỏ bé lập tức che môi của mình lại, bởi vì, chỉ vì một con gấu vô lương nào đó đã kéo áo khoác của cô mở ra, đã vậy hấn lại còn cách áo lót ngậm một bên đầu vú mềm mại nữa!

Tang Văn Cách thật vội, nước mắt cũng lạch cách cách rơi xuống, trước ngực truyền đến xúc cảm liếm mút quen thuộc, cô cảm giác rõ ràng hàm răng bén nhọn của Hùng Thần Giai đang cắn đầu vú của mình mà nhay mút, vốn cô cho là hấn dùng tay cô làm chuyện như vậy có lẽ đã là cực hạn rồi, nhưng bây giờ thì tốt rồi, hấn lại dám được voi đòi tiên nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Len lén mới có tình thú (hạ)

Hùng Thần Giai cho rằng dưới tình huống như thế Tang Văn Cách sẽ không dám lớn tiếng la lên, trông mắt đen len lén liếc qua liền thấy cô cũng không có ý muốn chống cự nhiều, lá gan liền to hơn, ngón út cùng ngón áp út linh xảo gạt mở bốn góc quần lót ra, nắm lấy cái tay nhỏ bé mềm mại tron mềm nhét vào.

Đôi mắt Tang Văn Cách so với chuông đồng còn lớn hơn, toàn thân cô run rẩy, bàn tay cứng ngắc phủ lên cái vật kia của Hùng Thần Giai cũng không nhúc nhích được, chỉ cảm thấy nhiệt độ dưới lòng bàn tay nóng bỏng đến mức có thể thiêu trụi cả người cô. Cô thậm chí phát giác trên cái vật thô to kia còn nhô ra gân xanh và mạch máu, nóng rực nảy lên ở trong tay cô như nhịp tim, còn có bộ lông tươi tốt khẽ đâm vào lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại, trước ngực cô là đầu gấu khàn đục thờ dốc rên rì.

Lần này cô thật sự thấy bối rối.

Thừa dịp cô chưa kịp phản ứng, Hùng Thần Giai nhanh như chớp, bàn tay to khác chẳng biết từ lúc nào đã chui vào trong áo khoác của Tang Văn Cách, bí mật cời áo ngực của cô, sau đó lần theo vạt áo rút cái áo ngực màu xanh lá cây ra.

Mắt to chớp chớp, Tang Văn Cách ngờ ngác nhìn áo lót trên đầu ngón tay Hùng Thần Giai, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ, từ từ nổi lên một tầng mây hồng, sau đó cô giống như là mất đi khả năng nói, càng thêm dùng sức dùng tay che miệng, ngay cả hàm răng cũng cắn thật chặt, chỉ sợ chính mình trong một phút không cẩn thận kêu thành tiếng.

Mặc dù miệng không dám phát ra âm thanh, nhưng mắt vẫn có thể dùng được, vì vậy Tang Văn Cách rất rất hung hăng trừng Hùng Thần Giai, mong đợi lương tâm hấn trời dậy, biết cái gì gọi là xấu hổ, sau đó dừng lại những hành động mắc cỡ này.

Nhưng cái người da mặt dày kia tương đối chiếm ưu thế. Da mặt Hùng Thần Giai làm như đã luyện thành thần công, đối với cái nhìn chăm chăm của Tang Văn Cách hấn cũng hời hợt, chân mày còn nhướng lên, ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi sau đó lại tiếp tục vùi mặt vào ngực của Tang Văn Cách gặm cắn, bàn tay gấu phía dưới cũng không quên nắm lấy cái tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve mình.

Mất thấy động tác của hấn càng ngày càng quá đáng, càng ngày càng phách lối, Tang Văn Cách rốt cuộc biết sợ, cô nhìn chung quanh, chợt dạ cảm thấy ánh trắng sáng kia đang nhìn bọn họ, miệng cắn chặt lại, nhưng xúc cảm trong lòng bàn tay phía dưới lại làm cho trái tim cô đập loạn, vào lúc tâm loạn như ma không biết là nên phối hợp hay là cự tuyệt hấn, phần lớn da thịt xinh đẹp cũng đã lộ ra ngoài, giờ phút này, cô chỉ còn một cái áo khoác mỏng trên người, áo lót và áo trong cũng bị lột xuống, quần lót nho nhỏ cũng không biết lúc nào bị bạn gấu nào đó trộm đi luôn rồi, không chỉ như thế, hai chân cô còn mở rộng ra tạo thành tư thế mắc cỡ ngồi trên người Hùng Thần Giai, hạ thân mềm mại và bắp đùi cường tráng ma sát chung một chỗ, dường như còn có chút ướt át chảy ra.

Thật may là còn có cái váy dài che chở, không để cho cả thân thể mềm mại của cô toàn bộ bị lộ ra dưới đêm trăng, nhưng mặc dù như thế, cũng đã là cực hạn của Tang Văn Cách rồi. Cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu, miệng và quai hàm đều phồng lên, nếu như có thể, Tang Văn Cách thật muốn chặt cái tên háo sắc trước mặt này thành tám khúc!

"Ừ... Thom quá rất ngọt..." Hùng Thần Giai mới không kể tính mạng mình có nguy hiểm hay không, dù sao sau đó công chúa nhà hấn nhiều lắm cũng chỉ tức giận một lát thôi, cô chắc chắn sẽ tha thứ cho hấn. Ừ, dù sao đã làm cô tức giận rồi, không ăn thì tuyệt đối là đũa ngọc không biết nắm bắt cơ hội! "Anh thật rất muốn em... Công chúa, cho anh đi... Van em..."

Nút áo bị giải khai, nịt vú cũng sớm bị tháo xuống, trừ cái áo khoác và váy dài, Tang Văn Cách hoàn toàn trống trơn, nhưng đầu gấu này rất thích lần lượt làm khó người ta, cô đã ngậm cho phép, thế mà hấn lại dám yêu cầu cô nói đồng ý với hấn nữa!

Thấy Tang Văn Cách không để ý tới mình, Hùng Thần Giai không khỏi buồn bã thờ dài, ầm ầm cánh môi ghé vào vú trắng phun khí nóng, lúc nói chuyện còn cố ý như có như không đụng vào đỉnh đỏ tươi cực kỳ nhạy cảm: "Em xem ánh trắng đẹp như vậy... Công chúa, em cho anh có được không, hả? Nếu không anh cũng không biết lúc nào mới có thể kết thúc, nếu cứ như vậy có thể đến sáng sớm ngày mai cũng không xong... Tay của em làm anh rất

thích..., nhưng muốn dựa vào nó làm cho anh bắn ra... Đoán chừng còn phải tới mấy giờ, sự nhẫn nại của anh em cũng biết mà." Nói xong, còn giống như lơ đãng lê lười liếm một cái lên nụ hoa kiều diễm, làm cho Tang Văn Cách không nhịn được thân thể mềm mại run lên.

Cô còn có thể làm sao đây?! Không đồng ý, đầu gối này chính là cố ý muốn cùng cô thi xem ai chịu đựng lâu hơn!

Thấy người yêu ủy khuất uất ức cúi đầu, chớp mắt nhỏ nhắn cũng hơi ửng hồng, thanh âm thút thít lại vừa yêu kiều vừa đáng thương, giống như mèo con vẫn chưa dứt sữa, làm cho lòng cũng thấy đau, Hùng Thần Giai lại thấy gấp gáp. Hắn buông bàn tay to đang nắm lấy tay cô ra, chỉ thấy Tang Văn Cách y như vừa nhìn thấy cứu tinh lập tức rút tay mềm trở về.

Không kiềm được hồi tiếc, tiếng thở dài từ trong cổ Hùng Thần Giai phát ra, nhưng mà cũng không sao, không có tay nhỏ bé của cô an ủi, thì vẫn còn có tiểu huyết mềm mại của cô chờ đợi hắn.

Tang Văn Cách cảm thấy bàn tay quả thật không giống tay của mình nữa rồi, cô vậy vậy, lại vậy vậy, cảm giác cái vật kia của bạn gái nào đó như vẫn còn trong tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng hồng lên, lom lom nhìn bàn tay mình thật lâu, chỉ cảm thấy nhiệt độ trong lòng bàn tay đã hơn cả khuôn mặt, môi hồng cũng không khỏi tự chủ dẫu lên, hoàn toàn không ý thức được bộ dáng mình đỏ bừng má phấn mê người đến cỡ nào.

"U..." Hùng Thần Giai không kiềm chế được từ cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ ảm đạm, bàn tay theo da thịt mịn màng trơn nhẵn trên lưng từ từ di chuyển xuống cái mông trắng đang ngao nghể ưỡn lên, một ngón tay lặng lẽ đưa vào khe mông non mềm, tìm ra nơi thần tiên phúc địa kia, từ từ cắm vào, sau đó hắn rõ ràng cảm thấy thân thể mềm mại trong ngực mình cứng đờ, cả người cũng run rẩy vui mừng vào trong ngực hắn, vừa giống như đang trốn chạy lại giống như đang nghênh đón hắn.

Dị vật xâm lấn khó chịu làm Tang Văn Cách không nhịn được dùng đôi tay nắn cổ áo của Hùng Thần Giai, đôi chân trơn mịn trắng nõn từ dưới váy lộ ra, cong vòng ở sau lưng, hai đóa hoa đỏ hồng mềm mại trước ngực trần truồng không ngừng lay động, dưới ánh trăng càng thêm có vẻ như bạch ngọc mê người hơn bình thường.

Hùng Thần Giai dĩ nhiên không chịu nổi hấp dẫn như vậy, một bên hắn ở trong nơi của cô từ từ khai phá, một bên vừa cắn đầu vú nhỏ nhắn đỏ hồng, ngâm trong miệng tí mỉ gặm nhấm, gương mặt cương nghị chôn thật sâu giữa khe vú cọt cọt, mùi thơm nhẹ tựa ra càng làm hắn thêm mất hồn.

Đầu ngón tay thô ráp ở trong cơ thể cô làm loạn, Tang Văn Cách vừa khó chịu vừa thoải mái, cái eo thon mỏng manh không nhịn được cũng di chuyển lên xuống, muốn tách khỏi, rồi lại không nhịn được nghênh hợp, dững dạc nhỏ hẹp xoắn choặt ngón tay đang xâm lấn, theo mỗi một cái rút ra của Hùng Thần Giai lại càng mang ra thêm nhiều chất lỏng róc rách chảy xuống, ái dịch giàn giụa.

Miệng cắn lấy đầu vú non mềm, Hùng Thần Giai có cảm giác đáy quần mình sắp bị rách rồi, nghĩ kỹ lại hắn đã gần một tuần lễ không chạm đến cô, bảy năm không có Tang Văn Cách bên cạnh, hắn không thấy nổi lên dục vọng cần giải quyết, nhưng đến lúc cô ở trong lòng mình rồi, hắn mới biết, hắn không phải không có dục vọng, mà là dục vọng của hắn chỉ bộc phát với người mà hắn muốn. Tựa như hiện tại, chỉ cần hắn biết công chúa hắn yêu đang ở trong lòng, hắn liền không kiềm chế được mà cứng rắn lên.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

Thân thể cùng tâm tương thông lẫn nhau (H)

Lúc này, Tang Văn Cách không còn cảm giác được chuyện gì cả, cô chỉ biết thân thể mình mềm mại giống như nước nằm yên trong ngực Hùng Thần Giai, trên đỉnh đầu là đám lá cây rậm rạp, loáng thoáng có ánh trăng chiếu lên thân cô, ánh sao gần gần xa xa, từng ngôi sao tỏa sáng, da thịt phô bày bên ngoài có chút lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ từ trong thân thể lại càng dồn nén tràn đầy, khát vọng thô lộ hơn.

"U... Gấu....." Trừ kêu tên của hắn, Tang Văn Cách dường như không còn nói được gì khác.

Hùng Thần Giai cũng không dễ dàng gì, hắn thờ thối gấp nắm lấy cái mông trắng của người yêu, nhẹ nhàng véo bầm, ngón tay ở trong cơ thể trượt nước như tơi khuấy động, không nhịn được dò xét di chuyển khắp mọi nơi, cảm thụ nếp uốn đầy đặc khít khao bực lấy đầu ngón tay mình thật tuyệt diệu, chỉ mới như thế, hắn dường như có thể tưởng tượng ra được khi hắn ở trong cơ thể cô thì càng mất hồn hơn đến thế nào! "Ngoan... Mở chân lớn ra thêm chút nữa... Đừng, như vậy... Ngoan... Ngoan ngoan dạng chân ra, chúng ta làm thật nhanh để mau về nhà ——"

Cái miệng nhỏ nhắn ngâm thật chặt, mặc dù trong lòng không vui, nhưng Tang Văn Cách biết thà cứ để hắn làm nhanh mới có thể kết thúc sớm chuyện này, ở chỗ này càng lâu lại càng nguy hiểm, nguy cơ bị người ta phát hiện lại càng lớn. Cho nên, dù khuôn mặt nhỏ nhắn mắc cỡ đỏ bừng, nhưng cô vẫn chịu đựng cảm giác xấu hổ mở hai chân trắng mịn ra, khiến ngón tay gấu có thể dễ dàng tiến vào hơn.

Tiếng rên rỉ đáng yêu càng trở nên ngọt ngào hơn khi Hùng Thần Giai dứt thêm ngón thứ ba vào, tiếng rên ngọt ngào đến mức khiến Hùng Thần Giai thiếu chút nữa đã quăng mũ cỡi gấp đầu hàng. Hắn âm thầm trấn tĩnh lại, bàn tay nâng cái mông nhỏ hướng lên phía trên người hắn cọ xát, làm cho dang trào của hắn cũng theo ngón tay cùng nhau ở bên cạnh hoa huyết của cô ma sát, cái miệng hắn cũng dùng lực cắn lấy hai đóa hoa yêu kiều, đối khát khó nhịn hận không thể nuốt Tang Văn Cách vào trong bụng cho thỏa lòng.

Mắt sáng híp lại, đầu nhỏ xui lơ ở trên vai Hùng Thần Giai, suối tóc dài vốn cuốn thành một búi, giờ phút này đã xõa ra rơi xuống trên bả vai trắng nõn như ngọc của cô, trắng đen hai màu đối lập rõ ràng như thế, làm cho người ta quả thật không thể hồ hạp. Cô nhu nhược nằm trong ngực Hùng Thần Giai, đỉnh đầu nhỏ đặt trên bả vai hắn, cánh môi đỏ tươi kiêu diễm như muốn rỉ máu, thỉnh thoảng yêu kiều truyền ra vài tiếng thờ đốc mê người, tay nhỏ bé nắm thành quyền đặt trên lưng Hùng Thần Giai, cặp chân thon dài mảnh khảnh như hình chữ nhất để qua một bên, làn váy dài che lại cảnh xuân bên dưới, chỉ có tiếng nước róc rách bên tai không dứt tỏ rõ giờ phút này cô đang say trong tình dục không thể tự thoát ra được.

Hùng Thần Giai cũng nhin không được sắp nổi tung rồi, nếu như không phải hắn sợ chưa đủ ướt, mà bản thân lại quá mức vội vàng sẽ làm bị thương cô..., hắn đã sớm mạnh mẽ tiến công rồi, làm gì còn phải nhin thành bộ dạng huyết thái dương nổi đầy gân xanh muốn bùng nổ như vậy chứ?!

"Cho anh... Công chúa, cho anh được không?!" Hắn thành khẩn từ trước ngực Tang Văn Cách ngẩng đầu lên, tha thiết hỏi, một giọt mồ hôi thật to lăn từ trên trán xuống, cái áo màu trắng trên người có lẽ đã ướt đầm, chỉ bấy nhiêu cũng đủ thấy hắn đã nhân nại nhiều đến thế nào.

Mắt to say mê chớp chớp, hàng lông mi y như cánh quạt nhỏ lay động trên khuôn mặt trắng nõn, Tang Văn Cách ôm lấy lưng Hùng Thần Giai, mê mê man man gật đầu.

Được sự cho phép, bạn gấu của chúng ta nhất thời vui mừng quá đỗi, hận không thể ngay lập tức vác súng xung trận, nhưng cho dù Tang Văn Cách đã đồng ý, hắn vẫn có chút lo lắng, thân thể cô yếu ớt hơn nhiều so với hắn thì ai cũng rõ ràng, mặc dù so với phụ nữ bình thường thân thể cô nhạy cảm hơn nhiều, nhưng hắn cũng không dám làm bừa hay thử nghiệm, hắn luôn cảm thấy nếu sơ sẩy sẽ làm bị thương cô. Vì vậy bạn gấu nào đó liền suy nghĩ một chút, đưa tay nâng mông trắng của cô lên rồi chậm rãi để xuống, làm cho quy đầu của hắn từ từ chia mở hai cánh hoa ra, sau khi đã chen hết một đầu vào, hắn liền ôm cái đầu nhỏ của Tang Văn Cách mà hôn.

Cô vốn đang mơ mơ màng màng, bây giờ lại bị Hùng Thần Giai hôn như vậy cô càng ngây người hơn. Cái miệng nhỏ nhắn chỉ biết ngây ngốc giương lên, hai bàn tay nhỏ bé vô ý thức ở trên lưng của bạn gấu nào đó buông lỏng ra, đầu lưỡi thom mềm bị Hùng Thần Giai cuốn lấy nuốt vào trong miệng hắn, lại hút lại cắn, bàn tay lúc này giãy vò trong tiểu huyết mềm mại của cô, giờ lại đang bắt lấy một bên vú mềm, cứ như vậy dùng lực xoa nắn.

Hiện tại cả người Tang Văn Cách bị sức nặng đè lên, còn ở giữa hai chân lại đang từ từ thiêu đốt, Hùng Thần Giai cong đầu gối lên, chống hai chân của cô càng mở rộng hơn —— hắn rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không làm đau cô, nhưng cũng làm cho cô không cách nào tránh thoát, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc hắn khi dễ.

Tang Văn Cách chỉ cảm thấy nhột, từ sâu trong thân thể từ trong ra ngoài đều nhột, cô giương cái miệng nhỏ nhắn ngây ngốc cho hắn hôn, mặc cho Hùng Thần Giai để đầu lưỡi nóng bỏng của hắn ở trong cổ họng cô dờ dộng lấp lếm liếm tới liếm lui, thậm chí là liếm qua mỗi một cái răng của cô, cô cũng mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm, vòng eo mềm mại không nhin được hơi cử động, muốn đem vật cứng rắn trắng kiện lửa nóng phía dưới ăn hết vào trong miệng huyết, nhưng trong tiềm thức cô lại có chút sợ.

Hùng Thần Giai ở trên người cô mê nheo thật lâu, rốt cuộc vẫn chỉ tiến vào một cái quy đầu, ngược lại dịch mật ngọt ngào đã không chịu nổi kích thích như vậy nữa mà chảy hết ra ngoài, thấm ướt cả phần thân của Hùng Thần Giai vô cùng bóng loáng. Bộ vị tương giao của hai người tan mất ra mùi hương vô cùng đậm nực sắc tình, không khí bốn phía dường như cũng nhiễm phải màu sắc tình dục này.

Bị sự nóng lòng của Tang Văn Cách làm cho dở khóc dở cười, hắn vừa mừng vì cô cũng gấp gáp, nhưng cũng buồn bởi vì mình bị ma sát mà dục vọng càng thêm bành trướng, trời mới biết hắn có bao nhiêu khát vọng muốn lập tức vọt vào trong cơ thể cô ngay, nhưng kết quả hắn nhường nhịn cô, mà cô lại không cần!

Ở trên cánh môi kiêu diễm ướt át khê hôn một cái, Hùng Thần Giai thu hồi đôi tay đang vuốt ve trên người cô lại, cầm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tang Văn Cách, từ từ ấn cô xuống, nhưng ai biết lần thứ nhất tiến vào lại bị lệch, thân thể mềm mại rên lên một tiếng rồi ngã gục xuống, phần đầu vốn đã tiến vào cũng trượt rơi ra đụng vào đỉnh phần hạch nhạy cảm mềm mại làm cho Tang Văn Cách uyển chuyển nức nở.

Tiếng rên rỉ này thành công biến lửa dục của Hùng Thần Giai thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, hắn thật sự nhin không được rồi! Để một cái tay đỡ thân thể giai nhân mềm mại xui lơ, một cái tay khác thăm dò vào dưới váy, trợ giúp hưng khí của mình, rồi lại tìm nơi đào nguyên lửa nóng mà từ từ cắm vào.

Theo hắn tiến vào, đôi tay Tang Văn Cách không nhin được bắt lấy bờ vai hắn, hoa huyết mềm mại không tự chủ được bao lấy vật to dài chặt hơn, cô kẹp chặt làm cho Hùng Thần Giai tiến lui đều không được. "A —— a —— ư..." Cô kêu thành tiếng, lại theo bản năng muốn nhin lại, chỉ cảm thấy trong thân thể có cái gì nóng bỏng dường như muốn đã thương cô lại không an phận nhảy lên, mỗi một cái như có sinh mệnh mạch đập, cách cô quá gần, bởi vì thân thể đang cùng một chỗ, lòng của hai người dường như cũng gắn kết thật chặt chẽ với nhau.

Trên đất vừa bần vừa cứng rắn, Hùng Thần Giai không muốn để cho Tang Văn Cách nằm xuống, dù sao cô cũng nhẹ giống như sợi lông vũ, lại nói tư thế như vậy cũng lại có một loại thú vị khác.

Chỉ thấy hắn dễ dàng nâng lên để xuống eo Tang Văn Cách, coi như tạm thời áp chế khẩn cấp. Nhưng đôi mày rậm lại lập tức nhăn lại, không phải vì cái gì khác, mà chỉ bởi vì hai bầu vú non mềm ở trước mắt hắn nảy lên nảy xuống gọi mời, nhưng hắn vẫn không đụng tới!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

Nguyên nhân không thể có đứa bé

Tang Văn Cách thật sự không biết đã trôi qua bao lâu, cô cảm thấy eo càng ngày càng mỏi, trong cơ thể có một cảm giác mãnh liệt khác thường nào đó đang bắt đầu từ từ xâm nhập thần trí mình, khoái cảm chết người ập tới làm cô lo lắng, bắt lấy đầu vai Hùng Thần Giai, cái miệng nhỏ nhắn thốt ra thanh âm rên rỉ mỏng manh: "Gấu... Gấu..." Cô một lần lại một lần hô tên của hắn, đôi mắt ngập nước lóe lên chút ánh sáng mềm mại đáng yêu long lanh như ánh sao, cô giống như một đóa hoa nở về đêm, một mỹ nhân dưới trăng mỹ lệ nhất, bóng dáng mềm mại nhỏ nhắn đứng ở đó, từng hơi thở gấp, nhẹ nhàng như hoa rơi nước chảy chọc người thương yêu.

"Anh đây —— công chúa, anh ở đây ——" Hùng Thần Giai lăm bầm đáp lại cô, tốc độ hai tay nâng lên thả xuống cái eo nhỏ nhắn của cô càng nhanh hơn, cuối cùng, hắn chỉ cảm giác tê rần, trông mắt đen như mực hip lại thành một đường thẳng, bàn tay dè cái eo non mềm rơi xuống làm cho bản thân vào đến chỗ sâu nhất trong thân thể của cô, sau đó phun ra toàn bộ tinh hoa của bản thân, mỗi mòng dịu dàng ngâm cánh môi mềm mại của cô.

Tay nhỏ bé đặt trên đầu vai khỏe mạnh thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đổi sang màu hồng, đôi mắt mê say, mặt thẹn thùng mềm mại, thân thể của cô rất nhạy cảm, vốn đã sắp lên cao trào, lần này lại bị tinh dịch nóng bỏng của Hùng Thần Giai bắn vào thiêu đốt, trong nháy mắt cô lại lên cao trào lần thứ hai!

Chất lỏng ngọt ngào cọ rửa ngang lối vào, đột nhiên Hùng Thần Giai cảm thấy mặc dù mình cố ý tăng nhanh động tác xuất tinh, nhưng khoái cảm một chút cũng không ít hơn.

Hắn ngâm hai cánh môi mãnh hồng nhuận mướt vào, nâng cái lưỡi thom dầy đưa lẫn nhau, bàn tay di chuyển đến chỗ giao nhau của hai người nhẹ nhàng xoa lấy, thỉnh thoảng hắn còn đẩy eo lên trên một cái, mỗi lần như vậy liền nghe được thanh âm ưm đáng yêu tận xương của thân thể yêu kiều mềm mại trong lòng, chất lỏng ấm áp từ nơi giao nhau chảy xuống, Hùng Thần Giai dứt khoát dùng hai bắp đùi cường tráng kẹp chặt Tang Văn Cách, đầu gối cong lên để phòng ngừa cô yếu đuối không có lực bị trượt chân, sau đó nhanh như chớp cởi áo ngoài, bàn tay lập tức ôm ngang hông Tang Văn Cách, nắm lấy vòng eo nhu nhược như cành liễu bay trước gió của cô, rồi hắn từ từ rút ra, khi hắn vừa rời khỏi cũng liền mang theo một tiếng nước róc rách chảy ra ướt đầm.

Bàn tay nhanh nhẹn mở cổ áo khoác, Hùng Thần Giai cũng không cho Tang Văn Cách mặc nội y —— dù sao một chút về nhà ngủ cũng cởi ra thôi, hơn nữa, trên đường về hắn cũng không cần cô đi bộ, hoàn toàn sẽ không bị người khác nhìn trộm. Về phần quần lót —— ừ, việc không mặc là hiển nhiên không cần giải thích nhiều.

Gương mặt Tang Văn Cách vẫn hồng hồng như quả trứng luộc, lý trí tạm thời chưa trở về, thói quen được bạn gấu nào đó chăm sóc nên dưới thân thể cũng vô thức khẽ mở ra, cũng không cự tuyệt Hùng Thần Giai đến gần, mặc cho hắn duỗi ngón tay đào khoét trong cơ thể mình, hắn dùng áo ngoài lau sạch thân thể của cô, sau đó một tay nắm cả người cô, một tay qua loa xử lý bên dưới, Hùng Thần Giai buồn cười nhìn Tang Văn Cách uể oải, trái tim nhỏ mỏng manh của hắn bị bộ dạng xinh đẹp mơ hồ của cô làm cho loạn lên, không nhịn được lại cắn lên cánh môi thủy nộn nhỏ nhắn, hôn đến khi đầu óc Tang Văn Cách càng thêm quay cuồng mơ hồ mới thôi.

Về phần cái áo đã bị bắn hết, Hùng Thần Giai vốn muốn đem vứt bỏ luôn, nhưng nghĩ lại, liền lung tung giữ mấy cái rồi nhét vào túi quần đùi, trong lúc ấy hắn vẫn ôm lấy Tang Văn Cách, bởi vì tâm trí giai nhân đang mơ hồ ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng đã quên sạch sẽ.

Ôm lấy gánh nặng ngọt ngào, Hùng Thần Giai dễ dàng nhảy qua con sông nhỏ ngăn cách bờ đê, chọn một lối đi nhỏ tương đối yên lặng về nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách vẫn chôn trước ngực hắn, hơi thở ấm áp bao phủ cả người làm cho tâm hắn cũng ngứa ngáy một chút, nếu như mới vừa rồi hắn không cường bách mình bắn ra nhanh, có lẽ hiện tại hắn vẫn còn ở trong cơ thể cô! Ách —— mẹ kiếp, chỉ mới nghĩ như vậy, hắn lại cứng lên nữa rồi!

Trông mắt đen tức giận trừng mắt toàn tâm toàn ý liếc đáy quần mình, Hùng Thần Giai càng không ngừng ở trong lòng chửi mình là đồ cảm thụ, đã biết rõ ràng ngày hôm nay công chúa phải làm việc nhà, hắn còn lừa gạt cô đến trong rừng cây nhỏ giãy vò, thật là đáng đánh đòn mấy trăm bạt tai! Cúi đầu dùng mặt to của mình cọ xát má phấn của Tang Văn Cách, lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của cô một cái, bước chân mạnh mẽ vô cùng, không sợ bóng tối ở bốn phía chút nào —— dù gì đi nữa hắn cũng đã luyện đôi mắt có thể nhìn rõ trong bóng đêm, lại nói, ánh trăng treo trên đầu không phải cũng đang tỏa sáng sao?

Khi về đến nhà đã sắp 12 giờ, người làng quê ngủ rất sớm, vì tất cả bọn họ gần bốn giờ đã thức dậy, vợ chồng Hùng gia tuổi lại lớn, làm sao chịu đựng được, từ thật sớm đã rửa mặt rồi lên giường rồi. Vì vậy lúc đi ngang qua phòng ngủ của ba mẹ, Hùng Thần Giai cố ý nhẹ bước chân, ôm Tang Văn Cách nhẹ chân nhẹ tay đi lên lầu, chỉ sợ làm ba mẹ ngủ ở lâu một bị đánh thức.

Tang Văn Cách ngủ rất say, ngay cả khi bị hắn lột sạch bỏ vào bồn tắm cũng chưa tỉnh lại. Nhà họ Hùng không có hệ thống cung cấp nước uống, tắm rửa tất cả đều là nấu nước nóng trong ấm rồi đổ vào bồn tắm, nhưng khi Hùng Thần Giai muốn đi xách nước, lại phát hiện bên cạnh bồn tắm lớn đã để sẵn năm thùng nước, bên trong chứa đầy nước nóng, nghĩ đến ba mẹ đã nấu nước rồi đưa lên. Trông mắt đen nhìn quanh một cái, đầu bồn tắm còn có hai thùng nước lạnh, thậm chí ngay cả xà bông thơm và khăn lông cũng được gấp thật chỉnh tề đặt ở bên cạnh băng ghế.

Mắt Hùng Thần Giai hơi uơn ướt, một hồi lâu, môi mòng dịu dàng mím chặt lại muốn cười, thật sự là không biết nên làm cái gì với hai người già này đây.

Đổ hai bình nước nóng vào thùng sau đó lại thử nhúng tay xem nước đủ ấm chưa, may mà trời mùa hè nóng nực, nước nóng cũng đặc biệt nóng hơn, hai bình đã đủ.

Xoay người đi đến phòng ngủ, ôm ái cởi quần áo của Tang Văn Cách đang ngủ say sưa trên giường ra, vứt quần áo xuống chân giường, sau đó thuận thế

cũng cởi sạch, rồi hấn ôm lấy giai nhân đang trần trụi đi vào phòng tắm.

Bàn tay ấm áp dọc theo thân thể mềm mại đi xuống, lướt qua đầu vú kiêu diễm, vùng bụng bằng phẳng, đi tới khe hẹp bên trong u mật. Ánh mắt của Hùng Thần Giai rất phức tạp, có chờ đợi, có thâm tình, có do dự. Nhưng chần chờ hồi lâu, cuối cùng hấn vẫn từ từ đưa ngón tay đỏ vào dừng đọng thủy nộn đầy đặc, đào tinh dịch hấn lưu lại ở trong cơ thể Tang Văn Cách ra.

Đây không phải lần đầu tiên hấn làm chuyện như vậy, trên thực tế bảy năm trước hấn cũng thường làm như vậy, cũng không phải là hấn không cần đứa bé của bọn họ, mà là —— mà là... Hùng Thần Giai nhắm mắt lại, che lại nỗi đau thật sâu trong đáy mắt.

Bảy năm trước không để cho cô có đứa bé, là bởi vì cô không thích hấn, cô sẽ không giữ đứa bé lại bên cạnh mình, ngược lại chỉ tăng thêm sự oán hận của cô thôi; bảy năm sau, bọn họ rốt cuộc cũng lưỡng tình tương duyệt, nhưng mà —— tạm thời bọn họ vẫn không thể có đứa bé được. Hấn chỉ vừa mới có cô trong một thời gian ngắn thôi, hấn làm thế nào cũng không thể chấp nhận được có một tên tiểu quỷ giành phụ nữ của hấn. Quan trọng hơn là hai ông bà Tang Gia còn chưa biết có sự hiện hữu của hấn, cái tên Trình Cảnh Khu phiên toái kia vẫn chưa giải quyết xong, hiện tại có đứa bé chỉ trở nên liên lụy đến tương lai.

Để lấy được cô, đứa bé hay cái gì... Đều không quan trọng.

Nhưng nếu bắt hấn dùng mũi hoặc là uống thuốc tránh thai, hấn cũng không muốn, có lẽ trong lòng hấn, hấn cũng có chút mong đợi có một vật nhỏ đi đến thế giới này, cho dù tương lai có thể cùng hấn giành phụ nữ, cho dù vì nó hấn có thể sẽ giận đến mức dưng râu trợn mắt, nhưng hấn vẫn mong đợi.

Thuận theo tự nhiên là được rồi, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Trông mắt đen dịu dàng nhìn cô gái đang ngủ say trong ngực mình, môi mông nâng lên một nụ cười mỉm, Hùng Thần Giai đổi tư thế để Tang Văn Cách có thể thoải mái tựa vào trong ngực hấn, sau đó lấy một chút xà bông thơm vẽ loạn lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133

Ở trong nước có thể dễ dàng hơn một chút (H)

Nếu như không phải hai bàn tay trên người luôn không an phận sờ tới sờ lui, Tang Văn Cách tuyệt đối có thể không có cảm giác gì mà ngủ đến trời sáng, đáng tiếc có người lại không biết chừng mực, tính háo sắc quả thật có thể che cả trời.

Đôi mắt long lanh chớp chớp, trông mắt sưng mù từ từ mở ra, cảnh tượng đập vào mắt làm Tang Văn Cách ngẩn ra, ngay sau đó mới phản ứng kịp, vừa nhận ra đây là phòng tắm trong phòng của Gấu cô liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau đó lực chú ý của cô liền bị bàn tay trên người qua lại chạy loạn hút đi, hơn nữa... Cô hình như là đang ngâm mình ở trong bồn tắm?!

Cùng lúc đó, một bàn tay ngăm đen lướt qua trước ngực cô, xẹt qua hai đỉnh kiêu nữ, làm cho chúng không tự chủ được mà rung động lên, tầm mắt Tang Văn Cách dõi theo cái tay kia, ngờ ngác nhìn nó lướt qua bụng của mình, rồi lại đi xuống chỗ kín mềm mại không che giấu ở dưới nước.....

"A ——" một tiếng thét kinh hãi nhất thời vang lên trong phòng tắm, Tang Văn Cách giật mình một cái, lập tức muốn bò dậy, ai ngờ ngang hông vẫn còn có một bàn tay khác, cô mới vừa đứng lên, thân thể mềm mại liền bị nhìn thấy không chút cái gì rồi, Hùng Thần Giai mới bắt đầu cũng không có ý muốn ngăn cản cô, mà là lúc thấy cô sai chân muốn nhảy ra khỏi bồn tắm mới lấy tay ôm cái eo nhỏ nhấn mềm mại này lại, một tay kéo cô vào trong lòng ngực mình, sau đó xấu xa ở bên tai Tang Văn Cách nói nhỏ: "Đứng lên làm cái gì, bọt trên người còn chưa có rửa sạch mà!"

Tang Văn Cách đỏ mặt không biết phải nói làm sao —— bắt kể chuyện hai người cùng tắm cũng đã diễn ra rất nhiều lần, nhưng cô vĩnh viễn cũng không thể biến nó thành thói quen được a.

"Buông em ra, nhanh lên!"

Nhỏ giọng ra lệnh, cô thật sự rất sợ sẽ đem hai vợ chồng Hùng gia đánh thức, không biết tiếng thét chói tai mới vừa rồi của cô có bị nghe thấy không?

"Anh không buông."

Hùng Thần Giai cũng thô bạo cho cô một đáp án, bàn tay ấn chặt bụng của cô, khiến cho cô buộc lòng phải ngồi xuống, cuối cùng vẫn phải trở lại trong ngực hấn một lần nữa, xoa xoa cái mông nhỏ để ở trên đùi hấn, hai cái chân trắng mịn cũng phân ra ngồi xuống, dục vọng thuộc về phái nam đang cứng rắn nóng như lửa để ở giữa hai chân Tang Văn Cách, theo mỗi một cái giẫy giụa của cô lại càng không ngừng ma sát. Nhiệt độ nóng bỏng cực độ, cho dù có nước cùng bọt xà bông ngăn cách tầm mắt cũng khó che giấu được, cô vẫn có thể cảm thấy rõ ràng.

"Anh ——" Tang Văn Cách vừa thẹn vừa cáu, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, rồi lại hết cách với hấn.

Rốt cuộc vẫn là Hùng Thần Giai nhẹ nhàng hành động trước, cánh tay trắng kiện đem cô ôm lấy thật chặt ở trong ngực, môi mỏng cũng ở trên mặt cô hôn trái hôn phải, thẳng đến khi đem Tang Vãng Cách làm cho là dở khóc dở cười, chỉ có thể đưa tay ngăn lại miệng của hắn, hắn mới xem như chịu đủ yên: "Gấu, đừng làm rộn, đã rất khuya rồi."

"Anh còn muốn em mà." Hùng Thần Giai vui mặt vào cổ của cô, buồn buồn nói, bàn tay cầm tay nhỏ bé của cô kéo xuống dưới nước tìm kiếm, để cho cô cảm thụ khát vọng cùng căng thẳng của mình,

"Mới làm có một lần làm sao đủ, cũng gần một tuần lễ anh không có yêu em rồi."

Bị câu nói trần trụi của hắn làm cho mắc cỡ mặt đỏ bừng, hơn nữa cô lại đang nắm lấy vật nam tính cứng nóng của hắn, Tang Vãng Cách lúng túng không biết nên làm như thế nào cho phải, mặt của Gấu còn chôn ở cổ của mình, thò ra từng hơi thở bông bông, cô nhạy cảm co rúm cổ mình lại, sau đó cả người cũng cứng lại, bởi vì bạn gấu háo sắc nào đó đã bắt đầu không an phận gặm cắn lên da thịt mịn màng của cô, một bàn tay rảnh rỗi khác của hắn cũng đánh úp tới trước ngực của cô, bắt được một bên vú trắng nõn mà bóp lấy.

Biết không nghe theo hắn nhất định sẽ làm ầm ĩ, Tang Vãng Cách đành bắt đầu dãn thả, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Vậy anh nhanh lên một chút, cũng đừng đánh thức người khác."

"Điều thứ hai thì anh đồng ý, nhưng điều thứ nhất...Em bảo đàn ông mau, công chúa, cái này coi như là em khiêu khích anh sao?"

Hùng Thần Giai quái dị nhìn Tang Vãng Cách, há mồm gặm cắn xuống dưới cằm cô một cái, thấy mặt cô có khuynh hướng thay đổi hắn lập tức gió chiều nào che chiều ấy đổi lại lời nói: "Được được được anh hiểu rõ rồi... Anh sẽ tận lực làm nhanh, tận lực nhanh hết mức có được hay không?" Hắn nói là tận lực chứ không phải nhất định nha, như thế này nếu không không chế nổi cũng không thể trách hắn nha!

Tang Vãng Cách chính là không biết hắn có ý xấu, cái đầu nhỏ gạt một cái, đôi tay chủ động vòng lên chiếc cổ rắn chắc của Hùng Thần Giai, sau đó rên lên một tiếng, mắt mờ to giật mình chống đỡ nói: "Anh ——" Cứ như vậy mà tiến vào sao!

Trong bồn tắm có nước, hơn nữa còn có bọt nữa, thân thể của cô đã trơn ướt đầy đủ rồi, cho nên Hùng Thần Giai mới thừa dịp cô không chú ý mà vọt vào, nếu như lúc bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy được, nhưng bây giờ là ở phòng tắm, hai người còn đang tắm uyên ương, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn đặc biệt thích tắm cùng cô.

Yêu cầu của hắn đối với Tang Vãng Cách vốn hơi nhiều thái quá, hơn nữa trời sanh hắn dục vọng mãnh liệt, thật sự là chỉ nhìn thấy Tang Vãng Cách hắn cũng có thể kích động, chỉ vậy cũng có thể thấy trong ngày thường hắn cẩn thận làm màn mờ đầu kéo dài thật lâu là khó khăn đến cỡ nào, nhưng bây giờ là đang ở trong nước, hắn muốn giãy vò có thể nào đều được.

Hai chân non mềm không khỏi cố gắng mở ra hai bên, bản thân Tang Vãng Cách tuy tuyệt không thích hai chân mở lớn ra trong tư thế quá mắc cỡ như vậy, nhưng cái kia của Hùng Thần Giai thật sự là quá lớn, cô bị căng cứng kỳ khó chịu, chỉ có thể mượn động tác như thế làm giảm bớt chua xót đau đớn của eo lưng cùng cái bụng thật chướng của mình, ngay cả như vậy, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được trắng kiện trong cơ thể kinh người đến bậc nào, phía trên nó nổi đầy gân xanh cùng mạch máu, không an phận dò động khắp nơi trong cô... làm cho trái tim cô run rẩy không ngừng.

"Có phải rất sướng không?"

Hùng Thần Giai nhỏ giọng hỏi, đưa tay đi đến nơi giao hợp của hai người nhẹ nhàng xoa bóp, đầu ngón tay lướt qua hai viên trên châu nhỏ đỏ tươi phía trên, tư tưởng xấu lại bám lại bóp, hắn đè ép cho đến khi đem thân thể mềm mại của Tang Vãng Cách run rẩy không ngừng, ái dịch tiết ra từng giọt từng giọt, eo thon nhỏ cũng bắt đầu ở trong ngực hắn giãy dụa, giống như vừa muốn chạy trốn, lại vừa như muốn nghe nhện hợp.

"Ồ ô... Đừng véo, đừng véo nữa —— Em khó chịu, em khó chịu —— Hic hic..."

Tang Vãng Cách nức nở như mèo con, cô cảm thấy tiếng kêu của cô khiến Hùng Thần Giai cứng hơn nữa, nếu không cô sẽ khóc đến càng lớn tiếng, tiểu huyết ngâm trắng kiện không ngừng xoắn chặt, muốn chạy trốn, rồi lại bị cầm chặt như vậy, muốn rút ra cũng không rút ra được.

"Gấu —— ngừng lại nhanh lên một chút, dừng lại a..." Thấy Hùng Thần Giai chỉ hôn mình một cái, động tác trên tay của cô nắm lấy hắn cũng trở nên không yên, Tang Vãng Cách khóc càng lợi hại hơn, muốn chạy trốn, cái miệng nhỏ uốn éo giãy giụa, lại chỉ cảm thấy vật kia trong cơ thể lại càng phát thô cứng hơn, cho đến khi đem cô căng tràn đến cực hạn.

Sau đó cô cũng không dám tái phát ra bất kì thanh âm nào nữa, thật sự là bị căng đến khó chịu, bên trong lại vừa trống vừa căng, giống như cả người đều muốn nứt ra, chỗ kín mềm mại nhất của con gái bị cắm đi vào một vật lớn như vậy khoáng động, làm sao cô có thể không khóc chứ.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần chỉ cần là ở trong phòng tắm làm, hắn liền có chút không dứt nổi điên cuồng hơn, bởi vì cô có kêu gào cầu xin tha thứ thế nào cũng vô ích. Mới vừa rồi cô thật sự là không nên đồng ý với hắn, đều do chính cô trong một lúc không suy nghĩ mà quyết định sai lầm, bây giờ mà không bị giãy vò đến mấy tiếng mới là lạ.

Hắn trấn an hôn một cái lên đôi môi hồng của Tang Vãng Cách, Hùng Thần Giai đem đôi môi nhỏ nhắn mê người này toàn bộ ngâm vào trong miệng mình, vừa hút vừa cắn, bàn tay phía dưới cũng không lưu tình chút nào, thừa dịp cô bị chính mình hôn đến đôi mắt nhắm lệ sưng mù, liền khẽ véo nhẹ lên tiểu trên châu rất nhạy cảm kia ——

Thanh âm Tang Vãng Cách ô ô kêu đau đều bị hắn nuốt vào trong miệng, cô lên cao triều.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 134

Đừng đi vào mà! (H)

Ôm thân thể mềm nhũn nhỏ bé vào trong ngực, Hùng Thần Giai vừa thỏa mãn vừa ần ần, vì vậy thái độ liền thay đổi vô cùng kỳ quái, hắn muốn cười, nhưng lại bị kẹp chặt rất khó chịu, thật may là ánh mắt Tang Văn Cách đang mơ màng, nên hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt vừa bi ối vừa quý dị trong giờ phút này của hắn, nếu không không bị hù mới là lạ.

Hắn bắt đầu nhẹ nhàng kéo ra đưa vào, từ từ vào, từ từ ra, tốc độ mặc dù không nhanh, nhưng sức lực lại rất nặng, cường hãn có lực đem cô chống đỡ đến cực hạn. Quy đầu lửa nóng không lồ lấy một loại khí thế kiêu ngạo như chiến sĩ mở mang bờ cõi từng chút từng chút đẩy ra hai cánh hoa đáng yêu, tiểu huyết chứa đựng vật to lớn của hắn đến mức gần như không nhìn thấy miệng hoa huyết, từ từ chen vào, từ đầu đến cuối, vào sâu lút cán, không lưu một tấc nào ở bên ngoài.

Tang Văn Cách mới vừa qua cơn cao triều, thân thể nhạy cảm, bị hắn cắm vào như vậy, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi lại bắt đầu "Y y nha nha" kêu lên, hai cánh tay nhỏ bé trắng nõn cũng không biết để ở chỗ nào, cô trượt tay từ đầu vai đến sau lưng Hùng Thần Giai, vừa bắt lực, lại vừa ngây thơ ngốc nghếch làm người ta thương yêu.

Hùng Thần Giai cảm vòng eo non mềm, mượn sức nước nổi lên để làm cho cô trên dưới phập phồng, hoa huyết mềm mại khít khao mỗi lần mới vừa trượt ra liền lại bị ép xuống, miệng huyết nhỏ nhắn đem vật cứng rắn trắng kiêu từng miếng từng miếng nuốt vào, xoắn cực kì chặt, tư thế nữ trên nam dưới khiến vật kia ở trong thân thể Tang Văn Cách càng vào tới sâu hơn, thậm chí căn bản không cần Hùng Thần Giai dùng sức, chỉ cần đem vật căng cứng của mình nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn, rồi lại đem cô để xuống chậm rãi là có thể đạt tới chỗ sâu nhất của cô.

Môi hồng khẽ nhếch, Tang Văn Cách ngược đầu, nhắm hai mắt, yêu kiều rên rỉ, tư bạc trong suốt bởi vì cô rên rỉ mà nhỏ xuống dưới liền bị Hùng Thần Giai nuốt hết vào trong bụng, bị đâm đến khó chịu, cô liền đưa tay quờ quạng lung tung bốn phía, giống như muốn tìm một cái gì để dựa vào, Hùng Thần Giai thấy thế, liền chỉ dẫn tay nhỏ bé của cô đặt lên trên vai mình, sau đó phía dưới càng thêm dùng sức đâm vào cô. Từng phát từng phát, không chút lưu tình, hoàn toàn không thấy bộ dạng trong ngày thường hắn dịu dàng chăm sóc Tang Văn Cách.

"Sâu quá... Sâu quá..." Tang Văn Cách rút tay của mình về, sờ lên cái bụng trắng nõn bằng phẳng —— nơi đó có gồ lên hình dáng của một cây trắng kiêu, rõ ràng là Hùng Thần Giai đã cắm vào tử cung của cô rồi, tử cung mềm mại không chịu nổi cuồng phong sóng lớn như vậy, đương nhiên thấy khó chịu vô cùng. Hơn nữa mỗi lần rút ra lại cắm vào đều mang vào một lượng nước khá nhiều, bên trong đã sớm trương đến không chịu nổi. Tang Văn Cách vừa đau lại vừa thấy thoải mái, loại cảm giác cực đoan mâu thuẫn này quả thật đem cả đại não của cô đều làm cho rối loạn cả lên, cô không biết nên làm sao bây giờ, và cô cũng không biết mình đến tột cùng là muốn hắn dừng lại hay là tiếp tục nữa.

"Gấu... Gấu... Sâu quá, sâu quá... Không được, không được —— đừng nhấn nữa, đừng —— hu hu..."

Cô yếu ớt khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt như hoa lê dưới mưa, vừa thấy đã thương.

Nhưng Hùng Thần Giai chỉ nắm lấy chiếc cảm thon gọn rồi tỉ mỉ hôn tới hôn lui trên mặt cô, động tác phía dưới cũng không ngừng lại chút nào, mà sức lực lại chỉ nặng thêm chứ không nhẹ, mang theo tình yêu thiên nhiên vô tận cùng muôn vàn dịu dàng, rồi lại vô cùng cường hãn, hơn nữa cũng không cho cô cự tuyệt.

"Ngaoan... Chờ anh cắm vào là được rồi, em có thể làm được... Sẽ hết đau ngay thôi."

Mồ hôi hột trên trán bắt đầu không ngừng rơi xuống, rơi vào giữa hai vú của Tang Văn Cách, rồi men theo đường cong xinh đẹp của phái nữ mà trượt dần xuống, sau đó rơi xuống nước tắm rồi biến mất không thấy gì nữa.

"Không cần —— đừng đi vào, đừng đi vào mà..." Tang Văn Cách kêu khóc lắc đầu, tay nhỏ bé vuốt phần phình lên trên bụng nhỏ khóc kêu đến thật thảm, thân thể cô yếu ớt, da thật mỏng lại non nớt, thỉnh thoảng trời tối bị muỗi đốt cũng có thể sưng đến mấy ngày, nay không ngừng bị khuấy động khắp nơi trong hoa huyết non mềm, trên bụng càng thêm có vẻ vô cùng kinh người.

"Em sẽ bị thương... Em sẽ bị thương... Gấu, anh mau dừng lại ngay đi —— làm đến như vậy thôi không được sao?"

Tay nhỏ bé ở trên bụng sờ tới sờ lui, cho dù ngược đầu cũng không nhìn thấy, nhưng Tang Văn Cách cũng có thể cảm nhận được nơi đó đến tột cùng là có cảnh tượng như thế nào.

Bị cô vừa làm nũng vừa cầu xin ồ ào một lúc, Hùng Thần Giai cũng không nhịn được mà thả dài, biết cô yếu ớt, thân thể lại mỏng manh, nhưng bất cứ chuyện gì hắn làm với cô hắn đều là suy tính thành lập ở trên sự khỏe mạnh của cô, hắn làm sao có thể đành lòng để cho cô bị thương chứ? Bàn tay sờ sờ khuôn mặt mềm mại nhỏ bé, Hùng Thần Giai khẽ rút ra một chút, Tang Văn Cách vừa định thở nhẹ một hơi, thế nhưng hắn lại lập tức cắm vào, so sánh với lúc trước còn sâu hơn, nặng hơn! Cuối cùng Tang Văn Cách đã có thể xác định bạn gấu nào đó tuyệt đối là đang khi dễ cô, cô mím miệng nhỏ, muốn khóc, lại bị Hùng Thần Giai dùng sức đỡ lấy, thịt non trong tiểu huyết cũng run theo, chỗ nhạy cảm nào đó bị hắn ma sát, cực độ khoái cảm lập tức khiến một luồng ái dịch từ chỗ sâu trong hoa huyết lại ào ạt tuôn ra

."Ừ... A... Đứng..."

Bị cảm giác lạ thường tràn đến làm cô đến một câu đầy đủ cũng nói không ra được, vì vậy Hùng Thần Giai thuận nước đẩy thuyền cho là cách làm như vậy không có bất cứ vấn đề gì.

Bàn tay ôm eo Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai ôm cô bước ra khỏi bồn tắm, bàn tay có lực cầm lên một thùng nước ấm đã chuẩn bên cạnh tưới lên trên người cả hai, mượn việc này xối sạch bọt trên người, sau đó lôi khăn lông ra đem Tang Văn Cách bao lại, nhưng hấn cứ cầm ở trong tiểu huyết ẩm áp chặt hẹp đi ra khỏi phòng tắm.

Mỗi một bước đi của hấn, Tang Văn Cách liền yêu kiều um một tiếng, quy đầu vô cùng to lớn cũng liền đụng vào trên thành tử cung, dĩ nhiên hai người cũng bởi vì điểm này mà đặc biệt có chút hưng phấn, Tang Văn Cách hưng phấn chỉ là thân thể, nhưng bạn gấu nào đó lại hưng phấn lên đến tận não cơ.

Thân thể cao lớn to con đề Tang Văn Cách cùng ngã xuống, cái chần mềm mại trải ở bên dưới, mặc dù không có máy điều hòa không khí, nhưng hai người mới từ trong nước ra bên ngoài, hơn nữa cuối giường còn có một cái quạt gió, thật ra cũng không cảm thấy nóng lắm.

Vì bây giờ đang ở trên giường nên tốc độ kéo ra đưa vào của Hùng Thần Giai cũng từ từ nhanh dần, hấn rút cuộc có thể muốn cô mà không có kỵ chút nào.

Đôi mắt long lanh cực kỳ mơ màng, chớp chớp mắt, mơ hồ còn thấm ra chút ánh nước. Tang Văn Cách bị đặt ở dưới thân thể cao to của Hùng Thần Giai, hai chân mở rộng ra hai bên hông hấn, cái mông nhỏ mềm mại bị một đôi tay ngăm đen nâng lên, theo mỗi một lần tiến vào, Hùng Thần Giai cũng liền bóp một cái lên khe mông non mềm, tốc độ hấn chạy nước rút càng lúc càng mau, hai viên anh đào xinh đẹp trước ngực Tang Văn Cách cũng liền theo đó mà lúc ẩn lúc hiện sáng ngời ra một mảnh mê người đến cực hạn, hai đỉnh giò đỏ tươi mê người không dứt, Hùng Thần Giai nhìn thấy mắt cũng gần như muốn phun lửa, rút một cái tay ra mà nắm lấy, bàn tay không lồ bao trùm lên bầu vú trắng nõn, cúi đầu liền gặm lên.

Hàm răng bén nhọn cắn, nhai, mút, kéo, đem hai đầu vú nhỏ nhỏ vốn đã cứng rắn chơi đùa đến khi vừa đỏ lại vừa cứng, giống như trái cây chín mà đứng thẳng ở trong không khí.

Miệng rộng mở ra, Hùng Thần Giai ngậm vào một bầu vú, gặm ở trong miệng nửa ngày, mới chịu nhả ra, lúc đó bầu vú đáng yêu trắng nõn vú kia cũng đã hiện đầy nước miếng cùng dấu hôn, thoát nhìn tựa hồ còn muốn lớn hơn bình thường một chút, giống như đóa hoa tươi nở rộ run rẩy đang đưa.

"Công chúa... Anh sắp ra rồi..." Thanh âm của Hùng Thần Giai cũng bắt đầu khàn khàn, hấn nắm bộ ngực mềm mại của Tang Văn Cách, nói nho nhỏ, tốc độ hạ thể rút ra đưa vào rõ ràng còn tăng nhanh hơn rất nhiều so với lúc trước.

Tang Văn Cách bị hấn đâm đến cả người bần rần, có thể nghe thấy lời của hấn cũng đã không tặc rồi, làm gì còn tinh lực đáp ở đâu ra trả lại hấn chứ?

Rút cuộc, sâu trong tử cung nghênh đón vào một luồng nhiệt lưu nóng bỏng không ngừng bắn vào, miệng tử cung nhỏ nhắn giống như là cái miệng nhỏ đáng yêu, từng miếng từng miếng mút lấy tinh dịch hấn phun ra, từng chút, từng chút, toàn bộ nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135

Vậy anh nhanh lên một chút!

Một mối vô cùng Tang Văn Cách rút cuộc cũng chìm vào giấc ngủ, mà Hùng Thần Giai cũng thỏa mãn nheo mắt nhìn cô thật lâu, hai người cứ như vậy ôm nhau cho đến trời sáng.

Ước chừng sáu giờ, Hùng Thần Giai liền theo đồng hồ sinh học mà thức dậy, hấn chống tay lên mặt cúi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của giai nhân đang ngủ say ở trên giường, ý nghĩ càng lúc càng bay xa, trông mắt đen thâm trầm, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Đại khái qua nửa giờ, lầu dưới truyền đến tiếng người đi lại, vợ chồng Hùng thị cả đôi chưa từng trải qua chuyện ngủ nướng gì, hiện tại con trai bình an vô sự trở về, bọn họ càng thêm vui vẻ, nên so với thường ngày lại còn dậy sớm hơn một chút nữa. Mẹ Hùng vào phòng bếp chuẩn bị làm bữa ăn sáng, còn ba Hùng thì chuẩn bị đi ra vườn hái chút rau dưa tươi về.

Hùng Thần Giai cũng không đi xuống, trông mất thần chỉ càng phát ra dịu dàng, bàn tay đem giai nhân trong ngực ôm chặt hơn một chút, nghiêng người, giúp cô điều chỉnh ra một tư thế ngủ thoải mái hơn, sau đó cúi đầu ở trên cánh môi mềm mại của cô mà hôn lên một ngụm, bàn tay theo thói quen nắm hai tiểu bạch thỏ trước ngực cô, hạ thân vẫn còn kết hợp cùng nhau, nên cái khe động này lập tức làm Tang Văn Cách nhạy cảm rên rỉ ra một tiếng, nhưng ánh mắt lại không hề mở ra, rõ ràng cô vẫn còn trong giấc mộng, làm Hùng Thần Giai sợ tới mức lập tức cứng đờ muốn động lại không dám động, chỉ sợ đem cô đánh thức.

Tối qua hấn làm thật sự là quá đáng, cô ngủ rất muộn, không để cô ngủ đủ giấc, cho dù Tang Văn Cách không tức giận, hấn cũng muốn đánh chính mình

là một đám!

"Ừm..." Tang Văn Cách nhẹ nhàng hừ một tiếng, bàn tay nhỏ bé vòng chắc cái hông trắng kiêu hãnh của hắn, gương mặt trắng nõn nà của cô đặt ở trên ngực Hùng Thần Giai cọ sát mấy cái, thân thể mảnh khảnh mềm mại cũng chui chui vào trong ngực hắn, lần thứ nhất thì không có gì, nhưng thêm một lần nữa liền kéo theo vật cứng trắng kiêu hãnh còn cắm ở trong hoa huyết mềm mại di động, đầu lông mày thanh tú lập tức nhíu lại, nhưng cô vẫn còn rất buồn ngủ, nên cũng không phát hiện.

Gương mặt Hùng Thần Giai khổ não, muốn lấy phân thân ra nhưng lại không nổi, cuối cùng chỉ có thể tự làm khổ mà cắn răng nhịn lại, đôi mắt đen như mực dùng sức nhìn chăm chăm nóc nhà, mong đợi có thể đem nó xem nhẹ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tang Văn Cách rốt cuộc tỉnh. Cô đưa tay dụi dụi mắt, ngơ ngác nhìn thẳng phía trước thật lâu, một hồi lâu sau, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Tròng mắt đen liếc về phía đầu giường: "Chín giờ rồi."

"Ừ."

Cô đáp một tiếng, lại lần nữa nằm xuống, Hùng Thần Giai buồn cười trong lòng, chờ xem cô lúc nào thì mới có thể chân chính phát hiện ra bây giờ đã không còn sớm nữa.

Quả nhiên, chỉ mấy giây sau, thân thể nhỏ nhắn từ trong ngực hắn bật nhanh dậy, cái miệng nhỏ há thật to:

"Chín giờ rồi ư?!"

Còn nói thật hay là ba bữa ăn hôm nay cứ để cô làm! Hiện tại nếu như nghe theo lời cô nói, mọi người còn không phải đã đói chết hết luôn sao?!

Hùng Thần Giai cười híp mắt ở trên môi của cô hôn một cái, dịu dàng an ủi:

"Không sao, ba mẹ đã làm rồi, em còn mệt không? Em còn buồn ngủ thì cứ ngủ thêm một lát, dù sao tối hôm qua em đã rất mệt nhọc, anh không nên nặng như vậy ——"

Miệng đã bị một đôi tay nhỏ bé trắng nõn che lại, Tang Văn Cách trừng mắt nhìn hắn: "Câm mồm, không được nói!"

Hắn buông tay bày tỏ vô tội, đã vậy hắn còn dùng ánh mắt bày tỏ mình tuyệt không nói lung tung nữa, cực kì chân thành, cho đến khi Tang Văn Cách hậm hực buông lỏng tay, hắn mới sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, quan tâm hỏi: "Xương sống thắt lưng không mỏi chứ?"

Hắn không có nói bất kỳ chuyện gì không nên nói nha, có trời xanh làm chứng, thật không có nha!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ lên, đẩy ra bàn tay hắn đang vuốt trên gương mặt mình, tức giận hỏi: "Sao anh không đánh thức em dậy, không phải nói hôm nay để em làm cơm sao?"

Hùng Thần Giai bất đắc dĩ thở dài:

"Cái cô bé ngốc này."

Đầu ngón tay thô ráp khều nhẹ cô lên sống mũi thẳng tắp, "Ba mẹ sáu giờ là đã rời giường, em kêu anh lúc đó phải gọi em dậy sao? Nếu anh chịu, bọn họ cũng không chịu đâu."

Lông mi thật dài chom chớp, Tang Văn Cách cong cái miệng nhỏ nhắn màu hồng lên:

"Vậy làm sao bây giờ? Rõ ràng em đã nói rồi... Kết quả chẳng những không có làm, còn ngủ nướng!"

Nói xong, đã nhìn thấy khoe miệng Hùng Thần Giai đang vụng trộm cười, càng nhìn lại càng tức, đôi tay nhỏ bé liền chọt bóp cái cổ kia:

"Anh, anh còn dám cười! Đều là lỗi của anh, anh lại còn dám cười em?! Trong vòng ba tháng tới, anh dám đụng tới em nữa, em, em liền —— Em liền chuyển về nhà ờ!"

Gương mặt to vốn đang cười trộm trong nháy mắt liền biến thành tượng đá —— Cứng lại. "Đừng mà ——" Tiếng cầu xin tha thứ khổ sở vang lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cao ngạo hất lên, Tang Văn Cách liếc nhìn bạn gấu nào đó một cái, rồi mặc hắn gào khóc thảm thiết, đôi tay khê dùng sức liền muốn đem hắn đẩy ra, chỉ nghe thấy "Nhé" một tiếng, giống như có dị vật gì đó từ trong cơ thể mình rút ra, nhưng vẫn còn giữ lại một chút ở bên trong.

Sắc mặt Tang Văn Cách liền lập tức thay đổi. Cô chần chờ cúi đầu nhìn sang, phát hiện rõ ràng chính là vật kia của bạn đầu gấu nào đó đang biểu diễn!

Giờ phút này cái vật lớn kia vẫn còn đang kẹt ở trong thân thể của cô, có lẽ là bởi vì nó nằm ở bên trong cả đêm, cho nên lúc ban đầu lúc tỉnh lại cảm giác của cô cũng không thấy khó chịu gì, hơn nữa bị cơn sóng chín giờ rưỡi cực kỳ khủng bố này hù dọa, đương nhiên Tang Văn Cách sẽ không chú ý tới mình đang trong trạng thái nào, hiện tại khi tỉnh hẳn, cuối cùng cô cũng chú ý tới!

Vì vậy đang lúc cô nghẹn hống nhìn hấn trần trời, vật kia lại từ từ càng lúc càng lớn, càng ngày càng cứng rắn hơn, cảm giác chướng bụng quen thuộc lần nữa quay lại, Tang Văn Cách phát hiện mình thật sự muốn khóc.

Thừa dịp cô còn chưa phản ứng kịp, Hùng Thần Giai liền vung tay lên, đem cô kéo về trong lòng ngực mình lần nữa, bàn tay cũng thuận thế sờ lên hai bầu vú mềm linh lung, núm lấy đầu vú nhỏ nhỏ tùy ý mà vuốt vuốt, phía dưới cũng bắt đầu từ từ đút vào.

"Ừm..." Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, Tang Văn Cách không không chế được mà rên rỉ thành tiếng, bàn tay nhỏ bé đè lại đầu vai của hấn, bị hấn làm như vậy, oán khí đầy ngập trong nháy mắt liền tiêu tán hết, muốn tức giận, cũng không thể bày ra sắc mặt gì rồi.

"Đừng... Ba mẹ đang ở dưới lầu... Hùng —— Ừm ——" Hầm răng trắng như tuyết cắn chặt cánh môi, chỉ sợ tiếng rên rỉ bị thoát ra ngoài.

"Không sao, em nhỏ giọng một chút là tốt rồi."

Hùng Thần Giai ghé vào bên vành tai khéo léo của cô nhỏ giọng nói, sau đó không chút ngoài ý muốn nhìn thấy hai vành tai trắng như ngọc trong nháy mắt trở nên đỏ ửng.

"Anh cũng sẽ làm nhẹ một chút, có được không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tang Văn Cách đỏ bừng đẩy hấn ra: "Không, muốn! Anh mau dừng lại ngay đi!"

Cô mới không muốn cùng hấn làm chuyện như vậy vào thời điểm này đâu.

Ai ngờ Hùng Thần Giai chẳng những không ngừng, ngược lại đột nhiên cười xấu xa, dùng lực nhấn mạnh vào cô một cái, làm cho Tang Văn Cách phát ra một tiếng ai nha, bàn tay buông ra hai tiểu bạch thỏ trắng nõn để vịn hông của cô, xấu xa uy hiếp:

"Dừng lại không được thì phải làm thế nào? Ba mẹ ở dưới lầu chờ chúng ta đi xuống lầu rồi, em ngoan ngoãn để cho anh muốn một lần đi, nhé? Nếu không anh cũng không bảo đảm có làm em khóc lớn không đâu."

Nghe vậy, gương mặt màu hồng không khỏi kinh ngạc, Tang Văn Cách quả thật không thể tin được mình vừa nghe thấy cái gì!

"Anh, dám, uy,hiếp,em!" Gặp qua người hạ lưu nhưng cô chưa từng thấy qua ai hạ lưu giống như hấn vậy!

Hùng Thần Giai lại nhấn mạnh xuống một cái, cuối cùng còn lộ ra vẻ mặt thật vô tội:

"Là em ép anh mà."

Hấn đối với cô không có bản lãnh gì, hấn chỉ biết chơi một chiêu xỏ lá là tốt nhất, hơn nữa còn bách chiến bách thắng, lần nào cũng đúng.

"..." Nín nửa ngày, Tang Văn Cách rút cuộc khuất phục, "Vậy anh nhanh lên một chút!"

Nhếch miệng cười một tiếng, nụ cười này làm trong mắt Tang Văn Cách trầm xuống. Nhưng Hùng Thần Giai hiển nhiên vẫn vô cùng vui vẻ, hấn đang ở trên môi cô gặm xuống một cái, giọng nói trầm thấp đầy khí phách: "Anh sẽ cố hết sức!"

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

Tình địch chỗ nào cũng có

Kết quả đợi đến có thể xuống lầu đã là mười một giờ!

Tang Văn Cách mang về nặt đĩa đảm, hối hận ruột đều muốn xanh. Cô không nên tin hấn mà, cô thật sự không nên tin hấn, hiện tại thì khỏe chưa, hai người đã ở trên giường lăn lộn hơn nửa giờ!!

So sánh với vẻ đưa đám của Tang Văn Cách, bạn gấu nào đó có thể nói là xuân phong hạ hê sáng khoái tinh thần, bởi vì da mặt tương đối dày, cho nên lúc xuống lầu hấn xuống trước, Tang Văn Cách bước theo ở phía sau.

Hai vợ chồng Hùng thị đang ở trên bàn ăn, một người ngồi một người nhanh chóng dọn món ăn lên bàn, nhìn một màn trước mắt này, Tang Văn Cách đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy.

"Ba, mẹ." Hùng Thần Giai dẫn đầu chào hỏi, miệng cũng toét ra đến sau tai, cười đến thật vui vẻ.

"Ba, mẹ." Tang Văn Cách cũng nhỏ giọng kêu một câu, chột dạ như cảm thấy mọi người đều biết mình và Gấu nhốt mình ở trong phòng lâu như vậy đã làm những gì a, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên giống như một trái cà chua nhỏ, nhần nhần nhỏ nhỏ nhưng không chịu đi tới trước mặt Hùng Thần Giai, đôi tay còn cố níu lấy vạt áo của hắn, vừa thấp thòm vừa lúng túng, thật là hận giờ phút này sao dưới đất không có một cái lỗ để cô chui vào.

"Đã dậy rồi sao?"

Mẹ Hùng cười híp mắt quay đầu nhìn bọn họ, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu theo vào phòng khách, cả phòng ồ cũng tràn đầy mùi vị ấm áp, ngôi nhà này sẽ không bao giờ lại dơ dáy bừa bộn như trước nữa, mà là tràn đầy tình cảm ấm áp cùng hài hòa.

"Mẹ không biết con thích ăn món gì, cho nên mẹ đã làm một chút thức ăn, còn có mì sợi và cháo. Mẹ xem trên TV thấy mọi người hay ăn bánh mì, ba con cũng có đi mua một chút cho con, nhưng đây đều là trong thôn bán, mùi vị có thể không ngon như cái con hay ăn. Đến đây, mau xuống đây ăn cơm."

Tang Văn Cách nở nụ cười ngọt ngào, miễn cưỡng khắc chế ngượng ngập tràn đầy trong lòng, đẩy bạn gấu nào đó đang ngăn ở trước mặt ra rồi trực tiếp đi vào chỗ ngồi xuống.

"Không có gì, con thích húp cháo, trước kia anh Gấu cũng thường làm những món này cho con, nhất định là anh ấy học món này từ mẹ rồi?"

Nói xong liền ngồi vào cạnh bàn ăn múc thêm một chén cháo nữa uống một hớp, đôi mắt long lanh bỗng chốc mở lớn ra,

"Quả nhiên là mẹ nấu Uống....uố...ng ngon hơn!" Cảm lên chiếc đũa gấp chút thức ăn, rồi lại thuận tiện dùng ánh mắt khinh bỉ bắn về phía bạn gấu nào đó.

Trông mắt đen nheo lại, Hùng Thần Giai cũng đi theo chạy vội tới bên cạnh bàn ăn, bung lên cái chén của Tang Văn Cách ngược cổ liền đổ xuống, sau đó lau miệng, phun ra đáp án giám định cuối cùng:

"Cũng không tệ lắm." So với hắn thì còn kém xa, phải biết hắn nấu cho cô đều nấu bằng tất cả tình yêu nha, những người khác làm thế nào mà vượt qua hắn được?

Tang Văn Cách một hớp cháo còn chưa có nuốt xuống liền bị lời này của hắn làm cho bị sặc, mắt to không thể tưởng tượng nổi mà nhìn chăm chăm vào hắn, đây chính là trường bồi nấu cho hắn ăn, hơn nữa, mùi vị quả thật so với hắn ngon hơn nhiều, sao hắn lại dám nói chỉ là không tệ chứ?!

Mẹ Gấu liếc Hùng Thần Giai một cái, lau lau cái tay lên tạp dề rồi đi tới múc thêm một chén nữa cho Tang Văn Cách: "Giành chén của vợ con làm gì, chính con không tự múc được sao?"

"Được, nhưng ăn trong chén cô ấy đã ăn con thấy ngon hơn."

Da mặt dày trả lời, Hùng Thần Giai một chút cũng không thấy mắc cỡ, ngược lại còn bày ra một bộ dạng vô cùng kiêu ngạo.

Tang Văn Cách vô cùng xấu hổ.

Vợ chồng Hùng gia cũng một bộ dạng như bị sét đánh đứng hình, hồi lâu sau, ba người chuyển tâm làm chuyện của mình, đem bạn gấu nào đó hoàn toàn coi thường.

Sau khi ăn xong, vốn cô muốn giúp đỡ rửa chén nhưng bị mẹ Hùng mạnh mẽ đẩy ra cửa, nói là vườn dâu tây đang mùa thu hoạch, cũng kín đáo đưa cho Hùng Thần Giai một cái sọt, rồi lại đưa cho Tang Văn Cách nón cỏ cùng áo choàng trắng, để cho cô giám đốc bạn gấu nào đó lúc hái dâu tây có lười biếng không.

"Sau khi hái trở về thả vào trong giếng ướp lạnh một lát, cảm giác đó tuyệt đối so với mấy loại kem gì đó mấy đứa hay ăn còn ngon hơn nhiều!" Mẹ Hùng nói như vậy.

Vì vậy bạn gấu nào đó thật bị thống chỉ có thể ngoan ngoãn liếc nhìn mặt trời chói chang mà đi tới vườn hái dâu tây, mà Tang Văn Cách lại thoải mái nhàn nhã đội cái nón cỏ do Hùng đan, mặc trên người cái áo choàng trắng mà mẹ Gấu đưa cho thong thả đi bên cạnh hắn, vừa đi vừa hỏi:

"Nhà anh có ruộng trồng dâu tây sao?"

"Là 'nhà chúng ta'." Hùng Thần Giai nhắc nhở.

"..." Tang Văn Cách phòng phòng má, đưa tay kéo kéo vành nón, "Được rồi, vậy nhà chúng ta có trồng dâu tây sao?"

"Có a, ba nói trồng hết một mẫu đất đấy." Hùng Thần Giai đi tới đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhân cơ hội hôn một cái lên môi cô.

Tang Văn Cách che khuôn mặt nhỏ nhắn khăn khăn nhìn chung quanh, thấy không có ai nhìn thấy mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, cúi gập nói:

"Lại không đứng đấy!"

Hùng Thần Giai cười hi hi lại nhô đầu ra hôn cô thêm một cái, vừa định nói chuyện, trước mặt một bóng tối liền bao tới, làm hai người giật mình.

Quay đầu nhìn lại, Hùng Thần Giai cảm giác người đàn ông đáng đáp ý như đầu heo trước mắt này nhìn cực kì quen mắt, nhưng nghĩ một lát cũng không

nghĩ ra đã gặp qua ở nơi nào, nhưng nói tóm lại là có thể xác định là đã gặp qua rồi. Cùng lúc đó Tang Văn Cách cũng đưa ra tay nhỏ bé kéo kéo cánh tay của hấn, nhỏ giọng hỏi: "Gấu... Anh có cảm thấy người này nhìn rất quen không?"

Hấn cũng học theo nhỏ giọng kẻ sát tai cô nói nhỏ: "Đúng vậy, Đúng vậy, anh cũng cảm thấy như vậy."

Tên đầu heo hung ác hung phần, trực tiếp vọt tới trước mặt Tang Văn Cách, sau đó lại tự cười, mắt tam giác bởi vì nụ cười quá lớn mà hiếp lại nhỏ xú, trong nháy mắt nhỏ thành một đường thẳng luôn:

"Vị tiểu thư này cô còn nhớ tôi chứ? Chúng ta thật là có duyên ngàn dặm cũng gặp lại nha, tôi biết ngay chúng ta rất có duyên mà!"

Trán Tang Văn Cách trong nháy mắt trượt xuống ba vạch đen, cô vừa định lên tiếng, Hùng Thần Giai liền ngăn cản trước mặt cô, phồng má, tròn mắt đen phóng hỏa, một bộ dạng muốn ăn thịt người:

"Mày là ai?!"

Mẹ nó, ở trước mặt hấn công khai tán tỉnh người yêu của hấn, đầu heo này là muốn chết sao?!

Tên đầu heo này cũng không phải là đèn đã cạn dầu, trước cái nhìn chăm chăm cực kì hung ác của Hùng Thần Giai như vậy mà cư nhiên cũng không lùi bước! Mặc dù đuôi đã mềm nhũn nhịp tim cũng đập mạnh như sấm, nhưng hấn vẫn kiên trì giữ tôn nghiêm đàn ông!!!

Thấy hấn còn chần ở đằng trước, Hùng Thần Giai nghiêng răng nói càng lúc càng lớn: "Mẹ kiếp, đồ ngu như heo, cút ngay cho tao!"

Hấn đã nhớ ra tên heo này là ai, không phải là cái con heo háo sắc đến gần bọn họ lúc mới ra trạm xe sao?!

Đầu heo bị dọa sợ giật mình, ngay sau đó cố tự trấn định: "Tao, tao là đang cùng vị tiểu thư này nói chuyện, cũng không phải nói chuyện với mày. Mày, mày bao đồng xía vào làm cái gì!"

Xem thế là đủ rồi, Tang Văn Cách vừa lắc đầu vừa thở dài, người dám cùng gấu gầm thét cô chưa từng thấy qua mấy người, người này mặc dù không có gì đáng để khuyến khích nhưng cũng coi như là anh hùng hảo hán rồi.

"Cô ấy là người yêu của ông nội mày, mày ở trước mặt ông nội mày tán tỉnh người yêu của tao, thì không phải tìm chết thì là cái gì?!"

Mẹ nó, hấn bao đồng xía vào? Hấn xía vào chuyện của hấn!

"Tao, tao, tao ——"

Mặc cho hấn có muốn "Tao " đến cả đời, Tang Văn Cách vội vàng kéo tay áo Hùng Thần Giai:

"Anh ta cũng là người trong thôn à?"

"Làm sao có thể, thôn chúng ta làm sao có thể có người như vậy..."

Vốn đang hiện ngang lăm liệt phản bác đột nhiên thanh âm liền im bất, động tác Hùng Thần Giai cứng ngắc chậm rãi nghiêng đầu lại đi xem kĩ đầu heo trước mắt này, miệng đột nhiên kinh ngạc há to, một bộ bị dọa sợ, Tang Văn Cách lập tức chú ý tới khác thường của hấn, vội vàng đưa tay vỗ vỗ mặt của hấn, khẩn trương gọi hấn: "Gấu?"

"Anh ở đây..." Hùng Thần Giai lăm bầm, đột nhiên chột quát một tiếng: "Mẹ kiếp mà chính là heo nước mũi sao?!"

Heo nước mũi?

Tang Văn Cách không hiểu nhìn về phía đầu heo, ách, không thể không nói cái ngoại hiệu này vô cùng sát với thực tế nha...

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Hái dâu tây cũng có thể nói chuyện yêu đương

Cái tên đầu heo đó vừa nghe Hùng Thần Giai gọi như vậy, nhất thời đổi sắc mặt, sau đó trên mặt của hấn liền bày biện ra đủ loại kỳ kỳ quái quái, mấy giây sau, hấn chột lui về sau một bước, chỉ vào mũi Hùng Thần Giai rống to:

"Hùng, Hùng Thần Giai?!"

Mày rậm nhướng lên, Hùng Thần Giai nắm lấy quả đấm của mình mà bóp

"Kéo kẹt kéo kẹt",

Đôi môi mỏng còn toét ra một nụ cười vô cùng ác liệt: "Là tao đây, nhiều năm không gặp, có nhớ tao hay không?"

Tang Văn Cách bị lời này làm cho giật mình, môi hồng mấp máy, không lên tiếng, chỉ nhìn hẩn một cái, kết quả khuôn mặt nhỏ nhắn liền bị hẩn giữ lấy.

Chỉ thấy người đàn ông kia há miệng run rẩy lại lui về phía sau mấy bước, sau đó giống như là gà bị lấy tiết liều mạng chạy đi, tốc độ kia thật rất nhanh nha! Hoàn toàn không nhìn ra trên người hẩn có nhiều mỡ như vậy.

Tang Văn Cách càng thêm tò mò, liền đưa tay đi túm áo Hùng Thần Giai, mắt to còn hướng về phía người đàn ông đang chạy trốn kia nhìn thêm chút nữa:

"Anh ta là ai vậy? Hai người quen nhau hả? Sao mà vừa nghe anh nói anh là Hùng Thần Giai thì anh ta liền chạy đi?"

Mạn gấu nào đó liền dương dương hã hê xốc cái sọt lên, vươn bàn tay to vòng chắc bả vai của cô, chanh hời chanh nói: "Cái này mà nói ra thì rất dài dòng, thằng kia là con của trưởng làng, từ nhỏ thích nhất khi dễ bạn học nữ, người quân tử giống như anh sao có thể nhìn hẩn tác quái chứ? Hẩn gần như là bị anh đánh từ nhỏ đến lớn. Thôi đi, hiện tại hẩn có bản lĩnh rồi, lại còn dám tán tỉnh người phụ nữ của anh nữa? Mẹ kiếp đây không phải là muốn chết sao?!"

"G —— Gấu ——" Tang Văn Cách kéo dài âm cuối, bạn gấu nào đó vội vàng dâng lên nụ cười nịnh nọt: "Hắc hắc, hắc hắc, tình thế cấp bách, nhìn không được ~ anh bảo đảm lần sau không bao giờ nói tục nữa!" Giơ lên ba ngón tay lập lời thề.

"Anh thôi đi, em mới không tin đâu." Tang Văn Cách bữu môi bày tỏ không tin tưởng, mắt lại trượt hướng đầu heo kia chạy trốn, thấy trong kia chỉ còn lại đầy đất bụi đất, loáng thoáng giống như có con rồng đang cuốn bụi đất mù mịt.

"Sau đó thì sao? Hẩn cứ mặc cho anh đánh mà không đi tìm thầy hoặc là người lớn mách sao?"

Người ta dầu gì cũng là con trưởng làng nha.

"Làm sao dám!" Hùng Thần Giai bữu môi nói,

"Hẩn dám mách leo một lần anh liền đánh hẩn một lần, vì vậy cỡ nào cũng bị đánh nên hẩn cũng không dám mách leo nữa, bây giờ nghĩ lại cũng có chút hiệu quả, đầu heo kia cũng biết anh nhìn không thuận mắt nhất là chuyện hẩn đi khắp nơi khi dễ người ta như vậy. Anh nói lúc ở trạm xe là đã cảm thấy đáng đáp người này đặc biệt nhìn quen mắt rồi, thì ra là một thằng thiếu đánh đòn, không nhìn quen mắt mới là lạ!"

Nhún nhún vai, Tang Văn Cách nhú mày: "Nhìn đáng về của anh ta, giống như không phải sống ở trong thôn xóm."

"Đúng vậy." Hùng Thần Giai lười biếng đáp một tiếng, "Theo ba anh nói hẩn là người duy nhất trong thôn đi học đại học, có bao nhiêu người học giỏi hơn hẩn trong thôn, em nói không kỳ quái sao, làm sao hẩn có thể thi lên đại học chứ? Ba còn nói hẩn đang làm quản lý trong một công ty gì đó, hẩn cũng coi như là người có tiền đồ nhất cả thôn rồi."

Tang Văn Cách gật đầu một cái bày tỏ hiểu biết: "À thì ra, trong lòng anh lúc trước cũng cảm thấy lên đại học mới xem như có tiền đồ nha." Nói xong liếc bạn gấu nào đó một cái, "Cùng người chỉ tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp là không thể so sánh với nhau nha."

Sắc mặt Hùng Thần Giai suy sụp, ngay sau đó lại nói: "Nhưng con heo nước mũi kia xem ra vẫn còn là một bộ đáng muốn ăn đòn lại hay sợ chuyện hạo sắc, anh so với hẩn có khí khái nam nhi hơn nhiều!"

"Bởi vì bề ngoài cả hai có khác biệt một trời một vực."

Tang Văn Cách không chút lưu tình đâm xuyên giác mộng xuân của hẩn, "Một người vừa lùn vừa mập, một người vừa cao vừa trắng kiện, hẩn từ nhỏ bị anh làm cho sợ, làm sao có thể không phản xạ có điều kiện mà muốn chạy trốn chứ?" Huống chi bạn gấu nào đó vừa sinh ra khuôn mặt đã như đại ca xã hội đen, chẳng lẽ chính hẩn cũng không có ý thức được sao?

Nồng đậm gập lại, Hùng Thần Giai bất mãn tả oán nói: "Vậy thì anh cũng tốt hơn hẩn."

Đôi mắt long lanh nhẹ nhàng nháy mắt, "Anh đúng là tốt hơn anh ta."

Lần này ngược lại đôi Hùng Thần Giai sừng sốt, hẩn nháy mắt mấy cái, lại nhìn Tang Văn Cách một chút, quả thật có chút không tin lỗ tai của mình, công chúa nhà hẩn cũng khen hẩn!

Ngược lại Tang Văn Cách khen xong cả người đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến kỳ cục, kéo cánh tay của hẩn liền hướng đi về trước, vừa đi lại còn thúc giục: "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút..., em rất muốn ăn dâu tây!"

Bạn gấu nào đó dĩ nhiên là có chết cũng muốn đi theo Tang Văn Cách, tốc độ của hai người trong nháy mắt liền tăng nhanh rất nhiều, nhiều lắm là năm phút đã đến vườn.

Từ nhỏ lớn lên ở thành thị cô chưa bao giờ xuống vườn nào nên công chúa rất ngỡ ngàng, Hùng Thần Giai đem cô cường chế nhấn ngồi xuống dưới cây đại thụ, sau đó cởi áo ngoài, lộ ra bộ ngực cùng cái cổ màu đồng bền chắc có lực, giờ sọt lên liền đi vào trong kia.

Tang Văn Cách ngồi dưới tàng cây Tiểu Mã, chống cằm nhìn chăm chú về phía Hùng Thần Giai, nhìn thấy mồ hôi hột từ sống lưng cường tráng của hắn chảy xuống, rơi vào trong quần cụt, bộ lông nồng đậm trước ngực cũng ướt nhẹp, mặt trời chói chang như thế, thế nhưng hắn lại chỉ mặc cái quần cụt, các biện pháp phòng nắng gì hắn cũng không làm, động tác trên tay vẫn thật nhanh, chỉ thấy cái sọt bắt đầu càng lúc càng đầy, dâu tây đỏ tươi trong nháy mắt đã muốn đầy sọt.

Gấu của cô, làm việc rất nhanh!

Đôi mắt long lanh ánh nước dần dần dịu dàng mê ly, vừa đúng lúc này, bạn gấu nào đó nâng đầu lên lau mồ hôi, liếc mắt liền nhìn thấy cô ở bên này đối diện nhìn mình cười trần như hoa si, gương mặt thô to trong nháy mắt dâng lên một nụ cười thật lớn, đôi môi cơ hồ cũng toét đến lỗ tai rồi, hai hàm răng trắng dưới ánh mặt trời thậm chí còn lóe lên ánh sáng chói mắt hơn.

Hắn không đẹp trai, đáng đáp khó coi, thậm chí lãnh khốc dọa người, nhưng mà trong giờ khắc này, Tang Văn Cách lại cảm thấy trên thế giới này sẽ không bao giờ có một người đàn ông thứ hai nào có thể chói mắt đến như vậy, làm cô động lòng đến như vậy.

Cũng không biết kích động từ đâu đến, cô lại đứng lên đi nhanh về hướng Hùng Thần Giai, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét cười, Hùng Thần Giai cũng cười lớn để sọt xuống, sau đó hướng cô rộng mở hai cánh tay, hắn đứng bất động tại chỗ, cô nắm váy dài chạy đến, hai người ở dưới ánh mặt trời chói chang, cũng không quản nóng hay không, cũng không nhìn xem trên người lẫn nhau có dính mồ hôi hay không, cứ như vậy mà ôm nhau thật chặt.

Ôm xong, Hùng Thần Giai liền như đài phát thanh lớn tiếng chỉ trích Tang Văn Cách: "Sao em lại chạy tới đây? Nóng như vậy, mau trở lại dưới tàng cây ngồi đi." Trông mặt đen quét tới dâu tây trong sọt một cái, "Hay để anh rửa dâu tây cho em ăn trước? Nước sông rất sạch." Dứt lời ở trên làn môi cô nhẹ nhàng hôn một hóp.

Tang Văn Cách lắc đầu một cái: "Em với anh cùng nhau hái."

"..." Bạn gấu nào đó bày ra biểu tình như gặp quỷ,

"Anh đồng ý cho em theo anh cùng nhau hái dâu mới có quỷ a!" Bàn tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, da thịt mềm mại vẫn trước sau như một, chỉ là do bị phơi nắng mà có chút nóng phồng tay rồi, nhìn kỹ chút còn có thể thấy rõ mạch máu, chỉ mới đi có mấy bước đường, nguyên gương mặt liền bị phơi đỏ bừng, cái này nếu mà làm việc tay chân, còn có thể sống lâu được sao?!

Má phần phồng lên, Tang Văn Cách rũ đầu nhỏ xuống.

"..." Hùng Thần Giai nhìn rồi lại nhìn, nếu cô cứ tranh cãi đòi làm, hắn còn có thể nhẫn tâm sắc đá, nhưng bây giờ cô cứ cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn mà không lên tiếng cự cãi gì, muốn hắn nói như thế nào đây?! Nhất là khi hắn nâng lên cái cằm nhỏ, thấy trong mắt Tang Văn Cách đã có chút nước mắt, càng thêm không tự chủ được thờ dài, "Được rồi, nhưng chỉ được hái năm phút thôi."

Cô lập tức cười, nhón chân lên hướng về phía hai má Hùng Thần Giai hôn một cái, lớn tiếng lên tiếng: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

Công chúa, em ghen

Hai người bắt đầu vây quanh một luống dâu để hái, một người một bên không hề bỏ sót.

Nhưng năm phút qua rất mau, bất kể Tang Văn Cách có cầu khẩn thế nào thì Hùng Thần Giai đều quyết tâm muốn cô trở về ngồi dưới bóng cây, không cho phép cô ở dưới ánh mặt trời phơi nắng.

Chuôi môi hồng nhuận, Tang Văn Cách cực kì không vui di chuyển trở về bên dưới bóng cây ngồi xếp bằng xuống, rút cái bao tay bằng sợi bông ra, tay nhỏ bé chống cằm, bắt mắt phồng lên hai gò má hồng hào, si ngốc nhìn mặt bạn gấu nào đó đổ mồ hôi như mưa dưới ánh nắng chói chang.

Người đàn ông này, đối với cô vĩnh viễn đều là dịu dàng săn sóc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn khế đỏ bừng, Tang Văn Cách cười mấp máy miệng, nhìn lại chỗ dâu tây hắn mới vừa rửa sạch cho cô, thử thăm dò nhặt lấy một trái nhét vào miệng, sau đó lập tức say mê nheo lại mắt to. Ừ... Chua chua ngọt ngọt, quả nhiên ăn rất ngon. Nhặt lên một trái lớn hơn, cô đội nón cỏ vọt tới bên cạnh Hùng Thần Giai, đem dâu tây đưa tới bờ môi của hắn. Bạn gấu nào đó cực kì vui vẻ cười nheo mắt, há miệng ra thật lớn, đem dâu tây tấp tới hơn phân nửa, chỉ còn lại cùi lá cùng một chút xiu trắng nõn còn thừa lại.

"Ăn ngon không?" Tang Văn Cách vô cùng mong đợi hỏi.

Hùng Thần Giai cười híp mắt nhai hai cái, vurun cánh tay, cẩn thận không để cho bàn tay bẩn thỉu của mình đụng phải cô —— hấn không thích mang bao tay, nên hiện tại trên tay hấn tất cả đều là bùn đất, sau đó cong lên cùi chỏ kéo cô đến trong ngực, cũng không quản khí trời đang nóng đến chết người liền cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ nhắn của cô, đem lấy tất cả chất lỏng ngọt ngào trong miệng đưa vào trong cái miệng nhỏ của cô, cuối cùng lộ ra bộ mặt thỏa mãn: "Ăn ngon vô cùng."

Mặt Tang Văn Cách trong nháy mắt nở hồng, hai cánh tay nhỏ bé chống đỡ đánh loạn lên lồng ngực Hùng Thần Giai một hồi:

"Anh, anh đồ háo sắc!" Cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào! Mắt to liếc chung quanh một cái, thấy chung quanh mọi người ở trong ruộng đồng tựa hồ cũng không có ai chú ý tới chuyện bên này, cô mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm

"Anh chỉ sắc đối với một mình em."

Hùng Thần Giai rất vô tội trả lời, thuận thế lại hôn thêm một cái lên làn môi cô, đẩy cái vai nhỏ bé của cô,

"Mau trở lại dưới tàng cây ngồi đi, nếu phơi nắng bị bệnh thì phiền toái lắm."

Lúc này khi hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô hấn đã cảm thấy có chút nóng rồi, rõ ràng nhiệt độ trên mặt cô so với bình thường cao hơn rất nhiều.

"Ừ." Tang Văn Cách ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng, rồi ngoan ngoãn xoay người trở lại dưới tàng cây, tiếp tục chống cằm nhìn Hùng Thần Giai hái dâu tây, đầu nhỏ nghiêng một cái, lại cảm thấy đầu gối tục tăng cao lớn như vậy, mà khi mặc áo thun quần cụt làm việc trên đất lại cực kì có mị lực.

Ừm... Cô không phải là tẩu hỏa nhập ma chứ?!

Thật sự là nhầm chán, lại không có mang theo điện thoại, Tang Văn Cách không thể làm gì khác hơn là nhìn chung quanh một chút, chung quanh đây trồng trọt đại đa số đều là dâu tây, cách mỗi vài mét thì có mấy nhóm nông dân hái dâu, người núp ở dưới bóng cây ngược lại chỉ có một mình cô.

Chỉ là hoàn cảnh chung quanh rất tốt, không khí mới mẻ cỏ cây xanh lá, ven bờ sông có mọc các loại hoa dại nhỏ nhỏ, thỉnh thoảng cũng sẽ có một trận gió thổi qua, làm cho khí trời ngày hè nóng bức tới cực điểm này mát mẻ hơn.

Tang Văn Cách thoải mái nhàn nhã ngắm nhìn xung quanh, nhưng khi tầm mắt của cô lại lần nữa quay về trên người Hùng Thần Giai, đôi mắt to long lanh trong nháy mắt liền mở ra thật lớn, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn hơn... Là cô nhìn lầm rồi ư? Cô bé đang đi về phía này không phải là vì gấu nhà cô chứ?!

Kết quả vô cùng làm người ta thất vọng, cô bé mặc quần bảy phân cùng một cái áo đơn giản kia đang cầm trên tay một bình nước trong suốt, từ từ tiến đến gần bên người Hùng Thần Giai, sau đó chọc chọc hấn.

Do cô ngồi cách Hùng Thần Giai một khoảng, cho nên chỉ nhìn thấy được bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng không biết họ đang nói chuyện gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt sụp xuống, một loại cảm giác chua chua khó nói lên lời trong lòng cô từ từ dâng lên. Nhất là khi cô thấy Gấu hướng về phía cô bé kia lộ ra nụ cười, trái tim cô lại càng thêm giống như bị đặt ở trong nước nóng, nóng đến bất ổn, khó chịu làm cô có chút không biết phải làm sao.

Cô ngồi ở dưới gốc cây rồi nắm siết chặt hai bàn tay nhỏ bé, nhưng cô chỉ nhìn mà ngồi yên không động đậy, cô làm thế nào cũng không dám tin mình từ nhỏ đã luôn chứng chắc tình táo cũng sẽ có cảm giác kích động như thế. Nhưng lại qua thêm mấy giây nữa, khi Tang Văn Cách thấy cô bé kia xấu hổ đem bình nước trong tay đưa cho Hùng Thần Giai, thân thể mảnh khảnh mềm mại liền "Vọt" một cái đứng lên, mới vừa đi tới trước mấy bước, suy nghĩ một chút, lại quay trở về, chọn mấy trái dâu lớn thật tươi ướt át đem theo.

Đến gần cô mới nghe thấy lời cự tuyệt của Hùng Thần Giai: "Không cần, tôi không khát."

Cô bé kia cũng rất chấp nhất: "Làm sao mà không khát được chứ? Mặt trời lớn như vậy, anh lại không có đội nón cỏ cũng không có nghỉ ngơi qua, em nhìn anh thật lâu cũng không thấy anh uống nước qua. Nước này là mới lấy từ trong giếng lên, rất mát, anh hãy uống thử xem!"

Đây không phải là ở trước mặt cô công khai bày tỏ đối với gấu nhà cô có hứng thú sao? Cái gì gọi là ‘em nhìn anh lâu như vậy cũng không thấy anh uống nước qua’ chứ, bọn họ chỉ mới tới chỗ này cũng được một lát thôi mà, cô bé này sẽ không phải chú ý tới hai người từ lúc mới đến chứ?!

Nghĩ tới đây, Tang Văn Cách càng thấy lòng chua hơn, cả trái tim đều như bị ngậm ở trong dấm vậy, tê tê, có chút đau, càng nhiều hơn là một loại cảm xúc kích động muốn biểu thị công khai chủ quyền.

Cô cũng xác thực làm như vậy.

Đang ở lúc Hùng Thần Giai lúng túng không biết phải làm như thế nào cho phải, thì một đôi tay mềm mại nhỏ bé liền quấn lên cánh tay của hấn, vừa đúng lúc giải trừ lung túng, cô gái đưa nước lên vào tình trạng quần bách. Trông mặt đen thoáng nhìn xuống, nhất thời cười híp mắt: "Công chúa?"

Tang Văn Cách mới không thừa hơi nói nhảm với hấn, thừa dịp hấn há mồm ra liền thuận tay nhét một trái dâu tây đi vào: "Ăn ngon không?"

"Ăn ngon." Hùng Thần Giai nuốt dâu tây vào, cười híp mắt nắm lấy tay cô, sau đó hướng về phía cô bé gái kia nói: "Tôi đã nói không khát rồi, nếu tôi khát vọt tôi sẽ đưa dâu tây tới đây cho tôi ăn ngay. Cảm ơn nước của cô, và cũng giúp tôi cảm ơn thím Trần luôn nhé, sự quan tâm của thím ấy tôi xin

nhận, chúng tôi rất nhanh sẽ kết hôn, đến lúc đó nhất định mời các hương thân tới uống rượu mừng."

Tang Văn Cách Vốn là còn muốn không để lại dấu vết thị uy thêm một chút thì lại bị những lời này của bạn gấu nào đó làm cho cả kinh trợn mắt há mồm. Độc thật, độc thật ~

Sắc mặt của cô bé ấy lập tức khó coi, miễn cưỡng hướng về phía Hùng Thần Giai cười gượng, ánh mắt lại không biết cảm giác gì dời đến người Tang Văn Cách, tựa hồ như muốn nhìn một chút xem cô gái thành thị cùng Hùng Thần Giai trở về thôn đến tột cùng có chỗ nào tốt. Khi thấy da thịt đôi phương vô cùng mịn màng trắng nõn cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tinh xảo xinh đẹp thì cô bé lại càng không tự chủ mà nắm chặt bình nước trong tay hơn, dưới tầm mắt, cô bé thấy Tang Văn Cách mặc dù chỉ khoác một cái áo choàng trong mùa hè, nhưng váy cùng áo đều là những món cô chỉ có thể nhìn thấy ở trong tivi, lại không khỏi cảm thấy mỗi một cái, nhỏ giọng nói một câu hẹn gặp lại rồi liền xoay người đi, tốc độ nhanh giống như là có con cộp ở phía sau đuổi theo vậy.

Tang Văn Cách tò mò nhìn bóng lưng cô bé rời đi, hỏi: "ThímTrần là ai vậy?"

Hùng Thần Giai nhún vai: "Ừ, cách đây thước phía đằng kia chính là thím Trần, bà ấy trong thôn nổi danh miệng rộng, bình sinh thích nhất bắt quái cùng làm mai mối. Cô bé vừa rồi là cháu gái của bà ấy, nhìn thấy anh từ thành phố lớn trở lại, muốn cho cháu gái tranh thủ bắt lấy ấy mà!"

Nói xong, ánh mắt của hắn bỗng dung biến đổi, khuôn mặt lại gần Tang Văn Cách: "Công chúa, mới vừa rồi có phải em đang ghen không?"

Tang Văn Cách sững sốt, nhưng lại không hề phủ nhận: "Vâng"

Hùng Thần Giai hả hê rồi, đôi mắt đen cười đến híp lại thành hai mảnh trắng rằm, cúi đầu ở trên làn môi cô hôn một cái: "Anh chỉ yêu em, trên thế giới này bất cứ cô gái nào khác cũng không thể vào được mắt của anh." Khẩu vị của hắn sớm đã bị cô nuôi đến kén ăn, không phải cô, thì không còn cô gái nào có thể làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn cùng hạnh phúc được.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139

Không thể để cho Đại Hùng ra ánh sáng

Dâu tây ướp lạnh quả thật đáng được xưng tụng là mỹ vị nhân gian, Tang Văn Cách híp đôi mắt to vô cùng say mê, quả thật hận không thể đem cả khuôn mặt nhỏ nhắn của mình cũng đều chôn vào trong cái giỏ dâu kia.

Hùng Thần Giai buồn cười nhìn bộ dáng tham ăn của cô, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi từ nhà chính chuyển ra ngồi trên một cái băng ghế nhỏ đặt ở dưới cây bạch quả, lại đưa tay kéo cô vào lòng rồi thả lại cái giỏ nhỏ bên bằng trúc cô đang ôm đặt lại trên bàn, tròng mắt đen xẹt qua một tia bất đắc dĩ:

"Công chúa, ăn ít một chút, ăn nhiều sẽ đau bụng. Những trái này là ướp lạnh ở trong giếng, không thể so với mấy trái mới vừa hái, em có muốn bị đau bụng không?"

Nói xong, cầm đĩa nhỏ đến, gấp mấy trái dâu tươi ướt át đưa cô, sau đó liền đem cái đó giỏ trúc nhỏ đưa đến bên những giỏ trúc nhỏ khác trên bàn, vợ chồng Hùng thị cười híp mắt nhìn bọn họ náo, đôi mắt hiền từ ngập yêu thương cũng tràn đầy nụ cười.

Cái miệng nhỏ nhắn bất mãn cong lên, Tang Văn Cách giương mắt nhìn cái giỏ đầy trái dâu lớn đỏ tươi bị bạn gấu nào đó bung đi, mắt to chom chớp, quả thật giống như chớp thêm vài cái sẽ tuôn ra nước mắt vậy. Sau đó tầm mắt từ từ chuyển tới cái đĩa nhỏ của mình, nhìn bên trong le que chỉ có mấy trái mà ở trong giỏ đằng kia lại có thật nhiều, thật nhiều, cô lại càng muốn khóc. "Nhưng, nhưng bụng của em không đau mà!"

"Ăn nhiều sẽ đau." Hùng Thần Giai khều khều chớp mũi của cô rồi cầm cây tăm cắm lên viên dâu tây xinh đẹp đưa đến môi của cô, ý bảo cô há miệng nuốt xuống.

Môi hồng mấp máy, cuối cùng cũng không chống đỡ được hấp dẫn mê người này, há mồm ngậm một hớp. Vừa nhai còn vừa dùng ánh mắt vô cùng oán niệm nhìn hắn.

Cô là công chúa sống ở trong nhung lụa mà lớn lên, có món gì ngon mà cô chưa từng ăn chứ? Nhưng mà đến bây giờ vì mấy trái dâu tây điên cuồng, tâm tâm niệm niệm đều là ăn nhiều thêm mấy trái, nhưng cô cũng không biết là thật bởi vì cái đẹp và vị của nó, hay là bởi vì dâu tây này là tâm huyết một năm của hai vợ chồng Hùng thị nữa?

Hùng Thần Giai buồn cười nhìn bộ dáng xinh đẹp bất mãn của cô, bàn tay nhẹ nhéo một cái lên gương mặt của cô, ngại vì có ba mẹ ở đây nên hắn mới không hôn cô.

Tang Văn Cách làm sao mà không nhìn ra đáy mắt hắn lại nổi lên sắc dục chứ? Cái miệng nhỏ vốn là vẫn còn đang nuốt dâu tây đột nhiên giống như là bị

nghe vậy, đôi mắt long lanh lóe lóe, cô đột nhiên đứng lên nói:

"Chúng ta chụp tấm hình có được không, em đi lấy máy chụp hình."

Từ khi nhìn thấy tấm hình giấu sau cuốn photo album kia, cô liền mong muốn có một ngày nào đó sẽ chụp lại cho hân và ba mẹ thêm một tấm khác mới hơn, lần này không có thương tâm không có thất vọng cũng không khác gì ngày xưa, mà chỉ có nồng đậm hạnh phúc cùng thân tình.

Thấy cô như có lửa nóng đốt mông chạy nhanh vào nhà chính, Hùng Thần Giai bất đắc dĩ, chỉ kịp dặn dò cô một câu: "Cẩn thận một chút không có gì phải vội."

Giai nhân khoát tay áo bày tỏ nghe được, nhưng đầu cũng không quay lại.

Tang Văn Cách rất nhanh đã lấy được máy chụp hình đi ra, cô chỉnh tốt tiêu cự, dọn xong cái giá đỡ, rồi chạy nhanh về bên cạnh Hùng Thần Giai, chẳng biết từ lúc nào ba Hùng đã đưa tay quàng lên cả vai vợ mình, mà Hùng Thần Giai cũng vòng một tay quanh người ba một tay còn lại ôm lấy Tang Văn Cách, một nhà bốn người thật hài hòa mỹ mãn.

Giống như là một việc thần thánh và nhiệm vụ thành kính được hoàn thành, Tang Văn Cách nhẹ lòng thu hồi máy chụp hình, tay nhỏ bé loay hoay ống kính, đem hình vừa chụp đưa cho vợ chồng Hùng thị nhìn, hai vị lão nhân gia đều lộ ra thần sắc mừng rỡ, cầm hình không ngừng vuốt ve.

Đôi môi hồng nhộn nhạo mở ra một nụ cười tuyệt mỹ, Tang Văn Cách đưa tay chọt chọt bụng Hùng Thần Giai, nhỏ giọng hỏi: "Sau khi trở về, chúng ta rửa một tấm đặt ở đầu giường nhé?"

Trong tròng mắt đen thoảng qua cực hạn dịu dàng, cúi đầu len lén hôn cô, sau đó gật đầu một cái.

Bốn người cứ như vậy cực kỳ hài hòa ngồi ở dưới cây bạch quả, ăn dâu tây trò chuyện, thỉnh thoảng chụp thêm vài tấm hình, tất cả tốt đẹp đến mức quả thật không thể tưởng tượng nổi, giữa trưa mùa hè thỉnh thoảng lại có một làn gió thổi qua, trời xanh mây trắng, chim bay bướm lượn, cách đó không xa trong đất có những đóa hoa dại nở rộ vô cùng rực rỡ, giống như trở lại thuở còn thơ ấu, không có phiền não không có ưu sầu, chỉ có thoả mãn với hạnh phúc. Người một nhà tựa hồ sẽ không bao giờ tách nhau ra, sẽ không bao giờ như anh chị em cùng cha khác mẹ nhìn nhau, sống chết xa nhau.

Vậy mà ngày vui vẻ luôn luôn vô cùng ngắn ngủi, thời gian vui vẻ luôn trôi qua đặc biệt mau, nửa tháng đảo mắt đã qua, lúc trở về Hùng Thần Giai chọn tự lái xe, cũng hạn chế việc phải chen xe lửa phiền phức cùng khó chịu.

Vợ chồng Hùng thị sợ bọn họ ở thành phố S thị sẽ bị thiếu những rau dưa sạch, không để ý phản đối ở trong xe lại lắp thêm rất nhiều trái cây rau dưa hơn một chút, bà muốn Hùng Thần Giai mang về nấu cho Tang Văn Cách ăn.

Mất mẹ Hùng thậm chí đã đỏ lên, kéo cánh tay Tang Văn Cách mãi không chịu buông ra, thỉnh thoảng lại hỏi hai đứa lúc nào thì trở về nữa, ba Hùng nghe vậy bình thường luôn luôn làm bộ dạng như người sắt đá cũng giả bộ ho khan, để che giấu sự mừng rỡ tràn ngập mắt. Con trai chỉ mới về nhà có mười lăm ngày ngắn ngủn, bọn họ sao có thể chịu chứ?!

Tang Văn Cách cầm tay mẹ Hùng mềm giọng an ủi, vừa định nói sẽ lưu lại thêm vài ngày cũng được, cùng lắm thì từ chức không làm, nhưng mẹ Hùng lại trước một bước thúc giục bọn họ đi nhanh lên, trong mắt rõ ràng đầy vẻ không nỡ, nhưng bởi vì sợ làm trễ nãi chuyện của bọn họ nên không dám giữ lại, Tang Văn Cách cảm thấy mắt của mình rất cay, cảm giác muốn khóc đặc biệt mãnh liệt.

Cho đến sau khi lên xe, Tang Văn Cách cũng không thể quay đầu trở lại mà đóng cửa sổ.

Xe càng lúc càng xa, nhưng cô vẫn còn có thể nhìn thấy bóng dáng hai vợ chồng Hùng thị tựa sát nhau đứng ở cửa thôn hướng về phía bọn họ phát tay, thật ra thì cô thật sự không biết nên để lại cái gì cho hai người, không thể làm gì khác hơn là đánh len lén để ở phía dưới gối đầu của ba Gấu một phong thơ cùng sổ tiết kiệm —— vì ngân hàng trong trấn nhỏ không cho đối chi phiếu, cô chỉ mong hai vị lão nhân gia có thể sống khá hơn một chút, ít nhất đợi đến lần sau khi cô và Gấu trở lại, có thể phát hiện phòng ốc đã được sửa chữa lại rồi, bộ dạng ba mẹ chồng cũng không già cỗi như vậy nữa.

Ngón tay mảnh khảnh ngón tay chậm rãi vuốt ve tấm hình trong tay, Tang Văn Cách khẽ mỉm cười, nhìn về phía Hùng Thần Giai đang chăm chú lái xe, sắc mặt của hân cương nghị, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, đáy mắt lại tràn đầy không đánh, mơ hồ nhìn sang ngay cả có thể nhìn thấy cả nước mắt. Tang Văn Cách từ từ vươn tay, nắm lấy bàn tay đang siết chặt tay lái cái.

Hùng Thần Giai đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó từ từ xoay mặt, sau đó cong khóe môi, cười.

Tang Văn Cách cũng cười theo: "Chúng ta sau này sẽ còn trở lại, hoặc là, đem ba mẹ đến thành phố S sống cùng chúng ta cũng được."

Tròng mắt đen dần tràn đầy dịu dàng

"Ừm, đúng nhỉ." Bàn tay nâng cái cằm nhỏ trước mặt lên, đôi môi mỏng nhẹ nhàng in lên, mà Tang Văn Cách cũng không hề phản kháng —— Cho dù bọn hân bây giờ đang ở trên đường cao tốc, cô vẫn đáp lại hân.

Thời điểm trở lại Cao ốc, không để ý Tang Văn Cách phản đối, Hùng Thần Giai kiên trì bắt cô chờ hân trước cửa Cao ốc, hân đi đầu xe trước, nhưng hân không đồng ý để cô một mình xách cả đồ đạc. Không cãi được bạn gấu cứng đầu nào đó, Tang Văn Cách không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cầm lên cái túi xách của mình rồi đi vào lầu một Cao ốc.

Vừa mới bước vào liền có một bảo vệ nở nụ cười tiến lên đón, cô gật gật cái đầu nhỏ, bảo vệ đi tới trước mặt cô đứng lại, xoa xoa tay cười: "Tang tiểu

thư cuối cùng cũng trở lại, bạn trai cô đã ở đây chờ cô rất lâu rồi! Anh ta gần như mỗi ngày đều đến đây, tôi nói cô không có ở đây, mà anh ấy vẫn không tin, bây giờ thì tốt rồi, cô nhanh đi gặp anh ta đi, tôi ——" hần hoàn toàn bỏ quên lời tuyên thệ chủ quyền lúc trước của Hùng Thần Giai.

Mọi người đều là như vậy, đối với chuyện mình không muốn tiếp nhận, sẽ lựa chọn lờ nó đi. Không có ai tin tưởng cô gái Tang Văn Cách mỹ lệ dịu dàng này, sẽ chọn một người đàn ông đáng đáp như gấu lại thô lỗ làm bạn đời cả, người ở bên ngoài nhìn vào, bất cứ ai cũng thích hợp với Tang Văn Cách hơn Hùng Thần Giai.

Nhưng sau đó bảo vệ nói cái gì, Tang Văn Cách hoàn toàn không có chú ý, cô run rẩy cánh môi, hai cánh tay nhỏ bé đem cái túi trong tay nắm thật chặt, mắt hạnh tròn tròn nhìn chăm chăm người đàn ông ưu nhã tuần mỹ phía trước đang đến gần.

Cho đến khi hần đi tới trước mặt mình, bàn tay ấm áp đặt lên cái trán của mình, thanh âm ấm áp mềm mại: "Tiểu Cách, đi chơi mà sao không nói với anh một tiếng?"

Tang Văn Cách đã hoàn toàn không nghe được anh ta đang nói cái gì, đáy lòng cô chỉ có một ý tưởng, không thể để cho Trình Cảnh Khu nhìn thấy Hùng Thần Giai, tuyệt đối không thể!!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Đêm chia ly

Thấy Tang Văn Cách không nói lời nào, bàn tay Trình Cảnh Khu vuốt ve trên trán cô chậm rãi trượt đến gò má mềm mại, thanh âm cũng bộc phát trầm thấp nhu hòa —— nếu như Tang Văn Cách không cùng hần lớn lên, nếu như trong tâm Tang Văn Cách còn có hần, thì với tình huống như vậy, cô nhất định sẽ bị hần mê hoặc, trong mắt người ngoài nhìn thấy chính là một đôi kim đồng ngọc nữ trai tài gái sắc đang đánh tình mắy yêu, người con trai dịu dàng dùng đầu ngón tay vuốt ve cánh môi người con gái, vô hạn nhu tình. Nhưng trong bọn họ ai có thể biết được trong lòng Trình Cảnh Khu thật chất đang nghĩ cái gì?

"Tiểu Cách, tại sao không nói chuyện? Là đi chơi một nơi quá sao?"

Hần nắm hai bả vai Tang Văn Cách đem kéo cô vào trong lòng ngực mình —— cô không có phản kháng, mà là khéo léo mặc hần ôm khác thường.

"Ít ngày trước anh chỉ mới vừa nói muốn bắt đầu theo đuổi em, Tiểu Cách liền mất tích. Là em muốn tránh anh, hay chỉ là muốn ra ngoài dạo chơi thôi?"

"Em..." Tang Văn Cách buộc mình ngược mắt lên nhìn thẳng vào đôi mắt Trình Cảnh Khu, trước cặp mắt đen thẳm lại sâu xa kia cô cảm nhận thấy giống như là một sự bình tĩnh bên ngoài nhưng kì thực gió to sóng lớn lại đang cuộn trào bên trong, vừa sâu hun hút, lại vừa mỹ lệ thần bí và đầy nguy hiểm,

"Em... Em chỉ là tâm tình không tốt, muốn ra ngoài dạo chơi một chút mà thôi ——"

Trình Cảnh Khu không đợi cho cô nói xong liền ồm ả ngắt lời cô: "Vậy sao? Vậy tại sao lại đi cùng một người đàn ông vậy? Hơn nữa —— hần còn là cái tên tội phạm cường gian bấy năm trước bắt nạt em?"

Nghe vậy, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách cũng trở nên trắng bệch.

Tay Trình Cảnh Khu dịu dàng quẩn quanh ngang hông của cô, bước chân chuyển một cái, nắm cả người cô liền muốn đi thẳng về hướng cửa thang máy. Tang Văn Cách vừa sợ lại lo lắng, đôi mắt long lanh ngay cả nghiêng mắt nhìn cũng không dám chỉ lên lên ngó về phía sau nhìn một cái, chỉ sợ đầu gấu kia nóng nảy có thể sẽ không để ý gì mà nhào lên.

"Tiểu Cách tại sao lại không nói?"

Ngón tay thon dài nâng cằm của Tang Văn Cách lên, Trình Cảnh Khu tỉ mỉ suy nghĩ nhìn khuôn mặt có vẻ hơi tái nhợt của cô,

"Là bởi vì bị anh nói trúng rồi phải không, cho nên trong lòng đang lo sợ sao? Nếu như anh không nhớ lầm... Cái tên họ Hùng kia hần là đã bị xử tử hình mới đúng chứ? Chắc, nhưng tại sao bây giờ hần lại xuất hiện bên cạnh Tiểu Cách vậy nhỉ? Hơn nữa Tiểu Cách còn bồi hần xin nghỉ phép nửa tháng. Tiểu Cách nè... Anh đối với nguyên nhân tại sao hần chưa có chết cực kì có hứng thú nha, em có muốn nói một chút cho anh biết không?"

Cánh môi màu hồng khẽ run, Tang Văn Cách không tự chủ được nắm chặt vạt áo của mình, đôi mắt to bởi vì sợ hãi nháy mắt như muốn rơi nước mắt, một hồi lâu cũng không còn dám lại nhìn về phía Trình Cảnh Khu nữa mà chỉ ngập ngừng nói nói: "Anh ấy... Anh ấy..."

"Hần cái gì?" Trình Cảnh Khu cười dịu dàng như ngọn gió xuân, gương mặt tuần mỹ đến cực hạn lại thanh nhã cao thượng như bạch ngọc, "Tiểu Cách muốn giải thích cái gì với anh sao? Giải thích vì sao một tên tội phạm cường gian mạng lớn không chết? Hoặc là —— Tiểu Cách là nghĩ muốn nói cho anh

biết, lần này, cũng là do hấn bức bách nên Tiểu Cách mới cam tâm đi cùng hấn? Hay là vì nguyên nhân gì khác?"

Tang Văn Cách cắn môi, gần như đã mất đi năng lực ngôn ngữ. Không biết từ lúc nào, khoảng cách của cô cùng Khu càng ngày càng xa, hai người giống như đang sống ở hai thế giới, chỉ có thể nhìn nhau, không thể gần nhau. Khi hấn không muốn hứa hẹn cả đời, thì cô lại không đành lòng buông xuống đoạn tình cảm không có kết quả này, nhưng khi cô chân chính buông xuống được rồi, thế nhưng hấn lại bắt đầu dây dưa với cô. Trên thế giới này tại sao lại có nhiều chuyện khiến người ta phiền não tuyệt vọng như vậy chứ?!

Qua thật lâu sau thang máy cũng chưa có, Tang Văn Cách rốt cuộc có thể dừng cảm nâng đầu nhìn về phía Trình Cảnh Khu —— Quảng đi tất cả lo lắng cùng sợ hãi trong lòng mà mạnh dạn nói: "... Em yêu anh ấy."

Trình Cảnh Khu vẫn cười như cũ, tựa hồ đối với lời này của cô không hề ảnh hưởng hấn một chút nào. Nhưng Tang Văn Cách lại có thể cảm thấy rất rõ ràng, trong nháy mắt từ sâu trong đáy mắt hấn liền dấy lên hừng hực lửa giận ngập trời, nếu như không phải là hấn đối với cô sủng ái, có lẽ bây giờ hấn sẽ ra tay giết cô cũng không chừng!

Đang lúc Trình Cảnh Khu chuẩn bị mở miệng, một tiếng gầm giống như gấu từ cửa Cao ốc truyền đến: "Mẹ kiếp, buông cô ấy ra cho ông!" Theo sau chính là một cú đá có lực.

Trình Cảnh Khu mặt không đổi sắc nhìn cái chân dài sắp đá tới mặt mình kia, nhìn cái quần jean bạc màu trên đùi cùng với cái áo thun bình thường không thể phổ biến hơn trên người người vừa đến, cúi đầu nhìn về phía Tang Văn Cách trong ngực mình, hai tay thon dài nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng —— lập tức chắn trước mặt hấn.

Sau đó, hấn thật thấp mà hỏi: "Tiểu Cách... Em thật sự yêu một gã đàn ông như vậy?"

Tang Văn Cách ngược đôi mắt đầm lệ nhìn về phía đại sảnh đang loạn thành một đồng, nhìn qua Hùng Thần Giai đang bị mười mấy người bao quanh còn tàn ác mà hướng bên này rống giận muốn Trình Cảnh Khu buông cô ra, nước mắt óng ánh trong suốt một giọt một giọt rơi xuống:

"... Vâng."

Trình Cảnh Khu cười, gương mặt tuấn mỹ của hấn thoáng qua một tia tuyệt tình lãnh đạm, ngay sau đó liền đem cô bế lên, không để ý cô gãy gập liền đi ra cửa, lúc bước ngang qua bên cạnh Hùng Thần Giai hấn còn nhàn nhạt ném lại một nụ cười tủm tỉm, sau đó hướng về phía mấy tên cao to mặc thường phục nói: "Lúc cần thiết, giết hấn luôn cũng được."

"Anh đang nói bậy gì đó?!" Tang Văn Cách lập tức níu lấy cổ áo của hấn, đôi mắt to hoảng sợ nhìn về phía Gấu đang đánh nhau cách đó không xa,

"Không cho phép đã thương anh ấy, anh có nghe hay không?! Tôi không cho phép anh làm anh ấy bị thương!"

Giống như là đối xử với một đứa bé đòi ăn kẹo vậy, Trình Cảnh Khu chỉ cúi đầu hôn lên trên trán cô một cái, cũng không đáp lại lời cô, ôm cô trực tiếp hướng đến chiếc limousine chẳng biết đã dừng ở cửa Cao ốc từ lúc nào rồi rời đi.

Người đàn ông này rốt cuộc lòng của hấn là thâm trầm mưu ma chước quỷ đến mức nào đây!

Đầu tiên là một thân một mình xuất hiện tại đại sảnh nhiễu loạn dòng suy nghĩ của cô, sau đó thừa dịp cô tâm hoảng ý loạn mang theo cô đi tới cửa thang máy, hoàn toàn không để cho cô phát hiện hấn dẫn theo người đến, đợi đến lúc gấu tiến vào, liền nhân cơ hội công kích hấn, ở lúc gấu không cách nào đoạt lại cô hấn ta liền mang cô đi qua người gấu rồi rời đi!

Tang Văn Cách vừa khóc vừa ảm ỉ, nhưng Trình Cảnh Khu hoàn toàn không quan tâm cô đánh hay cắn hấn, thân thể thon dài thủy chung không nhúc nhích, thẳng tắp giống như một gốc cây đại thụ che trời, tuyên cáo sự cường đại cùng kiên trì của hấn.

Tài xế kéo ra chỗ ngồi phía sau xe cửa, Trình Cảnh Khu liền ôm Tang Văn Cách ngồi vào. Cô nhanh chóng chộp lấy cửa xe nhưng bàn tay nhỏ bé bị hấn từ từ kéo một ngón lại một ngón tháo xuống, giống như là phá hủy luôn cả phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô luôn vậy, chậm rãi, tuyệt tình, tàn nhẫn. Không lưu một tia hi vọng, đành tâm đem cô bức đến vực sâu khổ sở.

"Gấu, Gấu, Gấu..." Cửa sổ xe bị chậm rãi hạ xuống, Tang Văn Cách kêu khóc, đôi mắt mờ mịt đầm lệ cái gì cũng nhìn không rõ, chỉ biết đầu gấu vẫn vừa đánh vừa tê tâm liệt phế hướng bên này hăm hừ cái gì đó, cô nghe không rõ, nhìn cũng không thấy được về mặt của hấn, chỉ biết là xe bắt đầu chạy nhanh hơn, bọn họ bắt đầu bị chia cách, bởi vì trên mặt gấu của cô bắt đầu xuất hiện vết máu, nhưng hấn không đánh cũng không phòng thủ, hấn chỉ liều mạng chạy ra bên ngoài, muốn chạy đuổi theo cô, những người kia cũng đang ở phía sau chặt chẽ kéo hấn lại, trên khuôn mặt tục tũn bị con giận dữ làm đỏ lên, vì hấn tức giận nên quả đấm hoàn toàn không có một chút kỹ thuật.

"Gấu, Gấu ——" Tang Văn Cách dùng sức gọi, nhưng tay Trình Cảnh Khu lại đuổi tới, đem bả vai cô kéo lại.

Thanh âm Hùng Thần Giai giống như là đã cách vài đời xa xôi vậy: "Con mẹ nó Trình Cảnh Khu mày dám đụng cô ấy một cái thử xem?! Tao không giết cả nhà mày thế không làm người!! Đồ chó hoang!!"

Sau đó, cứ như vậy, từ từ, cũng không còn nghe thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141

Bị đưa vào miệng hồ

Trên bàn ăn thức ăn phong phú, ba Tang ngồi ở vị trí chủ gia đình, gương mặt luôn luôn nghiêm túc hiếm khi có được tươi cười rạng rỡ như hôm nay: "Lão Trình thực sự vì có được một đứa con trai như con mà kiêu ngạo! Đến đây, Cảnh Khu, uống cùng bác thêm một ly nữa nào!"

Trình Cảnh Khu ôn nhã cười khê, nâng một ly: "Là con mời bác mới đúng."

Hai người đàn ông nâng cốc nói cười, Tang Văn Cách lại ngồi một chỗ nửa ngày cũng không có nói một lời. Cô còn nhớ rõ trước khi về nhà Trình Cảnh Khu đã nói với cô: "Tiểu Cách muốn cho bác trai bác gái cũng biết chuyện của người đàn ông kia sao? Nếu bác trai mà nóng giận lên thì ai cũng không ngăn được đâu. Trong lòng bọn họ cũng mong đợi có một ngày em có thể gả cho anh, làm con dâu của Trình gia, nhưng bây giờ em lại không không muốn ở bên cạnh anh, thậm chí còn cùng tên tội phạm cường gian bảy năm trước gặp mặt, nếu như bọn họ mà biết, có thể sẽ đặc biệt thất vọng hay không đây? Nếu như anh nhớ không lầm, bác trai ghét nhất người nói láo ông, lúc trước tiểu Cách không phải đã từng nói với anh đó là do thói quen làm lãnh đạo ngày trước của bác ấy sao? Nhưng nếu bác trai biết trong miệng tiểu Cách có nhiều lời nói dối như vậy, có thể giận đến phát bệnh tim hay không? Thân thể của bác cũng không được khỏe, vẫn nên cẩn thận một chút là tốt nhất, tiểu Cách cảm thấy thế nào?"

Đúng vậy, vô luận như thế nào, trước khi giải quyết xong chuyện của gấu, cái gì cô cũng không thể nói cho ba biết! Không chỉ có không thể nói, cô thậm chí phải cố gắng duy trì nụ cười, làm ra một bộ dáng cái gì cũng không có xảy ra để che mắt!

Mẹ Tang gấp một chút Từ Tây hoa lan bỏ vào trong chén Tang Văn Cách, dịu dàng hỏi: "Cách Cách à, sao cứ ngăn người không ăn cơm thế?" Dịu dàng trên gương mặt xẹt qua một chút buồn cười, cảm hướng về phía chồng và Trình Cảnh Khu bĩu bĩu môi, "Con hai người này nữa, uống đến thật hăng say a!"

"À? A!" Tang Văn Cách chợt hồi hồn, lập tức kéo ra một nụ cười thật to, gấp lên Tây Lan Hoa mẹ gấp cho vào trong miệng, mắt to thỏa mãn nheo lại, "A —— quả nhiên trù nghệ của mẹ là tuyệt nhất rồi!"

Mẹ Tang khều khều chóp mũi của cô: "Quý linh tinh."

Trình Cảnh Khu nở nụ cười, đôi mắt trong lúc lơ đãng lưu chuyển tới đây, đen nhánh sáng ngời, làm cho nhịp tim người khác gia tốc: "Tay nghề của bác gái thật là tốt, nếu như có thể, con thật sự muốn được ở đây đến hết đời."

Bị con rể tương lai thổi phồng tán dương như vậy, mẹ Tang lập tức cười giống y như một đóa hoa: "Cái đứa nhỏ này, muốn ăn thì cứ tới ăn, đều là người một nhà, chẳng lẽ còn ngượng ngùng sao?!"

Nói xong lại chuyển hướng tới Tang Văn Cách, dịu dàng khuyên lơn, "Cách Cách, nào có ai làm bạn gái người ta như con chứ? con Không thường về nhà thì coi như xong, ngay cả bạn trai mình cũng không biết chăm sóc thật tốt. Mẹ không phải đã dạy con nấu ăn rồi sao? Về sau phải nấu vài món cho Cảnh Khu ăn, biết không?"

"Mẹ con nói rất đúng, trước khi về làm vợ người ta, tài nấu nướng phải luyện thật giỏi mới được." Ba Tang khê nhấp một hớp rượu trắng cay rồi hướng về phía Trình Cảnh Khu nói, "Cảnh Khu à, Cách Cách bị hai ông bà già như bác yêu chiều quá mức, về sau liền làm phiền con hãy cố gắng khoan dung bỏ qua cho nó rồi, con bé này từ nhỏ đã yếu ớt, rất khó nuôi, rất khó nuôi!"

Trình Cảnh Khu lại lấy thái độ vô cùng hào hoa phong nhã cung kính nở nụ cười: "Bác trai yên tâm đi, con nhất định sẽ chăm sóc tiểu Cách thật tốt, cô ấy là bảo bối trong tay bác trai bác gái, cũng là bảo bối trong lòng bàn tay con, con nhất định sẽ dốc tất cả năng lực làm cho cô ấy được hạnh phúc, bác trai cứ yên tâm, xin bác an tâm đem tiểu Cách giao cho con là được ạ."

Mẹ Tang ở bên cạnh trách chồng: "Cái lão già này, việc này còn cần ông giao phó sao? Đứa nhỏ Cảnh Khu này là chúng ta nhìn hấn lớn lên, nó đối với Cách Cách như thế nào, người khác không biết thì thôi, nhưng trong lòng ông còn chưa đo đếm được sao? Qua nhiều năm như vậy, tôi liền chỉ nhìn thấy Cách Cách đối với Cảnh Khu nào loạn, chứ chưa từng thấy Cảnh Khu đối với Cách Cách nói một câu nói nặng nài!"

Hơn nữa hai vợ chồng lão Trình cũng rất yêu thương con gái mình, nên con gái có vào nhà lão Trình, tuyệt đối là y như ở nhà mình không có gì khác. Ở nhà lại còn có thêm một người chồng trông nom quan tâm nữa, hai vợ chồng lão Trình căn bản là đối với Cách Cách cung chiều đến tận xương tủy, nha đầu này là thiên tài biết cách làm cho người ta thương nó đấy!

"Tôi đây cũng chỉ thuận miệng nói thôi mà!"

Bị vợ trách móc, mặt ba Tang lập tức đỏ ửng, "Con gái là của chúng ta, gả nó đi ra ngoài, tôi có thể không lo lắng sao?" Vho dù là gả cho con trai của chiến hữu cũ, coi như thằng bé này là ông nhìn nó lớn lên, nhưng chuyện có liên quan đến hạnh phúc cả đời con gái, sao ông có thể không lo lắng chứ.

"Đúng, đúng, đúng, tôi chỉ lo ông chăm lo quá mà mù quáng!" Đem tôm trứng đã bóc vỏ bỏ vào trong chén chồng, mẹ Tang cười trả lời một câu,

"Cách Cách, con cũng trưởng thành rồi, cũng nên lập gia đình rồi, con phải mau cho mẹ với ba còn có anh chị Trình ôm cháu nữa chứ?!"

Mặt Tang Văn Cách đỏ lên, hàm răng trắng nõn đem môi dưới cắn đến trắng bệch, miễn cưỡng từ kẽ răng tóe ra mấy chữ: "Con, con..... con ——"

Trình Cảnh Khu cắt đứt lời cô..., khuôn mặt tuấn lãng tuyệt luân vẫn là nụ cười ôn hòa: "Bác gái, con cũng không vội, con có thể đợi. Tiểu Cách có thể là còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa thời gian chúng con chung đụng cũng không phải nhiều, cho nên ——"

Ba Tang tức khí lập tức nổi giận: "Đã bao nhiêu năm rồi mà còn nói chưa chuẩn bị sẵn sàng?! Cho dù con nguyện ý chờ, ta cũng không cho phép hai đứa lại kéo dài lâu hơn nữa! Bốn lão già chúng tôi đã muốn ôm cháu bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ chỉ bởi vì một câu chưa chuẩn bị tốt, liền đem nguyện vọng của ba mẹ đánh nát sao?! Đứa con gái nào đến cuối cùng mà không kết hôn, hôn nhân là con đường người trưởng thành nào cũng phải đi qua, không phải lo lắng chuyện không có thời gian chung đụng sao? Như thế này đi Cảnh Khu con liền đem Cách Cách mang về đi, lão Trình không phải nói ở bên ngoài con đã mua một căn nhà để chuẩn bị kết hôn sao? Liền đem Cách Cách dẫn đến đó mà ở, hai người hảo hảo bồi dưỡng tình cảm! Mỗi ngày con không phải đều đến Thiên Đô làm việc sao? Đứt khoát đem Cách Cách mang theo bên cạnh luôn đi, dù sao trường học xem chừng cũng sắp nghỉ hè rồi, thời gian còn lại ta sẽ xin nghỉ dùm Cách Cách!"

"Cám ơn bác trai." Trình Cảnh Khu cong môi híp mắt lên cười, rốt cuộc thỏa mãn mong muốn.

Tang Văn Cách bị dọa đến trợn mắt hốc mồm, thật vất vả hồi hồn, lập tức phản đối: "Ba, con còn có công việc ——" quan trọng nhất là, còn ở trong nhà, cô còn có thể nghĩ biện pháp rời đi để gặp Gấu nhà cô, nhưng nếu đi cùng Trình Cảnh Khu, cô hoàn toàn không thể chạy trốn được!

"Công việc kia cũng sẽ không chạy mất, hiện tại quan trọng nhất là phải bồi dưỡng tình cảm!" Ba Tang dưng râu trợn mắt, lấy một loại thái độ không được xía vào trực tiếp định án, "Quyết định như vậy đi!"

"Ba ——" Tang Văn Cách chưa từ bỏ ý định còn muốn giãy giụa.

"Gọi ba bao nhiêu lần cũng không được." Ba Tang liếc cô một cái, "Ba với mẹ con năm đó xem mắt rồi kết hôn, đâu có bồi dưỡng qua tình cảm gì cũng không phải sống hòa thuận với nhau qua mấy chục năm sao? Con xem tình cảm của chúng ta có tốt hay không? Cảnh Khu từ nhỏ đã cùng con lớn lên, tình cảm này ít nhiều cũng nuôi dưỡng qua ba mươi năm, con còn ngại ít ă, lần này cho dù không có bồi dưỡng thành công con cũng phải ngoan ngoãn lập gia đình cho ba!"

"Bác trai, bác đừng nói như vậy." Trình Cảnh Khu đem con tôm mình vừa bóc vỏ bỏ vào chén Tang Văn Cách, sau đó nhẹ nhàng rút ra giấy lau xoa xoa dầu nhảy nhảy hai tay mình, cười đến mềm mại như ngọn gió xuân,

"Hôn nhân là chuyện lớn, vốn là nên thận trọng xem xét, tiểu Cách làm như vậy cũng không sai. Con sẽ nỗ lực, bác trai cũng đứng về phe con mà, không phải sao? Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa con đều chiếm cứ, tiểu Cách khẳng định chấp cánh cũng khó thoát."

Hắn dùng lời nói tựa như cười đùa, chọc cho vợ chồng Tang Gia vui vẻ cười to, duy chỉ có Tang Văn Cách biết, hắn cũng không phải chỉ nói cho có mà thôi, hắn là nghiêm túc, đang nghiêm túc tuyên cáo với cô: Đừng bao giờ có ý định chạy trốn hoặc là cự tuyệt, trừ phi em có thể bỏ qua hi vọng cùng ý nguyện của ba mẹ em!

Cái miệng nhỏ nhắn cắn môi đến trắng bệch, Tang Văn Cách nhìn chăm chăm con tôm bị lột vỏ sạch sẽ trong chén mình, cảm giác như số mạng bản thân cũng giống như con tôm này, chỉ có thể nằm ở trên thớt gỗ đợi người tới làm thịt, một chút quyền lợi phản kháng cũng không có!

Gạt đi trong mắt sương mù, Tang Văn Cách không nhận được lòng tràn đầy lo lắng cùng khủng hoảng, Gấu bây giờ như thế nào rồi? Anh ấy có bị thương không? Có thể kích động tìm đến nhà cô hay không? Anh ấy đã ăn cơm chưa? Có phải lại len lén uống rượu nữa rồi không? Buổi tối lúc ngủ có tắm hay không?

Một đồng lớn lo lắng ở trong đầu cô quanh quẩn, nhìn ba mẹ cùng Trình Cảnh Khu cao hứng nói chuyện với nhau, mà cô lại cái gì cũng không thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Rốt cuộc học được kiên cường

Đây tuyệt đối là bữa cơm khổ sở nhất trong cuộc sống gần ba mươi năm qua của Tang Văn Cách.

Thật vất vả mới ăn xong, ba Tang liền không kịp chờ đợi đã đem cô cùng Trình Cảnh Khu đuổi đi, trong miệng còn thao thao bất tuyệt muốn Trình Cảnh Khu mau dẫn cô đi về nghỉ ngơi, vì phòng ngừa Tang Văn Cách lên trốn đi, ông thậm chí còn nhất định phải nhìn thấy cô ngồi vào trong xe mới bằng lòng bỏ qua.

Đôi môi Tang Văn Cách cũng bị cắn đến trắng bệch, cô cứ chần chừ không muốn lên xe, cô thà ở nhà còn hơn đi cùng Trình Cảnh Khu, nhưng cô lại không thể nói thật với ba mẹ được, nếu như ba mẹ biết cô bây giờ đang ở chung cùng một tội phạm cường gian bảy năm trước, cho dù mẹ có thể hiểu

cho cô, nhưng ba là tuyệt đối sẽ không đồng ý, hơn nữa cô chắc chắn 100% ông sẽ không bỏ qua cho Gấu nhà cô đâu!

Cô không biết bây giờ Gấu đang làm gì, càng không biết anh có cùng ba cô đối kháng hay không. Cho dù có đi nữa, với lại vẫn còn một Trình Cảnh Khu ở đây?! ba mẹ anh ấy cả đời trồng trọt, đều là những nông dân chân chất, cô thật có thể đủ ịch kỷ để giành lấy hạnh phúc của mình mà đánh vỡ sự yên bình của bọn họ sao?

Nắm chặt túi xách trong tay, Tang Văn Cách khép ánh mắt, nhìn Trình Cảnh Khu vừa mỉm cười vừa kéo ra cửa tay lái phụ cho mình, cô lặng lẽ ngồi xuống.

Đôi mắt long lanh không khỏi mờ mịt. Gấu chưa bao giờ để cô ngồi ghế lái phụ, hẳn nói nơi đó nguy hiểm hơn ngồi phía sau.

Cho nên bất kể cô có yêu cầu thế nào, hẳn cũng không cho phép cô ngồi vào bên cạnh hẳn. Nhưng Trình Cảnh Khu lại không hề suy nghĩ đã mở lái phụ ra cho cô rồi...

Tang Văn Cách cảm giác mình nhất định là đã trúng một loại độc mang tên Hùng Thần Giai rồi.

Cô mỉm môi, hai tay nắm chặt dây túi xách, hai mắt thủy nhuận sáng ngời thẳng tắp nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, không cùng Trình Cảnh Khu nói chuyện, cũng không nhìn xem phong cảnh phía ngoài. Điện thoại di động của cô không biết từ lúc nào đã bị cầm đi, liền ngay cả phương tiện cuối cùng để liên lạc với Gấu cũng bị cướp đoạt luôn rồi.

"Tiểu Cách, chúng ta đi mua quần áo trước để một chút em tắm rửa thay đồ, nhà mới vẫn còn rất trống trải, nhưng em yên tâm, anh sẽ nhanh chóng phái người tới sửa sang, em nhất định sẽ thích."

Bàn tay thon dài đẹp mắt linh hoạt nắm giữ tay lái, Trình Cảnh Khu ôn văn giống như hẳn được làm từ một khối bạch ngọc thượng hạng được chạm trổ mà thành thần vậy.

"A, đúng rồi, còn phải mua chút rau dưa trái cây mới đúng. Để sau này tiểu Cách còn có nguyên liệu nấu cơm cho anh nữa nha."

Tang Văn Cách mỉm chặt miệng không đáp lại, mu bàn tay nắm dây túi xách chặt đến cơ hồ nổi lên gân xanh, mặc dù Trình Cảnh Khu dám không sợ làm phiền người khác mà cứ luôn miệng hỏi cô, nhưng cô cũng dám không chịu cho hẳn lấy một câu trả lời.

Một tia sáng quỷ quyết từ trong đáy mắt đen như mực chọt lóe lên, Trình Cảnh Khu vẫn như cũ dù bạn nói nhưng vẫn ung dung lái xe, đôi môi mỏng khẽ mở, chậm rãi nói: "Tiểu Cách không nói gì, là vì đang lo lắng cho tên tội phạm cường gian đó sao?"

"Anh ấy không phải tội phạm cường gian!" Tang Văn Cách không nhịn được cãi lại, "... Anh ấy có tên có họ, anh đừng cứ gọi người ta như vậy."

Trình Cảnh Khu vẫn như cũ nhếch môi cười nhẹ, nhưng từ đáy mắt lại không có chút cười nào: "Hả? Vậy sao? Đáng tiếc trong lòng anh, hẳn cũng chỉ là một con kiến hèn mọn dơ bẩn thôi. Chỉ cần anh nhúc nhích một đầu ngón tay, hẳn liền sống không được lâu. Tiểu Cách... Chính là thích một tên đàn ông thô bỉ xấu xí như vậy, cho nên qua nhiều năm như vậy mới đối với anh làm như không thấy phải không?"

Hàm răng cắn thật chặt roi vào cánh môi mềm mại, Tang Văn Cách cảm thấy đến ngay cả không khí cũng trở nên mỏng manh.

Mắt thấy hai cánh môi mềm mại bị cắn đến càng phát trắng bệch, ánh mắt Trình Cảnh Khu buồn bã, ngón tay thon dài kèm ở cằm Tang Văn Cách rồi cúi đầu liền hôn lên môi của cô, đầu lưỡi cùng hơi thở tràn đầy mát mẻ vô cùng khi phách chui vào miệng của cô, tí mị liếm láp, trông mắt đen thủy chung vẫn chặt chẽ nhìn chăm chăm cô, không bỏ sót một chút biểu tình nào của cô.

Trong lòng nghĩ muốn giãy giụa, nhưng Tang Văn Cách lại phát hiện mình cái gì cũng đều không làm được. Cô chỉ cảm thấy buồn nôn, cảm thấy sợ, nhưng cả người đều không chịu nổi sự chế của cô, đôi môi giống như bị một con rắn độc cuốn lấy, hơi thở lạnh như băng ở trong miệng cô lan tràn, từ từ đem lấy cả trái tim cô đều bao phủ, từng điểm từng điểm nắm chặt, không cho cô có bất kỳ cơ hội nào chạy thoát.

"Thật ngọt." Trình Cảnh Khu khẽ nâng lên khóe môi, đầu ngón tay xinh đẹp vuốt ve cánh môi non nớt của cô, cúi đầu hôn, mà một tay hẳn vẫn như cũ khoan thai tự đắc nắm chặt tay lái trong tay,

"Bảy năm trước anh một mực nghĩ, cái tên đối với tiểu Cách yêu như điên kia thật thô bỉ không chịu nổi, tiểu Cách của anh từ nhỏ đã như đoá hoa được nuông chiều chăm sóc, từ nhỏ đã sống một cuộc sống trong tòa lâu đài cao sang, hạnh phúc vui vẻ lại đơn thuần. Một tên vừa xấu xí lại nghèo nàn kia có thể cho tiểu Cách cái gì đây? Cho nên... Không nghĩ tới anh vẫn luôn bị che mắt! Anh cho là tiểu Cách là bởi vì bảy năm trước bị nhốt bị cưỡng bạo mới ám ảnh không muốn tiếp nhận anh, nên em mới có thể đối với anh càng ngày càng xa lánh. Mất thời gian dài như thế, cuối cùng thật ra là do tiểu Cách thật lòng muốn rời xa anh thôi đúng không?"

Tang Văn Cách rút cuộc tìm về thanh âm của mình, cô che cánh môi bị Trình Cảnh Khu hôn qua, không kiềm được run rẩy: "... Tôi cho là tôi đã nói với anh rất rõ ràng rồi, chúng ta không thể nào ở cùng nhau được."

"Tại sao chứ?" Trình Cảnh Khu cũng không nhìn cô, mà chỉ là lăm bằm lâu bầu tựa như hỏi, "Trời sanh Tiểu Cách là dành cho anh không phải sao? Cũng chỉ mới có vài năm ngắn ngủi mà một tên vô lại bề ngoài y như một con gấu kia lại có thể có được em sao? Bằng da mặt hẳn dày, hay là bằng hơi sức của hẳn lớn? Hoặc là... Bằng việc hẳn xuống tay trước anh một bước, đem em cướp đi?"

Lông mi thật dài khẽ run, Tang Văn Cách níu chặt cổ áo của mình: "Dù không có anh ấy, tôi cũng sẽ không ở ở bên cạnh anh. Tôi đã nói qua rất rõ ràng không chỉ một lần, hiện tại tôi cũng không ngại nói lại lần nữa: Trình Cảnh Khu, tôi thật sự là không thích anh nữa rồi. Hơn nữa —— Tôi có người yêu,

tôi sẽ không rời bỏ anh ấy, anh ấy cũng sẽ không rời bỏ tôi, tôi muốn ở bên cạnh anh ấy." Nuốt nước miếng, cô dốc hết tinh lực nói to, "Bảy năm trước lúc anh cứu tôi ra, không phải đã nói, là anh sai, vì không có bảo vệ tốt cho tôi, làm tôi bị thương tổn, là anh thiếu tôi sao? Như vậy, nếu như anh thật sự có tâm muốn bồi thường, vậy xin anh hãy buông tha tôi đi, đừng ngăn trở tôi cùng Hùng Thần Giai đến với nhau."

Trình Cảnh Khu lẳng lẳng xoay đầu lại, nhìn cô gái trước mắt rõ ràng đang rất sợ nhưng lại vẫn làm bộ như trấn định này. Tang Văn Cách bây giờ thật không phải là cô bé con ngày xưa yêu thích quần hần lại thích mơ mộng kia nữa, trong mắt cô không có hần, trong lòng cũng không có hần, lúc nói chuyện thậm chí ngay cả nhìn vào ánh mắt hần cũng không có chút tình cảm nào. Nhưng mà —— hần làm sao có thể buông tay đây? Dù đi rong chơi đến tận đâu trong lòng hần vẫn chỉ có một mình cô, chỉ có một cô gái là Tang Văn Cách in sâu dấu vết trong đáy lòng hần, hần hoang đường qua nhiều năm như vậy, nay đã muốn hồi tâm, nhưng cô bé ngày xưa vẫn hay đứng ở chỗ không xa chờ hần lại nói không thích hần nữa?!

Cô luôn luôn thích khóc lại yếu ớt, hần thậm chí chưa từng thấy qua vẻ mặt kiên định như vậy của cô.

Nhưng về kiên định này là vì người nào?

Là vì một tên giống y như một con gấu lại xấu xí vô năng kia sao?!

Cô có biết sự sống chết của tên đó là do hần nắm giữ ở trong tay không? Chỉ cần hần biết được người đàn ông kia tại sao không chết, rồi lại tiếp tục giả họa lên người gã và người nhà của gã ta, thì hần sẽ không còn bất kỳ chướng ngại nào rồi! Cô vẫn sẽ thuộc về hần, dù là ai cũng không cách nào cướp đi!

Cô vì một người đàn ông khác mà kiên cường, cũng không nguyện ý quay đầu lại nhìn hần một lần! Người làm trái ước định trước rõ ràng chính là cô! Không phải cô đã nói hai người phải vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh nhau sao? Lời này chẳng lẽ không đúng là cô nói ra sao? Không phải là cô bé con lấm chàm vẫn đi theo phía sau hần hôm nay đã lớn thành cô gái xinh đẹp gọi là Tang Văn Cách nói ra sao?!

Cô chỉ muốn thoát khỏi hần để cùng một người đàn ông khác bay đi xa? Đừng nói người đàn ông kia điều kiện không bằng hần, cho dù là tốt hơn hần, nhưng chỉ cần hần không buông tay, thì ai cũng giành không được cô!

Tác giả lòi nói: ta cũng không muốn công chúa thất thân ← _ ←

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143

Anh tới dẫn em đi

Mặc dù náo loạn như vậy, nhưng tâm tình Trình Cảnh Khu mang Tang Văn Cách đi mua quần áo tựa hồ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Hần vẫn như cũ duy trì một nụ cười nhẹ, vô cùng tuấn mỹ ưu nhã, cao quý giống như là Đế Vương nhân gian, trong tay nắm lấy tất cả đại quyền sanh sát, bề ngoài đứng trên thế giới, độc nhất vô nhị.

Nhưng cũng chính vì chỗ tự tin này, nên khi nói hần có vẻ ôn văn bề ngoài nhưng mơ hồ lại còn có chút tà khí, một người mặc dù nguy trang tốt đến mấy đi nữa nhưng cuối cùng cũng sẽ vẫn đề lộ ra ngoài một chút sơ hở.

Xe mới vừa dừng lại bên ngoài shop quần áo, liền lập tức có một nữ nhân viên tinh mắt đứng từ cửa đi tới tiếp đãi mở cửa xe cho hai người, cung kính mà cúi người xuống, nghênh đón ông chủ lớn trước mắt: "Trình Tiên Sinh, Trình Tiên Sinh, hoan nghênh quang lâm, hoan nghênh quang lâm!" Liền tiếp nói mấy lần, còn một bộ dạng chỉ sợ Trình Cảnh Khu rời đi mà liều mạng cúc cung, lúc cô ta nâng mặt lên đều là vẻ nịnh hót, Tang Văn Cách nhìn thấy rõ ràng, từ đáy mắt cô ta thậm chí còn có chút mê luyến cùng sùng bái đối với Trình Cảnh Khu nữa. Mà khi cặp mắt to miêu tả tình xảo của cô ta nhìn đến bản thân, chợt lóe lên chỉ có chẳng đáng cùng ghen tỵ. Nhưng ngay sau đó liền bị khéo léo che giấu, chỉ còn lại khuôn mặt cười đến thật hớn hờ, một đôi tròng mắt quả thật hận không thể dính vào trên người Trình Cảnh Khu, nên làm sao cô ta còn cần quần hần khi gió có nhìn mình hay không, có phải đang đối với một cô gái khác dịu dàng hay không.

Đôi mắt khê rử xuống, Tang Văn Cách ngoan ngoãn đem tay nhỏ bé của chính mình đưa đến lòng bàn tay Trình Cảnh Khu, mặc cho hần kéo mình đứng dậy, dung nhan xinh đẹp tình xảo vừa mới bước ra ngoài liền cơ hồ khiến mọi người nhìn chăm chú. Mọi người không nhìn được ở đáy lòng oán thầm Bộ dáng xinh đẹp đến thế này, cũng khó trách người luôn luôn được xưng tụng là Liễu Hạ Huệ như Trình Cảnh Khu cũng sẽ đối với cô ưu ái như vậy.

"Đem quần áo style mùa thu mới đem ra đây hết đi." Giống như là một đế vương cao ngạo, Trình Cảnh Khu trực tiếp dặt tay Tang Văn Cách —— không để ý cô đang âm thầm giãy giụa, dẫn cô đến phòng khách quý ngồi xuống, chờ đợi nhân viên phục vụ đem mục lục đưa tới đây.

Tang Văn Cách xoắn lắc lắc tay, quan sát bốn phía, si tâm vọng tưởng có thể tìm lúc sơ hở chạy đi hay không —— Mặc dù biết rõ đây chỉ là vọng tưởng. Chuyện ngày đó đã để cho cô hoàn toàn hiểu, cho dù giờ phút này nhìn thấy Trình Cảnh Khu một thân một mình, nhưng bên cạnh hần tuyệt đối còn mang theo bảo vệ hoặc là thuộc hạ, nếu không hần làm sao lại thân nhiên dặt cô ra ngoài đi dạo phố như vậy được chứ? Nếu như trực tiếp chạy thẳng đến cửa hàng thời trang nhìn mục lục cũng coi là đi dạo phố thì đúng vậy.

Cô đột nhiên nhớ tới bảy năm trước khi cô mới vừa cùng Gấu quen biết không lâu, ngày đó vừa lúc là giờ cô tan sở, vừa đi ngang qua một tiệm châu báu, đã nhìn thấy Gấu đang cùng một nhân viên phục vụ lý luận, hẳn nói là mình không có trộm đi món trang sức đó. Cô vĩnh viễn cũng không quên được thời khắc cô lên tiếng gọi hắn, trong đôi mắt đen của hắn để lộ ra nòng nặc uất ức cùng tự ti. Hẳn vĩnh viễn đều không giống như Trình Cảnh Khu, Trình Cảnh Khu là thiên chi kiêu tử, chưa bao giờ từng bị người khác đối với mình không cung kính hay vô lễ, từ trước đến giờ đều là mọi người chạy theo phía sau tiếp đãi lấy lòng hắn, thì làm sao có ai dám đối với hắn có chút bất kính nào chứ? Khi còn bé đã là như vậy, hiện tại hắn lại càng có nhiều thủ đoạn lợi hại nên càng thêm không ai dám ở trước mặt hắn cản trở. Không giống như Gấu, những người bảo vệ ý mình là người thành thị, những thứ nhân viên phục vụ kia có thể tùy ý vu oan cho hắn, cũng chỉ bởi vì hắn muốn mua cho mẹ một chiếc nhẫn vàng nhưng lại không đủ tiền.

Sau đó trong tiệm liền trùng hợp mất đồ, vì vậy mọi người không hện mà cùng dò hỏi nghi đến trên người hắn, thậm chí còn nói muốn soát người hắn nữa.

Khi đó dánh dập mặt mũi hung ác của Đại Hùng tựa như một đũa bé yếu ớt không chỗ nương tựa, ngu si đàn độn đứng ở đằng kia, giống như bị lạc đường, rồi lại ngờ ngác giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Tang Văn Cách nghĩ, nếu như ban đầu cô lựa chọn coi thường làm lơ mà bước qua, hôm nay Gấu thuận phác sẽ vẫn như cũ trộm nhìn theo cô một cách thần bí hoặc là căn bản cũng sẽ không xuất hiện trước mặt cô, Trình Cảnh Khu chỉ dùng mấy phút liền đem một đồng mục lục thật dày xem xong hết, trời cao thật ưu ái cho hắn, ban cho hắn về ngoài hoàn mỹ cùng gia thế giàu nhất nhì trong nước, thậm chí còn tặng thêm cho hắn một bộ óc ưu tú.

"Mấy bộ này, Tiểu Cách, đi thử đi." Hắn tự tay sờ sờ đầu Tang Văn Cách, ý bảo nhân viên phục vụ đang theo tiếp đãi đứng một bên lấy nhưng bộ quần áo trong tay hắn bỏ vào phòng thử quần áo, sau đó hướng về phía Tang Văn Cách khẽ mỉm cười,

"Y phục này em nhất định thích, màu sắc nhã nhặn kiểu dáng đơn giản, thích hợp mặc ở nhà."

Môi hồng mấp máy, Tang Văn Cách chần chờ đứng lên, bộc phát một ý khẳng định cô tuyệt đối không có khả năng sẽ cùng Trình Cảnh Khu ở cùng một chỗ. Hai người bọn họ hoàn toàn chính là người của hai thế giới, cách xa mà nhìn nhau có lẽ sẽ thấy đôi phương rất tốt đẹp, nhưng nhất định là không thích hợp ở gần nhau cả đời.

Lúc cô và Gấu đi dạo phố không phải cái bộ dáng này. Bọn họ sẽ đi xếp hàng mua vé xem phim, sau đó mua đồ ăn vặt, xem phim, đầu gấu kia nhất định sẽ không có ý tốt mà ăn đầu hũ của cô, thậm chí có thời điểm tình trùng xông não đem cô ép buộc ngay tại chỗ. Cô đã từng không chỉ một lần oán giận tình lực tràn đầy của hắn, nhưng cho đến khi hai người tách ra cô mới biết, nếu như đây tất cả những chuyện không tốt đẹp ở hiện tại có thể biến mất, cô sẽ có thể cùng Gấu đi chung với nhau, như vậy thì coi như là cô có một mối hơn nữa, cô cũng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt hắn.

Chần chừ bước vào phòng thử quần áo, Tang Văn Cách thật ra thì một chút cũng không muốn thay quần áo, nhưng cô căn bản không có lá gan đối nghịch cùng Trình Cảnh Khu, thứ cô muốn bận tâm quá nhiều, nào là số mạng của Gấu, kỳ vọng của ba mẹ... Mỗi một thứ đều giống như sấm vang chớp giật gánh nặng đè ở trên vai cô, làm cô cơ hồ hít thở không thông, không cách nào đứng thẳng được.

Lúc cô cúi đến chỉ còn lại chiếc áo lót, Tang Văn Cách đưa tay cầm lên cái váy dài ưu nhã trên cái kệ bên cạnh, vừa định trông vào trên thân, sau lưng bỗng dưng đưa tới một đôi bàn tay nắm lấy hai bên ngực mềm mại của cô, bàn tay thô ráp linh xảo đẩy ra áo ngực vắn về hai khóa đầu vú non mềm, hơi thở thuộc về phái nam quen thuộc bắt đầu ở bên tai cô xông tới.

Mất to bỗng chốc mở lớn, Tang Văn Cách quả thật có chút không dám tin, cô thậm chí không dám quay đầu lại, chỉ sợ lồng ngực nóng bỏng sau lưng mình chỉ là một ảo mộng, cô cứ ngờ ngác đứng yên như thế, người đàn ông phía sau cũng không phát ra tiếng, hắn chỉ ôm cô, vuốt ve cô, tiếng thở dốc ở ạt quả thật giống như là ông thông gió. Hồi lâu, cô mới lắp bắp hỏi: "... Gấu hả?"

"Ha ha... Là anh." Tiếng cười khàn khàn truyền vào lỗ tai của cô, Tang Văn Cách rốt cuộc không nhịn được vứt bỏ cái váy trong tay xuống, cũng không quản mình chỉ mặc áo lót, mím miệng nhỏ liến nhào vào lồng ngực dành riêng cho mình, đôi mắt đắm lệ giàn giụa, hai tay bé nhỏ siết chặt hông của Hùng Thần Giai, khóc thật lâu, Hùng Thần Giai cũng chỉ có thể bất đắc dĩ bởi để cô khóc, bàn tay hắn thủy chung không nhanh không chậm vuốt mái đầu nhỏ của cô, cũng không nói chuyện, cho đến khi Tang Văn Cách giặt mình chợt nhớ lại, cô lập tức bắt đầu đưa tay ở sờ tới sờ lui người Hùng Thần Giai: "Không sao chứ?! Gấu, anh không sao chứ?! Có bị thương không? Có hay không?! Cho em xem một chút ——"

Lời còn chưa dứt liền bị Hùng Thần Giai bắt lấy cái tay nhỏ đang khắp nơi sờ loạn của cô, "Công chúa, em muốn đốt lửa sao? Anh không sao, đừng lo lắng." Nói xong hắn liền cầm tay của cô để lên môi, nhẹ nhàng hôn một cái.

Cho đến lúc cô xác định hắn thật sự rất tốt, một chút thương thế cũng không có, Tang Văn Cách mới chính thức tỉnh táo lại. Đem lấy khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực Hùng Thần Giai, không ngừng vé: "Gấu... Em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh!" Chỉ mới xa nhau có ba ngày ngắn ngủi mà thôi, cô lại cảm giác mình giống như đã rời xa hắn cả đời vậy!

Hùng Thần Giai thấy buồn cười, bàn tay khều khều cái áo lót mỏng của Tang Văn Cách, tư tưởng xấu mà nói: "Anh cũng rất nhớ em." Sau đó hắn cố ý nói nhỏ, "Nhớ đến phía dưới cũng cứng đến mức không nghe lời rồi."

Tang Văn Cách nhất thời hóa đá, một hồi lâu mới phần hện trùng mắt nhìn bạn gấu nào đó một cái, lại kỳ dị chưa thốt lên lời nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng một lúc lâu mới đậm xuống. Cô nắm lấy cánh tay Hùng Thần Giai hỏi: "Làm sao anh vào đây được, không có không bị ai phát hiện chứ? Bên ngoài có người của Trình Cảnh Khu, làm sao anh có thể lên vào được vậy?" Hơn nữa, hắn làm sao biết cô sẽ xuất hiện tại nơi này? Và tại sao hắn có thể biết rõ cô sẽ ở trong phòng thử quần áo này?

Tròng mắt đen nhất thời cười hí mắt, Hùng Thần Giai ở bên môi cô hôn một cái, nói: "Anh tới dẫn em đi."

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 144

Anh nhớ phải đến đón em

Tang Văn Cách sừng sốt, ánh mắt trong sáng của cô không ngừng chớp chớp, đến nửa ngày cũng không có đáp lời.

Bàn tay ôm eo nhỏ nhắn vào trong lòng, Hùng Thần Giai cố gắng khắc chế mình không được đem tròng mắt dính đến khe rãnh pháp phòng của bộ ngực sữa trước mặt, nhưng nước miếng lại không che giấu được suýt nữa chảy xuống —— hần lập tức làm bộ nuốt nước miếng, cúi đầu hôn cô. Đôi tay Tang Văn Cách níu lấy cổ áo của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi, dịu ngoan dựa vào trong ngực mặc hần hôn, đợi đến khi Hùng Thần Giai nguyện ý buông cô ra, nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng đến không giống bình thường nữa.

"Thật muốn đem em về ngay tại chỗ này..." Hùng Thần Giai cúi đầu ní non, ôm cô càng chặt hơn chút, "Anh nhớ em nhớ đến đều căng cứng, đau không chịu được." Nói xong hần còn không biết xấu hổ kéo tay Tang Văn Cách hướng xuống dưới người mình sờ sờ, trên mặt còn lộ ra vẻ mặt vô cùng dâm dăng, không thèm quan tâm có người bên ngoài một chút nào.

"Khoan, đợi đã nào...!" Tang Văn Cách kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, "Anh còn chưa nói cho em biết làm sao anh vào đây được!"

Hùng Thần Giai bất mãn dừng lại động tác, vừa nói còn vừa len lén sờ lên tấm lưng mịn như tơ nước của cô, giọng nói trầm thấp đậm đà lại nhu thuận, "Ngày đó anh đuổi theo ra tới nơi, Trình Cảnh Khu đã đem em mang đi rồi, anh nghĩ hần nhất định sẽ dẫn em về nhà trước, mượn ba mẹ kiểm chế giữ chặt em ở lại, cho nên anh ở ngoài cửa canh giữ ba ngày, hôm nay vừa thấy hần dẫn em ra cửa anh liền theo. Lúc em vào cửa hàng này anh đã từ cửa sau lên đi vào rồi —— gian phòng này phòng thử quần áo duy nhất dành cho khách quý, anh nghĩ em nhất định sẽ vào đây, vì vậy mới nấp ở chỗ này đợi em."

Tang Văn Cách gật đầu: "Hoá ra là như vậy, nhưng mà... Nhưng chút nữa làm sao anh đi ra được?" Hôn nữa, hần còn gọi là ba mẹ cái gì chứ? Hần có thể biết xấu hổ một chút không!

Bạn gấu nào đó nhất thời nở nụ cười đáng đánh đòn, bàn tay hướng lỗ thông khí chỉ chỉ, Tang Văn Cách khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, sừng sốt: "Ừ, từ nơi này đi ra á?!"

Mất to hoài nghi đem Hùng Thần Giai nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, lỗ thông khí nhỏ như vậy, hần có thể chui ra ngoài sao?

Hùng Thần Giai nhún vai: "Không thành vấn đề, Tiểu Ngũ bọn họ ở bên ngoài tiếp ứng cho chúng ta, chỉ cần trước tiên đem em mang đi, lo ngại đắn đo gì anh cũng không sợ."

Ngay cả việc xuống tay đem Trình Cảnh Khu đánh cho mẹ hần cũng không nhận ra được!

Nhưng sắc mặt Tang Văn Cách lại lập tức thay đổi.

Hùng Thần Giai chú ý tới, gương mặt tục tũn của hần đầu tiên là cứng đờ, ngay sau đó chậm rãi hỏi: "... Công chúa, có phải em không thể đi theo anh không?"

Cánh môi mềm mại bị cắn thật chặt, Tang Văn Cách rũ đôi mắt to xuống, che lại đáy mắt là chã chực khóc. Hần hỏi có phải cô không thể đi cùng hần không, rồi lại hỏi có phải cô không muốn đi cùng hần không. Cô cũng biết, trên thế giới này mặc dù tất cả mọi người đều không thể hiểu rõ cô đang suy nghĩ gì, nhưng cô lại vĩnh viễn không thể gạt được Gấu của cô.

Đem Tang Văn Cách đột nhiên nhào vào lòng mình ôm chặt chặt, Hùng Thần Giai cúi đầu, đem cằm chống đỡ ở trên đỉnh đầu Tang Văn Cách, cố làm ra vẻ tàn ác uy hiếp:

"Không cho phép em cùng người đàn ông kia có bất kỳ đụng chạm thân thể nào có biết hay không?! Nếu không anh sẽ không cần em nữa đâu!"

Hần cố ý nói đùa, ai biết Tang Văn Cách lại ngước cái đầu nhỏ lên chân thành gật đầu, "Dạ!"

Cô đột nhiên dịu ngoan trái lại đem Hùng Thần Giai dọa sợ, hần rõ ràng nhìn thấy trong mắt công chúa nhà hần có chút tia kì dị chột dạ, bàn tay lập tức nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, âm thanh uy hiếp bộc phát lên: "Mẹ nó, nếu như cái tên Trình Cảnh Khu đó dám đụng em, lão tử không đem hần đi lột da thì không làm người! Em phải cẩn thận một chút, đừng nghĩ lung tung, ngoan ngoãn chờ anh đón em về nhà, có biết hay không?"

Tang Văn Cách quả thật ngoan ngoãn gật đầu, thân thể nhỏ nhắn nhu nhược bám vào ngực Hùng Thần Giai, bàn tay nhỏ bé sau lưng hần siết thành quyền.

"... Thật xin lỗi, Gấu." gồ một cái

"Ngu ngốc." Ngón tay thô ráp lên cái trán trắng mịn—— rất cẩn thận, không dùng lực, tuyệt đối sẽ không đau, "Nói cái gì vậy chứ, em chỉ rời đi anh có mấy ngày thôi, anh rất nhanh sẽ đón em về nhà."

"... Ừ." Tang Văn Cách ngẩng đầu, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

"Được, mau mặc y phục vào đi, nếu không anh thật sự sẽ không nhìn được nữa!"

Hùng Thần Giai vội buông Tang Văn Cách ra, chột xoay người sang chỗ khác, trông mắt đen đê nên cơ hồ đến đầy tơ máu.

Bị hấn thốt ra lời này, Tang Văn Cách vội vàng cúi đầu nhìn về phía phía dưới, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn chỉ mặc cái áo lót bị Gấu kéo lệch ra! Khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa bớt đỏ trong nháy mắt lại trở hồng hồng nữa, bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã nhanh chóng vượt lên trước một bước che cái miệng nhỏ nhắn thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô, sau đó đôi mắt long lanh chuyển một cái, lập tức lấy ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía bạn gấu nào đó.

Hùng Thần Giai lộ ra vẻ mặt hết sức vô tội, nhún nhún vai, mắt đang say mê ngắm cảnh xuân sau lập tức xoay qua chỗ khác, hầu kết còn không ngừng trên dưới hoạt động, phòng thay quần áo tuy cũng không coi là nhỏ nhưng vào thời khắc này đột nhiên có vẻ vô cùng chật chội.

Cầm lấy cái váy bởi vì khiếp sợ mới vừa rời mà cô buông rơi trên mặt đất, nhanh tay mặc vào,

, Tang Văn Cách mặc quần áo từ tế xong vừa định nói chuyện, cửa phòng thử quần áo liền bị gõ, từ bên ngoài truyền đến tiếng hỏi êm ái của nhân viên bán hàng: "Tiểu thư, xin hỏi có cần tôi giúp gì không?"

Cô lúc này mới giật mình thời gian bất tri bất giác đã qua 20' phút rồi, vội vàng đáp lời: "Không cần, chỉ là cái khóa kéo hơi khó kéo mà thôi, không cần cô giúp một tay, tôi rất mau sẽ mặc xong."

Cô nhân viên lại nói: "Váy thì tốt rồi." Nói xong liền đi giày cao gót lộp bộp lộp bộp rời khỏi.

Tang Văn Cách lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bất giác bi phẫn, rõ ràng cô và Gấu yêu nhau, tại sao phải ở trước mặt người thứ ba phải nhẫn nhịn lại cẩn thận như vậy chứ?!

Bàn tay nhỏ bé đưa đến sau lưng muốn kéo khóa kéo, kết quả không nghĩ tới một câu nói dối của mình lại thành hiện thực, khóa kéo thật sự không thể kéo lên rồi!!

Đang lúc cô gấp đến độ xoay quanh, một bàn tay to dịu dàng cầm cánh tay của cô, một tay khác liền trợ giúp kéo váy lên, Hùng Thần Giai từ phía sau lưng ôm chặt cô, khẽ oán trách:

"Tại sao anh cuối cùng lại vẫn có loại cảm giác vùng trộm này chứ?" Cô rõ ràng là của hắn, tại sao còn phải lén lút lút lút gấp mặt, ông trời còn có Thiên Lý sao?!

"Lại nói vậy." Tang Văn Cách bất đắc dĩ thờ dài, ở trong lòng hắn xoay người, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Hùng Thần Giai, nhấn mạnh từng lời, "Gấu, anh nhất định phải tới đưa em đi. Tuyệt đối không được quên mất, biết không?"

Nghe Tang Văn Cách từng chữ từng câu chậm rãi dẫn dắt, Hùng Thần Giai cảm giác có cái gì kỳ quái, nhưng mặc cho hắn nói bóng nói gió đến thế nào, Tang Văn Cách cũng không nói gì nữa, mà chỉ nhiệt tình thúc giục hắn mau rời đi.

"Tiểu Cách à, còn chưa thử xong sao?" Bên ngoài phòng thử quần áo đột nhiên truyền đến thanh âm của Trình Cảnh Khu, nhạt nhẽo, mang theo ý cười, "Bộ y phục này khó mặc lắm sao, huh?"

Đi nhanh một chút!

Tang Văn Cách sử dụng ánh mắt thúc giục hắn.

Hùng Thần Giai khẽ cắn răng, hôn lên môi cô một cái, thân thể cao lớn to con vô cùng linh xảo nhảy một cái, trong nháy mắt nhảy ra khỏi lỗ thoát khí.

Tang Văn Cách hít thật sâu mấy hơi, muốn trấn an lòng mình điều hòa hơi thở bình thường lại, sau đó đưa tay kéo cửa ra.

Trình Cảnh Khu đang cười nhẹ nhìn cô, trông mắt đen lộ ra ý tán thưởng: "Tiểu Cách của anh mặc cái gì cũng đều xinh đẹp."

Bàn tay nhỏ bé nín lấy lần váy, Tang Văn Cách miễn cưỡng hướng về phía hắn cười cười, trong lòng lại dâng lên nỗi nhớ nhung người kia. Bọn họ vừa mới gặp mặt, nhưng bây giờ, cô lại đã cảm thấy xa nhau thật lâu, thật lâu a.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145

Báo trước

Đem y phục đã chọn giao cho nhân viên phục vụ, nhờ bọn họ chuyển phát đến nhà, sau đó Trình Cảnh Khu dẫn Tang Văn Cách đến siêu thị. Vừa nhìn liền biết loại địa phương này hẳn chưa từng tới, nào có người mặc Armani để đi dạo siêu thị chứ? Nếu như không phải muốn cùng Tang Văn Cách kéo ngắn khoảng cách hơn thì Trình Cảnh Khu tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy bởi nhọ thân phận thiên kiều chi tử của hắn đâu.

Tang Văn Cách vô tâm với hắn, đương nhiên không muốn dây dưa nhiều, cô muốn cự tuyệt thẳng, nhưng cô lại không có cái kiên quyết này —— mặc dù nội tâm kiên định, nhưng mà khi đối mặt Trình Cảnh Khu cái đại BOSS này, tinh thần cùng sức phản kháng của cô đều là lẻ tẻ. Qua loa chọn chút thức ăn tươi, Trình Cảnh Khu hiếm khi lộ ra mấy phần thần sắc vui vẻ sau khi mua xong lại mang cô trở về, nhưng vẫn không có về nhà của cô.

Dừng lại bữa ăn tối làm Tang Văn Cách bị kinh tâm động phách, cô quả thật giống như là mất hồn cầm dao thái, rửa rau, mở bếp, bắt nồi lên... Vô ý thức làm những động tác này, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không phản ứng kịp.

Cô không yên lòng, nhưng còn Trình Cảnh Khu từ đầu đến cuối vẫn dù bận vẫn ung dung ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách uống trà. Hắn thật không giống như là người đàn ông đến tuổi lập gia đình, những loại đàn ông cỡ tuổi đó hoặc là treu hoa ghẹo nguyệt theo đuôi hương lạc, hoặc là vì sự nghiệp phấn đấu quên mình cố gắng không ngừng, nhưng hắn thì khác biệt.

So sánh với những người đàn ông đủ loại kiểu dáng kỳ kỳ quái quái trên xã hội ngày nay, hẳn có thể được xưng tụng là thánh nhân luôn ấy chứ. Không phải là hắn không từng hoang đường qua, nhưng sau khi hoang đường qua đi, hắn liền lập tức sửa đổi theo lời nói của mình.

Bây giờ, hắn thủy chung không gần nữ sắc, cũng không có bất kỳ xi căng đàn tình ái nào, không có ai biết tại sao, bên ngoài người ta vẫn đồn đãi hắn hẳn quay lại, nhưng cho tới bây giờ không ai lấy ra được chứng cứ, mà Trình Cảnh Khu cũng không phát biểu bất kỳ sự trở lại nào.

Hắn giống như là một áng mây nhìn xem thì thấy âm áp nhưng trên thực tế lại với không tới cũng sờ không được, người ta nhìn thấy hắn nhu tình tựa như mây trôi nước chảy nho nhã, nhưng có ai hiểu được trong lòng hắn có đủ loại chấp niệm và muôn vàn cực đoan chứ?

Tựa như hiện tại, hắn yêu cô gái ở trong phòng bếp nấu ăn cho hắn, làm như không chút để ý, mặc dù hắn có thể cảm nhận được cô đang rất bối rối lo sợ, nhưng hắn thủy chung cũng vẫn không nhúc nhích, giống như cái gì cũng không biết mà an ổn bình tĩnh uống nước trà —— Trình Cảnh Khu chưa bao giờ đụng bất kỳ thức uống nào khác, ngoại trừ nước lọc cùng trà.

Hàng mi dày rậm chậm rãi chớp mấy cái, bàn tay thon dài đẹp mắt đặt ly trà để xuống, đáy mắt Trình Cảnh Khu lộ ra ý vị không biết tên, có chút giống như đập nổi chìm thuyền, lại càng giống như là tử chiến đến cùng.

Hắn sống ba mươi năm, thật đúng là chưa sợ qua cái gì, cho dù năm đó hắn làm Tang Văn Cách ngây thơ bị một câu nói của hắn tổn thương, rồi bắt đầu xa lánh hắn, hắn cũng chưa từng hốt hoảng như vậy.

Con người thật ra là một loại loài động vật kỳ quái, khi đó Trình Cảnh Khu cực kì quyết tâm và tự tin, hoàn toàn không tin sẽ có một ngày Tang Văn Cách sẽ đem yêu thích cô dành cho hắn lấy lại, trong lòng hắn, Tang Văn Cách chính là thuộc về hắn, ai cũng không thể giành, mà cũng không có ai giành được cô.

Nhưng trời có mây gió bất ngờ, người tính không bằng trời tính?

Hắn cuối cùng nhìn lầm. Báo bối hắn vẫn nâng ở lòng bàn tay bị người khác cưỡng gian, nhốt, thậm chí trong ba tháng hắn cũng không thể gặp cô một lần.

Mà khi tự hắn biết chuyện này trong nháy mắt đó, Trình Cảnh Khu thật có cảm giác toàn bộ máu từ lòng bàn chân đến đầu đỉnh cũng trở nên lạnh như băng lạnh, lạnh, cực kì lạnh, lạnh đến tận xương.

Tang Văn Cách cuối cùng không còn thuộc về hắn nữa.

Bây giờ qua hắn một mực cẩn thận từng chút tránh cô, chưa bao giờ nói lại chuyện năm đó, hắn tự cho như vậy chính là săn sóc, hẳn cho là Tang Văn Cách trốn tránh là bởi vì hắn. Người quá mức tự tin quả thật là không tốt, hắn còn sống sờ sờ mà đem người mình thương dâng hai tay tặng cho người ta, đưa đến ngực một người đàn ông khác.

Bây giờ trước là sai lầm, bây giờ sau một người luôn luôn tự xưng là làm việc tuyệt không sai sót như hắn cư nhiên ngay cả bản thân cũng không dám nắm chắc phần thắng trong tay!

Chỉ mới vài tháng, trái tim của Tang Văn Cách liền luân hãm cho cái tên tội phạm cường gian kia!

Người đàn ông đó...

Trình Cảnh Khu lại nâng chung trà lên, khí nóng bốc hơi từ từ tràn ngập tỏa ra, che kín cặp mắt đen dịu dàng, ai cũng không nhìn ra hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Làm sai thì phải sửa lại cho đúng, tất cả đều sẽ về lại quỹ đạo mà hắn muốn thôi.

Tang Văn Cách từ phòng bếp đi ra, phòng bếp bày trí theo phong cách Châu Âu mới tinh, đồ làm bếp đầy đủ mọi thứ, nguyên liệu cũng không thiếu, nhưng lần đầu tiên ở trong nhà Trình Cảnh Khu nấu cơm, trong lòng cô khó tránh khỏi lo lắng.

Bày thức ăn đến trên bàn, cô khẽ nói: "Có thể ăn cơm rồi."

Sau đó vừa để bát đĩa vừa nhìn Trình Cảnh Khu từ từ đặt ly trà xuống đi tới, trong lòng lại không khỏi tự chủ nhớ tới bạn đầu gấu nào đó thô lỗ rồi lại cực kì dịu dàng. Đây chính là trong mắt người tình hóa Tây Thi sao?

Tại sao cô lại cảm thấy Gấu lại đáng yêu và đẹp trai hơn cả Trình Cảnh Khu? Chẳng lẽ vì Gấu luôn giành nấu thay cho cô, cô cũng có nấu nhưng tuyệt đối phải liên tục yêu cầu hắn mới đồng ý, hơn nữa còn nhất định phải làm trợ thủ cho cô mới được. Về phần bày bát đĩa, rửa rau gì đó... Vĩnh viễn không tới phiên cô làm. Thật lòng yêu một người, đều là như thế sao..... Chân mày tinh tế khẽ cau vẹo, Tang Văn Cách có chút ngán ngạo, là cái đạo lý này sao?

Trình Cảnh Khu đi tới trước kéo ghế giúp cô, sau đó mới ngồi xuống—— đây là phong độ lịch sự trời sanh của hắn, hai ông bà Trình gia đều không phải là người tinh tế, nhưng sinh con trai lại nổi danh hoàn mỹ.

Tang Văn Cách có chút thấp thỏm, nhưng vẫn xới chén cơm để vào trước mặt Trình Cảnh Khu.

Tròng mắt đen nhàn nhạt xẹt qua mấy món ăn ngon mắt trên bàn, bàn tay thon dài đẹp mắt cầm chiếc đũa lên, gấp lên một chút súp lơ đưa vào trong miệng, nhai hai cái, sau đó nuốt vào. Trong lúc đó Tang Văn Cách vẫn rất khản trương, bị bạn đầu gấu không kén ăn nào đó truyền nhiễm đã lâu, nên cô đã quên trong mấy món không thích ăn của Trình Cảnh Khu có súp lơ rồi!

Nhưng Trình Cảnh Khu cũng không nói gì, chỉ là lại gấp lên một miếng súp lơ nữa, vì vậy, ánh mắt Tang Văn Cách kinh ngạc, một đĩa rau xanh xào súp lơ bị hắn từ từ ăn sạch sẽ. Hắn ăn cái gì cũng vô cùng ưu nhã, giống như Quý tộc, chậm rãi nhai kỹ nuốt chậm, cho đến khi đem đĩa ăn thấy đầy, mới ngẩng mặt lên, tròng mắt đen nổi lên nụ cười nhàn nhạt:

"Chúng ta thế này thật giống như em đã gả cho anh rồi vậy, về sau chờ chúng ta có em bé, bọn chúng nhất định sẽ rất yêu tài nấu nướng của em."

Tang Văn Cách trừng mắt nhìn, có chút ngu, một hồi lâu mới lắp bắp hỏi: "... Anh... Anh không phải phải không thích ăn súp lơ sao?"

Trong tròng mắt đen ẩn chứa nụ cười bộc phát rõ ràng ra ngoài: "Tiểu Cách làm cho anh ăn, cho dù không thích, anh cũng nhất định ăn sạch sẽ. Hơn nữa, kén ăn cũng không phải thói quen tốt, không phải sao?"

Lông mi thật dài chom chớp, Tang Văn Cách thật không hiểu Trình Cảnh Khu đang suy nghĩ gì: "Đúng là không sai... Nhưng mà..."

Người khác không kén ăn rất bình thường, nhưng Trình Cảnh Khu không bắt bẻ cũng không bình thường nha! Hắn là đại nhân vật cao cao tại thượng, đối với ăn mặc dùng đồ đều hết sức cầu kì, cái này mới phù hợp hình tượng của hắn trong đáy lòng cô! Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, hắn cũng chưa từng nói mấy câu không cần cầu kì gì đó, tại sao hôm nay lại đột nhiên lại nói như vậy?

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách tràn đầy thần sắc kinh ngạc, Trình Cảnh Khu khẽ mỉm cười:

"Nhanh ăn cơm đi, ăn xong còn phải thu dọn một chút mới được. Mặc dù cuối tuần đều có người làm quét dọn qua, nhưng còn y phục cái gì đó, còn cần phải sắp xếp lại."

Bị ánh mắt như thế nhìn mình, Tang Văn Cách cảm thấy kỳ quái, lại không nói chuyện, chỉ là đáp một tiếng, sau đó liền ngồi xuống.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì, chỉ có đầu khò liệu mạng vui đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146

Người nói không thể ở cùng nhau rốt cuộc là ai

Ngoài dự liệu của Tang Văn Cách chính là, sau bữa ăn tối, Trình Cảnh Khu tự nhiên chủ động đưa ra ý muốn giúp đỡ dọn dẹp lại gian phòng. Nhưng cô làm sao nguyện ý, vì vậy liền viện cớ lấy lí do bát đĩa còn chưa rửa xong mà qua cho loa, nhưng lại bị người kia nói một câu "Ngày mai có nữ giúp viện tới rửa rồi" chặn họng cô lại, cô lại không có lá gan cùng Trình Cảnh Khu đối kháng, không thể làm gì khác hơn là tâm bất cam tình bất nguyện theo sau hắn đi lên lầu.

Nói là dọn dẹp lại, thật ra thì cũng chỉ là cầm quần áo sắp xếp lại một chút, thay ga một cái giường mà thôi.

Người giúp việc sớm đã đem chăn phơi ẩm áp, đắp lên người sẽ rất thoải mái, hai người đầu tiên là thu dọn phòng của Trình Cảnh Khu, sau đó mới chuyển tới phòng của Tang Văn Cách, vì bảo đảm Tang Văn Cách vào buổi tối không đến nỗi nhàm chán hoặc là mất ngủ, Trình Cảnh Khu thậm chí còn từ thư phòng lấy ra vài cuốn sách đặt ở trên tủ đầu giường cho cô.

Bởi vì hai người phân công hợp tác, cho nên khi Trình Cảnh Khu thu dọn xong, Tang Văn Cách vẫn chui đầu vào xếp quần áo. Động tác của cô cực kì chậm chạp, vừa nhìn là biết ngay cô muốn trì hoãn thời gian phải xoay người đối mặt với Trình Cảnh Khu. Mà Trình Cảnh Khu cũng không gấp không nóng nảy ngồi ở bên đầu giường lấy một cuốn sách hán vừa để, trên mặt tuần mỷ vô trù khê câu lên một nụ cười nhạt, giống như là một thợ săn cao minh, lẳng lặng chờ đợi con mồi tự chui đầu vào lưới, mà không phải tự mình đi lên bắt.

Rốt cuộc, Tang Văn Cách bình tĩnh không được. Tốc độ gấp quần áo càng ngày càng chậm, chậm đến ý định một mảnh rối loạn, loạn đến gấp quần áo cũng loạn theo.

Khí thế của Trình Cảnh Khu thật sự là quá mức cường đại, hần chỉ ngồi ở sau lưng cô, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng không ở trên người cô, mà cô cũng cảm thấy có chút khó thở, chứ đừng nói muốn cô lấy đừng khí xoay người nói chuyện cùng hần. Tang Văn Cách vốn cho là thu dọn xong Trình Cảnh Khu sẽ trở về phòng của hần, nhưng bây giờ xem ra, rất rõ ràng chuyện phía trước cũng không đi theo hướng mà cô hi vọng rồi.

Trong lòng cô đánh trống reo hò bất an, Trình Cảnh Khu vẫn thùy chung như một nhà sư nhập định lẳng lặng ngồi ở trên giường, nhưng dù cô có chậm hơn nữa, y phục cuối cùng cũng đã gấp hết, cô dù không nguyện ý, cũng phải đối mặt.

"Thu dọn xong?" Thấy cô đứng lên, Trình Cảnh Khu khép lại quyển sách trên tay, khoe môi thật mỏng chậm rãi nâng lên một tia cười cơ hồ không nhìn ra dấu vết, nhìn hần Tang Văn Cách lúng túng, cho nên mới mở miệng trước.

"... Ừ." Tang Văn Cách đáp một tiếng, trong tay còn cầm bộ đồ ngủ chuẩn bị thay để đi buổi tối, mắt to long lanh nháy mắt rất mau, hàm răng đem hồng thuận cánh môi cũng cắn đến trắng bệch rồi, "Cái đó... Tôi có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi... Anh cũng sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải anh còn phải đến công ty sao?"

Trình Cảnh Khu khẽ mỉm cười, gương mặt tuần lẳng Vô Song được ánh đèn treo tường thật nhu hòa gọi vào có vẻ vô cùng ưu nhã đẹp mắt: "Anh là tổng tài, chẳng lẽ không thể tự cho mình nghỉ phép một ngày sao?"

"Tôi không phải có ý này, tôi là muốn nói..." Tang Văn Cách vắt hết óc cũng nghĩ không ra cái gì nên nói cái gì không nên nói, cuối cùng chỉ có thể lắp bắp mím lại miệng.

"Khẩn trương cái gì, chẳng lẽ anh sẽ ăn em sao?" Trình Cảnh Khu cười khê, xem ra tâm tình tựa hồ không tệ. Hần hướng về phía Tang Văn Cách ngoắc ngoắc tay, "Tối chỗ này với anh."

Tang Văn Cách hung ác do dự, bình tĩnh mà xem xét, cô là không muốn đi qua, nhưng bây giờ cô đang ở địa bàn của người khác, mà cái "Người khác" này khí thế quá cường hần làm cho cô không cách nào chống cự được, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt kim nển đến đỏ bừng, cuối cùng, dưới ánh mắt cao thâm khó đoán của Trình Cảnh Khu, cô vẫn là từng bước từng bước đi tới, ánh mắt không muốn, thân thể cứng ngắc, quả thật có thể sáng lập thế giới đứng đầu.

Thật vất vả đi tới bên cạnh Trình Cảnh Khu, Tang Văn Cách câu nệ ngay cả cũng đứng cũng thẳng tắp. Một tiếng nhàn nhạt thở dài từ trong miệng Trình Cảnh Khu bật ra, hần từ từ vươn tay, nắm lấy Tang Văn Cách.

Tang Văn Cách theo bản năng muốn tránh, nhưng tay bị người ta cầm, cô có thể trốn được đi đâu? Cuối cùng chỉ có thể bị người ta kéo đến ngồi ở bên cạnh hần, nhưng cô vẫn duy trì khoảng cách như cũ, chính là không muốn gần hơn với Trình Cảnh Khu.

"Tiểu li, Em cứ không muốn nhìn anh sao?" Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng truyền vào tai Tang Văn Cách, làm cô sợ tới mức lập tức trừng lớn mắt, nghiêng đầu đi nhìn Trình Cảnh Khu, sau đó chợt lắc đầu, thấy cô khẩn trương như thế, Trình Cảnh Khu cười khê một tiếng —— đáng tiếc đáy mắt hần lại không có chút nào vui vẻ hả hê, trên mặt hần giống như là đeo vào một chiếc mặt nạ giả dối, rõ ràng trong đôi mắt dịu dàng như nước, nhưng lại tiết lộ ra bóng la, bất ngờ điên cuồng, thanh âm lạnh lẽo như đá cẩm thạch bóng loáng làm người ta nhin không được mà run lên, "Anh cứ nghĩ là em không chịu cùng người đàn ông kia rồi đi, ít nhất là cũng đối với anh có chút quyến luyến chứ."

Nghe vậy, Tang Văn Cách kinh ngạc mắt mở càng lớn, hần biết Gấu đến tìm cô!

Nhìn thấy đáy mắt Tang Văn Cách lo lắng, Trình Cảnh Khu cười khê: "Hiện tại không sợ anh rồi hả?"

"... Tôi không có sợ anh."

"Không có sao?" Hần đáp lời cực nhanh, Tang Văn Cách chỉ vừa dứt câu cuối hần đã nói tiếp, cầm tay nhỏ nhoi của cô, cư nhiên cứ như vậy chậm chạp áp đảo cô, hô hấp thanh nhã phun ở trên mặt Tang Văn Cách, xa xôi và xa lạ, "Không thích người đàn ông khác, không có chuẩn bị rời xa anh, không có sợ anh làm ra cái chuyện kinh khủng gì?" Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, tuần dung lại cười yếu ớt, "A, tiểu li, ngay cả chính em cũng không tự lừa mình được, lòng của em đã hoàn toàn không có ở đây với anh."

Tang Văn Cách bị buộc nằm ở dưới người hần, liền giây giũa cũng quên. Đây là lần thứ hai cô thấy ánh mắt tuyệt vọng của Trình Cảnh Khu, lần đầu tiên là bảy năm trước khi cô từ bệnh viện tỉnh lại, lần thứ hai là ngay tại lúc này. Hần cơ hồ cũng không tức giận, nhưng khi tức giận chính là sấm vang chớp giật, bảy năm trước Gấu bị hần đưa vào ngục giam xử tử hình, cô thậm chí không dám tưởng tượng trước khi bị hành hình Gấu ở trong ngục chịu hành hạ như thế nào, bảy năm sau Trình Cảnh Khu tức giận so sánh với trước kia còn nóng bỏng hơn, lần này, lại xảy ra chuyện gì đây?!

"Tiểu Cách đang sợ cái gì?" Hấn cúi đầu xuống, sống mũi thẳng tắp nhẹ nhàng ma sát lỗ mũi Tang Văn Cách, ngoài miệng câu hỏi êm ái vô cùng, "Sợ anh sẽ đem tên kia đưa vào trong tù, hay sợ gì khác nữa?"

"Anh không được ra tay với anh ấy!" Tang Văn Cách lập tức nóng nảy.

"Tại sao không?" Trình Cảnh Khu cười khê, "Hấn muốn đem em từ bên cạnh anh cướp đi, chẳng lẽ anh không nên ra tay với hấn, ngược lại nên trở mặt nhìn em hướng vào trong ngực hấn, bỏ lại một mình anh ở đây sao?"

"Tôi vốn cũng không phải ở bên cạnh anh!" Tang Văn Cách rút cuộc tức giận, Thủy Nhuận cặp mắt mở được thật to, "Trình Cảnh Khu, tôi đã nói qua rất rất nhiều lần, chúng ta đã không phải là Trình Cảnh Khu cùng Tang Văn Cách trước kia nữa, tôi không thích anh, tôi sẽ không cùng anh ở cùng một chỗ, tôi đã có người trong lòng, tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi. Đến tốt cùng anh còn muốn dây dưa bao lâu nữa? Người nói chúng ta sẽ không vĩnh viễn đi chung với nhau không phải anh sao?! Như vậy hiện tại anh lại bày ra một bộ dạng như người bị hại, ngược lại làm như tôi thiếu anh không bằng vậy!"

Tròng mắt đen một thâm trầm hơn, đáy mắt Trình Cảnh Khu nhanh chóng xẹt qua một tia tức giận: "Anh nói sẽ không vĩnh viễn đi chung với nhau lúc nào hả?! Anh chỉ nói là không có ai có thể vĩnh viễn thích một người mãi, cái này cũng không đại biểu chúng ta không thể vĩnh viễn ở chung một chỗ!"

Hấn là thật nổi giận, nhưng Tang Văn Cách cũng thế. Cô cứ như vậy nằm ở phía dưới Trình Cảnh Khu, trong mắt to lại phun lửa giận: "Lời nói đều là anh nói..., anh muốn nói cái gì thì nói cái đó, nhưng mà tôi không thừa nhận! Tôi bắt kê trong lòng anh nghĩ như thế nào, tóm lại, ngăn trở tôi theo Cầu ở chung với nhau, chính là không được!"

Nghe vậy, Trình Cảnh Khu thật sự tức giận đến ánh mắt cũng thay đổi —— hấn lúc nào thì đã sanh ra tức giận đến mức như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Bí mật vĩnh viễn cũng không thể nói ra ngoài

Hai người cứ như vậy nhìn chằm chằm đối phương, ai cũng không chịu nhượng một bước. Cái gọi là yêu nhau lăm lăm cắn nhau đau đại khái chính là như vậy, chỉ là có chút yêu sớm tiêu tan đi mất đã không trở lại nữa rồi.

Gương mặt Trình Cảnh Khu chậm rãi bình tĩnh lại, đôi mắt đen hẹp dài cũng theo đó híp lại, rõ ràng Tang Văn Cách ở gần ngay trước mắt, nhưng hấn lại cảm thấy như là cách cô xa ngàn dặm vậy. Nhịp tim Tang Văn Cách càng đập nhanh hơn, một loại dự cảm cực kì chẳng lành từ trong lòng cô từ từ dâng lên, giống như là biết rõ mình bị một con dã thú nhắm trúng rồi nhưng không cách nào chạy trốn lại càng không cách nào kêu cứu vậy. Cô chỉ có thể trở mặt nhìn đối phương từng bước từng bước đi về phía mình, từ từ, đem lấy chính mình nuốt luôn vào bụng, một chút xương cũng không lưu lại. Trong lòng cô biết rõ, Trình Cảnh Khu càng bình tĩnh thì càng đáng sợ, lại càng nói rõ con giận của hấn.

Quả nhiên, khi cảm của mình bị một bàn tay cầm lấy, thanh âm Trình Cảnh Khu lãnh đạm tới cực điểm cũng như sấm bên tai truyền vào trong tai cô: "Tôi ngăn trở em cùng đầu gối kia sao? Tiểu li, em quá coi thường anh, hay là quá đề cao nam nhân kia hả? Nếu như muốn có được em, anh cần bản không cần đối phó em. Chúng ta đánh cuộc đi, đánh cuộc em sẽ chủ động đến trong lòng anh, như thế nào?" Trong tròng mắt đen nhảy lên nụ cười nhàn nhạt, Trình Cảnh Khu thoạt nhìn tựa hồ không còn tức giận nữa.

Tang Văn Cách muốn lác đầu, mà ngặt nỗi cảm cô đang bị Trình Cảnh Khu nắm trong lòng bàn tay, nhưng ánh mắt quật cường lại rất rõ ràng tỏ vẻ cô không muốn.

Trình Cảnh Khu cũng không để ý, mà chỉ cúi đầu đến gần cô —— càng lúc càng gần hơn, Ôn Nhã hô hấp phun ở bên tai Tang Văn Cách: "Tiểu li, em phải biết anh chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc. Anh muốn có em, em nhất định trốn không thoát. Anh muốn giết chết người đàn ông kia, hấn cũng tuyệt đối không có cách nào sống được mà bước ra khỏi thành phố S. A... Để cho anh suy nghĩ một chút, bảy năm không thấy, hấn tựa hồ cùng năm đó có cái gì không giống nhau nha. Là nơi nào không giống chứ?" Mày kiếm khê ngắt, đáng vẻ tựa hồ rất khổ não, "Anh đã điều tra kết quả nên sẽ rất mau liền biết được nha. Đến lúc đó người nào áp đảo người nào, a, anh thật đúng là rất mong đợi a."

Tang Văn Cách cắn chặt đôi môi, lại liều mạng chống đối không nói lời nào.

Thấy cô vẫn không chịu chịu thua, Trình Cảnh Khu cười đến bộc phát nhu nhược gió xuân: "Còn có một chuyện nữa, có thể bác trai cũng không biết."

Dự cảm chẳng lành lần nữa cuốn tới, Tang Văn Cách kinh ngạc nhìn chằm chằm Trình Cảnh Khu, nhịp tim như sấm, càng không ngừng ở đáy lòng an ủi mình: không sao, không quan trọng, hấn không thể nào biết bí mật kia, không thể nào! Trên thế giới này tổng cộng chỉ tầm hai ba người biết được thôi, hấn làm sao mà biết?! Không thể nào... Tuyệt đối không thể nào!

Bàn tay dịu dàng bàn tay dọc theo gương mặt xinh đẹp đi xuống, điểm lên xương quai xanh, xương quai xanh của cô thật là xinh đẹp, đối xứng lại tình xảo, nhu nhu nhược nhược lộ ra ngoài T shirt, xem ra vô cùng mê người. Đề ở trên người Tang Văn Cách thậm chí Trình Cảnh Khu còn có thể nhìn thấy

rõ ràng rãnh vú sâu hoắm của cô, hai luồng bánh bao trắng noãn tan ra mùi thơm ngào ngạt như hương hoa, trắng nõn nà đứng thẳng, tựa hồ đang chờ đợi hân đến trêu chọc.

"Tiểu Cách biết mà phải không?" Trình Cảnh Khu cười khê, ngón trỏ theo xương quai xanh dọc đường lên đi, lại dọc theo mông manh bả vai tìm trở lại, giọng nói êm ái giống như là đang tán gẫu, nhưng Tang Văn Cách lại rõ ràng cảm nhận được trong lời nói của hắn nồng hậu uy hiếp. "Nếu không làm sao sắc mặt cũng thay đổi rồi?"

"..." Tang Văn Cách hít thật sâu thở ra một hơi, cố gắng giữ vững trấn định, cô đã không giống như là lần đầu mới biết Gấu, khi đó cô chấp nhận, cảm thấy nếu ba yêu cầu cô gả cho Trình Cảnh Khu, vậy liền gả cho hắn là được. Dù sao không có yêu làm nền tảng, bọn họ cũng có thể cả đời sống như vậy với nhau, nhưng hiện tại không giống lúc đó nữa. Cô có Gấu rồi, cô yêu Gấu rồi, cô muốn cùng người yêu của mình vĩnh viễn ở chung một chỗ, như vậy tất phải phá tan mong đợi của ba, nhưng ngay khi lòng tin của cô đang tràn đầy chuẩn bị phản kháng, Trình Cảnh Khu lại với cô một câu nói lập lờ nước đôi như vậy! "Tôi không biết anh đang nói cái gì nữa."

"Không biết sao?" Trình Cảnh Khu cũng không gấp —— hắn không phải là người nóng tính, mới vừa rồi nếu như không phải quá mức tức giận, cũng sẽ không mất khống chế mà hô lên như vậy. Nhưng hiện tại hắn đã tỉnh táo lại, mà giai nhân phía dưới, biểu hiện rất rõ ràng hắn vừa nói xong đã bắt đầu run lấy lấy. Cô trốn không thoát đâu. "Nếu như ngay cả Tiểu Cách cũng không biết, này —— anh nghĩ bác trai chắc rất muốn biết nha. A... Không biết bác trai sau khi biết sẽ phản ứng như thế nào đây?"

Tang Văn Cách tức giận trong ánh mắt đã bỏ thêm vào một số gần như điên cuồng muốn giết người: "Anh dám nói cho ba tôi biết, đời này tôi dù có chết, cũng đừng hòng mong tôi gả cho anh!"

Nghe vậy, Trình Cảnh Khu thê nhưng không tức giận, ngược lại còn cười.

Môi mông nhẹ nhàng in lại này hai cánh môi bị cắn đến trắng bệch, Trình Cảnh Khu lòng tràn đầy thương tiếc hôn rồi lại hôn lên môi Tang Văn Cách cánh, dịu dàng nói: "Cho nên Tiểu Cách cũng biết nên lựa chọn người nào rồi, phải hay không?"

Tang Văn Cách ngờ ngác mặc hắn hôn, ánh mắt như nước long lanh đột nhiên liền chứa đầy nước mắt.

Hắn không phải không đau lòng, nhưng so sánh với việc mất đi cô, Trình Cảnh Khu vẫn thấy quyết định hoàn toàn chặt đứt mọi kỳ vọng cùng đường lui của Tang Văn Cách là tốt nhất, đem tất cả lối thoát đều phong kín, để cho cô biết, trên thế giới này, trừ hắn ra, cô cũng đừng nghĩ muốn dựa vào bất luận kẻ nào. Cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, gả cho người đàn ông khác, trở thành vợ của người khác?! Có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn đã chết kia, nếu không cô tốt nhất nghĩ cùng đừng nghĩ!

"Anh phải đồng ý với tôi, vĩnh viễn không được nói chuyện kia cho ba tôi nghe." Đợi đến lúc Trình Cảnh Khu buông cô ra, Tang Văn Cách đột nhiên nắm chặt y phục của hắn, thanh âm mang theo vô tận tuyệt vọng.

"Đó là chuyện tất nhiên." Hắn lại cúi đầu hôn cô, "Ba em chính là ba vợ anh, anh làm sao sẽ nói với ông ấy chuyện như vậy đây? Lại nói, cũng đã là quá khứ qua nhiều năm rồi, bác gái cũng là vô ý. A, nếu như không phải bảy năm trước em xảy ra chuyện, anh cũng sẽ không đi tra, cũng sẽ không biết được."

Giọng điệu của hắn tựa hồ rất tiếc nuối, nhưng Tang Văn Cách lại cực kì hiểu rõ ràng, nếu như lúc trước trong lòng cô còn có một chút điểm kỳ vọng, hiện tại liền thật sự là cái gì cũng không còn. Trình Cảnh Khu thật đã biết, cũng không phải lừa gạt cô. Nếu như không muốn cho hắn nói ra bí mật kia, chỉ có hai phương pháp, một là giết hắn, hai chính là gả cho hắn.

Nếu như ba biết bí mật kia... Không, tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra, tuyệt đối không thể! Nhưng cứ như vậy thì vĩnh viễn cô sẽ không thể gặp lại Gấu, gả cho Trình Cảnh Khu, cô sẽ vui vẻ sao? Chẳng lẽ muốn đợi đến sau khi ba mẹ trăm tuổi, sẽ cùng Gấu tiếp tục tiền duyên?! Khi đó coi như Gấu không ngại cô, cô cũng không thể quay trở lại bên cạnh hắn rồi. Chỉ cần bước vào cái nơi của Trình Cảnh Khu bấy ra cho cô, đời này, cô cũng đừng nghĩ có thể tránh thoát nữa.

Cô khóc bù lu bù loa, Trình Cảnh Khu từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười.

Tiểu Cách thuộc về hắn, cuối cùng cũng thuộc về hắn.

Về phần cái gã họ Hùng kia... Tuyệt đối không thể lưu lại. Chỉ là hắn sẽ không làm trước mặt Tiểu Cách là được, muốn một người biến mất không phải là việc khó gì, hắn sẽ từ từ, cuối cùng có một ngày, Tiểu Cách của hắn sẽ trở lại bên cạnh hắn lần nữa, vô luận là thân thể hay tâm của cô cũng vậy.

Mà đêm hôm nay hắn nhất định phải lấy được thân thể cô. Mặc dù đã từng có một người đàn ông khác ôm qua cô, nhưng hắn cũng vẫn đối với cô tràn đầy khát vọng như cũ. Bảy năm không gần gũi sắc, không được thỏa mãn, hắn cũng sắp điên mất rồi.

Nếu quyết định làm người phụ nữ của hắn rồi, như vậy thì chuyện dâng hiến thân thể xinh đẹp của cô là đương nhiên, không phải sao? Huống chi cô sinh ra đã định là thuộc về hắn, nếu như không lấy được người của cô, lòng của cô cũng vĩnh viễn không trở về nữa. Người đàn ông kia có thể cho cô, hắn cũng có thể cho nhiều hơn, tốt hơn.

Chỉ cần cô ngoan ngoãn chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148

Nếu như Đại Hùng không quan tâm cô (H)

Vạt áo sơ mi màu xanh nhạt bị vén lên, làn da trắng ngần liền hiện ra. Một bàn tay to lớn liền sờ soạng vào bên trong. Mới đầu tay hắn cũng không có ý định hướng lên trên, chỉ là muốn vuốt ve vòng eo không nắm đầy một bàn tay kia một chút. Ngón tay thon dài mang theo nhiệt độ nóng bỏng, từ từ dịu dàng vuốt ve phần da thịt kia một cách tỉ mỉ, sau đó sờ đến gần cái rốn đáng yêu, rồi bắt đầu vẽ nên các vòng tròn quanh vật nhỏ đáng yêu đó. Làn môi mỏng của hắn hiện ra nụ cười mỉm như có như không.

Hai tay Tang Văn Cách gắt gao níu chặt khăn trải giường. Đầu óc cô trống rỗng, lúc thân thể bị người khác xâm phạm như thế cũng đã không có cảm giác gì. Chiếc khăn trải giường quanh người đã bị cô túm lấy càng ngày càng gấp. Cô dùng sức đến mức đầu ngón tay cũng bắt đầu hiện ra màu trắng nhợt nhạt, móng tay cũng từ màu hồng phấn lại trở nên trong suốt thể lương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng như là một mảnh tro tàn.

Trình Cảnh Khu cúi đầu xuống hôn lên cổ của cô. Cái lưỡi ẩm ướt quấn lấy xương quai xanh mềm mại, hàm răng sắc nhọn như hàm răng của động vật nhỏ nào đó, nhẹ nhàng gặm gặm khiến cho làn da cô nổi lên vết cắn.

Thân thể nữ tính mảnh khảnh không kiềm chế được run lên một chút. Tang Văn Cách chịu đựng cảm giác bị kích thích muốn hét đến chói tai. Cô cắn chặt miệng, không chịu phát ra thanh âm cầu xin tha thứ.

Trông mắt đến hiện lên sự tán thưởng đối với thân thể quá mức mỹ lệ của cô. Trình Cảnh Khu chậm rãi đưa tay ra phía sau người cô, mờ ám đem chiếc áo lót của cô cởi ra. Sau đó, hắn từ trên bờ vai sờ xuống bụng của cô, ngay sau đó liền rút ra chiếc áo ngực màu xanh dương, tiện tay bỏ qua một bên.

Đột nhiên chiếc áo trên người bị cởi ra, Tang Văn Cách nhất thời cả người cứng ngắc. Sau khi đã không còn nội y, cô thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng trên người Trình Cảnh Khu chỉ còn một chiếc áo sơ mi trắng, và hắn đang dùng ngực mình cọ sát vào bộ ngực của cô. Cảm giác bài xích mạnh mẽ đến cực hạn từ dưới đáy lòng cô đang dần dâng lên. Bàn tay nhỏ bé không nhận được đem chiếc khăn trải giường nắm lấy càng chặt, cố gắng đem sự không cam lòng từ trong tâm đè nén xuống.

Cô không phải là xử nữ. Cô cùng Đại Hùng đã lên giường với nhau không biết bao nhiêu lần rồi, thậm chí có đôi khi cô cũng sẽ có nhu cầu sinh lý. Nhưng.... không phải là như thế này, dùng những cách khác nhau, ở một nơi nào đó... cô đều có thể chấp nhận được. Nhưng, điều duy nhất cô không thể chấp nhận được là người sắp chiếm giữ lấy cô không phải là Hùng Thần Giai!

Còn có một việc, có lẽ bác trai cô cũng không biết.

Lúc trước mà nói, khi Trình Cảnh Khu đột nhiên có ý nghĩ muốn làm bừa, Tang Văn Cách thực sự đã rất run sợ. Ánh mắt đau xót, bí mật đó, tuyệt đối không thể để cho cha biết, tuyệt đối không thể....

Hai cái bánh bao trắng nõn trước ngực được ngăn cách bởi chiếc áo sơ mi đã bị Trình Cảnh Khu nắm lấy. Đầu ngón tay thon dài như đang đùa nghịch một điểm nào đó làm nó trở lên đỏ tươi kiêu kiêu. Khuôn mặt tuần tú từ đầu đến cuối đều duy trì nét mặt bình thản không chút dao động, nhưng ánh mắt lại trước sau như một luôn nhìn chăm chăm vào Tang Văn Cách, quan sát những phản ứng của cô. Khi nhìn thấy Tang Văn Cách nhắm chặt đôi mắt lại, đôi môi trở lên trắng bệch vì tự cắn, trong lòng đột nhiên dâng lên một sự tức giận mãnh liệt. Lực đạo trong tay cũng tăng thêm vài phần, không còn có chút gì là thương hoa tiếc ngọc, trực tiếp cầm lấy hai bầu ngực trắng nõn mềm mại thực sự bóp nghiền.

Tang Văn Cách đau đến mức nước mắt đã chảy ra, nhưng cô lại cứng rắn chống đỡ không chịu để cho nước mắt rơi xuống. Những giọt nước mắt đang xoay xoay trong đôi mắt long lanh nhưng lại rất quật cường.

"Có đau hay không?" Trình Cảnh Khu cúi đầu xuống hỏi cô. Đôi môi mỏng gần như dán sát chồng lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, "Khi anh biết em đã cùng người đàn ông khác lên giường, trái tim anh so với việc này còn muốn đau đớn hơn nhiều."

Đôi mắt to long lanh cứ như vậy nhìn người đàn ông gần trong gang tấc ở trước mắt. Tang Văn Cách có cảm giác bộ ngực của cô tựa như bị kim châm làm cho đau đớn, nhưng mà cô lại không muốn kêu lên thành tiếng. Mặc dù Trình Cảnh Khu tỏ ra đắc ý khế nhéo lấy ngực cô trong cơn tức giận của hắn, cô cũng không chịu yếu thế.

Chiếc áo sơ mi đã bị đẩy tới dưới cổ của cô, hai bầu ngực mềm mại trắng muốt óng ánh như ngọc hoàn toàn lộ ra ở trước mắt của Trình Cảnh Khu. Ánh mắt của hắn sáng rực nhìn chăm chăm vào hai bánh bao trước mắt đang bị mình nắm ở trong tay. Hắn không vội hôn xuống, ngược lại thông thả ung dung nắn bóp.

Cho đến khi hắn bóp đủ rồi, mới cúi đầu cắn một viên đầu vú hồng nhạt nho nhỏ. Ba mươi năm, đây là lần đầu tiên hắn cùng với cô thân mật như thế. Trước kia là cô đuổi theo, hắn xem thường. Hiện tại lập trường hai người lại thay đổi trở lại, biến thành hắn đang đuổi theo, mà cô thì đang lẩn trốn. Năm đó hắn không chịu cho cô một lời hứa hẹn, nhưng trong lòng hắn lại là từ đầu đến cuối đều có cô. Nhưng mà bây giờ, cô trốn tránh hắn, cũng có nghĩa là cô đối với hắn rốt cuộc đã không còn yêu thích gì nữa rồi.

Tang Văn Cách ai oán một tiếng. Thân thể mềm mại co lại, nhưng hạ thân lại bị Trình Cảnh Khu dùng thân thể đè ép không thể động đậy. Bộ ngực hồng tươi truyền đến âm thanh liếm mút quen thuộc, nhưng mà lại gây cho cô cảm giác hoàn toàn không phải như vậy. Cô muốn chạy trốn, chỉ muốn trốn

tránh, vì thế cho một chút phản ứng cũng không có.

Trình Cảnh Khu say mê với đầu vú nhỏ nhỏ mềm mại đang ở tron miệng, bàn tay thì lại cảm lấy hai bầu ngực yêu kiều hết sức vuốt ve, đem nó nắn bóp thành đủ các loại hình dáng. Bầu vú mịn màng trắng muốt lộ ra từ giữa khe hở của tay hấn, trên da thịt mềm mại đến tột cùng trong nháy mắt liền phủ lên vết đỏ rõ ràng, phơi bày ra một loại cảm giác về cái đẹp bị tra tấn.

Tròng mắt đen lộ ra về si mê điên đảo, cái miệng gặm cắn nhiệt tình cũng càng lúc càng sâu. Đầu vú nhỏ nhỏ mềm mại bị hấn làm cho sưng đỏ đứng thẳng. Cái đỉnh ướt át đứng thẳng ở trong không khí mà bên kia vẫn hoàn hảo mềm mại, càng thể hiện ra cái cảm giác dạy người tốt hơn, càng nghĩ càng muốn khi dễ dục vọng của cô.

Ngón tay thon dài chuyển dời xuống phía dưới. Đầu tiên Trình Cảnh Khu cời bỏ dây lưng của mình, sau đó cách lớp quần lót mỏng manh liếm vào giữa hai chân Tang Văn Cách. Động tác dâm mỹ sắc tình như vậy được hấn làm đầu vào đấy, giống như là một nghi lễ thần thánh nào đó tràn đầy sự ám chỉ cùng mê hoặc.

Đôi mắt cô bỗng nhiên trợn trừng, Tang Văn Cách một phen che miệng của mình, ngăn cản tiếng thét chói tai sắp sửa thốt lên. Ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, cô đã không biết mình làm như vậy đúng hay sai, vì bí mật kia, cô nhất định phải bỏ rơi Gấu... Cô bỏ được sao? Vì để cho Trình Cảnh Khu che giấu bí mật kia, cô đã phải dùng thân thể của mình làm giao dịch...

Không cho cô cơ hội để suy xét, Trình Cảnh Khu đã cời ra lá chắn cuối cùng của hai người. Bộ vị tư mật nhất của hai người dính sát vào nhau, Tang Văn Cách lại cảm thấy cả người lạnh như băng.

Rời khỏi đầu ngực đã bị chính mình mút cho sưng đỏ, Trình Cảnh Khu từ từ nâng mắt lên nhìn về phía khuôn mặt Tang Văn Cách. Ngón tay thon dài tí mi sờ vào phía bên trong đùi, vạch ra hai mảnh cánh hoa khép chặt, cảm giác khô khốc của chỗ đó làm hấn gay gắt nhưong mây. Tròng mắt đen hiện lên một chút không hồn không giận: "Khi cùng người đàn ông kia làm như vậy, phản ứng của tiểu Cách cũng đúng là như thế này sao?" Đầu ngón tay dò vào hoa huyết chặt khít, tí mi vô về chơi đùa bốn vách thịt non, môi mỏng khẽ mở, lại phun ra một câu lại một câu làm người ta khó có thể tin được, "Anh cho là lâu như vậy, thân thể tiểu Cách phải cực kỳ mẫn cảm hơn mới đúng, hoa huyết chặt như vậy, chẳng lẽ là người đàn ông kia không thể?" Đầu ngón tay lại thăm dò vào bên trong, càng lúc càng có vẻ khó khăn, ngón tay bị cô kẹp quá chặt chẽ, ngay cả rút ra cũng là một vấn đề khó khăn.

Tang Văn Cách không trả lời hấn, chỉ là chân mày nhíu chặt hơn. Thân thể cô mềm mại yêu kiều, nhưng mà dưới hạ thân cô cũng không có ra nước... cho dù chỉ là ngón tay thôi cũng cảm thấy đau buốt. Nhưng Trình Cảnh Khu không phải là Gấu, cô có đau hơn nữa cũng không nguyện ý nói với hấn.

Dục vọng nam tính nóng bỏng bắt đầu ở cửa huyết mịn màng chần chừ cọ xát. Độ nóng mãnh liệt này làm cho Tang Văn Cách sợ hãi toàn thân đều run run.

Trình Cảnh Khu hoàn toàn không nhìn tới vẻ mặt của Tang Văn Cách —— hấn không muốn vào lúc này thương tiếc cô. Cho dù cô một chút phản ứng cũng không có, hấn vẫn quyết tâm muốn chiếm lấy cô, thương yêu sẽ chỉ làm cho cô càng ngày càng cách xa hấn.

Quy đầu thật lớn nhả vào cánh hoa đã bị ngón tay mở ra, chạm rãi xuyên vào bên trong.

Thế nhưng một thanh âm vang lên, lộ ra tiếng khóc cắt ngang động tác của Trình Cảnh Khu.

Tròng mắt đen nâng lên, nhìn về phía Tang Văn Cách. Cô che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, thân thể mềm mại cứng ngắc, không nhúc nhích, lại khóc đến tê tâm liệt phế, thật giống như là trái tim đang bị người dùng dao cắt thành trăm ngàn mảnh vụn. Nước mắt từ trong tay tùy ý chảy xuôi xuống, xệt qua khóe mắt, rơi vào trong gối nằm bên mất không thấy.

Lúc mới bắt đầu, tiếng khóc kia chỉ có vang lên một tiếng, sau đó liền như là cố gắng âm thầm chịu đựng. Cô giống như con thú nhỏ bị thương lẻ loi rơi rơi nức nở nghẹn ngào một tiếng, đau đớn, lại không người thương tiếc.

Cô chỉ khóc, không nói lời nào, cũng không trốn tránh. Quyết cường không muốn để cho Trình Cảnh Khu nhìn thấy khuôn mặt cô, cái miệng nhỏ nhắn đã khóc đến mức bắt đầu khăn khăn, nước mắt giống như là chuỗi ngọc bị đứt nhanh chóng chảy xuống.

"... Em khóc cái gì?" Trình Cảnh Khu không có lui ra ngoài, chỉ là đưa tay ôm lấy cô, dịu dàng hỏi.

Tang Văn Cách khóc liên hồi, nhất định không chịu nói. Kiên nhẫn của Trình Cảnh Khu cũng cực kỳ tốt cùng bởi cô hao tổn, mà dục vọng to và dài vẫn đang dừng lại ở cửa huyết của cô, không có thâm nhập, nhưng cũng không rời đi. Bảy năm không gần gũi sắc, nhẫn nại của hấn vốn là sắp bị nổ tung rồi. Thế nhưng mà hấn cũng không có chỉ vì một phút ham muốn không thể kìm chế được mà vọt vào trong người Tang Văn Cách. Hấn chỉ là lẳng lặng chờ đợi cô.

"Gấu sẽ không cần tôi..." Tang Văn Cách vô hồn ní non, "Nếu như Đại Hùng không quan tâm tới tôi nữa... Tôi cũng không muốn sống."

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149

Chỉ có Trình Cảnh Khu thích hợp với Tang Văn Cách nhất

"Không cho phép em cùng người đàn ông kia có bất kỳ sự đụng chạm thân thể nào có biết không?! Nếu không anh sẽ không cần em nữa."

Những lời Hùng Thần Giai đã từng nói xuất hiện rõ ràng ở trong đầu cô. Tang Văn Cách bụm mặt, không chịu đựng bộ dạng thô lỗ thâm trầm của những giọt nước mắt của mình bày ra trước mặt Trình Cảnh Khu, thế nhưng lại không thể ngăn được những giọt nước mắt tràn mi chảy ra. Thân thể bị dìm vật tạo ra cảm giác quá mức quen thuộc, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có lần nào làm cho cô cảm thấy sợ hãi đến như vậy.

Đại Hùng sẽ không cần cô. Đại Hùng thật sự sẽ không cần cô... Không, cho dù anh có muốn, cô cũng không còn mặt mũi để trở lại bên cạnh anh nữa rồi bởi vì cô đã bị người khác chạm qua.

Hôm nay anh vừa mới đáp ứng với cô là anh sẽ đến đón cô, vậy mà buổi tối cô đã cùng một người đàn ông khác lên giường.

"Nếu như hấn bởi vì em đã bị anh đụng qua mà không cần em nữa, vậy em cũng không cần hấn là tốt nhất." Trình Cảnh Khu cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô. Làn môi mỏng có chút lạnh như băng, giống như bụi phấn mềm mại của cánh hoa đặc biệt, mang theo vẻ mỹ lệ cùng độc được đều thấm vào ruột gan. "Một người đàn ông yêu cầu em vì hấn mà thủ thân, em muốn hấn thì có ích lợi gì?"

Tang Văn Cách lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới bàn tay truyền đến thanh âm ghen ghét: "Cho dù anh ấy có muốn tôi, tôi cũng không có mặt mũi nào để trở về tìm anh ấy rồi."

"Hấn cũng chỉ là một người đàn ông thô bỉ xấu xí mà thôi. Tiểu Cách và hấn, thậm chí ngay cả anh cũng muốn cự tuyệt sao?" Trình Cảnh Khu khẽ mỉm cười, không cần suy nghĩ hấn đưa bàn tay mình nắm lấy hai tay của cô từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỏ xuống. Đôi môi hôn xuống dọc theo ngũ quan xinh đẹp của cô mà đi, tới cánh môi hồng nhuận tròn bóng liếm liếm qua rồi mút vào, "So với anh hấn ta có thể cho em nhiều hơn sao? Coi như hấn không cần em thì thế nào, chẳng lẽ không có hấn, em thật sự không thể sống nổi?"

"Đại Hùng hấn —— có muốn tôi hay không...." Tang Văn Cách như đi trong sương mù lặp đi lặp lại câu nói này, "Tôi cũng không muốn sống nữa." Cô yêu Đại Hùng, cô muốn cùng Đại Hùng ở chung một chỗ, cô không muốn để cho bất cứ kẻ nào gây trở ngại ngăn cản bọn họ đến với nhau. Cho dù trước mặt bị cản trở bởi một ngọn núi, cô cũng nguyện ý cùng Hùng Thần Giai cùng nhau nắm tay kẻ vai. Nhưng mà giờ phút này ngăn trở ở trước mặt cô đã không phải là một ngọn núi, mà là ma chướng của chính mình. Vượt không qua, chạy không thoát, trốn không xong. Cô không thể nào để cho cha biết được bí mật kia, cũng không thể khiến cho bí mật mà mẹ cô thật vất vả mới che giấu được lại lộ ra dưới ánh mặt trời. Nhưng mà vì cha mẹ, cô nhất định phải không cần Đại Hùng! Thực sự chỉ có thể giữ lại một người sao? Thật sự vốn không có biện pháp khác sao?!

"Khi em nói em không muốn sống, trong lòng em có nghĩ tới anh không?" Trình Cảnh Khu siết chặt cái cầm thon nhọn của Tang Văn Cách rồi nâng lên, con người màu đen sắc bén tưởng chừng như có thể cắt được kim cương, "Tiểu Cách, em có phải đã quên trước kia em nói với anh những gì hay không? Cái gì mà cả đời đều muốn ở chung một chỗ với Cảnh Khu, phải làm vợ của Cảnh Khu, cả đời chỉ cần một mình Cảnh Khu, không bao giờ nhìn đến người đàn ông khác... Những lời này em đều quên sao? Em thậm chí đã còn nói chúng ta sống chết có nhau!"

Tang Văn Cách hít một hơi thật sâu rồi thở ra, nhưng khóe mắt vẫn còn có những giọt nước mắt rơi xuống tựa như sợi dây bị đứt: "Tôi không có quên. Thế nhưng đều là trước kia rồi, hiện tại cho dù anh có chết, tôi cũng sẽ không bởi anh cùng chết. Tôi đã có người yêu, cũng không còn là một cô bé ngốc nghếch như trước kia nữa. Trình Cảnh Khu, là anh vứt bỏ ước định của chúng ta trước. Anh cũng đã từng đáp ứng với tôi, chúng ta sẽ cùng nhau ở chung một chỗ, nhưng mà cùng lúc đó anh còn có rất nhiều người đàn bà khác không phải sao?! Tôi tận mắt nhìn thấy một người phụ nữ tên là Ada quý trên mặt đất cầu xin anh không chia tay với cô ta. Thế mà anh lại nhẫn tâm giữ vững ý định, đuổi cô ta đi trong tình cảnh đó! Cuộc sống của chúng ta không phải là phim thần tượng. Tôi không thể nào giống như một người phụ nữ ở lại một chỗ chờ anh quay đầu lại, chờ anh tỉnh ngộ, chờ anh chung tình. Anh không quan tâm tôi, anh không thể toàn tâm toàn ý đối với tôi, vậy thì tại sao anh lại muốn tôi đợi đến lúc anh nguyện ý chung tình?! Trình Cảnh Khu, làm người không nên quá phận. Không có điều nào trong luật pháp quy định thanh mai trúc mã thì nên ở chung một chỗ, người ta càng không có nói tôi phải ở nguyên một chỗ chờ anh, vì chờ anh tôi còn phải vứt bỏ đi người đàn ông tôi yêu!"

Tròng mắt đen thâm trầm nhìn cô, thần sắc Trình Cảnh Khu không thay đổi, chỉ có đáy mắt thật sự là một mảnh băng đao Tuyết Kiếm, lạnh lẽo đến mức làm người khác sợ hãi.

"Cho tới bây giờ anh cũng không biết tiểu Cách cũng có tài ăn nói tốt như vậy."

"Anh có biết hay không cũng không liên quan tới tôi." Tang Văn Cách cắn chặt đôi môi, ánh mắt quật cường dứt khoát như thể ngọc nát đá tan, "Trình Cảnh Khu, là anh quay lưng với ước định giữa chúng ta, chứ không phải là tôi. Anh không có tư cách tới trách tôi, càng không có tư cách bày ra sắc mặt chính đáng của một người bị hại! Lại nói tiếp, so với anh Đại Hùng càng thêm vô tội! Nếu như không phải là anh, anh ấy hoàn toàn không cần trải qua cuộc sống sống không bằng chết trong bảy năm như thế!" Không thể gặp lại người nhà, cũng không thể gặp lại cô, chỉ có thể trở thành một người lẻ loi trợ tội!

Rốt cuộc người nào vô tội nhất, rốt cuộc người nào sai lầm rồi?!

"Phạm tội cường gian không nên chết sao?" Trình Cảnh Khu nhẹ giọng hỏi, "Nếu như hấn không đáng chết, vậy thì người nào đáng chết? Đầu sỏ gây nên là hấn, không phải sao? Nếu không hiện giờ Tiểu Cách cũng sẽ không phản kháng lại anh, lại càng sẽ không ngay cả tên của anh cũng không gọi nữa."

"Đầu sỏ gây nên rõ ràng là tôi!" Tang Văn Cách cảm giác bản thân mình thật sự sắp muốn điên lên rồi. Cô đã bắt đầu hỗn loạn, hỗn loạn đến mức đầu óc cũng trống rỗng. "Nếu như không phải là tôi cự tuyệt Đại Hùng, bảy năm trước anh ấy hoàn toàn sẽ không nổi điên tới tôi đi! Anh nói yêu tôi, anh nói

không muốn làm tổn thương tôi, như vậy lúc ban đầu —— lúc tôi không thích Đại Hùng, khi tôi suy nghĩ tìm cách muốn chạy trốn thì anh đang ở đâu? Anh và người đàn bà khác đang ở chung một chỗ! Tôi đau dạ dày cảm mạo phát sốt, lúc đó Đại Hùng cõng tôi trên lưng bước đi bước chạy tới bệnh viện thì anh lại đang ở nơi nào? Chính là anh cùng người đàn bà khác ở chung một chỗ!" Nước mắt từng hạt rơi xuống, "Đúng, Hùng Thần Giai là người không có tiền, đáng đáp cũng khó coi. Người thích anh ấy càng càng không có đến mấy người, thế nhưng vậy thì thế nào? Tôi yêu anh ấy, cho dù anh ấy có tiền hay không, đáng đáp nhìn có được hay không cũng không có quan hệ gì đi?! Anh ấy có thể vì tôi học nấu ăn, có thể vì tôi thu lại tính khí thô bạo. Thậm chí vì tôi, anh ấy cũng không uống rượu không hút thuốc lá không nói nói tục, anh có thể làm được sao? Tôi nguyện ý cùng anh ấy lên giường, sinh con cho anh ấy, việc này cùng anh có quan hệ gì sao?! Anh rốt cuộc lúc nào thì mới bằng lòng thừa nhận chúng ta thật sự đã là người xa lạ rồi? Rốt cuộc anh còn phải lừa gạt bản thân mình bao lâu nữa?!"

Ánh mắt Trình Cảnh Khu neoh lại càng lúc càng chặt chẽ, hần kiên quyết cắt đứt lời nói của Tang Văn Cách: "Đầu sỏ gây nên vốn là gã Hùng Thần Giai đó. Hần ta không nên si tâm vọng tưởng, không nên cưỡng gian em, lại càng không nên đem em nhốt lâu như vậy. Không nên nhất... Vẫn là không nên trở về."

"Nếu như anh làm tổn thương tôi anh ấy, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!" Tang Văn Cách đột nhiên trừng mắt, hoảng sợ nắm lấy cánh tay hần cúi đầu thét lên.

"Vậy thì sẽ phải xem hần ta có bản lĩnh sống sót ở trong tay anh hay không nữa rồi." Trình Cảnh Khu cười cười một cách vô nghĩa. Đôi môi gọi lên độ cong thâm sâu khó hiểu, "Em phải là của anh. Cho dù là trước kia anh đã chối bỏ giao ước, anh cũng không cho phép em và người đàn ông khác qua lại. Em yêu hần, vậy thì sao? Không sao, thời gian sẽ từ từ làm cho em quên mất hần, cuối cùng có một ngày em sẽ tỉnh ngộ, chỉ có Trình Cảnh Khu mới là người đàn ông thích hợp nhất với Tang Văn Cách."

Nói xong, hần liền nhẹ nhàng đứng dậy, khi dục vọng to và dài rời khỏi thân thể của Tang Văn Cách thì phát ra một thanh âm rất nhỏ, sau đó ngón tay thon dài liền thông thả ung dung kéo phéc-mo-tuya lên, cài lại dây lưng.

Thân thể mềm mại của Tang Văn Cách vẫn trần trụi như cũ nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt có chút trống rỗng, dường như không thể tin được hần nguyện ý bỏ qua cho cô.

Nhìn thấy hai cái bánh bao trắng nõn vẫn cứ không ngừng rung động, đỉnh của hai đóa hồng vẫn còn hơi hơi run rẩy, ánh mắt Trình Cảnh Khu lại thâm sâu thêm mấy phần. Khi tầm mắt rơi vào chỗ giữa hai chân trắng mịn của cô, yết hầu càng thêm kích động, dục sắc tràn ngập. Gương mặt tuấn tú hiện ra một nụ cười. Hần nghiêng người áp trụ Tang Văn Cách, hài lòng nhìn thấy cô trong nháy mắt mở to đôi mắt ngập nước, môi mỏng hé mở: "Hôm nay trước hết không đụng vào em. Tiểu Cách, em sẽ hiểu, cho dù em yêu người đàn ông khác, cho dù anh không chạm vào em, cuối cùng cũng có một ngày em sẽ ngoan ngoãn vui vẻ một lần nữa trở lại bên cạnh anh." Dứt lời, bàn tay xóc lên một bên chăn mỏng đem thân thể mềm mại trần trụi của Tang Văn Cách che kín lại. Đứng dậy đi ra cửa, lúc chuẩn bị đóng cửa, hần lại nói tới một câu: "Trước đây, vì đề phòng gã đàn ông đó lại không thức thối đem em từ bên người anh cướp đi, anh liền cho em nghỉ việc, nhưng từ ngày mai em bắt đầu cùng đi làm với anh."

Lúc này hần mới thật sự rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150

Anh rất nhớ em

Sáng sớm ngày thứ hai, Tang Văn Cách mang theo đôi mắt y như gấu mèo 0.0 xuất hiện trong phòng khách. Mặc dù trong lòng cảm thấy muôn vàn không muốn, cô vẫn phải đứng lên làm bữa ăn sáng. Tuy qua nhiều năm như vậy, cô và Trình Cảnh Khu cơ hồ không còn giống như khi bé cùng nhau ăn điểm tâm nữa, nhưng cô vẫn nhớ hần yêu thích gì.

Bưng lên ít cháo bắp cùng mấy món ăn sáng, lại đi chiên mấy cái trứng hồng đào, Tang Văn Cách đem cháo đặt ở chỗ Trình Cảnh Khu ngày thường hay ngồi. Sau khi dọn xong bữa, cô ngồi ở một chỗ ngơ ngác chờ. Đôi mắt to vô hồn tràn đầy mệt mỏi cùng bất đắc dĩ nhìn chằm chằm phía trước nhưng không chú tâm vào một nơi nào. Sau đó ít lâu là tiếng bước chân vang lên, Trình Cảnh Khu đứng lúc từ trong phòng ngủ đi ra. Áo sơ mi trắng cùng áo vest màu đen, là loại quần áo công sở nhân viên văn phòng thường mặc, nhưng khi mặc ở trên người hần lại càng thêm mê người.

Tang Văn Cách có chút há hốc mồm. Cô thầm nghĩ rằng Trình Cảnh Khu coi như không có mất ngủ, nhưng đêm qua hần cũng chẳng phải ngủ quá ngon, thế mà bây giờ vừa nhìn hần cô lại thấy sợ. Trên mặt Trình Cảnh Khu chẳng những không có vẻ gì gọi là ảo não hay buồn bực khó chịu, thậm chí tính thần hần phải nói là sáng khoái cùng khí chất tựa ngọc nhô nhô ấy chứ! Mắt to có chút ngờ nghệch chớp chớp, nhìn người đàn ông tuấn mỹ mỉm cười lên tiếng chào hỏi, lại hờn khề lên trên trán mình một cái, ngay sau đó cô giương mắt nhìn hần đem caravat đặt lên tay mình: "Giúp anh"

Tang Văn Cách hoàn toàn không kịp phản ứng với chuyện đang diễn ra, trong lòng lại không dám cự tuyệt. Thế nên cô không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn giúp hần thắt caravat. Sau đó cô lại nhận được một nụ hôn khẽ dịu dàng tán thưởng nữa từ hần. Tiếp đến bàn tay nhỏ bé liền bị Trình Cảnh Khu nắm trong tay, dắt cô đến bên cạnh bàn ngồi xuống, giọng nói trầm thấp từ tính mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Thức dậy sớm như vậy, có một không?"

Cô ngơ ngác lắc đầu.

Trình Cảnh Khu nhìn dáng vẻ xinh đẹp ngây ngốc của cô, trong lòng càng thêm thích, không nhịn được liền đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Tang Văn Cách. Hắn lấy đôi đũa đặt vào trong tay cô, cười nói: "Về sau chúng ta kết hôn, em ngày ngày phải làm cho anh ăn. Không đúng, em bây giờ thoạt nhìn cũng đã rất giống như cô vợ bé nhỏ của anh rồi." Nói xong hắn liền gấp một chút thức ăn đưa vào trong miệng, không nhìn đến dáng vẻ cứng ngắc của Tang Văn Cách mà tự mình đắc ý ăn tiếp một cách thật ưu nhã.

Lông mi thật dài chớp chớp, Tang Văn Cách có chút cảm giác như rơi vào trong sương mù, nhưng cô muốn tránh ánh mắt của Trình Cảnh Khu nên nhanh chóng cùng ăn theo hắn.

Sau khi ăn xong Trình Cảnh Khu vẫn như cũ không cho phép cô rửa chén, cũng không cho phép cô đi làm. Hắn vô cùng dịu dàng và cũng vô cùng cường ngạnh nói cho cô biết hắn đã giúp cô từ chức, về sau cô chỉ phải ngoan ngoãn đi theo hắn là tốt rồi. Tang Văn Cách vừa tức vừa không thể khiêu nại, nhưng cũng không có biện pháp nào khác. Ở trước mặt Trình Cảnh Khu, cô giống như là một con thỏ trắng nhu nhược chỉ biết nằm yên dưới móng vuốt của con cọp mặc nó trêu chọc chơi đùa. Dù trong lòng không tình nguyện, cô cũng không còn biện pháp chạy trốn. Để sinh tồn, là phải nhẫn nhịn.

Trình Cảnh Khu từ trước đến giờ không thích tự lái xe, nhưng bởi vì bây giờ Tang Văn Cách cùng hắn ở chung một chỗ cho nên hắn lựa chọn tự mình lái xe mang cô đi làm, nhưng vệ sĩ âm thầm đi theo bảo vệ cũng không thiếu. Hắn không sợ chết, điều hắn sợ ấy là cái gã giống con gấu kia sẽ thừa cơ cướp Tiếu Cách từ bên cạnh hắn đi. Cẩn thận một chút, ngàn vạn lần cũng không thừa. Vì bảo vệ người phụ nữ của mình, hắn quyết sẽ không mềm lòng với bất kỳ người nào. Hùng Thần Giai không xuất hiện thì thôi, nếu như Hùng Thần Giai không biết sống chết dám xuất hiện, vậy hắn cũng sẽ không xuống tay lưu tình!

Nhưng quá đáng tiếc chính là dọc đường đi đều gió êm sóng lặng, không hề mấy may dao động.

Các nhân viên thấy BOSS đột nhiên tự lái xe đi làm, mỗi một người đều cả kinh mở mắt thật lớn. Người nào mà không biết boss lớn của Trình thị ghét nhất là lái xe, nhưng ngay khi bọn họ kinh ngạc không còn lời nào để nói, thì lại có một chuyện càng làm cho người ta kinh ngạc hơn xảy ra! Đại BOSS sau khi xuống xe lại đặc biệt không trực tiếp đi vào thang máy riêng, mà là đi tới ghế lái phụ, mở cửa ra, dắt ra một cô gái không thấy rõ dung mạo!

Trái tim của đồng đảo nhân viên nữ cũng lập tức bẽ thành từng mảnh, họ vừa ghen tỵ vừa phẫn hận nhìn bộ mặt BOSS nhu tình dắt cô gái kia đi vào. Các cô gái liền bắt đầu lập tức xoay người trang điểm soi gương lại, sợ mình có chỗ nào bẩn hay phấn trang điểm không đủ, vậy sẽ ngược lại chết rồi!

Nhưng Trình Cảnh Khu lại trước sau như một, chỉ lễ phép đối với họ cười nhẹ một tiếng. Ánh mắt hắn căn bản cũng không có nhìn về phía các cô ấy. Hắn chính là một người đàn ông như vậy. Người bình thường có thể cho là hắn dịu dàng thanh nhã nên khi bắt gặp được ánh mắt của hắn thì tim liền đập loạn hoặc là kích động cực kỳ, nhưng chỉ có Tang Văn Cách đang bị hắn cầm tay dắt đi mới biết được. Bề ngoài ôn hòa của hắn là giả dối, cô quá rõ lòng của Trình Cảnh Khu có thể vô tình nguội lạnh đến cỡ nào!

Bàn tay nhỏ bé không tự chủ được nắm chặt lại. Tang Văn Cách mím môi, mắt to lơ đãng hướng ánh nhìn về phía đại sảnh. Thấy trên cửa sổ giếng đầy những sợi dây thừng lớn để công nhân vệ sinh đu lên quét dọn, thế nhưng mấy đáng người kia loáng thoáng có mấy phần quen thuộc làm cho cô nghi ngờ nheo mắt lại. Vừa định nhìn lại cẩn thận một chút, Trình Cảnh Khu đã lên tiếng: "Sao vậy?"

Cô vội vã lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là nhìn ánh mặt trời bên ngoài một chút thôi."

Nghe vậy, Trình Cảnh Khu cũng không suy nghĩ nhiều mà chỉ cung chiều sờ sờ cái mũi thon nhỏ của cô, cười nói: "Vậy thì đến lầu cao nhất đi, trong phòng nghỉ sẽ có thể phơi nắng. Nhưng bây giờ là mùa hè, Tiếu Cách không sợ nóng sao?"

Tang Văn Cách vội vàng lắc đầu một cái: "Không có, tôi chỉ muốn nhìn một chút thôi."

Tròng mắt đen khê xẹt qua nụ cười dịu dàng, Trình Cảnh Khu véo nhẹ một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Anh cũng không nói không cho em nhìn, muốn nhìn thì nhìn đi. Chúng ta đi lên lầu." Bàn tay bỗng đưa tới nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tang Văn Cách, mang theo cô đi hướng về phía thang máy chuyên dụng cho tổng tài. Chỉ chỉ đây như tình mật ý làm biết bao người đứng ngoài ao ước cùng ghen tỵ. Điều này dẫn đến một đám nhân viên rối rít bàn luận xôn xao, chủ đề đang thảo luận không gì khác ngoài việc đại BOSS của họ thật đẹp trai dịu dàng, cùng với chuyện cô gái được hắn coi trọng kia có quá nhiều may mắn tốt đẹp gì đó....

Nhưng Tang Văn Cách càng nghĩ càng thấy lạ, bong người mới vừa rồi xem ra thật sự có mấy phần quen thuộc! Trên mặt người kia mang khẩu trang, lại mặc đồng phục làm việc cỡ lớn, thậm chí ngay cả mắt cũng không liếc qua cô, nhưng cô lại dám cảm thấy người kia tựa như đã gặp qua ở nơi nào rồi a. Phải biết là khả năng nhớ mặt người khác của cô rất kém, người có thể để cho cô có ấn tượng trên thế giới này còn chưa đến mười người, nhưng..

Rất cuộc là thấy qua ở đâu rồi nhỉ?!

Càng cố gắng nhớ thì lại càng không nhớ ra, cuối cùng Tang Văn Cách vẫn đành bỏ qua.

Trình Cảnh Khu mang theo cô đến phòng làm việc sau đó liền đi họp, chuyến đi này ít nhất phải đi hai giờ.

Nói cách khác, cô có ít nhất hai giờ thời gian tự do. Nhưng có cửa an toàn cùng thư ký, bất luận như thế nào thì cô cũng vẫn không có biện pháp trốn đi, chỉ có thể ở trong phòng làm việc ngăn người. Có lẽ là vì đề phòng cô và Gấu liên lạc với nhau, một phòng làm việc to lớn như vậy nhưng ngay cả đường dây điện thoại riêng cũng bị rút, Computer thì không thể lên mạng, chỉ còn có cái TV LCD để chiếu phim thần tượng nhưng Tang Văn Cách căn bản không có tâm tình để coi.

Hiện tại không trốn thì lúc nào mới trốn được a? Khó có được cơ hội Trình Cảnh Khu không có ở đây canh chừng cô! Nhưng mà —— nếu trốn, thì

phải trốn thế nào đây?! Tang Văn Cách vừa vội vừa sợ, lại chỉ có thể ở tại chỗ không ngừng đi tới đi lui, một chút biện pháp cũng không có.

Đột nhiên, một âm thanh lạ nhẹ nhàng vang lên ở đâu đó làm cho cô chú ý. Mắt to nhìn bốn phía, lại thấy có một người bám vào như Spiderman trên những ô cửa kính sát trần!

Tay nhỏ bé theo bản năng che cái miệng nhỏ nhắn ngăn cản tiếng hét chói tai sắp bật ra, chỉ vì... Spiderman này thật sự là quá quen thuộc!!

Cô vội vã nhào qua nhấn nút mở cửa sổ, một nam nhân viên vệ sinh cao lớn liền nhảy vào, sau đó một tay kéo cô ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151

Em cuối cùng sẽ về đến bên cạnh anh

Một vòng tay vô cùng quen thuộc đem Tang Văn Cách ôm thật chặt vào lòng, sau đó chính là một hồi những nụ hôn của gấu dòn dập dờn ập xuống cô. Hắn chui vào trong cái miệng nhỏ của cô công chiếm khắp nơi, dùng sức mút đầu lưỡi của Tang Văn Cách. Sau đó hắn lại tỉ mỉ liếm qua hai hàng răng trắng đều như tuyết một lần, hai bàn tay đem thân thể mảnh khảnh yếu đuối của cô siết thật chặt trong ngực, hận không thể nuốt cô xuống bụng mình.

Thật vất vả mới có thể tách đôi môi của nhau ra, một sợi tơ bạc dài mảnh lại đem hai người nối liền với nhau. Cặp mắt của Hùng Thần Giai cũng muốn bốc lửa, bàn tay thô ráp mang theo nhớ nhung không thể nhịn được luồn vào trong quần áo Tang Văn Cách. Khóa kéo sau lưng y phục nhỏ của cô bị hắn một đường kéo xuống, lộ ra bả vai tuyết ngọc trắng nõn dịu dàng.

"Gấu..." Tang Văn Cách vươn tay ra đặt lên bờ vai của hắn rồi gấp rút thở dốc, có chút không thể tin được, "Anh, sao anh tới được nơi này? Có bị ai phát hiện chưa?!"

"Yên tâm, không có chuyện gì." Hùng Thần Giai cầm bàn tay nhỏ bé của cô, trầm thấp an ủi, "Nhìn xem anh đang mặc gì này."

Tang Văn Cách lúc này mới chú ý tới trang phục của hắn. Cô thấy hắn mặc một bộ đồ in chữ "Trình thị", dưới chân là đôi ủng màu xanh lá. Hắn còn mang một cái tạp dề lớn, trên đầu cũng đang đội mũ lưỡi trai in logo Trình thị. Hơn nữa, hắn còn dùng bao tay cùng khẩu trang, thế nên căn bản là không nhận thể ra hắn. "Anh lấy đâu ra y phục này vậy?"

"Ừm, trộm." Hùng Thần Giai không chút do dự liền nói cho cô biết đáp án chính xác, đổi lấy sự kinh ngạc vài giây của Tang Văn Cách, "Tiểu Ngũ trộm đây, cũng là cậu ta nói cho anh biết em đang ở tầng này a." Nếu không hắn cũng sẽ không lợi dụng công việc làm trên cao này để lên tiến vào đây a.

"Tiểu Ngũ?" Tang Văn Cách bừng tỉnh hiểu ra, "Này —— vậy công nhân vệ sinh em mới vừa thấy ở lầu một là tiểu Ngũ hả?!" Thấy Hùng Thần Giai gật đầu thì cô đã hiểu, nhưng ngay sau đó cô lại khẩn trương tiếp, "Anh, anh thật ngu ngốc, ai kêu anh tới?! Ngày hôm qua ở phòng thay quần áo Trình Cảnh Khu cũng biết anh đã đến đây! Anh, làm sao mà anh còn có thể trì hoãn như vậy chứ!"

Cô cứ mắng hắn luôn miệng, nhưng Hùng Thần Giai không chỉ không tức giận, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt hết sức hưởng thụ. Điều này làm cho Tang Văn Cách cũng phải dờ khóc dờ cười, thật không biết cô nên tiếp tục mắng hắn hay là ôm lấy hắn đây nữa?! Suy tư trong ba giây, cô lựa chọn cái thứ hai. Bàn tay trắng cuốn lấy cổ Hùng Thần Giai thật chặt. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh khiết cũng gắt gao dán sát vào lồng ngực cứng rắn của hắn, dùng khí lực thật là lớn. Cô có cảm giác giống như là nếu không ôm chặt người này trong một giây kế tiếp thì hắn sẽ biến mất không tí dấu vết vậy.

Trong lòng của Hùng Thần Giai mềm nhũn, ôm cô đi tới ghế sa lon ngồi xuống. Hắn giống như đỡ một đứa trẻ mà lắc lắc cô: "Ngoan, không có chuyện gì, anh không phải đã tới đón em rồi sao! Ngày hôm qua còn rất tốt mà, sao hôm nay lại khóc rồi hả? Có phải Trình Cảnh Khu khi để em không?!" Nghĩ tới khả năng này hắn lập tức xù lông, hận không thể lập tức xông ra ngoài để đem cái tên chương mất kia rút gân lột da, giết chết cho rồi!

Tang Văn Cách liền vội vàng lắc đầu, ôm hông của hắn thật chặt, nhưng không nói lời nào, thẳng đến khi làm cho Hùng Thần Giai gấp đến độ thiếu chút nữa bốc hơi như nước. Bàn tay hắn dịu dàng đem cô gái của mình ôm vào trong ngực, cẩn thận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên để xem kỹ nét mặt của cô. Hắn thấy cô cắn môi hồng không chịu nói lời nào, trong lòng cũng coi như đã hiểu hết: "Công chúa, có phải em có chuyện gì gạt anh không?"

Bị hỏi như vậy, Tang Văn Cách lập tức cảm thấy kinh hãi, liền vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Không có!"

"Có thật không?" Hùng Thần Giai dùng ánh mắt tràn ngập hoài nghi nhìn về phía cô, khuôn mặt thật không tin. Nhưng, nếu Tang Văn Cách nhất quyết không chịu nói cho hắn biết thì cũng đã nói lên nhất định có vấn đề trong đó rồi. Cô không muốn nói thì không cần nói nha, nhưng hắn sẽ phải người đi tra xét?! "Đi, bây giờ chúng ta liền rời khỏi đây!" Có chuyện gì thì đợi đến khi đi khỏi đây lại nói tiếp!

Nhưng, Tang Văn Cách lại đột nhiên bỏ tay hắn ra. Hùng Thần Giai cả kinh, cúi đầu nhìn cô, lại thấy Tang Văn Cách cắn chặt cánh môi. Cô cúi cái đầu nhỏ nhắn xuống, nhẹ nhàng nói một câu "Em không thể đi theo anh."

Lúc đó hắn liền bối rối. Cái gì gọi là không thể đi theo hắn chứ?! Không phải hắn đã nói với cô chuyện hắn sẽ tới đón cô đi, sau đó họ sẽ cùng nhau rời

khỏi đây sao? Chẳng lẽ cô đã quên mất?!

Hùng Thần Giai càng ngày càng cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra. Hắn từ từ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi rũ xuống của Tang Văn Cách lên. Cố gắng đè nén tâm trạng nghi ngờ như bóng đêm đen tối đang bao phủ trong lòng mình xuống, hắn dịu dàng hỏi: "Vậy lúc nào thì em mới có thể đi theo anh?"

Lúc nào thì ... Tang Văn Cách có chút mơ màng. Đôi mắt to vô hồn nhìn hắn chăm chăm. Có một loại dự cảm gì đó từ đáy mắt của cô chọt lóe lên, giống như là tuyệt vọng, hoặc như là không biết được phải trả lời thế nào cho đúng. Cô rất muốn nói với Gấu là hắn không cần trở lại tìm cô nữa; cũng rất muốn học theo mấy nhân vật nữ trong phim truyền hình để diễn ra bộ dạng ác độc, nói cho hắn biết là cô không thương hắn, mà chỉ cùng hắn vui đùa một chút thôi. Hiện tại cô đã muốn cùng người đàn ông khác kết hôn, mà người đàn ông kia rất hoàn mỹ nên hắn căn bản là hoàn toàn không bị được ... Cô thật rất muốn nói như vậy!

Nhưng mà ... Không cam lòng, cô thật không cam lòng!

Nước mắt từng giọt lại từng giọt ngưng tụ đến đáy mắt của cô, rồi như bị cắt đứt dây mà rơi xuống. Tang Văn Cách níu lấy áo Hùng Thần Giai khóc đến nỗi không thành tiếng. Nhưng, cô vì sợ sẽ bị nhân viên bảo vệ ngoài cửa nghe thấy nên chỉ có thể liều mạng cắn môi của mình, dùng sức mạnh đến mức rỉ ra tia máu.

Hùng Thần Giai đau lòng gần chết. Hắn vội vã kiểm giữ cảm của Tang Văn Cách, cường bức để cô buông ra bờ môi của mình. Sau đó hắn lại thương tiếc tiến lên liếm sạch chút tia máu khê rỉ ra kia, thì thầm bảo: "Em không muốn nói thì đừng nói. Nhưng mà, một ngày nào đó anh nhất định sẽ đem em từ tay Trình Cảnh Khu đoạt lại. Không phải hôm nay, cùng lắm thì liền đôi thành ngày mai ngày mốt. Dù sao em là vợ anh, ba mẹ cũng đã thừa nhận, em nhất định phải cùng anh trở về thăm họ, nếu không về sau anh cũng không dám về nhà nữa."

Tang Văn Cách nghe hắn nói xong vừa muốn khóc vừa muốn cười. Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong lúc nhất thời trở nên kỳ quái, cuối cùng cô che miệng, vừa cười vừa khóc: "Vậy nếu anh phải đợi rất lâu rất lâu thì sao?"

"Vậy cũng phải đợi nha!" Hùng Thần Giai phản ứng cực nhanh, "Không đợi em thì không phải anh phải sống độc thân rồi hả?!"

"Vậy..." Tang Văn Cách có chút lo lắng, cô cảm thấy mình nói lên yêu cầu như thế thật là rất quá đáng, "Vậy thì đợi em một thời gian có được hay không? Đợi một thời gian cho đến khi em trở lại bên cạnh anh thì sao?"

"Không thành vấn đề!" Hùng Thần Giai đồng ý vô cùng dứt khoát, tròn mắt đen cười đến híp mắt, "Dù sao bất kể em đi đến chỗ nào, xa bao nhiêu, cuối cùng em cũng phải trở lại trong lòng anh thì em mới có thể nghỉ ngơi."

Đôi mắt to ngây ngốc nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai. Tang Văn Cách bỗng mở trừng hai mắt, đột nhiên cười ra tiếng, sau đó đôi tay siết chặt, dùng sức ôm lấy người đàn ông y như gấu này trước mắt mình —— người đàn ông của cô, chỉ thuộc về cô. "Em rất mau sẽ trở lại bên cạnh anh." Cô nói.

Hùng Thần Giai cười híp mắt rồi nâng khe mũi mềm mại lên, hướng giữa hai chân của mình đè ép, "Vậy trước khi trở về, em có thể cho anh nếm chút ngon ngọt trước được không?"

"Hả?" Tang Văn Cách sững sốt. ngay sau đó cảm nhận được giữa hai chân chen vào thứ gì đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nung đỏ, nhưng nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Hùng Thần Giai, cô đột nhiên không có cự tuyệt, mà là đẩy hắn một cái: "Anh, anh mau chút, Trình Cảnh Khu rất mau sẽ trở lại rồi đấy."

"Được!" Hùng Thần Giai thấy hưng phấn khác thường, lập tức bồng cô lên rồi cùng té nhào xuống cái thảm dày trên sàn nhà. Đôi môi mòng toét ra nụ cười vui sướng, miệng chỉ kếm là chưa toét đến sau lỗ tai. "Hắn đi họp, không tới hai giờ chắc chắn sẽ không trở về!" Nói cách khác, hắn có khoảng thời gian là hai giờ để yêu cô thật tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152

Chỗ này của em thật nhạy cảm (H)

Ghế sa lon tuy rất mềm mại, nhưng đột nhiên bị ném lên vẫn khiến Tang Văn Cách giật mình. Cô theo bản năng ôm chặt cổ Hùng Thần Giai. Cái miệng nhỏ nhắn cũng chu lên, rất bất mãn hành vi thô lỗ của hắn. Đôi mắt long lanh mang theo chút bất đắc dĩ, lại có chút khinh bỉ nhìn bộ dáng của một bạn gấu nào đó đang gấp gáp. Cô ngồi xếp bằng hai chân ở trên ghế sa lon nhìn tay chân hắn hoảng loạn cời quần áo, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo nổi lên một tầng mây hồng.

Ừm...Cô cứ nhiên cũng có chút mong đợi a...

Động tác của Hùng Thần Giai không thể nói là không nhanh được. Hắn gần như là chỉ trong hai ba lượt liền có thể đem đồng phục công nhân cùng t shirt

mặc bên trong lột sạch, quần cũng bị hấn đập xuống. Sau đó, đầu tiên là khuôn mặt tươi cười một cái rồi nhanh chóng sốt ruột nhào tới.

Tang Văn Cách bị hấn ép tới vừa muốn cười vừa muốn khóc. Hai cánh tay nhỏ bé chống đỡ ở trên lồng ngực cứng rắn của Hùng Thần Giai. Da thịt trơn nhẵn căng đầy tãn ra khí nóng nồng nặc, vừa dịu dàng lại bá đạo, làm cho cô không thể rời bỏ. "Gấu..." Cô sờ sờ cơ ngực rắn chắc đang gài trong gang tấc. Cái miệng nhỏ nhắn lăm lăm kêu tên Hùng Thần Giai. Đầu ngón tay mảnh khảnh cũng vô tình di chuyển trên ngực hấn, thỉnh thoảng còn xẹt qua hai điểm màu đỏ sậm cứng rắn, làm Hùng Thần Giai kích tình khó nhịn mà rên rỉ. Cũng không biết là cô vô tình hay cố ý, cả người Tang Văn Cách cũng ngã tới trước, rúc vào trong ngực Hùng Thần Giai. Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ở trên ngực hấn cọ qua cọ lại. Cánh môi ướt át sáng bóng không cần thận dụng phải đầu vú của hấn khiến cho Hùng Thần Giai phải giật mình một cái. Ngay lập tức, hấn lật người đối sang thế chủ động. Đôi môi mỏng toét ra một nụ cười, sau đó chọt chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô rồi dùng sức mà hôn lên. Hấn hôn cô cho đến khi hai cánh môi thật mỏng đã trở nên sưng đỏ ướt át mới thôi.

"Anh rất nhớ em, nhớ đến muốn chết rồi!" Hấn cúi đầu rít lên. Bàn tay to lớn bắt đầu trượt xuống từ từ dọc theo tấm lưng Tang Văn Cách. Khi chạy dọc theo phần da thịt mịn màng sau lưng cô, hấn thuận tay kéo khóa kéo của y phục cô xuống. Móc áo ngực cũng bị hấn tháo ra. Tơ lụa chiffon mềm mại tựa như nước chảy từ trên người Tang Văn Cách rơi xuống, lộ ra nửa người trên tựa như bạch ngọc quý giá. Dưới ánh mặt trời, vẻ mỹ lệ của cô càng thêm giống như nữ thần Venus.

"Ừ..." Tang Văn Cách nhu nhu ừm, vô cùng phối hợp đưa ra hai cánh tay trắng để hấn dễ dàng cởi quần áo của mình. Mười ngón tay mảnh khảnh khẽ mở ra, dưới ánh mặt trời càng thêm sáng bóng, cô làm cho cặp mắt của Hùng Thần Giai cũng bốc hỏa.

Không giống với lúc thô lỗ tự cởi quần áo của mình, Hùng Thần Giai cầm y phục cùng áo lót của cô trên tay rồi thật cẩn thận đặt ở trên lưng ghế sofa. Sau đó hấn lại bắt đầu điên cuồng liều mạng. Bàn tay hấn bao trùm lên tấm lưng tinh tế mềm mại của Tang Văn Cách, đôi môi bắt đầu chạy loạn ở trên người cô nhưng lại không dám mút ra vết đỏ, vì vậy không cam lòng oán trách: "Tại sao anh không thể lưu lại dấu vết ở trên người phụ nữ của mình chứ?" Có trời biết, hấn vô cùng muốn làm thế. Nếu như không phải sợ bị con hồ ly Trình Cảnh Khu kia phát hiện thì hấn đã làm lâu rồi.

Tang Văn Cách nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng. Da thịt tinh tế nhạy cảm đến cực hạn bị hấn tỉ mỉ cắn làm cả người cô cũng run run. Khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, sau đó mới ổn định tinh thần trả lời: "Ừ... Đừng lưu lại dấu vết ở nơi quá lộ liễu kéo người khác nhìn thấy..." Bị Trình Cảnh Khu thấy, khẳng định lại này sinh rắc rối.

"Ừ!" Được lời này, Hùng Thần Giai giống như là trở nên hăng tiết vọt. Hấn cũng không hôn lên cái cổ cô nữa mà trực tiếp đem cả khuôn mặt chôn ở ngực Tang Văn Cách. Râu hơi dài ở cằm của hấn cọ sát ở trên bầu vú non mềm của cô, chọc cho Tang Văn Cách cười khanh khách lên tiếng. "Đừng, đừng có làm loạn! Thật là nhột ~~~ a!!" Điều này cũng không có gì đặc biệt, chỉ do bạn gấu nào đó thật không biết xấu hổ đột nhiên cắn lấy một đóa hồng, rồi lại còn dùng lực hít một hơi.

"Sẽ phải nào." Hùng Thần Giai buồn buồn nói, vẻ mặt rõ ràng cực kì khó chịu, "Chỉ cần nghĩ đến chút nữa anh phải đi về một mình anh liền mất hứng."

Nghe vậy, Tang Văn Cách khẽ sùng sốt một chút, ngay sau đó đưa tay sờ lên gương mặt cương nghị mà thô lỗ của hấn. Hai bàn tay mịn màng của cô nâng đầu hấn lên. Đáng tiếc bạn gấu nào đó lại vội vàng cúi kính, không muốn nhìn cô, "Vậy có phải bởi vì như thế nên anh không thấy vui, cho nên hiện tại anh cũng không nguyện ý cùng em ở cùng một chỗ luôn chứ gì? Vậy thì em sẽ đứng lên ngay là được rồi." Nói xong cô liền làm bộ muốn đứng dậy mặc quần áo, thế nhưng lại bị một Hùng Thần Giai cực kỳ tức giận lại đè xuống. Tròng mắt đen của hấn sắc bén như ánh dao lấp lánh nhìn chằm chằm cô. Thật lâu sau mới tốn hơi thừa lời nói: "Thật bần lãnh a, dám uy hiếp anh nữa à!" Nói xong hấn liền cúi đầu gặm lấy cái miệng thật là ướt át nhỏ nhắn của cô. Bàn tay sờ lên một bên vú mềm mại tỉ mỉ nắn bóp, đem đầu vú màu hồng nhạt chơi đùa đến mức lập tức đứng thẳng lên. Điều này làm cho hấn cũng nhin không được nữa mà cúi đầu ngậm lấy.

"Gấu..." Tang Văn Cách ôm lấy đầu của hấn, không biết là muốn đẩy ra, hay là muốn nghênh hợp. Hai chân trắng nõn bị hấn đè ở phía dưới không an phận khẽ giãy giụa, đầu ngón chân trắng như tuyết co lại, đầu gối cũng cong thành độ cong tuyệt mỹ mê người. Đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng thốt ra tiếng rên rỉ làm cho người ta không chịu được, và đồng thời cũng làm cho Hùng Thần Giai bốc phát hăng hái, hấn không thể lập tức đè ngã cô ngay tại chỗ này mà trừng phạt. "Nhẹ, nhẹ một chút, có chút đau..." Hấn mút thật mạnh.

Hùng Thần Giai vội vàng buông ra nụ hoa trong miệng. Hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách lên hôn rồi lại hôn, liên tiếp nói xin lỗi: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, rất đau sao?" Tròng mắt đen nhìn về phía một bên vú yếu kiều, thấy đỉnh núi vốn trắng nhợt đã biến thành đỏ tươi. Nếu so sánh với bên kia thì bên đây sưng to hơn rất nhiều. Hấn lập tức nghĩ đến chuyện trước đây không lâu hấn cũng nỏ điên xem chút làm cô bị thương. Trong lòng tựa như có một con dao đang cứa vào tim, hấn đau lòng không thể tả.

Đôi môi mỏng lập tức hôn rồi lại hôn lên đầu vú nho nhỏ đáng thương: "Thật xin lỗi..." Mỗi một cái hôn hấn liền kèm theo một lời xin lỗi, nhưng những nụ hôn này chỉ lướt nhẹ như cánh bướm. Tang Văn Cách không nhịn được run lên một cái lại một cái.

Cho đến khi hấn hôn đủ rồi mới ôm cô đứng dậy. Thân thể của phái nữ mềm mại tinh tế trong ngực hấn giống như một mỹ nhân ngư trần trụi, làm Hùng Thần Giai yêu thích không buông tay, bắt được một chỗ lại hôn một chỗ. Trong tròng mắt đen lóe lên tia lửa dục vọng, quả thật hấn có thể đem cả người Tang Văn Cách thiêu đốt nuốt vào trong bụng không chừa một mảnh.

Đem công chúa của mình đối tư thế rồi đặt lên trên ghế sa lon, Hùng Thần Giai đưa thân mình vào giữa hai chân cô. Bàn tay dài lướt qua làn da thịt mềm mại của Tang Văn Cách, từ phần lưng trượt đến cái mông nhỏ rất tròn lại co dãn. Sau đó len vào khe mông non mềm, tay hấn dọc theo khe hở vẽ thành vòng tròn.

Tang Văn Cách chọt run lên một cái. Cô vội vàng đưa tay ra bắt lấy cánh tay trắng kiện của Hùng Thần Giai. Trên khuôn mặt xinh đẹp là một mảnh mây hồng, Hùng Thần Giai ngoan ngoãn cho cô đè tay hấn lại, gương mặt vô tội: "Em còn chưa đủ ướt, nếu bây giờ đi vào em sẽ kêu đau."

"Này, vậy anh cũng không thể, không thể ——" Tang Văn Cách lấp bắp thật lâu cũng không nói ra được. Sao hấn có thể đụng vào chỗ đó chứ!

Hùng Thần Giai lộ ra gương mặt vô tội: "Không thể như thế nào?" Ngón trỏ thô ráp lại bắt đầu từ từ đi dọc theo khe hẹp mắt hôn kia mà làm việc, xoa bóp một hạt trần châu nhỏ màu hồng. "Không thể đụng vào nơi này sao?" Tiếp tục đi xuống, lướt qua hoa huyết nhỏ nhắn thần bí, đụng vào lỗ đít nhỏ thủy chung vô cùng thẹn thùng, "Còn nơi này thì sao?"

"A ——" Tang Văn Cách theo bản năng thét chói tai ra tiếng. Ngay sau đó, ý thức được mình đang ở trong phòng làm việc của Trình Cảnh Khu, cô lập tức đưa tay che miệng của mình lại. Cặp mắt long lanh trừng mắt nhìn một bạn đầu gấu vô si nào đó một cái. "Hùng, Thần, Giai!" Hắn đứng là được voi đòi tiền a!

"Trong này của em rất nhạy cảm, đụng một cái liền ra rất nhiều nước, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian." Hắn cũng rất bất đắc dĩ, ai bảo thời gian của bọn họ không được nhiều lắm cơ chứ?

Tang Văn Cách bị hắn nói liền nghẹn lại, một câu cũng không nói nên lời. Lúc trước là cô đồng ý yêu cầu của hắn. Thời gian thì lại có hạn, hắn kim nén cũng đã lâu, không cho hắn lấy hắn nhất định sẽ nổi điên mất. "Vây... Vây anh cũng phải nói với em một tiếng trước chứ!" Nói xong lời này cô lập tức hối hận, quả nhiên, cặp mắt bạn gấu nào đó liền sáng lên, "Vây giờ anh đã nói, có thể rồi chứ?"

Tác giả lời nói: thật ra thì ta đây không thích ngọc thụ Hậu Đình Hoa ~

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153

Anh không vào được sẽ chết đó (H)

Cái này... Có tính là tự bẽ mặt đã đập vào chân của mình không chứ?!

Tang Văn Cách bối rối, muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn đến cặp mắt của bạn gấu nào đó đang lóe sáng như sao thì làm thế nào cũng không mở miệng được. Mà trông mặt của Hùng Thần Giai cũng đi theo nét mặt của cô mà chuyển đổi, thấy cô mím chặt môi không nói lời nào, trong lòng hắn liền biết công chúa nhà mình coi như không thích nhưng cũng đã đồng ý. Vì vậy hắn lập tức hưng phấn toét miệng rộng ra, cười đến vô cùng bi ôi: "Anh sẽ rất rất nhẹ nhàng, không vào trong, chỉ là sờ sờ, có được hay không?"

... Cô nói không được hắn sẽ dừng tay sao?

Trông mặt trong veo như nước tức giận liếc bạn gấu nào đó một cái, sau đó nhanh chóng chuyển sang chỗ khác. Thân thể mềm mại phơi bày hoàn toàn dưới ánh mặt trời cũng được điểm thêm một chút sắc hồng nhàn nhạt ướt át.

Hùng Thần Giai đầu tiên là nuốt nước miếng một cái. Ngón tay thô ráp vốn là đã rời khỏi lỗ đít nhỏ thẹn thùng giờ lại bắt đầu dọc theo phần huyết lui về phía sau. Mỗi một lần di chuyển đều quét đến cuối cùng, sau đó lại quay lại để chấm một cái lên tiểu trần châu mềm mại. Thỉnh thoảng tay hắn ma sát qua lại giữa hai cánh hoa mềm nhỏ, cuối cùng ngập ngừng khê khàng di chuyển, hạ xuống lên trên lỗ đít nhỏ phần hồng. Móng tay cật gòn gòn tỏa ít hơi lạnh như băng, lòng ngón tay lại ấm áp. Cô nhìn tay hắn ở cái miệng nhỏ mà ma sát, nơi tốt đẹp đó lại non mềm, nếp uốn tí mỉ giống như cái miệng nhỏ nhắn không biết thỏa mãn. Có lẽ là do lần đầu tiên đem bộ vị tư mật như vậy trần trụi lộ ra cho hắn nhìn, hai tay Tang Văn Cách thủy chung nắm lại hết sức chặt, sắc mặt cũng có một chút trắng bệch.

Lòng ngón tay nhẹ nhàng ở trên lỗ đít nhỏ ngưng ngừng ấn xuống một cái, Tang Văn Cách lập tức run lên, theo bản năng muốn chạy trốn, thế nhưng vòng eo lại bị Hùng Thần Giai nhanh tay lẹ mắt chế trụ. Cuối cùng cô chỉ có thể không cam không nguyện nằm ở dưới người hắn mặc cho hắn thăm dò. Thỉnh thoảng bởi vì kích thích mãnh liệt mà nức nở nghẹn ngào ra tiếng, giống như là con mèo nhỏ kêu lên. Sự đáng yêu của cô làm cho Hùng Thần Giai hơi chút là nộ khí giới đầu hàng. Bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên cái mông nhỏ để giúp nó co dãn một cái: "Ngoan, đừng lộn xộn." Thấy lỗ đít nhỏ ở trước mắt mình đung đưa, lại ăn không được, trong lòng hắn cũng rất không dễ chịu có được hay không a! "Anh không đụng phía sau là được, em ngoan ngoan cho anh chơi đùa một chút."

"A ——" đột nhiên bị đánh Tang Văn Cách kinh hô một tiếng, ngay sau đó trên mặt một mảnh đỏ hồng. Kể từ lúc có trí nhớ đến giờ cô đã không còn bị ai đánh qua cái mông nữa a! Đầu gấu này....

Ôm lấy thân thể của giai nhân trong ngực, bàn tay đẩy hai chân ngọc trắng mịn đang khép thật chặt ra, chia ra gác ở hai bên trên hai vai của mình. Tư thế này càng làm cho hắn nhìn được rõ ràng thêm. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, hai cánh hoa kiều diễm vẫn còn nhỏ giọt dịch nhờn trắng đục trong suốt. Ánh mắt của hắn càng cay, tốc độ phần huyết chảy ra mặt dịch càng tăng nhanh, cuối cùng thế nhưng đem phần nệm bên dưới nhuộm thành một mảnh lây lị.

Hùng Thần Giai nuốt nước miếng một cái. Đầu tiên là duỗi ngón tay dài ra để ma sát ở miệng huyết mịn màng, sau đó liền dính theo ít tơ bạc mà từ từ cắm vào, làm cho ngón tay thuận tiện xâm nhập. Tang Văn Cách không nhịn được nức nở nghẹn ngào ra tiếng, thanh âm tình tẻ nhỏ nhỏ đi vào lỗ tai Hùng Thần Giai giống như là có trăm ngàn con kiến đang chạy loạn trong lòng hắn vậy. Ngón tay hắn cũng không tránh khỏi việc bắt đầu ở trong hoa huyết chặt khít đào khoét, móc ra một bãi ái dịch có hương vị ngọt ngào. Cả phòng làm việc cũng bắt đầu tràn ngập mùi thơm mê người, nhưng hắn vẫn

thấy chưa đủ. Cô thật sự rất nhỏ lại hẹp, chỉ mới một đầu ngón tay liền bị cô cắn chặt không tiến lùi được, như thế này đợi đến khi hấn tiến vào... Không biết có bao nhiêu thoải mái.

Cho đến lúc Tang Văn Cách muốn trốn tránh, tiếng rên rỉ trong cái miệng nhỏ nhắn cũng mơ hồ mang theo nức nở, Hùng Thần Giai mới rút ngón tay ra, đổi chỗ cho đôi môi tiến đến nơi nước đọng tràn ngập, thật đầy đặn nhiều chất lỏng, hương thơm nồng đậm chọc cho hấn kém chút là muốn không để ý đến gì nữa mà cắm đi vào ngay. Nhưng chút lý trí còn sót lại đã ngăn cản được hấn, môi lưỡi nóng bỏng bao trùm ở hai bên miếng thịt bảo bối của hoa huyết, ngậm vào trong miệng tí mỉ trên chọc. Hấn vừa mút vừa kéo cho đến khi đem thân thể Tang Văn Cách làm cho mềm mại run run, mật hoa ngọt ngào từng đợt từng đợt tiết nhanh ra, cái miệng nhỏ nhắn thương xót hướng hấn cầu xin khoan dung: "Gấu, Gấu... Đủ rồi, đủ rồi... Ô ô... Đừng tới nữa... Ô..." Cô kiều diễm khóc đến thật đáng thương.

Hấn lúc này mới rời đi nơi thân tiên mê người kia, buồn cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến thâm hê hê: "Tại sao lại khóc? Anh còn chưa có tiến vào mà." Nếu không phải hấn sợ cô đau, hấn đã sớm tiến vào rồi a.

Tang Văn Cách hít cái mũi nhỏ hồng của mình, trong mắt to vẫn còn chứa đựng nước mắt óng ánh trong suốt: "Người vẫn luôn là như thế này..." Nói xong liền nôi điên.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, nhưng không phải cái này thể hiện rằng anh rất nhớ em sao!" Hùng Thần Giai lấy lòng ôm lấy cô nhẹ nhàng lay nhẹ. Một cái tay nào đó lại bắt đầu như có như không chạy loạn ở trên người Tang Văn Cách, làm cô nũng nịu um một tiếng. Lòng ngón tay ấm áp thỉnh thoảng trượt đến miệng huyết non mềm, cắm đi vào lại rút ra, cũng là không bao giờ có thể đụng vào lỗ đít nhỏ xấu hổ này nữa rồi. "Vậy anh tiến vào a, đau thì nói cho anh biết." Sau khi lấy được cái gật đầu cho phép của Tang Văn Cách, hấn liền điều chỉnh thứ tư thế hai người, đổi sang ôm ngồi. Cặp chân của Tang Văn Cách chuyển hướng chia ra ngồi vào trên bắp đùi rắn chắc của hấn. Một cái vừa to vừa dài thẳng đứng chọc trời đang lộ ra quy đầu nóng như lửa đỏ, trên đỉnh còn rịn ra một chút dịch, vừa nhìn thì có thể nhận ra hấn đã nhìn nhin không ít. Sau đó bàn tay hấn chế trụ vòng eo mảnh khảnh của Tang Văn Cách từ từ hướng hạ xuống, lần đầu tiên không có nhìn chính xác, chỗ tư mật của hai người chỉ đụng vào nhau một chút, lại không thể đi vào. Nhưng va chạm thế này cũng đã đem Tang Văn Cách làm cho trở nên yếu kiều hỗn hển, ái dịch dính dính lại lần nữa chảy ra, làm cho giữa chân hai người thành ra một mảnh lây lợi không chịu nổi.

Tay nhỏ bé nhũn như con chi chi khoác lên trên vai Hùng Thần Giai. Tang Văn Cách bị đụng vào làm cho cả người bủn rủn, mắt to long lanh không khỏi buồn bã liếc Hùng Thần Giai, thở nhẹ oán hận nói: "Anh không thể chậm một chút sao."

Cái nhìn kia thật sự là mỉa hoặc a, mỉa hoặc đến mức làm cho xương cốt Hùng Thần Giai muốn rã rời trong nháy mắt. Hai tay mềm nhũn, suýt nữa đã làm công chúa té xuống. Đôi mắt nhỏ mê người kia khiến cho linh hồn nhỏ bé của hấn cũng đã tê rần. Hơn thế nữa, giọng nói của cô lại còn ngọt ngào tận xương tủy, Hùng Thần Giai gấp đến độ chỉ còn chưa trực tiếp xông vào chỗ đó của cô ngay thôi! "Mau, công chúa, ngồi xuống!"

Tang Văn Cách sùng sốt, không hiểu tại sao ánh mắt của một bạn gấu nào lại bất chợt đỏ lên như vậy. Nhưng khi nghe thấy hấn nói xong cả người cô cũng cứng lại, ý của bạn gấu nào đó là muốn cô tự tay đem hấn —— ách, là nó, đưa vào trong thân thể của mình sao?!

Làm sao mà có thể!

"Mau, công chúa, nhanh một chút... A, anh sắp chết rồi... Mau, không để anh tiến vào anh liền chết ngay a!" Hùng Thần Giai kìm nén đến khó chịu, muốn tiếp tục lại không có biện pháp nhắm ngay tiểu huyết mắt hồn này a. Mỗi móng cũng tiến tới trên ngực Tang Văn Cách vừa gặm vừa cắn, ngậm một bên đầu vú nhỏ nhỏ liền liềm mạng mút. Hấn muốn mượn việc này để áp chế dục vọng khổng lồ trong hấn.

"A... Công chúa nhanh một chút... Giúp anh nhanh một chút, cho anh vào đi..." Hấn kích tình khó nhịn bắt đầu cầm đỉnh dục vọng ở miệng huyết mắt hồn kia mà dùng sức ma sát dầy dụa.

Tang Văn Cách đỏ bừng cả mặt. Nội tâm ở trên trời tự giao chiến thật lâu, rốt cuộc cô cũng đành nén xấu hổ vươn tay vịn cái cây vừa thô vừa dài gì đó, đem nhắm ngay tiểu huyết của mình mà ấn vào. Tay nhỏ bé run run không giống đáng vẻ bình thường. Tuy cô không phải lần đầu tiên đụng vào hấn, nhưng không có giống như vậy. Việc này còn thân mật hơn việc đưa tay hấn tiến vào trong thân thể chính mình...

Hùng Thần Giai phát ra một tiếng khàn đục thở dài, dục vọng to con húc vào hoa huyết kiều diễm trong nháy mắt. Tư thế như vậy làm cho hấn vào càng sâu hơn, gần như lọt tới tận tử cung mềm mại.

"Anh thật là căng cứng..." Tang Văn Cách lầm bầm nói nhỏ, cảm giác mình giống như là bị hấn lấp đầy.

"Ừ... Gấu..." Cô yếu kiều kêu tên Hùng Thần Giai, hai chân trắng mịn bởi vì hấn xâm lấn bị buộc phải mở thật rộng ra, "Chậm, chậm một chút..." Hấn chuyển động thật mau a.

Hùng Thần Giai cắn răng hôn cô một cái: "Ngoan, nhịn một chút, để cho anh muốn em xong trước đã." Nói xong, động tác khuấy động cô chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng nhanh hơn.

Hầm răng cắn chặt môi dưới, Tang Văn Cách nâng cao eo. Thành trong bị ma sát lại tê dại lại thoải mái, nam vật to lớn cơ hồ làm cô căng ra đến cực hạn. Mỗi một lần tiến vào đều lướt qua nơi mẫn cảm nhất của cô một chút, sau đó lại nặng nề đội lên miệng tử cung. Bụng phẳng lì thậm chí xuất hiện một hình thù to dài. Tang Văn Cách không nhịn được đưa tay đi che bụng, bị hấn làm cho cả người vô lực. Ái dịch ngọt ngào giống như là liềm mạng chảy xuống. Hoa huyết theo mỗi một lần tiến vào của Hùng Thần Giai bắt đầu trở nên sùng sốt. Dục vọng phái nam mỗi lần rời đi đều sẽ kéo ra vô số thủy dịch dâm mỹ. Mặc dù hấn đã hết sức khắc chế, nhưng vẫn không cách nào không phát ra tiếng vang kết hợp.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 154

Hắn không thương cô thì còn có thể thương ai (H)

Hai người đều đang ở trong nỗi kích động cực hạn, nhưng cố tình kìm chế lại việc phát ra âm thanh. Tình huống này tựa như tạo ra loại khoái cảm vùng trộm khiến cho độ mất cảm trên thân thể hai người càng gia tăng hơn. Đôi tay Tang Văn Cách đặt trên đầu vai của Hùng Thần Giai, ái dịch phía dưới lỗ huyết kiều diễm tràn lan. Chỗ giao hợp lẫn nhau là một mảnh ướt át không chịu nổi. Rừng rậm đen nhánh quần xoắn bị nước dịch lấy dính ướt nhẹp cùng Hùng Thần Giai ti mi quần lấy. Mỗi một lần rút ra cùng tiến vào đều vang lên tiếng nước đầm mỷ tràn đầy, xuân triều không ngừng.

Biết thời gian không còn nhiều lắm, Hùng Thần Giai cũng không dám giãy vò cô nữa. Bàn tay đang nắm lấy vòng eo mảnh khảnh nhanh chóng khuấy động dục vọng của mình, cảm nhận được mình bị cô làm cho phát đau. Mỗi một lần rời đi đều giống như thoát khỏi bảo vật yêu mến nhất vậy. Hắn càng nghĩ lại càng muốn đụng vào, tốt nhất là đem cô làm ngắt đi, sau đó khiêng cô về nhà. Nhưng nếu làm vậy công chúa nhà hắn nhất định sẽ trở mặt a. Nếu không thể mang theo cô về nhà, vậy thì trước khi đi, hắn tuyệt đối phải muốn cô một lần nữa mới được!

Vừa nghĩ tới mấy ngày tới có lẽ sẽ không thấy được cô thì coi như xong đi. Nhưng đã vậy lại còn phải để vợ của mình đặt ở bên cạnh một người đàn ông khác cho hắn ta nhìn chăm chăm cả ngày nữa chứ! Nghĩ đến đây Hùng Thần Giai liền không nhịn được tức giận. Theo đúng tâm ý của hắn thì tốt nhất bây giờ liền xông ra đem cái tên chướng mắt Trình Cảnh Khu hành hung một trận, trực tiếp đánh cho tới khi hắn tàn tật không thể cử động, để xem hắn còn dám cùng mình giành phụ nữ hay không a!

Trong lòng càng tức, động tác trên tay lại càng mau. Sức lực hướng lên trên cũng liền càng lớn, thẳng đến khi khiến thân thể Tang Văn Cách mềm mại bủn rủn. Cánh tay nhỏ bé vốn là khoác lên đầu vai hắn cũng phải vô lực tuột xuống. Cái miệng nhỏ nhắn im lặng mím chặt, vừa khóc vừa rên rỉ, nhưng lại không dám phát ra thanh âm quá lớn. Bộ dáng đáng thương của cô làm cho Hùng Thần Giai nhìn thấy vừa đau lòng vừa buồn cười. Đôi môi mỏng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, tốc độ phía dưới cũng không giảm bớt chút nào. Mỗi một lần đâm vào đều tiến vào chỗ sâu nhất của Tang Văn Cách, từng phát từng phát cạy ra cái miệng nho nhỏ kia, ra sức muốn chen mình đi vào.

"Gấu... Gấu chậm một chút... Ách..." Tang Văn Cách vô lực nằm ở trong ngực Hùng Thần Giai. Cái đầu nhỏ đặt trên bờ vai hắn. Hơi thở của cô toàn bộ phả vào bên tai người đàn ông kia, chọc cho bạn gấu nào đó càng thêm nổi điên lên, hắn không thể trực tiếp đem cô làm cho ngắt đi luôn. "Thật sâu... Đừng tiến vào nữa... A ~~~ Gấu..." Tay nhỏ bé mềm mại không xương không tự chủ được sờ lên phần bụng do bị đâm vào mà đột ngột xuất hiện thêm một cây hình trụ gỗ lên. Hoa huyết khê tê dại khi bị rút ra. Mỗi một lần Hùng Thần Giai tiến vào, cô giống như là bị hắn xuyên thủng một lần vậy, vừa đau vừa thoải mái, khoái cảm mâu thuẫn cơ hồ khiến Tang Văn Cách mất đi cả lý trí.

"Cho anh đi vào, em không cho anh tiến vào thì để cho người nào đi vào hả?" Hùng Thần Giai thô lỗ lớn tiếng nói, giọng nói khàn khàn mang theo dã tính cùng thô lỗ. Hắn nói còn chưa đủ, đã vậy còn húc vào một cái thật sâu. Lần này so lúc trước còn sâu hơn, hắn là hắn đã cắm thẳng vào trong tử cung nhỏ nhắn! Tang Văn Cách cúi đầu kêu đau một tiếng, thân thể mềm mại trong nháy mắt giống như là kẹo đường tan chảy. Thân thể cô mềm mại như nước tê liệt ngã xuống ở trên người Hùng Thần Giai. Phần huyết bị chơi đùa đến sưng đỏ thật đáng thương, hai cánh hoa yêu kiều run run úy khuất hàm chứa dục vọng nam tính vô cùng thô ráp. Hai cánh hoa bị tách ra theo mỗi một lần Hùng Thần Giai tiến vào, rồi khép lại, sau đó lại tách ra. Thỉnh thoảng thịt non trong vách thành mềm mại đáng yêu cũng sẽ bị lôi kéo ra ngoài. Hơn nữa, còn có chất lỏng mập mờ đậm hương, quả thật đậm mỷ sắc tình tới cực điểm.

Hùng Thần Giai lần này đi vào cũng giống như lần trước trụ lại trong tử cung nhỏ nhắn không chịu đi ra. Bàn tay nâng hai bên mông nhỏ hồng nhuận này lên rồi dùng sức nhấn thấp xuống, vì thế dâng trào càng đi vào sâu hơn. Quy đầu to lớn ở trong thành nệm mỏng đầm chọc càng không ngừng nhảy lên, tựa hồ như muốn đem Tang Văn Cách chia ra làm hai. Hắn ra oai, tính vừa chen vào vừa ma sát trong lỗ của cô, trên miệng còn nói lời thô tục không sạch sẽ: "Nơi vừa ướt vừa nóng lại rất thoải mái này đều là của anh. Tại sao không cho anh tiến vào đây? Anh thật sự muốn cứ cắm ở bên trong không rút ra nữa a. Cứ cắm em như vậy, em cần anh thật chặt..." Bàn tay xoa nắn hai bên khoe mép trắng nõn làm nó co giãn thật kiều diễm. Bạn gấu nào đó lại bắt đầu không tự chủ được mà hưng phấn, "Ừ... Công chúa, em có thoải mái không, anh đâm em thoải mái không?!" Một bên hỏi còn một bên ở trong cơ thể cô tiếp tục không an phận thật cố gắng mà chuyển động.

Tang Văn Cách bị hắn làm cho quả thật muốn khóc lên, bây giờ là thời điểm tốt để trêu chọc cô sao chứ?!

Tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt tóc của bạn gấu nào đó, cô vốn là nghĩ muốn nổi giận, nhưng mà phần huyết còn đang bị vật của hắn cắm vào, lại bị hắn đâm tới chỗ sâu nhất. Vì vậy dù cho cô còn muốn hung ác một chút nhưng cũng chỉ có thể phát ra tiếng kêu mềm mại như mèo con, "Ách —— đừng, đừng đi vào nữa —— thật sâu... Ô ô... Sẽ đau... Bị thương..."

Hùng Thần Giai buồn cười dùng lỗ mũi làm loạn ở trên đầu vú yêu kiều của cô. Hàm răng bén nhọn ngậm một bên nụ hoa mút lấy chơi đùa, "Đau ở đâu? Vật nhỏ yếu ớt cũng biết viện cớ bị thương mà dọa anh sao." Cho dù trên miệng nói như vậy, và hắn cũng biết Tang Văn Cách sẽ không bị thương, nhưng Hùng Thần Giai cũng vẫn thả chậm tốc độ lại, rút ra một chút xiu.

Cũng không chờ Tang Văn Cách nói gì thêm, một bạn đầu gấu vô lương tâm nào đó cư nhiên lại thừa dịp miệng huyết ướt át sáng bóng mở ra, liền dùng sức chen vào trong một lần nữa!

Tang Văn Cách thật rất muốn nắn người, nhưng khoái cảm khổng lồ làm cho ánh mắt của cô cũng phải tan rã. Cái miệng nhỏ nhắn khê giương lên, gần như là không thể khép lại được. Nước miếng trong suốt ngọt ngào từ khoe miệng cô chảy xuống khiến bụng dưới Hùng Thần Giai lại nổi lên một hồi lửa

nóng. Đôi môi mỏng của hắn tới gần phía trước để che cái miệng nhỏ nhắn của cô lại. Vừa hôn vừa hút, đầu lưỡi to và dài nhét đầy khoang miệng cô. Dục vọng dưới hạ thân cũng không cất giữ nữa, từng phát từng phát chạy nước rút, vào tới thật sâu, tốc độ mới chậm xuống.

Cô, cô rốt cuộc còn phải bị khi dễ bao nhiêu lần nữa đây?! Chỉ mới tách ra một khoảng thời gian mà thôi, cũng không phải là muốn chia tay luôn... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đau khổ, đôi mắt to rung rung, khóc đến thật thê thảm. Môi hồng bị bạn gấu nào đó hôn đến sưng đỏ, chỗ tư mật nơi hạ thân bắt đầu lại cảm thấy nóng hừng hực khó chịu thêm. Đầu gấu này thật không có ý định làm cô bị thương chứ, hắn dùng lực cũng quá lớn rồi a...

"Lại khóc nữa... Em là làm bằng nước sao?" Hùng Thần Giai thân ái hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Phía trên cũng chảy nước mà phía dưới cũng chảy nước... Anh chỉ thích phía dưới em chảy nước chứ không thích phía trên chảy nước a." Vì cô khóc sẽ làm trái tim hắn có loại cảm giác như bị người ta xé rách vậy. Bảy năm không có cô trong cuộc sống, mỗi khi nghĩ đến cô, tim của hắn đều vô cùng đau đớn.

"Ồ... Anh nhẹ một chút đi mà..." Tang Văn Cách ngoan ngoãn đưa ra đầu lưỡi để cho hắn hôn. Đôi mắt to ngập nước tràn đầy uất ức, "Sẽ bị thương...." hai chân mềm mại càng mở ra lớn hơn, để hắn có thể kéo ra đưa vào hoa huyệt dễ dàng hơn, cho hắn vào nhẹ nhàng chút, mình cũng ít chịu khổ một chút.

"Được rồi, anh sẽ điểm nhẹ, anh đi vào từ từ... Không cho phép em khóc, nghe thấy không?" Hùng Thần Giai dịu dàng nói nhỏ. Hắn mút lấy đầu lưỡi của cô mà tí mỉa, động tác đi vào cũng biến thành chậm —— mặc dù như vậy thật sự khiến hắn phải thật kìm nén. "Không đau a, công chúa... Lại giăng chân ra chút, anh từ từ chen vào liền hết đau..."

Tang Văn Cách nức nở, ủy khuất đem hai chân trắng mịn mở ra thêm.

"Ngốc hết biết, anh không thương em còn ai có thể thương em nữa?" Hiếm khi thấy một bạn đầu gấu nào đó lật người mắng cô ngốc, "Khóc đến thảm như vậy, em là cố ý để anh đau lòng sao?"

Cô chính là biết, cô chính là biết... Cho nên mới dám không chút kiêng kỵ ở trước mặt hắn chảy nước mắt a? Tang Văn Cách không nhớ nổi mình đã bao lâu chưa từng ở trước mặt người khác chảy nước mắt nữa rồi. Nhưng mỗi lần đối mặt với Hùng Thần Giai, cô luôn biến thành một bé gái bốn năm tuổi, khóc đến cực kỳ cao hứng.

Không phải bởi vì hắn là Hùng Thần Giai, cho nên hắn mới có thể can rờ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155

Áo lót lại bị trộm đi

"Ừ." Tang Văn Cách ngoan ngoãn gật đầu, hai cánh tay nhỏ bé cũng liền leo lên cổ của bạn gấu nào đó. Hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, phối hợp để hắn chạy nước rút, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng thở dốc vỡ òa. Không biết qua bao lâu, hoa huyệt sưng đỏ cũng đã không thể chịu nổi ma sát nhiều hơn nữa, thịt non bên trong vách thành bắt đầu kịch liệt co lại. Cô tay trắng nõn đang vây quanh cô Hùng Thần Giai cũng dùng sức hơn. Cô giống như không có cảm giác an toàn cực độ mà đem đầu hắn ôm thật chặt và cũng vô ý thức để cho mặt hắn vùi sát vào lồng ngực của mình hơn. Hai vú mềm mại càng không ngừng ma sát khuôn mặt của một bạn gấu nào đó trong khi hắn đang ra sức chạy nước rút. "A ~~~ thật sâu ~~~ Gấu..." Cô mềm mại đáng yêu rên rỉ, thân thể mềm mại chuyển động không giống đáng yêu thường ngày. "Gấu... Gấu..."

"Ngaoan, anh ở chỗ này, công chúa... Anh ở chỗ này ——" Hùng Thần Giai nắm thật chặt khe hông mịn màng của cô hướng về phía dâng trào của mình mà áp vào, đến chỗ sâu nhất của cô rồi đem toàn bộ hạt giống nóng như lửa của chính mình phun vào. Sau đó hắn lại ôm sát cô, càng ngày càng không ngừng phát ra tiếng thở hổn hển. "Công chúa... Công chúa của anh..." Môi mỏng tí mỉ theo mỗi một tiếng kêu, từ từ rơi trên da thịt ướt mồ hôi của cô, "Còn 20' phút nữa, chúng ta dọn dẹp một chút trước đã có được hay không?" Mở ra máy lọc không khí trong phòng làm việc, tư vị hoan ái đang từng chút từng chút tản đi, chỉ còn lại quần áo bừa bãi xốc xệch trên mặt đất.

Tang Văn Cách nhẹ nhàng thờ ra, gạt đầu một cái, khẽ nhắm mắt.

Hùng Thần Giai khẽ mỉm cười, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái, cố gắng khắc chế chính mình không đem ánh mắt liếc về phía bầu vú tuyết trắng loang lổ đầy những dấu hôn kia. Hắn ôm lấy cô đi về phía phòng nghỉ ngơi được bố trí bên trong phòng làm việc của Trình Cảnh Khu.

Mở vòi nước ra, hắn tỉ mỉ đem Tang Văn Cách ôm vào trong ngực. Vì cô mà hắn lau sạch sẽ chất lỏng thuộc về mình giữa hai chân cô, ngón tay thô ráp từ từ đi vào, từng chút từng chút đem chất lỏng màu trắng còn sót lại bên trong moi ra. Sau khi moi ra sạch sẽ, trong lòng mắt đen lại tràn đầy phức tạp. Hắn muốn có một đứa bé đáng yêu giống cô như đúc, nhưng tình thế bây giờ đúng là không phải thời cơ tốt. Đẳng nào thì! Hùng Thần Giai tự nhủ, nhìn một chút nữa là tốt rồi. Cuối cùng cô cũng sẽ là của hắn, bọn họ chắc chắn sẽ có đứa bé, hiện tại không vội... Đúng vậy, không vội... Từ từ đi, tất cả đều sẽ khá hơn.

Hắn như Liễu Hạ Huệ để cô ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, toàn tâm toàn lực rửa sạch sẽ cho công chúa của mình. Sau đó hắn lại giúp cô mặc từng

lớp từng lớp quần áo, Hùng Thần Giai đem cô đang uể oải thả vào trên giường. Sau đó lại đắp lên chăn mỏng, ngồi ở bên giường nhìn cô thật lâu thật lâu mới lưu luyến không rời xoay người chuẩn bị đi. Thế nhưng, Tang Văn Cách lại đột nhiên nhẹ nhàng thốt ra tên của hắn.

Hùng Thần Giai xoay người lại xem, nhưng hắn phát hiện thật ra cô không có tỉnh, âm thanh kia chỉ là do cô kêu trong vô thức. Tròng mắt đen không khỏi trở nên mềm mại xuống, hắn lại quay trở lại, nhẹ nhàng quỳ gối bên giường vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Ánh mắt dịu dàng lại tràn mien: "Thật là một cô ngốc... Còn dám nói người khác đần, chính mình cũng ngốc đến muốn chết... không biết tự chăm sóc mình như vậy. Uình, bảy năm không có anh ở bên người em em đã sống thế nào vậy chứ? Không trách được lại gầy như vậy. " Bàn tay dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn mờ xuống dưới. Đến vòng eo mảnh khảnh của cô, chân mày thô dày bất mãn nhũn lại, "Thật vất vả nuôi cho béo một chút lại bị gầy nữa rồi... Em là cố ý nghĩ chọc giận anh sao?! Cứ hay tùy hứng cô chấp lại còn không nghe người ta khuyên, Tang Văn Cách thật là ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc —— ách, ngoan, em ngủ tiếp, ngủ tiếp..." Thấy Tang Văn Cách đột nhiên mở mắt ra, Hùng Thần Giai lập tức gạt mình, vội vàng nắm tay nhỏ bé của cô vừa hôn vừa sờ, thấy cô lại mờ mịt nhắm mắt lại ngủ tiếp mới an tâm.

Đợi cho đến khi Tang Văn Cách tiến vào giấc ngủ sâu, Hùng Thần Giai mới chuyển bước hướng về phía cửa sổ rồi đi —— Giản Phồn đang ở nơi đó chờ hắn, thấy hắn linh hoạt nhảy ra ngoài, không khỏi cọt nhả trêu chọc cười nói: "Đại ca, cảm giác trộm hương cắp ngọc như thế nào vậy, có phải rất thoải mái rất vui vẻ hay không nha?"

Hùng Thần Giai lạnh lùng trừng lại hắn một cái, Giản Phồn lập tức im lặng làm ra động tác kéo kéo, còn cúi đầu. "Tao đi gặp người phụ nữ của mình, cái gì gọi là trộm hương cắp ngọc hả? Đứng là không biết cách nói chuyện."

Nghe vậy, Giản Phồn "Xi" một tiếng bật cười, thấy Hùng Thần Giai lại trợn mắt nhìn mình mới thu hồi biểu tình cười trộm, giả trang ra một bộ dáng nghiêm chỉnh.

Hai người rất mau liền biến mất ở cao ốc Trình thị, tất cả mọi chuyện giống như chưa từng xảy ra, như thuyền đi trên nước không chút dấu vết.

Thật ra thì... Còn có một chuyện làm Hùng Thần Giai hết sức đau khổ khó chịu nhưng hắn không nói, đó chính là —— phải trơ mắt nhìn công chúa của mình nằm ở trên giường một người đàn ông khác, cảm giác kia —— thật là khiến người phát hỏa cực lớn!

Tang Văn Cách không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ biết là lúc cô tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ đã là một màu đen rồi. Cô chống thân thể lên để ngồi dậy, chăn mỏng trượt xuống, lộ ra váy dài hơi có vẻ xộc xệch. Đưa bàn tay nhỏ bé ra để dụi mắt, cô nhắc mắt nhìn quanh khắp nơi một chút, thế này mới ý thức được Gấu đã đi rồi.

Rõ ràng là mình muốn hắn đi, nhưng bây giờ trong lòng lại khó chịu muốn chết.

Duỗi cái eo nhỏ, về mặt Tang Văn Cách đột nhiên biến đổi.

... Đầu gấu đáng chết, Gấu xấu xa, Gấu thôi!

Cánh tay nhỏ bé chọt che lại bộ ngực trống rỗng. Cô không hề biết chuyện gì xảy ra! Cứ nhiên ngủ thật thur thái như vậy... Đầu gấu kia thật đáng chịu vạn đao, cứ nhiên lại trộm đi nội y của cô a!!

Cái miệng nhỏ nhắn bất mãn bĩu môi, nếu như bây giờ Hùng Thần Giai đang ở trước mặt cô, cô nhất định phải đánh hắn một trăm lần!

Gò má trắng nõn đột nhiên ửng đỏ, Tang Văn Cách giận đến đập mạnh tay xuống cái chăn mềm mại một cái. Không có mặc áo lót thì làm sao cô dám đi ra ngoài đây! Đây là mùa hè, mặc dù là buổi tối, nhưng chỉ mặc một cái áo ngoài đáng yêu cùng váy dài cô nào dám đi ra ngoài a! Gấu đáng ghét... Rốt cuộc là hắn có cái thói xấu gì mà cứ thừa dịp cô không chú ý liền trộm áo lót của cô a...

Trong lúc cô đang bất mãn oán thăm, cửa phòng nghỉ ngơi đột nhiên bị mở ra làm Tang Văn Cách sợ tới mức lập tức đem chăn che lại trước ngực. Cô che kín vạt áo xộc xệch của mình. Thấy bộ dạng khàn trương của cô, Trình Cảnh Khu bắt đầu đi nâng lên một tia cười yếu ớt: "Đã tỉnh rồi hả? Sợ anh ăn em sao? Nhìn thấy anh vào lại làm bộ đáng như vậy. Tiểu Cách, em làm lòng anh bị tổn thương rồi a."

Tang Văn Cách ngượng ngừng cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, động tác vừa rồi thật sự rất xấu hổ a!

Trình Cảnh Khu mỉm cười đi tới: "Buổi chiều lúc trở lại thấy em đang ngủ nên anh không đánh thức em. Bây giờ cũng đã qua giờ ăn tối, đói bụng chưa?"

Bị hắn hỏi như vậy, Tang Văn Cách mới phát giác được bụng của mình đang vang lên tiếng ừm ực ừm ực.

Thấy Tang Văn Cách cúi cái đầu nhỏ gật một cái, Trình Cảnh Khu khẽ mỉm cười, đưa tay cho cô: "Anh dẫn em đi ra ngoài ăn chút gì đó."

Nhìn bàn tay kia một chút, Tang Văn Cách mấp máy miệng, cũng không có để ý tới hắn, chỉ là miễn cưỡng cười khan một tiếng: "Cái đó, tôi có chút lạnh. Có thể cho tôi mượn một cái áo khoác không?" Con Gấu ghê tởm kia... Tối lần này phải ghi nhớ, về sau mới cùng hắn tính sổ thật tốt.

Trình Cảnh Khu cũng không để ý, chỉ ưu nhã tự nhiên thu tay lại, cởi xuống áo khoác trên người đưa cho cô: "Nơi này không có áo khác, đành phải uất ức tiểu Cách rồi a."

Tang Văn Cách do dự một chút, nhưng vẫn nhận lấy khoác ở trên người, sau đó từ trong chăn đưa chân nhỏ ra mang giày.

"Đi." Thanh âm vừa rơi xuống, Trình Cảnh Khu đã dắt tay của cô. Hơi sức không lớn, nhưng dựa vào năng lực của Tang Văn Cách là không thể phản kháng và đương nhiên là tuyệt đối không thể thoát được. Cô chỉ có thể ngoan ngoãn bị hắn dắt đi.

Chương 156

Xin quân vào ủng (thượng)

Trong nửa tháng tiếp theo, mọi hành động của Tang Văn Cách đều bị hạn chế. Ngoại trừ việc đi theo Trình Cảnh Khu ra thì nơi nào cô cũng không được đi. Hùng Thần Giai gấp, cô cũng gấp. Hai người chịu đủ nỗi khổ tương tự lại căn bản không thể thấy được mặt của đối phương. Bọn họ thậm chí không biết vì sao mà bất kể cả hai muốn làm cái gì, Trình Cảnh Khu luôn có thể ngăn cản trước một bước. Giản Phồn thật vất vả mới có thể lại nguy trang thành nhân viên vệ sinh lần nữa để xâm nhập vào Trình thị. Hơn nữa hần còn thành công đem tờ giấy nhỏ kín đáo đưa cho Tang Văn Cách, định ra thời gian hai người gặp nhau —— hai ngày sau Trình thị cùng một công ty lớn khác sẽ hợp tác trong một dự án, Trình Cảnh Khu sẽ có chừng ba giờ bận rộn. Tang Văn Cách chỉ cần nghĩ ra biện pháp để ở một mình rồi ngồi đợi Hùng Thần Giai lên vào gặp cô là được.

Cho nên, tâm tình hôm nay của Tang Văn Cách vô cùng kích động. Kích động khó có thể tự giữ, gương mặt vui vẻ rõ ràng như vậy căn bản chạy không khỏi ánh mắt của Trình Cảnh Khu. Thế nhưng cái gì hần cũng không nói, đến lúc đi họp, thư ký sắp xếp văn kiện và xin chỉ thị của hần xong liền đứng dậy đi đến phòng họp trước. Cả phòng làm việc cũng chỉ còn lại hai người là Tang Văn Cách và Trình Cảnh Khu.

Tang Văn Cách rõ ràng có chút khản trương —— cho dù cô cũng đã coi như là đang cực lực khắc chế mình. Cuốn sách trên ghế sa lon đã bị cô xem đi xem lại nhiều lần, nhưng rốt cuộc nội dung bên trong là cái gì, thật ra thì cô căn bản cũng không biết. Mười tám ngày, cô đã có mười tám ngày chưa được gặp qua Gấu rồi. Mười tám ngày này, trừ phòng ngủ và phòng vệ sinh, những lúc khác bất kể cô làm cái gì, Trình Cảnh Khu luôn một tắc cũng không rời khỏi cô. Cho dù hần phải đi mở hội nghị, hần cũng giữ Tang Văn Cách ở bên cạnh. Càng làm cho người ta không thể tin được chính là, ở trong mười tám ngày này, hần lại có thể không cho Tang Văn Cách một chút cơ hội nào để cùng người bên ngoài trò chuyện! Trừ buổi tối thứ sáu mỗi tuần hần nhất định sẽ đưa cô về Tang gia dùng cơm ra, Tang Văn Cách dường như chưa từng thấy qua một người nào khác!

Nhưng cho dù đáy lòng đang nóng nảy, Tang Văn Cách cũng không dám nói với ba mẹ. Cô không biết Trình Cảnh Khu đối với bí mật kia rốt cuộc đã biết được bao nhiêu. Nếu như là trước đây, cô còn dám nói cho ba biết, thế nhưng hiện tại, tình trạng sức khỏe của ba càng ngày càng suy giảm nên cô một chút cũng không dám nhắc đến.

Tròng mắt đen chột khe chuyển động nhanh chóng, Trình Cảnh Khu đi tới trước. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chọc ghẹo cằm của Tang Văn Cách, cẩn thận chu đáo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hỏi: "Hình như Tiểu Cách đang rất vui vẻ, là vì cái gì vậy?"

Tang Văn Cách sợ hết hồn: "À?! Ách... Tôi, tôi chỉ là..... Chỉ là ——"

"Chỉ là cái gì?" Trình Cảnh Khu cười khế, gõ nhẹ vào trán cô một cái: "Hay là không muốn nhìn thấy anh, có thể có ba giờ tự do, trong lòng rất vui vẻ, có phải hay không?"

Môi hồng mím lại, Tang Văn Cách không nói gì. Ánh mắt từ từ buông xuống, dường như có dự cảm gì đó từ trong đầu cô chột lóc lên. Nhưng mà cô quả thật không có cách nào nắm bắt được.

"Em hãy ngoan ngoãn đợi ở chỗ này?" Trình Cảnh Khu đặt một nụ hôn lên cái má phẩn hồng của cô. Tròng mắt đen dịu dàng nhạt nhẽo của hần làm người ta nhìn không ra bất cứ tâm tình gì, mà Tang Văn Cách cũng không tình nguyện cùng né tránh việc phải nhìn thẳng hần. "Anh đi họp trước, chờ anh trở lại dẫn em đi ra ngoài ăn bữa tiệc lớn. Trước kia em không phải là rất thích ăn món Thái sao? Đường Nam Kinh mới mở một nhà hàng Thái, chúng ta đi nếm thử một chút."

Tang Văn Cách trừng mắt nhìn, nhưng rốt cuộc vẫn gật đầu một cái. Đôi mắt nhìn Trình Cảnh Khu rời đi. Lhi cửa phòng làm việc bị đóng lại trong khoảnh khắc kia, cô mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm. Trái tim đang đập loạn cũng từ từ trở lại bình tĩnh.

Ngồi xuống mấy phút cho đến khi xác định sẽ không có người nào tiến vào, cô mới từ từ nhón chân lên lên lên chạy tới cạnh cửa. Đôi mắt to linh động như mắt một con mèo nhỏ nhìn xuyên ra ngoài một chút. Không có điều gì bất ngờ xảy ra, cô lại nhìn thấy trước cửa có mấy người đang đứng hoặc ngồi. Họ mặc đồ đi làm bình thường, trong tay còn cầm các loại văn kiện —— từng người một xem ra rất bình thường, nhưng thật ra đó là những vệ sĩ cao cấp đáng ngại. Cô muốn chạy thoát là điều không thể nào. Trình Cảnh Khu thật sự muốn giam giữ cô cả đời sao?!

Khóa trái cửa, Tang Văn Cách nhanh chóng chạy về phía sofa. Cánh tay nhỏ bé nhanh chóng kéo tấm màn cửa sổ sát đất ra. Quả nhiên, một con gấu lớn nào đó đang đem cái mặt to của mình dính vào trên tấm thủy tinh hướng về phía cô ha ha cười khúc khích, hai hàm răng trắng sáng chói mắt.

"Gấu..." Tang Văn Cách lăm bầm gọi tên Hùng Thần Giai, cô vội nhấn vào cái nút để mở cửa sổ sát đất ra. Bọn gấu nào đó cũng nhanh chóng chuyển mình vọt vào. Hần ôm cô thật chặt, rồi nhanh chóng đổ ập xuống cô những nụ hôn. Một bên hôn còn một bên oán trách, "Tức chết người rồi, không phải 'Trình thị' chỉ là một công ty rách thôi sao? Làm gì mà bên dưới cũng có nhiều bảo an như vậy chứ? Cứ y như xây tường đồng vách sắt ngay cả con ruồi cũng không thể lọt vào. Nếu không phải là anh thông minh leo lên từ phía dưới, đời này em có muốn thấy cũng không thấy được anh rồi!"

Tang Văn Cách cũng trở tay ôm hần, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười —— mặc dù nội tâm vui mừng vô cùng, nhưng trên mặt cô chỉ biểu hiện ra một chút

vui vẻ. Cô cũng không có hưng phấn như Hùng Thần Giai, "Em cũng không biết hắn đã bố trí người của hắn đến lúc nào, chỉ là —— Bác Trình lúc chưa giải ngũ nổi tiếng trong bộ đội là thích đánh lè, giống như cùng xã hội đen cũng có chút quan hệ. Trình Cảnh Khu mặc dù thoát nhìn là một người làm ăn bình thường, nhưng em vẫn cảm thấy có gì đó rất kỳ quái. Đã qua nhiều năm như vậy, ‘Trình thị’ lại có thể chưa từng có một chút tin tức bên trong nào rò rỉ ra ngoài. Khi phía trên phái người tới tra xét cũng luôn là trực tiếp thông qua, chẳng lẽ ‘Trình thị’ thật sự sạch sẽ đến mức như vậy sao?"

Hùng Thần Giai nhất thời lộ ra một bộ mặt sợ hãi tỏ ra than vãn cùng biểu tình: "Oa, thì ra là công chúa cũng không phải hoàn toàn đơn thuần nha!"

Cái trán thiếu chút nữa chảy mồ hôi lạnh, Tang Văn Cách đẩy cái mặt to của hắn ra: "Em cũng không phải là đứa bé, dĩ nhiên là thấy rõ ràng rồi."

"Đó ha ha ha." Hùng Thần Giai cười đến thật vui vẻ, ôm cô vừa hôn vừa gặm, rồi đem mặt chà xát trên ngực cô, "Hay thừa dịp này chúng ta vui vẻ chút đi?"

Mồ hôi lạnh chảy xuống. Tang Văn Cách dùng một cái tát đầy đầu của hắn ra, có chút im lặng, "Lúc người tới không có bị ai phát hiện chứ?"

Hùng Thần Giai thật sự bị tổn thương: "Anh là người kém đến vậy sao?"

Nhún nhún vai, cô làm sao biết được. "Không làm thì tốt hơn, vì em vẫn cảm thấy có điểm quái lạ... Trình Cảnh Khu hôm nay tự nhiên không có nói muốn em theo hắn cùng đi họp, trước kia hắn vẫn hay nói như vậy mà. "Mặc dù cuối cùng luôn bị em cự tuyệt, nhưng hắn luôn nói như vậy không biết mệt mỏi.

"Vậy sao?" Mày rậm khẽ nhíu, về mặt Hùng Thần Giai chợt biến đổi, "Công chúa, chúng ta đi mau!"

"O?!" Tang Văn Cách sững sốt, chưa kịp phản ứng gì thì Hùng Thần Giai đã một tay bế cô lên, bắt đầu hướng về phía cửa sổ sát đất xông ra. Giản Phồn cũng đột nhiên xuất hiện, lúc cách chừng mười thước bọn họ dùng sức phát tay, giống như là đang kêu cái gì. Nhưng vì cách nhau quá xa, kính cửa sổ lại là kính chống đạn, âm thanh truyền tới nơi này đã nhỏ đến mức không nghe được rồi. Thế nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt là được rồi!

Cảm giác lo lắng từ đáy lòng cô càng ngày càng nghiêm trọng. Tang Văn Cách cắn môi, không hề cùng bạn gấu nào đó thảo luận vấn đề sẽ phải lập tức đi đâu mà chỉ có cảm giác trái tim trong lồng ngực mình nhảy càng lúc càng nhanh. Đập nhanh đến mức như muốn văng cả ra ngoài, đau đến nước mắt cô cũng đều muốn chảy ra.

Đang lúc mở cửa sổ sát đất ra, đột nhiên có người chạy đến trước mặt bọn họ chặn chệch lại đường đi ra ngoài. Mà cửa phòng làm việc vào lúc này cũng bị đá văng ra. Một đám cảnh sát cầm súng xông vọt vào. cuối cùng, người bước ra chính là Trình Cảnh Khu tuần tú xuất trần, khoe miệng vẫn còn đang khê nhếch lên một nụ cười.

Trái tim Tang Văn Cách bỗng chốc như ngã vào đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

Xin quân vào úng (hạ)

Thời gian sẽ không bao giờ ... chuyển động nữa.

Sau tất cả, mọi chuyện giống như một cơn ác mộng mang đầy nỗi tuyệt vọng. Giản Phồn thấy tình thế không ổn, ra ám hiệu cho Hùng Thần Giai thừa dịp hỗn loạn hãy chạy thoát, còn mình sẽ ở lại làm tên tội phạm tử hình bảy năm trước đào thoát. Trình Cảnh Khu từng bước từng bước đi về phía cô, nụ cười trên mặt hắn giống như là một cơn rắn độc, rõ ràng là như gió xuân mềm mại, thế mà lại lạnh đến mức làm Tang Văn Cách không nhận được run lẩy bẩy.

Hai tay bắt lấy cánh tay Hùng Thần Giai nắm thật chặt, cô không nhận được lui về phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã lộ ra nỗi sợ hãi cùng sự bài xích. Hùng Thần Giai cúi đầu nhìn qua cô một cái, dịu dàng chọc chọc lên cái trán bạch ngọc, cười cười với cô, sau đó nâng đầu lên, lấy một loại khí thế không kém chút nào so với Trình Cảnh Khu mà nhìn thẳng phía trước: "Tao thật đúng là đã đánh giá thấp mày."

Trình Cảnh Khu dùng bước lại. Đứng cách bọn họ chỉ có mấy bước, đôi môi mỏng của hắn khê nhếch, cười đến dịu dàng như ngọc. Thế nhưng Hùng Thần Giai nhìn thấy thật tường tận, đầy mặt hắn rõ ràng in dấu khiêu khích cùng khinh bỉ, "Xem nhẹ người khác thì chưa nói tới, nhưng Hùng tiên sinh lại tự tin hơi quá. Nhiều lần lên vào ‘Trình thị’ gặp riêng vị hôn thê của tôi, chẳng lẽ ngài thật cho là tôi không biết sao?" (Trình Cảnh Khu xưng ngài và tôi với anh gấu là vì mỉa mai)

"Hừ, thật đúng là tao đã tự tin quá, nên không nghĩ tới mày lại có thể biết tìm cảnh sát đến đối phó tao." Hùng Thần Giai lạnh lùng nâng khoe môi lên, bàn tay cầm ngược lại tay Tang Văn Cách, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng. "Trình Tiên Sinh những năm nay làm ăn chắc rất ác liệt, nếu không cũng không thể điều động cảnh lực tới chỉ để bắt một nhân vật nhỏ nhoi như tôi đây a." Việc xấu xa đen tối ẩn dấu bên dưới dù có che đầy thế nào, cuối cùng cũng sẽ lộ ra chút dấu vết.

"Nhân vật nhỏ?" Trình Cảnh Khu cười khê, "Tôi đây cũng không dám gât bừa đồng ý. Trước không nói Hùng tiên sinh đến cùng có đúng thật là nhân vật nhỏ hay không, chỉ nói hôm nay, người mà cảnh sát muốn bắt cũng không phải là nhân vật gì trong sạch mà là một tên tội phạm cường gian bị xử tử hình bảy năm trước. Cuối cùng không biết hấn làm như thế nào để thay mặt đổi đào. Hùng tiên sinh hiện tại tốt nhất nên lo lắng phải giải thích như thế nào với cảnh sát đi —— một kẻ đã nên sớm bị bắn chết vào bảy năm trước tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa lại một lần nữa quần lấy vị hôn thê của tôi? Về phần người chết thay bảy năm trước... A, thân phận của hấn cũng sẽ làm cho phía cảnh sát hứng thú nha. Không biết Hùng tiên sinh cảm thấy như thế nào?"

Lúc hấn hỏi những lời này về mặt thật yên ổn, dễ tính giống như là một thân sĩ cao quý ưu nhã. Nhưng mà mỗi một câu hấn nói ra đều chặt chẽ dính lên từ huyết của Hùng Thần Giai.

Trình Cảnh Khu thật sự có lòng riêng muốn giết chết Gấu mà!

Bàn tay nhỏ bé run đến đáng sợ, cánh môi Tang Văn Cách không ngừng run rẩy. Đôi mắt trong suốt của cô cũng bắt đầu xuất hiện hơi nước, sương khói cùng khí lạnh ngưng tụ lại một chỗ, đáng người mềm mại yếu đuối làm cho trông mắt của đám cảnh sát cùng bảo vệ kém chút lời cả ra ngoài. Hùng Thần Giai ý thức được, nhất thời bất mãn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giấu vào trong lòng. Trông mắt đen lạnh như băng nhìn thẳng về phía Trình Cảnh Khu: "Nói như vậy Trình tiên sinh đã quyết định muốn tôi chết lại lần nữa rồi hả?"

"Cũng không thể nói như vậy, tôi chỉ là muốn xem một chút Hùng tiên sinh lần này còn có thể chạy trốn tiếp lần nữa hay không thôi." Trình Cảnh Khu cười khê, con mắt hẹp dài từ từ chuyển sang đám cảnh sát phía sau lưng đang dần ra trận địa sẵn sàng đón tiếp quân địch, "Thuận tiện cũng để xem một chút xem những người bảo vệ nhân dân thật sự có thể đem phạm nhân ra trước công lý hay không. Sẽ không xuất hiện bất kỳ một con cá nào lọt lưới chứ?! Dù sao ba tôi cũng được coi như là một cán bộ kỳ cựu, ông ấy đối với cách làm việc của chính phủ hiện nay luôn luôn rất quan tâm, nhất là những vụ án xã hội đã nhiều lần phát sinh, ông ấy đối với hiệu suất phá án và tiền đồ sau này của các vị cảnh sát càng thêm quan tâm."

Lời nói cũng đều đã nói đến mức này rồi, ý tứ của Trình Cảnh Khu thật sự quá rõ ràng. Hấn căn bản là đang uy hiếp đám cảnh sát kia, nếu để cho Hùng Thần Giai chạy trốn thêm một lần nữa thì đời này bọn họ cũng đừng nghĩ có thể thăng chức nữa!

Hùng Thần Giai làm sao có thể nghe không ra ý tứ trong lời nói của hấn. Hấn tuy ngốc, là ngu dốt, là đàn độn, nhưng đó chỉ là ở trước mặt Tang Văn Cách. Mà khi đối mặt kẻ địch thì hấn so với bất cứ người nào đều nhạy cảm hơn. "Nhìn tình hình này, lần này tiến vào đây, chắc là tôi không thể ra ngoài được nhì."

Trình Cảnh Khu khê mỉm cười, ưu nhã gât đầu bày tỏ sự đồng ý với lời nói của hấn: "Không chỉ có không ra được, có thể còn bởi vì tội đào phạm mà tội chồng thêm tội ấy chứ. Hùng tiên sinh nên biết thành phố S là địa bàn của ai, ở chỗ này tôi muốn ai chết, người đó liền không thể sống được."

Tại thời khắc giương cung bạt kiếm như vậy, hai người kia thế mà lại đều có tâm tình tốt đến như vậy, tuyệt đối không hề bận tâm hoàn cảnh cùng không khí trong giờ phút này. Cả hai đều có nhiều hứng thú, mở miệng một tiếng Hùng tiên sinh, mở miệng một tiếng Trình Tiên Sinh.

"Công chúa, em có tin anh sẽ chết hay không?" Hùng Thần Giai không rảnh rồi tâm tư để ý tới hấn nữa, mà là cúi đầu thân mật liếm lỗ mũi của Tang Văn Cách, dịu dàng hỏi cô. Bộ dạng vảnh tai chạm tóc mai của hai người nhìn từ trong mắt mọi người thật cũng không phải chói mắt bình thường. Mỹ nữ và dã thú a, mà dã thú không phải hoàng tử, mỹ nữ lại là công chúa! Điều là người như nhau, thế nào mà đầu gấu này sao lại có thể có phúc khí như vậy chứ?! Mà hình ảnh ấy đến trong đáy mắt của Trình Cảnh Khu càng làm cho ánh mắt hấn trở nên âm lãnh sâu thẳm.

Cẩn thật chặt cánh môi đang run rẩy, Tang Văn Cách dùng sức lắc đầu, "Em không muốn, không muốn nghĩ, không muốn, không cần..." Hai cánh tay nhỏ bé bắt chặt cánh tay của hấn, "Gấu, anh không phải đi cùng bọn họ... Không được theo chân bọn họ đi!"

"Anh chỉ hỏi em một câu. Công chúa, em tốt nhất hãy trả lời cho anh biết!" Hùng Thần Giai cúi đầu rít lên, cái trán dựa vào lên trán cô, "Em có tin rằng anh sẽ chết hay không?"

"..." Tang Văn Cách khóc đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nghẹn ngào nên một chữ cũng nói không ra được, "Em không tin..."

"Vậy thì tốt." Hùng Thần Giai cười, hôn cô một cái, để lộ ra một nụ cười mỉm, "Công chúa, em an tâm chờ anh là được rồi, biết không?"

Tang Văn Cách liều mạng lắc đầu, cầm lấy tay hấn chặt hơn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, "Em không muốn chờ đợi gì cả, đừng kêu em chờ nữa. Em cũng không muốn đợi, bây giờ thì cái gì em cũng đều không quan tâm nữa... Bí mật hay bản khoản gì em cũng đều không thèm nghĩ nữa. Gấu, anh nhanh chạy trốn đi, em sẽ không để cho bọn họ tổn thương đến anh. Anh đi mau, đi mau a!" Cô bắt đầu đôi từ nắm thành đấm, vẫn chưa từ bỏ ý định muốn Hùng Thần Giai rời đi, mặc dù trong lòng hai người đều biết rõ ràng, hấn không đi được.

"Cô gái ngốc." Hùng Thần Giai bắt đấm dĩ búng lên chop mũi Tang Văn Cách một cái, sau đó khom người đến cạnh tai cô nhẹ giọng nói ra: "Không có việc gì đâu, em còn chưa tin anh sao? Anh sẽ quay trở về dẫn em về nhà."

Tang Văn Cách vừa định nói chuyện, giọng nói hơi lên cao của Trình Cảnh Khu cũng đã truyền tới: "Hùng tiên sinh, thời gian cần để nói lời vĩnh biệt cuối cùng chắc đã đủ rồi đi? Ngài là muốn tự mình tới, hay là chờ các vị cảnh sát đẩy đi tới bất đây?"

Hùng Thần Giai cười lạnh một tiếng: "Tôi có chân, chẳng lẽ không thể tự đi sao?"

Lo lắng bắt đầu khuếch tán, Tang Văn Cách ôm lấy hông của Hùng Thần Giai, mở to đôi mắt mờ mịch đắm lệt: "Gấu, anh muốn làm gì đó? Anh không nghe lời của em sao?!"

"Hắc hắc, công chúa, anh đương nhiên là muốn nghe lời em. Nhưng lần này cho anh không nghe theo có được hay không?" Hùng Thần Giai hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt của cô, "Anh đã nói anh sẽ dẫn em về nhà mà."

"Đầu gấu thối này, anh là bị ngu sao?!" Tang Văn Cách dùng sức đâm vào lồng ngực của hắn. Đôi tay nhỏ bé lại bị hắn bao ở trong lòng bàn tay, bởi vì thế nên dù cô có kích động thế nào cũng bị nắm giữ chặt chẽ, "Trình Cảnh Khu sẽ không bỏ qua cho anh, hắn đã điên rồi, anh chạy đi nhanh một chút có được hay không?! Em không muốn gặp lại anh nữa!"

"Nói hươu nói vượn cái gì?" Hắn cầm tay của cô hôn một cái lại một cái, cười đến cực kỳ hài lòng, "Em là vợ của anh, không gặp anh thì muốn gặp ai đây?"

"Hùng tiên sinh." Trình Cảnh Khu lại lên tiếng nhắc nhở, trên gương mặt tuần lãng có một không hai bỗng câu lên một đường cong như cười như không. Ngón trở thon dài nhẹ nhàng nhấc lên cánh tay trái, hiển nhiên là đã bắt đầu không nhìn được.

Hùng Thần Giai chỉ kịp cùng Tang Văn Cách nói một câu không phải lo lắng, liền bị cảnh sát chung quanh vọt tới mang đi. Trước khi đi hắn vẫn không quên quay đầu lại nhìn Tang Văn Cách một cái, trong nháy mắt lưu lại một ánh mắt bảo cô đừng sợ.

Đứng sững tại chỗ, Tang Văn Cách lệ rơi đầy mặt nhìn Hùng Thần Giai bị mang đi, đôi tay từ từ nắm thành nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158

Ai cũng không cứu được Hùng Thần Giai

Lúc quay đầu nhìn về phía Trình Cảnh Khu thì đáy mắt cô chỉ còn lại hận ý.

Thế nhưng Trình Cảnh Khu cũng không để ý đến thái độ của cô, hắn chỉ nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Cách, bây giờ em bắt đầu hận anh sao?"

"Hận anh?" Tang Văn Cách cười khê, nước mắt men theo khóe mắt rơi xuống. "Tôi lấy ở đâu ra bản lĩnh đó chứ! Anh là Trình đại thiếu gia thần thông quảng đại hô mưa gọi gió không gì là làm không được, tôi chỉ là một cô gái bình thường thì làm sao có lá gan dám nói chữ hận chứ!" Hắn thật là quá đề cao cô! Cô đối với hắn mà nói chỉ như một con rối nằm trong lòng bàn tay, mặc cho hắn ta vờ về bóp nặn, ngay cả năng lực chống cự cũng không có, còn nói cái gì đến hận!

"Tiểu Cách, đừng cáu kỉnh với anh nữa." Trình Cảnh Khu không tức không giận, nhẹ nhàng mỉm cười đi tới cầm tay Tang Văn Cách. Hắn đem sự giận giữ yếu ớt tới cực điểm của cô dễ dàng hóa thành vô hình. Giọng điệu dịu dàng cưng chiều, giống như là đang dụ dỗ một đứa bé cực kỳ không ngoan vậy, "Anh có bao nhiêu yêu em cưng chiều em, chẳng lẽ em thật không biết sao?" Cô là bảo bối hắn nâng niu ở trong lòng bàn tay, cái gã thô bỉ kia làm sao có thể cho cô những thứ cô xứng đáng có. Mà hắn thì chẳng những có thể cho mà còn cho nhiều hơn nữa, vĩnh viễn sẽ không thiếu.

Tang Văn Cách chớp đôi mắt đầm lệ mờ mịt, để mặc cho hắn dắt đi. Cánh môi đỏ tươi lại dấy lên một nụ cười xem thường đến cực độ, "Anh nói anh yêu tôi cưng chiều tôi?! Trình tiên sinh đang kể chuyện cười thế giới sao?! Không cần phải chơi trò vòng vo với tôi làm gì, tôi đâu không lại anh. Anh chỉ cần nói cho tôi biết rốt cuộc thì anh muốn như thế nào đây." Cô đứng tại chỗ, không động đậy chút nào như bị đóng đinh. Đôi mắt đẹp đỏ ầu ngập nước ẩn chứa nỗi chán ghét tràn đầy nhìn hắn như nhìn một đôi giày cũ mà mình muốn vứt bỏ.

"Anh muốn như thế nào à?" Trình Cảnh Khu cười khê. Ngón tay ấm áp của hắn đi tới khóe mắt đầm lệ của cô, từng chút từng chút lau đi nước mắt của Tang Văn Cách, "Anh còn có thể muốn như thế nào đây? Anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh, làm vợ của anh, làm mẹ của con anh, thực hiện lời hứa khi còn bé của em, cả đời không được rời khỏi anh, chỉ như vậy thôi." Còn những thứ khác đều không quan trọng.

Tay Tang Văn Cách nắm thành hai nắm đấm nhỏ: "Hùng Thần Giai thì sao? Anh muốn làm gì anh ấy?"

"Anh thì có thể làm gì hắn chứ?" Trình Cảnh Khu không nhanh không chậm hỏi ngược lại. Tròng mắt đen đẹp để che giấu một nụ cười như có như không, "Hắn là một tên tội phạm cường gian, nhưng chính xác mà nói —— thì là một tên tử tù già chết lừa gạt xã hội. Tính mạng của hắn sẽ như thế nào không phải trong khả năng của anh có thể thao túng được. Hắn đã phạm tội, nhất định phải gánh chịu tất cả hậu quả, không đúng sao? Chẳng lẽ tiểu Cách muốn anh phạm pháp mà cứu hắn ra tù, hay là nói... Tiểu Cách đang chuẩn bị hy sinh bản thân một người vì mọi người, lấy điều kiện là gả cho anh để cho anh thả tên đầu gấu kia ra? À, tiểu Cách, nhắc cho em nhớ, anh là một thương nhân, chưa bao giờ làm chuyện mua bán lỗ vốn nào. Ngày hôm nay coi như là em đồng ý gả cho anh, đồng ý không bao giờ có lòng riêng gì nữa, anh cũng sẽ không bị em mê hoặc. Hùng Thần Giai phải chết, nhỏ cô phải nhớ tận gốc. Thế thì anh mới có thể bảo đảm lòng của em vĩnh viễn sẽ không rời bỏ anh. Cũng chỉ có như vậy, em mới có thể chi tin tưởng duy nhất một mình anh." Nói xong, hắn vừa ôn hòa lại kiên định đem Tang Văn Cách kéo vào trong ngực, đôi môi mỏng nâng lên một nụ cười hài lòng. Áp vào bên tai cô thì thầm, giọng nói của hắn mang theo sự trầm ổn và một chút khiêu khích, "Tiểu Cách đã nhiều lần cùng đầu gấu kia ân ái dưới mắt anh, thật đúng là làm tổn thương lòng của anh mà. Anh chỉ mới đụng vào người em một chút em đã khóc thật dữ dội, nhưng khi ở dưới thân một người đàn ông khác thì em lộ ra biểu cảm phóng đảng đến như vậy... Anh đều biết rõ cả. Nếu em không cho phép anh đụng vào người em, vậy thì anh cũng sẽ không đụng. Nhưng sau khi em đã trở thành vợ của anh, tất nhiên em sẽ phải thực hiện nghĩa vụ của người vợ nên làm, lúc đó em muốn trốn cũng trốn không thoát. Bây giờ anh cũng không ngại bởi tiểu Cách tiếp tục chơi tiếp, xem thử rốt cuộc bản lĩnh trốn chạy của em lợi hại, hay là thủ đoạn không chế của

anh lợi hại hơn."

Tang Văn Cách nắm chặt quả đấm, kiềm chế nước mắt ở đáy mắt lại, kiên cường trấn định hỏi: "Mỗi lần Hùng Thần Giai tới tìm tôi, anh đều biết hết sao? Chúng tôi làm cái gì... Anh —— anh đều nhìn thấy à?!"

Trình Cảnh Khu không một chút keo kiệt nói cho cô đáp án. "Nếu như không phải do anh đặc biệt để cho hắn đi vào, tiểu Cách thật cho là cái tên lỗ mãng đó có bản lĩnh lên trời sao?! Về phần các người làm cái gì... A, trong phòng làm việc này có máy theo dõi nhưng đã bị đầu gấu kia phát hiện. Chỗ các người ân ái đều là góc chết, cho nên anh không thể xem được. Nhưng mà anh vẫn có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng tiểu Cách ở bên dưới bị hắn đi vào đến cao trào, nhất định vô cùng tuyệt mỹ." Giương mặt tuấn mỹ không tí vết hiện lên một tia cười như ẩn như hiện, "Anh thật mong đợi ngày chúng ta kết hôn."

"Khi đó, anh nhất định sẽ khiến cho em chết đi sống lại, để cho em nhìn nhận thật rõ, rốt cuộc người nào mới có tư cách làm người đàn ông của em."

"Anh ——" Tang Văn Cách bị hắn nói những lời gần như hạ lưu kia làm cho giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hận không thể cho hắn một cái tát để đánh rụng nụ cười lạnh như băng trên mặt của hắn xuống. Nhưng mà đôi tay cô đã bị Trình Cảnh Khu dùng một tay nắm lấy, cô chỉ có thể nhìn chằm chằm hắn, giống như đang trừng một người xa lạ. "Đời này người đàn ông của tôi cũng chỉ có một người là Hùng Thần Giai mà thôi!"

Thấy cô phản ứng như thế, Trình Cảnh Khu xem thường nhưng hắn chỉ cười khẽ —— hắn thật sự cần phải sợ cái gã đó sao. Hắn là loại người cùng người khác lục đục đấu đá đến mức dụng dao dụng kiếm cũng vẫn có thể bày ra một bộ dáng chuyện trò vui vẻ như cũ. Hắn dường như vĩnh viễn cũng sẽ không tức giận, mà lúc hắn thật sự tức giận cũng là lúc đại loạn. Lúc ấy hắn sẽ giống như một mãnh thú âm lãnh chăm chú mà nhìn đối phương, đem tất cả nhược điểm của đối phương ra mà tra xét để từ đó dễ dàng nắm bắt cả trong lòng bàn tay. Sau đó, hắn có thể mặc sức đùa bỡn người ta, đến ngay cả cơ hội chạy thoát người đó cũng không có.

"Em đã nói quá sớm rồi, tiểu Cách." Trình Cảnh Khu nâng cằm Tang Văn Cách lên, cẩn thận chu đáo ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp. Tròng mắt đen như mực sâu không đáy mơ hồ có chút gần như điên cuồng tham muốn giữ lấy, "Bảy năm trước không bảo vệ em tốt là lỗi của anh, nhưng bảy năm sau em lại một lần nữa cùng cái tên tội phạm cường gian kia ở bên nhau, thậm chí em còn đem cả thân thể và trái tim của mình giao hết cho hắn. Đây là chuyện anh tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ được. Anh tuy rất dung túng nuông chiều em, nhưng anh sẽ không để mặc cho em dấn mũi dùi đi nữa đâu. Cuối cùng bây giờ anh cũng coi như là đã hiểu được, đối với em, dịu dàng một chút là điều không thể thực hiện được. Anh chỉ cần chiếm lấy em, nắm giữ nhược điểm của em, em nhất định sẽ không thể thoát khỏi anh." Không thương hắn cũng không sao, hắn vẫn có thủ đoạn để làm cho cô phải khuất phục, để cho cô làm ra vẻ yêu thương đối với hắn. Cho dù đó là giả, hắn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Tang Văn Cách không dám tin nhìn chằm chằm hắn, lắp bắp: "Anh đúng là điên rồi..."

"Anh điên rồi, cũng là do em ép anh điên." Trình Cảnh Khu nhẹ nhàng hôn cô một cái, dịu dàng giống như là một người chồng hoàn mỹ, "Đến cuối cùng em nhất định vẫn sẽ thuộc về anh, chuyện này ai cũng không thay đổi được."

"Tôi muốn về nhà, tôi muốn gặp ba mẹ tôi." Tang Văn Cách rút hai tay của mình về để chống đỡ lồng ngực của Trình Cảnh Khu, ngăn cản hắn đến gần mình một lần nữa. Gấu đã bị bắt vào tù nên bây giờ làm gì cũng đã chậm, người duy nhất có thể cứu hắn cũng chỉ có ba cô! Cô phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo mới được! Cứ khản trương là không cứu được Gấu, cô phải tỉnh táo..... Nhất định phải tỉnh táo! "Hùng Thần Giai đã bị mang đi, anh có thể thả cho tôi tự do được rồi chứ?"

Trình Cảnh Khu trầm ngâm một chút, tựa hồ như đang nghiêm túc suy tính về đề nghị của cô. Mà đang lúc Tang Văn Cách hồi hộp đến cả thở cũng không dám thở mạnh một cái, hắn bỗng dừng lại gập đầu: "Cũng đúng, nếu người đáng uy hiếp không có ở đây, anh cũng thể an tâm rồi, hay bây giờ em để anh tiễn em trở về luôn."

"Không cần, tôi còn nhận ra đường về nhà mình, không cần anh nhiều chuyện." Tang Văn Cách lập tức cự tuyệt.

Một giây kế tiếp, cái cằm nhỏ của cô liền bị một bàn tay thon dài nắm lấy, tiếng nói của Trình Cảnh Khu tựa như rất dịu dàng cũng theo đó truyền vào màng nhĩ cô: "Tiểu Cách, anh không thích cách em nói chuyện như vậy với anh. A, quên nói cho tiểu Cách biết nữa. Bác Tang trai mấy ngày nay thân thể cực kì không tốt, mới mấy ngày trước cũng bởi vì bệnh đau hông cũ mà phải nhập viện đến một tuần lễ. Bác sĩ nói ông ấy không thể chịu kích thích quá lớn bởi vì ông ấy bị cao huyết áp, rất dễ dàng tạo thành chảy máu não. Tiểu Cách về nhà phải chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng khiến bác trai phải chịu kích thích gì không nên, dù sao ba... chỉ có một."

Chỉ có một...

Tang Văn Cách kịch liệt thở hổn hển, hắn cố tình trong lúc này nói cho cô biết là ai cũng không cứu được Gấu!

Nhưng chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao?! Cô chỉ có thể ngoan ngoãn giả cho Trình Cảnh Khu, nhưng lại không thể coi đây là lợi thế cứu Gấu. Chẳng những vậy cô còn phải trở mặt nhìn Gấu chịu tội bởi vì bảy năm trước sao?!

Trình Cảnh Khu, lòng dạ anh thật thâm độc!

Hắn là quyết tâm muốn cho cô nhìn rõ thực tế: gả cho hắn là việc nhất định, mà cô không thể có bất kỳ tâm tư khác. Bởi vì ki có bất kỳ ý định nào, hắn cũng sẽ đem bóp chết trước cô một bước!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159

Lựa chọn giữa ba và người yêu

Cũng chỉ mới có mấy ngày không gặp ba mà thôi, nhưng giờ Tang Văn Cách lại phát hiện hai bên thái dương của ông đã hằn thêm vài nếp nhăn. Người ba mà luôn dễ dàng ôm cô xoay quanh, người ba mà luôn làm ra vẻ mặt kiêu ngạo dặt dẹo bàn tay nhỏ bé của cô đưa cô đi học. Và ông còn là người ba mà bất cứ lúc nào cũng nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng thì mềm như đậu hũ của cô giờ đây... Ông đã già thật rồi.

Tang Văn Cách ngồi ở phòng khách, nhìn hình ảnh ba cùng Trình Cảnh Khu vừa đánh cờ vừa trò chuyện với nhau thật vui vẻ, còn cô chỉ yên lặng không nói gì.

Trình Cảnh Khu là người thanh niên mà ba Tang thương thức nhất, vì thế ông cũng vẫn luôn cho rằng chỉ có Trình Cảnh Khu mới có thể mang đến hạnh phúc cho con gái mình. Vì thế cho nên từ rất rất lâu trước kia ông đã bắt đầu đem Trình Cảnh Khu coi là ứng cử viên chuẩn cho vị trí con rể của mình. Ông luôn xem hấn như người trong nhà không hề xa cách hay ngại ngùng gì. Mà ba Tang cũng là một trong số ít những trưởng bối mà Trình Cảnh Khu kính trọng nhất. Trong lòng hấn, địa vị của ba Tang so với ba mình thậm chí còn cao hơn một chút.

Liếc mắt nhìn con gái buồn bực không vui, ba Tang đặt con cờ xuống, nhỏ giọng nói: "Cách Cách làm sao vậy, nhóc con, có phải con khi dễ con bé hay không?" Umh, khả năng này cũng không lớn, thẳng nhóc này chỉ sợ là chưa đem con gái ông nâng ở trên tay đã sợ mất, ngấm trong miệng còn sợ tan nữa mà. Chỉ có chuyện con gái ông khi dễ hấn mới đúng chứ.

Trình Cảnh Khu cười khổ, cũng đặt một con cờ xuống theo, học theo bộ dáng ba Tang nhỏ giọng nói: "Ba, ngài đây là chuẩn bị khen con hay đang chuẩn bị mắng con đây?" Còn chưa kết hôn liền ăn hiếp con gái bảo bối của ông, nếu cái này mà là thật, ông sẽ đem con gái giao cho hấn sao.

"Cách Cách mặc dù tính tình tốt, nhưng sinh ra ở trong gia đình như vậy, khó tránh có chút tính tiểu thư một chút, còn phải nhờ con bỏ qua nhiều cho nó mới đúng." Ba Tang lắc đầu một cái, nhặt lên một con cờ rồi trầm ngâm một chút, "Những năm gần đây, tình hình của hai đứa như thế nào ta và lão Trình đều nhìn thấy hết. Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Cách Cách một mực xa lánh con cũng là sự thật, đúng không?"

"Cái gì cũng chạy không khỏi hai mắt của ba mà." Trình Cảnh Khu thoải mái thừa nhận, trông mất tâm thúy như sao lẳng lẳng ngưng mắt nhìn bàn cờ, suy đoán bước kế tiếp đến tột cùng nên đi như thế nào. "Nếu như không phải là do con nắm chặt cô ấy, nói không chừng tiểu Cách đã sớm bỏ con mà đi thật xa rồi. Nhưng bất kể có chuyện gì xảy ra, con đều muốn giữ lại cô ấy. Thủ đoạn của con có lẽ sẽ hơi khích một chút, nhưng mà con vĩnh viễn cũng sẽ không làm thương tổn đến cô ấy. Ba quả là có con mất Hòa Nhân Kim Tinh (mắt Tồn Ngô Không, ánh mắt sáng suốt tình trường) làm cho con bội phục, cái gì cũng chạy không khỏi ánh mắt của ba."

Ba Tang liếc xéo hấn một cái: "Thằng nhóc con bớt rót thuốc mê vào tai ta đi. Ta còn không hiểu biết con sao? Con có thể đem hai bà mẹ lừa gạt che mắt, nhưng cũng không có nghĩa ta và lão Trình cũng bị con che mắt, chẳng hay chẳng biết gì! Cái tên nhóc này, người luôn tỏ vẻ là người dễ nói chuyện lại dịu dàng hòa hảo nhưng đó chỉ là lừa gạt. Người nào cũng đừng nghĩ đến lấy được bất cứ lợi lộc gì từ trên thân mình người! Sợ rằng Cách Cách chính là đã nhìn thấu diện mạo thật của người nên mới tìm cách xa lánh người thôi?" Lòng mảy đen dày chau lại, ba Tang trước khi hỏi đã tính trước hết rồi. Chuyện bọn tiểu bối này cứ giằng vò tình cảm của nhau mặc dù ông mặc kệ, nhưng không có nghĩa là cái gì ông cũng không biết.

Trình Cảnh Khu sùng sốt, ngay sau đó hấn lại thấy buồn cười: "Ba... thật sự là ba không có cái ai nắm vùng ở bên người chúng con sao?"

"Chuyện hạ lưu như vậy ta làm sao mà làm được!" Ông cảm thấy nhân cách của mình bị sỉ nhục, ba Tang lập tức phui sạch, "Phải làm cũng là lão Trình, cái lão tiểu tử đó làm, hấn là hèn hạ nhất rồi!"

Trông mặt đen thoảng qua một chút ý cười, Trình Cảnh Khu bỏ xuống một con cờ: "Chiếu tướng."

...

Một hồi lâu sau, ba Tang gầm thét: "Thằng nhóc chết toi, cũng không biết nhường lão già này một chút sao?! Lão già này mới xuất viện ra ngoài người có biết hay không?!" Thằng nhóc con này nó không hiểu được kính già yêu trẻ... Sao hấn có thể đem con gái bảo bối của mình giao cho một tên như vậy chứ a?!

"Tôi thấy ông tràn đầy khí lực, một chút chuyện nhỏ cũng không bỏ qua!" Mẹ Tang không biết tự lúc nào thì đã từ phòng bếp đi ra, trên tay bưng một mâm món ăn, cười trừ chọc, "Ông bao nhiêu tuổi rồi, thua một ván cờ liền ăn vạ. Tôi còn cảm thấy xấu hổ thay ông đây này. Khí lực ông còn lớn mạnh như vậy, thì ra mấy ngày trước ông đi bệnh viện là giả bệnh thôi chứ gì?"

Bị vợ nói như vậy nên ghen tức, ba Tang nhất thời hậm hực hừ một tiếng, bắt đầu sử dụng ánh mắt mổ xẻ Trình Cảnh Khu.

Thật vất vả mới ăn xong bữa trưa, Tang Văn Cách ở lại trong nhà, còn Trình Cảnh Khu thì lái xe về công ty. Hai vợ chồng già Tang gia cũng đều có thói quen ngủ trưa, phòng khách to như thế bây giờ cũng chỉ còn lại có một mình Tang Văn Cách.

Cô đứng ngồi không yên ở trên ghế sofa, một khuôn mặt nhỏ nhắn lại như bánh bao. Chỉ có trời mới biết hiện tại cô có bao nhiêu kích động muốn chạy vọt tới trước mặt ba đem tất cả sự thật nói hết ra, nhưng cô còn có bao nhiêu trở ngại lớn trước mặt. Chẳng lẽ cô thật muốn trở mặt nhìn Gấu bị luật

pháp chế tài mà lại không thể cứu hân, thậm chí cô còn muốn mặc vào chiếc áo cưới gả cho một người đàn ông khác sao?! Điều này sao có thể! Dù chỉ thử một chút cô cũng chưa thử, cô làm sao lại có thể khẳng định mình không cứu được Gấu chứ?

Lòng động thì thân thể cũng động, nên khi Tang Văn Cách khôi phục ý thức, hai chân đã đứng ở trước cửa phòng ngủ của ba mẹ. Cô vươn tay chuẩn bị gõ cửa nhưng lại có chút do dự, những lời Trình Cảnh Khu đã nói trước đó giờ hiện lên ở trong đầu cô rõ mồn một.

Còn có một chuyện nữa, có thể ngay cả bác trai cũng không biết nữa ấy chứ.

"A, quên nói cho tiểu Cách biết nữa, Bác Tang trai mấy ngày nay thân thể cực kì không tốt, mới mấy ngày trước cũng bởi vì bệnh đau hông cũ mà phải nhập viện đến một tuần lễ. Bác sĩ nói ông ấy không thể chịu kích thích quá lớn bởi vì ông ấy bị cao huyết áp, rất dễ dàng tạo thành chảy máu não. Tiểu Cách về nhà phải chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng khiến bác trai phải chịu kích thích gì không nên, dù sao ba... cũng chỉ có một."

Nếu như bây giờ cô lên tiếng, Trình Cảnh Khu tất nhiên sẽ đem cái bí mật đó nói ra, vậy thì người ba luôn yêu thương cô... sẽ vẫn tiếp tục yêu cô chứ?

Không, không thể nói!

Nhưng còn Gấu thì phải làm thế nào đây?!

Ba cùng Gấu, tại sao cô không thể đồng thời có cả hai? Tại sao nhất định phải bắt cô lựa chọn? Tại sao cô lại vô dụng như vậy, mềm yếu như vậy. Cô chỉ có thể bị Trình Cảnh Khu nắm giữ ở trong bàn tay, giống như một con chim bị lột sạch lông vũ, chỉ có thể nằm ở trong lồng tre gào thét, muốn nói cũng không thể nói một câu. Trình Cảnh Khu thậm chí còn tự tin đến mức đưa cô trở về Tang Gia, ngay cả người để lại giám sát cô hân cũng không thêm để lại!

Hắn có thể chắc chắn cô sẽ trốn không thoát như vậy sao?

Tang Văn Cách cắn chặt đôi môi, cánh môi tái nhợt dường như đang rỉ ra tia máu đỏ tươi. Thật khó chịu... Thật sự rất khó chịu... Cô thật nhớ đầu gấu.

Thân thể mảnh khảnh từ từ dựa vào vách tường rồi trượt xuống trên đất. Cô lấy đôi tay che mặt mình lại, rồi âm thầm khóc trong cảm lạnh. Nước mắt giống như một chuỗi ngọc bị đứt từ khóe mắt cô tràn ra. Một viên rồi lại một viên, nhanh chóng tạo thành một vũng nước nhỏ trên nền sàn gỗ thô cứng.

Qua một lúc lâu sau, Tang Văn Cách mới miễn cưỡng đứng lên, tuyệt vọng nhìn cửa phòng ngủ một cái, xoay người rồi đi, về lại gian phòng của mình.

Cô ngồi ở trên giường, hai mắt mờ mịt nhìn về phía trước, về mặt mê ly. Trong đầu cô là một màn đấu tranh, bốn phía đều là sương mù trắng xóa, cô đi ra không được, người khác cũng không vào được. Người ba yêu thương cô gần ba mươi năm, qua nhiều năm như vậy nhưng ông vẫn một mực cưng chiều cô, thương cô, coi cô như hòn ngọc quý trên tay, chưa bao giờ cho phép người ta nói nặng với cô một câu nào. Người ba như vậy... Nếu như ông không còn yêu thương cô nữa...

Không, cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Tuyệt đối không cho phép!

Nhưng lại có một thanh âm khác từ đáy lòng lên tiếng hỏi cô: "Còn Gấu thì sao? Gấu phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ cô không thương anh ta sao?"

Cô dĩ nhiên yêu! Cô yêu hân —— thậm chí còn yêu hơn cả bản thân mình!

Vậy anh ấy cùng ba, nếu như nhất định phải lựa chọn một người và mất đi một người, cô sẽ phải làm thế nào đây?

Làm thế nào...

Đúng vậy, cô phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160

Cơ hội là do mình tạo ra

Tang Văn Cách cũng không thể ngồi yên được nữa. Trong ba ngày qua mỗi ngày cô đều gầy dựa đầu tranh. Mỗi ngày cô đều phải nhìn Trình Cảnh Khu đi tới đi lui tự nhiên trong nhà mình, nhìn ba mẹ tươi cười rạng rỡ. Thậm chí ngay cả bác trai Trình và bác gái Trình cũng đã tới. Tất cả mọi người đều vui vẻ chuẩn bị một hôn lễ sắp tới, nhưng không có bất kỳ một ai hỏi đến ý kiến của Tang Văn Cách là gì cả.

Không thể trở mặt nhìn tình huống tiếp tục đi theo hướng xấu như vậy nữa. Cô trốn ở trong nhà ba ngày, nhưng không biết Gấu đã chịu biết bao nhiêu cực khổ rồi!

Đây là lần thứ năm Tang Văn Cách đứng ở trước thư phòng của ba Tang. Ba ngày qua cô tổng cộng đã tới đây bốn lần, nhưng không có lần nào dám mạnh dạn nói ra sự thật. Cô sợ cô sẽ đánh mất không chỉ là người yêu, mà còn có ba nữa. Nếu như tất cả hậu quả đều do một mình cô gánh chịu, vậy cũng không sao, nhưng nếu như khi cô nói bí mật kia ra —— giữa ba mẹ còn có thể sống hài hòa giống như trước đây nữa không? Người ba nghiêm khắc của cô có thể tha thứ cho sự lừa gạt của mẹ gần ba mươi năm không?!

Cô đứng thật lâu ở trước cửa phòng, nhưng rốt cuộc cũng không có dũng khí để bước vào.

Đang lúc Tang Văn Cách chuẩn bị xoay người rời đi lần nữa, cửa thư phòng lại được mở ra. Ba Tang đang cầm ly trà không trong tay, mà khi thấy Tang Văn Cách đứng đây trong mắt liền thoáng qua một tia nghi vấn: "Cách Cách? Đứng ở trước cửa làm gì vậy? Đi đi, rót cho ba ly trà." Nói xong liền đem cái ly nhét vào trong tay Tang Văn Cách.

"Dạ." Tang Văn Cách đáp một tiếng, tạm thời không suy nghĩ nhiều nữa, mà nhanh chóng xoay người xuống lầu. Trong lòng cô thờ dãi một hơi, nhưng sau khi thả lỏng, tâm tình cô ngược lại càng thêm nặng nề hơn.

Bưng ly trà mới rót vừa định rời đi, lúc sắp đi ra khỏi nhà bếp mẹ Tang thuận thể kín đáo đưa cho cô một cái khay nhỏ, ý bảo cô đem ly nước trà đặt lên trên khay, sau đó lại để thêm một đĩa trái cây lên. Bà còn nói cho cô biết phải xem ba Tang ăn hết trái cây mới được đi. Tang Văn Cách khéo léo đáp một tiếng, mẹ Tang cười cười, bỏ vào trong miệng của cô một miếng táo vừa mới gọt xong.

Thật là phải nói sao?

Nói xong, cuộc sống còn có thể an tĩnh giống như bây giờ không? Một mình cô chịu khổ sở là đủ rồi, nhưng vừa nghĩ tới ba mẹ đã lớn tuổi của mình cũng phải đối mặt với một đả kích lớn lao như thế... Tang Văn Cách quả thật không dám nghĩ tới nữa. Cô nhớ rõ bảy năm trước, khi ba vừa biết cô bị Hùng Thần Giai cưỡng bức hơn nữa còn bị giam cầm, ông đã giận đến tím mặt. Nếu như không phải mẹ vừa kéo vừa khuyên, thì thậm chí ông sẽ không để cho ba mẹ của Gấu còn có trái cây tốt mà ăn nữa. Cô ở trong bệnh viện một tháng, dù đêm hay ngày ba đều ở bên cạnh cô, nắm tay của cô, mặc cho ai có khuyên như thế nào ông cũng không chịu rời đi. Đó cũng là lần đầu tiên Tang Văn Cách thấy ba khóc.

Ông yêu thương cô như vậy đó! Yêu đến thậm chí ngay cả danh tiếng cùng nguyên tắc đều không để ý mà chỉ muốn đem Hùng Thần Giai phán tội tử hình, chỉ vì cô là đứa con gái bảo bối của ông.

Còn có mẹ... Bà là một người vừa đẹp vừa dịu dàng, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn cưng chiều cô. Bà không cho phép ai khi dễ hay nói xấu cô dù là một câu. Mỗi ngày đều nấu nhiều món ngon cho cô ăn, trước lúc cô ngủ bà hay kể chuyện xưa cho cô nghe. Lần đầu tiên cô có kinh đau đến chết đi sống lại, mẹ đã khóc đến khi mắt sưng húp giống như quả đào lớn. Không biết đã có bao nhiêu người hâm mộ cô có ba mẹ yêu thương cô đến như vậy...

Mà bây giờ, muốn cô phải tự tay đánh vỡ sự ràng buộc lẫn nhau này sao... Không, cô không muốn, cô không muốn mất đi hai người! Nếu như mất đi họ, cô nhất định sẽ điên mất, nhất định sẽ điên!

Nhưng còn Gấu thì phải làm thế nào đây? Không có Gấu, cô sẽ không thể sống vui vẻ được. Nếu như Gấu chết đi... Cô cũng không muốn sống tiếp nữa, dù làm thế nào cô cũng vẫn chưa có cách giải quyết để có thể vẹn toàn đôi ngã?!

Tang Văn Cách không yên lòng bưng khay trà đi tới cửa thư phòng của ba, nhẹ nhàng gõ một cái. Lúc bên trong truyền đến tiếng trầm thấp uy nghiêm "Vào đi", cô mới cầm tay nắm cửa đi vào. Ba Tang biết là con gái đi vào, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn, mà chỉ nói: "Mẹ con lại lôi kéo con ép ta ăn những thứ đồ ngọt này đúng không?"

"Mẹ là vì muốn tốt cho ba. Ai kêu lượng đường trong máu của ba quá thấp đích chứ, già rồi mà còn thích ăn món cay Tứ Xuyên nữa?" Tang Văn Cách để cái khay xuống, sau khi thổi nước trà nóng cho nguội bớt mới đưa đến trước mặt ba Tang. Rồi cô đem khay đựng trái cây bưng lại, ghim vào một miếng trái cây lại đưa tới khóe miệng ba: "Ba ~~" thanh âm ngọt ngào giống như một cô bé con.

Ba Tang từ trước đến giờ không có cách nào kháng cự con gái làm nũng với mình. Miệng ông liền há ra nuốt vào miếng trái cây —— thật ra thì ông vốn cũng không thích ăn mấy thứ trái cây này, vẫn là ăn lẩu cay hoặc là cá chần nước sôi tương đối hợp khẩu vị của mình hơn. Dù ở thành phố S sống nhiều năm như vậy nhưng ông vẫn như cũ chỉ yêu duy nhất quê quán của mình. Thành phố S mặc dù có rất nhiều quán bán món cay Tứ Xuyên, nhưng ông luôn có một cảm giác khó nói. Cha ông cũng không còn, ông cũng không còn vương bận khúc mắc gì, nhưng hàng năm ông đều trở về thăm quê và ăn mấy món Tứ Xuyên một lần.

Bưng cái khay đựng trái cây đi tới bên ba, nhìn ông đặt bút ở trên giấy trắng như tuyết của Tuyên Thành vậy mực. Bút pháp hào phóng mạnh mẽ chính là phong cách đặc biệt của ba Tang. Chữ như người, người ngông nghênh phong hoa ở trong chữ cũng có thể biểu hiện ra hoàn toàn. Chính trực, mạnh mẽ, trung thành... Đây đều là những phẩm chất của ba Tang. Cả đời ông làm lãnh đạo, chưa bao giờ từng ngông nghênh qua, trừ tính tình không tốt một chút ra dường như đã không còn khuyết điểm gì nữa. Ách, nếu như nói không chịu được nước mắt của vợ và con gái cũng là khuyết điểm thì quả đúng vậy a.

Kiên cường.

Một bút một nét, trên giấy Tuyên Thành đã hiện ra bốn chữ to. Tang Văn Cách si ngốc nhìn, đôi mắt to xinh đẹp có chút hoảng hốt, thậm chí cô đã quên mình đang muốn tiếp tục xiên trái cây cho ba.

Sau khi con gái dứt trái cây vài lần ông đã quen với tốc độ nên nuốt xong lại há miệng ra nhưng bất ngờ lần này lại không có gì vào miệng nữa, buông bút xuống. Ông tỉ mỉ suy nghĩ lại thái độ của Tang Văn Cách, cặp mắt sắc bén như chim Ưng như muốn xuyên thẳng vào đáy mắt cô. "Có tâm sự?"

"... Dạ?!" Tang Văn Cách có chút sùng sốt, vội vàng hồi hồn, dùng sức lắc đầu, "Không, không.. Không có..." Có lẽ, là không có thôi..

Ba Tang nhìn cô một cái, đưa tay cầm lấy cây tăm, ghim vào một miếng táo đưa tới miệng Tang Văn Cách, ý bảo cô ăn đi. Sau đó hỏi: "Hương vị thế nào?"

Tang Văn Cách có chút mờ mịt: "Rất ngọt."

Ba Tang cười khẽ, lại ghim một miếng xoài, nhìn cô nuốt vào và sau đó lại hỏi: "Còn cái này?"

"Chua."

"Con không thấy nó nói lên điều gì sao?" Rồi lại ghim tiếp một miếng chuối tiêu lên, điều khác biệt là lần này ba Tang bỏ thẳng vào trong miệng mình. "Cuộc sống không phải giống như ăn trái cây sao, có lúc ngọt có lúc chua, thậm chí còn có lúc đắng nữa. Nhưng vô luận như thế nào thì không phải những thứ trái cây này đều là loại thức ăn có nhiều chất dinh dưỡng sao? Người nào trải qua nhiều cửa ải, người đó mới có thể lớn lên. Nếu như vẫn chỉ ăn ngọt, vậy thì làm sao có thể biết được những loại trái cây khác có mùi vị thế nào?"

"Từ nhỏ ta đã dạy con làm người phải biết nhìn xa suy tính kỹ càng. Nhưng điều đó cũng không nhất thiết có nghĩa bắt con trong bất cứ chuyện gì cũng phải nghĩ suy rồi mới làm tiếp. Có lúc không suy nghĩ, nhưng tác dụng lại có thể vượt qua thứ mà ta phải suy tính thật lâu. Đừng làm những gì trái với mong muốn của mình, trước tiên hãy làm theo những điều con nghĩ là đúng đắn nhất." Ba Tang sờ sờ mặt con gái, thương tiếc nhìn vào đáy mắt cô, "Cơ hội là do mình tạo ra không phải sao? Làm người phải nên bền bỉ, mới có thể chống lại giông gió, mới có thể chân chính trưởng thành. Cách Cách, ta đã dạy con những gì con đều quên hết rồi sao?"

"Không phải vậy..." Tang Văn Cách cầm tay ba, nước mắt từng viên một rơi xuống, "Cho tới bây giờ con cũng chưa từng quên, nhưng mà, nhưng mà ——"

"Nhưng mà cái gì?" Bàn tay nhăn nheo thô ráp lau đi nước mắt của cô. Ba Tang nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cô, "Mấy ngày qua tinh thần của con càng ngày càng kém, ta với mẹ con đều nhìn hết vào trong mắt. Cảnh Khu mặc dù không phải là người con mong đợi, nhưng cũng vẫn có thể xem là một quân tử. Chỉ có khi đem con thành công gửi gắm cho cậu ta, ba mẹ mới có thể yên tâm, con hiểu chưa?"

"Con hiểu rõ. Nhưng mà ——" Tang Văn Cách cắn răng. Bàn tay ba ấm áp phủ lên đỉnh đầu của cô, lại làm cho cô không nhịn được rơi nước mắt, "Nhưng mà... Nhưng mà con thật sự không muốn cùng hấn ở chung một chỗ!"

"Tại sao lại như vậy chứ?" Ba Tang, người luôn luôn nóng tính khó có khi được bình tâm tĩnh khí như lúc này. Ông kéo con gái ngồi xuống, để cho cô nằm ở trên đầu gối mình. Giống như là khi còn bé sau khi đón cô tan học về nhà ông lại cùng với cô làm hết bài tập, vợ ở dưới lầu làm bữa tối, con gái nằm ở trên đầu gối ông nghe ông kể chuyện xưa. Khi ấy ông còn là một người cha cường tráng khỏe mạnh, cô vẫn còn là một cô bé ngây thơ bi bô tập nói. "Cách Cách không phải thích nhất anh Cảnh Khu nhà bác Trình sao? Ta còn nhớ khi còn bé con hay lôi kéo áo của ta không chịu để cho cậu ta đi, còn lớn tiếng nói về sau muốn gả cho nó nữa. Hiện tại tất cả đều sắp thành sự thật, tại sao Cách Cách lại không thích cậu ta nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

Cơ hội thuyết phục cuối cùng

Tại sao lại vậy chứ? Đúng vậy, tại sao lại trở nên như vậy chứ?

Tang Văn Cách nằm ở trên đầu gối ba, trên lông mi thật dài còn vрон lại vài giọt nước mắt. "Bởi vì Trình Cảnh Khu không phải người thích hợp nhất đối với con. Có lẽ hấn mạnh mẽ nhất, có lẽ hấn có thể giúp con mọi thứ, có lẽ chỉ có hấn mới có thể cho con một cuộc sống tốt đẹp nhất. Nhưng mà, hấn không phải là người con muốn. Từ năm con mười tám tuổi trở đi cũng đã là như vậy rồi." Cô lầm bầm nói, giọng nói vừa mềm mại lại ngọt ngào. Giống như là khi còn bé, mỗi ngày khi cô tan học về nhà chuyện thứ nhất chính là theo chân ba mẹ kể huyền thuyên những câu chuyện mà mình đã trải qua trong một ngày.

"Người con thích chính là người đàn ông vừa xấu tính vừa thô lỗ kia. Đáng đáp người ấy cũng rất khó nhìn, lúc đi ở trên đường cái cũng có thể dọa cho con nít khóc. Hấn cũng không có nhiều tiền, thậm chí chỉ mới học đến trung học cơ sở thôi. Hấn cũng không có một công việc tốt, hấn đã từng làm công nhân vệ sinh, đã từng làm công nhân dọn nhà, còn từng làm tài xế nữa... Nhưng hấn thật sự rất rất tốt, thật vô cùng tốt..."

Ba Tang dịu dàng vuốt đầu cô, khó được lúc ông không trở nên nóng nảy như bình thường: "Cách Cách con thích hấn ở điểm nào vậy? Nếu hấn không có vẻ bề ngoài tuấn tú như Cảnh Khu, cũng không có nhiều tiền như Cảnh Khu, thậm chí ngay cả tư chất hay năng lực cũng không bằng Cảnh Khu, Cách Cách con sao lại có thể thích một người như vậy chứ?"

Tang Văn Cách bị ba hỏi đến phải ngẩn ngơ, cô tại sao phải thích Gấu, và lại đi cự tuyệt một người luôn yêu cô tha thiết như Trình Cảnh Khu? Rõ ràng dù xét về mặt nào thì Gấu cũng đều kém hơn so với Trình Cảnh Khu. Nhưng, vì cái gì mà trong lòng mình, cô lại cảm thấy Gấu so với Trình Cảnh Khu tốt hơn một ngàn một vạn lần đây?

"Tại sao..." Cô làm bầm dập lại vấn đề của ba đưa ra. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn một sự mê mang. "Có lẽ, có lẽ là do trong mắt của anh ấy chỉ có một người là con. Anh ấy có thể vì con cái gì cũng không màng. Anh ấy chỉ cần có con, cũng có lúc vì con anh ấy giống như có chút... điên cuồng. Còn nữa —— anh ấy nguyện vì con mà thay đổi bản thân. Anh ấy và Trình Cảnh Khu không giống nhau. Ba, con không còn là một đứa bé nữa, rất nhiều chuyện cho dù mọi người không nói cho con biết, con cũng tự nhìn ra được. Trình Cảnh Khu không đơn thuần, hẳn đã không phải là người con thích năm 18 tuổi trước kia nữa rồi. Không, có lẽ từ trước đến giờ hẳn cũng không phải là người con thích thật sự. Người con thích chỉ đơn thuần là cái dáng vẻ hắn tạo ra cho mọi người cũng như con thấy thôi. Ở trước mặt con, ở trước mặt mọi người, thậm chí khi hắn đối diện với chính mình, hẳn cũng đeo mặt nạ. Nhưng Gấu không giống hẳn, mặc dù tính khí của anh ấy không được tốt, đầu óc lại không thông minh, nhưng anh ấy lại rất thiện lương và dịu dàng." Nói xong, cô còn lộ ra một nụ cười như đang trong mộng ảo, "Cũng giống như ba vậy."

"... Gấu?" Ba Tang trầm ngâm một chút với cái tên này, "Hắn cùng ta rất giống nhau sao?"

"Ừ, rất giống nhau, nhất là tính khí cùng tính tình. Nhưng mà anh ấy so với ba tốt hơn nhiều, ít nhất anh ấy sẽ không tùy tiện nạt nộ người ta. Hơn nữa anh ấy còn nấu được nhiều món ngon, lại yêu thích làm việc nhà và thích bám người, giống như một đứa con nít vậy." Tang Văn Cách ngẩng đầu nhìn ba, toét ra một nụ cười tươi.

Ba Tang bị con gái nói như vậy, gương mặt hắn dẫu của năm tháng liền đỏ lên —— được rồi, ai bảo hắn đối với chuyện nấu nướng hoàn toàn không biết chứ? "Ba con anh minh thần võ, dĩ nhiên không giống như một đứa bé rồi."

Tang Văn Cách nằm ở trên đầu gối ba đáp theo: "Đó là đương nhiên."

Một phen cười đùa đi qua, ba Tang đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Cách Cách là thật lòng không thích thằng nhóc nhà lão Trình nữa rồi hả?"

Tang Văn Cách kiên định gật đầu.

Ba Tang lại hỏi: "Vậy con có thể xác định người đàn ông con thích kia có thể cho con một cuộc sống yên ổn và toàn bộ quan tâm yêu thương sao? Hiện tại hẳn không có năng lực cũng không sao, nhưng con phải biết chắc chắn là hẳn phải có bản lĩnh để cho các con có một tương lai không lo nghĩ. Tình yêu mặc dù rất quan trọng, nhưng một người đàn ông không có lòng cầu tiến cùng nghị lực, ta và mẹ con chắc chắn sẽ không đồng ý giao con cho hắn. Hiện tại ba còn có thể trợ giúp cho các con, nhưng đợi đến khi ba mẹ trăm tuổi thì sao? Các con phải làm sao?" Ông khẽ thở dài, "Ta cũng biết rõ những người trẻ tuổi bây giờ không còn thịnh hành việc ba mẹ đặt đâu con ngồi đấy như thời của chúng ta nữa. Nhưng nếu thật sự để ba chọn, ba vẫn ưa thích đứa bé Cảnh Khu kia hơn. Hẳn mặc dù lòng dạ sâu xa một chút, nhưng nó đối với con là toàn tâm toàn ý lại thâm tình. Cho dù có lúc nó dùng thủ đoạn hơi quá khích, thế nhưng cũng là vì nó là một thương nhân. Cách Cách, con nên thông cảm cho nó nhiều hơn mới đúng. Dĩ nhiên, nếu như Cách Cách kiên trì không muốn gả cho nó, ba dĩ nhiên cũng sẽ không nói gì."

Bàn tay nhỏ bé siết thành nắm đấm trong vô thức, Tang Văn Cách có chút lo lắng không yên: "Nhưng mà..." Lời nói còn chưa dứt lời, cô đã cảm thấy bụng mình có chút không thoải mái, thậm chí có chút cảm giác muốn ói.

Ba Tang lại sờ sờ mái tóc mềm mại của cô: "Tối hôm nay Cảnh Khu sẽ tới. Hai người các con đi ra ngoài ăn bữa cơm đi, rồi nói chuyện một chút cho thật tốt. Sau khi trở lại con hãy nói cho ba quyết định của con, có được không?"

Nhìn mái tóc ba đã điểm vài sợi bạc, lời Tang Văn Cách sắp nói ra khỏi miệng cũng đành nuốt trở vào. Gấu... Gấu sẽ tha thứ cho cô chứ? Cô sẽ cùng Trình Cảnh Khu nói chuyện thêm một lần cuối cùng nữa thôi. Nếu như vẫn không thể thuyết phục hẳn từ bỏ thì về sau —— bất kể hậu quả là gì, cô cũng sẽ liều mạng!

Thấy con gái khéo léo gạt đầu, ba Tang cao hứng đem kéo cô từ trên đầu gối mình lên, vỗ vỗ bả vai của cô rồi nói: "Tốt lắm, mau mang khay đựng trái cây bụng xuống đi, nói với mẹ con tối nay ba muốn ăn món cay Tứ Xuyên!"

"Món cay Tứ Xuyên?!" Tang Văn Cách chưa điều chỉnh xong tâm tình liền bị cái yêu cầu này của ba làm cho trợn to hai mắt, "Ba —— Bác Lục nói ba tốt nhất không nên ăn những món kích thích như vậy nữa! Chẳng lẽ ba không nghe thấy sao?!"

"Ông ta chỉ nói là tốt nhất không nên ăn, chứ không nói là không được ăn!" Ba Tang lại gỡ ra tính khí nóng nảy, "Từ trước thì ta đã thấy cái tên bác sĩ Lục quái quỷ kia không vừa mắt. Năm đó ở trong bộ đội cái tên khốn kiếp kia đã cùng ta đối nghịch mọi chuyện. Y vào mình là quân y, thấy ta bị thương nhẹ liền làm cho lão từ bị gãy vỡ muốn chết. Hiện tại hẳn lại muốn gạt con với mẹ con, con không phải tin ông ta đâu! Tin lời của lão tiều từ kia nói thì heo mẹ cũng có thể leo cây rồi!"

Im lặng. Tang Văn Cách thở dài: "Ba, ba vẫn còn ghi hận bác Lục từng là người yêu của mẹ sao?" Hơn nữa từ đó đến nay bác Lục cũng chưa cưới vợ. Nhưng cô mà đi tin ba thật sự ghét bác Lục mới có quỷ nha. Khi còn bé mỗi khi cô có chút muốn ngã bệnh, chuyện đầu tiên ông làm không phải là gọi điện thoại cho bác Lục người ta sao chứ? Thật là một ông lão nghĩ một đằng nói một nẻo mà.

"Nói hưu nói vượn!" ba Tang lập tức giống như xù lông từ trên ghế nhảy dựng lên tức miệng mắng to, "Lão từ ta mà đi ghen tỵ với cái tên quỷ chết toi ấy à? Hẳn cứ năm xuân thu đại mộng đi! Không ăn không ăn không ăn nữa. Con nhanh đi rửa mặt chuẩn bị một chút, Cảnh Khu sẽ lập tức đến ngay đó, nhanh đi nhanh đi!" Bị đâm trúng điểm yếu ba Tang liền lập tức bỏ qua ý muốn ăn món cay Tứ Xuyên của mình.

Tang Văn Cách mím môi, ôm ông một cái, rồi ngay sau đó xoay người rời đi.

Trong mắt người ngoài, Trình Cảnh Khu thật sự là một người đàn ông hoàn mĩ tới cực điểm.

Hắn đẹp trai nhiều tiền, tính tình ôn hòa, năng lực tuyệt nhất, mà hắn còn là một thiếu gia miệng thía vàng ra đời nữa. Thế lực Trình gia lớn đến gần như có thể một tay che trời. Người đàn ông như vậy, sao con gái có thể không chạy theo như vịt chứ?

Cho nên, cô gái cự tuyệt một người đàn ông như vậy, sẽ có bộ dáng gì đây?

Giữ theo thói quen của Trình Cảnh Khu, hắn từ trước đến giờ luôn thích những nơi yên tĩnh cách biệt, cho nên không cần biết là đi uống trà chiều hay là ăn cơm, hắn cũng sẽ chọn cách bao hết quán trà hoặc là phòng ăn, chưa từng có ngoại lệ, lần này cũng là như vậy.

Tang Văn Cách vô cùng khấn trương. Nếu như muốn đồng thời có ba mẹ cùng Gấu, như vậy bây giờ là cơ hội duy nhất của cô —— cô phải thuyết phục được Trình Cảnh Khu, cho dù khả năng đó là rất nhỏ. Nhưng vô luận như thế nào cô cũng muốn thử một lần, ngay cả khi coi như cuối cùng vẫn thất bại, nhưng cô cũng có thể nói mình đã từng cố gắng qua.

"Sao vậy tiểu Cách?" Trình Cảnh Khu múc một muỗng bơ bỏ vào tách cà phê của cô. Còn trước mặt hắn chỉ là một ly nước lọc, vì hắn không thích mùi vị của cà phê. Thế nhưng Tang Văn Cách cũng không cự tuyệt. Cô chỉ cảm thấy dù bỏ thêm thật thật nhiều bơ cũng không ảnh hưởng gì đến cô vì nó chỉ làm mất vị đắng của cà phê chứ nó không thể làm mất đi nỗi khổ bây giờ cô đang nếm trải. "Uống không ngon sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162

Cô có em bé?!

"Không có." Tang Văn Cách lắc đầu một cái, hai tay nắm chặt cái ly, ánh mắt cũng rủ xuống, chỉ nhìn bơ đang xoay tròn theo hình xoắn ốc trong ly cà phê mà không nói lời nào.

"Muốn ăn cái gì?" Trình Cảnh Khu cầm lấy thực đơn trước mặt, gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười mỉm nhàn nhạt, "Những ngày qua em đều ăn theo khẩu vị của ba nên chắc có chút nhạt, ừ... Vậy gọi món hải sản em thích có được không?"

Tang Văn Cách há hốc mồm, nhưng vẫn gật đầu một cái. Nhìn người đàn ông trước mặt vô cùng ưu nhã chỉ vẽ vài vòng trên thực đơn, rồi sau đó lại không chút để ý đem nó giao lại cho nữ phục vụ đứng phía sau. Hắn cũng không quên thêm vào một câu nhớ cho ít Mù-Tạc, trong lòng cô vừa giãy giụa vừa run sợ. Không biết từ lúc nào, ở trong lòng cô, Trình Cảnh Khu đã trở thành một cái gai không thể đụng vào. Hắn sẽ không bao giờ có thể còn là Trình Cảnh Khu trước kia cô từng thích nữa, hắn thậm chí đã trở thành một người cô chưa quen biết bao giờ. "Cảnh Khu ——" lời mới ra khỏi miệng liền bị Trình Cảnh Khu cắt đứt, "Em trước kia không phải gọi anh như vậy."

Đôi mắt trong suốt nhấp nháy mấy cái, nhưng Tang Văn Cách vẫn rất kiên trì: "Cảnh Khu, anh có thể lắng nghe điều tôi sắp nói không?"

Thôi cũng được, nói tóm lại bây giờ là so với trước đó vài ngày – lúc cô tức giận tới cực điểm lời cả tên cả họ hắn ra kêu thì cũng tốt hơn. "Dĩ nhiên, tiểu Cách muốn nói cái gì?" Mím cười bụng lên ly thủy tinh trước mặt uống một chút nước, chất lỏng lạnh như băng chảy vào khoang bụng của hắn, mang đi không ít phiền não chẳng biết từ đâu tới.

"Tôi chỉ muốn hỏi một lần nữa... Thật sự là anh không thể tha Hùng Thần Giai sao?"

Trình Cảnh Khu chậm rãi để ly thủy tinh xuống bàn, "Tiểu Cách em đã từng nghe qua câu thơ: đã lừa đốt bắt tẩn, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh rồi chứ? Toàn bộ tâm lòng của em đều đang đặt ở trên người Hùng Thần Giai. Nếu bây giờ anh đồng ý với em là tha hắn ra, sau này, em sẽ lại dành không biết bao nhiêu thời gian suy nghĩ về hắn, lại nhớ tới hắn ta. Thậm chí em sẽ có thể lựa chọn rời khỏi anh để đi tìm hắn. Đừng nói với anh là em sẽ không làm như vậy ——" hắn không nhanh không chậm cắt đứt lời Tang Văn Cách sắp nói, "Trên thế giới này không có ai có thể hiểu anh hơn em, đồng thời cũng sẽ không có ai có thể hiểu rõ em hơn anh. Em biết mà phải không, Hơn nữa nếu như sau này không còn ba mẹ, giữa chúng ta cũng không có con cái, em nhất định sẽ không cần để ý bất cứ điều gì nữa mà sẽ cùng hắn đến với nhau, anh không nói sai chứ?"

Tang Văn Cách im lặng không nói.

"Cho nên, anh làm sao sẽ cho em có cơ hội như vậy đây?" Bàn tay thon dài trắng nõn chậm rãi nắm dọc thành ly thủy tinh chợt chuyển động, ánh nhìn như lơ đãng mờ ám, lại làm cho trái tim Tang Văn Cách càng ngày càng như rơi xuống đáy cốc. "Dù sao Hùng Thần Giai cũng có tiền án, bảy năm trước hắn đã bị xử tử hình. Mặc dù không biết lúc ấy hắn làm cách nào để có thể trốn đi, nhưng lần này chỉ cần xác định hắn thật sự là Hùng Thần Giai – kẻ tội phạm cường gian bảy năm trước là đủ định tội rồi. Hơn nữa, chuyện hắn vượt ngục và tìm người chết thay cũng là một tội lớn rồi. Dù sao hắn cũng sẽ chết rục ở trong tù. Anh cũng không thêm phải làm bản tay của mình làm gì. Nói như vậy, thì ngay cả khi trong cuộc sống về sau tiểu Cách em vẫn không quên được hắn, anh cũng không cần phải lo lắng quá mức. Nhưng tốt nhất sau này khi em đã sống ở bên cạnh anh thì tâm cũng nên thuộc về anh, sớm muộn gì em cũng sẽ trở lại bên cạnh anh thôi." Đúng vậy, cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi. Chỉ cần không có Hùng Thần Giai cản trở, tiểu Cách vẫn là của hắn, chỉ của một mình hắn, ai cũng không thể giành được.

Bàn tay trắng nõn vốn là đặt ở cạnh bàn ăn chợt dùng lực nắm lại thật chặt, ở trước mặt Trình Cảnh Khu thì Tang Văn Cách vĩnh viễn là người mềm yếu vô lực như vậy. Cô nắm chặt nắm tay, nhưng một câu cũng không nói nên lời, thật lâu sau từ trong kẽ răng cô mới thoát ra mấy chữ: "Anh thật sự là điên

rồi."

"Điền rồi?" Trình Cảnh Khu lăm lăm hai chữ này làm như thấy rất thú vị, giống như là hán đang tỉ mỉ nghiền ngẫm, hoặc như là nghi ngờ chất vấn, "Muốn đem tình yêu thuộc về mình giữ lấy trong tay không buông ra, cũng được coi là điền sao? Nếu nói như vậy, bảy năm trước tên Hùng Thần Giai đó đem tiêu Cách nốt gần một năm có phải càng điền cuồng hơn so với anh không? Tiêu Cách, cái tên đó không phải cũng nên được coi như là một kẻ điền đạt tiêu chuẩn sao?"

"Tôi nói là nói anh." Tang Văn Cách cắn môi một cái, cố gắng che dấu nỗi sợ rồi quyết tâm hỏi, "Tôi chỉ hỏi anh thêm một lần nữa, chuyện này không có cách cứu vãn sao? Có phải anh đã hạ quyết tâm, muốn kết hôn với tôi, nhưng đồng thời cũng muốn giết chết Hùng Thần Giai không?"

Khóe miệng Trình Cảnh Khu nâng lên: "Chính xác là đúng như vậy, không sai. Nếu như tiêu Cách muốn nói điều kiện với anh, anh thật phải nói rõ ràng trước. Muốn làm gì thì em cũng nên suy tính thiệt hơn vì anh đang nằm trong tay cái bí mật kia. Tất cả sự giằng giụa của tiêu Cách cũng chẳng qua là châu chấu đầu xe, trúng chọi với đá mà thôi."

Tang Văn Cách hít thật sâu rồi lại thở ra một hơi, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện tiếp thì người hầu bàn đã bung món ăn tới. Cô đành phải nín lại cái miệng nhỏ nhắn, lẳng lặng nhìn những đĩa đồ ăn đủ loại màu sắc trên khay được ghép thành hình đoá hoa. Cách cô gần nhất chính là một tô canh sò lựa hải sản, đó vốn là một món ăn cô rất thích. Thậm chí Gấu còn đặc biệt vì cô mà đi học cách làm món đó nữa, thế nhưng lần này khi cô vừa ngửi thấy mùi hương của nó lại cảm thấy mơ hồ có cảm giác muốn ói.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc trắng lúc xanh, Trình Cảnh Khu nhíu chân mày, trông mắt đen thoáng qua một tia lo lắng nồng đậm. Bàn tay cũng lướt qua mặt bàn không để ý đến người hầu bàn mà vội nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tang Văn Cách hỏi: "Em làm sao vậy, không thoải mái à?"

"Tôi ——" vừa mới mở miệng, Tang Văn Cách đã cảm thấy có đồ gì đó từ cổ họng dâng lên muốn trào ra. Miễn cưỡng nói ra được câu tôi đi đến nhà vệ sinh xong, cô liền không ngồi yên được nữa mà chạy thẳng một đường đến nhà vệ sinh. Bóng lưng cô có vẻ hoảng hốt giống như là bị ai đuổi theo.

Mày kiếm càng nhiều chặt hơn, Trình Cảnh Khu neho lại đôi mắt đen như mực. Ánh mắt hần sắc bén như chim ưng nhàn nhạt quét qua thức ăn trên bàn một lượt, nói: "Đem mấy món này xuống hết đi, rồi đổi thành mấy món ăn nhẹ ít dầu khác đem lên."

Người phục vụ bàn sững sốt, nhưng ở trước mặt hần lại không dám nói gì —— Bình thường Trình Cảnh Khu mặc dù hay tỏ vẻ khiếm tốn hơn nữa rất ít khi lộ diện trước truyền thông, nhưng bởi vì Tang Văn Cách thích dạng nhà hàng như thế này nên hần cũng đã thành khách quý ở đây. Ông chủ mỗi lần thấy hần tới cũng đều một mực cung kính. Các nhân viên phục vụ bàn, dù là chậm tiêu đi nữa cũng biết rằng vị này tuyệt đối là một nhân vật lớn không chọc nổi rồi. Vì thế nên ngay lập tức cũng không dám nói gì, nhân viên phục vụ chỉ lặng lẽ thu dọn mấy món ăn mới vừa bày lên bàn.

Tang Văn Cách gần như là chạy như điên đến toilet nữ. Cô thậm chí ngay cả hơi sức để kéo một cánh cửa ra cũng không có, nên chạy thẳng tấp đến bồn rửa mặt mà ói đến trời đất quay cuồng. Mùi vị khó ngửi cùng uế vật trước mặt làm cho nước mắt của cô cũng xông ra, trong phòng rửa tay lập tức có nhiều mùi khó ngửi buồn nôn. Mùi vị này càng khiến Tang Văn Cách mới vừa ói ra những thứ không tốt trong bụng càng thêm khó chịu, nhưng cô cũng đã ói không ra được gì nữa trừ nước chua.

"Oẹ ——" Một tay cô chống vào bồn rửa mặt, một tay đè lại ngực mình, chỉ cảm thấy khó chịu đến sắp chết. Bỗng dưng, không biết là người nào lại đưa tới một miếng khăn giấy ướt cùng một ly nước. Đôi mắt ướt ướt mờ mờ cũng không thấy rõ người đó là ai, Tang Văn Cách chỉ đành nhận lấy khăn ướt bịt miệng mũi, sau đó súc miệng. Cho đến khi cảm thấy tốt hơn, cô mới nhìn rõ người trước mặt: "... Dương Ngao?!" Cô khẽ nhỏ giọng hô lên, có chút không dám tin mà nhìn quanh một chút, "Nơi này là nhà vệ sinh nữ mà!"

Dương Ngao vỗ vỗ lưng của cô, sờ soạng vòi nước cảm ứng một cái, khiến nước chảy ra cuốn đi uế vật, rồi mới nói: "Chị dâu, thân thể chị không thoải mái hả?"

"Khá tốt." Tang Văn Cách qua loa trả lời lời câu hỏi của hần, rồi chợt bắt lấy tay hần vội vàng hỏi: "Gấu sao rồi? Cậu có từng gặp anh ấy chưa? Anh ấy có khỏe không?"

"Đại ca rất tốt, anh không có chuyện gì. Trước kia anh ấy gặp tình thế khó khăn hơn cũng chẳng phải vẫn sống được thật tốt sao?" Dương Ngao vẽ ra nụ cười chiêu bài cả lơ phát phơ, "Chị dâu cũng đừng lo lắng quá. Ngược lại là chị đó, có phải chị thấy không thoải mái hay không? Từ lúc chị cùng Trình Cảnh Khu tiến vào em đã thấy sắc mặt chị rất không tốt rồi."

"Tôi không sao, chỉ là ngửi mùi hải sản có chút ghê tởm mà thôi. Các anh thật sự gặp được Gấu hay sao? Anh ấy, anh ấy có bị thương hay là bị ai khi dễ không? Có hay không ——"

Dương Ngao cắt đứt lời nói của Tang Văn Cách: "Chị dâu, chị một hơi hỏi nhiều như vậy em biết phải làm sao trả lời chị đây? Đại ca thật sự không có chuyện gì, chị đừng lo lắng. Nhưng chị dâu à..."

Bộ dạng như muốn nói lại thôi của hần thành công dời đi lực chú ý của Tang Văn Cách, cô bắt đầu nhìn lại mình: "Tôi?!" Cô thì sao chứ?

"Chị dâu chị —— chị... có phải chị đang mang thai không?" Dương Ngao chần chờ liên tục, nhưng rốt cuộc vẫn hỏi ra miệng.

Lẽ nào... cô có thai... Rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163

Tuyệt đối không thể để Trình Cảnh Khu biết

Giống như là sấm sét giữa trời quang, trong nhất thời Tang Văn Cách chỉ biết ngây ngốc đứng tại chỗ không thể động đậy, ngay cả vẻ mặt hình như cũng đông cứng lại.

Dương Ngao nhìn thấy bộ dạng cô giống như là bị một đả kích cực lớn, nhất thời sắc mặt cũng trở nên nặng nề hơn. Nụ cười không đứng đắn trên môi lúc đầu cũng biến mất trong nháy mắt. Hắn cẩn thận từng li từng tí quan sát Tang Văn Cách, rồi chậm chậm từng bước từng bước đến gần cô, đôi mắt hơi có vẻ hoang mang hỏi: "Chị dâu, chị... chị không sao chứ? Em chỉ nhanh miệng nói đại thôi, xin chị ngàn vạn lần đừng nói cho đại ca biết!"

Tang Văn Cách ngơ ngác nhìn hắn, ngoài ra cô cũng không có phản ứng gì khác. Một đôi mắt to long lanh mờ thật to, đôi tay vòng quanh bụng mình, vẻ mặt cứng nhắc ngây ngốc ra, đã qua thật lâu cũng không đáp lời hắn. Cho đến khi Dương Ngao không nhịn được nữa mà đưa tay ra chọt chọt lên mặt cô một chút, Tang Văn Cách mới giống như là từ trong mộng tỉnh lại. Cô lui về sau mấy bước, nhưng trái lại đến đây thì đến phiên Dương Ngao bị giật mình. "Chị, chị dâu?"

"Tôi không sao." Tang Văn Cách lại sờ sờ bụng, sắc mặt cô thế nhưng lại mang một loại sắc thái kì dị.

Dương Ngao cẩn thận quan sát cô từ đầu đến chân một lần nữa, sau đó nhú mày: "Chị dâu, bây giờ chị thật sự gầy quá."

Tang Văn Cách cũng đi theo tầm mắt hắn nhìn lại bản thân mình từ trên xuống dưới. Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hơi có vẻ tái nhợt từ từ nở lên một nụ cười mỉm "Thế nào cũng sẽ mập lại thôi."

Thấy tay cô vẫn đặt ở trên bụng, Dương Ngao nóng lòng hỏi: "Chị dâu, chị —— không phải... chị thật sự mang thai chứ?!" Đại ca thật đáng thương, anh ấy không phải người đầu tiên biết được tin này...

"Tôi nghĩ.... Chắc là vậy rồi." Tang Văn Cách sờ sờ bụng, vẻ mặt có chút hoảng hốt, lại có chút bất đắc dĩ, nhưng cảm giác rõ ràng hơn cả là sự vui sướng. Nhất định là cái lần Gấu lên vào Trình thị rồi. Mặc dù hắn cũng đã rất cẩn thận, cho dù xuất ở trong cơ thể cô hắn cũng sẽ đem mầm mống ra ngoài hết, thế nhưng lần đó thời gian quá mức gấp rút. Sau khi cô tỉnh lại thì Trình Cảnh Khu còn dẫn cô đi ra ngoài ăn cơm, khi đó cô đã mơ hồ cảm thấy giữa hai chân có chút không thích hợp. Cho đến tận hôm nay đại khái cũng chừng một tháng rồi... Đứa bé, con của cô và Gấu... Không biết sau này sẽ có dáng dấp giống ai?!

Thấy Tang Văn Cách vẫn còn đang chìm đắm trong tưởng tượng, Dương Ngao vội vàng lay nhẹ cô —— nhưng dùng sức lực vô cùng nhỏ, ngộ nhờ làm cô bị thương, vậy chẳng phải hắn cũng nên nhanh tay thu thập châu báu chuẩn bị chạy trốn chết rồi sao. "Chị dâu, chị dâu?"

Tang Văn Cách nhìn hắn: "Thế nào?" Hỏi xong lời này đột nhiên ý thức được vấn đề lúc nãy mình hỏi Dương Ngao vẫn chưa được trả lời, "Sao cậu lại ở đây?!"

"Ách, em là vì tìm chị nên mới tới đây." Hắn vội vã cầm hai bả vai mỏng manh của cô để trấn an, "Yên tâm, em không có làm cho người của Trình Cảnh Khu chú ý tới. Cho dù bọn họ có chú ý tới đi chăng nữa cũng sẽ không biết em và đại ca có quan hệ với nhau, cùng lắm thì chỉ xem em như tên hảo sắc rình nhà vệ sinh nữ thôi. Chị dâu, em tới để nói cho chị biết để chị đừng quá lo lắng. Đại ca không có chuyện gì đâu, anh ấy rất mau sẽ trở lại thôi. Mấy ngày nay anh ấy ở yên trong tù chỉ là vì muốn làm cho Trình Cảnh Khu lo lắng. Anh ấy chỉ diễn kịch cho hắn xem mà thôi. Bây giờ chị đã mang thai, ngàn vạn lần đừng kích động, bằng không sau khi đại ca ra ngoài sẽ chém em đấy! Vì cái mạng nhỏ của em, chị dâu ngàn vạn lần hãy ăn ngon ngủ ngon đừng em nha chị!!!"

Tang Văn Cách kích động cảm ngược lại tay hắn: "Gấu không có việc gì thật sao? Anh ấy thật sự không có chuyện gì sao?! Các anh thật sự có thể cứu anh ấy ra sao? Trình Cảnh Khu không dễ đối phó như vậy đâu, anh nói với anh ấy ngàn vạn lần phải cẩn thận! Còn nữa —— anh ấy, bây giờ anh ấy đã bị bắt vào tù. Nếu như Trình Cảnh Khu không thả anh ấy, anh ấy làm thế nào mà ra ngoài được? Rốt cuộc thân phận thật sự của mọi người là gì, tại sao đến bây giờ cũng không thể nói cho tôi biết?!"

"Chị dâu, chị dâu, chị hãy bình tĩnh một chút." Trong lòng Dương Ngao run sợ nhìn tới trước bụng Tang Văn Cách, cặp mắt đào hoa nháy mấy cái rồi lại chuyển tới đôi tay mềm của cô đang phủ lên tay mình. Cảm giác run rẩy từ đáy lòng càng ngày càng mạnh. Nếu như bị đại ca có tính chiếm hữu chị dâu cực mạnh mẽ thấy được tình cảnh này, hắn còn có thể thấy được mặt trời ngày mai không đây? Chị dâu tha thứ cho em ~ "Không phải là em không muốn nói cho chị biết, em thật sự rất muốn cho chị biết. Hơn nữa —— không phải chị cũng không muốn hỏi đến sao?" Vì vậy mọi người liền thuận nước đẩy thuyền cho là cô thật sự cũng không muốn biết đến.

"Vậy bây giờ có thể nói cho tôi biết chứ?" Tang Văn Cách buông tay Dương Ngao ra, đôi mắt long lanh rõ ràng nhìn thấy hắn thở phào nhẹ nhõm khi cô buông tay hắn ra.

Dương Ngao gãi gãi đầu: "Thời gian không đủ để em nói. Tóm lại chị dâu là người tâm tính thiện lương, em đoán cũng biết chị nhất định sẽ đi cầu xin cha chị. Nhưng mà chuyện này hoàn toàn không cần phải vậy, chị chỉ cần an tâm chờ đợi là được rồi. Đến đúng lúc đại ca sẽ đi ra giải thích với chị sau, dù sao chuyện như vậy không phải là chuyện em muốn giấu giếm. Chị dâu có thể coi là tìm đề tính sổ cũng phải tìm gặp anh ấy mà, đúng không?!" Bỗng dưng, cặp mắt hắn nhú lại, "Có người tới, chị dâu mau đi ra, đừng để cho Trình Cảnh Khu biết em tới đây." Nói xong hắn cực kỳ nhanh chóng nhảy lên

cửa sổ toilet, thân hình thon dài cao lớn dễ dàng chui ra khỏi cái cửa sổ nhỏ nhỏ, giống như là luyện thành Súc Cốt Công vậy. Tang Văn Cách có vẻ sừng sốt một chút, à thì ra anh em của Gấu đều giống hần, không thích đi ra bằng cửa mà thích nhảy cửa sổ hơn nha?

Cô trừng mắt nhìn, tay nhỏ bé vỗ nhẹ nhẹ lồng ngực của mình, vốn là còn có chút ghê tởm muốn ói, nhưng sau khi nghe Dương Ngạo nói thì cô đã thư thái rất nhiều. Cô đi tới bồn rửa mặt lấy tay hứng nước nhẹ nhàng áp lên hai má của mình, nhìn cô gái trong gương hơi có vẻ tái nhợt gầy yếu, cố gắng làm cho gương mặt có chút độ ẩm, hồng hào hơn. Sau đó cô mới cẩn thận từng li từng tí bước ra ngoài, trong lòng còn vô cùng oán niệm sao mình lại mang giày cao gót không biết nữa.

"Tiểu Cách." Thấy cô đi ra, Trình Cảnh Khu lập tức tiến lên đón, trong tròng mắt đen tràn đầy quan tâm. Ánh mắt hần như dò xét mà lại như có như không quét lên bụng Tang Văn Cách một lần. Bàn tay cũng nắm lấy bả vai mảnh khảnh, "Không có sao chứ, có nơi nào không thoải mái sao? Muốn đi đến bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Tang Văn Cách liền vội vàng lắc đầu, hai tay vô ý thức sờ lên bụng một cái: "Không, không cần, tôi không sao."

"Vậy sao?" Trình Cảnh Khu lắng lắng nhìn cô, tròng mắt đen lóe lên, "Vậy thì tốt, chúng ta trở về ăn cơm đi."

"... Ừ." Mặc dù không có khẩu vị gì, nhưng Tang Văn Cách vẫn miễn cưỡng vẽ ra một nụ cười, lách khỏi tay Trình Cảnh Khu, đi tới trước mặt hần, thấp thòm vô cùng hướng phòng ăn ban đầu đi tới.

Trình Cảnh Khu chậm rãi đi theo phía sau cô, bước chân nhàn nhã, nhưng ánh mắt sáng loáng lấp lánh của hần cũng trở nên lạnh lùng tới cực điểm. Hần lạnh lùng ngưng mắt nhìn bóng lưng Tang Văn Cách điềm tĩnh xinh đẹp, tầm mắt từ phần eo lướt đến mắt cá chân của cô, cuối cùng lại chậm chậm thu ánh mắt lại, môi mỏng khẽ chứa đựng một độ cong lãnh khốc tới cực điểm, giống như là đã biết cái gì rồi, nhưng lại không nói ra.

Trong lúc ăn cơm Tang Văn Cách có cảm giác ánh mắt của Trình Cảnh Khu có điểm không đúng, giống như là cả người của mình đều bị hần nhìn chăm chăm, nhưng cô lại nói không ra là có cái gì không đúng, nên cô chỉ có thể nhắm mắt ăn hết thức ăn trong đĩa. May mà lần này đều là món ăn thanh đạm, so với mấy món lúc trước ở nhà ăn cùng với ba cũng không khác lắm, vì vậy cô cũng không có cảm giác ghê tởm muốn ói nữa. Tang Văn Cách thấy vô cùng may mắn, nhưng cô lại đột nhiên thấy có chút kỳ quái, tại sao Trình Cảnh Khu lại lựa chọn đem mấy món hải sản lúc nãy đi để thay bằng mấy món thanh đạm này chứ? Chẳng lẽ... Hần biết phản ứng của cô là do mang thai sao?!

Nghĩ tới khả năng này, Tang Văn Cách lập tức nắm chặt đôi đũa. Cô cúi đầu, giống như ăn cái gì đó, nhưng trong lòng lại nghĩ tới đối sách. Hiện tại cô đang ở trước mặt hần, muốn chạy cũng không thể nào chạy thoát. Cô không có người giúp một tay, điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chính là làm cho Trình Cảnh Khu không nghi ngờ, không thể đề cho hần đem lòng sinh nghi với mình. Tuy không có đi kiểm tra trước, mặc dù cô cũng không dám xác định 100% mình mang thai, nhưng phụ nữ đối với thân thể của mình luôn là có một loại dự cảm biết trước một cách thần kì. Chuyện này xem chừng cũng đúng tám chín phần rồi, cho nên, tuyệt đối không thể để Trình Cảnh Khu biết.

Tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164

Không chiếm được tâm thì cũng phải lấy được người

Nhưng mà... Càng ăn được nhiều, Tang Văn Cách lại càng thấy đầu mình có chút say sảo. Cô cho là do mình mệt mỏi, nhưng đến khi cô bắt đầu thấy có nhiều Trình Cảnh Khu trước mặt, thì rốt cuộc cô cũng đã cảm thấy có gì không thích hợp rồi. Cho dù là một môi thì cũng không thể biến thành nông nổi này chứ, bây giờ ngay cả chiếc đĩa cô cũng cảm không vững nữa.

Bàn tay nhỏ bé nhẹ run lên mấy cái, rốt cuộc đôi đũa cũng tuột khỏi tay.

Nhìn Tang Văn Cách gục xuống bàn, lúc này Trình Cảnh Khu mới từ từ đem tầm mắt dời đến trên mặt cô, mà thức ăn trước mặt hần, một chút hần cũng không đụng vào.

Lúc tỉnh lại Tang Văn Cách mới phát hiện mình đang nằm ở trên giường nhà mình. Cô xoa đầu ngồi dậy, nhìn chung quanh, xác định đây là nhà mình, nhưng cô lại có một cảm giác kỳ quái từ trong lòng nhen nhúm lên. Nhưng kỳ quái ở đâu thì cô lại không nói ra được, tóm lại chính là rất kì quái thôi.

Tròng mắt lạnh vô lực nhìn lướt qua chung quanh, phát hiện cái mình mặc trên người chính là áo ngủ, không khỏi chớp mắt mấy cái. Thấy trên mép giường có để một bộ váy dài, cô liền đưa tay cầm lên rồi tròng lên người, trong lúc mặc quần áo cô vô tình liếc lên đồng hồ treo tường, lúc này cô mới phát hiện là đã bảy giờ tối rồi!

Cô và Trình Cảnh Khu đi ăn cơm vừa lúc cũng là bảy giờ tối... Nhưng bây giờ tại sao lại là bảy giờ tối nữa đây?!

Trong lúc Tang Văn Cách đang sùng sốt, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra, mẹ Tang bung khay đi vào, nhìn cái vấy trên người cô chỉ mới mặc được một nửa đã ngây ngốc đứng bất động, bà liền cười ra tiếng: "Con bé ngốc, con đang làm gì đấy? Làm gì mà đến quần áo cũng không mặc xong hả? Nhanh ngồi xuống ăn một chút gì đi, cả ngày nay con cũng chưa ăn gì rồi. Làm ảnh hưởng đến sức khỏe thì sao đây?" Bà cầu nhàu, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của con gái.

"Mẹ?" Tang Văn Cách kêu một tiếng mẹ, nhưng đôi mắt to thì lại không dám tin nhìn về phía kim đồng hồ đang tí tách quay: "Không phải con cùng Trình Cảnh Khu đi ra ngoài ăn cơm sao? Tại sao bây giờ lại ở nhà vậy?"

"Con bé ngốc này, cái gì cũng quên hết rồi." Mẹ Tang bắt đầu đi thờ dài, đi tới giúp cô mặc xong cái váy, sau khi đã kéo khóa kéo lên bà liền bung sữa tươi đưa đến khoe miệng Tang Văn Cách, "Uống nhanh, mẹ sẽ từ từ nói cho con biết."

Sao mà... Cô lại cảm giác sự nhiệt tình này có chỗ nào không đúng vậy nhỉ?

Tang Văn Cách cảm thấy lạ, mà lại không thể nói ra rốt cuộc là có chỗ nào không đúng. Nhưng mà, khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng quan tâm của mẹ thì cô vẫn là ngoan ngoãn nâng ly sữa tươi lên. Sữa tươi nóng hổi đi vào dạ dày, lúc này cô mới cảm thấy thư thái một chút, rồi sau đó liền không chờ đợi mà nhìn về phía mẹ: "Mẹ, đến cuối cùng là có chuyện gì đã xảy ra vậy? Con trở về nhà như thế nào? Tại sao một chút ấn tượng con cũng không có?"

Mẹ Tang yêu thương sờ sờ cái đầu nhỏ của cô: "Con bé ngốc, ngày hôm qua không phải con cùng Cảnh Khu đi ra ngoài ăn cơm sao? Có lẽ là lúc chín giờ mấy, Cảnh Khu gọi điện cho ba con nói là thân thể con không thoải mái nên đưa con vào bệnh viện. Ta với ba con muốn đến bệnh viện xem con nhưng nó không cho. Nó nói có nó chăm sóc con là đủ rồi. Sau đó thì, ta với ba con lại thương lượng với nhau một chút. Hai đứa mấy ngày nay làm gì chúng ta đều nhìn thấy ở trong mắt, nên cũng muốn để cho hai người trẻ tuổi các con có khoảng trời riêng từ từ khai thông với nhau. Những lời Cảnh Khu nói ở trong điện thoại cũng làm cho chúng ta yên tâm hơn rồi, vì vậy chúng ta cũng không có đến bệnh viện. Sáng sớm hôm nay nó mới đem con từ trong bệnh viện đón ra đưa về nhà. Cái con bé này, đối với thân thể của mình một chút cũng không rõ. Thật khó khạo, may mà người con gả chính là Cảnh Khu, cũng chỉ có nó có năng lực chăm sóc con. Cái này mà đổi thành những người khác, còn không nổi điên lên sao?"

Nghe mẹ nói xong cô vẫn không hiểu gì cả, nhưng Tang Văn Cách lại có một loại dự cảm xấu: "Ý của mẹ là nói con đã đến bệnh viện? Nhưng sao con lại không biết gì cả?!"

"Làm sao mà con không biết được hả, bởi vì con té xỉu chứ sao."

Càng nói cô càng hồ đồ... "Nhưng mà, nhưng mà tại sao cho tới bây giờ con mới tỉnh lại?"

"Cái này mẹ làm sao biết được?!" Mẹ Tang bị con gái hỏi một hồi cũng thấy buồn cười, "Con muốn biết cái gì thì đi hỏi Cảnh Khu đi. Nó đang ở lầu dưới nói chuyện với ba con về con đấy!"

"Nói về con? Con thì có chuyện gì hay mà nói?" Tang Văn Cách thế nào cũng nghe không hiểu mẹ đang nói cái gì, "Mẹ ~ mẹ nói rõ ràng một chút đi! Đến tận cùng là có chuyện gì đã xảy ra với con vậy."

Mặt mẹ Tang tràn đầy yêu thương nhìn cô, đem ly sữa Tang Văn Cách đã uống sạch để qua một bên, sau đó cầm lấy một miếng bánh sandwich: "Salad sandwich đây, Cách Cách, ha ha con nhìn xem, có thấy muốn ới không?"

Tang Văn Cách đáp một tiếng, đem miếng sandwich trên tay mẹ nhận lấy, vừa định cắn một cái, đột nhiên ngây ngẩn cả người: "Mẹ... mẹ mẹ, mẹ mới vừa nói cái gì?"

"Ta biết ngay con luôn mơ mơ hồ hồ nên khẳng định là không biết gì rồi. Vậy mà ba con còn cãi với mẹ, nói cái gì mà Cách Cách là đứa thông minh nhất nữa. Ông ấy còn nói nhất định con đã sớm biết nhưng không chịu nói cho hai ông bà già này biết. Ông còn tuyên bố muốn cho con một trận nữa. Nhưng mà xem ra, lần này coi như là ông ấy nhìn lầm rồi." Mẹ Tang sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tầm mắt dịu dàng rơi vào trên bụng Tang Văn Cách, "Mẹ đã sắp làm bà ngoại, cái con bé ngốc này, mới hôm qua còn là một đứa bé bi bô tập nói, mà ngày hôm nay đã sắp sinh con rồi, thời gian qua thực mau!"

Miếng sandwich từ trên tay Tang Văn Cách rớt xuống, đôi mắt to chật chệch nhìn chăm chăm mẹ.

Mẹ Tang thấy cô tròn to mắt mà thấy buồn cười, không nhịn được đưa tay ấn ấn cái mũi cao của cô: "Nhìn hành động của con cứ như một đứa nhỏ vậy, đã sắp làm mẹ người ta rồi, sao mà còn lạnh chanh lâu lâu như vậy nữa chứ? Đúng là chỉ có Cảnh Khu mới chịu được con thôi. Nếu không phải nhờ Cảnh Khu đưa con tới bệnh viện kiểm tra, con còn muốn giấu tới khi nào hả?" Trên miệng tuy là giáo huấn con gái như vậy, nhưng từ đáy lòng mẹ Tang lại xúc động thật lâu. Con gái ngoan sắp đi lấy chồng rồi. Đứa con gái thích đeo dính lấy bà nhất, thích được bà ngồi ở đầu giường kể chuyện xưa cho nghe nhất giờ đã thật sự trưởng thành rồi, nên lập gia đình rồi! Đoạn kí ức u tối không tốt đẹp kia đã không mang đến khổ sở cho tương lai con bé, bà thật sự là cảm ơn trời đất.

"... Trình Cảnh Khu biết chuyện con mang thai rồi hả?" Điều Tang Văn Cách chú ý tới là một câu cuối cùng này.

"Đúng vậy." Mẹ Tang coi như chuyện đương nhiên mà gật đầu, "Nếu không mẹ với ba con làm sao mà biết được? Vì thế ba con còn phạt nó quỳ từ sáng sớm hôm nay đến bây giờ đó!"

"Nhưng mà đứa bé không ——"

"Tiểu Cách." Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, xuất hiện tại cửa phòng chính là Trình Cảnh Khu - người vừa thành công cắt đứt lời vừa ra đến khoe miệng của cô.

Thấy con rể tương lai tới, mẹ Tang cười hi hi đứng dậy rồi đi, đem không gian để lại cho đôi vợ chồng mới.

Tang Văn Cách nắm lấy một góc khăn trang phục nhìn Trình Cảnh Khu, cặp mắt to nháy vài lần, không dám mở miệng nói chuyện. Trình Cảnh Khu thấy bộ dáng cô như lâm đại họa, môi mỏng nâng lên một nụ cười khổ: "Tiểu Cách, em thật sự coi anh như lũ lụt thủ dử sao?" Ở đáy lòng cô, hắc hắc là một người làm người ta không chịu nổi như vậy sao. Nếu như thời gian có thể đảo ngược, hẳn quyết định sẽ không giống như ban đầu tùy ý tung hoành lưu luyến trong ong bướm bụi hoa gì nữa. Hẳn càng sẽ không nói với cô cái câu không ai có thể vĩnh viễn chỉ thích một người kia. Đáng tiếc hiện tại hối hận cũng đã muộn rồi, điều hẳn có thể làm chỉ là dùng hết sức giữ chặt cô ở trong tay, thế không buông ra.

Coi như cô không muốn, cô gãy giữa, cô muốn thoát đi, cũng không làm hấn bận tâm. Không chiếm được lòng của cô, thì giữ lấy người của cô cũng không tồi. "Anh cũng không có nói muốn em bỏ đứa bé này, sao em lại sợ anh đến như vậy chứ?" Hấn cúi đầu hỏi, nghe giống như là đang hỏi Tang Văn Cách, nhưng giọng nói lại giống như đang tự hỏi chính mình. Đúng vậy, hấn đã rất độ lượng rồi, tại sao cô lại còn sợ hấn, bài xích hấn như vậy chứ? Trên thế giới này rõ ràng sẽ không có ai có thể yêu cô hơn hấn, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165

Con nói đứa bé này là của ai?

Bỏ đi, thì ra hấn đã từng nghĩ như vậy sao?

Tang Văn Cách lập tức che bụng của mình, trưng ra khuôn mặt đề phòng. Tim của cô đập càng nhanh hơn. Tròng mắt sáng trong chăm chú dõi theo từng chuyển động của Trình Cảnh Khu, tựa như hấn là một kho thuốc nổ di động vậy, một khi hấn đến gần, cô sẽ bị tan xương nát thịt, không được toàn thây. "Anh đừng hòng tổn thương con tôi."

"Anh sao có thể làm con em bị thương tổn chứ?" Trình Cảnh Khu cười khẽ, "Con của em, tương lai cũng sẽ là con của anh. Anh chỉ muốn bảo đảm cái tên Hùng Thần Giai kia sẽ không tái xuất hiện là được rồi, còn đứa bé... Anh có thể nhìn." Chỉ cần không uy hiếp đến hấn, mọi thứ cô thích hấn đều có thể tiếp nhận.

"Con của tôi chính là con của tôi. Đây là đứa con của tôi và Gấu, không có quan hệ gì với anh!" Tang Văn Cách nhớ tới lời Dương Ngao nói lúc trước là Gấu vẫn bình an vô sự. Đôi mắt long lanh hơi mê muội một chút, nhưng bất kể có gì đi nữa thì cũng không còn quan trọng nữa. Cô sẽ không để cho con của mình không thấy được cha ruột của nó, lại càng không muốn để Gấu và cô cả đời này cũng không thể ở chung một chỗ với nhau! "Tôi sẽ không gả cho anh, coi như —— coi như anh có muốn đem bí mật kia nói ra cũng không sao. Dù sao tôi cũng đã quyết định rồi, anh không uy hiếp được tôi nữa đâu!" Cô dừng cảm nhìn thẳng vào cặp mắt không biến sắc của Trình Cảnh Khu, cảm thấy ánh mắt hấn tỉnh mạch lạnh như băng, và lại quyết khó dò làm tìm người ta bằng giá.

Nghe cô nói, Trình Cảnh Khu lại đột nhiên cười lên. Hấn cười thật sự, mặc dù trầm thấp khàn khàn, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng, cúi đầu, cười liên tục, thủy chung chưa từng ngừng cười. Hấn cười đến vô cùng kỳ quái, hấn cúi đầu, Tang Văn Cách không thấy được mặt của hấn, nhưng cô lại có thể nhìn thấy đáy lòng âm u lạnh như băng tới cực điểm của hấn. "Cái gì? Uy hiếp? Trong lòng Tiểu Cách thực sự nghĩ về anh như vậy sao?" Hấn từng bước từng bước tới gần, bàn tay có lực từ từ đặt lên mu bàn tay Tang Văn Cách, không để ý sự gãy giữa của cô mà đẩy cô cùng té lên chiếc giường mềm mại. Gò má hai người gần sát với nhau, hô hấp giao hòa với nhau, chỉ cần hể mỗi ra nói chuyện, Tang Văn Cách sẽ đứng phắt bờ môi của hấn ngay!

"Em gạt anh có người đàn ông khác, anh không tức giận, càng không có trách em. Anh thậm chí còn nguyện ý coi đứa bé này như con ruột của mình mà đổi đổi, chỉ cần em rời khỏi người đàn ông kia, chỉ cần em ngoan ngoãn ở yên bên cạnh anh. Chúng ta sẽ có thể mãi mãi giống như trước kia. Nhưng tại sao tiểu Cách em lại muốn cự tuyệt anh chứ?"

Ngón tay của hấn bắt đầu di chuyển ở trên khuôn mặt Tang Văn Cách, tròng mắt âm u đen nhánh lay động đến ngay cả hấn cũng không hiểu rõ ánh sáng bị ai từ trong đôi mắt mình phát ra. "Thân thể này của em cho tới bây giờ đều chưa từng thuộc về anh. Bảy năm trước không thuộc về anh, bảy năm sau cũng chưa từng thuộc về anh. Em đem thân thể hiến dâng cho người khác, tâm cũng hiến dâng cho người khác, vậy còn anh thì sao? Em chuẩn bị để lại cái gì cho anh? Bây giờ em có đứa bé, nhưng buồn cười nhất chính là đứa nhỏ này vẫn như cũ không phải của anh. Tiểu Cách, rốt cuộc em còn muốn anh phải làm gì nữa? Em có phải muốn thấy anh bởi vì em mà điên cuồng không thể tự kiểm chế hay không? Hay là em muốn xem trong lòng anh có phải một chút cảm giác cũng không có hay không, đúng chứ? Giữa chúng ta có gần ba mươi năm tình cảm, tại sao Hùng Thần Giai chỉ dùng không tới hai năm thời gian là có thể có được em, mà anh lại chỉ có thể nhìn em một ngày lại một ngày cách anh càng ngày càng xa hơn?"

"Cái này mà công bằng sao?"

Trình Cảnh Khu chợt cười khẽ lên, trong đôi mắt đen của hấn tựa hồ có chút hơi nước nháy động: "Có lúc anh thực sự rất muốn giết chết em cho rồi. Giết em rồi anh sẽ khỏi phải nhớ tới em hay quan tâm em ngày đêm nữa, và cũng sẽ không làm anh cảm thấy đau đến tận xương cốt như vậy. Mà cũng là làm cho anh sớm yên lòng một chút, không cần phải suy nghĩ xem có phải em ngủ không ngon, hay có bị ai khi dễ, hay em có ăn món không dinh dưỡng gì không, ở một mình em có sợ hay không. Anh sẽ có thể an tâm đi về phía trước, không nhìn về hai bên nữa. Tiểu Cách, đòi anh coi như là đã bị hủy ở trên tay em rồi. Ban đầu là anh sai lầm để cho em từng ngày từng ngày càng không muốn gặp anh, nhưng bây giờ anh thực sự muốn sửa sai. Em không

muốn cũng không thể được. Nếu không thể đẩy em ra khỏi đáy lòng mình, vậy thì anh dù có chết cũng sẽ giữ chặt em trong tay anh. Ai cũng đừng nghĩ giành em với anh."

Thấy Tang Văn Cách sợ ngây người, hắn đột nhiên cười càng sâu hơn —— nụ cười kia vừa thâm sâu lại vừa lạnh, nhưng bị đóng băng cũng chỉ có một người là hắn. Lời thề thời niên thiếu sớm đã theo gió bay đi phai nhòa rồi. Hắn vốn cho là mình thật sự có thể không quan tâm đến, nhưng sau khi để Tang Văn Cách đi hắn mới phát giác ra hắn thật sự dễ tâm. Đáng tiếc cô đã đi quá xa, mặc cho hắn đuổi theo thế nào cũng đều là phí công vô ích. Phương pháp duy nhất, chính là bắt lấy những thứ cô coi trọng dọc đường, chặt chẽ nắm lấy, để kéo dài bước chân của cô. Sau đó giống như là tự nguyện giăng ra cuốn lấy cô, không bao giờ để cho cô có cơ hội rời khỏi nữa.

Tang Văn Cách thờ hồn hèn nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi giương lên, giống như là sắp chết đến nơi vậy, nhưng từ đầu chí cuối ánh mắt của cô cũng không thư giãn một chút nào.

Cho đến khi Trình Cảnh Khu buông lỏng rồi ôm cô ngồi dậy, cô mới hít thật sâu thở ra một hơi: "Anh thật sự nghe không hiểu tôi đang nói cái gì sao? Chuyện lúc trước cũng đã là quá khứ qua đi rất lâu rất lâu rồi. Nó lâu đến nỗi tôi cũng không có ý định nhớ lại nữa. Dù sao đối với tôi mà nói... Đã không có cái gì quan trọng hơn việc bây giờ tôi yêu Hùng Thần Giai. Cũng như việc tôi rất cao hứng có thể sinh hạ một đứa bé thuộc về tôi và anh ấy. Anh ấy là lưu manh thô lỗ cũng tốt, hay là người vô dụng vô năng cũng được. Ở đáy lòng tôi, anh ấy chính là người tốt nhất thích hợp nhất với tôi, còn anh thì đã là quá khứ của tôi rồi. Bây giờ anh hối hận, anh nghĩ muốn bù đắp, anh nghĩ muốn cứu vãn, vậy tại sao anh không hỏi xem tôi có nguyện ý tiếp nhận hay không? Trình Cảnh Khu, tôi đã từng rất yêu mến anh và rất thích anh, muốn thích anh từ lúc còn trẻ cho đến khi già đi. Nhưng mà bây giờ không còn như vậy nữa. Tôi thích anh, nhưng mà người tôi yêu lại là một người khác. Tôi thật lòng muốn cùng Hùng Thần Giai ở chung một chỗ, thật sự anh không thể bỏ qua cho chúng tôi sao?"

Trình Cảnh Khu nhìn đôi mắt xinh đẹp chảy nước mắt, trái tim giống như là bị cái gì ghim vào vậy. Đáy lòng tan nát thật đau, đau đến ngay cả hô hấp hắn thậm chí cũng đã quên.

Đầu ngón tay ấm áp chạm đến khuôn mặt Tang Văn Cách. Hắn lau nước mắt cho cô —— giống như khi còn bé mỗi lần cô té lăn trên đất cô đều sẽ khóc nhè, sau đó hắn sẽ đi tới dịu dàng tỉ mỉ an ủi cô vậy. "Anh bỏ qua cho em, còn anh? Ai sẽ bỏ qua cho anh đây? Chúng ta sẽ ở cùng nhau. Không cần biết em yêu ai, cuối cùng người có thể cùng em đứng chung một chỗ nhất định chỉ có anh."

"Rốt cuộc anh muốn làm gì, anh điên thật rồi sao?!" Tang Văn Cách cũng không chịu được nữa rồi, "Dùng đại não của anh mà suy nghĩ thật kỹ xem, anh có chấp nhận vậy rốt cuộc để có thể có được cái gì?!"

"Anh chỉ muốn có được em." Trình Cảnh Khu bỗng dừng cầm bàn tay mảnh khảnh của cô, ngăn lại tâm tình hơi có vẻ kích động của Tang Văn Cách. Đôi mắt đen lạnh lạnh nhìn về phía bụng của cô, "Tĩnh táo một chút, đừng dọa đến đứa bé."

"Đây không phải là con của anh!" Tang Văn Cách cúi đầu găm thét. "Ba nó không phải là anh!"

"Coi như không phải của anh, thì sau này cũng sẽ biến thành của anh thôi. Bao gồm cả em." Trình Cảnh Khu dường như hoàn toàn không thể bị lay chuyển được. Hắn vẫn là bình tâm tĩnh khí, nắm tay của cô không thả ra. "Hùng Thần Giai sẽ vĩnh viễn chỉ là quá khứ của em. Mà tương lai của em nhất định sẽ là của anh. Anh chấp nhận lưu lại một chút hoài niệm của em về hắn. Dù sao có đứa bé này, em cũng sẽ không bỏ trốn hoặc là tìm đến cái chết... hay là làm cái việc ngốc nghếch gì đó, đúng không? Anh sẽ rất yêu rất yêu đứa bé này, so với yêu đám con mình sau này sẽ càng nhiều hơn. Khi đó, anh thật sự muốn xem tiểu Cách em có dũng khí mở miệng nói cho nó biết ba của nó thật ra không phải anh mà là một kẻ bị kết án tử hình vì tội cường bức hay không." Môi mông toét ra một nụ cười như có như không, "A, lúc đó nhất định sẽ rất thú vị, đúng không?"

Cánh môi Tang Văn Cách bắt đầu run rẩy kịch liệt. Cô tựa như không dám tin nhìn chằm chằm Trình Cảnh Khu, quả thật không dám tin tưởng những gì mình mới nghe được.

Đang lúc cô mở miệng muốn nói chuyện, một tiếng rống giận đột nhiên truyền vào: "Hai người đang nói cái gì hả?!"

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166

Cậu là cái tên tội phạm cường gian kia

Thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên làm Tang Văn Cách hoảng hồn. Cô lập tức quay đầu nhìn về phía cửa phòng ngủ, thấy ba Tang đang bưng một cái khay trên tay. Phía trên khay có vài loại trái cây đã gọt vỏ, nhưng lúc này cái khay đã rơi xuống mặt đất. Mấy thứ trái cây gọt vỏ trơn bóng nằm rải rác đầy trên đất. Nhưng mà, không ai có tâm tình đi quan tâm đến những thứ trái cây đó. Tang Văn Cách "vọt" một cái đứng lên, cô không dám nhìn khuôn mặt tức giận và mang đầy thất vọng của ba.

Trình Cảnh Khu đi về phía ba Tang: "Ba ——"

"Cậu bây giờ đừng nói gì cả." Ba Tang đột nhiên quát ra một câu như vậy, làm cho Tang Văn Cách lẫn Trình Cảnh Khu đều sững sờ. Thấy Trình Cảnh

Khu vẫn đứng yên tại chỗ, ba Tang lại gầm thét: "Không nghe thấy lời của tôi sao?! Cậu bây giờ rời khỏi Tang Gia ngay cho tôi!"

"Ba ——"

Ba Tang lại một lần nữa cắt đứt lời Trình Cảnh Khu, ông dùng cặp mắt sắc lạnh như chim Ưng nhìn thẳng hấn nói: "Tôi lập lại một lần nữa, mau đi khỏi đây cho tôi!"

"... Vâng" Trình Cảnh Khu thông minh lựa chọn nghe theo. Hắn đi tới cửa, rồi đột nhiên quay đầu lại nói, "Ba, chuyện này không liên quan đến tiểu Cách, xin ngài đừng trách phạt cô ấy. Còn nữa, hiện tại thân thể cô ấy không tốt, nếu như có thể, kính xin ba bình tĩnh một chút. Bất kể cuối cùng quyết định của ngài là cái gì, con cũng nhất định sẽ cưới tiểu Cách. Cho nên —— con sẽ quay trở lại." Nói xong hắn liền nhìn Tang Văn Cách thật sâu một cái, trong lòng hắn biết đây là yêu cầu của một người ba đang bị phẫn. Hắn... Bây giờ còn chưa phải người nhà họ Tang. Chuyện của họ Tang, ba Tang chắc chắn sẽ không chấp thuận cho hắn xen vào. Thay vì cứ cố gắng phải nhúng tay vào làm cho ba Tang càng thêm giận dữ nổi trận lôi đình, chẳng bằng hắn rời đi để cho ông tự mình xử lý. Dù sao thì tiểu Cách cũng vẫn là hòn ngọc quý trên tay ông, hiện tại cô lại đang mang thai. Bất luận như thế nào, ba Tang cũng sẽ không làm gì quá mức, nhiều lắm là giống như khi còn bé mỗi khi cô làm việc gì sai – ông sẽ mắng to một chút rồi liền bỏ qua.

Mẹ Tang cũng bị tiếng gào thét trên lầu làm cho sợ hết hồn, vội vàng lau tay đi lên. Vừa lúc thấy Trình Cảnh Khu, bà lo âu hỏi: "Thế nào rồi Cảnh Khu? Lão già lại tức giận cái gì hay sao vậy?" Thật là lạ, hiếm khi thấy ông ấy rống to với con gái như vậy.

Trình Cảnh Khu chỉ lễ độ khẽ cúi chào một cái, nhưng không có trả lời vấn đề của mẹ Tang: "Mẹ, con đi trước, tối nay con sẽ trở lại. Còn một việc nữa —— xin mẹ trấn an ba một chút, và chăm sóc thật tốt cho tiểu Cách. Hai người bọn họ đều là người bướng bỉnh, trừ mẹ ra không ai có thể kiềm chế được họ."

"Ách —— mẹ biết rồi." Nhìn người con rề chừa mực càng đi thì càng xa, còn mẹ Tang thì vẫn như tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

Đi lên lầu, bà phát hiện con gái đang quỳ gối trước mặt chồng mình. Bà đau lòng vội vàng đi lên đỡ con đứng dậy, nhưng Tang Văn Cách lại liều mạng không chịu. Ba Tang thấy bà đến nói chuyện, sắc mặt khá hơn một chút, nhưng vẫn còn giận dữ: "Nhìn con gái tốt của chúng ta đi! Quả thực là bại hoại gia phong nhà họ Tang chúng ta mà! Chưa kết hôn mà có con thì không nói làm gì. Mà đứa nhỏ này còn không biết là của tên đàn ông nào nữa chứ!" Càng nghĩ càng giận, bảo bối ông nâng ở trong lòng bàn tay cứ nhiên lại dám làm chuyện không có đạo đức như vậy. Những điều nhiều năm qua ông dạy cô đều quên sạch rồi sao!

"Ông nói cái gì?" Mẹ Tang sùng sốt, ngay sau đó thân thể liền xụi lơ ngồi bệt xuống đất, "Cách Cách, ba con ông ấy —— điều ba con nói là thật sao? Con, con... Đứa bé này —— không phải của Cảnh Khu sao?!"

Mặt Tang Văn Cách tràn đầy áy náy nhìn mẹ: "Thật xin lỗi, mẹ."

"Đứa nhỏ ngọc, nói thật xin lỗi cái gì." Mẹ Tang ôm con gái vào lòng, trừng mắt nhìn chồng, "Ông để con gái quỳ hay lắm. Dù sao đứa bé này không phải cháu của lão Trình, không phải của con rề chừa của ông, nên trong lòng ông thấy không thoải mái, cũng không muốn đứa cháu ngoại này nữa phải không? Ba tháng đầu mang thai chỉ không cẩn thận một chút cũng rất dễ trở thành sinh non, ông —— trong lòng ông ác như vậy sao!"

Bị vợ mắng như vậy, mặt ba Tang rõ ràng không nhịn được nữa, ông phẫn nộ xoay mặt sang chỗ khác: "Còn không nhanh đứng lên."

"Cám ơn ba." Lúc này Tang Văn Cách mới nương theo mẹ đỡ đứng lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cúi xuống, giống như khi còn bé làm sai chuyện gì. Lúc ba Tang muốn trừng phạt cô, biểu tình cô cũng giống y như bây giờ.

Thấy cô làm bộ đáng này, ba Tang cũng bình tâm lại một chút. Ông đã tức giận thật lâu, rốt cuộc thở dài một cái: "Ba đã lớn tuổi, rốt cuộc cũng không biết những người tuổi trẻ các con suy nghĩ gì nữa. Tìm một ngày tốt nhanh kết hôn đi, cũng đỡ cho ta và mẹ con bớt lo. Bụng to rồi mới kết hôn đối với danh dự nhà gái cũng không tốt."

Mất to bỗng dưng chợt lóe, Tang Văn Cách ngập ngừng mở miệng: "Con, con không lấy Trình Cảnh Khu."

Giọng nói của cô cực cực nhỏ, nhưng ba Tang vẫn nghe rất rõ ràng. Ông trừng mắt hổ, lập tức lại nổi giận nữa: "Mày không gả cho nó?! Vậy mày muốn gả cho ai?!"

Những lời cứng rắn này vừa thốt ra, Tang Văn Cách còn chưa kịp trả lời, từ cửa liền truyền tới một tông giọng oang oang như sấm không kém gì ba Tang rống lên một tiếng: "Đương nhiên là gả cho con!"

Tiếng này...

Tang Văn Cách lập tức nhìn về phía cửa, quả nhiên có một bạn gấu —— ách, là một người đứng ở nơi đó. Người nọ thấy Tang Văn Cách nhìn hắn, hắn liền ngoác miệng toét ra một hàm răng trắng sáng, cười đến vô cùng chói mắt: "Công chúa ~ nhanh đến đây đi ~"

Cô chớp chớp mắt vài lần. Cô không dám xác nhận người mình nhìn thấy rốt cuộc là người thật hay là ảo giác. Bàn tay nhỏ bé dụi mắt mấy cái, sau đó lại tỉ mỉ nhìn lại. Đợi đến khi cô phát hiện đó là người thật, cả người cô cũng ngây ngốc ra. Hùng Thần Giai bắt đầu đi nhìn cô, đưa đôi tay ra, nhìn về phía cô cười.

Tang Văn Cách lập tức mím môi lại, ánh mắt như nước long lanh mờ hồ tràn đầy lệ quang. Sau đó, ba Tang cũng chỉ biết trơ mắt nhìn con gái bảo bối của mình chạy vào lòng một người đàn ông khác trước mắt mình. Mắt ông trừng còn lớn hơn cái chuông đồng, tay nắm thành quả đấm, hận không thể

đem cái con gấu đang ôm con gái mình đánh cho nhừ tử. Nhưng mà —— sao ông thấy người này nhìn rất quen mắt vậy nhỉ?! Ba Tang nghi ngờ nheo mắt lại, nhìn đầu gấu kia một chút, rồi lại quay sang nhìn vợ mình. Ông liền thấy mẹ Tang đang cau mày lại, sau khi cùng với bà trao đổi ánh mắt, ông lại tỉ mỉ suy nghĩ tới đầu gấu đang đứng ở cửa kia.

Hùng Thần Giai ôm lấy Tang Văn Cách thật chặt, trong lòng mắt đen tràn đầy ý cười: "Hắc, em chạy nhanh như vậy, coi chừng làm bị thương đến gấu con của chúng ta đấy."

Nghe giọng của hắn, trong nhất thời Tang Văn Cách vừa muốn khóc vừa muốn cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra biểu tình rất xúc động. Một hồi lâu sau, cô mới ổn định xong tâm tình kích động của mình mà hỏi: "Gấu... anh thật sự không sao chứ? Làm sao anh ra ngoài được?" Tay nhỏ bé nắm lấy Hùng Thần Giai rồi liền sờ khắp trên dưới hắn, giống như là đang xác định xem hắn có bị thương hay không vậy.

Cô vừa sờ, bàn gấu nào đó liền cảm thấy cả người như bị lửa đục cuồn đốt, hận không thể lập tức đè cô xuống —— à mà nếu như chung quanh không có những người khác kia. Hắn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách, thấp giọng nói: "Chuyện đó sau này anh sẽ nói cho em biết. Trước hết để cho anh chào ba mẹ vợ tương lai có được không?" Dứt lời, hắn liền khề hôn ở trên má cô một cái.

Khuôn mặt nhỏ của Tang Văn Cách liền đỏ lên. lúc này cô mới ý thức được ba mẹ cũng đang ở đây, nên vội vàng lôi kéo Hùng Thần Giai đi tới trước mặt bọn họ. Đầu cúi thật thấp, ngập ngừng mở miệng muốn nói, nhưng cánh môi động mấy cái, rốt cuộc cũng không dám nói gì.

Ngược lại Hùng Thần Giai thì đem miệng cười toét đến sau tai: "Ba mẹ, hai người mạnh khỏe."

Mấy đường hắc tuyến trong nháy mắt vạch xuống trên trán Tang Văn Cách, đầu gấu này... Tự nhiên dữ vậy a ~

Hai vợ chồng Tang Gia cùng nhau nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai. Hai người ai cũng không lên tiếng, cũng không biết đã trải qua bao lâu, chỉ nghe thấy ba Tang gầm thét một tiếng: "Mày là cái tên tội phạm cường gian đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167

Cứu vãn dư âm

Thấy ba mình kích động nhảy lên chỉ vào mũi Hùng Thần Giai mà tức miệng mắng to, trán Tang Văn Cách lại xuất hiện thêm ba bốn vạch đen nữa. Cô vừa định mở miệng nói chuyện, Hùng Thần Giai đã dắt tay cô đi tới.

Cô không biết hắn muốn làm cái gì, vợ chồng Tang Gia cũng không biết, nhưng khổ người đầu gấu này thật sự là quá lớn. Cho dù hắn có ý tốt, nhưng cả người đều là bắp thịt chằng chịt mà mặt mày lại còn lộ ra vẻ hung thần ác sát nữa, cho nên lòng ba Tang vẫn luôn tràn đầy đề phòng nhìn chăm chăm hắn. trong đôi mắt quả thật còn có khả năng có thể bắn ra đạn. Thế mà Hùng Thần Giai da dày thịt béo lại lo dềnh không để ý, ông chỉ thấy hắn dắt Tang Văn Cách đi, nhưng cố ý đi chậm lại để phối hợp bước chân của cô. Cuối cùng đi tới trước mặt hai vợ chồng Tang gia, lòng mày cau lại, ba Tang lập tức làm ra tư thế phòng bị —— khi còn trẻ trong bộ đội ông nổi danh là cao thủ tấn công, một con gấu như vậy ông còn không để ở trong mắt.

Nhưng ông đâu biết người ta không phải muốn cùng ông đánh nhau, mà là —— trực tiếp quỳ xuống!

Cái quỳ này xem như đã thành công đem ba Tang và mọi người dọa đến sững sờ hốt hoảng, trong đó đặc biệt là ba Tang. Ông là người bị rung động lớn nhất. Ông đã làm xong công tác chuẩn bị tác chiến hết rồi, thế nhưng kết quả là cái tên đáng ghét mặt mũi như đại ca xã hội đen này lại quỳ xuống trước mặt hắn sao?! Từ trước đến giờ mặt ông luôn nghiêm túc bình tĩnh nhưng bây giờ lại không tự chủ được để lộ ra thần sắc kinh ngạc. Mà, bề ngoài hung ác của Hùng Thần Giai lại càng làm cho mẹ Tang hút một hơi khí tức, tay phải vỗ vỗ lồng ngực của mình để bình ổn bản thân vì tức quá mức mà nhịp tim đập thật kịch liệt. Ánh mắt liếc lên người con gái đang bị người đàn ông này nắm. Trong nháy mắt bà quên cả sợ, duỗi tay ra, thừa dịp Hùng Thần Giai cùng Tang Văn Cách không chú ý, đem con gái kéo đến bên cạnh. Sau khi giữ lấy thật chặt, bà nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai giống như là nhìn chăm chăm một quả bom hẹn giờ. "Anh đang muốn làm cái gì hả?!"

Hắn muốn làm cái gì ư?!

Hùng Thần Giai cười khò —— hắn cho là hắn đã biểu hiện ra vô cùng rõ ràng rồi chứ! "Mẹ ——"

"Anh đừng gọi tôi là mẹ." Mẹ Tang lập tức cắt đứt lời hắn, "Tôi không có con trai lớn như vậy!"

"... Mẹ vợ." Hùng Thần Giai phục tùng nghe theo bà, thay đổi cách xưng hô. Toét miệng rộng ra cười, hàm răng sáng trắng bày ra trong lúc nháy mắt tìm kiếm ánh mắt Tang Văn Cách, "Con tên là Hùng Thần Giai, là ——"

"Tôi biết rõ anh là ai rồi!" Mẹ Tang lại cắt lời hắn lần nữa. Bà lại nắm tay con gái chặt hơn, giống như là chỉ sợ con gái sẽ bị cướp đi vậy, "Anh là tên tội phạm cường gian bảy năm trước, làm sao anh có thể thoát ra được hả? Anh không phải đã chết rồi sao?!" Đối với kẻ có thể nói là phá hủy cả đời con gái mình này, mẹ Tang đối với hắn tuyệt đối là hận thấu xương tận tủy. Bình thường bà là người dịu dàng dễ nói chuyện, nhưng lúc đối mặt với kẻ làm

thương tổn con gái mình thì bà cũng có loại hận ý muốn đem hấn đi róc xương lóc thịt.

"Con ——"

Hấn còn chưa nói kịp, giọng nói của ba Tang uy nghiêm lạnh như băng cũng đã truyền tới. Chỉ là, lời kia không phải nói với hấn mà là nói với Tang Văn Cách: "Cách Cách, con đừng nói cho ta với mẹ con biết, đứa bé là của tên tội phạm cường gian này đây!" Ông giận tới cực điểm nhưng ngược lại không gầm thét, từng lời nói ra thế mà đều có khí phách, giống như một chùy thủ nặng ngàn cân nện vào lòng Tang Văn Cách vậy.

"... Vâng" cô im lặng một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Hai vợ chồng Tang Gia nhất thời lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Mẹ Tang càng thêm nóng lòng trực tiếp lôi kéo tay Tang Văn Cách hỏi: "Là người này lại tới đây đưa với con đúng không? Cách Cách con không muốn, mà là do con bị hấn hiếp bách đúng không?" Nếu đúng thật như vậy, lần này coi như liều mạng trên danh dự nhà họ Tang, bà cũng không buông tha cho người đàn ông này!

Tang Văn Cách quay đầu nhìn mẹ Tang một cái, sau đó lại dùng ánh mắt ẩn chứa hơi nước dòi về phía ba. Cô thấy mặc dù ông đang nghiêm mặt, nhưng trong mắt vẫn là tràn đầy mong đợi. Trong lòng cô không khỏi đau xót, sau đó cúi đầu, nước mắt "lộp bộp" một tiếng nhỏ xuống sàn nhà: "Không phải. Con... Con..." Cô cứ "Con" thật lâu, mà cái gì cũng không nói ra được.

Nhưng thái độ phủ nhận này của cô cũng đã đủ để cho một người thông minh như ba Tang thấu hiểu hàm ý ẩn dấu trong đó. Ông khàn giọng hỏi: "Người đàn ông trong lòng mà hôm qua Cách Cách đề cập với ba, chính là cái tên này sao?"

Tay nhỏ bé rụt lại hạ xuống, Tang Văn Cách từ từ nâng đầu lên. Nhìn về phía Hùng Thần Giai, thấy hấn đang nhìn mình, sau đó cô mới chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy, ba."

"Cách Cách... Con có biết con đang nói gì không?" Ba Tang thở dài một cái. Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, chỉ cần là điều con gái cùng vợ thích, ông dù có ghét hay nhìn lại không vừa mắt đi nữa cũng sẽ miễn cưỡng cố gắng tiếp nhận. Con gấu trước mắt này —— à không là người này đáng đáp so với cọng lông chân của Trình Cảnh Khu cũng không bằng, rõ ràng hấn ta còn là một tên tội phạm nữa chứ! Con gái của ông, thế mà không muốn lựa chọn một người đàn ông khắp mọi mặt đều ưu tú tuyệt luân như Trình Cảnh Khu, lại muốn nhảy vào lòng một con gấu. Tên đầu gấu này còn là kẻ đã từng gây cho cô tổn thương sâu nhất nữa chứ! Coi như là cô thích, cô nguyện ý đi nữa, nhưng còn người làm cha mẹ thì sao? Muốn họ chấp nhận cái tên từng để cho con gái mình chịu nỗi khổ giam cầm này là chuyện không thể nào!

"Người này là tội phạm! Ta không biết hấn làm thế nào để trốn ra khỏi tù, nhưng còn sau này thì sao? Hai người sống qua ngày thế nào? Chẳng lẽ muốn cả đời phải lo lắng sợ hãi sao? Hấn có thể cho con một cuộc hôn nhân mỹ mãn tốt đẹp sao? Cách Cách, tình yêu không phải là tất cả." Ông khó khăn nói ra. Ông cũng chỉ mong đợi có thể làm cho con gái hồi tâm chuyển ý.

Mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, Tang Văn Cách đang chuẩn bị trả lời, Hùng Thần Giai đã nhanh hơn cô một bước —— khuôn mặt tục tũn phóng khoáng hiếm khi thấy được vẻ mặt đầy nghiêm túc trầm ổn như lúc này, hoàn toàn không giống như là hấn thường ngày. "Ba vợ, có thể để cho con nói mấy câu không ạ?"

Ba Tang liếc hấn một cái, vừa định cự tuyệt, nhưng thấy con gái mở to mắt cầu xin nhìn mình, tâm cứng rắn trong nháy mắt cũng liền mềm nhũn: "Nói đi."

"Chuyện bảy năm trước chính xác là con không đúng, con đã hiểu rõ con sai rồi." Hùng Thần Giai thẳng lưng quỳ trên mặt đất, ngũ quang tục tũn lại cho thấy một loại hào khí ngập trời. Loại hào khí này làm cho ba Tang vốn đang dùng ánh mắt miệt thị nhìn hấn cũng đột nhiên trở nên thâm trầm và tràn đầy ý muốn tìm hiểu. "Trước kia là do con quá ngây thơ. Con thích công chúa, rồi lại tự ti mình không xứng với cô ấy, muốn lấy can đảm thổ lộ với cô ấy nhưng lại sợ bị cự tuyệt sẽ không chịu nổi. Con lại thấy Trình Cảnh Khu đối với cô ấy tốt như vậy, cho nên mới phạm vào sai lầm lớn đó. Nhưng hiện tại không giống với trước đây!" Hấn nhìn thẳng vào cặp mắt sắc bén của ba Tang, thần sắc trên mặt lại vô cùng kiên định nói: "Con có tự tin có thể cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc yên ổn, tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy phải chịu một chút khổ sở nào! Về phần thân phận của con bây giờ, cũng xin ngài yên tâm, đã không sao rồi. Sẽ không có ai có thể tới bắt con bỏ tù nữa đâu. Mặc dù con thật sự đã phạm sai lầm, nhưng mà..." Hấn từ từ nhìn về phía Tang Văn Cách, "Con yêu cô ấy, cho nên con không thể chết được." Hấn muốn sống cùng công chúa của hấn, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản được hấn.

"Gấu." Tang Văn Cách lẩm bẩm hô tên Hùng Thần Giai, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, đáy mắt lại lóe nước mắt.

Đây là một người đàn ông có thể gánh vác!

Ba Tang nheo mắt lại, hỏi: "Tôi hỏi cậu mấy vấn đề, cậu phải trả lời cho tôi hài lòng, chuyện này mới coi như có thể cứu vãn được, có thể không?"

Hùng Thần Giai thẳng người đáp: "Có thể."

"Vấn đề thứ nhất." Ba Tang bước đi thông thả đến bên giường ngồi xuống, "Bảy năm trước cậu là người gọi điện thoại cho Cảnh Khu, muốn hấn đến đón Cách Cách về nhà, đúng chứ?"

"Đúng ạ."

"Tại sao vậy?" Ánh mắt ba Tang sắc bén giống như có thể nhìn thấu tất cả. "Không phải là cậu vô cùng thích Cách Cách sao? Tại sao muốn thả cho nó đi?"

"Bởi vì cô ấy tuyệt không muốn ở chung một chỗ với con." Hùng Thần Giai từ từ đáp lời, "Nếu như con cứ giam cô ấy lại, cô ấy sẽ chết."

"Vậy thì tại sao một năm sau cậu mới thả nó đi?" Ba Tang liếc mắt nhìn con gái, thấy cô căng thẳng nhìn Hùng Thần Giai chăm chú, nhưng lại hoàn toàn chưa nhìn tới ba mình dù là một con mắt. Trong lòng ông nhất thời đối với Hùng Thần Giai càng có thêm nhiều khó chịu. "Một năm đó chẳng lẽ cậu cũng không có ý thức được con bé không thích ở chung một chỗ với cậu sao? Hay là nói — những thứ này đều là do cậu lấy cớ?"

Ông hỏi quá sắc bén, sắc bén đến mức Tang Văn Cách cũng cảm thấy bất mãn mà liếc mắt tới nhìn.

Bear: anh gấu đang nắn ni ba mẹ vợ nên mình để ảnh xưng 'con' cho nhỏ nhẹ nha các cô ^^ còn khi lấy dc vợ rồi anh có lời bản chất thô lỗ mà xưng hô khác là chuyện khác nha các cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167

Chân tướng (thượng)

Bị con gái trừng như vậy, ba Tang liền sinh ra uất ức và giận dữ, cho nên ông nhìn Hùng Thần Giai thế nào cũng không vừa mắt. Ông chỉ hận không thể lập tức moi ra vô số khuyết điểm từ trên người hắn: "Sao cậu không trả lời? Tôi đã đợi cậu đủ lâu rồi đấy. Đây chính là thái độ cậu nói chuyện với trưởng bối sao?"

Hùng Thần Giai đầu tiên là cúi thấp đầu một chút, sau đó mới đáp: "Không phải... từ lúc mới bắt đầu con đã biết rõ cô ấy sẽ không thích con, nhưng mà tóm lại — chưa từng thử qua thì con không cam lòng." Hắn nhìn Tang Văn Cách, từ sâu trong đáy mắt của hắn thật âm áp giống như là có vô số ánh nắng mặt trời chiếu rọi vậy. "Cho đến một lần kia cô ấy thừa dịp lúc con không có mặt mà bỏ chạy, con mới biết có vài việc thật sự không cách nào cưỡng cầu được. Thật ra thì con cũng rất muốn ích kỷ một chút. Thay vì làm bộ như hối cải thả cô ấy đi, thì chi bằng liều chết mà khẳng khái một mực nhốt cô ấy lại. Nếu như vậy thì dù cô ấy không thích con, nhưng con có thể mỗi ngày đều được nhìn thấy cô ấy. Con, con thật sự không muốn để cô ấy đi, chỉ muốn đem cô ấy giữ chặt ở bên người mình."

Tang Văn Cách cúi thấp mặt không nói gì, đôi tay cũng đang hơi hơi run rẩy.

Ba Tang ngập ngừng một chút: "... Vậy bây giờ thì sao? Tôi không biết lúc trước cậu trốn khỏi tù như thế nào, nhưng nếu thật vất vả trốn được rồi thì tại sao lại muốn quay về đây làm gì? Thành phố S này đối với cậu mà nói có thể là chỗ nguy hiểm nhất, chẳng lẽ cậu không biết sao? Hơn nữa, trước kia cậu đã biết Cách Cách không thích cậu, như vậy còn hiện tại thì sao? Bây giờ cậu đã có thể xác định con bé thích cậu rồi hả?" Tang Văn Cách là con gái của ông, mắt nhìn người sao có thể kém như vậy chứ!

Ông già thì sống chết không chịu thừa nhận mà bỏ xuống thành kiến lúc đầu, còn đầu gấu dường như cũng cố chấp kiên trì. Cái loại nhiệt tình cùng kích động mà bất chấp tất cả của hắn bây giờ, giống y như ông lúc còn trẻ ... thật là giống mà!

"A." Hùng Thần Giai đáp một tiếng, ánh mắt từ đầu đến cuối cũng không có rời khỏi Tang Văn Cách. Hắn cúi đầu thì thầm: "Nguy hiểm hơn nữa cũng phải trở lại, bởi vì có cô ấy ở đây. Hơn nữa... Cho dù cô ấy không thích con, lần này trở về con nhất quyết phải có được lòng của cô ấy. Tuy thật vất vả..." Thật vất vả mới từ trong bóng tối chém giết đầm máu tươi mà bỏ ra ngoài, chỉ vì có thể gặp lại cô một lần nữa! Nhưng lời nói này hắn không có nói ra miệng, mà chỉ nói: "Tuy thật vất vả nhưng bây giờ cô ấy cũng đã yêu con rồi. Bây giờ con càng không thể nào buông tay cô ấy. Ba vợ, ngài tốt nhất nên đồng ý tác thành cho chúng tôi, nhưng nếu không đồng ý thì tôi cũng sẽ trói cô ấy đem đi."

Cách nói y hệt một tên cướp làm ho ba Tang mới vừa có một chút hảo cảm với hắn trong nháy mắt liền tan biến hầu như không còn gì. Dừng râu trộn mắt dùng sức trừng mắt với con gấu đang quỳ dưới đất kia, ông hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: "Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi. Bắt đầu từ bây giờ, cậu tốt nhất đem chuyện lúc trước nói cho rõ ràng. Nếu không tôi cũng sẽ không giao con gái cho cậu!" Thăng nhóc chết toi... con mẹ nó xem ra hắn này cực kỳ giống ông khi còn trẻ!

Chuyện này xem như có cửa rồi!

Hùng Thần Giai vui mừng quá đỗi, liền vội vàng hỏi: "Ngài muốn biết cái gì?"

"Đây chính là vấn đề thứ hai. Năm trước cậu rõ ràng bị kết án tử hình. Hơn nữa còn là tội ra mặt bảo một quan tòa từng là thuộc hạ của mình đích thân làm Thẩm Phán; mà trong cả thành phố S này, người nào dám không nể mặt mũi lão Tang này? Cậu chỉ là một công nhân dọn nhà có một thân một mình không có tiếng tăm gì, làm thế nào mà chạy thoát khỏi đó? Là ai giúp cho cậu? Kế hoạch này thật không chèn vào đâu được, đến bây giờ cũng không ai phát hiện ra. Còn người chết thay kia là ai?!" Ba Tang giống như là mở ra một cái bia súng máy, răng rắc bắn ra vô số vấn đề, từng câu đều đâm vào từ huyết.

Tròng mắt đen chớp chớp, Hùng Thần Giai đầu tiên là đem ánh mắt dời về, sau đó mới nói: "Tôi có thể trả lời ngài, nhưng ngài có thể giữ bí mật cho tôi không?"

"Giữ bí mật?" Ba Tang lập tức nhủ chân mày, "Nếu như chuyện đó đối với quốc gia có hại, tôi không thể nào giữ bí mật được."

"Xin ba vợ yên tâm, tuyệt đối không có." Hùng Thần Giai thoải mái kêu một tiếng "ba vợ", mà tính ba Tang cứ hay bắt bẻ thế nhưng cũng quên phản bác lại hần. "Chỉ là người kia cũng có thể coi như là thầy giáo cùng ân nhân của tôi, nếu như không có ông ấy cũng không có Hùng Thần Giai ngày hôm nay. Người cũng đã qua đời, tôi không muốn ai quấy rầy sự yên nghỉ của ông ấy nữa."

Ba Tang lần này gật đầu: "Cậu nói đi."

Biết lời hứa của ông đáng giá nghìn vàng cho nên Hùng Thần Giai cũng liền nói cho ông biết hết sự thật: "Bảy năm trước lúc tôi mới vừa vào trong tù không lâu, lúc mới bắt đầu luôn là có người tới khiêu khích. Phạm nhân bị án tử được sắp xếp ở chung một chỗ. Nhưng, có lẽ là bởi nguyên nhân bị kết án tử hình, nhiều phạm nhân biết không thể trốn khỏi liên sinh tâm bệnh mà bị điên. Thậm chí ngay cả quản ngục trưởng cũng không dám trông nom mấy vấn đề của tử tù. Lúc tôi vừa mới vào cũng có người tới đánh tôi, vừa bắt đầu tôi không muốn gây chuyện, thậm chí còn muốn bị đánh chết đi cho xong, vì vậy nên tôi cũng không đánh trả."

"Nhưng bọn hần không biết từ nơi nào mà biết được tôi là phạm vào tội cưỡng gian mà bị bắt vào tù. Hơn nữa..." Hần khẩn trương nhìn Tang Văn Cách một cái, có chút không muốn nói, rồi lại không muốn nói láo. "Biết tôi nhốt công chúa gần một năm, phạm nhân bên trong liền xôn xao ồn ào. Đại đa số đều đã nghe qua danh tiếng ba vợ, cho nên, cho nên bọn họ đã nói rất nhiều ô ngôn uế ngữ... Tôi không thích nghe mấy lời đó, nên chủ động gây chuyện với chúng, dần dần tôi liền có chỗ đứng ở trong ngục giam."

Trông mắtlong lanh nhìn về phía Hùng Thần Giai rồi nắm chặt quả đấm, Tang Văn Cách cắn môi dưới. Cho dù hần nói ra rất hơi hột nhưng cô cũng có thể tưởng tượng ra được những lời đó hạ lưu ác độc đến cỡ nào. Đầu gối này... Bất kể làm cái gì, mục đích cuối cùng vĩnh viễn đều là vì cô.

"Trong tù có một ông già kỳ quái, tất cả mọi người không biết ông ta là ai, lại không có ai dám động đến ông ta. Mà ông ta cũng chưa bao giờ cùng ai nói chuyện. Ông ta luôn một mình đứng ở trong ngục giam không nhúc nhích, cả ngục cũng xem ông ấy như không khí mà lãng quên. Sau đó, vào cái đêm trước khi tôi bị thi hành án tử hình, ông ta đột nhiên hỏi tôi có muốn sống nữa hay không."

"... Tôi vốn là không muốn, nhưng mà —— đột nhiên nghĩ đến công chúa. Tôi, tôi thật sự rất muốn nhìn thấy cô ấy một lần nữa, cho dù là nhìn một chút thôi cũng được. Sau đó tôi sẽ có thể cam tâm tình nguyện đi chết rồi. Ông già đó giống như là biết tôi đang suy nghĩ gì, ông ta nói với tôi, nếu muốn gặp lại người mình yêu, vậy thì không thể chết được. Nếu không muốn chết, thì phải trốn."

"Bảy năm trước tôi chỉ là một tên thô lỗ, trừ sức lực hơi lớn hơn người ta ra thì không có bất cứ sở trường gì nữa, chứ đừng nói chỉ là suy nghĩ đến biện pháp có thể trốn ra. Thành phố S là thành phố kinh tế quốc gia. Đừng nói chạy, ngay cả ra cửa ngục cũng đều giống như đi đến đầm rồng hang hổ. Thế nhưng ông già đó lại nói với tôi chỉ cần dựa theo lời của ông mà làm thì tất cả sẽ không thành vấn đề. Sau đó trước ba giờ hành hình, có một người tự xưng là bạn tôi tới gặp tôi. Bởi vì tôi là tử tù, lại đang chuẩn bị hành hình, vốn là không thể cùng người thân gặp mặt, nhưng không biết người nọ có bán lãnh gì, hần lại có thể tiến vào. Hơn nữa —— hơn nữa trong mấy phút khi hần cùng tôi nói chuyện cách lỏp kính chống đạn, tất cả quản ngục đều không biết tại sao mà đứng tại chỗ ngủ thiếp đi hết!"

"Tiếp theo một vài giây nữa tôi cũng thiếp đi. Sau khi tỉnh lại người nọ không biết từ khi nào đã trao đổi thân phận với tôi rồi. Tôi thành hần, hần thành tôi. Mà ông già kia lúc trước có cho tôi một tờ giấy, nói ra ngoài sẽ có người tiếp ứng tôi. Lúc ấy tôi cũng không tha thiết sống nữa, nên cũng không có ý định đi hỏi đến cùng là có chuyện gì xảy ra. Sau khi đã chạy đi, người thay thế tôi cũng đã bị xử chết rồi. Tôi bị một đám người kỳ quái dẫn tới Mi, bọn họ nói muốn tôi kế thừa vị trí của tiểu phu."

"Tiểu phu?" Ba Tang đột nhiên lặp lại cái tên này, "Cậu nói ông già kia là tiểu phu?!"

"Vâng"

Ba Tang chợt nheo mắt lại, "Khó trách truy bắt hần nhiều năm như vậy cũng không bắt được, thì ra hần đã sớm vào ngục giam!" Mẹ, vậy đám cảnh sát ở bên ngoài còn lục soát đuổi bắt cái quỷ gì chứ!

Hùng Thần Giai nhìn ông một cái, thấy ý ông muốn bảo hần tiếp tục nói hần mới tiếp lời: "Vâng, tôi cũng là sau này mới biết tiểu phu là ai. Ông ta là trùm khủng bố trong thế giới ngầm của tổ chức bên Mi, trình độ khôn khéo xảo trá không ai bằng. Tôi lẫn lộn trong tổ chức ba năm, mới dần dần biết là bởi vì có nội gián, nên tiểu phu mới bị quốc tế đuổi bắt. Trong tổ chức có người muốn giết ông ta nhưng cũng có người trung thành với ông ta, vì vậy ông ta mới len lén xâm nhập vào ngục giam, ai có thể ngờ hần lại lấy thân phận tử tù để vào ngục chứ. Ông ta ngồi chồm hổm mười năm trong tù, rốt cuộc tuyển chọn ra tôi làm người nối nghiệp."

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169

Chân tướng (trung)

"Tiểu Phu chọn cậu làm người nối nghiệp?" Ba Tang lâm bầm lặp lại một lần nữa, có chút không thể tin được.

"Đúng vậy, điều kiện duy nhất chính là muốn tôi trừ đi khối u ác tính trong tổ chức." Nói tới chỗ này, Hùng Thần Giai có chút không yên lòng thấp thòm

nhìn nhìn Tang Văn Cách, thấy vẻ mặt cô cũng không có gì khác thường, mới lấy dũng khí tiếp tục nói." Không biết ông ta dùng biện pháp gì mà từ trong tù đi ra, dùng thân phận khách du lịch trở lại Mĩ, kỹ năng cận chiến của tôi đều học từ ông ấy. Ông ấy nói tuổi tôi đã lớn, xương cốt cứng không học được công phu, cho nên ông ta chỉ dạy tôi một chút chiêu chí mạng vô cùng độc thôi. Tôi chịu học, ông ta cũng chịu dốc hết sức truyền dạy cho, cũng mất hết ba năm." Không ai biết ba năm kia hắn làm thế nào qua được, giết người cùng bị giết, hoàn toàn điều không phải do mình hắn không chết.

"Ba năm sau chúng tôi quyết định động thủ. Vào lúc cuối cùng Tiểu Phu lựa chọn cùng tên phản bội sống chết với nhau, tiến hành thanh trừ cả tổ chức, chỉ lưu lại những người trung thành."

"Tôi không muốn làm tiếp nữa, nên thoát khỏi tổ chức."

Hắn nói ra rất hồi hộp, nhưng ba Tang lại biết rất rõ hai từ "thoát khỏi" kia có bao nhiêu khó khăn chứ không dễ dàng gì.

"Sau khi rời khỏi tổ chức tôi cũng không biết đi nơi nào. Khi đó tôi cái gì cũng không có, phải dựa vào sức mình làm việc vất vả cho người ta kiếm chút tiền. Sau đó tôi phiếu bạc tứ xứ, từ từ quen biết mấy người anh em. Trong lúc đó... Tôi lại tốn thêm bốn năm."

"Tôi cùng mấy anh em bắt đầu làm ăn chính đáng, cho đến khi tôi cảm thấy được thời điểm đã đến, mới tuyệt đối chắc chắn trở về thành phố S này. Thật sự là nếu không trở lại tôi khẳng định sẽ bị diệt mất thôi. Bảy năm đó mỗi tháng tôi đều phái người tới thành phố S một chuyến, sau đó đem tình hình gần đây nhất của công chúa fax qua cho tôi. Nhưng chỉ như vậy cũng không đủ... Tôi không chịu nổi mỗi khi thấy hình cô ấy mà lại không chạm đến được!"

"Sau khi tôi trở lại thành phố S, tốn chút tiền rồi liền đi vào trường trung học công chúa dạy làm thầy thể dục. Sau đó —— chuyện chính là như vậy rồi."

Hắn đã tận lực không đem hết những chuyện mình đã làm trong bảy năm qua kể quá cận kề. Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không có dũng khí nhìn Tang Văn Cách một cái. Tính tình của cô hắn hiểu quá rồi. Cô hoàn toàn thừa kế tính cách của ba Tang, ghét cái ác như thù, tư tưởng đạo đức cực kỳ cao. Hiện tại cô đã biết hắn từng làm qua nhiều chuyện xấu như vậy...

Đang lúc Hùng Thần Giai cúi đầu im lặng, Tang Văn Cách lại cử động.

Cô thoát khỏi tay mẹ Tang, từng bước từng bước từ từ đi đến bên cạnh Hùng Thần Giai. Bàn tay nhỏ bé mềm mại nâng khuôn mặt thô lỗ của hắn lên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nở một nụ cười mỉm.

Hùng Thần Giai kinh ngạc nâng mắt lên, từ trong mắt Tang Văn Cách hắn có thể nhìn thấy bóng dáng mình rõ ràng.

Bộ dáng hai người nồng tình mật ý khiến ba Tang người bị gạt ở một bên thấy cực kỳ khó chịu. Ông không nhịn được lên tiếng muốn dùng gậy đánh uyên ương: "Vậy bây giờ cậu đang làm những công việc gì?"

Hùng Thần Giai vừa định trả lời, cửa phòng ngủ lại đột nhiên xuất hiện một bóng dáng thon dài mạnh mẽ rắn rỏi. Người nọ vẫn còn nhẹ nhàng thờ hồn hên, tựa hồ như hắn mới vừa chạy thật kịch liệt vậy.

"Trình Cảnh Khu?" Tròng mắt đen nhú lại, Hùng Thần Giai lập tức từ trên mặt đất đứng lên, đem Tang Văn Cách đẩy ra sau lưng.

"A, thật là ngoài ý muốn mà." Trình Cảnh Khu cười khế. Cái trán mờ hồ có chút dấu vết của mồ hôi, nhưng biểu tình của hắn vẫn ưu nhã hoàn mỹ như trước. Hắn giống như là không có gì xảy ra cả, tựa như gã đang đứng trước mặt không phải là tình địch mình hận nhất, mà là một người bạn hợp tác nhiều năm vậy. "Tôi thật sự đã bỏ sót, ngay từ lúc tra không ra hồ sơ cá nhân của anh tôi nên nghĩ tới chuyện này chứ."

"Hừ." Hùng Thần Giai hừ lạnh một tiếng, khí thế mạnh mẽ hoàn toàn không bại bởi đối thủ, "Là mày vô năng, oán được người nào?" Nếu không phải là do cái tên khốn kiếp đáng chết này, hắn phải ngồi chồm hổm trong tù nhiều ngày như vậy sao? Công chúa của hắn phải vừa kinh vừa sợ lấy nước mắt rửa mặt sao? Theo ý hắn, tốt nhất là đem tên khốn đứng trước mặt này giết chết là xong hết mọi chuyện.

Trình Cảnh Khu không trả lời hắn, tròng mắt đen như mực nhìn về phía Tang Văn Cách. Hắn dùng một giọng nói tràn đầy tiếc hận cùng thất vọng nói: "Tiểu Cách, anh chỉ mới đi có một lát mà thôi, nếu như không phải có người cho anh biết Tang gia có khách không mời mà đến, anh cũng sẽ không biết mà quay lại. Em thật sự muốn cùng người đàn ông này ở chung sao? Cho dù anh biết rõ bí mật kia luôn sao?"

Sắc mặt Tang Văn Cách lập tức thay đổi, cô theo bản năng bắt chặt cánh tay Hùng Thần Giai. Cặp mắt to từ trên mặt Trình Cảnh Khu dời đi, ngược lại khản trương nhìn chằm chằm Hùng Thần Giai. Hàm răng cắn môi dưới hồng nhuận, mờ hồ có tia máu chảy ra.

"Ngoan, đừng sợ." Hùng Thần Giai vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Hắn nhỏ giọng trấn an cô, "Giao cho anh."

"Hả?" Tang Văn Cách sửng sốt, lại thấy đáy mắt hắn tràn đầy trầm ổn tình tảo, kì lạ là trong lòng cô cũng bình tĩnh hơn. Cô khéo léo ngoan ngoãn gạt đầu một cái.

"Bí mật?" Ba Tang nhảy bèn bắt được từ này ông." Bí mật gì?" Nhìn con gái, rồi lại nhìn sang Trình Cảnh Khu, không hiểu chuyện gì.

Khóe môi mỏng nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, Trình Cảnh Khu như ngụ ý nhìn sang mẹ Tang: "Con nghĩ về chuyện của tiểu Cách mẹ là người biết rõ ràng nhất."

Sắc mặt mẹ Tang lập tức thay đổi nhanh chóng, khuôn mặt vốn hồng hào trong nháy mắt trở nên không có chút máu nào, tái nhợt làm cho lòng người khiếp đảm.

"Trình Cảnh Khu!" Tang Văn Cách lập tức vọt tới bên cạnh mẹ cầm tay của bà, khuôn mặt xinh đẹp lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt tàn ác như con thú nhỏ bị ép đến đường cùng. "Anh im miệng cho tôi!"

Về mặt cô hung hãn khác thường làm cho mọi người đều có chút sửng sốt. Trình Cảnh Khu mới chỉ nói một câu, nhưng cô lại như một con dã thú bị xúc phạm đến tôn nghiêm, nhe hàm răng bén nhọn, cho dù biết mình có thể không phải là đối thủ của kẻ địch, nhưng cũng không nguyên ý khuất phục như vậy. "Nếu như anh dám nói ra, tôi dù có chết, cũng sẽ không bỏ qua cho anh!" Cô nắm tay mẹ thật chặt, trong hai mắt ầng nước thậm chí còn lộ ra tia máu.

"Công chúa!" Hùng Thần Giai gầm nhẹ một tiếng, vội vàng vọt tới trước mặt hấn, bàn tay giữ lấy bà vai mỏng manh của cô, "Em làm sao vậy?"

"Gấu... Đừng cho hấn nói ra... Đừng cho hấn nói ra!" Tang Văn Cách như nắm được chiếc phao cứu mạng mà bắt chặt hai tay của Hùng Thần Giai, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng bị nước mắt nhuộm ướt. "Đừng..."

Hùng Thần Giai ôm cô thật chặt, cặp mắt vốn lạnh như băng bởi vì nước mắt của cô mà trở nên dã man hung tàn như ác quỷ trong nháy mắt: "Ngoan, đừng khóc, hấn sẽ không nói ra." Bởi vì hấn sẽ không cho hấn ta có cơ hội nói ra! Trước một giây khi hấn ta vừa định nói, hấn sẽ chấm dứt tính mạng của hấn ta ngay!

Trình Cảnh Khu chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm khuôn mặt tràn đầy hận ý của Tang Văn Cách, cô thật sự đối với hấn một chút tình cảm cũng không có, thậm chí cô còn bắt đầu hận hấn nữa! "Ha ha..." Hấn chợt bật cười, thanh âm từ nhỏ đến lớn dần, cho đến khi cất tiếng cười thật to, "Ha ha ha ha ha ——" cười đến chảy mắt cũng không dừng lại.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc Trình Cảnh Khu dừng lại tiếng cười điên cuồng. Hấn chớp mắt để xua đi hơi nước, tuyệt vọng nhìn Tang Văn Cách. "Em thật sự không thích anh nữa? Em thậm chí ngay cả tin tưởng anh cũng không còn nguyện ý rồi."

Không khí ở hiện trường lâm vào cục diện quỷ dị bế tắc. Tang Văn Cách không trả lời, Trình Cảnh Khu thế nhưng vẫn thủy chung nhìn chằm chằm cô. Hai tay mẹ Tang thì run run, ba Tang thì mặt không chút thay đổi. Mà Hùng Thần Giai đã sớm âm thầm chuẩn bị kỹ càng, chỉ đợi Trình Cảnh Khu bật thốt nói ra bí mật kia, hấn sẽ ra tay giết hấn ta —— cho dù là phạm tội cũng được.

Nhưng cuối cùng người đánh vỡ cục diện bế tắc này lại làm cho tất cả mọi người lấy làm kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170

Chân tướng (hạ)

Ba Tang không biết đã đứng lên từ lúc nào. Ông im lặng nhìn tất cả mọi người, không biết ông lấy tâm tình như thế nào để nhìn lên khuôn mặt của Trình Cảnh Khu, rồi từ từ chuyển dời đến trên mặt Hùng Thần Giai, sau đó là mẹ Tang, cuối cùng là Tang Văn Cách. "Các người nói bí mật, có phải là nói Cách Cách không phải con gái ruột của tôi không?"

Giọng nói ông bình thản nhàn nhạt, giống như là gặp phải người quen giữa đường tiện miệng chào hỏi vậy. Nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng này, lại làm cho những người khác rớt rớt đổi sắc mặt.

"Ba..." Tang Văn Cách quả thật không thể tin được mình vừa nghe được cái gì. Cô mở to mắt, tràn đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm ba mình, "... Ba, ba nói gì vậy, con làm sao có thể không phải con gái ruột của ba chứ?!" Ngoài miệng thì lẩm bẩm hỏi, nhưng hai tay của cô lại đem tay của Hùng Thần Giai mà nắm chặt hết sức. Khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt giống như là bị người ta rút máu đi hết vậy, tái nhợt đến mức dọa người.

Nhưng mẹ Tang so với cô còn khiếp sợ hơn.

Ba Tang thở dài một cái, rồi đi tới trước sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách: "Sao con lại cho rằng ba không biết chứ? Ba đã sớm biết rồi!"

"Không... Nhưng mà, nhưng mà —— làm sao có thể..." khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách ở trong lòng bàn tay ba không ngừng lắc đầu. Trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt, một giọt một giọt rơi xuống, thấm ướt bàn tay thô to của ba Tang. "Ba cho tới bây giờ cũng chưa từng nói ra... Ba làm sao lại biết được..." Đây là bí mật mà cô liều mạng cũng muốn giữ!

"Con bé ngốc, ba đúng là già rồi, nhưng vẫn chưa tới trình độ lú lẫn mất trí nhớ." Ba Tang cười khẽ một tiếng, tầm mắt chuyển sang vẫn gương mặt tuyệt vọng cùng bi thương của vợ, dịu dàng nói: "Qua nhiều năm như vậy tôi vẫn luôn hiểu rõ trong lòng bà có một điều ray rứt khó nói. Bà không muốn nói, tôi cũng sẽ không hỏi. Nhưng hiện tại chuyện đó lại liên quan đến hạnh phúc cả đời con gái chúng ta. Cũng tốt, thừa dịp ngày hôm nay đông đủ tất cả mọi người, chúng ta hãy nói rõ ràng luôn đi."

Cánh môi mẹ Tang run rẩy muốn mở miệng, nhưng lại phát hiện mình cái gì cũng nói không ra được. Hai mắt bà đắm lệ nhìn về phía chồng, sau đó lại nhìn về phía con gái, đưa đôi tay lên che miệng thật chặt. Bà cố giữ bí mật kia gần ba mươi năm... Chính là không muốn để cho con gái cùng chồng biết,

nhưng bọn họ cũng đã sớm biết rồi! "Lão già..."

"Tôi hiểu nhiều năm nay trong lòng bà cũng không dễ chịu gì." Ba Tang buông Tang Văn Cách ra, đi tới nắm tay của vợ, bộc lộ sự dịu dàng hiếm thấy. "Bà không muốn làm cho tôi coi thường bà, ghét bỏ bà, lại càng không muốn để Cách Cách vì chuyện này mà phủ nhận bản thân, những thứ này tôi đều biết. Tôi rất muốn nói cho bà biết tôi đã biết rõ Cách Cách không phải con gái ruột của mình từ sớm. Nhưng mà mỗi lần nhìn khuôn mặt của bà, tôi biết ngay, nếu như tôi nói chuyện đó ra khỏi miệng, tôi nhất định sẽ mất đi bà. Bọn già à, chúng ta đã ở cùng nhau nhiều năm như vậy, ngay cả một chút tin tưởng bà cũng không thể cho tôi sao?"

Mẹ Tang khóc càng dữ hơn, bà dốc sức liều mạng mà lắc đầu. Không phải bà không tin tưởng ông, mà là bà không tin tưởng chính mình! Giả sử bà phát hiện ra chồng mình đã biết được chân tướng sớm hơn mấy năm, như vậy thì bất luận như thế nào bà cũng sẽ không ở lại bên cạnh ông ấy nữa! "Thật xin lỗi, lão già, thật xin lỗi..."

Hùng Thần Giai đem Tang Văn Cách ôm chặt hơn chút nữa, cúi đầu hỏi cô: "Đây chính là bí mật mà em cố gắng giữ gìn sao? Sợ bị anh biết được, lại càng sợ bị ba vợ biết. Em sợ ông không thương em nữa, rồi lại sợ mẹ vợ thương tâm tuyệt vọng đúng không?"

Tang Văn Cách khóc thầm ở trong ngực hắn, cắn môi gật đầu: "Gấu..."

"Không phải em muốn nói xin lỗi với anh đó chứ?" Hùng Thần Giai quai dị hú lên, cố gắng dời đi lực chú ý của Tang Văn Cách. "Vậy, nếu như anh nói cho em biết anh cũng đã sớm biết thì làm thế nào?"

Nghe vậy, Tang Văn Cách sững sờ, ngay cả khóc cũng quên luôn: "Anh —— Anh, làm sao anh biết được?!"

"Khụ, anh chưa nói cho em biết sao?" Hùng Thần Giai làm bộ ho khan một tiếng, "Thằng nhóc Dương Ngạo kia tuy cái gì cũng không được, nhưng tán gái cùng thu thập tình báo là lợi hại nhất. Lỗ mũi của nó quả thật thính y như chó, khề ngừi một chút là điều tra ra hết! Lúc chúng ta mới vừa ở cùng nhau ấy, có chút hơi nản lòng, nản chí, cho nên anh liền tự tiện chủ trương muốn thằng nhóc đó đi giúp anh tra xét... Sau đó ——" sau đó liền tra ra được.

Tang Văn Cách nghe được cũng sững sờ một chút. Khuôn mặt nhỏ nhắn sau khi khóc đỏ đẫm giống như mặt hồ bị dòng suối nhỏ trong núi thanh tẩy qua vậy, trơn bóng như ngọc, ướt nhẹp, rồi lại vô cùng điềm đạm đáng yêu. "Này, này ——"

"A, đúng vậy." Hùng Thần Giai gật đầu, "Chuyện ngày trước lúc anh bị Trình Cảnh Khu mang cảnh sát đến bắt giải vào tù cũng là anh cố ý..." Vì muốn hấn thả lỏng phòng bị, rồi âm thầm đem mọi chuyện hoàn toàn giải quyết thật tốt.

Nói cách khác, những giọt nước mắt cùng sự lo lắng của cô trong mấy ngày qua là vì cái gì... Đều là uống phí hết sao?! Tang Văn Cách bối rối, đại não trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể quay chuyển trở lại. Cả người vô cùng khéo léo bị Hùng Thần Giai ôm vào trong ngực. Cô chỉ cảm thấy tin tức phong phú này cứ quanh quẩn trong đầu mình, làm thế nào cũng không tra ra đầu mối.

Mà đối thành bên kia vợ chồng Tang Gia cũng đang giải khai tâm kết. Ba Tang nhẹ nhàng ôm lấy bà vai vợ, tầm mắt trượt đến trên người Tang Văn Cách, thờ dãi nói: "Những năm gần đây tôi làm bộ như không biết, một là không muốn làm khó bà, hai là không muốn khiến con gái bảo bối của chúng ta có vướng mắc trong lòng. Nhưng ai ngờ —— một nhà ba người chúng ta ai cũng đã biết chuyện này, nhưng bởi vì quan tâm cảm nghĩ người đối diện, nên ai cũng không chịu nói ra! Hôm nay nếu như không phải là đầu gấu này cùng Cảnh Khu đến đây, chuyện này sợ là sẽ bị chôn giấu cả đời. Nhưng nói ra cũng tốt, cuối cùng về sau này không còn có chuyện gì có thể làm chúng ta lo lắng nữa, đúng không?"

"Không, không phải như thế." Mẹ Tang hít thật sâu rồi thở ra: "Cách Cách vĩnh viễn là con gái bảo bối của tôi, nhưng —— nhưng chỉ có tôi là mẹ của con bé, còn ba nó lại không phải ông! Loại chuyện như vậy ông cũng có thể cười trừ cho qua sao?!" Kết hôn nhiều năm như vậy, bà làm sao mà không hiểu ông? Cho dù ngoài miệng nói không thêm đề ý, nhưng lấy tính khí nóng nảy của ông, làm sao có thể tha thứ người đã từng phản bội mình chứ?! Đừng nói là ông không thể tha thứ... Ngay cả chính bà cũng cảm giác bản thân dơ bẩn tới cực điểm! Bí mật che dấu gần ba mươi năm bị đào móc ra ngoài, nổi khô cách biệt ba mươi năm, bây giờ cứ như là năm đó đang bao lấy bà.

Ba mươi năm trước, ba Tang lúc ấy còn là một cục trưởng, trị an lúc bấy giờ cũng khá tốt, bấy giờ bọn họ kết hôn cũng chưa tới hai năm. Trong một lần đuổi bắt phạm nhân, bọn cảnh sát đã bỏ sót một tên hung tàn nhất. Người nọ chạy trốn thật lâu. Đang lúc mọi người kể cả ba Tang cho là hắn đã lên vượt biên, thì người đó lại đột nhập vào Tang gia. Lúc ấy ở nhà chỉ có một mình bà nên việc bà phải chịu khổ lắng nhục ai cũng không biết, ngay sau đó ba Tang lại về đến nhà cũng không có nhận ra vợ khác thường. Sau nữa tên phạm nhân đó trong một lần bị phát hiện rồi chạy trốn nên bị đánh chết tại chỗ. Bà cũng cho rằng chuyện này đã qua, nhưng cuộc đời có ai biết trước chữ ngờ, một tháng sau, bà mang thai.

Ba Tang vô cùng cao hứng, mà bà thì lại không biết đứa bé này rốt cuộc là của ai. Nếu như không phải sau khi sinh con bà len lén đi xét nghiệm DNA, bà cũng sẽ không phát hiện ra Tang Văn Cách thật ra không phải là con của chồng, mà là con của cái gã vô si hạ lưu kia!

Bà thật sợ, nhưng mỗi lần thấy chồng ôm con gái bé bỏng thương yêu cưng chiều, cái gì bà cũng nói không ra miệng. Vì vậy thời gian cũng từ từ trôi qua hai mươi năm, cho đến khi bà biết được con gái cũng giống bà, bị người ta cưỡng bạo hơn nửa nhót suốt cả một năm!

Bà từng oán rằng nếu như quả thật có báo ứng, cũng đừng để con gái bà phải chịu...

Mẹ Tang khóc không ngừng, ba Tang ôm lấy bà, lau nước mắt giúp bà, nhưng trước sau vẫn không chút tức giận: "Tôi sao có thể tức giận đây? Nói cách khác, nếu nói sai thì cũng là tôi sai. Nếu như không phải là khi đó lòng tôi cao ngạo sơ sót làm cho tên đó có cơ hội, hẳn cũng sẽ không chạy trốn. Hơn nữa... Hai ông già bà lão chúng ta cũng già rồi. Bà đã bồi thường cả đời cho tôi, tôi làm sao có thể trách bà nữa chứ? Cách Cách là đứa con gái quý giá nhất của chúng ta! Họ của nó là họ Tang, là con gái duy nhất của nhà họ Tang chúng ta. Nó cùng người khác không có một chút xú quan hệ nào!"

Lời này vốn là vô cùng cảm động, nhưng Hùng Thần Giai nghe được thì liền không hài lòng: "Này này, tôi nói ba vợ nghe, cái gì gọi là cùng người khác không có một chút xiu quan hệ nào? Về sau công chúa sẽ gả cho tôi mà?"

Nghe vậy, ba Tang liền quay ngoắc đầu trực tiếp nhỏ một ngụm nước bọt: "Cả đời này con bé cũng phải mang họ Tang!"

"Cô ấy phải theo họ chồng đấy!" Hùng Thần Giai cũng vô cùng kiên trì.

"Tôi nói cậu phải ở rể nhà họ Tang chúng tôi thì có, nếu không tôi sẽ không đem con gái gả cho cậu!" Ba Tang miệng lưỡi bén nhọn, lập tức làm Hùng Thần Giai cứng lưỡi mà nghẹn họng há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171

Kéo mãn hạnh phúc

Trước mặt hán bốn người kia chuyện trò vui vẻ, hòa hợp giống như là người một nhà, mà hán thì lại trở thành một người ngoài.

Trình Cảnh Khu đột nhiên cảm thấy thật nực cười.

Hán cho là hán đã nắm giữ được yếu điểm của Tang Văn Cách, tự cho là đã nắm chặt cô trong lòng bàn tay. Thậm chí hán còn tự cho là sẽ không có ai có thể thoát ra khỏi thủ đoạn của hán, nhưng kết quả bây giờ thì sao? Cô rốt cuộc cũng không thuộc về hán, thậm chí ngay cả hai vợ chồng từ nhỏ đến lớn luôn thương yêu hán hiện giờ cũng giống như là bỏ quên hán vậy. Họ chỉ lo cùng gã đàn ông thô bỉ kia nói chuyện với nhau, mà lại đem hán hoàn toàn gạt sang một bên chẳng thèm quan tâm. "A..."

Tang Văn Cách bèn nhảy nghe được tiếng cười khê của Trình Cảnh Khu. Cô mở to mắt nhìn về phía hán, thấy sắc mặt hán trở nên tái nhợt thật dọa người, trong đôi mắt thì lại giống như có cảm giác trống rỗng không bình thường, trong lòng cô không khỏi căng thẳng. Hai tay lại bắt đầu vô thức nắm lấy những ngón tay của Hùng Thần Giai.

Hùng Thần Giai đang chuẩn bị phản kích sự khiêu khích của ba vợ tương lai, đột nhiên cảm thấy cô gái trong ngực mình đang lo lắng gì đó. Hán vội vã cúi đầu nhìn Tang Văn Cách, sau đó theo tầm mắt của cô nhìn về phía trước, vừa đúng lúc bắt gặp thấy đáy mắt sâu thẳm mờ mịt của Trình Cảnh Khu.

Một con gấu vốn đã không phải là người có thói quen lấy đức báo oán gì, huống chi cái tên trước mặt này lại là tình địch hán luôn luôn rất muốn nhanh chóng diệt trừ. Môi mòng nhếch lên một cái, cười lạnh, không thèm để ý thái độ của mình là có ý bỏ đá xuống giếng đến cỡ nào: "Trình tiên sinh vẫn đang muốn suy nghĩ tìm cách sát đến bắt tôi trở lại tù sao? Thật đáng tiếc, tôi phải nói cho anh biết một tin tức xấu rồi. Hiện tại tôi chính là danh chánh ngôn thuận dùng cái tên tiếng trung Hùng Thần Giai này đây. Án phạm pháp bảy năm trước tất cả cũng đã bị tiêu hủy rồi. Trừ phi anh có thể bắt được tận tay cái đuôi của tôi, nếu không cả đời này có thể anh cũng sẽ không thắng được nữa rồi." Dù thế nào đi nữa, những vụ làm ăn hiện tại hán làm đều là kinh doanh chính đáng, có bản lĩnh thì cứ tra xét đi.

Tròng mắt đen vẫn có vẻ trống rỗng mờ mịt, cứ như vậy trong nháy mắt, Trình Cảnh Khu giống như đã bị mất đi thứ quan trọng nhất. Hán không muốn đứng lên, cái gì hán cũng không muốn nhớ tới nữa. Hán kinh ngạc nhìn Tang Văn Cách thật lâu. Từ lúc Hùng Thần Giai ôm lấy cô hán vẫn luôn dõi theo cô, nhìn cô cười, nhìn cô nhào vào trong ngực người đàn ông kia, nhìn cô vì người đàn ông kia mà trở nên dừng cảm, nhìn cô từng bước từng bước cách hán càng ngày càng xa.

Tại sao mọi việc lại trở nên như vậy chứ?

Nụ cười kia vốn không phải là nên thuộc về hán sao?

Tại sao bây giờ lại trở thành thứ dành riêng cho một người đàn ông khác rồi?

Bàn tay vịn tay nắm cửa có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo. Trình Cảnh Khu đứng thẳng người, lão đảo tông cửa xông ra, nhưng vừa ra mặt lại đụng phải một người vừa tới nữa.

Đó là một ông lão mặc vài ka-ki kiểu áo Tôn Trung Sơn. Hán hơi sững sốt một chút, cúi đầu kêu một tiếng ba.

Ba Trình cũng không nhìn hán một chút nào. Chuyện thứ nhất chính là ném cho Trình Cảnh Khu một bạt tai, sau đó dùng một loại ánh mắt vô cùng đau đớn chán ngán và thất vọng tới cực điểm nhìn hán: "Cảnh Khu, lão tử từ từ nhỏ đã dạy mày như vậy sao? Vì mục đích không chừng thủ đoạn nào, thậm chí ngay cả chuyện đổi trắng thay đen mà mày cũng có thể làm?!"

Trình Cảnh Khu không có trả lời, hán chỉ dùng ánh mắt đã bắt đầu rứa nát nhìn ba Trình. Tròng mắt thoi nhiễm ánh nước, giống như là muốn khóc, hoặc như là khóc không ra nước mắt.

Ba Trình cũng không bận tâm hấn nữa, ông đi thẳng vào bước đến trước mặt hai vợ chồng Tang gia, hoàn toàn không thấy đáng về lỗi lạc phong lưu thường ngày nữa. Một người luôn kiêu ngạo như vậy, tự nhiên lại bắt gặp "bịch" một tiếng quỳ xuống, hướng về phía ba Tang nặng nề dập đầu ba cái. Lần này xem như đã đem mẹ Tang dọa sợ. Bà vợ vội tránh thoát khỏi tay chồng để đỡ ông đứng dậy, nhưng ba Trình vẫn cố chấp không chịu, "Chị dâu, chị đừng ngăn cản tôi."

"Đây là chuyện giữa những người trẻ với nhau, có quan hệ gì tới ông chứ?" Mẹ Tang không vui, không nói lời gì liền kéo ông đứng dậy. Nhưng, bà cũng chỉ là một người phụ nữ, làm sao kéo nổi người đã từng là tướng quân như ba Trình. Thế nên mặt bà rất nhanh đã đỏ bừng vì cố sức, quay đầu nhìn lại ba Tang: "Tôi nói này lão già, ông đứng như trời trồng làm cái gì vậy?!"

Ba Tang nhìn người anh em đang quỳ một cái, thờ dài, đưa tay đến nâng ông ấy dậy: "Tôi nói này chiến hữu cũ, ông đang làm cái gì vậy hả?"

"Lão già này đến đây xin nhận lỗi với ông." Ba Trình đáp một tiếng rồi nương theo bàn tay của ông đứng lên. Mắt liếc về phía Hùng Thần Giai đang đứng một bên, "Thằng nhóc này không phải đến đã cạn dầu, mấy nhân viên bảo vệ ở trong quần khu đã bị một mình hấn quật ngã hết."

"Hừ, khoa chân múa tay thôi, có gì hay mà nói." Ba Tang không thích người khác khen Hùng Thần Giai, nên ngay lập tức liền mở miệng phản bác. "Chuyện thằng nhóc kia đã làm không quan hệ tới ông. Ông không cần phải nói lỗi, nhưng nếu ông muốn xét như vậy thì chẳng phải tôi cũng có sai lầm luôn sao. Tôi không nên sinh đứa con gái này ra. Nghiêm trọng hơn một chút nữa, là tôi thậm chí cũng không nên lấy vợ. Nếu tôi không lấy vợ thì lấy ở đâu ra những chuyện lộn xộn ngày hôm nay đúng không?" Ông cắt đứt lời ba Trình, tầm mắt chuyển tới trên người Trình Cảnh Khu, "Cảnh Khu đứa nhóc này khá tốt, rất được, rất rất được, vô cùng rất được nữa là khác!" Ba Tang liền tiếp nói ba lần rất được, bàn tay già nua ở trên bả vai ba Trình đập một cái —— như lúc ông còn trẻ vậy.

"Nếu như nó đúng là rất tốt rất được như lời ông nói, tôi cũng đã không cần vác cái mặt mo này đến nhận lỗi với mọi người rồi." Ba Trình thờ dài, "Chuyện của đám trẻ này, tôi thật cũng không nói chính xác được, rốt cuộc là mình đã già rồi. Mặt mũi của lão Trình tôi đây đều bị thằng nhóc này vút sạch cả rồi. Nó không muốn làm quan, không muốn đi bộ đội, tôi cũng nghe theo mẹ nó nuông chiều nó để nó tùy ý lựa chọn. Nó muốn làm thương nhân tôi cũng dốc toàn lực ủng hộ nó. Ai biết cuối cùng sẽ thành ra cái kết quả như thế này. Nếu không phải là nhờ đầu gấu này xông vào trong nhà, tôi cần bản cũng không biết nó còn mân mê những chuyện này nữa!" Đứa bé này vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của ông! Nhưng đến khi ông già rồi, lại làm cho ông thất vọng triệt để như thế. Nếu như không phải là tên nhóc kia xông vào trong nhà đặt xuống trước mặt ông một phần văn kiện, chứng cứ giấy trắng mực đen rõ ràng, từng cái điều có thể lấy mạng của con trai ông! (một lời hảo tình nhắc nhở của tác giả: về những văn kiện này ai muốn biết thêm, xin hãy tham khảo thông tin kết cuộc của mấy tên tham quan gian thương bị bắt hàng năm)

"Ông cũng nói đây là chuyện của người trẻ tuổi mà, chuyện của người trẻ tuổi thì để người trẻ tuổi giải quyết. Hai lão già chúng ta mấy hôm không gặp mặt rồi, kể từ lúc em dâu bị bệnh đã không cùng nhau uống rượu rồi. Hôm nay cần phải uống cho thống khoái mới được!" Ba Tang cười to, rồi quay đầu nhìn về phía vợ mình, "Bà lão, buổi trưa hôm nay làm thêm mấy món ngon đi. Món Bánh Bao gà lão Trình thích nhất định không thể thiếu! Còn tôi là _____"

"Ông là món Hòa Bạo song giòn!" Ánh mắt mẹ Tang như thấu hiểu đứng lên, đoạt lấy lời của ông.

Ba Tang lại cười to một hồi: "Tôi nói mà. Vợ chồng lấy nhau từ trẻ đến lúc già thì như đôi bạn, bạn già mới đoán biết được tâm của người kia nghĩ gì!"

Ba Trình cũng cất tiếng cười to theo. Hai ông lão dường như cùng quay trở lại cái thời niên thiếu, can rờ phóng khoáng, nhiệt tình yêu thương tổ quốc cùng người dân. Cả đời không làm bất kỳ việc gì trái với lương tâm, đến khi già cũng vẫn có thể giữ vững thái độ và tâm lòng bình thản rộng rãi.

Hai người kẻ vai sát cánh đi tới cửa, ba Trình lúc đi ngang cũng không nhìn tới Trình Cảnh Khu một cái, nhưng khi đi tới cửa mới hướng về phía hấn nói: "Mày nếu còn muốn nhận ông già này là ba, thì mấy ngày nữa thu dọn một chút đồ theo tao đi hạ hương học hỏi kinh nghiệm. Mày mà còn tiếp tục như vậy, đi ra ngoài đừng nhận là con cháu nhà họ Trình nữa! Là của mình thì không ai giành được của mình, không phải của mình thì không phải là của mình. Mày có giành được cũng không dùng được. Về sau mày có làm đồng tính luyến ái hoặc thành tên phong lưu hay cả đời không cưới cũng tùy mày, trừ phi mày muốn tao với mẹ mày tức chết còn không tao không cho phép mày phá hoại Cách Cách nữa." Nói xong liền đi xuống lầu.

Lúc đi ngang qua người Trình Cảnh Khu, ba Tang vỗ đầu của hấn một cái, sau đó dùng sức xoa nhẹ —— giống như khi còn bé mỗi lần hấn vì Tang Văn Cách làm việc gì sai vậy. Đôi tay kia mặc dù ngày càng già nua, nhưng vẫn thủy chung ấm áp như xưa.

Nước mắt không biết từ lúc nào rớt đầy hốc mắt, Trình Cảnh Khu dùng đôi mắt đen đầy sương mù của mình nhìn theo bóng lưng hai người ba đang bước xuống lầu. Bọn họ đã sắp đi mất dạng, nhưng chiếc bóng vẫn thẳng tắp, cả đời cũng không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 172

Trên sách nói

Năm tháng sau:

Biết tin Tang Văn Cách mang thai, người cao hứng nhất tất nhiên là Hùng Thần Giai rồi. Hấn vốn đã cưng chiều cô vô cùng, bây giờ cô lại còn đang mang thêm một hình hài bé bỏng, hấn còn không đem Tang Văn Cách nâng đến trời luôn sao. Tang Văn Cách cau mày một cái là hấn liền đau lòng, Tang Văn Cách roi lệ là hấn đã bắt đầu cuống cuồng. Tóm lại chỉ cần nghe được hoặc là thấy được những chuyện không tốt xảy ra bên cạnh Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai sẽ lập tức hóa thân thành một ngọn núi lửa bùng phát trong chớp mắt. Nhưng dĩ nhiên, ở trước mặt Tang Văn Cách thì hấn không dám phát giận, chuyện đó ít nhiều cũng làm đám anh em đỡ khổ một chút.

Giống như là chiều hôm nay, Tang Văn Cách đang ngồi ở trên ghế dựa phơi nắng. Hùng Thần Giai thì giống như người hầu đứng nép một bên, trong tay còn đang cầm cái khay, giương mắt nhìn Tang Văn Cách có vẻ chán ghét nhưng vẫn nhét từng miếng từng miếng trái cây đã gọt vỏ sạch sẽ vào trong miệng. Càng xem hấn càng cảm thấy vẻ mặt Tang Văn Cách có cái gì không đúng, rất có thể là biến chứng của mấy người phụ nữ có thai nha. "Công chúa..."

Trên sách cũng có nói, phận làm chồng phải tùy thời chú ý phản ứng của vợ. Nếu không rất có thể bởi vì sơ sót nhất thời mà ủa ra hậu quả không thể thu dọn.

Tang Văn Cách đem miếng đào trong miệng nhai hai lần rồi nuốt vào bụng, sau đó ngồi dậy kỳ quái nhìn Hùng Thần Giai một cái, nói: "Anh rất kỳ quái."

... Hấn kỳ quái ở chỗ nào chứ? Cô mới đúng là người kỳ quái thì có!

Hùng Thần Giai rất muốn phản bác, nhưng lại không dám, không thể làm gì khác hơn là đành nén lòng mím môi, cẩn thận từng li từng tí lại gần người Tang Văn Cách: "Công chúa, em có cảm thấy mình có chút lười hay không?" Từ lúc mới bắt đầu cô đã không thích đi tản bộ, không thích vận động cho đến tận lúc này cô cũng không thích nói chuyện không thích nhúc nhích. Cô y như con chi chi không có xương mềm nhũn vậy, phụ nữ có thai đều như vậy sao? Mất đen chớp một cái, nhớ tới mấy cuốn sách hấn coi trong mấy tháng này như cuốn "Bách khoa toàn thư ăn uống của phụ nữ có thai", "Các triệu chứng nóng nảy trầm cảm của phụ nữ có thai" cùng với "Tâm trạng trong thời gian mang thai cùng các bệnh biến chứng"... Càng nghĩ hấn càng cảm thấy Tang Văn Cách có cái gì không đúng. Trên sách nói vận động có lợi cho sức khỏe, nhưng công chúa nhà hấn chỉ nằm lười ở trên ghế cả ngày. Mỗi buổi tối đi từ phòng ngủ đến phòng tắm chỉ có vài bước chân cô cũng không muốn đi nữa. Mặc dù hấn rất hưởng thụ việc ôm cô đi đến phòng tắm để cho hương xả phòng trên người cô ngọt ngào hành hạ, nhưng chẳng phải cô như vậy là có chút quá lười quá khoa trương rồi sao?!

Trên sách cũng có nói, phụ nữ có thai sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà sinh ra nhiều bệnh chứng không giống nhau.

Sau năm tháng Tang Văn Cách cứ lười như vậy. Rốt cuộc Hùng Thần Giai cũng đã nhận thấy có cảm giác nguy hiểm rồi. Vì duy trì cảm giác thần bí, cho nên bọn họ không đi xem giới tính của đứa bé. Dù sao là nam hay nữ hấn đều không để ý, nhưng tại sao mang thai lại làm cho một cô gái vốn không thích ngủ nướng thậm chí còn thích sạch sẽ trở nên thích làm nũng và yêu ăn vạ như vậy chứ?

Trên sách nói.

Phụ nữ có thai sẽ bởi vì có con mà trở nên giống như một đứa bé, lúc này người làm chồng phải có kiên nhẫn, phải dịu dàng, để cô ấy muốn gì được đó.

"Không cảm thấy." Tang Văn Cách lười biếng há miệng ra, ý bảo Hùng Thần Giai đút cho cô ăn. Bạn gấu nào đó mặc dù trong lòng có chút sợ, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm một miếng đào nhét vào trong cái miệng nhỏ của cô, "Nhưng hơn sáu tháng rồi, em đều không động một cái. Bác sĩ nói phụ nữ có thai cũng cần năng vận động vừa phải, nếu không đối với thân thể không tốt."

Tang Văn Cách không chút để ý liếc hấn một cái, cực kỳ không nề mặt, hoàn toàn coi một bạn gấu đang lấy lòng cùng nom nớp lo sợ nào đó không xem ra gì. "Mẹ không phải nói không có chuyện gì sao?"

"Mẹ?!" Hùng Thần Giai đầu tiên là sửng sốt, sau đó hỏi: "Mẹ nào?" Là mẹ vợ hay là mẹ già của hấn chứ?

"Cả hai đều nói vậy." Tang Văn Cách duỗi lưng một cái, ưỡ oai đưa tay duỗi duỗi mắt. "Họ chỉ mới rời khỏi có mấy ngày mà thôi, Gấu à, anh đừng có làm quá như chim sợ nả chứ." Vì bảo đảm an toàn của cô, cũng vì giám sát một bạn gấu nào đó, hai người mẹ chia ra tới ở với cô năm tháng trong căn hộ này. Cho đến lúc cả hai đều xác định sẽ không còn nguy hiểm gì, và cũng xác định Hùng Thần Giai đem phương pháp chăm sóc phụ nữ có thai học thuộc lòng mới buông lỏng tâm tình rời khỏi.

Nhắc tới cũng lạ, hai người mẹ tâm ý như một. Ngược lại hai người đàn ông trụ cột ở trong nhà thì tính khí như nhau thối tới cực điểm, cả hai đều nhìn nhau không vừa mắt, không vừa mắt tới cực điểm. Cũng bởi vì ba Tang nhìn ba Hùng không thuận mắt, ba Tang mới chào đón Hùng Thần Giai để có thể đánh lén hấn trong một khoảng thời gian ngắn —— có trời mới biết, kể từ khi nghe Hùng Thần Giai nói hấn chính là đệ tử nhập môn của Tiểu Phu, ba Tang hứng thú đến cỡ nào mà cứ hướng hấn khiêu chiến. Ông còn nói thẳng Tiểu Phu là tên tội phạm duy nhất mà năm đó ông không bắt được!

Mỗi ngày ông đều lấy việc đánh lén Hùng Thần Giai làm niềm vui..., nhưng lại bị mẹ Tang dùng lời lẽ nghiêm khắc phê bình. Tang Văn Cách và Hùng Thần Giai cũng bởi vì được ý chỉ của mẹ Tang nên mới có thể dọn về nhà bên ngoài —— mẹ Tang cũng đi theo để tùy lúc mà chăm sóc Tang Văn Cách. Ngược lại khó cho ba Tang một ngày ba bữa chỉ có thể giao cho bảo mẫu trong nhà nấu, bởi vì ông căn bản là ăn không quen thức ăn người khác làm!

Đối với chuyện ông cam khổ thì Hùng Thần Giai ngược lại coi như hưng phấn tới cực điểm. Khi lòng hấn tràn đầy phấn khởi cho là đã qua ba tháng cảm kỳ mà có thể cùng vợ yêu gần gũi, mẹ Hùng không biết từ nơi nào xông ra, cùng mẹ Tang cùng nhau ngăn ở trước mặt hấn, buộc hấn cùng Tang Văn Cách chia phòng ngủ. Mẹ kiếp... Đùa kiểu gì thế, đây là chuyện không đạo đức à nha! Nhưng dưới uy uyển của hai bà mẹ, một con gấu đáng thương nào đó chỉ đành cúi đầu nuốt nhục mất chủ quyền kí hiệp ước bất bình đẳng, thề nếu như hấn trong lúc Tang Văn Cách mang thai mà làm chuyện gì bất chính, liền phạt hấn tương lai trong vòng ba năm không cho phép cùng Tang Văn Cách kết hôn.

Mẹ kiếp... Rất là quá... Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, lời này Hùng Thần Giai cũng chỉ dám oán thầm, ngoài mặt thì vẫn là nói gì nghe nấy gật

đầu, gật đầu lại gật đầu.

Vì vậy hẳn phải sống cuộc sống như hòa thượng qua nửa năm. Còn có chuyện nào không có nhân đạo hơn chuyện này sao?! Vì sợ mình nổi điên lên, hẳn thậm chí ngay cả sờ sờ người phụ nữ của mình cũng không dám, chứ đừng nói đi hôn cô ôm cô. Thế cho nên mỗi ngày bé cô đi tới đi lui trong nhà rồi lại bế cô rồi giường giúp cô tắm giúp cô mặc quần áo... Trời mới biết hẳn đã sống những ngày không thể chịu nổi hơn nữa còn thể thăm tới cực điểm!! Thật vất vả nhìn đến khi hai người mẹ đều rời đi, kết quả hẳn vẫn y như cũ phải nhịn, bởi vì —— cô đã mang thai sáu tháng rồi..

Hùng Thần Giai có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, mỗi ngày dựa vào hai tay vịn năng cũng vô cùng khổ sở nha?

"Này, này em vận động một chút cũng chỉ có tốt chứ không có xấu mà. Em cứ nằm như vậy mỗi ngày sẽ đỡ bệnh đấy!" Hùng Thần Giai tiếp tục cố gắng tận tình khuyên bảo Tang Văn Cách, nhưng Tang Văn Cách căn bản không đem hẳn nhìn ở trong mắt, ngược lại còn ngại tốc độ hẳn đưa nước quá quá chậm. "Anh nói này. Công chúa, anh nói thật mà. Hay là chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi? Bên ngoài hiện tại đang rất nóng nực, chúng ta đi tới công viên dạo ha?"

Tang Văn Cách ngửa hẳn một cái: "Không muốn."

"Không được, phải đi." Hùng Thần Giai hiếm khi nào nghiêm mặt, khuôn mặt vốn đã vô cùng hung dữ khác thường cho nên lúc này lại càng lộ vẻ kinh khủng hơn, "Nếu không tối hôm nay em tự tắm đi."

Mất to rõ ràng bởi vì kinh ngạc mà nháy mắt vài cái. Tang Văn Cách nhìn Hùng Thần Giai thật lâu, mới nâng môi lầm bầm "Gấu, có phải anh không thích em nữa đúng không, cho nên anh mới đối với em như vậy?"

Trời đất chứng giám. "Làm sao có thể! Em là người phụ nữ anh yêu nhất!" Hẳn lập tức phủ nhận.

Đôi mắt long lanh lập tức chứa đầy nước mắt: "Vậy tại sao anh lại muốn ép em làm chuyện em không muốn chứ?"

Dờ khóc dờ cười: "Công chúa, anh là vì muốn tốt cho em..."

"Hừ." Tang Văn Cách hừ một tiếng, đưa bốn đem khuôn mặt nhỏ nhắn giấu vào khuỷu tay, không nhúc nhích. Cái miệng nhỏ nhắn vốn đội trái cây đưa tới gần khoe miệng mà hé ra cũng vì vậy mà khép lại.

Hùng Thần Giai lập tức liền luống cuống. Trời đất bao la phụ nữ có thai là lớn nhất. Hẳn nào dám chọc giận vị tiểu Tò Tông này chứ, vội vàng nhích tới gần phía trước, ôn tồn dụ dỗ: "Anh không phải có ý đó mà công chúa, em không thích thì không đi được chưa. Vậy em cứ nằm ngày ngày đi, anh sẽ ngày ngày gọt táo dút em ăn được không? Còn nữa anh sẽ nấu những món ăn em thích, đi chỗ nào anh cũng đều bế em, có được hay không?"

Tang Văn Cách chần chờ một chút: "... Mới vừa rồi anh còn nói muốn em tự tắm."

"Anh nói bậy đấy!" Hùng Thần Giai lập tức phủ nhận, chỉ sợ cô lại khóc nhe. Có lẽ là bởi vì mang thai, hiện tại Tang Văn Cách đặc biệt thích khóc, xem Anime cũng có thể khóc bù lu bù loa. Vì thế Hùng Thần Giai đặc biệt giấu đi tất cả đĩa phim mang tính chất lấy nước mắt trong nhà. Phụ nữ có thai hay khóc đối với thân thể rất không tốt, trên sách nói vậy mà. "Anh sao có thể để em tự tắm chứ? Trước kia anh muốn cùng em tắm em còn không chịu, lần này em chủ động yêu cầu cùng tắm với nhau, anh vui vẻ còn không kịp, làm sao có thể không đồng ý chứ?"

Trên sách nói.

Phải tùy thời chăm sóc cảm xúc của phụ nữ có thai. Hơn nữa phải tận lực chiều theo tâm ý của cô ấy, như vậy mới sẽ không dẫn đến chứng trầm cảm.

Tang Văn Cách cao hứng cười: "Vậy hiện tại em muốn ăn Ice Cream có thể không?"

"Không thể!" Hùng Thần Giai theo bản năng phủ quyết, trên sách nói phụ nữ có thai tốt nhất không được ăn quá nhiều đồ lạnh, hơn nữa đã là mùa đông rồi, hơn nữa nếu như hẳn nhớ không lầm, cô sáng sớm hôm nay đã làm nũng ăn vạ xử hết một cái bánh dâu tây lớn rồi.

Nhưng trong một giây tiếp theo Hùng Thần Giai chỉ đành khuất phục. Hẳn không có cách nhìn vào đôi mắt mở to của Tang Văn Cách, bắt đắc dĩ gơ hai tay đầu hàng: "Được được được, nhưng chỉ có thể ăn một chút. Ngày mai không cho phép ăn nữa có biết không?" Trong thời gian mang thai khẩu vị của phụ nữ tương đối mở rộng, cho nên lúc họ muốn ăn gì, chỉ cần không nguy hiểm đến thân thể, tốt nhất không nên cự tuyệt.

... Đó vẫn là trên sách nói vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 173

Đàn ông không thể ghen

Nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Hùng Thần Giai, buổi tối Tang Văn Cách thể nhưng không giống như những ngày trong năm tháng qua mạnh bạo quần lầy bắt hần tắm cho cô, mà là ăn cơm xong thật sớm liền xông về phòng ngủ, cũng không cùng hần nói một tiếng liền vào phòng tắm. Đợi đến lúc Hùng Thần Giai rửa chén đĩa rồi lau bàn ăn xong trở lại phòng ngủ mới phát hiện công chúa nhà mình căn bản không ở trên giường, mà đang ở trong phòng tắm vì tiếng nước ào ào truyền ra ngoài.

Hùng Thần Giai đi tới trước cửa phòng tắm gõ mấy cái: "Công chúa, anh vào nha." Hiếm khi thấy hần có lễ phép như vậy, nếu là vào trước khi Tang Văn Cách mang thai, bạn gấu nào đó căn bản ngay cả hai chữ "gõ cửa" cũng không biết viết như thế nào nữa là. Bàn tay nắm lấy nắm cửa mới phát hiện ra cửa phòng tắm đã bị khóa trái. Mây rậm nhúm lại, "Công chúa, tại sao em lại khóa cửa vậy?"

Bên trong truyền đến tiếng Tang Văn Cách hừ nhẹ: "Tự em tắm."

"Nhưng em là phụ nữ có thai mà." Trên sách nói trong lúc phụ nữ mang thai tốt nhất nên có người canh giữ ở bên cạnh, để tránh xảy ra những chuyện ngoài ý muốn không đáng."Em mau mở cửa ra, anh tắm cho em."

"Không cần, lúc xế chiều không phải anh kêu em tự mình tắm sao."

... Thì ra cô còn đang tức giận đấy. "Không có mà, anh nói giỡn đó... em mở cửa nhanh nhanh đi ~"

Tang Văn Cách rất kiên định cự tuyệt: "Em đã nói không cần rồi mà. Anh chờ em một lát, em tắm mau một chút là được rồi." Nói xong mặc cho Hùng Thần Giai có kêu thế nào cô cũng không để ý tới hần.

Bất đắc dĩ, Hùng Thần Giai chỉ đành phải xoay người đi tới bên giường ngồi xuống. Hai tay chống má, dùng đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào cửa phòng tắm —— đây là lần đầu tiên hần cảm thấy nhìn đáng cô qua lớp cửa bằng thủy tinh có khắc hoa mờ mờ lại hấp dẫn mê người đến đến cỡ nào. Hần có thể thấy rõ ràng đáng Tang Văn Cách ở phía dưới vòi hoa sen. Cô cầm vòi hoa sen trên tay, vội vàng di chuyển nó đến khắp cơ thể. Trên mặt thủy tinh ngưng tụ hơi nước, một giọt một giọt chảy xuống, giọt nước giống như đang trượt ở trên cổ Tang Văn Cách rồi rơi vào chỗ sâu giữa rãnh ngực của cô vậy.

"A..." Hùng Thần Giai khó nhịn rên rỉ ra tiếng, cúi đầu nhìn về phía đáy quần của mình. Khuôn mặt thô lỗ không khỏi nâng lên một nụ cười khổ, đàn ông cầm dục nửa năm, bị nội thương không chịu nổi a...

Hần vội vã mở to mắt, không dám nhìn về phía phòng tắm nữa. Nhưng càng không muốn nhìn, cảnh tượng kia lại càng hiện ra rõ ràng. Trong đầu tự động mơ mộng tới cảnh đẹp mỗi ngày hần tắm cho Tang Văn Cách suốt năm tháng qua. Bụng của cô càng ngày lại càng lớn hơn, nhưng vẫn đẹp như vậy, mềm mại giống như có thể bấm ra nước, làm hại hần lúc nửa đêm luôn phải rời giường dọn dẹp chỗ ngủ của mình —— ai có thể tưởng tượng ra một người đàn ông hơn ba mươi tuổi lại có thể xuất tinh trong mơ chứ? Mỗi ngày được nhìn mà không được ăn. Đối với hần mà nói đây đúng là một loại tra tấn tinh thần, nhưng mỗi lần nghĩ đến trong bụng của cô là đứa bé của hai người, dục vọng cuồng mãnh liền bị hần ép xuống.

Đang lúc Hùng Thần Giai mới vừa xây dựng lại tinh thần phá tan ý xấu, Tang Văn Cách lại đột nhiên kêu hần một tiếng: "Gấu ~"

Hần lập tức đứng dậy ngay ngắn: "Đến đây!" Bàn tay chà xát vào nhau hai lần, Hùng Thần Giai liếm liếm đôi môi khô khốc, sai chân liền nhanh chóng đi tới phòng tắm

"Sửa tắm hết rồi, anh mau đem chai mới đưa cho em ~"

Giọng cô rất ngọt ~~~

Xương cốt Hùng Thần Giai quả thật đều muốn rụn rời rời. Lúc chưa mang thai mặc dù thỉnh thoảng Tang Văn Cách cũng sẽ lộ ra bộ dáng đáng yêu như vậy, thể nhưng dù sao đó cũng chỉ là số ít. Nhưng kể từ khi mang thai càng về sau, Tang Văn Cách liền thay đổi càng lúc càng giống như một cô bé, vừa yêu làm nũng vừa thích ngủ nướng, thậm chí động cũng không động mà hay thích khóc nhè. Chẳng lẽ đây chính là các chứng tổng hợp của phụ nữ có thai sao? Umh, mặc dù có chút gầy vò, nhưng Hùng Thần Giai lại yêu chết loại cảm giác này. Quả nhiên là đàn ông thì người nào cũng thích cảm giác phụ nữ lệ thuộc vào mình.

Từ dưới tủ đầu giường cầm lên một bình sữa tắm mới mở ra bao bì, trông mắt đen chớp chớp, tí mi đem nắp bình tháo ra, sau đó đi tới cửa phòng tắm gõ: "Công chúa, anh đã lấy tới rồi nè, em mở cửa ra đi."

Cửa mở ra, từ bên trong vươn ra một cánh tay trắng nõn mềm mại. Một giọt nước trong suốt còn đang chảy xuôi trên da thịt trắng như tuyết. Tang Văn Cách nhận lấy sữa tắm, nói tiếng "cám ơn", sau đó liền đóng sầm cánh cửa lại trước mũi Hùng Thần Giai.

Hùng Thần Giai ù rũ cúi đầu chậm chậm bước trở về ngồi xuống bên giường. Trong mắt lóe lên dục vọng cuộn cuộn, hần đã... Có chút không chịu nổi, mà lại nhìn thấy cánh tay trắng hồng trần trụi của cô nữa. Da thịt trắng nõn, hồng hào, còn mang theo một hương thơm nhàn nhạt... Hần thô ráp thở hỗn hển một tiếng, không nhịn được đưa bàn tay vào trong quần dài thủ dâm. Khoái cảm rất mau liền lên cao, Hùng Thần Giai lên xuống khuấy động dục vọng của mình. Đẩy lòng lại nặng nề than thở, hần làm có thoải mái hơn nữa cũng so không được với việc ở trên cái chỗ kiều diễm của người yêu. Đợi sau khi đứa bé ra đời, hần nhất định sẽ đòi lại hết!

Lúc hần đang muốn nhập thần, một tiếng thét kinh hãi liền truyền đến. Trông mắt đen ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ bừng ngượng ngùng nhìn mình —— mà tay của hần thì vẫn đang duy trì động tác khuấy động.

Da mặt dày như tường thành cũng có lúc ngượng ngùng như hôm nay. Hùng Thần Giai lấy tốc độ ánh sáng hỏa tốc rút bàn tay ra, thể nhưng một màn xấu

hồ khác lại xảy ra, hần... tự nhiên bắn!

Ý nghĩ muốn chết của hần cũng đã xuất hiện. Tinh dịch tích góp từng tí một vừa nhiều vừa nồng, cho dù là sau khi hần phản ứng kịp cũng vẫn không ngừng phun ra. Hần vốn là nghĩ muốn xoay lưng về phía Tang Văn Cách, nhưng vừa đứng lên, tinh dịch thể nhưng lại phun theo ra ngoài. Tang Văn Cách tránh né không kịp, áo ngủ bằng bông trước ngực cũng dính vào vài giọt.

Tang Văn Cách tròn tròn mắt, Hùng Thần Giai cũng tròn tròn mắt. Hai người nhìn nhau chẳng nói gì, chỉ là ngo ngác nhìn đối phương. Mà, tinh dịch nồng đặc vẫn phun ra thẳng tắp. (một Ưu loạn vào: ta muốn cười...)

"..." Tang Văn Cách im lặng nhìn một màn trước mắt. Đôi mắt từ từ nhìn xuống ngực mình. Chất lỏng trắng đục khác thường đem bộ ngực nhiễm ướt một chút. Đầu vú kiêu nhuận khê ướt, đem áo ngủ thật mỏng dính thành một mảng nho nhỏ, nhìn đôi mắt như sói của Hùng Thần Giai, thật sự là hấp dẫn tới cực điểm.

Sau khi bắn hết tinh, dục vọng tráng kiện vẫn đứng thẳng thật cao, giữa khóa kéo quần jean lộ ra quy đầu khổng lồ màu đỏ tím. Nó kiêu ngạo mà chia thẳng về phía Tang Văn Cách, không có một chút nào của dấu hiệu sẽ mềm xuống.

Mặt Tang Văn Cách càng ngày càng hồng, đang lúc Hùng Thần Giai cho là cô hoặc là then thùng đến mức chạy đi, hoặc là xông về phòng tắm một lần nữa để tắm lại, nhưng cả đời hần cũng không thể quên được chuyện xảy ra tiếp theo sau đây. Tang Văn Cách thể nhưng từ từ nhích tới gần hần, bàn tay nhỏ bé mềm mại từ từ đưa qua, cuối cùng thể nhưng cô lại nắm lấy nam căn của hần!

"Công chúa, em, em——" hần kích động nói cũng nói không hoàn chỉnh, cảm giác được bàn tay tròn mịn nhỏ bé vuốt ve thật là tốt đẹp muốn chết!

Tang Văn Cách chỉ cảm giác hai gò má mình nóng đến khó chịu. Một cái tay nhỏ căn bản cảm không hết dục vọng của Hùng Thần Giai, vì vậy đành phải đem thêm một cái tay khác nắm lấy. Từ từ xoa nắn, học theo hành động vừa rồi của hần mà khuấy động, tiếng cô nhỏ đến mức gần như không nghe được: "Cái người này sao khó chịu... mà không nói với em chứ?"

Hùng Thần Giai sùng sốt một chút: "Hả?"

Đáng tiếc là Tang Văn Cách không bao giờ chịu nói lại lần thứ hai. Cô chỉ từ từ di chuyển hai tay nhỏ bé, mặc dù tốc độ chậm, nhưng mang đến cho Hùng Thần Giai cảm giác chính hần làm thế nào cũng làm không được.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174

Trong thời gian mang thai phụ nữ còn mê người hơn (H)

Bàn tay hần dùng lực nắm thành nắm đấm bên cạnh giường, dùng sức lớn đến mức gân xanh cũng nổi cả lên. Hùng Thần Giai đã mấy lần nghĩ muốn đưa tay ra để ôm lấy Tang Văn Cách. Thế nhưng hần lại sợ chính mình một khi ra tay sẽ thu không được, nên rốt cuộc hần cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể cứng đờ ngồi ở mép giường, nặc cho Tang Văn Cách dùng đôi tay mềm nhỏ nhích tới nhích lui trong quần mình. Thoải mái, thật thoải mái á... Nhưng mà vì cái gì cô cũng không biết, nên làm cho hần có cảm giác giống như là gãi không đúng chỗ ngứa vậy. Mặc dù có thể cứu gấp, nhưng cuối cùng cũng không đủ, cuối cùng không thỏa mãn được sự tham lam của hần.

Tang Văn Cách đỏ mặt không nói lời nào. Cô ngồi ở giữa hai chân Hùng Thần Giai. Đôi tay trắng nõn nhỏ bé nắm lấy dục vọng tráng kiện đến dọa người kia. Cái miệng nhỏ nhắn khuôn trang mấp máy, chỉ là học theo bộ dạng Hùng Thần Giai qua lại lên xuống khuấy động lúc này. Cô cũng không có kỹ xảo gì, mà chỉ là làm vài động tác đơn giản, nhưng nhiều đó cũng làm tay của cô có cảm giác tê rần. Nhưng mà Hùng Thần Giai cũng không có dấu hiệu gì khác lạ.

Hành động vì môi mà len lén lắc lắc tay của cô bị Hùng Thần Giai nhìn thấy. Trong tròng mắt đen thoáng qua một tia khổ sở rồi rầm, bàn tay kéo Tang Văn Cách đứng lên, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mà hôn xuống. Hần hôn vừa nhanh lại vừa mãnh liệt, một bàn tay to cũng khó nhịn được mà duỗi xuống bắt bàn tay nhỏ bé của Tang Văn Cách ôm trọn dục vọng của mình. Hần mang theo tay cô khuấy động lên xuống thật nhanh, ngón cái cùng ngón trỏ của hần nắm được một đầu ngón tay mảnh khảnh rồi dạy cô ti mi vuốt ve phần đầu. Tinh dịch hưng phấn lấy dính đầy tay Tang Văn Cách, làm cả căn phòng lập tức tràn đầy hương vị tình nồng của phái nam lúc động tình.

Chuyển động nhanh chóng cuối cùng cũng làm hần tạm thời lắng dịu một chút. Hùng Thần Giai ôm lấy khuôn mặt Tang Văn Cách, cúi đầu nói: "Thân thể em không tốt, đừng ngồi lâu." Hần thở hắt hắt ép buộc bản thân mình buông lỏng Tang Văn Cách ra, sau đó chột xoay người, hai tay chống lên chiếc giường mềm mại như tơ mà kịch liệt thờ dốc. Hần cố gắng điều hòa hơi thở, áp chế khát vọng muốn đem Tang Văn Cách áp đảo lại. Hần hận không thể tát cho mình mấy bạt tai rồi mắng, cô là phụ nữ có thai, trong bụng của cô còn có hai đứa bé của hần nữa. Hần phải khống chế được mình mới được!

A —— không chịu nổi!

Hùng Thần Giai gầm nhẹ một tiếng. Hần chột xoay mình trở lại, ánh mắt đen nhánh của hần lóe lên giống như ánh sáng phát ra từ đôi mắt của sói, thật

giống, giống như là muốn ăn thịt người vậy. Tang Văn Cách bị hấn làm cho giạt mình, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy, một hồi lâu cũng không nói nên lời, nhưng ánh mắt của Hùng Thần Giai thật sự là quá mức trần trụi. Khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng, chỉ cảm thấy đôi môi thật khô khốc đến mức đáng sợ. Cô không nhận được mà đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm một vòng, để làm dịu cánh môi khô ráo của mình lại.

Hùng Thần Giai quả thật rất bất ngờ vì hấn cũng không thể tin được sự tự chủ của bản thân mình có thể mạnh mẽ đến như vậy. Hấn trở mắt nhìn cô để lộ ra vẻ mặt xấu hổ rồi đưa đầu lưỡi hồng hồng liếm cái miệng nhỏ nhắn, sau đó lại liếm thêm một vòng nữa. Trong lòng hấn khó chịu giống như là có con mèo đang cào bên trong vậy, nếu không phải hấn còn có chút lý trí sót lại thì sợ là hấn đã sớm không quản thứ gì mà nhào tới cô rồi.

Hấn cho là mình thật sự có thể nhận xuống, nhưng ai biết Tang Văn Cách cắn cắn môi một cái rồi tự nhiên lại đem bàn tay nhỏ bé đuổi tới! Hùng Thần Giai bị dọa đến giạt mình —— nếu thêm một lần nữa thì hấn tuyệt đối nhận không được nha! "Công chúa đừng ——"

Tang Văn Cách ít có khi cô chấp như vậy nên cô không cho phép hấn gần cận mình. Cô mở trừng hai mắt, cuối cùng cố chịu đựng cảm giác xấu hổ đem bàn tay hướng về phía đầu gối của Hùng Thần Giai. Nhưng vừa mới lại gần đã bị Hùng Thần Giai bắt được, gương mặt thô kệch hiếm khi nghiêm túc nhìn cô, cố gắng kiên định cự tuyệt nói: "Công chúa... Không được... Em đang mang đứa bé..." Ông trời ơi, cô mà cô tiếp tục kiên trì làm vậy thì hấn nhất định sẽ điên mất!

"Không có sao đâu." Giọng nói dịu dàng của Tang Văn Cách truyền vào trong lỗ tai hấn, "Anh nhẹ một chút là được." Gấu xấu xa, loại chuyện như vậy còn phải để cô tự mình mở miệng nữa chứ.

"Nhưng mà, nhưng mà mẹ nói ——" Hùng Thần Giai kích động bắt đầu nói không mạch lạc.

Tang Văn Cách mân mân môi hồng: "Bác sĩ nói có thể mà."

"Gi, bác sĩ hả?!" Hùng Thần Giai sùng sốt.

"Chính là ông bác sĩ bạn chiến hữu cũ của ba đó." Tang Văn Cách thấy mặt hấn mơ hồ, biết hấn cho dù là nhớ, nhưng lấy tâm tình hiện giờ cũng không có đầu óc suy nghĩ. Khuôn mặt xinh đẹp không khỏi lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, "Không có sao đâu Gấu. Em đã hỏi rồi, chỉ cần sau ba tháng mang thai là được rồi. Chỉ là anh tự mình như chim sợ nả không dám đụng vào em đấy chứ." Hơn nữa vì coi chừng cô mà mỗi ngày một tác cũng không rời. Cơ hội để đôi tay vạn năng làm việc cũng không kịp dùng tới. Đừng hỏi cô tại sao biết, chỉ là cô biết hết thôi.

"Nhưng, nhưng mà..." Hùng Thần Giai nhìn bụng Tang Văn Cách một chút, rồi lại tiếp tục nhìn bụng Tang Văn Cách, chần chờ thật lâu mới lúng ta lúng túng hỏi: "Thật sự có thể sao?!"

"Ừ." Tang Văn Cách khẽ ừ, tay nhỏ bé rút trở về, không chấp nhất muốn đụng tới hấn nữa. Cô ngược lại lại đưa tay cởi áo ngủ của mình ra. Bàn tay nhỏ bé đang mở nút áo trước ngực thế nhưng lại ngừng một chút. Gương mặt lúc trước đã hồng hào nay càng thêm nóng bỏng không nói nên lời, không phải vì cái gì khác mà là bởi vì chung quanh áo trước ngực dính tinh dịch của Hùng Thần Giai vừa được bắn ra khi nãy.

Áo ngủ hình hoạt họa rộng thùng thình bay xuống giường, thân thể Tang Văn Cách trắng nõn như ngọc, một tác rồi một tác từ từ lộ ra trước mắt Hùng Thần Giai. So sánh với lúc trước thì hai vú cô bây giờ lại càng thêm đầy đặn. Da thịt trơn mềm, bụng to nhô ra, hai đầu vú nhỏ nhỏ đỏ tươi đang đứng thẳng, giống như hai quả hồng bảo thạch trên ngọn núi tuyết trắng vậy. Bởi vì đang mang thai, vú Tang Văn Cách trở nên cực kỳ nhạy cảm cùng phồng to lên, bên trên luôn ướt mà vô cùng. Mỗi lần Hùng Thần Giai tắm cho cô cũng không dám dùng sức chạm vào, bởi vì chỉ cần hơi không chú ý sức lực cô sẽ kêu đau. Nhưng giờ phút này hai bầu vú trắng đầy đặn cứ như vậy hiện ngang đứng thẳng ở trước mặt hấn, phía trên thậm chí còn có chút nước đọng lại chưa khô. Hương sữa tắm nhàn nhạt từ trên người cô truyền tới, làm hấn ngây ngất không chịu được.

Hình ảnh thơ mộng của cô trong đại não của hấn lúc trước hiện ra trước mắt. Nếu như không có cái áo ngủ đó... Tinh dịch của hấn sẽ rơi xuống đầu vú mềm mại của cô rồi, sau đó từng điểm từng điểm trượt theo rơi xuống. Hình ảnh đó, hấp dẫn mê người đến cỡ nào nha!

Hùng Thần Giai run rẩy đưa một tay ra, đem bầu vú vừa rất tròn lại mềm mại giữ trong lòng bàn tay. Hấn không dám dùng sức, bầu vú trong tay so với trước đây càng nhắn nhụi trơn bóng hơn, giống như sữa tươi mềm mại vậy, lóe lên sáng bóng, vui sướng làm cho người ta không thể tin được. Làn da cô mỏng manh đến mức giống như vừa chạm vào sẽ rách vậy, và lại giống như trái cây đã chín, không phải màu hồng nhạt như trước nữa, mà là sắc đỏ kiêu diễm động lòng người. Chỉ mới chạm nhẹ vào đầu vú, không cần đi vào thì hấn cũng đã hưng phấn cứng rắn đứng dậy rồi.

"Công chúa, em cũng rất muốn có phải hay không?" Hùng Thần Giai nói nhỏ, bắt đầu từ từ xoa nắn bầu vú thủy nộn. Tay của hấn từ từ trượt dọc theo vú mềm, nhẹ nhàng nâng quả cầu bằng thịt ngọt ngào này lên, chỉ cảm thấy lòng bàn tay như có điện nhưng cảm giác rất mềm, giống như là hai quả núi mềm mại này là hai quả bóng nước vậy. "Nhìn nơi này của em xem, cũng đã sưng lên rồi." Lòng ngón tay thô ráp bắt lấy một bên đầu vú đỏ nhạt tí mị vuốt ve, trong miệng thì nói lời trêu đùa. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ bừng, Hùng Thần Giai cảm thấy trong lòng thật sự là cực kỳ thoải mái.

Tang Văn Cách cắn chặt môi dưới, cố gắng giả bộ không vì lời nói dâm tà của một con gấu nào đó làm ảnh hưởng. Bàn tay nhỏ bé đặt ở hai bên người, nắm lại thật chặt, đôi chân trắng mịn cũng cong lên. Trời cao thật là ưu ái cho cô, có rất ít cô gái nào trong thời gian mang thai vẫn đẹp như vậy. Ngoại trừ việc thân thể trở nên đầy đặn hơn một chút, bộ ngực lớn hơn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn hơn một chút, bụng cũng lớn hơn một chút —— ách, là rất lớn mới đúng, ngoài những thứ đó ra thì cô không có bất kỳ biểu hiện trong lúc mang thai nào. Ngay cả nôn ọe cô cũng chỉ nôn hai ngày là hết, hơn nữa khẩu vị lại mở rộng ra, còn luôn ăn không đủ no.

Hùng Thần Giai vốn đã vô cùng tỉ mỉ chăm sóc cho cô nên da thịt càng thêm trở nên trơn mềm hơn, sờ ở trong tay giống như là một miếng đậu hũ tươi vậy, tốt đẹp đến không thể thốt thành lời. Trong vòng năm tháng trước, Hùng Thần Giai mặc dù mỗi ngày đều tắm và thay quần áo cho cô, nhưng bởi vì sợ bản thân thú tính đại phát cho nên cho tới bây giờ cũng không dám tí mị sờ thử. Bây giờ hấn rốt cuộc đã có thể tự mình cảm nhận một chút rồi. Chỉ có trời mới biết tâm tình hấn bây giờ có bao nhiêu kích động!

Chương 175

Vị sữa tươi (thượng) (H)

Tang Văn Cách nhỏ giọng rên rỉ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt quá đỗi, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một chút sắc thái động tình. Gò má mềm mại hồng đến dọa người, đôi môi nhỏ nhắn đỏ tươi buông ra một tiếng lại một tiếng um mắt hờn, rơi vào tai Hùng Thần Giai làm cho dục vọng đã trưởng lớn lại càng trở nên tráng kiện hơn. Bàn tay không nhìn được gia tăng sức lực, hai bầu vú mượt mà mềm mại bị nắm bóp đung đưa, bầu vú tròn mềm giống như là thạch hoa quả rung động, đầu vú kiêu diễm ướt át càng thêm diễm lệ giống như một đóa hoa đang nở rộ. "Công chúa... Công chúa của anh..." Hấn lầm bầm gọi Tang Văn Cách, hấn dùng hai tay đem vú mềm ép sát vào nhau, khe rãnh vốn đã sâu trong nháy mắt lại trở nên giống như có thể làm người chết chìm trong đó vậy.

Da thịt trắng như sữa lại mềm mại như tơ lụa đang bị bàn tay thô ráp của nam giới vuốt ve, Tang Văn Cách chỉ cảm thấy toàn thân không thể khống chế được giống như có dòng điện chạy đi chạy lại trong người. Thân thể mềm mại bởi vì hưng phấn mà không tự chủ run rẩy, đôi tay không biết làm sao, lại chủ động bám lên bả vai của Hùng Thần Giai. Cô hơi ngược đầu, ngoan ngoãn mở đôi môi nhỏ nhắn, để Hùng Thần Giai thuận lợi tiến quân thần tốc, khoang miệng nhỏ nhỏ bị hấn hết đầy. Nước miếng trong suốt khi hai đầu lưỡi quấn quýt nhỏ xuống, gương mặt xinh đẹp bị hôn càng thêm đỏ tươi. Tang Văn Cách nắm lấy bả vai Hùng Thần Giai thật chặt, đầu ngón tay mảnh khảnh trắng nõn hơi run run, giống như không chịu nổi nộ hân kịch liệt như vậy, hoặc như là không muốn buông người đàn ông đang ở trên người mình vậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu Hùng Thần Giai mới buông đôi môi nhỏ nhắn của cô ra. Cánh môi đầy đặn ướt át bị hôn đến sưng đỏ không chịu nổi, cô há hốc mồm thờ hờn hển. Hai mắt thật to mơ màng, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trở nên đỏ tươi, cả thân người trần trụi ướt mồ hôi. Hùng Thần Giai chỉ cảm thấy hai bầu vú ở trong lòng bàn tay ngày càng trở nên mịn màng vô cùng tựa như tơ lụa, hấn không nhìn được lại cúi đầu hôn lên môi Tang Văn Cách một cái, sau đó mở rộng miệng ngậm một bên đầu vú đỏ nhạt.

Tang Văn Cách khẽ hừ một tiếng. Chỉ là đầu vú bị mút mà cô đã cảm thấy toàn thân bần rần thật lợi hại, giữa hai chân tựa hồ còn có thứ gì đang chảy ra... A... Quá mất mặt, cô sao lại trở nên nhạy cảm như vậy chứ?! Là bởi vì đang mang thai sao?!

Hùng Thần Giai cũng nhận thấy được thân thể của cô càng thêm nhạy cảm, một bàn tay hướng phía dưới tí mĩ thăm dò giữa hai chân —— tay liền dính đầy chất dính dính trơn trượt. Tiếng cười trầm thấp từ trong lồng ngực vang ra, hấn rút tay lại. Năm ngón tay tách ra làm động tác nắm vào xòe ra, giữa ngón tay đều là chất dịch màu bạc, mùi thơm tràn ngập. Tang Văn Cách vừa thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng đến không thể tưởng tượng nổi, cô vội vàng quay đầu. Hàm răng trắng ngà của cô cắn cắn cánh môi màu hồng thật chặt. Tuy cô không dám nhìn bàn tay của Hùng Thần Giai, nhưng trong lòng lại đem một tên đầu gấu vô sỉ nào đó rửa sạch vạn lần, cô quần bách đến mức lỗ tai cũng trở nên hồng hồng.

"Rất ngọt." Ngay trước mặt Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai từ từ đưa ngón tay bỏ vào trong miệng, từng chút từng chút liếm mút sạch sẽ. Tang Văn Cách nhìn thấy một màn này, trong nháy mắt cô mắc cỡ đến mức muốn tìm cái lỗ mà chui vào. Con gấu già này chỉ thích khi dễ cô, loại chuyện như vậy tuy cũng không phải mới lần đầu tiên. Thế nhưng mặc kệ là lần thứ mấy cô thấy cảnh này cũng đều cảm thấy xấu hổ không chịu nổi. "Công chúa, em luôn ngọt như vậy, anh muốn ăn thêm một chút nữa có được không?"

Bị hấn hôn làm cô sững sốt, Tang Văn Cách còn chưa kịp phản ứng đã biết Hùng Thần Giai có ý gì rồi. Thân thể cô bị hấn ôm, sau đó hông cô bị nhấn xuống giường lớn mềm mại, đôi chân ngọc bị một bàn tay ngậm đen đầy ra, phơi bày chỗ kín mềm mại giờ đã tràn lan xuân triều.

Cô rốt cuộc đã biết Hùng Thần Giai muốn làm cái gì rồi. Cũng không chờ Tang Văn Cách phản kháng, Hùng Thần Giai đã vui đầu vào. Môi lưỡi nóng rực ở trên vùng cỏ thơm tận tình trần trụi liếm mút, lưỡi dài nóng bỏng có lực đem hai bên thịt bảo bối tách ra, trực tiếp đưa vào hoa đào chặt khít khuấy đảo mọi góc ngách. Hoa dịch giàn giụa bị hấn toàn bộ mút ở trong miệng rồi nuốt vào, sau đó đầu lưỡi hấn mô phỏng như lúc hoan ái nhanh chóng rút vào. Mỗi lần ra vào đều mang theo một mảnh xuân triều, thủy dịch tràn lan đem miệng mũi hấn thấm ướt toàn bộ. Hương vị ngọt ngào chí cực này làm cho thú tính của hấn bộc phát tới cực điểm, chỉ hận không thể ngay lập tức cắm đi vào.

"A, a ~~~" Tang Văn Cách vô cùng uyển chuyển, tay nhỏ bé nắm chặt khăn trải giường. Đôi chân ngọc bị Hùng Thần Giai gác ở đầu vai lác lác qua lại muốn bỏ trốn, nhưng hai tay của Hùng Thần Giai đang nắm bắt đùi của cô. Mặc cho Tang Văn Cách có gãy gẫy như thế nào nữa cũng chỉ là đem đầu hấn đến gần chỗ kín của cô hơn. Chống đối của cô trừ việc mở hai chân rộng ra thêm để cho hấn có thể nhìn rõ hơn thì cũng không có chút nào tác dụng nào nữa. "Không được, không được —— Gấu mau dừng lại ngay, em thật là khổ sở, thật là khổ sở —— ô ô... Không cần, không cần..." Khe miệng mềm mại giống như là chạm điện lay động qua lại. Hùng Thần Giai sợ cô quá mức kích động, bàn tay nắm lấy hai bên mông trắng ngần lại sợ lo lắng của cô. Nhưng càng không động, khoái cảm mắt hờn chỉ cực này lại càng xâm nhập sâu hơn, Tang Văn Cách chỉ có cảm giác hạ thân mình giống như là một bình nước chảy không ngừng, nhất là khi Hùng Thần Giai cắn viên tròn nhỏ trên thủy huyệt thì cô lại càng thêm kêu khóc lớn tiếng hơn. "Gấu... Gấu chạm một chút... Ô ô ~~~ thật là khổ sở... Thật là khổ sở..."

Đem hai chân nhỏ đạp loạn của cô cầm lấy, Hùng Thần Giai vừa bức mình vừa buồn cười, lúc này không phải chính cô nói có thể làm sao? Hiện tại thì lại khóc giống như một đứa bé vậy. Phụ nữ có thai thật là khó phục vụ mà! Nhưng cho dù là như vậy, trong lòng hấn ngoại trừ ngọt ngào thì cũng chỉ có ngọt ngào hơn, cô gái này là gánh nặng đời này của hấn, là gánh nặng quan trọng nhất và cũng nặng nề nhất, đồng thời đây cũng là một gánh nặng ngọt ngào nhất. "Ngonan, trước hết để cho em thoải mái một lần thì anh mới có thể đi vào. Em ngoan ngoãn có được hay không?" Hấn ngừng đầu lên dụ dỗ,

trong đôi mắt đen như mực bởi vì dục vọng đã giăng đầy tơ máu.

Tang Văn Cách hít mũi một cái, đáng thương nhìn Hùng Thần Giai, ừ một tiếng. Bọn gấu nào đó lập tức vui mừng quá đỗi, tiếp tục chui đầu vào giữa đùi cô treu dừa. Đầu ngón tay thô ráp còn như có như không lướt qua lỗ hậu môn mềm mại của cô, ở trên nếp uốn mềm mại nhẹ nhàng cào cào một chút. Trong thời gian mang thai phụ nữ đều đặc biệt nhạy cảm, Tang Văn Cách bị làm như vậy, hơn nữa Hùng Thần Giai lại hút lại gần, hai mảnh thịt bảo bối non mềm bị hấn cắn đến vừa đau vừa khoái cảm. Ái dịch ngọt ngào giàn giụa tràn đầy, khi một đầu ngón tay thô ráp tham lam tiến lên chạm vào nơi này hơn nữa còn lôi kéo hoa hạch cứng rắn mềm mại làm Tang Văn Cách không chịu được nữa mà kêu lớn tiếng ra.

Nhưng đến lúc Hùng Thần Giai cho là hấn đã có thể đi vào, Tang Văn Cách vốn bởi vì cao triều mà bần rùn vô lực lại đột nhiên cúi đầu khóc. Trong lòng hấn sợ cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn cô, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, nước mắt lăn dài, hàm răng còn cắn vào cánh môi thật chặt — điều này hiển nhiên không phải là bởi vì khoái cảm rồi. "Công chúa, công chúa em làm sao vậy?! Có phải bụng bị đau không? Có phải anh đã làm quá đáng rồi không?!" Hấn khẩn trương vội vàng ở trên người cô sờ trái sờ phải, bàn tay hấn còn đặt lên cái bụng tròn vo, gương mặt thô kệch đều là vẻ lo lắng.

Nhưng Tang Văn Cách lại lắc đầu: "Bộ ngực thật là đau..."

Hùng Thần Giai sùng sốt, lúc này mới đem tầm mắt chuyển hướng tới hai bầu vú đầy đặn mê người. Bầu vú vẫn như cũ tròn nhắn mềm mại tỏa hương, hai nú hồng phía trên vẫn đang đứng thẳng xinh đẹp, yêu kiều dụ hoặc người đến thương yêu. Điều duy nhất không đồng bộ chính là đầu vú vốn đỏ nhạt kiêu diễm cư nhiên lại rỉ ra vài giọt chất lỏng màu vàng!

Tang Văn Cách chỉ cảm thấy hơi đau, rồi lại không biết làm sao, cô còn tưởng là do Hùng Thần Giai mút quá sức nên mới thành như vậy. Nhưng khi cô nhìn thấy giọt nước rỉ ra trên vú mình xong cũng ngây ngẩn cả người, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác, miệng cũng bởi vì kinh ngạc mà há to. Mắt to đờ đẫn nhìn Hùng Thần Giai một chút rồi lại nhìn bộ ngực của mình, một hồi lâu cũng không thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176

Vị sữa tươi (hạ) (H)

Hai người nhìn nhau thật lâu, Hùng Thần Giai mới chớp mắt vài cái, sau đó chậm chậm đưa ngón tay ra, ở trên đầu vú nhẹ nhàng quẹt lên một chút. Trên đầu ngón tay lập tức liền dính chất lỏng màu vàng nhạt, hấn đưa tay lại gần chớp mũi nhẹ nhàng ngửi mấy cái, cũng không thấy có mùi lạ gì. Một mùi sữa xông vào mũi, sau đó hấn đưa đầu lưỡi ra, muốn thử dò xét nên liếm xuống.

Tang Văn Cách không dám tin nhìn Hùng Thần Giai. Thật sự là không có cách nào tin tưởng hấn sẽ làm ra hành động như thế nên khuôn mặt nhỏ nhắn ừ đầu đã đỏ rực lại càng đỏ đến không thể tưởng tượng nổi.

"Rất ngọt..." Hùng Thần Giai nỉ non một tiếng, sau đó một đôi mắt đen giống như là mắt sói lúc sáng nhìn chăm chăm bộ ngực Tang Văn Cách. Một loại dự cảm chẳng lành từ đáy lòng Tang Văn Cách dâng lên. Bàn chân cũng bắt đầu tê dại, cô cố chống đỡ thân thể công kênh. Cánh tay nhỏ bé quơ loạn khắp nơi, muốn bắt được thứ gì để mượn lực ngồi dậy. Ai biết một con gấu nào đó đã xông đến. Hấn đưa tay nhanh chóng nắm lấy bộ ngực của cô, sau đó cũng không cho cô có cơ hội nói chuyện trực tiếp đề cô lại, mỗi móng liền mút chặt nú hoa nhỏ thấm sữa tươi kia.

"Ừ..." Sau khi sữa tươi đi ra, cái loại hơi căng đau cũng chậm chậm giảm bớt một chút, thay vào đó là một loại hưng phấn tê dại vui vẻ tới cực điểm. Tang Văn Cách đập chân nhỏ rên rĩ, chỉ có cảm giác đầu vú mình bị Hùng Thần Giai ngậm vào trong miệng, nơi đó vừa ướt vừa nóng, thỉnh thoảng hàm răng bén nhọn lại giậm nhấm đầu vú mềm mại, làm cho cô cảm thấy vừa thoải mái vừa khổ sở. "Gấu... Nhẹ một chút..."

"Nhẹ một chút sẽ không thư thái như vậy rồi." Hùng Thần Giai trong lúc cấp bách ngược đầu nhìn cô một cái. Miệng lại tấn công, lần nữa cúi đầu ngậm một bên đầu vú không có được an ủi khác. Lần này hấn dùng sức hơi lớn, chút ít sữa tươi rỉ ra toàn bộ đều bị hấn hút vào trong miệng nuốt lấy. Mùi sữa tươi tràn đầy làm cho hấn hiện tại bắt đầu ghen tị với hai đứa nhóc chưa sinh ra này. Mỹ vị như vậy... thế nhưng không phải chỉ thuộc về hấn!

"A ~~~~~" một cái tay bụm miệng, mắt Tang Văn Cách vừa neho lại lại mở to ra. Lòng mi thật dài nhiễm một tầng hơi nước, giữa hai chân nịn màng lại bắt đầu ướt dính. Xuân triều mệnh mệnh làm ướt khăn trải giường phía dưới. Khoái cảm tới vừa nhanh vừa vội, cả thân thể thoải mái mềm mại cũng bắt đầu run rẩy, phản bụng tròn vo cũng không an phận rung động một chút.

Tròng mắt đen của Hùng Thần Giai căng thẳng, đột nhiên dùng sức hít một hơi, rồi hấn lại hút vào. Trong nháy mắt như vậy làm cho Tang Văn Cách yêu kiều ra tiếng. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cho đến không còn có bất kỳ chất lỏng nào chảy vào trong miệng mình nữa, Hùng Thần Giai mới buông thả đầu vú bị mình mút vừa đỏ vừa sưng kia, yêu thương hôn lên một cái, bụng lấy hai đóa kiều nữ mượt mà vuốt vuốt, gương mặt thô kệch không thể tưởng tượng nổi: "Công chúa, em lại có sữa rồi!"

Bị hấn nói như thế, Tang Văn Cách liền thấy mắc cỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng. Cô tức giận trừng mắt nhìn Hùng Thần Giai một cái, xoay đầu không chịu nhìn đến hấn nữa. Miệng cũng cắn lại thật chặt, hồi tưởng lại cảm giác khoái cảm lúc bị hấn mút, cô cảm thấy càng thêm xấu hổ không chịu nổi.

"Thật thần kỳ... Nhỏ thế này, mà lại có thể ra nhiều nước ngọt ngào như vậy..." Hùng Thần Giai ni non làm bầm lâu bầu, không nhịn được cúi đầu hôn một cái lại một cái, hy vọng còn có thể mút ra nhiều sữa tươi hơn nữa. "Anh còn muốn ăn nữa, công chúa, em lại cho ra tiếp đi." Nói xong hắn liền ngậm một đầu vú sưng đỏ tròn bóng mà dùng sức hút, nhưng lần này cũng không như lúc trước nữa. Hắn hút thật lâu cũng chỉ có một chút nước rỉ ra, giống như gãi không đúng chỗ ngứa vậy, căn bản không thỏa mãn được hắn.

"Thật kỳ quái." Hùng Thần Giai nhướn nhú chân mày. "Sao lại ít đến vậy chứ?"

Tang Văn Cách dùng giằng muốn ngồi dậy, nhưng đầu vú lại đang bị người ta ngậm ở trong miệng, khắp cả người chỉ thấy nhức nhủi cùng thoải mái. Hùng Thần Giai nói lời thô tục làm cô nghe mà ngượng ngùng cực kỳ, bàn tay trắng nõn chống xuống giường, rốt cuộc miễn cưỡng ngồi dậy được. Thế nhưng đầu gấu vẫn ngậm vú cô trước sau không ngừng nghỉ. Nhưng sau khi hắn cố sức nhưng có hút thế nào cũng hút không ra được nhiều sữa tươi hơn, hắn lại bắt đầu gặm cắn kiểu nhũ vừa lớn vừa mềm mại như một quả bóng nước. Đầu răng màu đỏ trải rộng mỗi một tác trên bầu vú, thậm chí sau khi hắn đã tận lực há to mồm ngậm vào một phần vú sau đó lại phun ra, rồi lại cắn một cái, rồi lại lần nữa mút xuống, cứ như vậy phun ra mút vào gặm cắn, chơi đến cực kỳ cao hứng. "Ừ..." Vừa mở miệng, Tang Văn Cách mới biết thanh âm của mình đã trở nên khàn khàn như vậy. "Gấu... Buông em ra... Ách ——" đầu vú nhạy cảm sưng đỏ bị nhay cắn, Tang Văn Cách cảm thấy eo ếch đau xót, thân thể mềm mại không xương lại đảo về giường lớn.

Tay mắt Hùng Thần Giai lạnh lẽo nên một tay liền không chế được cái eo cồng kềnh của cô, cẩn thận từng li từng tí đặt cô nằm xuống, rồi chuyển tay qua ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hôn rồi lại hôn. Lưỡi dài có lực quét vào trong khoang miệng Tang Văn Cách, mang đến một mùi sữa nồng nặc.

... Đó là mùi vị chảy ra từ vú của cô.

Mặt Tang Văn Cách càng đỏ hơn, cô muốn tránh, nhưng Hùng Thần Giai lại giữ chặt lấy chiếc cảm bởi vì mang thai mà hơi có vẻ đầy đặn của cô. Bốn cánh môi gần chặt lẫn nhau mấp mả sát, môi lưỡi bôi vì hôn cũng trở nên sưng đỏ. Đầu lưỡi thô to của Hùng Thần Giai từ từ lướt qua cánh môi Tang Văn Cách, bàn tay hắn lại còn vuốt ve lên gò bồng non mềm, hôn thật lâu, hắn mới dựa vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, thờ hồn hèn nói: "Thả em ra, anh phải thả em đi đâu hả? Mới vừa rồi chính em nói có thể đựng em mà."

"Này, nhưng em cũng không có bảo anh liếm cái đó mà!" Tang Văn Cách phồng má, ánh mắt như nước long lanh bắt mắt nhìn hắn, giống như là muốn khiển trách hắn.

Hùng Thần Giai lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: "Em không cho anh liếm thì để cho ai liếm hả?! Tiểu quỷ cũng còn chưa ra đời, chẳng lẽ em muốn lấy tay bóp ra sao?!"

"..." Cùng một con gấu nào đó không biết mắc cỡ là gì tranh cãi tiếp chỉ tỏ phí hơi.

Thấy Tang Văn Cách không phản đối, Hùng Thần Giai hả hê rồi. Hắn chau chau mày, bàn tay từ cặp vú đầy đặn trượt đến cái bụng tròn vo của cô, cúi đầu hôn thật nhẹ lên cái bụng một cái, nói: "Ba muốn cùng mẹ làm chuyện xấu rồi, đứa bé ngoan không được nhìn lên nha." Hắn nói thật nghiêm túc, giống như đứa bé trong bụng Tang Văn Cách thật sự có thể nghe thấy vậy, hơn nữa còn có thể nghe hiểu được nữa chứ.

"Anh đang nói những nói cái gì đó!" Tang Văn Cách vội vàng che miệng của hắn, xấu hổ nhìn chằm chằm hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, hận không thể cắn hắn một cái cho hả lòng.

"Anh nói anh muốn yêu em rồi." Hùng Thần Giai cực kỳ vô tội lặp lại một lần nữa, "Chẳng lẽ công chúa muốn dạy cho tiểu quỷ mới sáu tháng này giáo dục lãnh mạnh gì đó sao?"

"Em không phải có ý này, nhưng mà anh, anh ——" Tang Văn Cách xấu hổ, từ trước đến nay chỉ cần một con gấu nào đó bắt đầu giờ trò lưu manh, cô vĩnh viễn chỉ có thể ngoan ngoan ngồi yên mà chịu khi dễ thôi.

Hùng Thần Giai cười hắc hắc, trực tiếp đẩy ngã cô rồi bắt đầu hôn. Miệng rộng đi từ trên xuống dưới tắm nước miếng cho cô. "Vậy thì được, trước cho anh yêu em một lần rồi nói tiếp." Theo lời hắn nói, bàn tay vốn đặt ở trên bụng Tang Văn Cách đã liền nhanh chóng di chuyển xuống phía dưới thâm nhập vào nơi trơn trượt giữa hai chân cô. Đầu ngón tay đi vào, rồi liền kéo ra vô số chất dịch màu bạc, những sợi tơ nước chậm chậm từ khe hở giữa ngón tay hắn nhỏ xuống. Môi mòng héch lên, Hùng Thần Giai cúi đầu xuống gần sát mặt Tang Văn Cách, "Em xem, so với vừa rồi còn ướt hơn nữa này!"

Tang Văn Cách bị lời nói đầy lưu manh thoát ra từ miệng hắn làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, muốn nói nhưng lại không biết nói cái gì. Thế nhưng cứ như vậy bị khi dễ cô càng không cam lòng, nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời rồi rầm không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177

Hắn vĩnh viễn sẽ không tổn thương cô (H)

Hùng Thần Giai mới không quan tâm về sau mình có thể bị trả thù hay không, đối với hắn mà nói, không còn có cái gì có thể làm cho hắn nóng lòng hơn

giờ phút này!

Hắn sờ sờ cái bụng tròn của Tang Văn Cách, dịu dàng hôn lên bụng cô một cái, bàn tay dính đầy ái dịch lại lần nữa quay trở về giữa hai chân Tang Văn Cách. Hắn cố gắng lượn quanh móc lấy, làm cho mắt cô mờ sương hơn nữa. Ngón tay thô ráp mô tả động tác hoan ái cứ đút vào đưa bôn, lúc rút ra tay đã đầy nước dính dính trơn trượt, mắt đen thâm thúy cũng thủy chung nhìn chăm chú vào vẻ mặt Tang Văn Cách, chỉ sợ cô có chút khó chịu nào đó. "Có thấy khó chịu không?"

Tang Văn Cách khẽ hừ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ giương, đôi mắt long lanh bởi vì vui vẻ quá độ mà híp lại. Cô cuồng loạn gât rồi lại lắc đầu, tiếng thờ dốc vỡ tan từ trong miệng cô tràn ra: "Ủ... Ách ——" Môi anh đào đỏ tươi chột há lớn, phát ra một tiếng rên rỉ hơi to chỉ vì ngón tay của Hùng Thần Giai đã đụng phải một chỗ thịt non đặc biệt nhạy cảm. "Đừng —— Gấu... Nơi đó không được... Ồ..."

Hùng Thần Giai nhũn mày cười xấu xa. Hắn dùng một bàn tay đem quần đùi của mình kéo xuống, dục vọng trắng kiện to lớn chống lấy hoa huyết ẩm ướt mắt hờn. Đôi môi hắn đặt lên một đầu vú sưng đỏ, nhu nhu bú. "Có phải rất thoải mái không hả?" Ngoài miệng vừa hỏi, tay đã liên tục hướng đi vào trong tiểu huyết non mềm. Hắn vừa vờ về vừa đè ép hoa hạch non thịt kia, một chút tình cảm và thể diện cũng không để lại cho cô. Nếu như không phải bận tâm Tang Văn Cách là phụ nữ có thai, hắn đã sớm vọt vào trong cơ thể cô rồi. "Thật nhạy cảm... Em còn nhạy cảm hơn so với trước kia nữa, là do mang thai sao?"

Tang Văn Cách dĩ nhiên sẽ không trả lời những vấn đề vô si này của hắn rồi. Cô chỉ nhắm mắt thật chặt, đôi tay bám chặt lên đầu vai Hùng Thần Giai. Cái miệng nhỏ nhắn thốt ra những tiếng rên rỉ vô cùng mắt hờn. "A..."

"Công chúa, em thấy rất thoải mái có đúng hay không?" Hùng Thần Giai cười xấu xa, lòng ngón tay ở trong phần huyết sờ trái xoa phải, miệng thì nói ra toàn lời hạ lưu vô cùng. "Chỗ này bên trong em ——" hắn nhấn khối thịt non kia mấy cái, để làm bằng chứng cho Tang Văn Cách biết hắn nói đến nơi nào. "So với trước kia còn nhạy cảm hơn, ra thật nhiều, vừa sờ một chút mà đã ra nhiều nước như vậy rồi... Trên sách nói phụ nữ có thai ham muốn đặc biệt nhiều hơn, chẳng lẽ là thật sao? Vậy nửa năm qua có phải em cảm thấy rất trống rỗng không hả?"

"..." Tang Văn Cách mắc cỡ không phản bác được, cô căn bản không phải dạng người có nhiều ham muốn. Hắn cho là mỗi người đều giống như hắn, tình trùng xông lên não cả đêm lẫn ngày chỉ muốn làm chuyện đó thôi sao?!

Thấy Tang Văn Cách không đáp lời, bạn gấu nào đó tự tìm mất mặt sờ sờ lỗ mũi, đôi môi rồi đi đầu vú đã bị mút sưng đỏ hơn. Bàn tay hắn sờ lên bầu vú tròn mềm bóp hai cái, phần mông bèn chắc có lực xoay tròn hai vòng, để cho quy đầu trượt lướt qua tiểu huyết vài lần. Mỗi lần đều giống như muốn đi vào, nhưng cuối cùng cũng không xông vào mà chỉ lướt thoáng qua cửa huyết đang bốc ra hơi nóng mắt hờn này. "Công chúa, sao em không nói lời nào vậy? A... Nước lại ra nhiều hơn." Ngay cả phân thân của hắn cũng đã bị dính ướt hết rồi.

Tang Văn Cách vừa thẹn vừa cáu, nhưng lại không biết phải nói gì. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là oán một tiếng cắn môi của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nhìn một cái cũng biết, cô lại không vui.

Nhưng cảm xúc không vui cũng không có kéo dài lâu, đang lúc cô đang tức giận không rảnh suy tính với Hùng Thần Giai thì phía dưới bất chợt bị một vật như cái cây khổng lồ cắm vào..., huyết đạo mềm mại trơn nước đột nhiên bị nông ra đã man, đau đến cô phải hít khí —— mặc dù đang mang thai, so với thường ngày cô nhạy cảm hơn một chút, nhưng anh bạn gấu nhỏ này, chào cũng không chào một tiếng đã chui vào sẽ làm cô thấy đau nha.

Tay nhỏ bé run rẩy bắt lấy bả vai của Hùng Thần Giai, Tang Văn Cách đau đến khoeo mắt rung rung, môi hồng trắng bệch: "Gấu... Nhẹ, nhẹ một chút ——" Cô ô một tiếng, hạ thể bởi vì đau đớn nên tự ý thức co lại, cô kẹp chặt làm Hùng Thần Giai vừa khổ sở vừa sáng khoái rít gào một tiếng. Hai tay đè lại eo của cô, cái gì cũng không để ý tới nữa mà liền bắt đầu kéo ra đưa vào —— hắn đã phải cầm dục nửa năm, tối nay Tang Văn Cách lại kiều mỵ mê người như vậy, lý trí hay gì đó rốt cuộc cũng trở thành mây bay hết. Lúc này trong đầu Hùng Thần Giai chỉ có suy nghĩ đắm vào thật sâu, nặng nề chen vào, dùng sức đoạt lấy, còn những thứ khác, hắn không cần biết!

"Ồ ồ..." Tang Văn Cách bị động, theo động tác hắn đụng vào trên dưới đụng đưa, hai đóa kiều nữ chấn động qua lại, chỉ thấy sóng sữa trào ra, làm thành một đợt sóng biển trắng như tuyết. Cô sợ đến lấy hai tay che bụng, mở miệng nghĩ muốn ngăn tốc độ Hùng Thần Giai càng lúc càng nhanh lại, nhưng chữ gì cũng nói không ra được, cô chỉ có thể buông ra những tiếng thờ dốc vỡ òa. Cảm giác đau lúc đầu đã qua, chỉ còn lại khoái cảm mãnh liệt làm cho người ta không dám tin, từng dòng điện từ bị vị bị đút giữa hai chân truyền tới đại não. Thân thể Tang Văn Cách trở nên mềm mại, mười ngón chân đáng yêu cũng bởi vì không lồ khoái cảm kéo tới mà duỗi ra thẳng tắp, trên mặt bàn chân thậm chí còn nổi cả gân xanh. "Gấu....." Cô ôm bụng, càng bị hắn đụng lại càng sợ, mặc dù không thấy đau, nhưng cô vẫn có chút sợ.

Nhưng khi ánh mắt của cô chạm đến người đàn ông trên người mình thì Tang Văn Cách chỉ biết há hốc mồm, không có gì. Chỉ là ánh mắt của Hùng Thần Giai đã xám ngắt, giống như là sự điên cuồng của một con sói đã đói bụng mấy ngày mấy đêm bỗng nhìn thấy con mồi vậy. Nhưng cho dù hắn giống như dã thú thô lỗ thờ gấp, sức lực đụng vào dưới hạ thân một lần so với một lần lại càng mãnh liệt hơn, tốc độ một lần so với một lần càng nhanh hơn, nhưng thủy chung hắn cũng không có đè nặng lên trên người cô. Đôi mắt màu đen nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô, thâm trầm giống như đang ấn dấu một dòng nước ấm áp, dịu dàng đến không thể tưởng tượng nổi.

Đúng vậy, cô sợ cái gì chứ? Đầu gấu này coi như phải phá hủy cả thế giới cũng sẽ không tổn thương cô!

Tang Văn Cách nhắm mắt lại, tay nhỏ bé từ từ đi lên đầu vai Hùng Thần Giai, bầu vú gầy của hắn. Hai chân trắng nõn kẹp chặt phần eo hùng tráng có lực, khiến bộ vị nơi hai người kết hợp dán sát hơn, nam căn trắng kiện to lớn này cũng đi thật sâu vào trong cơ thể của cô hơn. Nhưng cô tự nhiên nghiêng hợp lại làm cho Hùng Thần Giai sợ hết hồn, đôi tay ngâm đen lập tức bắt lấy cái mông trắng của Tang Văn Cách, nắm chặt hai bên mông nhỏ mềm mại, không cho phép cô nghiêng hợp hắn vào sâu hơn nữa.

Mất to lạng lẽ mờ ra, Tang Văn Cách không hiểu nhìn lên trên mặt người đàn ông tràn đầy ham muốn, nhưng đáy mắt lại tràn đầy ảm đạm: "... Gấu?"

Hùng Thần Giai thô lỗ thờ hồn hèn một tiếng, từ trong kẽ răng khó khăn phun ra mấy chữ: "Không được... Quá sâu, em sẽ không chịu nổi." Mặc dù hắn cũng rất muốn đi vào sâu trong cái miệng nhỏ nhắn mắt hồng này, nhưng bây giờ thân thể cô cần bản chịu không nổi. Dù cô thật sự chịu được, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không lấy thân thể người phụ nữ của mình ra thử nghiệm.

Cánh môi màu hồng chậm rãi nâng lên một nụ cười ngọt ngào, Tang Văn Cách ngoan ngoãn nghe lời buông hai chân xuống. Đầu gối trắng như ngọc khẽ cong lên, cô làm như vậy có thể để cho hắn vào sâu, nhưng sẽ không xâm nhập đến tận trong tử cung, đây chính là độ sâu an toàn nhất.

Hùng Thần Giai cúi đầu hôn cô, rồi lại đi vào. Quy đầu to lớn ở trong thủy huyết mềm mại khó khăn mở ra một lối đi nhỏ hẹp, cho đến khi vào đến điểm cuối, rồi lại cẩn thận không cắm vào trong tử cung yếu ớt. Chuyện này cũng hành hạ chính hắn ra đầy mồ hôi giống như là vùi nước hồng van vậy.

Bởi vì Tang Văn Cách hiện trong thời kỳ đặc biệt, cho nên Hùng Thần Giai cũng không dám kéo dài. Hắn hoàn toàn buông thả cảm giác của mình, ra sức chạy nước rút tốc độ một cái so một cái càng mau hơn. Hắn cũng bắt đầu tê dại, một dòng điện mãnh liệt từ phía dưới đi lên trên, tráng kiện dâng trào rồi rút cuộc sau một lần dùng sức đâm vào cũng đã phun ra mầm mống của mình.

Thủy huyết mềm mại nóng bỏng co rút một hồi. Tang Văn Cách chịu không được kích thích như vậy, cô nhắm mắt lại, rồi liền ngất đi.

Lời nói của Tác giả: ta ngay cả viết rất nhiều chương H, quá ngược điều ~~~

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178

Công chúa cũng có tình địch (thượng)

Đợi đến lúc Tang Văn Cách tỉnh lại, thân thể của cô đã được lau rửa sạch sẽ, trên người là một bộ đồ ngủ mới. Cô ngồi dậy, ngáp một cái, mắt to liếc một cái lên chiếc đồng hồ để ở đầu giường, mới phát hiện đã là trưa ngày hôm sau rồi. Cô đã ngủ một giấc thật lâu.

Dụi dụi con mắt, Tang Văn Cách trừng mắt nhìn, vẫn cảm thấy hốc mắt thật chua xót. Hai tay chống xuống giường, bên người dĩ nhiên sẽ không có người, vì bạn gấu nào đó rất ít khi ngủ nướng.

Đang lúc cô chuẩn bị rời giường rửa mặt, cửa phòng ngủ đã bị mở ra. Hùng Thần Giai bưng một cái khay đi vào, trên khay còn có một ly sữa tươi nóng hổi cùng hai quả trứng luộc đã bóc vỏ, trừ hai món đó ra còn có mấy quả táo được cắt tia thật đẹp. Cái miệng nhỏ nhắn cong lên: "Em muốn ăn kem."

Hùng Thần Giai không chút nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt: "Không được."

"... Tại sao?" Cô mở mắt thật to không phục nhìn hắn.

"Buổi sáng không thể ăn đồ lạnh, hơn nữa hôm qua em đã ăn rồi. Còn nữa, ăn quá nhiều đồ lạnh đối với thân thể không tốt đâu." Hùng Thần Giai đi tới bên giường để cái khay xuống. Bàn tay bắt lấy một cái gối đầu lót ở sau lưng Tang Văn Cách, để cho cô có một tư thế ngồi thoải mái hơn, sau đó hắn liền đem ly sữa tươi đưa tới bên môi cô, ý bảo cô há miệng ra. Tang Văn Cách dĩ nhiên không muốn, ai bảo hắn không cho cô ăn kem chứ? Vì vậy cô không chỉ có không có hé miệng, thậm chí còn quay đầu nhỏ qua chỗ khác, đem cái ót nhắm ngay mặt của Hùng Thần Giai, sau đó dùng sức hừ một tiếng.

Hùng Thần Giai thấy buồn cười, nhưng không giống như trước đi dụ dỗ cô, mà chỉ an tĩnh ngồi kế bên Tang Văn Cách im lặng. Tang Văn Cách càng nghĩ càng thấy không đúng. Lúc dự cảm chẳng lành lên cao đến đỉnh điểm, một bàn tay có lực từ phía sau đã duỗi tới, nắm chặt lấy bả vai mảnh khảnh, không cần tốn nhiều sức liền đem cả người cô xoay về. Sau đó đôi môi nóng bỏng liền in dấu xuống, hương vị sữa tươi đậm đà cũng theo sự xâm lược của Hùng Thần Giai chảy vào trong miệng Tang Văn Cách. Cô ô ô giùng giàng. Hai tay nhỏ bé chống đỡ trên bả vai của hắn muốn đẩy hắn ra, nhưng Hùng Thần Giai chỉ cần một cái tay liền đem cả người cô ấn chặt, không thể động đậy. Cuối cùng, Tang Văn Cách không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn há mồm ra, từng ngụm từng ngụm nuốt dòng sữa tươi ấm áp xuống, nhưng trong đôi mắt đẹp lại tràn đầy hơi nước, một bộ dạng uất ức tới cực điểm.

Cho đến khi cô uống xong nửa ly, Hùng Thần Giai mới dừng lại. Cuối cùng hắn còn hôn lên môi hồng một cái, rồi để ly sữa tươi xuống, lấy ra một quả táo đã được khắc thành hình một chú chim nhỏ đưa đến trước mặt Tang Văn Cách. Thấy cô còn hờn dỗi không muốn ăn, hắn thích thú cười nhẹ một tiếng: "Vậy không bằng anh lại mớm cho em ăn tiếp nha, công chúa?"

Tang Văn Cách lập tức cứng đờ. Lấy phương pháp cho ăn của bạn gấu nào đó, sữa tươi cũng còn may, dù sao nó cũng là chất lỏng, nhưng còn quả táo... Ác, cô cũng không phải là con nít. Cô mới không muốn ăn trái táo đã bị người ta nhai nát ra đút cho đâu! Nghĩ tới đây, cái miệng nhỏ nhắn lập tức há to ra, a ô cần một miếng trên quả táo. Nhưng vì lửa giận vẫn chưa tan biến hết trong lòng, nên Tang Văn Cách cố ý đem miệng há đến lớn nhất, đem cả ngón tay của Hùng Thần Giai cũng găm vào trong miệng luôn. Cô dùng hàm răng nhỏ dùng sức cọ xát ngón tay hắn, giống như là một con mèo con mới vừa thay răng, bắt được cái gì vật cứng liền gặm vậy.

Hùng Thần Giai không khỏi buồn cười, trên tay hắn tràn đầy vết chai, đừng nói cô cần không nổi, mà coi như cô có thể cắn được, cô cũng sẽ không

dùng lực cắn hần. Hai hàm răng ma sát mãi tới mãi lui đốt ngón tay thô to của hần, nhưng chỉ gây cảm giác hơi ngứa chút. Mặc dù hần chưa từng nuôi qua động vật nhỏ gì, nhưng hần thực sự cảm thấy cô gái nhỏ trong ngực mình giống như một con thú nhỏ vừa đáng yêu lại vừa thích làm nũng và cũng hay nổi giận nào đó nha, thật sự là đáng về chọc người đáng yêu dễ thương vô cùng mà.

Đang cố gắng chiến đấu hăng hái muốn đem một bàn tay gấu nào đó cắn xuống, đột nhiên cô thấy sợ hết hồn. Nguyên nhân không gì khác, mà là vì cái con gấu nào đó bị cô cắn mà không chỉ không có rút tay trở về, thậm chí còn duỗi thẳng ngón tay giữa ra, sò xoang bốn phía trong khoang miệng ẩm áp của cô. Thình thoảng khi cô mồm miệng không cắn nổi hần còn có thể giúp cô mài mài một cái!

Cô vội vả nhả ngón tay trong miệng ra, sau đó phồng má nghiêng răng nhìn chăm chăm một con gấu nào đó. Một hồi lâu sau, Tang Văn Cách không khỏi bực mình, cô chu môi, tự giác bắt đầu nhai quả táo, không thêm quan tâm đến Hùng Thần Giai nữa.

Hần đưa bàn tay quơ quơ trước mặt Tang Văn Cách, nhưng cô làm bộ như không nhìn thấy.

Hùng Thần Giai bật cười, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dùng sức hôn một cái, nhỏ giọng hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái không?" Mặc dù tới hôm qua hần đã tận lực khắc chế, nhưng vẫn khó chắc chắn không có sai sót gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ lên, lắc đầu một cái, trong đầu buồn bực dùng sức gặm quả táo.

Hùng Thần Giai cầm lên một quả trứng luộc, ngón tay thô to cũng không làm giảm sự linh hoạt của bàn tay. Hần bắt đầu đem lòng đỏ trứng cùng lòng trắng trứng tách rời ra, sau đó đem lòng đỏ trứng xấn vụn, thả vào trong đĩa nhỏ, rồi lại lấy muỗng, muốn dứt Tang Văn Cách.

... Cô cũng không phải là không có tay nha.

Tang Văn Cách im lặng, cô không muốn nhận, nhưng bạn gấu nào đó lại không để cho cô từ chối, nhất định dứt cô ăn. Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: "Em có thể tự ăn." Bình thường tất cả cô cũng tự ăn được mà.

Trông mặt đen nhìn về phía cổ của cô, phía trên vẫn như cũ còn sót lại đầy những dấu hôn của hần. "Không được, tối ngày hôm qua em nhất định đã mệt mỏi, để anh dứt em ăn."

Tú tài gặp quan, bị đề ý nhưng không nói được. Trong lòng cô biết Hùng Thần Giai mặc dù cưng chiều mình đến vô pháp vô thiên, nhưng khi gặp mấy vấn đề ảnh hưởng đến cô hần tuyệt đối sẽ không nhượng bộ. Tang Văn Cách thở dài, không thể làm gì khác hơn là nghe theo hần. Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, từng miếng từng miếng đem lòng đỏ trứng nuốt xuống —— thật ra thì so với trứng luộc, cô thích trứng chiên hơn, nhưng chỉ đành trách bữa sáng của phụ nữ có thai tốt nhất không nên quá dầu mỡ, cho nên trứng chiên một tuần lễ cũng chỉ có thể ăn được một lần.

Thấy Tang Văn Cách một chút lại một chút mím môi nuốt lòng đỏ trứng, Hùng Thần Giai vội vàng bung qua sữa tươi để cho cô uống một hớp, sau đó liền nghiêm túc chăm chỉ tỉ mỉ tiếp tục dứt lòng đỏ trứng, nhưng mà chỉ ăn thêm vài miếng Tang Văn Cách cũng không chịu ăn nữa. "Sao vậy, sao em chỉ ăn một chút vậy chứ?" Đề đĩa nhỏ xuống, Hùng Thần Giai lo lắng đưa tay sờ sờ trán Tang Văn Cách. Tối ngày hôm qua hoan ái điên cuồng quá mức, cô bây giờ là phụ nữ có thai rất mỏng manh, sợ ý một chút có thể sẽ ngã bệnh.

"Em không đói bụng." Tang Văn Cách lắc đầu một cái, tay nhỏ bé lười kéo cánh tay rắn chắc của Hùng Thần Giai, mềm mại năn nỉ: "Em muốn ăn kem."

Hùng Thần Giai hiếm khi sừng mặt lên: "Không thể."

Tang Văn Cách chu môi: "Nhưng mà người ta muốn ăn nha, Gấu ~~~"

Thanh âm ngọt ngào mềm mại tới cực điểm làm xương cốt Hùng Thần Giai muốn rụng rời. Kém chút là đầu óc hần bị mê muội đầu hàng mà đồng ý với cô rồi, nhưng cũng may còn chút lý trí sót lại kéo giữ hần: "Tuyệt đối không được."

"Gấu ~~~" Tang Văn Cách không ngừng cố gắng, không đạt tới mục đích không chịu bỏ qua.

Xong rồi... Hần đã sắp không chịu nổi... mặt Hùng Thần Giai lộ ra vẻ khổ sở, công chúa chính là biết hần không chịu nổi cô làm nũng mới cố ý làm như vậy... Nhưng mới sáng sớm đã ăn đồ lạnh thật sự không tốt... Hơn nữa hiện tại cũng đã là mùa đông rồi... Thân thể cô cũng không phải là tốt lắm... Trừ ai tới cứu hần ra khỏi biển lửa này đi... Hần không nên để hai mẹ rời đi... Như thế tốt rồi... Chiếm một đêm tiện nghi... sau đó lại phải đối mặt với lựa chọn khó khăn như vậy a...

Mất thấy Hùng Thần Giai sắp phải đầu hàng, Tang Văn Cách mím môi cười, vừa định không ngừng cố gắng tiếp, liền nghe thấy giọng nữ có vẻ bén nhọn: "Người phụ nữ này sao có thể không hiểu chuyện như vậy chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Công chúa cũng có tình địch (hạ)

...

Tang Văn Cách sững sốt một chút, chớp đôi mắt to nhìn cô gái đang đứng trước cửa phòng ngủ. Bỏ đôi tay nhỏ bé đang lấy cánh tay thô to của Hùng Thần Giai ra, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị lộ ra vẻ kinh ngạc. Người này là ai vậy, tự nhiên ở trước mặt người đàn ông của cô chỉ vào mũi cô nói cô không hiểu chuyện?! Cô ta biết gì mà nói cô không hiểu chuyện... Bước vào nhà mà không tôn trọng chủ nhà một chút nữa?!

Chỉ là không đợi cô lên tiếng, Hùng Thần Giai đã nhanh chóng mở miệng trước: "Tôi không phải bảo cô đợi ở phòng khách sao?"

Tang Văn Cách nháy mắt nhìn về phía Hùng Thần Giai, bèn nhạy nhận thấy cả người hắn thay đổi. Thanh âm lạnh lùng, ánh mắt bén nhọn, ngay cả thân thể cao lớn tráng kiện cũng căng cứng. Nhìn dáng vẻ hắn đối với vị khách này cũng không phải hoan nghênh gì lắm nha ~ "Gấu, vị này là?" Vừa hỏi cô cũng đồng thời thuận tiện tỉ mỉ quan sát cô gái đang đứng ở cửa một phen. Một thân váy Chanel đem cả người cô ấy bó sát có lỗi có lõm thật lung linh nha. Cổ áo sơ mi trắng chữ V khoét sâu vừa mỏng lại ôm sát. Rãnh ngực sâu đến có thể làm cho đàn ông chết đuối ngay ở trên người cô ta, hai đôi núm to lớn càng góp phần miêu tả sinh động thêm. Tang Văn Cách thậm chí có thể thấy rõ ràng màu áo lót cô ta đang mặc mặc là màu gì nữa.

Rõ ràng là người đẹp biết cách ăn mặc, nhưng tại sao cô ta vừa xông vào lại nói chuyện với giọng điệu như vậy chứ?!

"Hùng tiên sinh, chỉ do tôi thấy bất bình thay cho anh mà thôi." Cô gái tròn mắt nhìn Tang Văn Cách một cái. Khuôn mặt diễm lệ của cô ta lộ ra vẻ mặc khinh thường cực độ, giống như Tang Văn Cách là một con vi khuẩn khiến người chán ghét vậy. "Người phụ nữ này vừa tùy hứng lại không biết thông cảm cho anh, anh cần gì tốn sức lực dụ dỗ cô ta?!" Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, cô nhất định sẽ không tin tưởng một người được mệnh danh là bạo long bằng giá thường ngày lạnh khốc sẽ có lúc dịu dàng như vậy! Người phụ nữ này có tài đức gì xứng với hắn chứ? Ngoại trừ bộ dạng xinh xắn một chút, cô ta có chỗ nào vượt qua cô chứ?!

Là trợ thủ đắc lực của Hùng Thần Giai trên sự nghiệp nên Chu Á Lệ vô cùng tự tin. Từ lúc Hùng Thần Giai cắm rễ ở thành phố S này cho tới nay, cô chính là phụ tá duy nhất hắn trọng dụng. Mặc dù người điều hành công ty không phải hắn, nhưng ở trong biển người mờ mịt, cô nhìn một cái lại chọn trúng ngay người đàn ông này. Hắn mặc dù đáng dấp khó coi, vóc dáng quá lớn tính khí lại không tốt, nhưng ánh mắt của cô cũng không phải mù. Mặc dù hắn không phải người điều hành, nhưng hắn chính là BOSS lớn nhất!

Chu Á Lệ đã từng vô tình nhìn thấy Tổng Tài Lý Dương Ngao hướng về phía Hùng Thần Giai - một người chỉ là chủ nhiệm bảo an khúm núm nịnh hót lấy lòng. Từ đó cô ta liền một lòng cho rằng giống như tình tiết trong phim truyền hình, Hùng Thần Giai mới chính là BOSS lớn phía sau màn, cho nên dù hắn chỉ làm một chủ nhiệm bảo an nho nhỏ, nhưng đó là bởi vì hắn nghĩ muốn ngầm quan sát các nhân viên! Cho nên đây mới đích thực là con rùa vàng giấu mặt. Mặc dù vẻ bề ngoài có chút thiếu sót, nhưng cô tự tin với sắc đẹp của mình, chỉ cần cô giờ chút trò giả bộ tiện tay đưa hồ sơ gì đó đến nhà hắn, nhất định cô sẽ đem hắn nắm thật chặt trong tay! Cho nên hôm nay cô mới mượn báo cáo hệ thống cửa tự động an ninh đi tới nơi này, mặc dù Hùng Thần Giai để cho cô ngồi ở trong phòng khách, sau đó không thêm quan tâm đến cô mà liền bung khay đi tới phòng ngủ, nhưng Chu Á Lệ vẫn cho đây là một cơ hội tốt!

Trời mới biết trước đây cô thậm chí ngay cả Hùng Thần Giai có bạn gái hay là vợ hay không cũng không biết. Cô chỉ ý vào việc thường ngày hai người hợp tác ăn ý, liền tự tiện chủ trương muốn xâm lấn cuộc sống của Hùng Thần Giai, nhưng hắn cũng không phải người dễ dàng cho cô tính toán hồ to gọi nhỏ. Chuyện này thật làm người ta không thể không lấy làm tiếc hận. Tuy cô với hắn hợp tác trên công việc luôn thuận buồm xuôi gió, nhưng có phải hay không khi cô đã nắm hắn trong tay thì thái độ của hắn sẽ phải thay đổi, trở nên dịu dàng hơn chứ?! Cho dù không biết, nhưng chứng kiến cách Hùng Thần Giai đối đãi với Tang Văn Cách giống như trân bảo xong, cô cũng nên biết khó mà lui rồi. Thế nhưng phụ nữ đều là như vậy, nếu ngay cả một người đáng vẻ tính tình thô lỗ như Hùng Thần Giai mà cô cũng giành không được, như vậy cô cũng quá kém rồi đi!

Tang Văn Cách rõ ràng từ trong ánh mắt của cô gái này thấy được sự khiêu khích cùng ghen tỵ, cô nấp mấy cánh môi, không khỏi thờ dãi. Đôi mắt to đẹp không thể làm gì khác hơn nhìn về phía gò má lạnh lùng cương nghị của bạn gấu nào đó —— bộ dáng hắn như vậy cô thật chưa từng thấy qua, vừa âm trầm vừa lạnh khốc. Một chút cũng không giống với con gấu xấu xa thường ngày thường thích kêu réo cô.

Chỉ là... Thật là không thể tưởng tượng nổi, lại có người muốn cùng cô giành đàn ông chứ... Còn nói cô tùy hứng không biết thông cảm... Chẳng lẽ người tối ngày hôm qua liều mạng cũng phải cố làm cho một con gấu nào đó thoải mái không phải Tang Văn Cách cơ đây sao? Hay là nói người thường ngày không để ý một con gấu nào đó khuyên can mà giành làm điểm tâm cho con gấu đó ăn cũng không phải là cô Tang Văn Cách sao? Cô gái này có phải kết luận quá sớm và vô căn cứ không? Hay bởi cô ta vốn nhìn cô không thuận mắt? Coi như không thuận mắt, nhưng cô dù sao cũng là một phụ nữ có thai. Hơn nữa, cô có thật sự không hiểu chuyện thích làm nũng, cũng không tới phiên cô ta lên tiếng phê bình...

Cô chống cằm ở đấy lòng oán thầm, nhưng trên mặt vẫn duy trì lễ phép căn bản. Nhưng Hùng Thần Giai không quan tâm lo lắng nhiều chuyện như vậy, lời Chu Á Lệ vừa nói ra, hắn liền nhíu lông mày quát: "Cút."

"Cút? Cút cái gì?" Chu Á Lệ cho là mình nghe lầm. Hùng tiên sinh không phải đang nói ai khác chứ?

"Tôi, nói, cút ——" Hùng Thần Giai lặp lại một lần nữa, hắn còn lo sợ cô ta nghe không hiểu nên từ từ nói từng chữ ra.

Lúc này Chu Á Lệ nghe hiểu, nhưng cô không thể tin được: "Hùng tiên sinh... Anh kêu tôi cút?" Hắn tại sao có thể đối với cô như vậy chứ!

"Chả lẽ cô thích tôi tự tay ném cô ra ngoài hơn hả." Hùng Thần Giai cười lạnh một tiếng, thật là một người đàn bà hạ tiện, nhìn xem tên nhóc chết tiệt Dương Ngao kiểm cho hắn phụ tá gì đi.

Hắn nghĩ, hắn vẫn nên từ chức là tốt nhất. Cái công ty rách nát đó cứ ném lại cho bốn tên khốn kiếp kia dọn dẹp đi, dù sao hiện tại thì Trình Cảnh Khu đã trở thành mây trời rồi, hắn cũng không cần cái công ty đó nữa. Tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ đủ cho hắn tiêu xài mười đời rồi, cho dù hắn nướng

chiều công chúa tôn quý của hần tiêu xài vô pháp cũng không thành vấn đề.

Lúc này, ở một nơi xa anh bạn họ Dương nào đó đang ôm mỹ nữ chơi trò yêu tinh đánh nhau cũng đột nhiên mềm nhũn ra. Hần cúi đầu nguyên rủa một tiếng, từ trên người mỹ nữ trượt xuống, chỉ cảm thấy cả người rét run. Đáng tiếc hần không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chu Á Lệ sùng sốt: "Nhưng mà, nhưng mà lời tôi nói là lời thật lòng!" Nào có người đàn ông nào phục vụ phụ nữ như vậy. Mà cô gái kia còn không biết cảm kích nữa chứ?!

"Tôi quán cái con mẹ nó cô nói chuyện chuyện hoang đường chó chết gì. Lão tử hỏi cô một lần nữa, cô có cút hay không?!" Hùng Thần Giai nghe rằng, cả người tan nát ra lửa giận nồng đậm. Khuôn mặt hung thần ác sát của hần áp sát mặt cô gái kia, lập tức liền đem Chu Lệ Á - người luôn tự nhận có gan đủ lớn để cùng người đàn ông này ở chung sợ tới mức lùi về mềm nhũn ra, đôi tay nhờ nứu lấy khung cửa mới không ngã xuống.

Tang Văn Cách cười tủm tỉm nhìn một màn trước mắt này. Cô tuyệt không lo lắng, vì bảo đảm có kịch vui đáng xem. Cô còn thuận tay cầm quả táo, há cái miệng nhỏ nhắn rắc rắc rắc rắc gặm, vừa gặm vừa cười xem.

Cô nói gì chứ! Tình địch cái gì... Đều là mây trời thôi. Gấu mới sẽ không làm cho người ta chọc tới cô, Haaaa...!

Vì vậy sau một màn mây càng bay càng xa này, vừa ra sân không đến mười phút thì nữ tình địch trong nháy mắt đã bị một bạn gấu kiên trinh si tình nào đó đuổi đi, không chỉ có không câu được rùa vàng, thuận tiện còn mất cả công việc, thật là được không đủ bù mất.

Đợi đến lúc Hùng Thần Giai trở lại ngồi kế bên chải tóc cho cô, Tang Văn Cách mới buồn miệng gặm một quả táo hỏi: "Em thật sự rất tùy hứng lại không biết thông cảm cho anh sao?" Hình như là thế... Kể từ lúc mình mang thai tới nay, trở nên đặc biệt thích giãy vò hần. Cũng may mà bạn gấu nào đó tuy tính khí có chút dữ dằn vẫn có thể chịu được.

Cô thích gây khó dễ cho hần, và lại còn hay thích khóc nữa.

Tang Văn Cách đột nhiên cảm thấy mình thật là tệ quá sức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180

Chiến tranh với ba vợ (thượng)

"Phốc ——"

Tang Văn Cách nheo mắt lại nhìn chằm chằm người nào đó đột nhiên phụt cười ra tiếng, không biết hần bị trúng gió độc gì nữa: "Anh cười cái gì?" Cô bĩu môi, rồi cắn một miếng táo ngọt ngào giống như xá giấm.

"Thiệt là... En đang nghĩ cái gì vậy chứ." Hùng Thần Giai búng nhẹ một cái lên trán Tang Văn Cách, rồi ngắt cái mũi nhỏ của cô. Cánh tay trắng kiện vòng qua bả vai của cô ôm thật chặt, "Anh chính là thích đáng về tùy hứng ăn vạ của em, hắc hắc." Bất kể như thế nào, chỉ cần là Tang Văn Cách, hần đều thích hết. Nhìn cô làm nũng làm chuyện xấu với hần, còn hơn trước kia cô chỉ biết mỉm cười với hần là đã tốt lắm rồi.

Ừm, có người thích bị khi dễ...

Hùng Thần Giai cười khúc khích làm cho cô dở khóc dở cười, một chút áy náy của Tang Văn Cách đã hoàn toàn biến mất. Cô phồng má, vỗ vỗ mặt của Hùng Thần Giai, hỏi: "Cô gái kia là ai vậy?"

Chân mày to dày từ từ nhú lên: "Trợ lý trong công ty, họ Chu."

"Trợ lý?" Tang Văn Cách hơi sùng sốt một chút, "Của anh?"

"Ừ." Hùng Thần Giai gật đầu một cái, "tên nhóc Dương Ngao kia nhét vào cho anh, chỉ là năng lực làm việc của cô ta cũng không tệ." Chỉ là bình thường ăn mặc quá ít vải, hơn nữa lại mắc bệnh yêu hoa. Thật là kỳ quái, hần làm sao lại không biết mình cũng có mị lực hấp dẫn con gái nhỉ?!

"Vậy sao?" Hần dám khen người phụ nữ kia. Tang Văn Cách chép miệng: "Vậy anh thích cô ta sao? Đáng đáp cô ta cũng không tệ nha." Lời nói thật chua, tay nhỏ bé trắng nõn kéo cánh tay vừa thô dài lại nhiều lông của Hùng Thần Giai rồi nắm lấy, từng cọng từng cọng một, giống như là đang thổi bỏ công anh vậy. Mỗi lần nhả hết một cọng liền đem nó thổi bay, chơi đến cực kỳ vui vẻ.

Hùng Thần Giai buồn cười nhìn hành động ngây thơ của Tang Văn Cách, lông tóc bị bứt ra mặc dù không coi là quá đau, nhưng cô đột nhiên bứt như vậy, bứt nhiều quá nên hần thấy đau cũng rất hiển nhiên —— đáng tiếc hần không dám phản kháng, chỉ có thể tùy theo cô. "Anh thích cô ta làm cái gì, anh cũng không thiếu sửa bờ mà." Hần chỉ muốn một người là cô đã đủ rồi, nhưng nếu so bộ ngực... Công chúa của hần cũng không thua người phụ nữ

kia chút nào nha, nhất là sau khi mang thai, cô càng ngày càng thêm đầy đặn mỹ lệ hơn.

Hắn bắt đầu có ý dâm, hơn nữa còn lộ ra nụ cười hết sức bỉ ổi.

Tang Văn Cách hồ nghi nhìn hắn, cô không biết trong đầu bạn gấu nào đó đang suy nghĩ cái gì, nhưng cô chắc chắn tuyệt đối không phải là việc tốt gì. Vì vậy cô đưa tay gỡ đầu Hùng Thần Giai một cái, cực kì bất mãn hỏi: "Vậy có phải cô gái kia mà không phải sữa bò anh sẽ thích đúng không?" Ngoài miệng nói như vậy, đôi mắt to đen lúng liếng cũng không tự chủ được liếc nhìn vào trong áo ngủ của mình một chút. Bên trong là hai bầu vú đầy đặn mang theo mùi thơm cơ thể nhàn nhạt. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ lên, hắn nói hắn không thiếu sữa bò, chẳng lẽ ý hắn nói cô là bò sữa sao?!

"Ý anh là gì hả?!" Thấy sắc mặt Tang Văn Cách thay đổi, Hùng Thần Giai vội vàng giải thích. "Cô ta có là bò sữa hay bà vú thì với anh cũng không có tí xú quan hệ gì, kệ xác cô ta! Dù sao anh cũng không có dự định quay lại làm việc ở đó nữa. Cô ta chết hay sống anh hoàn toàn không quan tâm." Hắn buông tay ra, cũng không dám xoa cái trán vừa bị gõ đau, mà là ôm thật chặt Tang Văn Cách, hôn rồi lại hôn. Trên mặt trưng ra một bộ dáng đã biết sai rồi, nhưng trong lòng hắn thật ra thì đã sớm sướng đến muốn bay lên trời, bởi vì cô đã biết ghen vì hắn rồi, ha ha ha.

Tang Văn Cách lúc này mới chịu buông tha hắn, nhưng cô cũng chỉ cười cười. Biểu hiện trên mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh: "Không đi làm công ty đó nữa vậy sau này anh muốn làm cái gì?"

Hùng Thần Giai suy tư một chút: "Ừm, hay là cứ ngồi ăn rồi chờ chết có được hay không?"

"..." Tang Văn Cách nhún vai, "Nếu như ba không phản đối, em cũng không có ý kiến."

... Đúng vậy, hắn đã quên còn có một ông lão nhìn hắn khắp nơi đều không vừa mắt kia rồi. Hùng Thần Giai nhíu mày, rồi đột nhiên hiểu ra gì đó mà kích động vỗ tay một cái: "Hay anh lại cùng em làm giáo viên, em thấy thế nào?!" Hắn dạy thể dục cũng khá tốt.

Tang Văn Cách nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: "Quyết định như vậy cũng không tồi..."

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" Hùng Thần Giai cười đến híp mắt lại, miệng rộng liền lộ ra hai hàng răng sáng choang. "Đợi đến lúc em đem tiểu quý này sanh ra rồi qua hết trong tháng, anh liền cùng em trở về trường học đi." Hắn cười đến không kiềm chế được, vừa nói chuyện vừa cười lại vừa gật đầu.

Tang Văn Cách sờ sờ bụng, "Được thôi."

"A, đúng rồi, buổi trưa hôm nay em muốn ăn cái gì?" Lấy được câu trả lời hài lòng tâm tình Hùng Thần Giai cực kỳ tốt.

"Ừ..." Nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu, Tang Văn Cách đột nhiên nhớ lại chuyện trước khi cô gái kia bước vào xen ngang. "Muốn ăn kem"

Nghe vậy, toàn thân Hùng Thần Giai lại cứng đờ, "Không được."

"Nhưng mới vừa rồi rõ ràng anh đã đồng ý với em rồi mà." Cô lại bắt đầu nhỏ lông gấu.

Hùng Thần Giai đau đến nhe răng trợn mắt. "Đó là mới chuyện vừa rồi ui da..., nhưng hiện tại thì không được."

"Tại sao?"

"Không tại sao, ăn quá nhiều đồ lạnh đối với thân thể em không tốt."

"Nhưng em muốn ăn, trên sách nói phụ nữ có thai muốn ăn cái gì tốt nhất không được cản trở, bởi vì phụ nữ có thai rất khó ăn được nhiều mà có ăn vào là nôn ra hết nha."

"Công chúa, em đã ăn sáng xong rồi. Thân thể của em rất tốt, mà em cũng không có nôn nghén cũng không có chứng trầm cảm —— không có gì cả. Cho nên bữa ăn chính ngoài trừ món điểm tâm ngọt phải có ra thì không cho phép em ăn đồ lạnh nữa. Hơn nữa, hôm qua em đã đem phần kem hôm nay ăn sạch sẽ rồi mà." Ngày hôm qua hắn cũng không nên mềm lòng đồng ý cho cô ăn luôn cả phần hôm nay.

"Thế nhưng anh vừa rồi đã nói là được mà. Nếu không vậy thì coi như em ăn phần ngày mai đi." Hi hi, vẫn nên biết trước cô không bao giờ từ bỏ, nhất định phải ăn được mới thôi à nha. "Cùng lắm thì ngày mai em không ăn là được chứ gì."

"Em lại muốn lừa gạt anh." Mỗi ngày vì chuyện ăn kem này, bọn họ luôn đấu trí thật lâu —— mặc dù, dù chỉ một lần hắn cũng chưa có thắng nổi. "Lúc trước em cũng đã nói một câu giống y như vậy rồi, nhưng mỗi lần em đều không giữ lời. Anh sẽ không nghe theo lời em nữa đâu." Ba vợ dạy cho cô làm người phải thành thực giữ chữ tín cô đều quên sạch trơn rồi.

Tang Văn Cách phòng má. "Gấu ~"

Lại, lại tới rồi!

Hùng Thần Giai thầm kêu một tiếng không hay rồi. Đáng tiếc là thân thể so với lý trí đã đầu hàng sớm hơn. Hắn chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, không nhịn được phải mở miệng đồng ý. Một giọng nói to nghiêm khắc từ đầu đột nhiên truyền đến: "Cách Cách, con lại muốn ăn lung tung cái gì hả."

Mắt to chớp chớp, Tang Văn Cách cúi đầu kêu một tiếng "ba".

Ba Tang nghiêm mặt đi vào, đầu tiên là sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó liền nhìn về phía Hùng Thần Giai, bắt đầu giảng dạy thao thao bất tuyệt: "Không phải tôi đã nói với cậu rất nhiều lần rồi sao? Lúc nó muốn ăn lung tung nhất định phải cho nó nhìn mới được. Bất kể con bé có yêu cầu thể nào cũng không cho, chẳng lẽ cậu đã quên sao? Thật là, tại sao tôi lại có thể yên tâm giao con gái cho cậu chứ? Tôi nói cậu cái người này, đáng đập mặt mũi thô lỗ cũng coi như xong đi, bây giờ ngậy cả tính tình cũng là như vậy, không có chút kiên định nào. Bây giờ cũng là mùa đông rồi, mặc dù trong nhà mở máy sưởi, nhưng nếu con bé bị cảm thì phải làm thế nào? Cậu cho nó ăn đồ lạnh, ngộ nhờ bị đau bụng thì tính sao? Coi như cậu không nghĩ cho nó, thì cũng phải nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng nó chứ. Đứa bé này chính là cháu ngoại bảo bối của lão tử đó, cậu thật là!"

Thấy ba hít sâu một hơi chuẩn bị tiếp tục mắng chửi người, Tang Văn Cách liền vội vàng hỏi: "Sao ba lại tới đây vậy?"

Ba Tang ngắm cô một cái, sau đó âm trầm nhìn Hùng Thần Giai đang đứng ngồi không yên: "Ta muốn xem một chút thằng nhóc này có chăm sóc cho con thật tốt hay không. Kết quả làm cho ta quá thất vọng đi! Ta ——"

Chỉ do ông nhìn hán không vừa mắt thôi!

Từ đáy lòng Hùng Thần Giai cười khổ, nhưng trên mặt hán vẫn là vẻ vừa cung kính vừa áy náy biết lỗi, mong đợi ông cao cao tại thượng có thể nể mặt Tang Văn Cách. Lần này chỉ mắng một giờ là đã tạ ơn rồi... Quả nhiên người đã từng làm lãnh đạo cùng người bình thường không giống nhau. Ba vợ đại nhân thậm chí còn có kỉ lục sáng ngời có thể một hơi mắng hán năm tiếng mà không biết mệt mỏi là gì, sau đó ngay cả giọng nói cũng không bị khan nữa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181

Chiến tranh với ba vợ (hạ)

Vì vậy hai giờ sau đó, Tang Văn Cách rửa mặt xong ngồi ở trên sofa trong phòng khách xem ti vi ăn trái cây, mà một bạn gấu nào đó thì bị kịch tới cực điểm bị ba Tang càng già càng dẻo dai kéo đến trước khay trà đánh cờ.

Trời mới biết hán căn bản không biết chơi cờ tướng!

Hùng Thần Giai co quắp khoe miệng, cầm con xe trong tay mà không biết nên đi nước nào. Nhưng hán biết, hán biết, biết rất rõ là lão đầu này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hán. Trước đây ông tra tấn thân thể hán bằng cách bắt hán chạy mười vòng quanh núi lớn không cho phép dừng sau đó còn phải chống một tay hít đất 1000 cái rồi tập luyện các động tác thân thể khác nữa, nhưng ông có cần phải chuẩn bị bắt đầu gây khó khăn trên tinh thần cho hán luôn không vậy! Đối với một người ngay cả trung học phổ thông cũng chưa tốt nghiệp mà nói, còn có cái gì so với cái trò đánh cờ này hành hạ hán hơn không chứ?!

Ba Tang nhìn bộ dạng Hùng Thần Giai vùng vẫy gãy chết, đáy mắt thoáng qua tràn đầy vẻ hả hê, sau đó cười lạnh một tiếng: "Tiểu tử thú, nếu cậu không chơi được cứ nói một tiếng. Hừ, nếu là Cảnh Khu đã sớm không biết thắng ta bao nhiêu ván rồi." Mặc dù cùng người chơi cờ dờ đánh cờ càng đánh càng không có gì mới mẻ, nhưng không thể không nói loại cảm giác thắng được dễ dàng này thật sự là rất tốt ~

Lúc đầu định nhìn xuống nhưng bạn gấu nào đó vừa nghe đến tên Trình Cảnh Khu, trong nháy mắt liền xù lông, nâng tay thả cờ, không chút do dự.

"Ha ha ha ha ——" Ba Tang phách lối cười lớn tiếng, "Pằng" một tiếng, "Chiếu tướng!"

"..." trong nháy mắt Hùng Thần Giai chỉ biết im lặng, ông già này quả nhiên là muốn lấn áp hán. Sau một giờ hán bị nghe chửi, suốt một tiếng sau đó hai người đều chơi cờ tướng, chia đều mỗi ba phút hán thua một ván. Nói cách khác là ba Tang đã thắng hán gần hai mươi lần rồi, nhưng ông già này vẫn thấy hứng thú không đổi, dường như không dùng bàn thắng để chết hán thì không bỏ qua vậy!

Tròng mắt đen len lén liếc qua Tang Văn Cách, đôi mắt Hùng Thần Giai tràn đầy ý muốn xin cầu cứu, vô cùng đáng thương nhìn chằm chằm Tang Văn Cách như muốn nói: công chúa, cứu anh, cứu anh đi mà!

Tang Văn Cách cầm hộp điều khiển ti vi đổi sang kênh khác, sau đó lại tiếp tục thông thả ung dung cầm một trái quýt đã lột vỏ nhét vào trong miệng. Đôi mắt cười đến cong như nửa vầng trăng, hướng về phía Hùng Thần Giai giờ hai ngón lên.

Lông mày Hùng Thần Giai cau lại, quyết định thật nhanh lắc đầu cự tuyệt.

Nói giỡn cái gì chứ... Hai phần kem hả? Cô nghĩ cùng dùng nghĩ!

Thấy thế, Tang Văn Cách cũng không giận, mà cười tủm tỉm cắn một trái lê ngọt ngào, rồi lại chậm rãi xoay đầu lại xem TV. Không cần biết hán phát ra âm thanh quý dị gì để hấp dẫn lực chú ý của cô ----- cô cũng không thêm để ý tới hán nữa.

Đàm phán tan vỡ, Hùng Thần Giai biết, nếu muốn thoát khỏi ván cờ tướng oan nghiệt này với ba Tang, hán phải tự cứu lấy mình. Đôi mắt đen như mực

nhìn lên tường một chút, thân thể cao lớn lập tức đứng lên: "Ba, giờ là bữa trưa, con đi nấu cơm đây!" Nói xong cũng không đợi ba Tang, hắn giống như phía sau có chó đuổi theo mà chạy thật nhanh.

Ba Tang sững sốt một chút, nhìn Hùng Thần Giai lấy tốc độ ánh sáng chạy như bay vào phòng bếp, sau đó chậm chậm đem ánh mắt chuyển tới trên người con gái. Thấy cô đang vui vẻ vừa gặm quả lê vừa xem ti vi, ánh mắt sắc bén của ông lại chuyển một cái, hướng về phía phòng bếp rộng to một tiếng: "Tiểu tử thú, động tác mau một chút! Cơm nước xong liền quay lại tiếp tục cùng lão tử đánh cờ!"

Ba giây sau, từ phòng bếp liền truyền đến tiếng nôi chén rơi xuống đất vang lên thật to. Ba Tang nghe thấy cũng lộ ra một tia hài lòng mỉm cười, ngâm nga hát đi tới ngồi kế bên Tang Văn Cách, nhìn trên TV đang chiếu cậu bé Hồ Lô, hỏi: "Sao lại coi hoạt hình cũ vậy?" Bây giờ không phải đang lưu hành cái hoạt hình dê trắng cùng sói xám gì đó sao?

Tang Văn Cách cầm lên một quả lê đưa cho ba, cười híp mắt trả lời: "Con thích bộ này." Hơn nữa cô thích bày đĩa hắc hóa, nhìn quả thực là rất đáng yêu ~! Về sau nếu con của cô có thể đáng yêu giống như vậy thì còn gì bằng, vừa dễ thương lại thông minh, hơn nữa còn giỏi lấy lòng người ai gặp cũng yêu, hắc ~

"Ừm, nhìn nhân vật này cũng không tệ lắm." ông lập tức phụ họa con gái, cũng rất hứng thú xem chung.

Khi thấy bày đĩa bé đáng yêu hợp thành một thể, Tang Văn Cách vừa gặm hạt lê, vừa nói: "Ba, ba làm gì mà hay khi dễ Gấu vậy?" Gấu đã thu lại tính khí nóng nảy bởi vì cô mang thai rất nhiều rồi. Hơn nữa ông lại là trường bối, nếu là đối lại người khác, đoán chừng sớm đã bị con gấu nào đó dùng một tay đánh văng xa ngàn dặm rồi. "Anh ấy đối với ba tốt như vậy, còn cùng ba đấu võ, ba sao cứ hay khi dễ anh ấy vậy?"

Ba Tang liếc con gái một cái, cắn mạnh một miếng lên quả lê, vừa cắn vào nước đã chảy ra thật nhiều làm ông hơi bất ngờ: "Quả lê này ——"

"Gấu nhập lê này từ Nhật Bản về, vô cùng ngọt." Tang Văn Cách hướng về phía ba lộ ra nụ cười vô cùng ngọt ngào, đem hạt lê trên tay ném vào giữa giò rác.

"... Coi như hắn cũng có lòng." Ba Tang hừ một tiếng, tính khí tựa hồ cũng thu lại một chút.

Tang Văn Cách biết ba tuy miệng cứng nhưng lòng mềm. Cô quay qua ôm lấy cánh tay ba làm nũng: "Ba ~ ba đối với Gấu tốt hơn một chút đi, đừng ăn hiếp anh ấy nữa! Ba cũng biết anh ấy mới học đến trung học phổ thông, nhưng anh ấy rất thông minh nha, nếu không sao Trình Cảnh Khu mà ba coi trọng nhất cũng bị anh ấy làm cho không kịp trở tay chứ? Ba thông cảm một chút cho anh ấy đi mà, hơn nữa Gấu đối với ba rất tốt. Anh ấy biết ba có chút bệnh đường ruột, mỗi lần lúc ba tới, anh ấy đều làm mấy món ăn ít gia vị hơn nữa lại thanh nhẹ ngon miệng. Nếu ba cứ ăn hiếp anh ấy, con sẽ nói cho mẹ nghe."

"..." Ba Tang nói ngang, "Ta cũng không có kêu hắn làm người tốt, hừ."

Ông lão sĩ diện không thích nhận sai.

Tay nhỏ bé mềm mại leo lên bả vai của ba, Tang Văn Cách khéo léo xoa bóp gân cốt cho ba mình: "Ba ~ bình thường ba khi dễ anh ấy bằng cách bắt anh ấy chạy bộ bơi lội hay tập chống đẩy - hít đất gì đó cũng không sao, dù sao đầu gấu kia thân thể tốt đến không thể tưởng tượng nổi. Nhưng ba không thể khi dễ anh ấy như bây giờ nha, Gấu vốn là có chút tự ti, ba còn kích thích anh ấy như vậy nữa. Lúc trước ba nói làm chồng con phải gồng gánh không thể mỗi ngày đều mặc quần jean rách áo sơ mi trắng, anh ấy liền ngoan ngoãn mời người tới đo may đồ tây cho mình. Anh ấy còn đi học kinh tế lý luận cùng quản lý gì đó nữa... Bây giờ ba lại nói thích đánh cờ, con xem chừng chờ ba rồi đi anh ấy sẽ phải điên cuồng đi nghiên cứu cờ tướng đây. Vậy sau này thì sao? Ba thích vậy mực vẽ tranh, chẳng lẽ ba cũng bắt đầu gấu học theo sao?"

Ba Tang nghe cô nói vậy cũng không thốt nên lời.

"Ba ~ ba không nể mặt con gái ba, nhưng ba cũng nên cho cháu ngoại tương lai của ba một chút mặt mũi chứ!" Tang Văn Cách xoa bóp bả vai ông, làm như cô bé mà tiếp tục làm nũng. "Sau khi đứa bé sanh ra nếu nó biết ông ngoại ghét ba như vậy nhất định sẽ vô cùng thương tâm. Tâm hồn đứa bé cũng vô cùng yếu ớt. Ba —— ba muốn làm nó bị mắc chứng ngại tâm lý sao?"

Ba Tang như một đứa bé ngây thơ, hừ một tiếng, quay đầu, ông chính là nhìn đầu gấu không vừa mắt thì làm sao. Nhưng khi ông nhìn đôi mắt to long lanh tràn đầy mong đợi của con gái nhìn mình, ông mới miễn cưỡng nghiêng răng tóe ra mấy chữ: "Ba sẽ thử không làm khó hắn nữa được chưa?" Ai, thanh danh cả đời ông liền bị hủy ở trong tay vợ và con gái.

Tang Văn Cách lập tức tươi cười rạng rỡ, chọt ôm lấy hắn: "Con biết ngay ba là tốt nhất!"

"Ít rót thuốc mê vào tai ta đi." Ba Tang hừ lạnh, nhưng trong lòng thì vô cùng hưởng thụ con gái rót mật, "Nhưng cũng không có nghĩa là ba sẽ dễ dàng tiếp nhận hắn." Ít nhất cũng phải quay đầu gấu kia thêm mấy vòng nữa...

"Được rồi được rồi, con hiểu rồi." Tang Văn Cách khoát khoát tay, "Chỉ cần ba đừng khi dễ anh ấy quá mức là được rồi." Hừ, ai bảo một con gấu nào đó không cho cô ăn kem chứ. Đáng đời bị khi dễ, Haaa...!

Hiệp nghị hai cha con vì vậy mà đạt thành. Về phần cái người nào đó đang chiến đấu hăng hái trong phòng bếp bỗng nhiên bị nhảy mũi một cái. Hắn lau mũi, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn chung quanh một chút, rồi lại quay người lại nấu ăn tiếp. Hắn hồn nhiên không biết cuộc sống thê thảm trong tương lai mình sắp phải vượt qua là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 182

Không phải ba muốn trải giường sao

Bữa trưa đi qua, Tang Văn Cách trước sau như một rời bàn ăn đi ngủ trưa, chỉ còn lại ba vợ trùng trùng đôi mắt tí hí.

Hùng Thần Giai có chút khản trương. Hắn mấp máy miệng, cẩn thận từng li từng tí nhìn ông lão hi nộ khó dò, thận trọng nói: "Cái đó, ba à, ba không đi ngủ trưa sao?"

Ba Tang nhìn hắn một cái, hiếm khi không bắn trả hắn: "Chút nữa mới đi."

"... Dạ." Trong nhà có đặc biệt chuẩn bị hai phòng cho trường bối, mỗi khi bọn họ tới thăm Tang Văn Cách hơn nửa muốn ngủ lại, sẽ tự vào trong phòng mà nghỉ ngơi. Bình thường thì đại đa số chỉ có hai mẹ ngủ lại, nhưng ba Tang muốn ngủ lại đây vẫn là lần đầu tiên. "Này, vậy con đi trải giường đây?"

Thấy dáng vẻ Hùng Thần Giai thận trọng, ba Tang đột nhiên cảm thấy vô cùng ngứa mắt. "Cậu là bà vú hay người làm vậy. Một người đàn ông cao lớn mỗi ngày lo trong lo ngoài thì còn giống cái gì chứ!" Còn trải giường nữa... Nhìn hắn nói thật thuận miệng, giống như đây vốn chính là công việc thường ngày của hắn vậy. Nếu như không phải chính ông đã từng so chiều với đầu gấu này, thì vô luận thế nào ba Tang cũng không dám tin đầu gấu này đúng là thủ lĩnh của tổ chức khủng bố kia.

Một thủ lĩnh thích làm việc nhà... có ai thấy qua chưa?!

"..." Hùng Thần Giai hết ý kiến, "Vậy ba muốn tự trải giường hả?"

"Cậu đùa hả, cậu để cho ta một ông lão tự mình trải giường hả?!" Bị Hùng Thần Giai hỏi như vậy, trong nháy mắt ông liền theo thói quen rống lại, song song đó ba Tang còn lập tức giơ chân, "Ta nói cậu thật là không có đạo đức, tự nhiên lại để cho một lão già như ta tự trải giường. Không phải cậu biết ta có bệnh tim không thể vận động mạnh sao?! Ta biết ngay cái tên tiểu tử thói này sắp tâm tính kẻ không tốt. Cậu là muốn ta mệt chết sau đó sẽ không còn ai có thể ngăn cản cậu lấy con gái ta nữa đúng không? Đúng không? Đúng không hả?!"

Không thể làm vận động mạnh... có mà hắn gặp quỷ á. Vậy người nào mỗi lần nhìn thấy hắn đều muốn cùng hắn so quyền cước chứ hả?

Hùng Thần Giai không muốn cùng một người già chấp nhứt —— cho dù hắn cảm giác mình cũng sắp bùng nổ đến nơi rồi. "Vậy ba muốn công chúa trải giường cho ba sao?"

Nói xong hắn còn bị mắng lợi hại hơn. "Đùa gì thế, tiểu tử cậu không phải bảo đảm với ta nói sẽ đối xử tốt với Cách Cách sao? Hiện tại cậu gọi nó nâng cái bụng bự làm việc nhà, cậu có còn lương tâm hay không hả? Ta biết ngay cậu là Trần Thế Mỹ thời hiện đại mà, gã phụ bạc này —— ta thật sự không nên đem Cách Cách giao cho người, người là tên khôn kiếp xấu xa ——"

"Vậy con đi trải giường đây." Hùng Thần Giai thật nhanh đã tìm ra có điểm không đúng. Hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy ông có thể sẽ vô cùng có tinh thần mà phát biểu ý kiến liên tục hai giờ liền. Vì vậy hắn vội vàng lên tiếng chào hỏi rồi nhanh chóng bỏ của chạy lấy người. "Ba chờ một lát, con lập tức đi trải giường ngay."

Ba Tang không trả lời mà chỉ nhìn hắn một cái, rồi liền chuyển tầm mắt về phía bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ. Không thể phủ nhận, tay nghề của đầu gấu thật không kém. Ông là người khó ăn nên người làm ra món để ông có thể chịu nuốt xuống là rất khá rồi. Hơn nữa, cũng rất dụng tâm.

Ánh mắt của ông từ từ híp lại, trong lòng cũng biết bản thân mình vô cùng xoi mói, nhưng tại sao ông phải làm vậy chứ? Nguyên do là bởi vì con gái ông chưa kết hôn mà có con, bụng cũng bị tên khôn này làm cho lớn rồi. Tuy nhiên cũng chưa có một hôn lễ? Hay là nói —— là bởi vì ông từ nhỏ nâng niu yêu thương con gái bảo bối ở lòng bàn tay nay bỗng nhiên bị đầu gấu kia đoạt đi. Nhưng ông làm ba vợ người ta mà mượn cớ trả thù riêng như vậy được sao? Umh, ông liếc mắt một cái.

Trong khi ba Tang đang suy nghĩ thì Hùng Thần Giai đã sớm vọt vào trong phòng, dĩ nhiên không phải phòng khách, mà là phòng ngủ của hắn và Tang Văn Cách. Không nhìn thấy Tang Văn Cách ngoan ngoãn nghỉ trưa, hắn làm thế nào cũng không tỉnh tâm để đi làm chuyện khác được.

Lúc hắn đẩy cửa phòng ngủ ra, vừa lúc Tang Văn Cách đang thay quần áo. Cô nghe được tiếng cửa bị đẩy ra, vội vàng quay đầu lại liếc mắt nhìn. Phát hiện ra là hắn, hai cánh tay nhỏ bé khản trương không biết làm sao, cuối cùng chợt cảm quần áo lên che bộ vị trọng điểm của mình lại, môi hồng nhếch lên nói: "Gấu, anh lại không gõ cửa."

"Sao em lại thay quần áo vậy hả?" Hùng Thần Giai gấp gấp đi tới, say mê lúc đầu đã rút đi. Điều đầu tiên hắn làm là đi tới kiểm tra cô xem có bị thương chỗ nào không, nếu không sao cô lại len lén thay quần áo như vậy chứ? Hơn nữa trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, rõ ràng là đang chột dạ, không phải là làm chuyện gì xấu chứ?!"Có phải thấy nơi nào không thoải mái không?"

"Không có, không có mà!" Tang Văn Cách vội vàng đưa một tay ra chống trên lồng ngực của một bạn gấu nào đó, cảm hắn đến gần mình quá. Giương

mặt xinh đẹp đỏ ửng. "Em đã nói không có việc gì mà, anh đừng có tới gần nữa đi ——"

Cánh tay nhỏ bé bị một bàn tay ngăm đen bắt được, Hùng Thần Giai một tay nắm lấy eo của cô, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em không nói anh sẽ cởi sạch quần áo của em đấy." Trong giọng nói tràn đầy uy hiếp hả hê.

Tang Văn Cách quả nhiên bị hấn hù dọa, cô vội vã phát tay, lại phát hiện tay của mình bị hấn nắm thật chặt, "Không cần ——"

"Vậy thì nói cho anh biết đi." Hùng Thần Giai cũng vô cùng kiên trì.

"Là —— là ——" Tang Văn Cách cắn cắn miệng, mề nheo nửa ngày cũng không nói ra miệng được. "Là em..." Cô do dự gần nửa ngày, rốt cuộc cũng không nói ra được từ nào, chỉ là buông lỏng khuỷu tay đang kẹp chặt bộ ngực xuống. Áo ngủ thật mỏng cũng rơi xuống theo. Bởi vì mang thai nên lúc ở nhà cô rất ít khi mặc áo lót, cho nên Hùng Thần Giai liền nhìn thấy trên bộ ngực vô cùng mềm mại đầy đặn của cô nhỏ giọt chất lỏng màu trắng đục.

"Này, cái này là..." Hấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thu hồi cánh tay đang nắm lấy eo Tang Văn Cách lại, rồi nhẹ nhàng sờ sờ một nụ hoa đứng thẳng đang thăm ra nhàn nhạt sữa tươi. Thanh âm khàn khàn hỏi: "Khó chịu sao?"

"... Ừ." Bị hấn động vào thật thoải mái, Tang Văn Cách nhắm lại mắt to, mơ hồ đáp một tiếng, còn muốn nhích bộ ngực của mình đến gần tay hấn hơn nữa. Khi mỗi một giọt sữa tươi đã bị biến mất, thì có một cổ khoái cảm không lồ từ sâu trong thân thể dâng lên. Điều này làm cho cô mất đi vẻ thẹn thùng thường ngày, mà chỉ muốn cảm nhận nhiều hơn nữa.

"Để anh xem một chút." Nói xong, Hùng Thần Giai cúi đầu, vùi mặt vào giữa rãnh vú sâu hoắm ngửi một chút, sau đó từ từ chuyển qua đầu vú mềm mại, nhẹ nhàng liếm một chút.

Thân thể Tang Văn Cách bần rần một hồi, vội vàng ôm lấy đầu của hấn, xấu hổ không chịu nổi: "Gấu..."

"Không phải em nói khó chịu sao?" Hùng Thần Giai cười khê, cắn đầu vú hút vào một hơi. Chất lỏng ngọt ngào đi vào cổ họng hấn không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng mê người. "Anh hút ra em sẽ thấy thư thái liền."

"Ừ..." Tang Văn Cách cúi đầu rên rỉ, "Nhưng ba vẫn còn ở bên ngoài ——"

"Không có chuyện gì, ông đã muốn đi ngủ trưa rồi." Hùng Thần Giai không thèm để ý chút nào, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ ban đầu của mình là đi trải giường cho ba vợ. "Anh sẽ chỉ âu yếm một chút, anh sẽ không đụng đến em." Tối ngày hôm qua quá điên cuồng, cô bây giờ là phụ nữ có thai mỏng manh yếu ớt, coi như cho hấn thêm mấy lá gan, hấn cũng không dám phóng túng như vậy nữa đâu.

Tang Văn Cách mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, miễn cưỡng đồng ý, bởi vì ngực cô thật rất khó chịu. Lúc cô mới vừa trở về phòng ngủ còn vô cùng bình thường, nhưng chỉ là mới đi đến nhà vệ sinh thôi, bộ ngực liền bắt đầu thăm ướt. Chẳng lẽ chính là do cô quá dư chất dinh dưỡng rồi sao? Sữa non ra cũng quá sớm... Hơn nữa đứa bé cũng chưa ăn được, ngược lại toàn bộ tiện nghi đều vào tay đầu gấu hết.

Hùng Thần Giai nắm lấy một bên ngực mềm mại hôn mấy cái, sau đó ngậm đầu vú rồi dùng sức khẽ hấp —— khi sữa vào miệng, mặc dù phân lượng có giảm, nhưng hấn vẫn thấy ngọt ngào giống như lần đầu tiên được nếm vậy!

Cổ họng hấn đang không ngừng nuốt vào, cả người Tang Văn Cách đang khó chịu cũng rút đi không ít. Nhưng điều kỳ quái là, kèm theo cảm giác nhẹ nhõm, cô còn cảm giác được giữa hai chân mình tựa hồ có ái dịch chảy ra vừa trơn lại vừa nóng!

Tình huống của Hùng Thần Giai cũng không khá hơn chút nào. Đối với một người đàn ông khỏe mạnh cường tráng mà nói, có cái gì hơn việc cô gái mình yêu mềm mại nằm yên cho mình vừa hôn lại còn vừa dùng lực hút bộ ngực của cô ấy chứ?

Đang lúc hấn đã muốn không nhịn được mà vác súng ra trận, cửa phòng ngủ đột nhiên truyền đến một tiếng rống to: "Tiểu tử thú! không phải là nói đi trải giường cho lão tử sao?! Ông đây còn phải ngủ trưa đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183

Bị người của Tang gia ăn quịt

Mới vừa mang người đẹp ôm vào trong ngực vuốt ve, ngoài cửa đã truyền tới tiếng rống phá hoại phong cảnh như vậy. Hùng Thần Giai hậm hực ôm Tang Văn Cách hôn mấy cái, đôi tay giống như là dính vào trên người cô không chịu buông xuống. Cho đến khi Tang Văn Cách đẩy hấn, Hùng Thần Giai mới tỉnh cơn mơ buông cô ra, bộ mặt không tình nguyện đi về phía cửa phòng ngủ.

Kéo cửa ra, ba Tang đang dùng cặp mắt bốc lửa nhìn chằm chằm hấn: "Tiểu tử thú! Cách Cách là một phụ nữ đang có thai, cậu ở bên trong giờ trò gì đấy hả?!"

"Con ——" Hùng Thần Giai vừa định trả lời, liền bị ba Tang ngắt lời, "Con cái gì mà con. Cậu lại bị sắc dục tấn công tư tưởng phải không?! Mấy tháng trước có người nhìn nên cậu không có cách nào làm chuyện xấu. Một bụng đầy ý nghĩ xấu nhưng lại không có cơ hội thực hiện, bây giờ không ai thấy nên liền muốn làm chuyện xấu có đúng hay không?! Cậu nói đi!"

Hùng Thần Giai há miệng, nhưng ba Tang dường như cũng không muốn cho hắn có cơ hội giải thích, mà là rống lớn một tiếng: "Lão tử về sau sẽ ở đây để xem chừng cậu. Lão tử thật muốn xem cậu còn có thể làm ra cái việc gì!"

... Hùng Thần Giai có chút không thể tin được tin mà mình vừa nghe thấy.

"Cậu không có nghe lầm, lão tử đúng là không đi." Ông quả nhiên không có nhìn nhầm, đầu gấu này quả nhiên không phải người đáng tin tưởng, một chút cũng không phải! "Cậu có vẻ mặt gì hả, không vui sao?"

Hùng Thần Giai lập tức phủ nhận: "Làm sao lại không vui chứ? Ba muốn ở chỗ này bao lâu thì ở bao lâu." Giữ ba vợ đại nhân ở lại cũng tốt, tránh cho mình một ngày kia lại tình trùng xông não nổi điên làm bậy nữa. Ba vợ ở đây, hắn cũng liền có thể tránh khỏi việc mất khống chế —— bởi vì lão nhân gia nhất định sẽ không để cho hắn được như ý... nhìn tình hình bây giờ cũng có thể xác định rồi. Về phần đứa bé sau khi sinh ra rồi —— thì sẽ không có ai có thể ngăn cản hắn và công chúa làm gì nữa?!

"Hừ." Coi như hắn thức thời. Ba Tang lúc này mới gạt đầu một cái, chấp tay sau lưng đi về phía phòng khách, đối với lỗ tai bén nhạy của mình ông cảm thấy hết sức hài lòng. Nếu không phải ông vào đến phòng phát hiện chân ga gì cũng còn chưa có lấy ra, nổi lên lòng nghi ngờ, sau đó đi ra bên ngoài hai bước, liền phát hiện đầu gấu này lại đang giờ trò đùa với con gái bảo bối của ông. "Nhanh lên một chút, lão tử muốn ngủ trưa. Đừng có lè mề như đàn bà nữa đi, cậu là đàn bà sao?"

Hùng Thần Giai bất đắc dĩ cúi đầu, nặng nề thở ra một hơi. Đôi mắt đen như mực nhìn lại người trong vòng tay mình rồi vội vàng lấy gì đó bao Tang Văn Cách lại. Trông mất thần nhìn chằm chằm bộ ngực đầy đặn của cô, trông mắt trần đầy dục sắc lộ ra tiếc nuối cùng khát vọng thật sâu. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đã trở nên đỏ bừng, hắn chỉ muốn tháo nút áo trên người cô ra a.

Ba Tang không hổ là cả đời làm lãnh đạo người khác. Ông nói lời giữ lời, nên đã ở cùng Hùng Thần Giai và Tang Văn Cách hơn ba tháng. Trong lúc mẹ Tang cùng ba mẹ Hùng cũng có tới thăm, nhưng chỉ có ba Tang vẫn giữ vững trận địa, sống chết không muốn về nhà trước khi Tang Văn Cách sinh em bé. Đến lúc Tang Văn Cách sắp chuyển dạ, bác sĩ liên tục bảo đảm cô sẽ không có chuyện gì, thân thể khoẻ mạnh, quá trình sinh đẻ nhất định sẽ vô cùng thuận lợi nên ba Tang không cần phải lo lắng vẩn vẩn, nhưng ông tất nhiên là vẫn không chịu rời đi. Lý do là ông không biết tên đầu gấu kia có thể thú tính đại phát làm ra chuyện không bằng cảm thụ đối với con gái bảo bối của ông hay không nha. Bởi vì từ lần ông "bắt kẻ thông dâm" xong, trong lòng của ông đã ấn định cho Hùng Thần Giai cái tên: mặt người lòng thú.

Vì vậy hơn ba tháng này Hùng Thần Giai thấy nhẹ nhõm không ít. Bởi vì có ba Tang, Tang Văn Cách không còn giống như trước đòi ăn đồ lạnh. Cô cũng sẽ không lúc không có việc gì liền khi dễ gây khó khăn cho hắn, mà là cùng Hùng Thần Giai đứng ở chung một chiến tuyến. Hai người cùng nhóm đối kháng BOSS lớn là ba Tang. Bởi vì lão nhân gia nhìn Hùng Thần Giai vô cùng không vừa mắt, mặc dù biết bạn gấu nào đó đối với con gái mình tốt đến không thể tốt hơn, thế nhưng trong mắt ba vợ, con rể đều bị ghét bỏ, cho nên —— bạn Gấu chỉ có thể tự cầu phúc cho mình nhiều hơn một chút. Nhưng so với bị Tang Văn Cách làm nũng đòi ăn kem, Hùng Thần Giai tình nguyện bị lão nhân gia quần lấy đánh nhau hoặc là chạy bộ tập chống đẩy - hít đất.

Vốn là hai người bọn họ chia ra ở hai căn hộ là A và B, nhưng hiện tại hai người đã ở chung với nhau rồi nên để một căn hộ khác bị bỏ trống cũng hơi tiếc. Vì thế, dưới sự lạm dụng uy quyền của Hùng Thần Giai, Lý Minh cùng Dương Ngao thật khổ sở và bất hạnh phải lãnh nhiệm vụ đem hai căn hộ xây thông với nhau. Quả nhiên sau khi xây nối liền nhau liền rộng rãi hơn nhiều. Rốt cuộc thì Hùng Thần Giai cũng không cần lo lắng bị ba vợ đại nhân đuổi theo đánh mà không có chỗ nhảy lên nhảy xuống nữa.

Một ngày của ba tháng sau, di phụ trách chọn mua nguyên liệu gọi điện thoại muốn xin nghỉ. Vì vậy Hùng Thần Giai cùng ba Tang ai cũng không muốn rời khỏi Tang Văn Cách để đi mua thức ăn nên đã quyết định chơi kéo búa bao để định thắng thua.

Ván đầu tiên, Hùng Thần Giai ra bao, lão nhân gia ra búa.

"Ha, con thắng!" Hùng Thần Giai đắc thắng, xách giò thức qua giờ lên trước mặt ba vợ, đựng đĩa trái phải, chờ ba Tang nhận lấy. Ai biết lão nhân gia hừ lạnh một tiếng, "Ba trận quyết định thắng thua."

Giương mặt thô kệch của hắn trong nháy mắt tối đen, Tang Văn Cách vừa ngồi bên cạnh xem vừa vui vẻ ăn kem - món mà cô rất khó có khi được ăn nên tâm trạng cũng đang cực kỳ tốt. Cái này so với Hồ Lô Oa thì lại càng làm cho cô vui vẻ hơn.

"Vậy thì ba trận quyết định thắng thua." Hùng Thần Giai hít sâu, quyết định không cùng lão nhân gia so đo.

Ván thứ hai: hai người cùng ra kéo, hòa nhau.

Còn một ván mấu chốt cuối cùng, ba Tang nhếch miệng cười, tay giờ giờ trên không trung, làm ra bộ dạng muốn đem hết toàn lực hơn nữa nhất định sẽ thắng chắc. Hùng Thần Giai cũng học ông phát phát tay, còn cúi đầu gầm thét một tiếng, hai người y như sắp quyết chiến vậy.

Hùng Thần Giai nắm quả đuóm ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: "Con thắng, con thắng a ha ha ha ha ——"

Ba Tang lấy một ánh mắt ghét bỏ cực độ nhìn hần, không vội cũng không giận, hoàn toàn không giống ông lão ngày thường người vì một chút xúi chuyện nhỏ cũng sẽ gior chân. Ông lẳng lẳng ngồi ở trên ghế sa lon chờ Hùng Thần Giai cười xong, làm như không thấy giò thức ăn trước mắt. Cho đến khi Hùng Thần Giai không hiểu nhìn hần, còn lắc cái giò mấy cái: "Ba, không phải ba muốn giựt nợ đấy chứ?" Vậy chẳng phải thật mất thể diện sao, lão nhân gia ông là một đời anh danh mà.

Tang Văn Cách dù bận xem nhưng vẫn ngậm một miếng kem, nuốt xuống bụng, sau đó lộ ra vẻ mặt vô cùng say mê. Hùng Thần Giai nhìn cô một chút, không hiểu ánh mắt của cô là có ý gì... Đồng tình? An ủi? Hay là đang xem kịch vui?

Đang lúc hần không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ba Tang đã đưa ra một ngón tay, đem giò thức ăn đẩy lại trước mặt hần. Hùng Thần Giai lập tức nhăn lông mày, bộ dáng hung dữ đủ để dọa sợ một đám người trưởng thành: "Ba ——" ông thật sự muốn tráo trở sao?

"Gọi ba cũng không dùng được." Lão nhân gia lạnh lùng cười: "Cậu đi mau."

"Tại sao?!" Hùng Thần Giai kêu to. "Rõ ràng là con thắng!"

"Ai nói thắng có thể không đi?" Ba Tang nâng chung trà làm bằng sứ lên uống một hớp, "Ai thắng người đó đi không phải sao?"

Hùng Thần Giai chỉ một thoáng á khẩu không trả lời được.

Hần chậm chậm nhìn về phía ba Tang, lão nhân gia hiếm khi lộ ra nụ cười với hần. Hần lại nhìn về phía người phụ nữ của mình, Tang Văn Cách cũng cười nhìn hần, còn vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, giống như là đang nói cô đói bụng rồi mau đi đi vậy. Một hồi lâu sau, Hùng Thần Giai bắt đắ dĩ thờ dài, xách giò lên, bước chân thật nặng nề hướng cửa đi tới. Thật may mắn là khu chợ bán thức ăn cách nhà cũng không xa, từ cao ốc thì chỉ cần năm phút đi xe là đã đến.

Thấy Hùng Thần Giai đã đi tới cửa, hai cha con Tang Gia không hẹn mà cùng đưa tay vẫy tạm biệt: "Thượng lộ bình an ~~~"

Hùng Thần Giai càng thêm bất đắc dĩ: đời này của hần coi như là bị hai cha con Tang gia này đùa giỡn trong tay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184

Chuyện hồi hận nhất trong cuộc đời của Gấu

Trong đời này Hùng Thần Giai hầu như chưa từng làm chuyện gì để khiến hần hối hận. Dù là khi bỏ học, ẩu đả đánh nhau, hay bởi vì cường gian mà bị bắt vào trong tù... Hần cũng chưa từng hối hận qua. Dĩ nhiên không cần nói cũng đủ biết hần là người cố chấp như thế nào rồi, nhưng thỉnh thoảng hần cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối. Nói ví dụ như nếu như hần không có thôi học, có lẽ hần sẽ có thể cùng Tang Văn Cách có một sự bắt đầu tốt hơn —— mặc dù căn bản hần cũng không phải là loại người ham học.

Nhưng lần này, hần là thật lòng cảm thấy hối hận, hơn nữa còn hối hận đến không thể hối hận hơn!

Ai có thể tin nổi hần chỉ mới đi ra ngoài có nửa tiếng?! Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?!

Hùng Thần Giai cứng đờ người đứng ở ngoài cửa phòng phẫu thuật. Vẻ mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm cái bảng màu hồng ghi rõ là đang giải phẫu trên cửa kia. Hần hận không thể một cước phá cửa xông vào, để tự nhìn vào bên trong xem đang xảy ra chuyện gì. "Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra không?!" Hần dùng đôi mắt như chim ưng từ từ quét qua trước mặt hai cặp vợ chồng Tang cùng Hùng gia. Không thể tin được mỗi người bọn họ ai cũng biết rồi, nhưng bọn họ lại bỏ hần một mình ở nhà. Người nào cũng cho rằng đã có người kia thông báo cho hần biết rồi, vì vậy ai cũng không thêm thông báo cho hần một tiếng! Nếu như không phải là hần nhanh nhạy gọi điện thoại cho bác sĩ khám thai của Tang Văn Cách thì chắc hần cũng không biết được đã xảy ra chuyện gì!

"Cái này..." từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên ba Tang nói không ra lời, "Cậu biết rồi đó, thì chính là vỡ nước ối mà."

"Vỡ nước ối?" Hùng Thần Giai lặp lại một lần nữa những lời của lão nhân gia vừa nói, cắn răng nghiêng lợi hỏi, "Vậy tại sao lúc tôi ở nhà nó không rách, mà đợi lúc tôi đi khỏi nhà nó mới rách?! Ngày sinh dự tính không phải còn một tuần lễ nữa sao?!"

"Thời gian sinh đẻ cùng ngày sinh dự tính có xê xích một chút cũng là chuyện bình thường mà." Chợt có một cô y tá đi ngang qua chen vào một câu, Hùng Thần Giai lập tức quay đầu trừng cô ta. Cô y tá nhỏ đáng thương bị dọa đến phải hít vào một hơi, vội luôn miệng nói xin lỗi, sau đó lấy tốc độ ánh sáng chạy như bay khỏi đó.

"Cái người này làm gì mà dữ vậy, hù dọa thiên sứ là phải xuống Địa Ngục đó biết chưa!" Ba Tang nhướn mi cãi với hần.

"Xuống Địa Ngục?" Hùng Thần Giai giận đến thiếu chút nữa ngắt đi, "Tôi thể là nếu như mà tôi biết Địa Ngục ở nơi nào thì người đầu tiên tôi nhét vào đó là Lão Nhân Gia ngài đó!"

"Ha...a...!" Ba Tang cũng học theo cô y tá nhỏ mà hút một ngụm khí, "Tiểu tử cậu muốn làm gì hả?"

"Ba, con van ba, ba làm ơn nói cho con biết đến cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra? Sao ai cũng không mang điện thoại di động theo vậy?" Làm hại lòng hần nóng như lửa đốt. Một thân một mình hần đi tìm khắp nơi mà không thấy, gọi điện thoại cho nhân viên bảo vệ nhà Tang gia thì bọn họ chỉ biết phụ nhân vội vội vàng vàng đi ra cửa, nhưng không có nói là đi nơi nào.

Hừ, thái độ hần thế này cũng còn tạm chấp nhận được.

Ba Tang háng giọng một cái, vừa định nói chuyện, mẹ Tang liền dè xuống tay của ông, ý bảo không cho phép ông mở miệng. "Thần Giai, là Cách Cách đứng dậy đi tới tủ lạnh trộm kem ăn, nhưng do không cẩn thận bị té xuống vò sàn trơn, vấp vào chân bàn ngã đập đầu, sau đó nước ối liền bị rách. Con bé làm lão già sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức gọi điện thoại cho ta. Ta lại báo cho bà thông gia biết. Lúc này chúng ta mới đem Cách Cách đưa đến bệnh viện. Bác sĩ nói không có gì đáng lo, chỉ là đứa bé muốn ra đời sớm hơn một chút thôi."

"Trộm kem, vấp, té?!" Hùng Thần Giai dùng một loại ánh mắt cực kỳ không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm ba vợ đại nhân. "Ba không phải nói là sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy sao? Sao ba lại để cho cô ấy lên đi đến tủ lạnh trộm đồ ăn chứ?!"

Ba Tang á khẩu không trả lời được. Có trời mới biết ông một chút cũng không nghĩ tới con gái mình bình thường khéo léo nghe lời nhưng khi mang thai lại có thể giãy vò người ta như vậy. Hơn nữa cô còn tương đối không thành thực. Trước khi ông đi đến thư phòng rõ ràng đã dặn đi dặn lại không cho phép cô ăn đồ lung tung, ngồi ở trên ghế sa lon mà ngoan ngoãn xem ti vi. Con bé kia liền nhanh chóng cam đoan đồng ý. Bây giờ ông mới phát giác được, lúc đó nó đồng ý cũng quá nhanh quá sáng khoái rồi! (B

"Tốt rồi con trai ngoan. Con cũng nên có chừng có mực một chút. Lão Tang dù gì cũng là vị bề trên của con." Mẹ Hùng không nhìn nổi con trai có thái độ vô lễ như vậy nữa, không nhịn được mà bà liền mở miệng khiển trách.

"Cũng bởi vì ông ấy là bậc bề trên nên con mới đem công chúa giao cho ông ấy rồi đi ra cửa, không phải sao?" Mắt Hùng Thần Giai đỏ lên vì tức. Hần bắt đầu đứng ngồi không yên, vì vậy bỗng chốc liền từ trên ghế đứng lên, đi qua đi lại. Hần thỉnh thoảng đi nhanh một chút, rồi thỉnh thoảng lại đi chậm một chút, đôi khi hần còn dừng lại nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật mà ngẩn người. "Kết quả, kết quả con chỉ mới đi ra ngoài có nửa tiếng, trở lại mới phát hiện người phụ nữ của mình không có ở đó! Hơn nữa cũng không ai nói cho con biết cô ấy đã đi nơi nào!" Bọn họ có thể hiểu được lúc đó lòng hần gấp gáp như thế nào không?! Một giây trước hần vẫn còn đắc chí mua mấy món Tang Văn Cách thích ăn, nhưng giây sau vừa đẩy cửa nhà ra, hần đang muốn đưa món ngon cho cô mà cô lại không có ở đó. Kết quả hần gần như lật tung mỗi một góc ngách trong nhà mà vẫn không tìm được người hần muốn tìm!

Ba Hùng nổi giận: "Tiểu tử thói mày đang dùng thái độ gì để nói chuyện cùng lão Tang với mẹ mày vậy hả? Ngứa da có phải không?"

Hùng Thần Giai mới không có ý định đi nghe ba hần đang nói cái gì. Hần chỉ biết trong lòng hần đang giống như bị vuốt mèo cào xé vậy, "Cô ấy sao còn chưa ra, còn bao lâu nữa mới xong đây?" Nâng tròng mắt đen lên nhìn về phía phòng phẫu thuật, thời gian vừa vùn cũng đã qua hai giờ, nhưng hần lại cảm thấy giống như là đã qua mấy kiếp rồi vậy.

"Phụ nữ sinh con làm sao mà nhanh như vậy được. Bác sĩ đã nói rồi, không có việc gì đâu." Mẹ Tang nhẹ giọng khuyên bảo, "Thần Giai, chúng ta là ba mẹ của Cách Cách. Chúng ta cũng vô cùng lo lắng cho con bé, cho nên con cứ ngoan ngoãn ngồi xuống đợi con bé ra ngoài có được hay không? Con đừng cứ đi tới đi lui như vậy nữa. Nếu Cách Cách biết, nó nhất định sẽ không vui."

Nghe vậy, Hùng Thần Giai mới đặt bước chân nặng nề về chỗ ngồi xuống. Hai tay hần ôm lấy mặt của mình, không để cho người khác nhìn thấy biểu cảm của hần —— Chỉ có chính hần biết hốc mắt hần nóng đến cỡ nào, nó nóng rực đến giống như chỉ sơ ý một chút nước mắt sẽ rớt ra vậy.

Lúc này, một nhóm bác sĩ mặc áo khoác trắng nhanh chóng bước vội về hướng này. Một bác sĩ dẫn đầu ở độ tuổi trung niên dừng lại ở trước mặt ba Tang, vội gật đầu cúi người, tự giới thiệu nói mình là viện trưởng của bệnh viện này và đồng thời cũng là bác sĩ nổi tiếng cả nước. Ông ta còn luôn miệng nói nhất định sẽ giúp cho con gái yêu quý của lãnh đạo sinh con suông sẻ, xin lãnh đạo không cần phải lo lắng mà cứ đến phòng khách quý nghỉ ngơi vân vân. Dù mặt ba Tang vẫn lạnh lùng nhưng như vậy cũng không làm giảm chút nhiệt tình của bọn họ một chút nào.

Hùng Thần Giai không biết bọn họ thì đuổi đám người kia đi lúc nào. Cho đến khi có một bàn tay vỗ vào đầu vai hần, hần mới nén lại tâm tình mà ngẩng đầu lên —— Vừa ngước lên ánh mắt hần đã chạm ngay vào một đôi mắt nghiêm túc thâm trầm rồi lại vô cùng từ ái. Ánh mắt ấy chính là của ba Tang - người luôn nhìn hần không thuận mắt hơn nữa còn cực kỳ không hợp với hần. Lão nhân gia cái gì cũng không nói, mà chỉ vỗ vỗ vai hần. Thế nhưng chỉ một động tác nhẹ nhàng trong nháy mắt như vậy lại có thể làm cho Hùng Thần Giai bình tĩnh hơn. Hần miễn cưỡng buông đôi tay đang run rẩy xuống, khóe mắt còn chút hơi nước quét qua ba vị bề trên cũng đang hiền lành nhìn hần kia. Hùng Thần Giai nhẹ nhàng gật đầu, rồi lại cúi đầu xuống, chỉ khác là lần này không có lo lắng nhiều như trước nữa. Hần cũng gần như qua hơn nửa đời người rồi, nhưng hần chưa bao giờ cảm thấy có chuyện gì có thể làm cho hần thật sự hối hận. Nhưng lần này, nếu như hần sớm biết khi hần rời đi cô lập tức sẽ xảy ra chuyện như vậy, có đánh chết hần hần cũng sẽ không đi ra cửa nửa bước!

Công chúa của hần sẽ bình an ra ngoài, nhất định sẽ như thế.

Bởi vì hần vẫn còn đang đợi cô mà.

Không biết đã trải qua bao lâu, đang lúc Hùng Thần Giai có cảm giác không biết phải chờ đợi tới khi nào, thì đèn phòng giải phẫu bỗng tắt. Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đi ra, đi theo ở đằng sau là một cái băng ca, Tang Văn Cách đang lặng yên nằm ở phía trên. Khuôn mặt xinh đẹp hơi tái nhợt, nhưng đáng vẻ cũng không có quá mức yếu đuối.

"Chúc mừng chúc mừng, là hai cậu nhóc mập mạp." Bác sĩ cười, ý bảo các y tá ôm đứa bé đến cho bọn họ nhìn. "Bọn chúng rất khỏe mạnh, mẹ con cũng đều an toàn." Đứa bé khỏe mạnh đến mức thậm chí không cần nằm trong hộp giữ nhiệt, mà trực tiếp tắm xong liền có thể chích thuốc ngừa sau đó bú sữa rồi.

Bốn vị lão nhân gia không hẹn mà cùng cười to, tranh nhau đi ôm hai vật nhỏ đang nhắm nghiền mắt và toàn thân lại hồng hồng này.

Hùng Thần Giai không có động đến chúng, hắn chỉ biết ngây ngốc nhìn Tang Văn Cách một lúc lâu, rồi rút cuộc mới nhào tới. Bàn tay đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách, vừa khóc vừa cười, hắn chỉ có cảm giác mình giống như là một cậu nhóc tay chân lỏng lẻo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185

Cái được gọi là sóng gió

Tang Văn Cách đối với chuyện sinh con thật ra không có một chút khái niệm nào, trong mấy tháng này Hùng Thần Giai thật sự đã đem cô chăm sóc quá tốt, tốt đến mức tâm tình của cô so với bất cứ người nào trong nhà cũng mạnh mẽ hơn không ít. Trừ quá trình sinh con bởi vì mất đi nhiều sức mà cô bị ngất xỉu ra thì tất cả sau đó đối với Tang Văn Cách mà nói đều rất nhẹ nhàng.

Hiện tại cô đang ngồi ở trên giường ôm đứa nhỏ ra đời trước ba phút mà suy nghĩ, không chút nào để ý tới trong phòng bệnh vì đặt tên cho cháu mà làm cho bốn ông bà đều mặt đỏ tới mang tai, chỉ thiếu chưa nhảy lên nóc nhà thôi.

Thật kỳ quái... Mặc dù đã qua gần một tháng, nhưng em bé vẫn nhỏ như vậy sao?

Tang Văn Cách khều nhẹ chóp mũi của bé. Đứa nhỏ liền chép cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận mấy cái, lông mi thật dài chớp chớp, mở to con ngươi. Mặc dù toàn thân vẫn hồng hồng không lớn, nhưng đôi mắt to lông mi dày lại có vẻ hết sức có hồn. Cậu nháy mắt nhìn vẻ đẹp của người phụ nữ đang ôm mình, ánh mắt cậu long lanh như nước giếng như vừa ngâm ở trong hồ nước vậy. Cảnh tượng đáng yêu như vậy trong nháy mắt đã làm cho trái tim của Tang Văn Cách trở nên mềm nhũn.

"Thật đáng yêu ~~~" Tang Văn Cách ôm đứa bé yêu thích không buông tay, thỉnh thoảng sờ sờ cái đầu trụ lúi của cậu bé. Cái đầu nhỏ nhỏ so với kích cỡ bàn tay cô không khác nhiều lắm. Không, có thể còn nhỏ hơn một chút, thật sự là đáng yêu đến không chịu được.

Về phần một đứa khác thì đang nằm trong ngực Hùng Thần Giai. Từ góc độ của Tang Văn Cách nhìn sang, cô có thể thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đang khẽ nhấp nhô hô hấp.

"... Đây là cháu nội của Hùng gia, đương nhiên phải do tôi đặt tên!" Ba Hùng giận đến mặt đỏ tía tai, nhưng vì ngại cháu nội bảo bối đang ngủ nên không dám hô to. Mặt ông phồng lên hồng hồng giống như lão trư vậy nhưng còn cô tình không chịu yếu thế, nhất định làm cho đối phương trao nộp vũ khí đầu hàng trước mới để yên.

Ba Tang cũng không phải là đèn đã cạn dầu. Nhiều năm làm lãnh đạo không phải là làm không, thế nên mọi người chỉ thấy ông cười lạnh một tiếng: "Ông đặt tên? Lấy tên con gì đặt? Gấu con hay chó con?! Cái người đầu óc chỉ mới học đến tiểu học mà còn chưa tốt nghiệp thì có thể lấy cái tên hay nào để đặt chứ? Tôi đoán chừng tên của con gấu chết tiệt kia căn bản cũng không phải ông tự nghĩ ra. Nói không chừng còn là ở trên đường nhặt được tờ giấy rách, may sao phía trên có viết mấy chữ nên ông cứ lấy đó mà đặt tên cho cậu ta! Ông cũng không nhìn một chút xem tên của Cách Cách nhà tôi. Văn Cách, Văn Cách, có bao nhiêu ý thơ chứ! Đầu gấu kia tên gì mà Thần Giai... quả thực vô cùng khó nghe! Tôi nói này, tôi khuyên ông nên về nhà học lại tiểu học. Bây giờ đã có đại học bổ túc cho người già đó, không cần phải thấy xấu hổ. Đợi đến lúc cháu nó lớn lấy trí tuệ của ông nói không chừng đã có thể đặt tên rồi —— dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là ông có thể sống cho đến lúc đó mới được, Haaa...!"

Ba Hùng giận đến lồng ngực đều run rẩy: "Đó là cháu nội của Hùng gia tôi, tên dĩ nhiên là do ông nội đặt cho!" Nhưng mà sao lão đầu đáng chết này lại biết rõ tên của Giai Tử từ đâu mà có hay vậy chứ?

Ba Tang lại cười lạnh một tiếng, bộ dáng an nhàn tự tại thật là có thể tức chết người —— Vốn tính khí ông là dữ dần nghiêm túc, nhưng ở trước mặt lão Hùng ông phải tỏ vẻ bình thân hơn để lấy thể thượng phong, bởi vì ba Hùng so với ông còn dễ manh động hung hăng hơn. "Tôi là ông ngoại của tụi nó, dĩ nhiên do tôi đặt tên!" Cũng không nghĩ xem hai đứa nhỏ là con gái nhà ai sinh ra chứ.

"Tôi đặt!"

"Tôi đặt!"

"Không, tôi đặt!"

"Tôi mới là người đặt!"

Hai ông lão chọc tức nhau nhìn chăm chăm đối phương, ai cũng không chịu yếu thế. Nhưng hai người cứ ông một câu tôi một câu làm hai người mẹ nghe thấy cũng vừa tức giận vừa buồn cười. Cả hai dứt khoát cùng nhau đến bên cạnh giường bệnh ngồi cùng với Tang Văn Cách nói chuyện phiếm, mặc cho hai người càng già càng kỳ cục tranh cãi nhau đi.

...

"Không học thức thật sự là quá đáng sợ." Đây là cảm tưởng của ba Tang sau khi đã cự cãi một hồi. Ông dùng một loại ánh mắt vô cùng khi dễ liếc ba Hùng một cái: "Tôi đã nói với ông rồi, cháu ngoại của lão tử, tên tuyệt đối phải do lão tử đặt!"

"Lão tử cũng theo như ông nói. Đây chính là cháu nội bảo bối của Hùng gia, nhất định phải do ông nội của chúng là lão tử đặt!"

"Ha, ông còn chưa tốt nghiệp tiểu học mà còn muốn giành đặt tên cho bảo bối của lão tử? Ông đặt được sao?!" Ba Tang cười lạnh, "Khi đứa nhỏ trưởng thành nó sẽ oán trách ông nội đặt cái tên vừa tục vừa xấu cho bọn chúng, lúc đó ông thật đẹp mặt? Không có người chịu thua thì không được, ông vẫn nên sớm đầu hàng để quyền đặt tên tặng cho lão tử đi."

"Tôi nhờ vào, được đi học thì ngon rồi hả?" Ba Hùng cũng lấy ánh mắt khi dễ nhìn ông. Vừa định gặm thét, ông liền ý thức được cháu trai bảo bối đang ngủ, lập tức đem giọng nói đè thấp lại. "Lúc lão tử chán đề đề nuôi sống mình thì ông vẫn còn ở trong chăn ôm cuốn sách sợ tôi đó!"

"Tôi nhờ vào!!" Ba Tang dùng sức phun trả lại. "Lúc lão tử cảm sung ông vẫn còn không biết ở mộ phần nào quét phân dê kia!"

"..."

"Bọn họ không một hồi sao?" Tang Văn Cách vén vén hàng mi của đứa bé trong ngực mình, lại sờ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía hai người cha đang khí thế ngất trời tranh cãi, không hiểu hỏi. "Xem bé đáng yêu chưa nè." Ngón tay mảnh khảnh trên chọc khuôn miệng cùng lỗ mũi nho nhỏ, lúc điểm lúc lại chăm chăm một chút. "A ——" Tang Văn Cách kêu lên, trên gương mặt xinh đẹp lập tức hiện ra nụ cười rạng rỡ không gì sánh bằng. "Nó cười, mẹ, mẹ ~ hai người nhìn này, cậu nhóc cười này!" Thật đáng yêu, thật sự rất đáng yêu~~~ Tang Văn Cách cảm giác lòng mình đã muốn bị nụ cười của sinh vật nhỏ nhắn trong ngực làm cho mềm hóa, thật đáng yêu... tại sao lại có thể đáng yêu như thế?!

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn toét ra độ cong đáng yêu, lộ ra hai hàng lợi non đáng yêu. Bé con đưa tay vươn ra, giờ giờ trên không trung. Vì vật nhỏ mới sinh ra không lâu nên còn không có năng lực tự chủ nhúc nhích. Tay nhỏ bé vung một lúc lâu mới chậm chậm hướng tới mặt Tang Văn Cách sờ lên. Bàn tay nhỏ béo ụt ịt mò lên làm Tang Văn Cách buồn cười nhưng lại không dám cười.

"Thật là đáng yêu!" Mẹ Tang cùng mẹ Hùng cũng như mở cờ trong bụng, hận không thể lập tức đem đứa cháu bảo bối như vàng kia từ trong ngực Tang Văn Cách đoạt lấy. Đáng tiếc cậu bạn nhỏ đang dùng toàn sức mình mà thăm dò mặt Tang Văn Cách, căn bản cũng không thèm nhìn bọn họ một cái.

Đang lúc hai mẹ con chơi đến thực vui, nhóc em này giờ vẫn nằm yên ở trong ngực Hùng Thần Giai ngủ làm cho hắn không dám mở miệng nói chuyện cũng không dám nhúc nhích bị đánh thức. Hắn giương đôi mắt to nhìn Tang Văn Cách một chút. Tròng mắt tròn đen lung liếng lại nhìn về phía Hùng Thần Giai, nhìn hắn một lát lại một lát, rồi chợt "Oa" khóc lên. Tiếng khóc rung trời làm cho tất cả mọi người ở đây đều giật nảy mình. Kể cả hai ông lão vẫn còn đang gây gổ cũng bị dọa đến nhảy dựng lên. Người duy nhất không chịu ảnh hưởng là nhóc anh trong ngực Tang Văn Cách, sau khi nghe thấy tiếng khóc này, cậu bạn trẻ thể nhưng không sợ hãi mà giống như là làm như không nghe thấy, tiếp tục đưa tay nhỏ bé sờ mặt Tang Văn Cách, chơi đến cực kỳ cao hứng.

Hùng Thần Giai nhất thời luống cuống tay chân không biết nên làm sao, bất kể hắn dùng cách nào để dụ dỗ, sinh vật nhỏ kia vẫn khóc thật lợi hại, làm thế nào cũng không chịu dừng lại. Hắn gấp đến độ muốn giơ chân, đứa bé trong ngực đã khóc đến bắt đầu nấc lên, làm mẹ Tang sợ tới mức liền vội vàng vỗ vỗ bé, sau đó đem đứa bé từ trong ngực hắn nhận lấy rồi dụ dỗ.

Về mặt Hùng Thần Giai như đưa đám cộ lại gần Tang Văn Cách. Tang Văn Cách nhìn hắn như có nỗi khổ gì lớn lắm, không nhìn được mà cảm thấy buồn cười, thích thú đưa tay sờ sờ mặt của hắn. Trong lòng Hùng Thần Giai thực cao hứng, lại kéo ra khóe miệng cười, vì vậy —— nhóc anh đang ở trong ngực Tang Văn Cách cũng nhìn nhìn hắn, sau đó trong nháy mắt cũng bắt đầu òa khóc. Tiếng khóc của hai vật nhỏ quả thật vang đến tận mây xanh, giống như là muốn đem tất cả nước mắt của đời này khóc hết luôn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 186

Bộ ngực phiền não

Mới vừa thẳng chức làm mẹ không lâu Tang Văn Cách đã lập tức luống cuống tay chân. Cô ôm nhóc anh trong ngực dịu dàng dỗ dành, mà nhóc em được mẹ Tang ôm vào trong ngực thì lại đang khóc nức lên. "Ngoan, ngoan, Bảo Bảo không khóc, Bảo Bảo không khóc a ~~~" cô dịu dàng vừa hôn vừa dỗ, còn ôm vật nhỏ nhẹ nhàng đưa qua lại. Qua một lúc lâu, vật nhỏ trong ngực mới chậm rãi ngừng khóc. Lại một lát sau, nhóc em này giờ vẫn khóc cũng ngừng lại, mẹ Tang đau lòng vuốt lưng cho cậu thuận khí. Vật nhỏ khóc đến mặt cũng ửng hồng, đủ để thấy cậu nhóc đã dùng sức đến cỡ nào.

"Tốt, ngoan." Tang Văn Cách hôn bé một cái, sau đó đem cậu nhóc giao lại cho mẹ Hùng đang đứng kế bên. Cô đưa tay ý bảo Hùng Thần Giai ngồi vào bên cạnh mình. Hùng Thần Giai cực kỳ bất đắc dĩ ngồi xuống, đôi mắt đen như mực tràn đầy uất ức. "Gấu....." Ách, cô phải nói thế nào mới không làm tổn thương đến lòng tự ái của một bạn gấu đáng thương nào đó đây?

"Đừng nói ahhh... Anh đã hiểu." Hùng Thần Giai chán nản nói, hần cảm cánh tay nhỏ bé của Tang Văn Cách đưa lên trên môi khẽ hôn. "Chuyện này cũng là quá mức đi, anh dù gì cũng là ba của bọn nó! Vậy mà tội nó mỗi lần nhìn thấy anh là lại khóc ——" trong giọng nói tràn đầy uất ức cùng mất mát.

Tang Văn Cách mỉm môi cười trộm, bàn tay trắng nõn mềm mại cảm ngược lại tay hần, nhẹ giọng an ủi: "Ai nói bọn chúng sợ anh chứ, em lại cảm thấy bọn chúng khóc do đói bụng thôi."

"A, đúng đúng đúng, nhất định là do đói bụng đó." Mẹ Tang vội vàng nói thêm vào. Bà không muốn đã kích đến lòng tự ái nhỏ đến đáng thương của con rể. Sau đó bà liền đem nhóc em đặt vào trong ngực Tang Văn Cách, rồi cẩn thận tránh không nhìn thẳng mặt Hùng Thần Giai. "Cách Cách, chúng ta đi ra ngoài trước, con cho đứa bé bú sữa đi."

"Dạ." Tang Văn Cách mỉm cười sờ sờ gương mặt hồng hào của bé con, ngón tay mảnh khảnh đưa bốn hai cánh môi màu đỏ nhạt. Nhóc con cười ha hả toét cả miệng ra, ngậm ngón tay của cô mà dùng sức bú. Hùng Thần Giai thấy thế, "Haaa" cười, "Bọn chúng quả nhiên là đói bụng." Đúng vậy nha, trên thế giới này làm gì có đạo lý con nhìn mặt ba mà sợ đến khóc thét chứ? Khi hần còn bé căn bản hần chưa sợ qua ba mình bao giờ!

"Đúng đúng đúng, do bọn chúng đói bụng." Tang Văn Cách luôn miệng lên tiếng, chỉ sợ đã kích lòng tự tin vừa chớm nở của bạn gấu nào đó đến mức không còn gì cả. Mắt to chớp chớp, nhìn mẹ Hùng đang đem một vật nhỏ khác cũng bỏ vào bên cạnh mình. Sau đó hai bà mẹ liền phân ra dắt hai lão già không chịu đi ra khỏi phòng bệnh kia rồi khỏi. Hai người còn thuận tay khép cửa, cô lúc này mới nhìn Hùng Thần Giai tỏ ý bảo hần đem yếm hình dáng như quả dầu nhỏ đưa tới cho cô. Đứa bé vừa mới sinh ra không bao lâu, nên lúc bú sữa luôn không khống chế được mà tràn chút ra ngoài. Vì thế cho nên trước khi cho bú, cô luôn có thói quen đeo chiếc yếm hình dáng như quả dầu nhỏ cho chúng.

Bàn tay mảnh khảnh trắng nõn linh xảo đem cái yếm in hình những chú gấu con đáng yêu đeo vào trên cổ bé con, sau đó cô thất thành hình một chiếc nơ bướm xinh xắn, rồi cúi đầu lấy cái mũi của mình treu chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con "A ~~~ Bảo Bảo ngoan, mặc yếm hình gấu con thật đáng yêu. Bảo Bảo mặc nhìn thật là đẹp mắt ~~~" Bảo Bảo giống như là có thể nghe hiểu lời cô nói, mà toét cái miệng nhỏ nhắn chưa có chiếc răng nào cười đến thật vui vẻ. Hai cánh tay nho nhỏ đưa về phía mặt Tang Văn Cách, sờ sờ khắp nơi, làm cho Tang Văn Cách phun cười ra tiếng "Bảo Bảo ~~~"

Nhìn một màn hai mẹ con đùa giỡn thật vui vẻ trước mắt, Hùng Thần Giai vừa hâm mộ vừa ghen tỵ. hHần đưa mắt nhìn nhìn một đứa nhóc khác đang nằm bên cạnh Tang Văn Cách, nhưng cố lấy dũng khí một lúc lâu cũng không dám đi tới ôm nó. Mấy ngày qua hần hầu như đều không dám ôm Bảo Bảo lúc chúng còn tỉnh giấc. Lúc trước hần phải tận lực chăm sóc cho Tang Văn Cách lúc còn trong tháng, hiện tại rốt cuộc có thể rảnh rồi, nhưng bây giờ ngược lại Bảo Bảo lại ghét bỏ hần.

"Công chúa ——"

"Hả?" Tang Văn Cách không chú ý đến hần, cả trái tim đều đang đặt vào người nhóc con đáng yêu chết người chết này.

"..." Bị cô làm lơ chỉ "Ừ" một tiếng như vậy, ngược lại Hùng Thần Giai lại không khiếu nại, mà hần chỉ ngơ ngác ngồi ở bên giường, nhìn Tang Văn Cách ôm Bảo Bảo vừa hôn vừa nựng. Mà tiểu Bảo Bảo cũng thật giống như là có thể nghe hiểu cười ha hả đáp lại cô. Lại nhớ tới cái số mình vợ thì không quan tâm còn Bảo Bảo thì không thương còn phải bị ba vợ khi dễ nữa, hần lập tức đau buồn, hần không thể đâm đầu vào tường bệnh viện chết luôn cho rồi. Lúc đó hần cần gì phải vì thu hút sự chú ý của Tang Văn Cách mà cố ý ho muốn khan cổ như vậy chứ, nghĩ vậy trong lòng hần càng thêm khó chịu. Một đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm Tang Văn Cách, mong đợi cô có thể cho hần dù chỉ là một cái liếc mắt cũng được.

Tang Văn Cách mới không có dư thời gian mà đi chú ý tới lòng Hùng Thần Giai đang nghĩ gì. Giờ phút này trong lòng của cô chỉ có bé con đáng yêu đến không chịu được này thôi.

Đem yếm cố định tốt, Tang Văn Cách đưa tay cờ áo bệnh nhân trên người ra, sau khi cởi thì hai bầu ngực tuyết trắng đầy đặn liền lộ ra. Tròng mắt của Hùng Thần Giai mở thật to, sự tui thân uất ức trước đó trong nháy mắt liền dần dần biến mất không còn bóng dáng. Giờ phút này hần đang nhỏ giọt nước miếng hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm vào bầu vú mê người đầy đặn của Tang Văn Cách. Trong mắt hần lại càng thêm vẻ ghen tỵ nhìn chăm chăm thẳng nhóc đang thông thả rúc đầu vào bộ ngực đầy đặn mà kia. Hần hận không thể xông vào đem nó vút sang một bên, đổi thành mình thế vào chỗ đó.

Giống như là biết có đồ ăn rồi, tiểu Bảo Bảo ô ô một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn tự động mở ra, chờ đợi sữa tươi ngọt ngào đưa tới.

Hùng Thần Giai suy nghĩ, thèm thường nhìn Tang Văn Cách từ từ móc bầu ngực sữa đầy đà ra. Ngón trở nâng một bên đầu vú đỏ nhạt lên, kề sát miệng tiểu Bảo Bảo, sau đó bỏ vào trong cái miệng nhỏ của hần. Vừa ngửi thấy hương thơm quen thuộc, vật nhỏ lập tức mở cái miệng nhỏ nhắn liêu mạng bú. Cái miệng nhỏ nhắn mấp mấp nuốt sữa tươi, còn một cái tay nhỏ nhỏ khác thì đặt lên bầu ngực mềm mại. Mắt to đóng lại, lông mi dài thỉnh thoảng rung động hạ xuống, vô cùng khả ái.

Lúc này cả người Tang Văn Cách tràn đầy bản năng làm mẹ chói lọi. Cô làm sao còn chú ý tới bạn gấu nào đó đang buồn bã vì bị thất sủng chứ. Cô

càng không có ý thức được chính mình đang quang minh chính đại chủ động đề lộ ra bộ ngực trước mặt con gấu háo sắc nào đó. Hiện tại trừ hai Bảo Bảo, không có bất kỳ người nào hay sự vật nào có thể quan trọng hơn với cô.

Hắn cũng rất muốn ăn...

Hùng Thần Giai muốn đến mức nhỏ cả nước miếng. Hắn hăm mộ ghen ghét nhìn chằm chằm một đũa nhóc ăn xong rồi lại đổi qua một đũa nhóc khác, nhưng còn hắn lại chỉ có thể xa xa nhìn mà không thể đến gần.

Thật là trắng, thật là mềm, thật là to ~~~~ hắn nhìn bộ ngực xinh đẹp của Tang Văn Cách đến chảy cả nước miếng, hận không thể đẩy Bảo Bảo trong ngực cô ra chỗ khác để cho mình cũng được nếm thử hương vị sữa ngọt ngào này.

Tang Văn Cách vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo, khóe mắt liếc qua liền bắt gặp Hùng Thần Giai đang chảy nước miếng. Cô lập tức nhanh chóng cảnh giác đứng lên: "Gấu, anh ở đây làm gì?" Nói xong, cô còn cố gắng xoay người sang chỗ khác, che kín bộ ngực của mình lại. Nhưng một bàn gấu da mặt dày nào đó đã sớm xem thấu động tác của cô, vượt gấu liền vung lên. Tang Văn Cách cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị hắn ấn chặt bả vai, nhìn lại lông tràn đầy ngượng ngùng, sợ đánh thức đũa nhỏ. Cô chỉ có thể vừa tức vừa vô lực tròn mắt nhìn Hùng Thần Giai một cái, cũng không trông mong hắn có thể tự động phi lễ chó nhìn với cô. "Gấu..." Hắn không thể biết xấu hổ một chút sao?

Hùng Thần Giai nhìn chằm chằm bộ ngực đầy đặn tuyết trắng đến chảy nước miếng. Hắn còn cố gắng duỗi ngón tay tới nhần xuống, nhưng lại bị Tang Văn Cách vô tình đẩy ra: "Không cho phép sờ loạn!"

Bình đến tướng chán. Hùng Thần Giai thu tay lại, thấy Bảo Bảo trong ngực Tang Văn Cách đã ăn no được cô đặt xuống. Nhìn chính xác vào sơ hở của Tang Văn Cách là đang chỉnh sửa quần áo, hắn nhanh chóng lấy tư thái như hổ đói vô mỗi bỏ nhào qua. Hành động này lập tức dọa Tang Văn Cách giật cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187

Ai cũng đừng nghĩ có thể tranh giành với hắn

Người ta thường nói đã bị ngã một lần thì sẽ biết đề phòng hơn. Tang Văn Cách bị Hùng Thần Giai đánh lên quá nhiều lần cũng sẽ trở nên nhạy bén hơn. Đôi mắt đẹp của cô chợt lóe, hai cánh tay ngọc trong nháy mắt lấy tốc độ ánh sáng đem vạt áo kéo thật chặt. Mặc dù không có thời gian cài nút áo nhưng so với việc sơ hở bị tập kích thành công thì thà như vậy vẫn hơn.

Nhìn ánh mắt Tang Văn Cách tràn đầy đề phòng, Hùng Thần Giai lúc đầu hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó lại cười hắc hắc, trơ mặt ra sán tới gần: "Công chúa ~~~"

Tang Văn Cách không chút cử động, ánh mắt xinh đẹp đen nhánh không chớp nhìn hắn, chờ xem hắn muốn giở trò gì. Nhiều nhất là đầu gấu này cũng chỉ có thể nói lời ngon ngọt dụ dỗ van cầu cô mà thôi, chỉ cần cô giữ vững lập trường, thì tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Tang Văn Cách nghĩ như vậy, nhưng đáng tiếc việc đời luôn không như ý mình. Cô cho là Hùng Thần Giai sẽ dụ dỗ cô cho đến khi cô cam tâm tình nguyện đầu hàng. Thế nhưng ai ngờ đến đầu gấu lần này căn bản từ đầu chí cuối cũng không có mở miệng, mà là ườn nguyên khuôn mặt nghiêm túc lại gần cô, giả trang ra một bộ dạng như có lời muốn nói. Đang lúc cô dựm thẳng lỗ tai chuẩn bị nghe hắn nói chuyện gì, thì đột nhiên một đôi tay ngăm đen có lực chợt duỗi tới, dễ dàng đột phá phòng tuyến của cô. Váy áo vốn đã không được cài hết nút lập tức bị hắn tấn công, lộ ra kiểu nhũ đầy đặn trắng như tuyết. Bởi vì bàn gấu nào đó dùng sức quá lớn, một bên ngực thậm chí còn lắc lư hai cái, làm đỉnh đồ tui bôi vì sự tấn công kịch liệt này mà rịn ra một giọt sữa trong suốt.

Cô ngây ngẩn cả người, nhưng Hùng Thần Giai lại không có vẻ gì là sững sốt.

Đôi tay chia ra nắm lấy hai bên đầy đặn mềm mại đến ngay cả hắn cũng không thể ngờ. Đôi môi mỏng nhanh chóng hấp lấy, tiếng mút vào chặc chặc vang lên giữa không gian tĩnh lặng trong phòng bệnh có vẻ cực kỳ làm cho người ta tò mò.

Mất to chớp chớp, Tang Văn Cách vừa định đẩy đầu gấu kia ra, nhưng Hùng Thần Giai có ý nghĩ xấu liền cắn một cái lên đầu vú mềm mại. Thân thể cô mềm mại đau xót, khẽ hừ một tiếng. Bầu ngực vốn được trang bị đầy đủ sữa cho hai Bảo Bảo hấp thụ, nên còn dư lại hơn phân nửa. Chỉ cần vài hớp của Hùng Thần Giai, cô lại cảm thấy một bên vú mềm giống như lại có chất lỏng chảy xuôi vào trong miệng Hùng Thần Giai. Loại cảm giác kỳ quái này làm Tang Văn Cách thấy thật khác thường, giống như cô không phải sinh đôi, mà là sinh ba vậy. "Ừ... Gấu..." Vốn bàn tay nhỏ bé muốn đẩy hắn ra nhưng giờ thì ngược lại ôm lấy đầu của hắn. Tang Văn Cách khó chịu kêu tên Hùng Thần Giai lên, trong đôi mắt đẹp bởi vì cảm giác cực độ sáng khoái mà ẩn cả nước mắt. Cả người giống như có một dòng điện đi qua vậy, thân thể mềm mại bủn rủn ngã xuống trên bả vai của Hùng Thần Giai.

Hùng Thần Giai đang rất gấp, căn bản không có thời gian đáp lại cô, chỉ là mơ mơ hồ hồ "Ừ" một tiếng coi như là có trả lời. Miệng rộng ngậm đầu vú non mềm hút mút, đem toàn bộ sữa ngọt nuốt vào trong bụng của mình. Trong đầu hắn chỉ có ý tưởng ngây thơ muốn uống sạch hết, để coi hai tiểu quý còn tranh uống sữa với hắn được nữa không!

Nghĩ tới đây, hân càng dùng thêm sức hấp. Đầu vú non mềm bị hân hấp đến sung đỏ, cứng rắn và đầy đặn. Mỗi lần hút vào một lượng sữa, đầu vú trong miệng sẽ thoát khỏi, lúc đó Hùng Thần Giai liền há mồm ra cắn rồi lại mút vào một hóp đầy sữa khác. Cho đến khi đã đem bầu ngực đầy đặn hút sạch, hân cũng vẫn lưu luyến không rời liếm lên đầu vú hồng hào ngọt ngào ươn thẳng, rồi ngậm vào trong miệng để tận hưởng mỹ vị thơm ngát còn vương vấn.

Hút sạch một bên ngực xong, hân đầu tiên là vươn tay nắm lấy cằm Tang Văn Cách, ở trên làn môi cô hôn một cái, sau đó mới cúi đầu, lại cắn một bên ngực khác còn trang bị đầy đủ sữa. Răng môi cùng được sử dụng, điên cuồng giống như con sói đã hơn mười ngày không có ăn uống gì. Hân có bộ dạng như hận không thể nuốt luôn Tang Văn Cách vào trong bụng mình.

Cuối cùng bàn tay nắm lấy ngực mềm, sau đó trượt đến đỉnh. Ngón trỏ cùng ngón cái vòng thành một vòng tròn, đầu vú đỏ nhọt từ bên trong lộ ra. Trải qua một phen gặm cắn của hân, hai bên nú hoa mềm mại cũng sưng lớn như nhau rồi. Giờ phút này bọn chúng đang ướt át đứng thẳng ở trước mặt hân, giống như là đang dụ dỗ hân: mau tới hôn tôi đi, mau tới hôn tôi đi!

Bên trên yết hầu chuyển động, Hùng Thần Giai khó có thể chống lại được sức hấp dẫn này mà nuốt nước miếng, trông mắt đen sáng lên thật dọa người. Lần này hân không gấp như trước, mà là từ từ đem miệng mình lại gần viên hồng mai kia, từ từ mở ra, rồi lại chậm chậm ngậm vào. Lúc trước hân mút điên cuồng một bên ngực kia, coi như là lúc đó hân đang trong tình trạng khẩn cấp, hiện tại hân cuối cùng đã có thể tỉ mỉ mà nếm lấy mỹ vị rồi.

Đầu vú non mềm có mùi vị thật tốt. Hùng Thần Giai cắn xuống một cái làm cho Tang Văn Cách kêu my kêu lên tiếng rên rĩ. Tiếng rên rĩ mị hoặc kém chút là làm thú tính của hân đại phát mà đẩy ngã cô. Thế nhưng cuối cùng hân vẫn còn khống chế được. Trong miệng là một nú hoa nho nhỏ, hân dùng đầu lưỡi chống đỡ gần như đến không nhìn thấy dấu vết. Hân không dùng sức mà chỉ khẽ hút, một dòng chất lỏng ngọt ngào thơm nức trong nháy mắt tràn vào hết trong miệng của hân. Mùi sữa thơm nồng đậm tràn ngập cả khoang miệng, đây chính là nơi cung cấp thức ăn cho hai tiểu quý kia sao?

Rất ngọt, thật sự rất ngọt.

Hùng Thần Giai mê say kết hợp đầu vú cùng sữa ở trong miệng đảo qua đảo lại trêu đùa, nhưng lại không chịu nuốt xuống. Phía cằm có chút râu mới chớm mọc của hân dựa ở trên bầu ngực non mịn trơn mềm, khiến Tang Văn Cách vừa đau lại vừa ngứa. Sau khi cảm giác đau tê dại qua đi là cảm giác nhột nhạo không ngờ. Cô hí hóp đôi mắt to, có chút mê loạn nâng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông đang cầm bộ ngực của mình mút đến thật mê say.

Dòng sữa sau khi nuốt xuống miệng đã trở nên ấm áp. Hùng Thần Giai há to mồm, dùng hết sức mút bầu vú mềm mại vào trong miệng. Xong rồi hân lại kết hợp chút gặm cắn với đầu vú hồng mềm, mỗi lần gặm vào một cái, sẽ có chất sữa tự động chảy vào trong miệng của hân. Đầu vú sung đỏ mê người thật nghe lời.

Những thứ này đều là của hân. Ngực của cô, dòng sữa của cô, thậm chí là khuôn mặt tươi cười cùng dịu dàng của cô, tất cả đều thuộc về Hùng Thần Giai hân, những người khác ai cũng đừng nghĩ tới việc tranh giành với hân!

"Công chúa..." Hân hút tràn đầy một miệng lớn chất lỏng mang hương vị ngọt ngào, rồi chuyển tay lên phía trên nắm lấy chiếc cằm nhỏ của Tang Văn Cách, khiến cho cô phải mở cái miệng nhỏ nhắn ra. Sau đó hân cũng khẽ há mồm ra, khiến sữa tươi trong miệng chảy xuống, lọt vào hết trong miệng của Tang Văn Cách. Cô dĩ nhiên không chịu uống sữa của mình, nên liền bắt đầu ồ ồ a a muốn kháng cự. Nhưng mà cô lại bận tâm về hai vật nhỏ đang ở kề bên nên không dám lộn xộn, không thể làm gì khác hơn là đành uất ức nuốt nước mắt, ngoan ngoãn đem sữa của bạn gấu nào đó mớm cho mình nuốt hết vào bụng. "Ngọt hay không? Có phải uống rất ngon không?"

Nhìn Hùng Thần Giai chẳng biết xấu hổ hướng trên người mình vừa cạ vừa sờ, Tang Văn Cách bĩu môi, không nhìn được muốn nhổ ra hết phần sữa còn chưa nuốt trong miệng mình. Ai biết Hùng Thần Giai lại sớm hơn cô một bước, không nói lời nào liền chặn lại môi của cô, cùng cô chơi trò giằng co. Sữa tươi tràn đầy ở trong cổ họng hai người chuyển động, nhưng ai cũng không chịu nuốt xuống.

Chất lỏng màu trắng sữa bắt đầu theo môi lưỡi quần quít giữa hai người chảy xuống. Chất lỏng từ từ rơi xuống trên quần áo bệnh viện của Tang Văn Cách, rồi lại đổ dọc theo rãnh vú, chảy xuống.

Hùng Thần Giai nhìn thấy thì mắt hân cũng đã bắt đầu bốc lửa. Bàn tay lơ đãng đột nhiên bám vào eo Tang Văn Cách, làm cho cô kinh hô một tiếng. Sau đó hân nhân cơ hội đem toàn bộ sữa trong miệng mình đưa hết vào trong miệng cô, buộc cô nuốt xuống. Đôi môi mỏng cũng lập tức đuổi theo, hân hôn lên môi cô để chặn không cho chất lỏng mang hương vị ngọt ngào này chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188

Mời người bảo mẫu như thế nào (H)

Tang Văn Cách đưa tay che miệng, muốn ới lại ới không ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại như cái bánh bao. Mắt mũi miệng toàn bộ đều gom chung với nhau, bị mùi vị có vẻ kì quái trong miệng làm cho tiến lùi đều khó.

Hùng Thần Giai thì lại không thấy rối rắm như cô. Dù sao chỉ cần có thể để cho hân được như nguyện, muốn hân làm gì cũng không thành vấn đề. Miệng

rộng liếm sạch sẽ chỗ sữa chảy xuống xong, hần lại quay đầu nâng cằm Tang Văn Cách lên, hôn lên môi cô. Tang Văn Cách "Ồ ồ" giùng giàng, không muốn lại bị hần khi dễ. Đáng tiếc bạn gấu nào đó lại vô cùng am hiểu nhược điểm của cô, một tay hần liền kiềm lấy cằm của cô, một tay ôm vòng eo bởi vì sinh con mà có chút đầy đặn hơn của cô. Tang Văn Cách muốn la cũng không dám la, mắt to vẫn chú ý hai tiểu Bảo Bảo đang đá chân chơi đùa với nhau bên cạnh. Mọi cố kỵ dưới tình huống này thì chỉ có thể mặc cho bạn gấu nào đó đối với mình muốn làm gì thì làm thôi.

"Chặc chặc" tiếng miệng lưỡi quấn quýt bên tai không dứt. Khi Hùng Thần Giai đã rời đi đôi môi Tang Văn Cách thì giữa hai người liền kéo ra một sợi chỉ bạc. Tang Văn Cách khẽ thờ hồn hên, ánh mắt mê ly. Phản ứng của cô rất rõ ràng, nhưng ngại vì bé con ở bên người nên theo bản năng chống cự lại. Hùng Thần Giai thì lại không có nhiều bản khoăn như vậy. Hần là lưỡi, đánh vài vòng trên không trung, đem một sợi chỉ bạc liếm vào trong miệng rồi nuốt vào.

Quần áo bệnh nhân mở rộng ra, không có áo lót nên hai bầu ngực đầy đặn cứ sáng loáng phơi bày trong không khí. Đầu vú mềm mại sưng đỏ cứng rắn, có một bên thậm chí còn đang nhỏ giọt ra sữa nữa.

Hùng Thần Giai nuốt một ngụm nước miếng, không nhìn được lại tới gần phía trước, đem nụ hoa hồng điểm ngậm vào trong miệng. Thế nhưng hần không vội vàng như trước, mà là giống như đang thưởng thức một món ăn quý lạ và nhẹ nhàng liếm mấy cái, sau đó mới từ từ hút vào. Lần này sữa bị hần hút ra đã rất ít, nhưng lại đặc biệt hương nồng. Hùng Thần Giai cảm một bên nhũ, đầu lưỡi vòng quanh về vòng tròn lên đầu vú đỏ tươi.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, Tang Văn Cách vừa thoải mái vừa đau khổ. Trong thời gian mang thai cô được nuôi rất tốt, sau khi sinh cô lại được cho uống thêm một đồng thuốc bổ, thế nên sữa ra đặc biệt mau, hơn nữa lại nhiều. Hai nhóc con này mặc dù tham ăn, nhưng vẫn luôn để dư lại một chút. Mấy ngày trước lúc sữa đặc biệt ra nhiều, cô đều len lén cầm nút sữa y tá cho chạy tới phòng rửa tay. Cô không dám cho Hùng Thần Giai biết, nếu không người này nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp lấy các loại thủ đoạn làm áp lực đùa bỡn mà làm cái việc này với cô...

"Ừ..." Cô nâng bả vai, tay nhỏ bé đặt lên đầu vai của Hùng Thần Giai. Răng trắng như tuyết đem đôi môi cắn đến đỏ bầm. Đôi mắt còn thỉnh thoảng chú ý đến hai đứa nhóc đang chơi đùa vui vẻ thoải mái bên cạnh một chút. "Gấu..." Cảm thấy sữa đã bị mút hết ra ngoài, Tang Văn Cách nhú chân mảy, lẩm bầm kêu tên Hùng Thần Giai.

"Anh ở đây." Hùng Thần Giai đáp xong lại dùng lực hút —— mặc dù cuối cùng chỉ mút thêm được một tí xíu. "Công chúa, em còn chưa nói cho anh biết là ngọt hay không đấy?"

Nghe vậy, Tang Văn Cách mắc cỡ nên mặt càng đỏ bầm hơn. Cô giùng giàng muốn đẩy một con gấu nào đó ra khỏi bộ ngực mình. Thế nhưng hai tay của Hùng Thần Giai lại vững vàng nắm chặt hai bầu ngực đầy đặn. Cô mà càng giãy giụa kịch liệt thì chỉ khiến hai bên đầy đặn đung đưa càng thêm mê người mà thôi. Thậm chí là theo động tác đung đưa của bộ ngực, thỉnh thoảng còn sẽ có một chút sữa vẩy ra.

"Công chúa?" Không có được câu trả lời Hùng Thần Giai lại càng không cam lòng hỏi lại một lần nữa, không đạt mục đích thế không bỏ qua.

Tang Văn Cách tức giận liếc hần một cái. "Cảm miệng —— a ——" cô vừa mới nói xong hai chữ đó, một bạn gấu có ý xấu nào đó liền dùng lực cắn cô một cái. Đầu vú bị hần cắn trong nháy mắt co rúm lại một chút, trên đỉnh lại rỉ ra một giọt trong suốt. "Đau ——"

Hùng Thần Giai cười xấu xa hôn cô một cái: "Đau không? Bé yêu của anh." Vật nhỏ lại giả bộ đau, ở chung một chỗ lâu như vậy, hần còn không biết cô là đau thật hay là giả đau sao. Nếu không nhận ra được thì hần cũng được coi là người đàn ông của cô sao chứ?

Tang Văn Cách vội vàng đưa tay đẩy hần, "Không cần." Bàn tay trắng nõn muốn kéo lại váy áo bị mở ra, nhưng động tác của Hùng Thần Giai luôn nhanh hơn cô một bước. Ngay cả hai tay của Tang Văn Cách cũng bị kéo lên cao. Vòng eo hướng về phía trước, bộ ngực đầy đặn càng thêm lộ ra và to lớn mạnh mẽ. Hùng Thần Giai chỉ nhìn thấy thôi mà kém chút là chảy cả máu mũi —— Trời mới biết từ sau lần chảy máu mũi trong trường học hần đã bao lâu không có chảy rồi! Bàn tay vội vàng che lỗ mũi, tầm mắt cũng không dám mở. Hùng Thần Giai cố gắng khắc chế dục vọng đang dâng trào của mình lại. Môi mồm mở ra, lần nữa cắn lên nụ hoa đỏ tươi bắt đầu hút mút, hần muốn đem sự chú ý của mình dời đi. "Gấu..." Tang Văn Cách không còn hơi sức hô lên, "Em đã không còn sữa nữa. Anh, Anh đừng hút nữa..." Nếu hần cứ như thế này lúc Bảo Bảo đói bụng phải làm thế nào đây?! Bọn chúng còn nhỏ như vậy, không thể lập tức dứt sữa mẹ được!

"Thuê bảo mẫu đặc biệt chăm sóc bọn chúng là được rồi, cũng tiết kiệm thời gian cho em luôn." Hùng Thần Giai hiện ngang lăm lăm nói, miệng tuy rời đi, nhưng tay vẫn còn không cam chịu tịch mịch chiếm đóng bộ ngực cô. "Sau này em đi làm thì phải làm thế nào, chẳng lẽ muốn tự chúng đói ở trong nhà một mình sao? Vẫn nên thuê một bảo mẫu là tốt nhất." Tốt nhất thuận tiện mời một bà vú, như vậy cô chính là của một mình hần rồi.

"Không cần." Lòi lẽ Tang Văn Cách thật nghiêm khắc mà cự tuyệt, "Em muốn tự mình chăm sóc hai đứa. Đợi đến lúc hai đứa có thể đi đến vườn trẻ, em mới đi làm lại."

... Nói cách khác, tương lai có ít nhất thật là nhiều thời gian hần phải ở nhà ngắm nhìn hai tiểu quý này ngày đêm giành cô với hần sao?!

Hùng Thần Giai chợt cảm thấy tiền đồ mình thật hắc ám, nhưng hần vẫn không chịu buông tha nên cố giãy giụa: "Công chúa... Ba vợ đại nhân cho phép sao?" Lão nhân gia không phải luôn luôn ghét nhất chuyện riêng chuyện công lẫn lộn sao? Cô thân là giáo viên của nhân dân, tại sao có thể không đi giáo dục học sinh mà cứ ở nhà ôm con như vậy chứ?!

Mắt to chớp chớp, Tang Văn Cách vô cùng vui vẻ đáp trả: "Cho phép, ba còn nói về sau sẽ thường đến ở với chúng ta nữa đấy." Bốn vị lão nhân gia có cháu ẵm bồng đều cảm thấy hưng phấn vạn sự sung túc. Ai cũng đều đem cô xem như bảo bối yêu thương trong lòng bàn tay. Ngược lại thì người đáng thương là Gấu đây... Ha, ba không thương mẹ cũng không thương nó.

Hùng Thần Giai ngăn cả người, bàn tay đang vuốt ve ngực Tang Văn Cách cũng theo đó cứng đờ. Tang Văn Cách dò xét sơ hở của hần, lập tức lôi kéo váy, còn thuận thế ôm lấy một đứa nhóc ngăn ở trước ngực. Cô muốn dùng tư thế này để chống đỡ ánh mắt vừa hung mãnh vừa xấu xa của bạn gấu

nào đó.

Mắt đi xúc cảm mềm mại trắng nõn, Hùng Thần Giai rõ ràng vô cùng không hài lòng. Hắn nhất quyết không tha nào tới, bàn tay vô cùng lạnh lẽo vượt qua đũa nhóc đang ngăn giữa hai người, đưa vào trong áo Tang Văn Cách. Tang Văn Cách thậm chí cũng không thấy rõ hắn đã làm như thế nào. Nhưng cô khẳng định, lúc Tiểu Phu dạy cho một con gấu nào đó những kỹ năng này, ông ta tuyệt đối không phải có ý định dạy cho hắn để trộm hương tiếu ngọc như vậy đâu!

Nhưng cô còn có thể làm thế nào đây? Bộ ngực bị người ta nắm, Tang Văn Cách tuy không nguyện ý cũng chỉ có thể khuất phục. Hơn nữa trong ngực đang ôm đứa bé, cô không có tay để ngăn cản hắn.

Nhóc con đang dùng cái tay nhỏ bé ụt ịt chơi đến cực kỳ cao hứng, hoàn toàn không chú ý tới mẹ mình đang bị ba háo sắc khi dễ. Ngược lại Tang Văn Cách vẫn cố gắng tránh né sự vuốt ve của Hùng Thần Giai, "Gấu, đừng như vậy... Bảo Bảo đang nhìn..." Con còn nhỏ như vậy đã giáo dục giới tính cho nó là quá sớm đi.

Nhưng Hùng Thần Giai da mặt dày như vậy sao có thể vì một chuyện nhỏ nhỏ như thế này mà dừng tay chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189

Bánh bao cùng Bài thi

"Không sao, giáo dục giới tính nên bắt đầu từ bé là tốt nhất." Hùng Thần Giai vô cùng xem thường, vui mặt vào ngực Tang Văn Cách lại găm lại cắn.

Tang Văn Cách quả thật không thể tin được mình vừa mới nghe thấy cái gì. Giáo dục giới tính bắt đầu từ bé hả?! Đầu gấu này đúng là điên rồi?!

Đang lúc cô mờ to mắt không biết phải làm sao, Bảo Bảo nãy giờ vẫn tự chơi đột nhiên khóc lớn. Tang Văn Cách bị giật mình, vội vàng đẩy người đàn ông đang vui vào bộ ngực mình ra, đem nhóc anh đang khóc bế lên dịu dàng dụ dỗ. "Ngoan, Bảo Bảo ngoan, không khóc, không khóc nha ~~~" Trông mất ướt ướt lức Hùng Thần Giai một cái. Cô phát hiện lúc này do hắn cúi đầu xuống nên bị Bảo Bảo nhìn thấy rồi khóc lên.

Hùng Thần Giai nén đầy bụng hóa khí không chỗ phát tiết, giận đến mắt đều đỏ. Hắn cắn răng nghiền lợi trợn trừng mắt mà nhìn thẳng nhóc đã ngừng khóc nằm ở trong ngực Tang Văn Cách, trong lòng hận không thể đem nhét nó ngược lại trong bụng Tang Văn Cách. Có đứa con trai nào như nó sao? Vừa sinh ra đã bất hiếu, đợi đến lúc nó trưởng thành xem còn tuyệt vời như thế nào nữa!

Tang Văn Cách mới bắt kè trong lòng Hùng Thần Giai nghĩ cái gì. Cô vừa dụ dỗ đứa bé vừa cài lại áo của mình, tuyệt đối không cho hắn có cơ hội đánh lên nữa.

Hùng Thần Giai thất vọng cực kỳ, trong lòng hắn đã biết hôm nay là không có biện pháp đạt được ước muốn rồi. Trông mắt đen bất mãn nhìn thẳng nhóc nằm ở trong ngực Tang Văn Cách đang chep cái miệng nhỏ nhắn. Hắn chỉ mới trừng mắt liếc một chút ai ngờ lại bị nó nhìn thấy, chỉ thấy cái miệng nhỏ chu lên. Tiếng khóc to rõ trong nháy mắt liền vang đến tận mây xanh, Tang Văn Cách theo bản năng nhìn lại hắn. Vì còn chưa kịp thu hồi vẻ mặt ban đầu nên bạn gấu nhà ta đã bị bắt tại trận. "Gấu...không phải anh muốn hù dọa Bảo Bảo chứ?"

Nhìn Tang Văn Cách giận trách hắn xong liền đem toàn lực chú ý tập trung đến trên người Bảo Bảo, Hùng Thần Giai chợt cảm thấy đau buồn, đáng tiếc trong lòng hắn có bất mãn đến đâu thì Tang Văn Cách cũng không rảnh mà để ý đến hắn. Cô chỉ lo tập trung tinh thần vào trên người Bảo Bảo. Tiểu Bảo Bảo tựa hồ cũng biết mình thành công lấy được sự chú ý của mẹ, tay nhỏ bé mềm mại liền đưa ra ngoài, bắt lấy tóc Tang Văn Cách.

"A —— tiểu bại hoại, con nắm tóc mẹ làm cái gì hả?" Tang Văn Cách cười cầm quả đấm nhỏ đến đáng thương này lên, rồi làm bộ như muốn đem tóc rút ra.

Tiểu Bảo Bảo toét ra cái miệng nhỏ nhắn chưa có cái răng nào kêu aa, hoàn toàn không thấy đáng về khóc lóc của một phút trước đây nữa.

Hùng Thần Giai thấy mà cắn răng nghiền lợi, quả đấm nắm chặt đến kêu răng rắc. Nó thiếu dạy dỗ mà, tự nhiên mở miệng ra cười làm cái gì chứ. Lực chú ý của công chúa đã hoàn toàn bị nó đoạt đi rồi, còn có bi kịch nào hơn bi kịch này không hả trời!

Ngại vì lúc trước bị Tang Văn Cách bắt quả tang, cho nên lần này Hùng Thần Giai không có tỏ vẻ mặt hung ác với thẳng nhóc nữa. Thế nhưng hắn lại vươn tay lên lên đưa về phía dưới chân, vuốt ve bấp đùi mịn màng của Tang Văn Cách.

Tang Văn Cách sợ hết hồn, lập tức mờ to mắt trừng hắn, nhưng một con gấu hời hợt nào đó đâu quan tâm. Tang Văn Cách bắt đắc dĩ, chỉ có thể đem cậu nhóc trong ngực mình để xuống, lúc này mới rảnh tay đem cái tay gấu giữa hai chân mình kéo ra. Đôi môi hồng nhếch lên nói: "Gấu, anh làm cái gì vậy hả?" Không thấy cô đang bận sao.

Mất đi vòng ôm dịu dàng của mẹ, vật nhỏ đầu tiên là sùng sốt một chút, ngay sau đó liền khóc lớn tiếng lên. Nghe thấy hắn khóc to như vậy, nhóc em

nãy giờ vẫn không khóc cũng bắt đầu miếu cái miệng nhỏ nhắn. Tiếng khóc của hai đứa nhóc chỉ một thoáng mà đã muốn làm trần nhà rung chuyển đổ sập xuống. Ở bên ngoài mấy lão nhân gia đang gây gỗ vừa nghe thấy tiếng khóc, vội vàng đẩy cửa phòng bệnh xông tới. Thấy thế, Hùng Thần Giai chỉ đành không cam lòng thu hồi lại bàn tay không an phận của mình rồi bày ra một bộ dáng vô tội.

"Cách Cách, chuyện gì xảy ra vậy? Bảo Bảo tại sao lại khóc rồi?" Mẹ Hùng vội vàng hỏi.

Mất to chớp chớp, làm sao cô có thể nói con khóc là do bị người ba vô lương tâm nào đó dọa sợ tới mức khóc lớn chứ? "Dạ à... Có lẽ là nên thay tã rồi."

"Vậy sao? Mẹ sẽ thay cho bọn chúng." Nói xong mẹ Hùng liền đi tới, ôm lấy một nhóc rồi đi về phía phòng rửa tay. Mẹ Tang cũng ôm lấy một nhóc khác đi theo.

Tang Văn Cách buồn cười nhìn Hùng Thần Giai thở phào nhẹ nhõm. Lắc đầu một cái, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía hai vị cha vẫn còn tức giận. "Ba... hai người thảo luận có kết quả rồi sao?"

"Chưa có, lão tiểu tử này cố chấp như con lừa ấy." Ba Tang xì mũi coi thường, thuận tiện còn trợn mắt nhìn ba Hùng một cái.

Không chịu yếu thế nên ba Hùng cũng từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng. "Cách Cách, tên của đứa bé do ba đặt, con có đồng ý hay không?" Nói xong còn há hê nhìn ba Tang một cái.

"Ông đùa gì thế, nó là con gái của tôi. Nó sẽ nghe theo ông chắc?"

"Nhưng nó cũng là con dâu của tôi! Về sau là người nhà họ Hùng chúng tôi. Con bé với cái người họ Tang như ông là người ngoài không quan hệ gì với nhau?" Chắc, thực sự thì cũng có chút quan hệ.

"Cái...cái...! Nó là con gái của tôi. Hơn nữa, tôi còn chưa có đồng ý đem con gái bảo bối của tôi giao cho cái tên đầu gấu vừa xấu xí vừa thô lỗ nhà ông đâu!"

"Giai Từ nhà chúng tôi xấu xí? Ông ——"

...

...

Tang Văn Cách bắt đầu đi cúi đầu, thở dài. Hai vị lão nhân gia này gặp mặt là cãi, chưa từng có lần nào ngoại lệ. Cửa phòng rửa tay mở ra, hai bà mẹ ôm hai cậu nhóc đi ra. Tang Văn Cách thò tay mà tiếp nhận một đứa, nhìn khuôn mặt Bảo Bảo hồng hào vừa nhỏ lại vừa non mịn thật đáng yêu. Cô không thể kìm nén nụ cười được: "Đúng là bánh bao nhỏ."

Mất to liếc về phía một nhóc khác đang nằm trong ngực mẹ Hùng, nhìn cậu nhóc một đầu tóc quăn trời sinh. Tang Văn Cách nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu, rồi mới lớn tiếng nói: "Ba ~~~"

Hai vị lão nhân gia nãy giờ vẫn còn cãi vã lập tức cùng nhau quay đầu lại nhìn cô. Tang Văn Cách lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Hai người vẫn thảo luận ai đặt tên cho chúng nhưng mãi vẫn chưa thống nhất được ý kiến, nhưng cũng không thể cứ kêu hai đứa là Bảo Bảo hoài được mà đúng không? Hay đặt nữ danh trước để gọi ở nhà được không?"

"Cái này hay, để tôi đặt ——" Lời ba Tang còn chưa dứt, ba Hùng cũng đã cắt ngang, "Tại sao do ông đặt, muốn đặt cũng là do tôi đặt!"

"Lại tới nữa." Hùng Thần Giai lăm bầm nói.

"Đúng vậy, lại tới rồi." Đôi môi hồng đưa ra một nụ cười đẹp như đóa hoa vừa mới nở, Tang Văn Cách cực kỳ hưởng thụ không khí như vậy.

Mẹ Tang ngồi xuống kế bên cô vươn tay trêu chọc Bảo Bảo: "Cách Cách con đã nghĩ ra tên gì cho hai đứa chưa?"

"Dạ rồi." Tang Văn Cách cười gật đầu. "Đây là tiểu Bao Từ (bánh bao nhỏ)." Cô chột chột nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé, rồi cô lại nhìn về phía cậu nhóc tóc quăn đang chớp đôi mắt to kia: "Đó là tiểu Quyển Từ (bài thi nhỏ)."

"Cái tên này cũng không tệ." Mẹ Tang cười khen ngợi, "Vừa đáng yêu lại dễ nhớ, thích hợp làm tên gọi ở nhà. Còn tên trong khai sinh thì sẽ chờ sau này nghĩ ra rồi đặt sau."

Vì ba người phụ nữ đã cùng đồng lòng ra quyết định, nên ba người đàn ông cũng không thể xen vào một câu.

Mà hai kẻ vừa được đặt tên là bánh bao nhỏ cùng cuốn sách nhỏ, vẫn cứ không biết gì mà mở miệng cười vui vẻ. Bọn chúng chỉ cần tự bắt cái chân mình lên chơi là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190

Hạnh phúc (Hoàn)

"Còn tên khai sinh nữa? Tên khai sinh nhất định phải do tôi đặt!" Ba Tang nói như vậy.

"Tôi đặt!" Ba Hùng cũng lập tức phản bác.

Sau quyết định của ba người phụ nữ, ba người đàn ông đã hoàn toàn mất đi quyền đặt tên ở nhà cho hai đứa nhỏ. Còn đối với tên khai sinh, ba Tang cùng ba Hùng hai vị lão nhân gia bọn họ có thể nói là sống chết tranh đấu đến cùng. Nhưng ngại vì các Bảo Bảo đều còn đang ở đây chơi đùa, nên bọn họ mới không dám rống quá lớn tiếng. Vì vậy sau khi hai người liếc nhau một cái, cả hai cũng liền hết sức ăn ý đi ra khỏi phòng bệnh, bắt đầu lần cải vả thứ n. Hai vị đều không để ý mình đang đứng ở trên hành lang bệnh viện một chút nào, lại càng không quan tâm mình có quấy rầy người khác nghỉ ngơi hay không —— dù sao cũng không có ai dám tới ngăn cản họ.

Trong phòng bệnh, mẹ Tang cùng mẹ Hùng mỗi người ôm một nhóc treu chọc. Tang Văn Cách lười biếng nằm ở trên giường, chu môi hỏi: "Còn bao lâu nữa mới có thể xuất viện?"

"Đợi đến lúc em ở cữ xong." Hùng Thần Giai trả lời ngay.

"Anh...Nói cái gì?" Tang Văn Cách cho là lỗi tai mình có vấn đề, "Lúc trước anh nói phụ nữ có thai, sau khi sinh đứa bé xong là lập tức có thể về nhà được rồi mà!" Tại sao hắn còn muốn cô ở bệnh viện ngây ngốc suốt cả một tháng chứ?

"Đây là vì anh nói cho em đỡ lo lắng thôi mà công chúa." Hùng Thần Giai cọ đến gần cô rồi ngồi xuống. Bàn tay gấu ôm trọn gương mặt có vẻ tròn hơn trước đây của Tang Văn Cách. "Anh còn muốn đem em nuôi cho mập hơn một chút. Hơn nữa, ở trong bệnh viện ở cữ là vô cùng khoa học."

Tang Văn Cách giống như là gặp quỷ nhìn Hùng Thần Giai, không thể tin được cũng có ngày từ trong miệng đầu gấu này nhảy ra hai chữ "khoa học". Cô vừa định mở miệng nói chuyện, cửa phòng bệnh đột nhiên bị gõ. Vì cho là y tá, Tang Văn Cách thuận miệng nói tiếng mời vào, nhưng người vừa tiến vào không những cao lớn mà còn vô cùng nằm ngoài dự liệu của mọi người.

"Cái...ái...ii! Mày đến đây làm cái gì?" Hùng Thần Giai đầu tiên là giờ chân, hấn kích động từ trên giường nhảy dựng lên, chỉ vào lỗ mũi người vừa tới tức miệng mắng to. "Lại muốn mang cảnh sát tới bắt tao sao? Cái tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ hạ lưu xấu xa này!" Mẹ, ở trước mặt con nít hắn không thể mắng thô tục được.

Trình Cảnh Khu căn bản cũng không nhìn hắn một cái nào, mà chỉ đi thẳng về phía Tang Văn Cách. Hùng Thần Giai lập tức nhảy ra ngăn ở trước mặt hắn, tròng mắt đen nheo lại: "Mày muốn mày làm cái gì?"

"Chỉ là lễ phép thăm hỏi cũng không được sao?" Trình Cảnh Khu từ từ nâng lên khóe môi, lộ ra một đường cong miến cưỡng cũng có thể gọi là nụ cười. "Huống chi tôi tới đây cũng không phải muốn thăm anh."

Mẹ, quả nhiên là miệng chó chẳng mọc được ngà voi. Mặt Hùng Thần Giai liền biến sắc. Mắt thấy sắp phát tác, nhưng khi mắt vừa chạm vào ánh mắt Tang Văn Cách, một hồi lâu sau hắn đành cắn tức nhin xuống. Nhưng ngay cả như vậy, Hùng Thần Giai vẫn là như cũ nhìn chăm chăm vào Trình Cảnh Khu, không biết hắn muốn làm cái gì.

"Tiểu Cách, đã lâu không gặp." Trình Cảnh Khu đi tới bên người Tang Văn Cách, tròng mắt đen thâm thúy ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Đột nhiên hắn vươn tay sờ lên. Hành động này khiến cho Hùng Thần Giai đang đứng sau lưng hắn trong nháy mắt đổi sắc mặt, hận không thể xông lên trước cắn cho hắn một cái. "Em chắc hẳn sống rất tốt." Ít nhất so với hắn thì tốt hơn nhiều lắm.

"... Đã lâu không gặp." Tang Văn Cách nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi, tròng mắt đã xem xét kỹ lưỡng Trình Cảnh Khu nhưng cô không thấy da tay hắn đen đi chút nào. "Anh từ trong quân khu trở lại à?" Từ ngày đó đến bây giờ, bọn họ ít nhất đã có mười tháng không gặp mặt rồi.

"Ừ." Trình Cảnh Khu đáp một tiếng, "Đã trở lại."

Hai người đột nhiên rơi vào một tình thế bé tắc. Ai cũng không biết phải nói cái gì. Đã từng thích, đã từng là thanh mai trúc mã, đã từng là bạn, nhưng bây giờ đã trở thành người xa lạ quen thuộc nhất của nhau rồi.

Hùng Thần Giai ở một bên dậm chân, nháy mắt ra hiệu muốn phát điên, lại ngại vì Tang Văn Cách đang ở đây nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thế nhưng ánh mắt tuyệt đối có thể đem lưng của Trình Cảnh Khu đốt thành hai cái động lớn. Trình Cảnh Khu tự nhiên cũng cảm nhận được, hấn khẽ cười một cái: "Anh thật sự là thua quá dễ dàng rồi. Nếu như cho anh thêm một cơ hội nữa, Hùng Thần Giai tuyệt đối đừng nghĩ cướp được em từ trong tay anh."

Một con gấu nào đó lập tức xù lông.

Tang Văn Cách yên lặng nhìn hắn, không nói gì tiếp. Trình Cảnh Khu lại xoay người nhìn về phía mẹ Tang, "Mẹ... à bác Tang, có thể để cho con ôm một đứa bé không?"

Mẹ Tang do dự một chút, nhưng vẫn chọn dứt khoát giao đứa bé cho hắn.

Trình Cảnh Khu vụng về ôm lấy đứa bé mềm nhũn, nhìn nhóc con mở to mắt giống y như Tang Văn Cách nhìn mình. Miệng nhỏ hồng nhuận phun bong bóng, tròng mắt đen dần dần thâm ướt. Vốn ra, đây nên là đứa bé thuộc về hắn cùng tiểu Cách mới phải! "Nhóc này tên là gì?" Ngón tay thon dài sờ sờ mấy cọng tóc quăn mới mọc. Cậu nhóc con giống như cũng cảm nhận được sự dịu dàng của hắn, nên liền toét ra cái miệng nhỏ nhắn ha ha cười lên.

Hùng Thần Giai ghen tỵ nhìn một màn trước mắt, mẹ kiếp... đúng là thằng nhóc trông nặt mà bất hình dong. Chờ mảy trưởng thành để coi ba đây dạy dỗ mảy thế nào! Lúc hắn ôm luôn khóc lớn lên, Trình Cảnh Khu ôm thì lại không khóc, còn cười nữa! Mẹ, bọn họ chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên thôi mà!

"Bài thi nhỏ, bánh bao nhỏ." Tang Văn Cách nhẹ giọng trả lời.

"Tên rất đáng yêu." Trình Cảnh Khu từ từ vuốt ve đầu tóc quăn kia, môi mỏng tràn ra độ cong thanh cạn không dấu vết. "Đáng đáp thật xinh đẹp, rất giống em, thật may là giống như em." Cũng đôi mắt xinh đẹp này, giống y hệt như đôi mắt của một cô nhóc cả ngày thích dính lấy hắn trước đây vậy.

Mẹ, lời này là có ý gì chứ?! Hùng Thần Giai cắn răng nghiêng lợi trợn trừng mắt nhìn bóng lưng Trình Cảnh Khu, hận không thể lập tức nhào tới đem cái tên lúc nào cũng ra về đạo mạo kia đánh thành cái đầu heo. Con trai hắn giống ai mắc mới gì tới hắn ta!

Tang Văn Cách khẽ mỉm cười, không nói gì. Trình Cảnh Khu đùa bốn cái miệng nhỏ nhắn cùng lông mi dày của nhóc con. Tròng mắt đen lộ ra vẻ vô cùng đau thương: "Tiểu Cách, về sau... Anh có thể lại tới thăm em không?"

"Em——"

"Không được!" Hùng Thần Giai lập tức tiếp lời Tang Văn Cách, hét lớn một tiếng. Vì để biểu đạt lập trường kiên định của mình, hắn vô cùng khẳng định lại găm nhẹ: "Tuyệt đối không được! Tốt nhất đời này cũng đừng xuất hiện trước mặt lão tử nữa!"

Nhưng Trình Cảnh Khu chỉ liếc hắn một cái, ngay sau đó liền bỏ quên yêu cầu của hắn, làm hắn giận đến nhe răng.

"Dĩ nhiên, anh là bạn của em, vĩnh viễn vẫn như vậy." Tang Văn Cách nói như vậy.

Trình Cảnh Khu đột nhiên khẽ cười ra tiếng, tiểu Bài Thi trong ngực hắn tựa hồ cũng được lây theo tiếng cười của hắn. Cái miệng nhỏ nhắn chép một cái cũng ngậy ngốc nở nụ cười theo. Ngón tay thon dài chọc chọc gương mặt non mềm: "Bé ngốc, chú cười, con cũng cười theo làm gì vậy, hả?"

Bài Thi tất nhiên là không trả lời hắn, cái miệng nhỏ nhắn càng mở lớn hơn, cười đến càng vui vẻ hơn nữa.

Trên thế giới luôn có vài người đáng buồn như vậy. Có phải chính do họ muốn như vậy hay không không ai biết. Nhưng mà cả đời họ đều chỉ có thể sống trong hồi hận cùng cô độc.

Trình Cảnh Khu nhẹ nhàng đặt đứa bé vào trong lòng Tang Văn Cách, sau đó ở trên trán cô in một nụ hôn, cười.

Tang Văn Cách nhìn hắn từ từ đi ra ngoài. Đôi mắt cô chớp chớp, che giấu hơi nước ấm nóng từ hốc mắt đang dâng lên.

Cô đã có được hạnh phúc của mình, nhưng còn Trình Cảnh Khu thì cả đời này đều cô độc lẻ loi một mình.

Tròng mắt nhìn về phía Hùng Thần Giai ở kế bên đang cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng mắng. Đôi mắt long lanh nước mắt của Tang Văn Cách như ánh lên một nụ cười. Tiểu Bài Thi trong ngực cô cười càng lớn hơn, ngay cả bánh bao nhỏ đang ở trong ngực mẹ Hùng cũng hoạt bát quơ loạn cánh tay nhỏ.

Đúng vậy, như vậy là đủ rồi. Luôn có sinh mạng mới được ra đời, cũng như luôn có người không được như ý. Cô có Gấu, có cha mẹ, còn có bánh Bao cùng bài thi nhỏ, còn có cái gì đáng để tiếc nuối đây?

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Phiên ngoại 1

Cuối cùng cũng kết hôn (thượng)

Hôm nay là ngày Gấu cùng công chúa kết hôn. Khi Tang Văn Cách thật vất vả mới kết thúc tháng ở cử, ba Tang lại kiên trì bắt cô phải về nhà lớn của Tang gia để điều dưỡng thân thể đến gần ba tháng. Đương nhiên, ở trong ba tháng này, Hùng Thần Giai đã phải sống mấy ngày với cuộc sống của hòa thượng. Khi hắn kháng nghị mãnh liệt thì lại thêm một tháng nữa đã trôi qua. Thẳng cho đến lúc ba Tang lão nhân gia cảm thấy đã tra tấn con rể đủ vốn đủ lời rồi, mới rút cuộc khẳng định mở lời vàng ngọc đồng ý đem con gái gả đi ra ngoài. Khụ, vâng, đương nhiên, quá trình phức tạp rồi rắc rối trong đó chúng ta sẽ không nhiều lời đến, trọng điểm nằm ở đêm tân hôn tối nay.

Ba Tang là nhân vật quan trọng tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố S, làm nhà lãnh đạo đã vài chục năm, sau này lại tự mình phát triển công ty của gia tộc. Vì thế, con gái độc nhất của ông đi lấy chồng phải là tin tức lớn tới cỡ nào đi chứ! Không thể đếm được có biết bao nhiêu vị quan to chức cao cùng với nhiều thương gia giàu có nổi tiếng muốn tìm cách tham gia, nếu như có thể cùng Tang gia xây dựng thêm một chút quan hệ xã giao gì đó thì thật là quá tốt! Ai mà biết được Tang gia lại đem bí mật này che dấu vô cùng tốt, ngay cả đám phóng viên chó săn luôn luôn tự xưng là không hổ nào không chui được cũng chưa thể tìm ra nhà sui gia. Mọi người chỉ biết là công chúa của Tang gia sẽ được gả cho một thương nhân giàu nhất một phương ở Mi. Thế nhưng về phần tên tuổi của vị thương nhân này, còn có thân phận của hắn, lại không ai có thể có cách để tìm mà nói ra được cái gì.

Đương nhiên, bên ngoài dù có những việc mưa to gió lớn thì cũng đều không có một chút quan hệ gì đến Tang gia và Hùng gia, bọn họ vẫn như cũ trải qua những ngày hạnh phúc mỹ mãn. Uểnh, có khả năng, là để loại trừ tình huống không mong muốn nào đó...

Tang Văn Cách chống cằm nhìn hai vị lão nhân gia đang âm ỉ đến mức khí thế ngất trời trong vườn hoa, lại nhìn nhìn người vẫn còn kính rượu bên cạnh – Hùng Thần Giai, cũng đã say đến hai mắt mờ đục. Cô bắt đầu đi thở dài một hơi, tầm mắt trong lúc vô ý hướng đến nữ phục vụ viên xinh đẹp mà Dương Ngạo đang ôm. Cô ấy ném một ánh mắt quyến rũ lại cho cô. Tang Văn Cách giật giật khóe miệng, miễn cưỡng xem như đáp lại một chút. Những người ở kẻ bên Gấu bụng chén rượu đi qua, một bên uống còn một bên ngây ngô mà cười.

Vườn ngón tay búng vào ót hần một cái, Tang Văn Cách buồn cười: "Anh uống say rồi."

"Đúng vậy, anh đã uống say rồi." Hùng Thần Giai thật biết nghe lời mà trả lời cô, trong tròng mắt đen nhánh đột nhiên thoáng qua một chút ánh sáng lấp lánh long lanh. Vừa nghĩ đến đêm nay đã có thể bỏ đi lệnh cấm, hần, hần còn có một loại cảm giác đặc biệt kích động và hưng phấn.

"A ——" Tang Văn Cách ngược lại hít vào một hơi, chỉ vào mũi hần như muốn kêu lên, lại bị Hùng Thần Giai tay lạnh mắt lẹ nhanh nhẹn che đi.

"Suýt —— công chúa, đừng kêu, đừng kêu. Em muốn cho mấy tên khốn lang sói này biết anh không có say sao?!" Vì để chuốc say hần, những tên chết tiệt kia thật đúng là đã làm bất cứ giá nào, lại còn có thể mang theo thuốc giải rượu cùng thuốc gây nôn đến. Nếu không phải là hần thông minh, một lúc uống liền mấy chén xong lại giả say, bây giờ vẫn còn phải bị kéo đi uống rượu đấy! Tròng mắt đen nhẹ nhàng hướng đến đám anh em cách đó không xa đã uống đến thất điên bát đảo, dưới đáy lòng Hùng Thần Giai cười lạnh một chút. Xoa xoa tay, hừ, muốn cùng lão tử đấu, các người hãy luyện thêm mấy trăm năm nữa đi!

"Anh không có say?" Tang Văn Cách học theo bộ dạng của hần nhỏ giọng mà hỏi. "Nhưng mà mọi người đều cho rằng anh say ah." Ngay cả cô cũng là vì như vậy mà nghĩ thế.

"Không có, anh là giả say." Hùng Thần Giai cọ đến bên người cô ngồi xuống, giả bộ diễn ra bộ dáng ma men đem đầu nhét vào trong lòng Tang Văn Cách. "Em phải giúp anh, bằng không hôm nay anh nhất định sẽ phải uống đến chết!" Hần kéo dài miệng, có vẻ hết sức vô tội.

"Em? Em làm thế nào để giúp được anh?" Tang Văn Cách nhìn hần, "Anh muốn em uống rượu thay anh à?"

"Làm sao có thể được chứ!" Hùng Thần Giai lập tức lớn tiếng phản bác, phát hiện có người hướng về bên này đang nhìn nhìn, lập tức lại trung ra nét mặt cười ngây ngô, thuận thế lại nuốt xuống một ngụm. "Muốn em giúp anh nói với ba mẹ. Nói là chúng ta về phòng trước." Mẹ kiếp, nóng quá, thiếu chút nữa nhịn không được đã bùng nổ thú tính muốn bỏ nhào vào người đẹp rồi.

Tang Văn Cách nhíu mày, lại chớp mắt vài cái, "Trở về phòng làm cái gì?"

"Ách..." Hùng Thần Giai sững sốt một chút, bởi vì hần nhìn thấy đường V sâu sâu của ngực cô bên trong cái cổ sườn xám thấp khi cô hơi cúi người về trước. Thân mình cao lớn cường tráng nháy mắt cứng ngắc, miệng lưỡi hần trở nên khô khốc nên hần liếm liếm miệng, như có như không nỉ non:

"Ủm... Có lẽ... Chúng ta nên làm một chút..."

Tang Văn Cách nhịn không được muốn cười: "Anh muốn làm cái gì?"

"Em biết mà, công chúa. Cái kia —— anh đã rất lâu không chạm vào em rồi." Hùng Thần Giai khàn khàn, chăm chú nhìn Tang Văn Cách trong khi ánh mắt tràn ngập khát vọng cùng khản cầu. "Chúng ta trở về trong phòng đi thôi, cho bọn họ chậm rãi chơi đùa."

Mắt to chớp chớp, Tang Văn Cách vuốt vuốt tay: "Vậy cũng không chừng, Bán Bao cùng Bài Thi đều đang ở trong phòng ngủ đấy."

"Khụ à, các mẹ đã đem hai tiểu quý kia ôm đi rồi." Cổ họng Hùng Thần Giai khàn khàn, chăm chú nhìn Tang Văn Cách trong khi ánh mắt tràn ngập khát vọng cùng khản cầu. "Chúng ta trở về trong phòng đi thôi, cho bọn họ chậm rãi chơi đùa."

Tang Văn Cách nhìn chung quanh một vòng căn biệt thự nhỏ. Đây là ngôi nhà mới sau này của bọn họ, có bãi cỏ, bể bơi, vườn hoa, còn có chuồng chó. Nhưng giờ phút này trên bãi cỏ được bày rất nhiều cái bàn, nhóm bạn tốt thân thích đang chơi rất HIGH. Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, mới miễn cưỡng đồng ý đề nghị của Hùng Thần Giai: "Vậy được rồi."

Bạn gấu nào đó dùng hết sức đè nén nội tâm mừng thầm xuống, giả bộ trung ra một bộ mặt dè dặt "Ừ" một tiếng. Khóe mắt ánh lên nhìn thấy đã có người đến gần, vội vàng bụng ly rượu rồi đóng đũa, còn bắt được cánh tay nhỏ bé của Tang Văn Cách, "Còn, còn muốn uống ~~~"

Ý cười theo đáy mắt Tang Văn Cách chợt lóe qua, cô chỉ chỉ ót Hùng Thần Giai: "Còn muốn uống? Uống tiếp anh sẽ chết đuối mất."

"Chị dẫu."

Tang Văn Cách ngẩng đầu, xoay người lại chào hỏi: "Như thế nào hả Tiểu Ngủ?"

"Ừm, Nhị Ca cùng Tam Ca bọn họ thì đang chơi đùa ở đâu đó rồi, còn em đối với những việc này không có hứng thú." Nói xong liền ngồi xuống ở bên trái Tang Văn Cách, ánh mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Hùng Thần Giai: "Anh cả thật sự say à?"

"... Chắc vậy." Tang Văn Cách buông tay. "Anh ấy không phải là kiểu người thích giả say."

"Cũng phải." Giản Phồn lấy hết can đảm cả gan chọt chọt vào người Hùng Thần Giai một chút, thấy hắn không phản ứng mới vừa lòng mở miệng cười: "Ha ha, chị dâu, chị có biết không? Đây là lần đầu tiên mấy anh em chúng em chuốc say anh cả đấy! Trước kia đều là một mình anh ấy ép chúng em uống đến nằm sấp xuống. Nói ra, vậy là hôm nay anh ấy thật sự rất vui về nhà."

"Đúng vậy." Tang Văn Cách dịu dàng vuốt tóc Hùng Thần Giai, cảm thấy bộ dạng người này cao lớn thô kệch, hôm nay lại mặc một thân quần áo Tây, còn đeo caravat, đáng tiếc —— vẫn giống Đại ca xã hội đen như cũ. "Anh ấy luôn luôn rất kiềm chế khi uống rượu." Nhưng lại rất không biết xấu hổ.

Giản Phồn nhún vai: "Bây giờ làm sao đây, em cảm thấy anh ấy giống như sẽ say đến mai luôn."

Tang Văn Cách nghiêng đầu suy nghĩ một lát. "À, có thể làm phiền em giúp chị mang anh ấy đưa đến trong phòng nghỉ ngơi không?"

"Em?!" Giản Phồn sợ tới mức lập tức xua tay. "Không thể, không thể được, không được ——" sau khi thấy ánh mắt kinh ngạc của Tang Văn Cách, Giản Phồn hắng giọng, rất ngượng ngùng mà nói: "Tĩnh cảnh giác của anh cả rất mạnh mẽ. Em mà đụng vào anh ấy, anh ấy nhất định sẽ chặt em ra mấy khúc. Trước kia có một lần anh ấy nằm ở trên sofa ngủ, em chỉ là dựa qua mấy cm, anh ấy liền tiện tay dùng con dao chém em. Là con dao, con dao đó!"

Trừ phi hắn không muốn sống nữa, bằng không ai cũng đừng nghĩ làm cho hắn phải tới gần anh cả trong lúc ngủ hoặc lúc hôn mê!

Khoa trương như vậy... "Vậy phiền em giúp chị nói trước với mọi người một tiếng."

"Em đảm bảo sẽ giúp chị."

Xem bộ dáng vỗ ngực cam đoan của Giản Phồn, Tang Văn Cách nở nụ cười, đưa tay cho Hùng Thần Giai: "Đi thôi."

Bạn gấu nào đó làm như nỗ lực mở to hai mắt, ngoan ngoãn vươn tay khoát lên trên bàn tay nhỏ bé của cô, để cô dặt hương vào phòng ngủ, để lại Giản Phồn một người ngồi xổm tại chỗ mà nói thầm.

Cuối cùng cũng kết hôn (trung) H

Vừa mới bước vào phòng ngủ, Tang Văn Cách thậm chí còn chưa kịp đem cửa đóng lại, Hùng Thần Giai đã gấp gấp hôn cô liên tục. Hắn kéo một bên sườn xám trên người cô, sau phát hiện ra móc cài nhiều lại dày đặc nên tức giận đến mắng ra một câu thô tục, chuyển qua với tay vào mở cao đường xé mà xoa đùi cô.

Từ giữa trưa hôm nay, vào thời điểm hắn nhìn thấy cô mặc như vậy, đã nghĩ muốn làm như vậy.

Tuy rằng hắn cực kỳ chán ghét bộ lễ phục này, nhưng nếu như nói là đóng cửa lại rồi cô đặc biệt mặc cho hắn xem, đây tuyệt đối sẽ thật là quá tốt đi!

"Ừm, công chúa, em không có mặc quần lót sao?" Sờ soạng cặp đùi non mịn nửa ngày, Hùng Thần Giai mới hỏi như thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách đỏ lên: "Anh mới không có mặc quần lót!"

"Anh có mặc, không tin em sờ thử đi." Một cánh tay khác đang rảnh rỗi kéo khóa quần xuống, sau đó không khỏi phản trần mà nắm bàn tay mềm của cô hướng phía bên trong đùi quần lấp đầy của mình, buộc cô "sờ soạng".

"A ——" Tang Văn Cách hô nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp hồng đến mức nhìn không ra cô nghĩ gì. "Anh làm cái gì ——"

"Anh mặc, còn em không có mặc." Hùng Thần Giai đưa ra kết luận. Đôi môi hắn lại ở trên cổ cô thân mật cắn cắn, lưu lại từng mảng từng mảng dấu hôn, có ý định làm cho cô ngày thứ hai không có cách nào gặp người khác. Ngay tại thời điểm Tang Văn Cách chuẩn bị phản bác hắn, bạn gấu nào đó đột nhiên cất tiếng nói: "Ngô... Mặc." Thật là nhỏ, ngón cái thô ráp cùng ngón trỏ chà xát lên sợi dây quần tình tế kia. Hùng Thần Giai vội vàng muốn xem Tang Văn Cách rốt cuộc đang mặc cái gì. Vì thế, bàn tay to xé mạnh một lượt, bộ sườn xám cách điệu có giá trị xa xỉ kia liền bị hắn xé mở ra từ cổ áo, lộ ra một thân mình mềm mại. "Tks" một tiếng, Hùng Thần Giai hít lại một hơi, thiếu chút nữa là nhò nước miếng xuống. Hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm vào thân mình Tang Văn Cách. Công chúa ngày thường cực kỳ bảo thủ, cô, cô lại có thể mặc quần chữ T!

Bàn tay to thuận theo suy nghĩ trong lòng, từ từ đi qua vùng tròn nhắn, trượt vào giữa hai chân Tang Văn Cách sờ soạng một chút, lúc rút tay ra thì tay đã trở nên vừa tròn vừa ẩm. Hùng Thần Giai liếc mắt một cái mà tán thưởng nhìn Tang Văn Cách: "Công chúa, hôm nay em thật là hưng phấn."

Mặt Tang Văn Cách cực kỳ xấu hổ, lườm lại hắn một chút.

Hùng Thần Giai cười hắc hắc, ôm ngang eo cô rồi bế lên, bỏ nhào về phía giường lớn mềm mại. Cũng may là hắn đã có tính toán trước, ngay từ trước khi hôn lễ diễn ra đã đoán được mưu kế náo động phòng, làm cho ý định xấu xa của tụi nó muốn chinh hún đều đi sai hướng hết. Đầu tiên hắn hôn

cánh môi của Tang Văn Cách, sau đó nâng nửa người trên, tỉnh té đánh giá nữ nhân xinh đẹp dưới thân mình.

"Không cho phép nhìn..." Tang Văn Cách xấu hổ vươn tay muốn che đi ánh mắt của Hùng Thần Giai, bị hấn nắm lại, đôi cổ tay bị ấn giữ ở đỉnh đầu. Suy nghĩ một chút, vì phòng ngừa việc cô cản trở bản thân giờ trở xấu, Hùng Thần Giai dùng sức từ trên cổ kéo caravat xuống, suýt tý nữa là làm bản thân kìm nén đến chết, như thế mà bắt được hai cổ tay của Tang Văn Cách, mạnh mẽ cột tay cô lại. "Vậy là tốt rồi." Hấn vừa lòng xem một màn mê người xinh đẹp trước mắt, gật gật đầu.

Tang Văn Cách không dám tin trừng mắt nhìn Hùng Thần Giai, khó có thể tưởng tượng bọn họ vừa kết hôn mà hấn cứ lại đối xử bản thân mình như vậy: "Gấu ——"

"Đừng kêu, để cho anh ngắm em kỹ càng xem." Hùng Thần Giai nuốt một ngụm nước miếng, đầu ngón tay chọt thử độ căng phồng của bộ ngực cô một chút, lập tức tán thưởng nói: "Thì ra miếng dán ngực sẽ không bị lộ ra a!"

"..." Tang Văn Cách thật rất muốn mắng người.

"Thật xinh đẹp..." Hấn nheo hai bên bầu ngực tròn trịa, xé toang miếng dán ngực của cô, kề miệng gần rồi hút vào, răng vẫn còn muốn mơ hồ nói: "Anh vẫn còn thích ăn nơi này nhất." Bàn tay to đè ép xuống bầu vú mềm, đem nặn sữa màu tuyết trắng ra mà hút.

Tang Văn Cách rên rỉ thành tiếng: "Gấu... Anh, anh đừng hút..." Đó là muốn để dành cho cục cứng. Bánh Bao cùng Bài Thi càng ngày càng lớn, khẩu vị cũng theo đó mà tốt hơn, hiện tại cũng không đủ bọn chúng ăn, kết quả là hấn còn giành nữa.

Nghe vậy, Hùng Thần Giai khó chịu nhìn về phía cô, làm như ra oai mà còn hút một miếng thật đầy, nuốt vào, "Đây là của anh, hai tên tiểu quỷ kia cũng nên cai sữa rồi." Đầu đã gần một tuổi vẫn còn uống sữa, bọn nó là muốn tranh giành với ông tới khi nào?! Sớm biết thế thì đánh chết cũng không cần sinh ra là tốt nhất rồi.

"Ừm..." Tang Văn Cách vừa định nói chuyện, hấn lại cúi đầu hút nữa, bên trong vú nháy mắt không còn đủ chỉ một chút, bên kia đang phồng lên thật đầy đà thậm chí bởi vậy mà tự động chảy ra sữa tươi như tuyết trắng. "Gấu..." Cô căng ra thật khó chịu, kêu tên Hùng Thần Giai. Hùng Thần Giai biết cô muốn cái gì, biết nghe lời nên cũng hút một ngụm ở bên kia vú. sữa tươi Hương sữa ngọt thuần tràn ngập khoang miệng, hấn say mê nheo lại mắt, chép chép miệng, nuốt xuống bụng.

Tang Văn Cách muốn đưa tay ra sờ hấn, kết quả hai tay bị cột ở đỉnh đầu không thể động đậy, cô khó chịu vịn vịn than thở yêu kiều mềm mại, bầu ngực sữa căng đầy bởi vậy nên không ngừng nảy lên.

Hùng Thần Giai ngăn cản hành động không biết vâng lời của cô, nghiêm khắc trừng phạt, còn cắn vào đỉnh của cô một cái, sữa tươi theo đó mà chảy ra. Tang Văn Cách mãnh liệt co rúm thân mình lại một chút, không dám lộn xộn nữa. "Lúc này mới ngoan." Hùng Thần Giai hôn hôn cái miệng nhỏ của cô, bàn tay to đi xuống sờ soạng, dễ dàng đã có thể tách hai chân cô ra.

Hấn cúi đầu nhìn, Tang Văn Cách xấu hổ đến mức không ngừng di chuyển và đá đá hai chân, "Gấu, không cho xem ——"

"Anh muốn xem, xinh đẹp như vậy mà sao không cho anh xem?" Hùng Thần Giai thì thào nói xong, vươn một ngón tay, sờ sờ vào nơi sâu sâu tình tế trắng nõn trong khe mông của dây lưng màu đen, nước miếng gần như chảy thành sông. "Thật xinh đẹp..." Vốn là hai nụ hoa đang khép chặt lại bị một sợi dây lưng màu đen tách ra, như là cái miệng nhỏ nhắn hé ra một cách đói khát, dịch yêu trong suốt bắt chọt theo khe mông non mịn chảy xuôi xuống. Rừng rậm màu đen xanh um tươi tốt uốn lượn xuống, một hạt trần châu nhỏ màu hồng nhạt được che giấu trong đó, chỉ cần một cái hôn liền có thể lập tức làm cho nó thức tỉnh.

Miệng Hùng Thần Giai tiến lại gần, ngậm một đóa hoa non nót rồi liếm mút lên đó. Tang Văn Cách cúi đầu thờ hấn hén, cong hai chân lên rồi đem đầu Hùng Thần Giai kẹp ở giữa hai chân, giống như là muốn đẩy hấn ra, hoặc cũng như là không cho hấn rời đi. "Gấu..." Cô ôn nhu hô tên của hấn, ánh mắt xinh đẹp đóng lại, hàng lông mi dài không ngừng run run, như là chịu đựng không nổi sự kích thích như vậy.

Hai vú non mềm no đủ bắt đầu tự động chảy ra sữa tươi, dọc theo đường cong hoàn mỹ của thân thể mà chảy xuống. Cô ngày thường rất may mắn, sinh xong chỉ cần không đến một tháng đã lấy lại dáng người như trước. So với trước đây, bộ ngực cô càng thêm no đủ, vòng eo càng thêm mềm mại, đương nhiên là thuận lợi làm cho bạn gấu nào đó vui mừng vô cùng. Mà nhờ vào bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ Từ, bạn gấu nào đó cũng được hưởng thụ đãi ngộ sữa mẹ trong vài tháng.

"Anh ở trong này." Hùng Thần Giai khàn khàn đáp lại cô. Đầu lưỡi hấn linh hoạt đẩy ra sợi dây lưng tình tế kia, luồn vào trong huyết non vừa hẹp lại vừa chặt. Phía đông liếm một ngụm, phía tây mút một chút, ngẫu nhiên còn có thể cắn cắn hạt trần châu thẹn thùng phía trên hoa huyết. Sau khi sinh thì thân thể so với trước kia có phần mềm mại hơn một tí, vì thế Tang Văn Cách bị hấn làm cho hoa dịch chảy ròng, sợi dây ở quần chữ T tình tế kia càng hăm sâu vào thêm. "Công chúa..." Hấn mút lấy rượu ngon như ngọc đang chảy ra rồi nuốt xuống, vội vàng muốn càng nhiều hơn nữa.

Bàn tay to đem hai chân Tang Văn Cách mở ra thêm, đóa hoa xinh đẹp kia thường là nơi riêng tư nhất cứ như vậy mà hoàn toàn triệt để phơi bày ở trước mắt Hùng Thần Giai. Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên xem, nhưng mà mỗi một lần đều sẽ làm cho Hùng Thần Giai vô cùng kinh diễm. Đầu ngón tay đẩy ra quần chữ T vương bận, Hùng Thần Giai đem miếng vải dẹt thiếu đến đáng thương kia ném qua một bên, thấp giọng ní non: "Anh thích em mặc như vậy." Nhưng chỉ là của hấn một mình xem thôi.

Nghe được lời hấn nói, Tang Văn Cách run run mở to mắt, phát hiện không biết từ khi nào bạn gấu nào đó đã cởi sạch tron quần áo của bản thân hấn.

Rốt cuộc cũng được kết hôn (hạ) (H)

Bàn tay kéo miếng vải vùi lấp ở giữa đùi mềm mại lên, Hùng Thần Giai lại nuốt một ngụm nước miếng, rồi thử dò xét lõi kéo nó qua lại để vuốt ve. Hắn nhẹ nhàng lôi kéo, lại làm cho Tang Văn Cách ngứa ngáy khó chịu hơn. Đôi mắt Hùng Thần Giai sáng quắc chặt chẽ nhìn chăm chăm chỗ kín của cô, nhìn lỗ hậu ngưng ngừng đang không ngừng ngo ngoáy, không biết bao nhiêu ái dịch từ trong huyết nhỏ của cô chảy xuống, làm cho khăn trải giường hoàn toàn ướt đầm.

Hắn tiến tới, lặng lẽ đưa đầu lưỡi ra, liếm một hóp. Tang Văn Cách lập tức giống như là bị điện giật, phần thân dưới chột co lại, nhưng cũng vì vậy mà lại có một lượng dịch bị đưa ra. Dĩ nhiên Hùng Thần Giai liền không bỏ lãng phí một chút nào mà hóp nuốt vào. Hắn để lại Tang Văn Cách đang không nhịn được mà rung động mông trắng. Lưỡi to vuron ra quét loạn, đem nước dính chung quanh toàn bộ liếm vào trong miệng mình, sau đó mới cắn một cánh hoa thật mỏng hút nuốt.

Thân thể tuyết trắng đầy đặn mềm mại hơi gãy gập phủ trên khăn trải giường màu xanh dương. Tang Văn Cách cúi đầu thờ dốt, đôi mắt ngập nước mê ly, một đầu tóc đang vùi vào phía dưới cô, cả chỗ kín nhạy cảm cũng bị Hùng Thần Giai ngậm vào trong miệng. Bất kể cô có phản ứng như thế nào cũng bị hắn nuốt vào toàn bộ, loại cảm giác đó vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. "Gấu....Gấu..."

"Anh ở chỗ này." Không cần biết đang bận cái gì, chỉ cần là Tang Văn Cách gọi hắn, Hùng Thần Giai sẽ lập tức đáp lại. Hắn hưng phấn liếm rồi lại liếm hoa huyết kiều diễm, đầu lưỡi thô ráp nhét đầy hoa đạo chật hẹp, ngăn chặn ái dịch bên trong đang muốn chảy xuống. Tang Văn Cách có chút khó chịu, cúi đầu kêu lên, nhưng Hùng Thần Giai lại không chịu bỏ qua dễ dàng. Hắn không nuốt lấy nước của cô, cũng không liếm láp nữa, hắn chỉ dùng đầu lưỡi ngăn chặn miệng huyết nhỏ nhỏ, không để cho chất lỏng bên trong trào ra ngoài, nhưng cũng không chịu cho cô chút an ủi nào.

"Gấu..." Giọng Tang Văn Cách mang theo tiếng khóc nức nở gọi hắn. Hai chân bắt đầu gãy dựa, gập gáp đem đầu hắn kéo đến giữa chân của mình. Hùng Thần Giai cười trộm một chút, nhưng cũng không đáp ứng. "Đừng, đừng mà ——"

Bởi vì đầu lưỡi ngăn ở trong hoa huyết, cho nên Tang Văn Cách cũng không lấy được sự đáp lại như dự tính. Đầu lưỡi vừa thô ráp vừa mềm mại chen vào trong cái huyết nhỏ của cô, cảm giác khi nóng cùng lúc vào rõ ràng và động lòng người như thế, dường như có thể làm cho cái huyết nhỏ nhẩn đùng cảm đang ngứa ngáy lấy được chút thỏa mãn, nhưng vẫn còn chưa đủ. Cô, cô muốn cái khác... Lớn hơn, thô hơn và càng nóng hơn nữa... Đoạt lấy cô, lấp đầy cô, ôm cô. "Gấu... Đi vào, đi vào... Mau vào..." Cái mông nhỏ không cảm được ở trên khăn trải giường di chuyển đung đưa, Tang Văn Cách khóc đến thật là tội nghiệp, rất đáng thương.

Hùng Thần Giai lúc này mới tha cho cô. Hắn rút đầu lưỡi ra, hoa dịch vốn bị ngăn ở bên trong liền vang lên tiếng "hoa lạp" rồi chảy ra ngoài. Hắn cũng không lãng phí, toàn bộ đều nuốt vào bụng, sau đó mới ngẩng đầu hỏi Tang Văn Cách đang gập đến rơi nước mắt: "Muốn cái gì đi vào?"

Tang Văn Cách khóc lắc đầu: "Anh...Anh vào đi..."

"Cái gì của anh đi vào?" Hùng Thần Giai khàn khàn giọng nói hỏi cô. Hắn có ý xấu nhay cắn một cái lên cái hạt nhỏ nhỏ trên hoa huyết, làm cho Tang Văn Cách lại run rẩy một trận. "Nói cho anh biết, công chúa, em muốn cái gì của anh đi vào?"

Tang Văn Cách lắc đầu không chịu trả lời. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì khóc thút thít mà trở nên đỏ bừng, hoa huyết đối bụng phía dưới càng không ngừng phun ra nuốt vào thêm. Hai cánh hoa trắng nõn nà vì vậy mà càng trở nên sung to ửng hồng, phì nộn lay động.

"Có phải muốn cái này hay không, hả?" Hùng Thần Giai cảm nam căn của mình lại gần huyết nhỏ mềm mại đang tỏa hơi nóng. Hắn cảm nam căn đụng tới cửa huyết từ từ ma sát. Đầu dương vật to lớn mỗi lần cũng đều ma sát qua miệng huyết, nhưng lại không chịu đi vào, cố ý muốn hành hạ Tang Văn Cách. "Nói cho anh biết, có phải muốn cái này hay không, hả?"

"... Phải...." Tang Văn Cách khóc một lúc lâu, thấy hắn vẫn không có dấu hiệu mềm lòng, mới ủy khuất gật đầu đáp ứng. Cái mông nhỏ không cảm được hương chỗ kín của Hùng Thần Giai mà cọ tới. Cánh hoa thật mỏng đụng tới nam căn lớn màu đỏ tím, thật vất vả cô mới có thể khiến hai cánh hoa tách ra ngậm lấy hắn. Thế nhưng Hùng Thần Giai lại ác liệt rút người ra, làm cho quy đầu đã đi vào một chút chột rơi ra ngoài. Cảm giác trống không không lỗ đánh úp tới Tang Văn Cách. Cô gập đến độ không biết nên làm như thế nào cho phải. Có lẽ là bị dục vọng làm cho đầu óc mụ mị, tay nhỏ bé cào cào lấy khăn trải giường, sau đó thế nhưng lại chạy thẳng tới chỗ kín của Hùng Thần Giai!

Hùng Thần Giai cũng sợ hết hồn, cảm giác nam căn trắng kiện bị nắm chặt làm cho hắn giật mình một cái, thiếu chút nữa hắn đã bắn ra trên bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô. Thật may là trước một giây khi hắn buông thả tinh quang đã tìm lại được lý trí, cắn răng nhịn xuống dục vọng bành trướng cơ hồ như muốn nổ tung lại. Cái trán của Hùng Thần Giai cũng bắt đầu toát ra gân xanh, nhưng lại vẫn muốn ép buộc Tang Văn Cách: "Muốn không?"

Mắt to lóe nước, Tang Văn Cách không hiểu hắn tại sao hắn còn không đi vào. Vật kia ma sát qua lại miệng huyết của cô một lúc lâu, rõ ràng có mấy lần cô cho là hắn đã muốn cắm vào rồi, nhưng cuối cùng hắn luôn lỡ mất dịp tốt.

"Có muốn hay không, hả? Có muốn anh đi vào hay không?" Giọng Hùng Thần Giai khàn đục hỏi, hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô đang giữ lấy nam căn mình nhàn nhạt kéo ra đưa vào. Mỗi một lần đều đội lên trên mặt cánh hoa non mềm, nhưng sống chết cũng không chịu đi vào. "Có muốn anh chen vào trong em hay không, hả?"

"Muốn, muốn ——" Tang Văn Cách khóc ra thành tiếng. "Muốn anh chen vào trong em.... hu hu ~~~"

"Ngoan, cái này chen vào trong em." Hùng Thần Giai hài lòng cúi đầu dùng sức hôn một cái lên đôi môi nhỏ nhắn của cô. Dục vọng to lớn nhìn đúng thời cơ, chột đâm một cái đi vào.

"Ách ——" Tang Văn Cách bị đâm vào đến nheo mắt lại, nước mắt vui vẻ từ đáy mắt long lánh. "To quá..."

Nghe vậy, Hùng Thần Giai cười, "Có phải rất thô rất ác liệt, đi vào làm cho em vô cùng thoải mái hay không?"

Tang Văn Cách không trả lời, cô quay mặt đi, bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền. Hùng Thần Giai không làm tiếp, hần lập tức ngưng động tác, làm cho Tang Văn Cách có cảm giác trống không, khó chịu muốn chết. Cô vội vươn ra tay nhỏ bé vòng lên trên cổ của hần, lúc này hần mới tiếp tục kéo ra đưa vào. Người kia vừa động lại còn vừa không quên nói lời hạ lưu thô tục: "Công chúa, ừ ~~~ bên trong em vừa ướt vừa nóng, giống như cái miệng nhỏ nhắn đang mút anh vậy, a ~~~ thoải mái chết được ~~~ thật mềm... Em mút anh thật chặt, kém chút là không rút ra được..." Tang Văn Cách chỉ có thể hết sức ần ần nhắm mắt lại, đem câu nói lưu manh của hần làm thành một cơn gió, không có quan tâm đến. Sau này cô sẽ tính sổ sau với hần là được rồi.

Bàn tay sờ lên cặp vú trắng nõn đầy đặn mà xoa nắn, Hùng Thần Giai trên dưới phối hợp lẫn nhau cúi đầu hút đầu vú mềm mại. Chỉ trong chốc lát, dòng sữa của cô liền chảy ra. Vừa lúc có nguồn dinh dưỡng để bổ sung thể lực, Hùng Thần Giai có cảm giác mình hoàn toàn có thể đại chiến ba ngày ba đêm.

Sữa tươi bị hút đi ra ngoài, hoa huyết nhảy cảm lại bị hần chiếm, Tang Văn Cách vui vẻ đến gần như muốn bất tỉnh. Đáng tiếc thân thể sau khi sinh của cô được bồi bổ quá tốt, căn bản không có khả năng này. "A ~~~" nhận thấy hần tiến dụng vào trong tử cung mềm mại, Tang Văn Cách chợt kêu rên càng kiều mỵ hơn, khiến cho Hùng Thần Giai trong nháy mắt cũng cảm thấy tê dại cả người.

Tiếng "bành bịch" quán quít bên tai không dứt, kèm theo tiếng "chặc chặt" của sữa bị mút ra, tay chân Tang Văn Cách mở rộng ra xụi lơ ở trên giường. Cô đã hoàn toàn mất đi hơi sức. Sức lực đâm vào của Hùng Thần Giai lại vô cùng mãnh liệt, mỗi một cái đều cắm tới đáy, trừ tận gốc ra, toàn bộ hần đều cắm vào. Tử cung nhỏ bé bị cạy mở ra, khéo léo hút lấy dục vọng nam tính đang tiến vào với tần số cực nhanh.

Tốc độ cao dứt vào ở bên trong, ái dịch vốn sền sệt cũng bị đánh cho thành bọt màu trắng. Hai cánh hoa mềm mại càng thêm sung đỏ đáng thương. Cô bị Hùng Thần Giai làm cho trở thành một bộ dáng đáng thương mặc người lay động, cho đến khi cảm thấy một hồi nhiệt lưu nóng bỏng rưới vào, rốt cuộc mới ngưng run rẩy.

Hùng Thần Giai kịch liệt co quắp vài cái, rồi mới dùng một tay chống đỡ thân mình đang nằm úp sấp trên người Tang Văn Cách lên. Thế nhưng tráng kiện vẫn như cũ không thấy chút dấu hiệu mềm nhũn mà đang dâng trào ngăn chặn ở trong lỗ nhỏ của cô, không cho phép chất lỏng chảy ra. Cho đến khi hần cảm thấy tất cả tinh dịch đều đổ đi vào, hần mới từ từ rút ra một chút. Sau đó huyết nhỏ liền chảy xuống dịch, hần lại lần nữa dùng sức cắm vào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Phiên ngoại 2

Bánh bao nhỏ cùng Bài thi nhỏ phiên nào (Thượng)

Thời gian thấm thoát qua nhanh, bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ đã được bốn tuổi rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên hai đứa đi đến vườn trẻ, nhưng Tang Văn Cách lại bận rộn dạy phụ đạo cho học sinh —— cô bây giờ đã là một giáo sư nổi tiếng ở học viện nghệ thuật rồi, nên cả ngày bận tới mảy tới mọt, thậm chí ngày cả đưa con đến cửa vườn trẻ cũng không có thời gian.

Vì vậy, nhiệm vụ vinh quang này liền rơi vào trên người Hùng Thần Giai. Bạn gấu nào đó hôm nay đổi cách ăn mặc. Hần còn đặc biệt xin nghỉ rồi lấy xe Lincoln dài sang trọng để đưa bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ đi học.

Nhưng một màn vô cùng đã thương người đã xảy ra, trong cái xe to như vậy nhưng chỉ có một mình hần đơn độc ngồi ở ghế sau. Hai đứa nhỏ chấp nhận cùng nhau chen chúc ở cái ghế lái phụ cùng tài xế nói chuyện phiếm cũng không nguyên ý cùng hần ngồi chung một chỗ. Chỉ là chuyện này cũng không có gì to tát, dù sao cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi. Hai đứa nhỏ này ngày thường ngày cả đụng cũng không nguyên ý cho hần đụng một cái.

Hùng Thần Giai bắt đầu nắm chặt báo cáo trong tay, hần thấy vô cùng đau đầu nhức óc. Hần ghét nhất những cơn số này, đáng tiếc sản nghiệp Tang Gia nhất định phải thừa kế. Nếu như hần không đành lòng để Tang Văn Cách bị một đến chết thì phải ngoan ngoãn học những thứ vô vị này rồi —— mặc dù hần cũng không thấy có hiệu quả gì cho lắm, trên căn bản Tang Văn Cách đã làm tốt công tác chuẩn bị để đến khi bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ lớn lên sẽ giao hết cho chúng rồi.

"Chú ơi chú, chú không cảm thấy cha vô cùng dọa người sao?" bánh bao nhỏ nhỏ nhắn hiếu động hỏi chú tài xế đang chuyên tâm lái xe. Mắt chú tài xế vốn đang nhìn thẳng chợt nghe vậy cũng bị giật mình, vội từ trong kính chiếu hậu nhìn về phía khuôn mặt có vẻ tàn ác của ông chủ mình, nhất thời cũng bị dọa người. Cho đến khi trông mặt đen phía sau chặt chẽ nhìn mình chăm chăm hần mới phản ứng kịp, vội vàng ho một tiếng, dời tầm mắt chuyển qua hai đứa nhỏ. Bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ đang chen chúc trên ghế lái phụ, một đầu nhỏ đụng tới một đầu nhỏ khác, xem ra vô cùng hoạt bát ngày thơ. Tài xế cũng khẽ lung lay, cố gắng không bị hai khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu xinh đẹp này đầu độc, cẩn thận chăm chú câu chữ: "Ông chủ là người rất tốt, thiếu gia, hai người ngồi yên không nên lộn xộn."

Bánh bao nhỏ chu cái miệng nhỏ nhắn ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn lại. Bài thi nhỏ cũng học hần ngồi yên, nhưng bọn chúng chỉ an tĩnh được không tới một phút là lại liền náo tiếp. Hai khuôn mặt nhỏ bé giống nhau như đúc toát ra vẻ mặt như van xin: "Chú ơi chú đưa tụi con đến cửa vườn trẻ có được hay không?"

Tài xế sững sờ một chút, vội vàng nhìn về phía kính chiếu hậu, chỉ thấy Hùng Thần Giai trên tay đang nắm báo cáo đã bắt đầu cắn răng nghiêng lợi. "Hà,

tại sao?!" Hấn sợ tới mức tay cũng run run, sợ ý một chút sẽ có thể mất việc trở thành một con mèo lang thang nay đây mai đó.

"Chú làm on suy nghĩ một chút đi." Tiểu quỷ nghịch ngợm nhắc nhở hấn, sau đó thần thần bí bí lại gần, "Chúng con không muốn cha đưa chúng con đi vườn trẻ á..., ông ấy thật là khủng khiếp ~~~"

Ánh mắt của Hùng Thần Giai trong nháy mắt lạnh xuống, hai tên lâu cá này, thật sự nghĩ hấn bị điếc sao?! Nói xấu người ta mà còn nói lớn tiếng như vậy!

Tài xế lại ho khan một tiếng, thật tiện thoái lưỡn nan không biết làm như thế nào "Cái đó..."

"Không sao, chú sợ cha cũng là bình thường." Bài thi nhỏ phát phát tay, bộ dáng gỗ mục không thể đo. "Không thể nào là chú không sợ cha con mà."

Cười gượng, hấn thật sự là không biết nên làm sao. Hấn chỉ là một tài xế, có thể đừng đưa cho hấn công việc khó khăn như vậy không?! Hai tiểu tử tông không sợ trời không sợ đất nghịch ngợm gây sự, người duy nhất kiềm chế được chúng chỉ có hai vợ chồng ông bà chủ.

Hùng Thần Giai hí híp mắt, từ trong hàm răng tóe ra mấy chữ: "Bánh, bao, nhỏ, Bài, thi, nhỏ."

"Phụ thân đại nhân." Hai đứa trẻ lập tức làm ra một bộ dáng khéo léo nghe lời, tay nhỏ bé đặt ngay ngắn trên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh.

"Không được gọi ba là phụ thân đại nhân, gọi là ba." Hùng Thần Giai cắn răng.

"Nhưng mà phụ thân đại nhân nghe tương đối oai hùng hơn." Bánh bao nhỏ phản bác. "Vậy hay là tụi con kêu là đại ca nha?" Như vậy tương đối càng thích hợp hơn.

Hùng Thần Giai không thể nhịn được nữa rít gào: "Câm miệng!" Tụi chết tiệt!

Đứa bé con lập tức im lặng, một bộ dáng uất ức làm Hùng Thần Giai cũng thấy vô phương với nó. Hai đứa lém lỉnh này ý vào mình lớn lên giống công chúa, mỗi lần chọc hấn điên lên xong liền làm ra vẻ mặt như thể để xin tha, làm cho hấn nhiều lần bị sượng mặt vì ai cũng nhìn hấn như kẻ bắt nạt con nít. Đã vậy chúng còn cố tình ở trước mặt công chúa giả bộ ngoan ngoãn vô cùng, làm hại hấn mỗi lần đều làm người xấu oan uổng.

"Phụ thân đại nhân tức giận sao?"

"... Không được gọi ta là phụ thân đại nhân nữa."

"Đại ca người tức giận sao?"

Hùng Thần Giai cảm giác mình sắp điên rồi, hai tên chết tiệt này sinh ra là để đối nghịch với hấn mà! Hấn dường như đếm không hết có bao nhiêu lần hấn đã đem cô vợ bé nhỏ của mình về ở phía dưới, nhưng vừa mới chuẩn bị muốn làm chuyện xấu thì nhất định sẽ có một con thỏ nhỏ đáng chết kia tới đập cửa. Lý do của chúng vô cùng kỳ quái, nào là trong bồn tắm có quái thú mà chúng cũng dùng luôn, nhưng cái người phụ nữ luôn cưng chiều chúng kia lại thật sự tin mới tức chứ! "Không cho phép gọi ba là đại ca!"

"Nhưng chú Tần và chú Lý đều gọi như vậy mà." Bài thi nhỏ đối với vấn đề này tỏ ra rất không hiểu, "Phụ thân đại nhân không phải đang phân biệt đối xử đấy chứ."

"... Trời đánh tụi bây, rốt cuộc mỗi ngày tụi bây coi cái quái gì vậy!" Tại sao mới bốn tuổi đã có thể quỷ như thế này chứ?! Tại sao ghen nhà Hùng gia thật thà cộng thêm ghen nhà Tang Gia dịu dàng lại sanh ra hai kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn này chứ? Tại sao? Tại sao?? Tại sao???

Hùng Thần Giai thật hận không thể lấy cái báo cáo đang cầm trong tay kia đi gõ đầu hai đứa nhóc này. Nhưng hấn ngại vì trước kia trộm liếc hai tiểu quỷ một cái mà đã bị Tang Văn Cách bắt gặp nên không dám nữa thôi.

Bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ liếc nhau một cái: "Ba Trình dạy giáo dục nên học hỏi từ nhỏ."

Ba Trình...

Trình Cảnh Khu, Trình Cảnh Khu, lại là Trình Cảnh Khu!! Trong mắt của Hùng Thần Giai bắt đầu bốc lửa. Ai có thể giải thích cho hấn biết tại sao con hấn mà lại không thân thiết với hấn, ngược lại lại cùng cái tên tình địch kia gần gũi lại còn cực kì nghe lời tên kia chứ?! Làm hại hấn mỗi ngày đều lo lắng có phải sẽ có người đột nhiên xuất hiện ở trong nhà hấn ăn chực lại gần con và vợ hấn không... Hơn nữa, tại sao đối với Tần Thông, Lý Minh thì hai tiểu quỷ này liền kêu chú, nhưng đối với Trình Cảnh Khu thì liền kêu ba, đối với cha ruột của mình thì chúng lại gọi là phụ thân đại nhân và đại ca?!

"Bánh bao nhỏ, em cảm thấy đại ca đang muốn điên rồi." Bài thi nhỏ nói như vậy.

Bánh bao nhỏ làm mặt nghiêm túc nghiên cứu Hùng Thần Giai một lát mới gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Anh cũng cảm thấy thế, em nói xem chúng ta có nên gọi điện thoại cho mẹ không?"

"Em cảm thấy đó là quyết định sáng suốt."

"Được rồi."

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía tài xế này giờ vẫn cố gắng nén cười nói: "Chú, chú có thể cho tụi con mượn điện thoại dùng một chút không?"

Tài xế đang muốn trả lời, một bàn tay ngăm đen liền từ chỗ ngồi phía sau duỗi tới, dễ dàng liền xốc lên hai tên nhóc chết tiệt. Hùng Thần Giai cắn răng: "Tụi bây muốn làm gì?"

Bị khuôn mặt u ám của ba làm sợ tới mức khẽ run rẩy, hai cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, lập tức muốn khóc lên. Cùng phụ thân đại nhân nói chuyện cách xa nhau thì chúng có thể nói lời châm chọc đùa giỡn, nhưng chỉ cần một khi tới gần, hai đứa bé con mới bốn tuổi đầu lập tức sẽ bị sợ tới mức oa oa khóc lớn, y như khi còn bé không khác gì cả.

Nhưng mà mặc dù đại ca đáng sợ vô cùng dọa người, bọn chúng vô cùng sợ ba, nhưng so với ba Trình thì chúng đương nhiên đều hướng về phía đại ca hơn. Ai bảo ba Trình mặc dù lớn lên đẹp trai, nhưng cuối cùng cũng không phải cha ruột của bọn chúng đây?

Hùng Thần Giai cũng không biết trong lòng bọn chúng nghĩ gì. Hắn chỉ biết, thật sự nếu không đem hai đứa nhỏ này ném tới vườn trẻ cho nhanh, thì, hần, nhất định, sẽ, phát, điên!

Bánh bao nhỏ cùng Bài thi nhỏ phiền não (Hạ)

Trong nháy mắt hai đứa nhỏ đã đi vườn trẻ được ba tháng, nhưng có một chuyện kỳ quái đã xảy ra. Tuần này bọn chúng đều nhận khuôn mặt nhỏ nhắn, mà cũng không giống bình thường huơ tay múa chân, chúng chỉ cứng còng ngồi ở trên bàn cơm.

Tang Văn Cách thấy thật kỳ quái, cô bung khay đem chút thức ăn cùng trứng tươi bỏ lên trên bàn, không chút để ý hỏi: "Sao vậy, hai đứa còn nhỏ tuổi mà gương mặt tỏ vẻ khó coi như vậy là thế nào? Chẳng lẽ muốn lớn lên giống ba sao?"

Nghe vậy, Bánh bao nhỏ nhỏ lập tức hít hơi, vội vàng lộ ra nụ cười đáng yêu, kinh hãi hàm hồ: "Con không muốn! Con không muốn lớn lên giống phụ thân đại nhân!"

Bài thi nhỏ cũng rất sợ, nhưng hắn không dám biểu đạt ra, mà chỉ uất ức chu môi, giống như là muốn khóc.

Tang Văn Cách đỡ khóc đỡ cười nhìn hai tiểu bảo bối. Cô cho trứng cùng chân giò hun khói vào đĩa cho bọn chúng, sau đó cô lại xoay người từ trong tủ lạnh lấy ra sữa tươi rót vào ly đem tới, sờ sờ hai cái đầu nhỏ, hỏi: "Vậy tại sao tâm tình lại không tốt đây?"

"..." Bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng do bài thi nhỏ mở miệng, vô cùng chờ mong hỏi: "Mẹ, gần đây mẹ có bận không?"

"Có... rất bận." Tang Văn Cách suy nghĩ một chút, rồi nghiêm túc trả lời.

"Vậy, vậy ——" Bộ dạng của người bạn nhỏ giống như là muốn khóc.

Tang Văn Cách hôn bọn chúng mỗi đứa một cái: "Ăn sáng nhanh đi, nếu không sẽ tới trễ đó." Nói xong cô liền xoay người đi chuẩn bị cho bạn gấu nào đó một phần ăn sáng khác.

Hai đứa nhỏ nhìn nhau một chút, không nói gì, rồi vô cùng khéo léo cầm lên nĩa tách trứng tươi cùng chân giò hun khói ra. Hai đứa không hẹn mà cùng nâng ly sữa tươi lên uống một hớp, sau đó cực kỳ lịch sự bắt đầu dùng cơm.

Tang Văn Cách trong lúc cấp bách quay đầu lại liếc mắt nhìn, cười, tiếp tục làm việc của mình. Vô không chú ý tới vẻ mặt hai đứa nhóc sau lưng mình càng ngày càng uất ức hơn. Cái miệng nhỏ nhắn đã mím chặt, ngay cả mái tóc đen dường như cũng ảm đạm hơn rất nhiều.

Lúc Hùng Thần Giai xuống lầu không cẩn thận liếc lên liền thấy biểu cảm của hai đứa nhóc láu cá y như đưa đám, hắn không khỏi tò mò đưa tay gõ đầu mỗi đứa một cái, hỏi: "Sao vậy, bộ dáng này là thế nào?"

Bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ rối rít quay đầu liếc hắn một cái. Hai đứa nhóc trưởng thành sớm thờ dài một cái, rồi lại tiếp tục cúi đầu giả bộ thâm trầm, đứa nào cũng không thêm để ý tới hắn.

Hùng Thần Giai bĩu môi, đi đến gần Tang Văn Cách đang bận rộn. Bàn tay hắn vòng qua ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, ở trên gò má cô hôn một cái, hỏi: "Vi học sinh sắp thi cuối kì nên rất bận đúng không?" Tròng mắt đen nheo lại, cô lại len lén đứng lên làm bữa ăn sáng.

"Rất bận." Tang Văn Cách nhún nhún vai, lưu loát né sang bên, thủy mâu vô tình liếc về phía đồng hồ ở đại sảnh, rồi chợt kêu lên một tiếng: "Tám giờ rồi!" Xong rồi, sắp trễ rồi! Cô kích động đem cái xẻng đang cầm trong tay giao lại cho Hùng Thần Giai, cô còn không quên dặn dò hắn: "Nhớ đem bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ đưa đến vườn trẻ, không cho phép lười biếng!"

Nhìn bóng Tang Văn Cách đã sắp khuất xa, một lớn hai nhỏ không hẹn mà cùng nhau thở dài.

Vì vậy tuần lễ này cũng giống như trong ba tháng qua, bất luận xảy ra chuyện gì thì người làm cha cũng phải đưa con đi vườn trẻ, sau đó đi làm, vô cùng bình thường.

Nhưng vào buổi chiều thì lại khác. Trước tới giờ người đón hai bạn nhỏ tan học đều là tài xế, còn Hùng Thần Giai thì đến trường trung học cùng Tang Văn Cách về nhà. Thế nhưng hôm nay lại có điểm không đúng lắm, tài xế ở nửa đường bỗng nhận được điện thoại, nói là trong nhà có việc gấp nên xin nghỉ với Hùng Thần Giai, vì vậy hôm nay bạn gấu phải đích thân đi đón con tan trường. Lúc đầu hắn định đợi đến khi Tang Văn Cách tan sở sẽ đi cùng nhau, nhưng Tang Văn Cách lại sợ hai đứa nhỏ sốt ruột chờ ở trước cổng, nên cô vội vàng kêu hắn đi đón hai đứa trước. Bạn gấu nào đó tuy tâm bất cam tình bất nguyện nhưng vẫn phải lái xe đi đón người trước, nhưng chuyện có thể phát triển thuận lợi như vậy sao?!

Hai đứa nhỏ đang đứng ở cửa vườn trẻ vô cùng uất ức nhìn hân. Hùng Thần Giai vừa định đi tới, một người phụ nữ ở đầu bỗng dừng cầm cây chổi vọt tới ngăn ở trước mặt hai đứa nhóc, run rẩy nói: "Anh, anh muốn làm cái gì?! Ở đây chúng tôi có bảo vệ đấy!" Mấy đứa nhỏ học ở đây không giàu thì cũng quý, cái người này vừa nhìn là biết ngay là bọn cướp hay người xấu rồi!

Hùng Thần Giai sừng sốt một chút, chỉ chỉ bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ: "Tôi là ba của chúng."

"Nói hươu nói vượn! Anh nói láo cũng quá đáng rồi đó!" Người phụ nữ quơ múa cây chổi, mặc dù đã run lấy bầy nhưng vẫn cố dùng cảm rống lên, "Vậy tại sao con trai của anh mà đáng đáp một chút cũng không giống anh chứ?!" Thừa nhận đi, quân cướp!

Cái trán hân liền có ba vạch đen, Hùng Thần Giai hắng giọng kêu lên: "Bánh bao nhỏ, bài thi nhỏ!"

Ai biết hai đứa nhỏ căn bản cũng không để ý đến hân, trực tiếp chống cằm ngồi chồm hỏm ở trên bậc thang. Mấy bạn nhỏ bên cạnh lần lượt đi qua, cũng cười hỏi: "Hai cậu không có mẹ đón sao ~~~"

"Đúng đó đúng đó ~~~"

"Người nọ đáng đáp thật hung dữ nha ~~~"

Lời như vậy nghe được càng nhiều, biểu tình hai đứa nhóc lại càng lả chã chực khóc bao nhiêu. Làm cho Hùng Thần Giai vốn là đã muốn nổi lửa cũng không khỏi thở dài: "Bánh bao nhỏ, bài thi nhỏ, nhanh qua đây, chúng ta phải về nhà sớm cho mẹ làm bữa ăn tối."

Đứa nhỏ đang chuẩn bị trả lời, thì lại có một bạn nhỏ khác hét lên một tiếng: "Ba của bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ là người xấu!"

"Giống như người xấu a!"

"A, vậy bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ cũng là người xấu luôn!"

"..."

...

Mất thấy các con sắp khóc, Hùng Thần Giai gấp đến độ thiếu chút nữa bạo nói tục, đã vậy còn có thêm mấy bà cô trong trường chạy tới. Trên tay ai cũng cầm vũ khí, như là cây lau nhà cùng cây thước, còn có cái ghế nhỏ cùng cuốn sách nữa.

Mẹ, mấy người phụ nữ này có não không vậy?!

"Tôi, chúng tôi đã báo cảnh sát. Anh tốt nhất hãy lập tức rời khỏi vườn trẻ nhanh đi!" Một người trong đó la lên như vậy.

"..." Hùng Thần Giai thật sự rất muốn giết người. Mà hai đứa nhóc con chỉ lo thương tâm, hoàn toàn không thừa nhận hân thật sự là ba chúng.

Cho đến khi một chiếc xe màu đen ngừng lại bên cạnh, tầm mắt mọi người mới bị thu hút nhìn qua. Cửa ghế lái mở ra, người tài xế bước xuống, tay mang gang trắng rất cung kính kéo ra cửa xe sau.

"Mẹ!" Bài thi nhỏ mắt thật tinh, lập tức liền nhận ra người ngồi phía sau là Tang Văn Cách, vội vàng rũ bỏ nặng nề chạy thẳng vào trong ngực Tang Văn Cách. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhú, nước mắt liền rơi xuống: "Mẹ ~~~"

Bánh bao nhỏ cũng không cam chịu yếu thế vọt tới ôm lấy bắp đùi Tang Văn Cách, uất ức hỏi: "Mẹ, tại sao trễ như vậy mẹ mới đến? Bọn chúng khi để con cùng bài thi nhỏ. Họ nói chúng con không có mẹ, còn nói đại ca lớn lên giống người xấu!"

Tang Văn Cách bắt đầu đi ôm lấy một đứa rồi một đứa vuốt ve dịu dàng dụ dỗ: "Ngoan, bánh bao nhỏ cùng bài thi nhỏ là hai đứa bé ngoan nhất." Nói xong cô liền vỗ nhẹ lưng của chúng ý bảo hai đứa lên xe. Sau đó cô lại hướng về phía Hùng Thần Giai cười nói: "Về nhà thôi." Tài xế thức thời đi về phía xe Hùng Thần Giai lúc này lái tới, mà Hùng Thần Giai thì vinh quang đi lên ghế lái trong xe vợ con mình đang ngồi.

"Cám ơn cô giáo chăm sóc hai đứa nhóc nhà chúng tôi." Trước khi lên xe, Tang Văn Cách ôn nhu cười một tiếng, hướng về phía các cô ở vườn trẻ lên tiếng chào hỏi. Cô cũng không để ý mọi người ở đây đều đang ghen hòng nhìn trần trối, cả nhà họ cứ như vậy nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Phiên Ngoại 3

Lần đầu gặp nhau

Tang Văn Cách siết cây bút lông màu đỏ ngấn người nhìn một xấp bài thi trên bàn, cô đã duy trì tư thế như vậy được nửa giờ rồi. Mặc dù việc chấm bài thi do trường học phân phối này cũng không tính là thuộc bốn phận công việc của cô, nhưng —— không phải cô muốn trộm lười không muốn chấm bài thi, chỉ vì hàng xóm ở sát vách thật sự rất ồn ào. Bọn họ quả thật giống như là muốn đem cả cao ốc này làm cho chấn động mới chịu vậy!

Kỳ quái là mấy hàng xóm nhiều chuyện lại hay xoi mói người khác sống ở lầu trên tự nhiên lại không nói năng hay xì xào gì cả. Họ cũng không có xuồng phàn nàn. Tang Văn Cách cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ trên lầu đã đi công tác hết rồi? Nếu không sao có thể nghe tiếng ồn ào như vậy trong thời gian nghỉ ngơi mà cũng không nói gì đây?!

Cô cắn đầu bút lông, chu môi, không vui một lúc lâu. Cái tai xinh đẹp y như sò biển lại dựng lên cẩn thận lắng nghe, xác định sát vách đều là tiếng nhạc ồn chết người, mới dứt khoát đứng lên. Cô sửa lại quần áo một chút, rồi cầm cái chìa khóa lên đi ra cửa.

Cô gõ cửa nhà hàng xóm sát vách thật lâu cũng không có người trả lời, chắc là do tiếng nhạc quá lớn nên họ không nghe thấy chuông cửa. Tang Văn Cách thất bại thờ dài, đầu ngón tay mảnh khảnh dùng sức nhấn lấy nhấn để cái chuông cửa. Cuối cùng cô cũng nghe được một tiếng gầm thét như gấu: "Con mẹ nó nhấn cái gì mà nhấn hoài vậy, muốn chết sao?!"

Ừm, là một người thô lỗ.

Tang Văn Cách mấp má miệng, cảm giác gan mình thật là lớn ghê gớm. Ở căn hộ mới xa lạ này mà cô lại dám một người một ngựa xông thẳng qua trêu chọc nhà hàng xóm sát vách. Cô nghĩ nên về kêu ba cho mình huân chương gan dạ không sợ cường quyền mới đúng. Nhưng cô chờ thật lâu, người ở bên trong mặc dù rống to một tiếng nhưng cũng không ra mở cửa, Tang Văn Cách lại đưa tay nhấn chuông cửa tiếp. Lần này so với lúc trước cô còn nhấn dồn dập hơn nữa.

Người ở bên trong rốt cuộc phát điên: "Mẹ, đến rồi đây! Mấy tốt nhất nên cầu nguyện mày có thể chịu nổi ba đấm của lão tử, nếu không lão tử sẽ ——" Cánh cửa vừa được kéo ra, một con gấu, không, là một người đứng ở trước mặt Tang Văn Cách, nhưng lời lẽ mạnh mẽ lại thô tục ở trong miệng hắn vừa mới đây khi vừa thấy mặt Tang Văn Cách một cái trong nháy mắt liền tự động cách âm luôn rồi.

Tang Văn Cách nhướng lông mày nhìn hắn, khẽ mỉm cười, chỉ chỉ cửa nhà mình: "Có thể làm phiền anh giảm tiếng nhạc một chút không? Tôi là cô giáo, đang chấm bài thi cho học sinh. Tiếng nhạc từ nhà anh phát ra quá lớn, tôi rất khó chuyên tâm."

Đầu gấu kia ho khan mấy tiếng, một đôi mắt đen như mực nhìn chằm chặp khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách không rời. Hắn nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Khụ, cái gì kia... Quấy rầy đến cô sao?"

Tang Văn Cách giọng tay: "Ồ ngay trước mắt mà, chuyện này vô cùng rõ ràng."

Người đàn ông bức rức xoa xoa đôi bàn tay, vội sờ sờ đầu rồi cười hắc hắc nói: "Được, được, tôi lập tức tắt liền." Nói xong liền quay đầu lại quát người ở trong nhà: "Đem nhạc tắt hết cho tao!" Rõng xong hắn quay đầu lại thấy Tang Văn Cách đang ngạc nhiên nhìn mình, vội cười hắc hắc, "Xin lỗi, xin lỗi!"

Mắt to chớp chớp, Tang Văn Cách thú vị nhìn người đàn ông giống con gấu này, rồi thân thiện đưa tay của mình ra: "Chào anh."

Người đàn ông vội đem tay mình chà lau ở trên người. Thế nhưng lại phát hiện mình không có mặc áo mà là đeo đánh xích bạc, mặt hắn trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, hắn cũng học dáng vẻ Tang Văn Cách vron tay, bắt lấy tay Tang Văn Cách, lắc lắc. "Xin, xin chào cô... Tôi tên là gấu, à là Hùng Thần Giai."

"Gấu, Hùng Thần Giai?!" Tang Văn Cách học cách nói chuyện của hắn, mắt to cười nheo lại, "Có người họ Hùng, là gấu sao?"

"Hắc hắc..." Người đàn ông tiếp tục gãi đầu cười khúc khích, "Tôi họ gấu, cũng là họ Hùng."

"Tôi tên là Tang Văn Cách." Cô mỉm cười giới thiệu mình, mắt to không để lại dấu vết mà nhìn về phía chân hắn. "Anh đang làm gì ở đây vậy?"

"À?!" Hùng Thần Giai sững sốt một chút, vội vàng giải thích: "Cái đó, tôi ——" Nói còn chưa dứt lời, bên trong liền có người vọt ra, tò mò chen tới cạnh cửa hỏi: "Hey, ông chủ, chuyện gì xảy ra vậy? Vị tiểu thư này là ——"

Một bàn tay gấu liền che ở trên mặt của hắn, đem cái người có vẻ cứng rắn kia đẩy trở về phía sau. Hùng Thần Giai cũng ngắc cười với Tang Văn Cách: "À, những thứ này đều là do đồng nghiệp của tôi mang tới. Bởi vì tôi mới vừa mua căn hộ này, cho nên họ mới tới ăn tân gia với tôi. Âm nhạc có mở hơi lớn một chút..."

Tang Văn Cách gật đầu tỏ vẻ hiểu: "Thì ra là như vậy."

Hùng Thần Giai nuốt một ngụm nước miếng, chỉ nhà mình: "Vậy không bằng... Nếu không ngại mời cô vào chơi với chúng tôi cho vui?"

Tang Văn Cách cười cười, cự tuyệt: "Không được rồi, tôi còn phải chấm bài thi." Nói xong, cô liền lễ phép gật đầu một cái, xoay người lại.

Hùng Thần Giai thì cứ si ngốc nhìn bóng lưng giai nhân rời đi, không chút nào chú ý tới cái tên vừa mới bị mình nhét ra sau chẳng biết từ lúc nào lại lặng lẽ xông ra rồi. Hắn ta còn cười mang theo chút dâm đãng hạ lưu: "Hắc, ông chủ, để ý con bé đó rồi hả?"

Bị hỏi như vậy, Hùng Thần Giai vội vàng thu hồi vẻ mặt si mê, "Nghe mày ở đây nói nhảm!" Nói xong liền xoay người trở lại trong nhà, thuận thế đóng sầm cửa. Dĩ nhiên, hắn cũng không quên đem tiếng nhạc giảm đến mức thấp nhất.

Chương 194: Phiên ngoại 4

Ghen tỵ là vì yêu (thượng)

Tang Văn Cách không có một chút hoài nghi mời Hùng Thần Giai vào cửa nhà mình, đây không phải là lần đầu tiên cô mời hắn vào, cho nên lần này cũng như bao lần khác cô không suy nghĩ gì nhiều. Nếu như là cô lúc bình thường, nhất định có thể nhìn ra được trong ánh mắt Hùng Thần Giai có chút khác thường, nhưng bởi vì mới vừa nhìn thấy Trình Cảnh Khu nên tâm tình cô có chút không tốt, cho nên cô liền trực tiếp bỏ qua điểm khác thường kia.

Đã ba năm, cô vẫn không quên được những lời trước đây hắn nói, hắn vẫn có thể dễ dàng ảnh hưởng đến cô. Nhưng lần này cô tuyệt đối không để như vậy nữa, cô đã sớm hạ quyết tâm muốn đem hắn đánh đuổi ra khỏi đáy lòng mình, vậy thì cô nhất định không thể cho mình thêm bất kỳ cơ hội dỗi ý nào nữa. Trình Cảnh Khu không phải người cô muốn, Vĩnh viễn cũng không phải.

"Trà hay cà phê?" Cô mở tủ lạnh ra, quay đầu về phía Hùng Thần Giai thân nhiên cười: "Chỗ tôi ở không có bia."

Hùng Thần Giai thái độ khác thường nhìn cô, "Gi cũng không muốn."

"Hả?" Tang Văn Cách cảm thấy thật kỳ quái, đi trở về trước sofa ngồi xuống, mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào hắn, qua một hồi lâu, cô mới cực kì do dự hỏi: "Chúng ta, chúng ta không phải đã đồng ý với nhau là không nói đến chuyện kia nữa sao? Tôi... Tôi hiện tại không muốn nói chuyện yêu đương ——" thấy Hùng Thần Giai trợn to mắt, cô lập tức vội vàng xua tay, "Tôi không phải có ý xem thường anh, tôi đã nói trước rồi không đúng sao? Bây giờ tôi thật sự không có hứng thú đi nói chuyện yêu đương với ai cả."

"... Nhưng em có một bạn trai." Hùng Thần Giai cúi đầu nỉ non, từ góc khuất hắn len lén nhìn thấy cái gã tướng mạo tuấn mỹ kia hôn cô rồi dặt tay nhỏ bé của cô đi, hắn không bình tĩnh được nữa.

Hắn cho là nguyên nhân cô không muốn tiếp nhận hắn là bởi vì cô thật sự vô tâm với chuyện yêu đương, nhưng sự thật là cô căn bản đã có bạn trai! Cô coi thường hắn, không thích hắn, thậm chí muốn cùng một người đàn ông khác bên nhau!

Tang Văn Cách vô cùng rối rắm, bọn họ chỉ vừa mới quen nhau không tới hai tháng, mặc dù cũng thường xuyên gặp mặt nói chuyện phiếm, nhưng cũng không tính là thân thiết, cho dù Trình Cảnh Khu không phải là bạn trai của cô thật, nhưng cô cũng không thích giải thích cho một ai khác biết. Cho nên cô chỉ cười cười, không có ý định giải thích hiểu lầm với Hùng Thần Giai, mà chỉ là mím môi nói: "Cái này không quan trọng, tóm lại trong thời gian ngắn tôi sẽ không tiếp nhận bất luận kẻ nào theo đuổi là được." Trình Cảnh Khu đã đem tất cả mơ mộng về một tình yêu tốt đẹp của cô phá vỡ hoàn toàn rồi, cô dùng hơn hai năm thời gian mới nhận rõ được sự thật này, đợi đến lúc cô có thể vượt qua chướng ngại này để tiếp thu một người khác, cô tin rằng còn phải qua một thời gian rất rất lâu nữa.

Mà lời này không thích hợp để nói trước mặt người khác một mình cô biết là được rồi.

Nhưng Hùng Thần Giai lại không cho là đúng, Tang Văn Cách càng không cùng hắn giải thích, hắn càng tin chắc Tang Văn Cách xem thường hắn, suy nghĩ một chút hắn thấy cũng đúng thôi, hắn chỉ là một ông chủ công ty chuyên nhà nhỏ nhoi, nói dễ nghe là ông chủ, nhưng nói khó nghe chính là một tên thô lỗ lao động tay chân thôi, còn cô thì sao? Cô rất xinh đẹp lại có gia thế, còn có một bạn trai ưu tú gấp bao nhiêu lần so với hắn, Đại tiểu thư ở trên cao như cô làm sao có thể để ý đến một gã thô lỗ chẳng biết gì như hắn đây chứ?!

Sao hắn không thức thời một chút, không nên ôm lấy ảo tưởng, hắn nên sớm bỏ cuộc chạy trốn ngay khi nghe được lời cự tuyệt uyển chuyển của cô mới phải, nhưng tại sao hắn lại chưa chịu bỏ cuộc chứ?! Hắn căn bản không xứng với cô! Người ta đã rõ ràng đã cự tuyệt hắn, kết quả hắn còn không biết xấu hổ mỗi ngày đợi cô tan việc ở trước cửa thang máy rồi giả bộ như vô tình gặp được nhau, hắn đợi chỉ vì muốn nói tiếng chào hỏi mà họa may lại nói thêm được mấy câu với cô thôi, cho dù chỉ nghe được một câu "Anh khỏe chứ", hắn cũng hài lòng rồi. Nhưng từ lúc nào hắn đã bắt đầu không thể thỏa mãn với tiếp xúc như vậy nữa rồi?! Tang Văn Cách chưa bao giờ chủ động thân cận với hắn, trên thực tế từ ngày cô tới gõ cửa xin bọn họ đem nhạc giảm nhỏ xuống xong, cô cũng không đặt chân tới nhà hắn nữa, đều là hắn làm mặt dày gõ cửa nhà cô mượn dấm, mượn nước tương, dùng đủ loại lí do sút sạo đến không thể sút sạo hơn đến gần cô.

Hắn làm sao lại mặt dày vô sỉ đến vậy chứ? Hắn xem cô như người nhà vì cô mím cười dịu dàng để nói chuyện, hắn cho là nếu cố gắng cô gái giống như cô cũng sẽ có thể động lòng với hắn, nhưng mẹ kiếp căn bản đây là một câu chuyện cười mại!

"A, hết sữa tươi rồi." Tang Văn Cách bụng ily cà phê lên khua, "Tôi đi vào bếp tìm một chút, anh ngồi đợi tôi một chút." Nói xong cô liền đứng dậy đi tới nhà bếp, lưu lại một mình Hùng Thần Giai mặt không chút biểu cảm nào.

Cô thật sự không có lòng cảnh giác, chỉ mới cùng một người biết nhau hai tháng, liền cho hắn là loại người mặt ác tâm thiện, tính tình thật thà đáng hoàng nhưng lại hơi thô lỗ chút thôi, mặc dù sự thật cũng chênh lệch không xa, nhưng Tang Văn Cách đã quên một chuyện, người đáng hoàng không ở yên là đang muốn mạng người.

Cô một chút cũng không ý thức được cô cự tuyệt Hùng Thần Giai là đem tới cho hắn một sự đã kích lớn bao nhiêu, cả tuần nay sau khi cô cự tuyệt hắn cô thấy biểu hiện của hắn thật sự là rất bình thường, nên Tang Văn Cách cho là hắn căn bản cũng không bị đã kích gì nhiều, suy nghĩ một chút cô cũng thấy đúng, một người đàn ông cao lớn như vậy có thể bị đã kích dễ dàng vậy sao?

Nhưng cô sai lầm rồi.

Hùng Thần Giai ở trên ghế sofa ngồi một lát, rồi liền đứng dậy đi đến phòng bếp tìm Tang Văn Cách, hắn nghĩ muốn hỏi cô thêm một lần nữa, ai ngờ vừa tới cửa phòng bếp còn chưa kịp lên tiếng, hắn liền nhìn thấy một màn làm dục vọng của mình bành trướng trong nháy mắt: Tang Văn Cách đang quỳ trên mặt đất lục lọi học tủ phía dưới, cái mông nhỏ vênh lên thật cao, hôm nay cô mặc một bộ âu phục xinh đẹp màu vàng nhạt, là vì muốn hẹn hò với tên kia nên mới mặc đẹp như vậy sao!!

Nghĩ tới đây, Hùng Thần Giai bực phát tức giận. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm cái mông nhích tới nhích lui không ngừng, nghĩ đến bản thân hắn hôm nay ngây ngốc gõ cửa nhà cô nhiều lần, nghĩ tới Chủ nhật hôm nay hắn lại muốn thổ lộ lại lần nữa với cô, nhưng ai biết cô không chỉ không có nhà, mà lại còn đi hẹn hò với một người đàn ông khác! Hắn cho cô cơ hội giải thích, là cô không cần, giờ cô có oán hắn cũng không được!

Cái mông nhỏ mượt mà vẫn còn lay động ở chung quanh, không biết cô muốn tìm cái gì, nhưng Hùng Thần Giai cho là cái này tuyệt không quan trọng, hắn chỉ biết cô thật là xinh đẹp, bởi vì tư thế quỳ trên mặt đất, khiến cho cái váy vốn dài đến đầu gối bị giựt lên trên, mớ hồ lộ ra cả đường viền quần lót. Đường viền tơ màu trắng, dọc theo còn có nơ con bướm.

Đáy quần hắn lập tức sưng lên, Hùng Thần Giai cứ như vậy ngo ngắc đứng ở cửa bếp nhìn, qua thật lâu mới tìm trở về năng lực hành động. Mà cô gái nhỏ kia một chút cũng không biết người đang đứng phía sau có ý dâm với mình, cô còn nỗ lực giãy dụa, đem cái mông trắng vênh lên cao đến ngay cả cặp đùi mịn màng cũng bị hắn nhìn thấu, rốt cuộc Hùng Thần Giai không nhịn được nữa, nơi thần bí kia đang gọi mời hắn, gọi hắn đến đoạt lấy cô. Vì vậy hắn găm thét nhào tới, ôm lấy cái mông nhỏ mà mãnh liệt găm cắn.

Đang cúi trên mặt đất không cẩn thận bị đè nặng làm Tang Văn Cách giật cả mình. Cô muốn đứng dậy, nhưng cả người đã bị Hùng Thần Giai đặt ở phía dưới, mông trắng bị hắn ôm thật cao, hắn tấn công bất ngờ làm trong khoảng thời gian ngắn cô sợ tới mức không biết nên làm như thế nào cho tốt. "Đại Hùng anh đang làm cái gì vậy?! Mau buông tôi ra đi!"

"Không buông!" Hắn cúi đầu rống, "Em cùng người đàn ông khác đi ra ngoài hẹn hò, tuyệt không để ý cảm thụ của tôi, bây giờ em còn nằm ở đây câu dẫn tôi!"

Tang Văn Cách cực kỳ oan ức, làm sao cô biết sẽ có người vào phòng bếp chứ?! Mông trắng bị hắn bóp rồi lại hôn, hắn làm cho cô rất khó chịu, Tang Văn Cách cũng không muốn làm đến mức cạch mặt với Hùng Thần Giai —— Vì đầu gối này thật sự là người tốt. "Anh đang nói những gì đó, mau buông tôi ra đi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

Lòng cô tràn đầy tin tưởng nói như vậy là có thể uy hiếp được Hùng Thần Giai, nhưng ai biết hắn nghe lời này xong lại trực tiếp bế cô lên, liều mạng liền đi về phía cửa phòng, bất kể cô giãy giụa lợi hại thế nào hắn cũng không buông.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Phiên ngoại 5

Thoát đi

Tang Văn Cách co rúc ở góc giường, chỉ khoác trên người có một tấm khăn trải giường. Thân thể cô hoàn toàn không có một mảnh vải che thân, hơn nữa lại có đầy dấu vết. Đôi tay cô run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đến dọa người. Đôi mắt to tròn nhìn xung quanh trong phòng tìm kiếm bóng dáng của Hùng Thần Giai.

... Người kia không có ở đây?

Cô thử dò xét tình đứng lên, nhưng giữa hai chân bùn rùn đau đớn làm cô lại té ngã xuống. Cả người nhếch nhác ngã sấp ở trên giường, nhưng Tang Văn Cách không chịu bỏ cuộc. Cô cắn môi khó khăn đứng lên, khoác khăn trải giường mà tập tễnh đi ra khỏi phòng ngủ. Trong phòng khách không có ai, trong phòng bếp truyền đến tiếng lách ca lách cách, là Hùng Thần Giai đang nấu cơm.

Mình bị nhốt ở nơi này đã bao lâu rồi, Tang Văn Cách không nhớ rõ lắm. Chỉ biết tổng cộng cô đã nhìn thấy mặt trời mọc hai mươi lần, không tính đến ngày trời mưa cùng đầy mây, còn có lúc cô ngủ thiếp đi nữa. Nói cách khác, cô ít nhất đã bị nhốt ở đây một tháng rồi. Trong một tháng này, những người công nhân dọn nhà vốn phải thường xuyên đến đây lại không có một người nào tới cửa. Mỗi lần Hùng Thần Giai ra cửa đi làm cũng sẽ cẩn thận kiểm tra cửa sổ, đem khóa cô chặt chẽ ở trong phòng, chỉ có thể đợi hắn trở lại, hoàn toàn không cho cô bất kỳ cơ hội chạy thoát nào.

Nhưng hôm nay... Hắn giống như đã quên đóng cửa...

Tang Văn Cách không dám tin chắc mình rốt cuộc có phải nhìn lầm hay không. Cô cắn cắn môi, từ từ đi trở về phòng ngủ, thận trọng mở tủ treo quần áo

của Hùng Thần Giai ra. Cô lấy ra một cái áo sơ mi của hần, cẩn thận không phát ra bất kỳ thanh âm gì, sau đó vội vàng mặc vào. Nhưng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân. Tang Văn Cách sợ tới mức lập tức đem ga giường kéo lên trên người, một mắt to mở lớn khẩn trương nhìn chằm chằm cửa.

Người tiến vào chính là Hùng Thần Giai. Hần bung một ly sữa tươi bộ mặt bức rức nhìn cô, trong mắt không biết có chứa cái gì đó. Tang Văn Cách không biết, mà cô cũng không muốn biết. Người đàn ông này luôn làm hết mọi chuyện xấu với cô sau đó lại lộ ra vẻ mặt vô tội thật thà này, mà lúc trên giường hần luôn làm cho cô chết đi sống lại, nghĩ đến bản thân đã từng không biết thẹn kêu xin hần "cho" mình, Tang Văn Cách liền xấu hổ đến muốn chết.

Hùng Thần Giai không biết cô đang suy nghĩ gì, nhìn mắt Tang Văn Cách tràn đầy ý hận cùng chán ghét, hần lại không biết nên làm sao đến gần cô: "Công chúa... Anh, anh làm cơm hải sản em thích nhất, nhưng lại không cẩn thận làm cháy khét rồi, cho nên phải làm lại. Em nhất định đã đói bụng rồi đúng không, uống ly sữa bò trước có được hay không, anh lập tức sẽ làm lại."

Tang Văn Cách đề phòng nhìn hần, cô nhìn hần đem sữa tươi đặt ở bên cạnh mình, bỏ qua vẻ lạnh lùng của cô mà hôn cô một cái, sau đó từ từ lui ra ngoài.

Cô từ từ hít sâu một hơi, rồi lại đứng lên lần nữa, chậm rãi đi đến cạnh cửa, mắt to nhìn một chút dáng người Hùng Thần Giai đang bận rộn trong phòng bếp, rồi lại nhìn về phía cửa chính đang khép hờ. Chân nhỏ liền nhanh chóng bước ra, vừa chú ý Hùng Thần Giai vừa đi ra ngoài.

Thật vất vả đến cạnh cửa, cô lặng lẽ kéo cửa chính ra. Trong nháy mắt cô đã nhanh chóng đi ra ngoài, cảm giác vô cùng bần rùn giữa hai chân làm cô khó chịu thiếu chút nữa quỵ ngã tại chỗ, nhưng cô vẫn cố chống đỡ nắm lấy cạnh cửa đi về phía cửa thang máy. Cô cũng không lo việc toàn thân mình chỉ mặc một cái áo sơ mi thật mỏng cùng một cái ga giường khoác bên ngoài từ trên xuống dưới. Từ ngày bị Hùng Thần Giai bắt được, cô chưa có trở về nhà lần nào. Quần áo đều bị hần xé rách không mặc được nữa, cho nên càng không có chìa khóa vào nhà.

Không có cách nào về nhà, vậy chỉ có thể trốn khỏi tòa nhà này.

Nhưng cô vừa không có tiền, cũng không có bạn bè nào, nhà lại cách chỗ này quá xa, căn bản là đi không tới được. Không có tiền thậm chí ngay cả điện thoại công cộng cũng không thể dùng, giờ đã là ban đêm, không biết có còn xe taxi không? Coi như gặp phải người xấu cô cũng không để ý tới, hiện tại cô chỉ muốn về nhà, chỉ muốn về nhà...

Lau đi nước mắt bất lực đang rơi xuống, Tang Văn Cách bấm nút thang máy, tập tễnh đi vào. Đang lúc cô định nhấn cho thang đi xuống, liền thấy Hùng Thần Giai từ cửa vọt ra, hướng về phía thang máy điên cuồng gầm thét hét lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trắng bệch. Tang Văn Cách bị dọa đến hoảng sợ lui về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào vách thang máy mới thôi. May mà trong giây phút Hùng Thần Giai xông tới thì thang máy đã đóng lại, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Hùng Thần Giai cực kỳ tức giận liều mạng nhấn thang máy. Lúc hần chứng kiến từng tầng từ từ sáng lên, cũng là lúc hần quyết đoán xoay người mà hướng về phía cửa cầu thang bộ chạy đi, hoàn toàn không chú ý cửa nhà mình vẫn đang mở.

Hần sơ sót! Hần tại sao có thể làm chuyện sơ sót như vậy chứ?!

Hần như vậy mà để cho cô chạy thoát. Hần như thế mà để cho cô chạy thoát! Cô chạy thoát cũng đồng nghĩa với việc hần sẽ phải vĩnh viễn mất đi cô! Cảm giác sợ hãi bao trùm lấy Hùng Thần Giai, làm hần ngay cả bước từng bước xuống cầu thang cũng chệch chậm, mà là trực tiếp nhảy xuống một tầng rồi lại một tầng, nhưng đợi đến lúc hần lao ra ngoài cao ốc, lại vừa kịp lúc thấy bóng dáng yếu đuối kia biến mất ở khúc quanh.

Đáng chết!

Hùng Thần Giai khẽ nguyên rủa một tiếng, vội vàng nhấc chân đuổi theo.

Chạy, chạy, chạy!

Cô phải nhanh lên một chút, mau hơn chút nữa, mau hơn chút nữa mới được!

Tang Văn Cách không thể đếm được hết mình đã vấp té mấy lần, bây giờ cô không dám đi đến đường lớn cản xe taxi, vì làm vậy sẽ lập tức bị Hùng Thần Giai phát hiện. Việc cô chỉ có thể làm là chạy hết sức vào hướng của những con hẻm tối ẩm ướt. Thân thể yếu đuối khó mà chống đỡ nổi loại vận động kịch liệt như vậy, vì thế nên cô nhếch nhác ngã vào trong đồng rác.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Hần đã đuổi theo tới nơi, Hùng Thần Giai đã đuổi kịp rồi!

Tang Văn Cách sợ tới mức co người lại, đem mình vùi sâu vào trong đồng rác.

Nếu như bị hần bắt được, cô nhất định phải trở lại sống những ngày giống như trong một tháng qua. Mỗi ngày chỉ có thể ở trên giường cùng hần ân ái, sau đó bị hần nhốt ở trong phòng, không dám lộn xộn, chỉ có thể co rúc ở góc tường. Cô sẽ lại giống như một con thú nhỏ bị thương, thật đáng thương, không người nào có thể cứu cô. Không... Cô không cần, cô tuyệt đối không muốn như vậy! Tiếp tục như vậy nữa cô sẽ điên mất, cô nhất định sẽ điên mất thôi!

Tang Văn Cách hít sâu, ở trong lòng không biết tự thôi miên mình bao nhiêu lần: sẽ không có chuyện gì! Tang Văn Cách, sẽ không có chuyện gì, mày sẽ

không có việc gì đâu. Hùng Thần Giai sẽ không bắt được mây. Mây rất nhanh sẽ được về nhà. Ba mẹ vẫn chờ mây, mây không phải sợ... Không phải sợ...

"Công chúa!!"

Tiếng Hùng Thần Giai rít gào làm Tang Văn Cách sợ tới mức đem chính mình càng co rúc cho nhỏ hơn nữa.

"Công chúa em đang ở đâu?!" tiếng Hùng Thần Giai lớn đến mức gần như có thể làm rách cả màng nhĩ của người ta, không biết có phải Tang Văn Cách bị ảo giác hay không, nhưng hẳn... giống như đang khóc?

"Công chúa, công chúa, công chúa ——"

Thanh âm càng ngày càng gần, Tang Văn Cách cắn chặt môi không dám lên tiếng, cố gắng đem cả thân thể chôn sâu vào trong. Mùi hôi của thức ăn ôi thiu bao phủ cả người cô. Cái gì mà vệ sinh, cái gì mà sạch sẽ cô đều không cần nữa. Chỉ cần có thể giấu mình đi, chỉ cần có thể an toàn, thì muốn cô ăn đồ ôi thiu này cũng được!

Nhưng dần dần, thanh âm kia cũng đã biến mất.

Hắn, hắn đi rồi chưa?!

Tang Văn Cách không dám xác định, lại không dám mạo hiểm. Vì thế nên cô liên kiên cường chịu đựng ở trong đồng rác một lát nữa cho đến khi không chịu được nữa rồi, cô mới chậm rãi hoạt động cái đầu nhỏ, từ trong đồng rác bò ra ngoài.

"Ừ..." Cô nhìn lại đau đớn truyền tới từ mắt cá chân, thì ra mới vừa rồi trong lúc vấp té vào đây cô đã bị trật chân.

Đang lúc cô khập khễnh chuẩn bị đi ra ngoài, chợt có một đôi tay kiểm soát cái hông của cô, âm thanh tràn đầy giận dữ của Hùng Thần Giai liên truyền tới: "Em quả nhiên ở chỗ này!"

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Phiên ngoại 6

Nhót yêu (1)

Tang Văn Cách bị hắn hung hăng quăng xuống trên giường. Thân thể vừa mới chạm đến chiếc giường lớn mềm mại, cô liền níu chặt y phục trên người lại, đem mình thu rút nhỏ lại cực kỳ đáng thương, dùng đôi mắt to tràn đầy sợ hãi nhìn Hùng Thần Giai.

Nhìn thấy ánh mắt đáng thương của cô làm cho cơn giận dữ của hắn cũng rút đi không ít. Hùng Thần Giai đứng ở gần cửa ảo não không biết nên làm thế nào cho phải. Ước chừng qua mười giây sau, hắn chợt dẫm một quyền vào trên tường. Khớp ngón tay hắn bởi vì vậy mà rách một mảng lớn, dòng máu đỏ tươi cũng chảy ra. Nhưng hắn giống như không có cảm nhận được đau đớn, mà cứ như vậy tức giận bước chân đi về phía Tang Văn Cách.

Cô cho là hắn sẽ đánh cô, vì vậy cô sợ tới mức hai mắt nhắm nghiền, nhưng qua thật lâu cũng không có cảm giác đau đớn truyền đến. Tang Văn Cách lúc này mới run rẩy mở mắt ra, cô chỉ nhìn thấy Hùng Thần Giai nắm chặt quả đấm đến phát ra tiếng vang rầm rầm, nhưng hắn trước sau cũng không có ý muốn đánh cô.

"Em cho rằng anh muốn đánh em hả?" Hắn nhẹ giọng hỏi, hoàn toàn không giống như giọng nói lớn tiếng như bình thường. Tang Văn Cách mờ mờ ảo ảo cảm thấy mùi nguy hiểm, rồi lại nói không ra rốt cuộc là chỗ nào làm cho cô cảm thấy không thích hợp.

Hùng Thần Giai cũng chỉ hỏi cô một lần rồi không nói gì nữa mà xoay người đi ra ngoài. Tang Văn Cách không biết hắn muốn làm cái gì, nhưng theo bản năng cô liền cảm thấy lo lắng. Lần này cô không chạy trốn thành công, vậy nếu cô muốn trốn thêm lần nữa cơ hội sẽ càng mong manh hơn rồi.

Chỉ qua không tới năm phút Hùng Thần Giai đã quay trở lại, trên tay hắn cầm một thùng dụng cụ cùng một thanh gỗ không biết lấy từ nơi nào. Đang lúc ánh mắt Tang Văn Cách toát lên vẻ sợ hãi, đầu tiên là hắn để dụng cụ đang cầm trên tay xuống, sau đó xoay người vào trong tủ quần áo lôi ra một cái áo sơ mi mình vài tương đối khá chắc, rồi ngay trước mặt Tang Văn Cách, hắn đem từng cái từng cái áo xé tan nát. Trong suốt quá trình này Hùng Thần Giai vẫn giữ thái độ trầm mặc, thậm chí ngay cả tiếng hít thở nhỏ Tang Văn Cách cũng không nghe được.

Sau đó, hắn liền đi về phía Tang Văn Cách.

Đang lúc tầm mắt Tang Văn Cách hơi thấm chút ẩm ướt, Hùng Thần Giai trầm mặc kéo hai tay của cô qua, rồi đem những mảnh vải vụn để qua một bên. Hắn ôm ngang eo Tang Văn Cách xách đi về phía phòng tắm.

Cái áo sơ mi bản thiêu cùng cái mền còn tàn ra mùi hôi bị hắn kéo xuống, nhấc tâm vứt bỏ đi. Tang Văn Cách trần truồng nằm ở trong ngực của hắn, đôi

tay cô ôm lấy ngực, liều mạng cắn chặt môi, không biết đến cuối cùng là hấn muốn làm cái gì. Hùng Thần Giai cũng cời quần áo theo, rồi ôm Tang Văn Cách bước vào trong bồn tắm. Hấn tỉ mỉ rửa đi tất cả những vết dơ bẩn dính trên người Tang Văn Cách, rồi xoa sữa tắm cho cô. Bàn tay dường như không mang theo một chút ý nghĩ tình dục, cứ như vậy cực kỳ dịu dàng tắm cho cô. Tang Văn Cách không thể nào cự tuyệt, mà cũng vì không dám phản kháng——đây là biểu hiện cô chưa từng thấy qua của Hùng Thần Giai, cảm giác của cô về hấn là nguy hiểm và xa cách.

Tất cả cũng chỉ có như vậy. Qua một lát sau, Hùng Thần Giai ôm thân thể đã được tắm sạch sẽ của Tang Văn Cách bước ra khỏi bồn tắm. Hấn rút ra một cái khăn tắm rồi đem cả thân thể trắng như tuyết lau khô, sau đó lại ôm cô trở lại giường trong phòng ngủ. Sau đó trước ánh mắt không dám tin của Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai rút mấy sợi vải vụn bên chắc kia ra, chậm rãi quấn vài vòng quanh cổ tay của cô, sau đó hấn thắt lại rồi cột chặt tay cô lên đầu giường.

Tang Văn Cách bị dọa sợ, cô vội vã bắt đầu giãy giụa. Thân thể trần trụi mềm mại ở dưới ánh đèn huỳnh quang lóe lên vừa chói sáng vừa đẹp mắt, đẹp đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng. Mà hơi sức của cô yếu như vậy, làm sao có thể phản kháng lại Hùng Thần Giai? Cánh tay nhỏ bé bị cột chặt, cổ giãy giụa cũng không ích gì mà chỉ làm cô thấy đau thêm thôi. Mắt cá chân của cô cũng bị hấn đối xử như vậy, cuối cùng cả tay chân Tang Văn Cách toàn bộ đều bị trói ở cột giường. Cô hoảng sợ nhìn Hùng Thần Giai đang đứng ở bên giường từ trên cao nhìn xuống mình, không biết đến tột cùng hấn muốn làm cái gì.

Bất chợt, Hùng Thần Giai cúi đầu xuống. Tang Văn Cách cho là hấn sẽ động thủ với mình, cô sợ tới mức nhắm nghiền hai mắt. Ai ngờ hấn cũng chỉ cắn một cái lên trên vú của cô. Hấn cắn thật sâu, vài giây sau thì có tia máu rỉ ra. Đang lúc Tang Văn Cách cho là hấn còn phải làm chút chuyện gì khác nữa để hành hạ cô, thì Hùng Thần Giai lại đột nhiên đứng dậy rồi đi!

Hấn đầu tiên là cầm mấy thanh gỗ kia lên, sau đó đem chúng đóng lên trên cửa sổ. Cửa sổ - nơi vốn còn có thể có chút ánh sáng xuyên qua mà trong nháy mắt đã bị bịt kín. Đóng chặt cửa sổ xong thì Hùng Thần Giai lại bôi tung túi treo quần áo thật lâu, sau đó hấn tìm ra được một sợi xích màu trắng bạc.

Tang Văn Cách nhìn hấn đi về phía mình, trong tiềm thức cô liền cảm thấy cái chuyện không hay sắp xảy ra: "Không được —— Anh không được qua đây, đừng qua đây!"

Nhưng Hùng Thần Giai cũng không để ý gì tới cô, hấn chỉ đem dây xích bạc mở ra, một mặt thắt ở trên cột giường, một mặt quấn lên trên mắt cá chân của cô. Sợi xích bạc cùng dây bằng vải cùng nhau buộc chặt cái chân nhỏ của cô.

"Anh muốn làm gì... Thả tôi ra ——" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách trở nên trắng bệch mà gằm nhẹ. "Tôi không phải chó, anh đừng nhốt tôi!"

"Nhưng em sẽ chạy mất." Hùng Thần Giai đột nhiên mở miệng nói chuyện. Hấn nhìn sợi dây xích: "Anh cho là sẽ không cần dùng đến nó, ai biết em thế nhưng lại thật sự không an phận mà muốn chạy trốn. Vậy anh cũng không còn biện pháp nào nữa. Vì giữ em lại bên cạnh anh, anh chỉ có thể nhốt em." Vĩnh viễn, vĩnh viễn không để cho em rời đi.

Nước mắt theo động tác lắc đầu của Tang Văn Cách rơi xuống: "Không muốn... Tôi không muốn bị nhốt... đừng đối xử với tôi như vậy..."

"Là do em muốn chạy trốn. Anh thật sự không muốn nhốt em như vậy." Hùng Thần Giai kéo kéo sợi xích kia, "Anh nói cho em biết là sợi xích này rất chắc chắn. Trừ phi có chìa khóa, nếu không làm cách nào em cũng không thể mở được." Nói xong, hấn liền móc từ trong túi ra một cái chìa nhỏ nhỏ. Khi hấn thấy ánh mắt Tang Văn Cách tha thiết mong chờ dõi theo cái chìa khóa hấn liền cười một cái, tiện tay đem cái chìa khóa này ném vào thùng rác trong phòng. "Dù sao em cũng không cần nó để tháo ra nữa, nên ngày mai khi anh ném đồng rác kia anh cũng sẽ tiện tay vứt luôn nó.

"Không ——" Tang Văn Cách nhìn cái chìa khóa rơi vào trong thùng rác, một đôi mắt to tràn đầy hận ý nhìn thẳng vào hấn. "Hùng Thần Giai, tôi sẽ không tha thứ cho anh... Vĩnh viễn cũng sẽ không!"

"Không sao." Hấn cười cười, thân thể trần truồng đứng lên. Dương vật trắng kiện khổng lồ cũng đi theo này lên mấy cái, "Anh cũng không cần em tha thứ cho anh. Hiện tại hay là em nên suy nghĩ trước một chút về hậu quả của việc em chạy trốn mang tới thì tốt hơn." Hấn dạng chân leo lên giường, ngồi lên cách ngực Tang Văn Cách một chút. Hấn lấy đỉnh dục vọng của mình đi ma sát đầu vú nhỏ nhắn xinh xắn của cô. Đầu vật lớn ấy rỉ ra chút dịch trắng rơi vào trên nhũ hoa Tang Văn Cách rồi theo bầu vú trắng nõn mà chảy tuột xuống. "Tối hôm nay anh sẽ đem em làm đến khi em không dám chạy nữa mới thôi."

Bị lời nói dã man của hấn hù đến mặt không còn chút máu nào, Tang Văn Cách run rẩy đôi môi hồng, muốn né tránh vật trắng kiện nóng bỏng đang tạo ra những cảm giác trên vú mình. Thế nhưng hai bên ngực lại đột nhiên bị Hùng Thần Giai một phát bắt được, "Vú của em càng lúc càng lớn, đều là nhờ anh sờ mà lớn như vậy. Đợi đến mấy năm nữa nhất định sẽ lớn hơn."

"Không được đụng tôi ——" Tang Văn Cách ra sức giùng giăng, tay chân bị trói làm cô chỉ có thể vô dụng mà giãy dụa thân thể, hoàn toàn không làm được bất kỳ hành động phản kháng gì khác.

"Anh mạn phép muốn đụng đấy. Anh không chỉ muốn đụng vú của em, mà còn phải làm cái huyết nhỏ của em nữa." Hấn đặt tinh khí trắng kiện giữa hai vú mềm của cô rồi bắt đầu từ từ cọ sát. "Nghe nói quan hệ bằng ngực thật không tệ, tối nay chúng ta hãy thử một chút xem. Vú của em lớn như vậy, nhất định sẽ rất thoải mái."

"Không cần ——" Tang Văn Cách kêu khóc, nhưng Hùng Thần Giai không có chút nào mềm lòng. Việc cô chạy trốn đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hấn. Tối hôm nay hấn không đem cô làm đến phải cầu xin tha thứ, hấn sẽ không bỏ qua.

Dục vọng màu tím bầm ở giữa khe ngực của cô chuyển động qua lại, mỗi một lần di chuyển thì quy đầu to lớn của hấn cũng đều sẽ đụng lên trên cảm Tang Văn Cách. Cô không dám lên tiếng, sợ vật bản thủ này sẽ chạy vào trong miệng mình, nên chỉ có thể nức nở khóc thút thít.

Nhót yêu (2) (H)

Da thịt trắng nõn rất nhanh liền bị ma sát thành màu đỏ tươi, trên da hạ thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ cả mạch máu, Tang Văn Cách đau đến nước mắt cũng rớt xuống, nhưng không biết nên làm như thế nào mới có thể dừng lại tất cả chuyện này. "Dừng tay, Hùng Thần Giai, anh mau dừng tay ——" Cô lộn xộn thân thể muốn tách rời khỏi sự xâm lược của Hùng Thần Giai, nhưng đáng tiếc đây chẳng qua là phí công vô ích, cuối cùng không chỉ không né tránh được, mà thậm chí cô còn khiến quy đầu không lồ đỏ như lửa này vọt vào trong cái miệng nhỏ của mình.

Cảm giác muốn nôn mửa lập tức tràn đầy lồng ngực, bởi vì cảm giác này quá mãnh liệt, mắt Tang Văn Cách cũng bắt đầu hiện đầy tia máu. Cô khó khăn khạc ra thứ trong miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cũng không chịu mở miệng nữa.

Nhưng may là Hùng Thần Giai cũng không muốn gây khó khăn cho cô nữa, hắn chỉ là đem hai bầu ngực đầy đặn càng thêm đè ép vào nhau, hắn ép đến độ có thể đem dục vọng thô to chôn sâu giữa ngực cô, sau đó hắn liền dùng sức kéo ra đưa vào, vừa kéo ra đưa vào còn vừa cảm thán: "Sảng khoái... Bầu vú to đúng là có chỗ tốt, vừa nằm lại thơm, a... Anh muốn yêu em, làm chết em..." Bàn tay thô ráp dùng sức bóp lấy bầu vú non mềm, hắn ở phía trên lưu lại một dấu tay lộn.

Tang Văn Cách muốn thét chói tai, muốn kêu cứu, nhưng rồi lại kiêng kỵ dương vật đang đội dưới thân thể mình, cô thích thú chỉ có thể quay đầu, mặc cho nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống.

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc Hùng Thần Giai cũng thỏa mãn, hắn rút dăng trào của bản thân ra, lấy tay qua vẩy mấy cái, sau đó lại chọt đi xuống cắm vào trong huyệt mềm của Tang Văn Cách, đem tinh dịch nóng bỏng toàn bộ bắn vào bên trong.

Thân thể cô như bị phong mềm mại run run một hồi, tinh dịch của Hùng Thần Giai trở thành thuốc bôi trơn hoàn mỹ nhất, làm cho phần huyệt của cô có thể dễ dàng để hắn tự do ra vào. Nam căn không lồ một lần rồi lại một lần ở chỗ kín của cô mờ ra lối đi mất hồn, mỗi một lần dứt vào đều dội lên đến trong cùng thân thể mềm mại bởi vì mỗi một lần kéo ra đưa vào mà lay động, nhưng từ chi đều bị trói buộc căn bản không cách nào tránh thoát. Tang Văn Cách chết sống cắn chặt miệng không chịu kêu thành tiếng, tiểu huyệt nhỏ hẹp rất mau liền bị thoa lên một tầng tinh dịch nồng đậm, trong nháy mắt giữa hai chân liền biến thành một mảnh lầy lội hỗn độn.

"Thật sự sảng khoái... Thật con mẹ nó thoải mái!" Hùng Thần Giai nằm ở trên người cô đắm chìm vào, hai bàn tay to nắm hai bầu ngực trắng nõn vuốt ve, hắn dùng lòng bàn tay chia ra nâng phần dưới của phong nhũ, sau đó giống như chơi Bì Cầu mà qua lại vung vẩy, thờ dài nói: "Công chúa, em gây như vậy, mà tại sao cái vú lại lớn đến vậy chứ? Huyệt còn chặt như vậy! @\$%&@, nước cũng rất nhiều... A, em chảy nước ——" kèm theo lời nói thô tục, hắn cúi đầu hôn lên môi Tang Văn Cách.

Nhưng Tang Văn Cách cắn chặt miệng không chịu để cho hắn hôn, Hùng Thần Giai nổi giận, hắn dùng sức bóp lấy một bên kiềng nhũ, làm Tang Văn Cách bị đau đến há mồm, hắn thuận thế liền tấn công đi vào, mút lấy đầu lưỡi phần nhọn thơm tho không chịu buông, trong miệng mình hắn còn không quên nói ra những lời thâm tục tĩu: "Em phải ngoan ngoãn nằm yên cho anh yêu em, chạy cái gì mà chạy, anh đang tức giận em không thấy sao?"

Tang Văn Cách giận đến nước mắt lã chã, tay nhỏ bé bị trói ở đầu giường dùng sức giằng giàng, nhưng đầu lưỡi bị hắn ngậm trong miệng, vô luận như thế nào cũng không phát ra được thanh âm nào. Ngực cùng chỗ kín cũng bị hắn đoạt lấy, xoa nắn, cô căn bản không thể chạy thoát. Bởi vì cảm giác bị đâm vào quá mức mãnh liệt, Tang Văn Cách không tự chủ được muốn cong đầu gối lên, nhưng cô quên mất cá chân cũng bị cột chặt lên trên cột giường, nên cô chỉ có thể chịu đựng, mà không thể cự tuyệt. "Umh umh —— umh umh ——" cô kêu rên, phần huyệt cũng bắt đầu co rúc lại, cho đến khi đem Hùng Thần Giai xoắn đến sắc mặt đại biến.

"Không cần cắn chặt như vậy ——" Hùng Thần Giai cúi đầu gầm thét, "Em cứ cắn chặt như vậy anh sẽ bắn ra mất ——" Chưa tới năm phút đã muốn ép hắn bắn đi ra, cô gái này, không thể đành hoàng cho hắn chơi một lần sao?!

Cô mới bắt kể hắn bắn hay không bắn, dù sao bất kể cô có cầu khẩn thế nào, hắn đều sẽ xuất ở trong cơ thể cô, phản kháng của cô hắn căn bản cũng không quan tâm. "Hu hu..." Nước mắt theo khóe mắt trượt xuống, Tang Văn Cách không thể chấp nhận được sự thật thân thể của mình đang bắt đầu đáp lại hành động chiếm đoạt của Hùng Thần Giai, thậm chí mỗi một lần khi hắn rút ra ngoài, cô còn có thể cảm thấy trống rỗng, muốn tiến lên nghênh hợp hắn!

"Anh muốn bắn, muốn bắn ——" Hùng Thần Giai dùng sức cắm vào, bắt đầu phun mầm móng nóng rực. Tinh dịch nóng bỏng nhào tới trên nội bích mềm mại rồi dội ngược trở lại, thoải mái đến mức làm hắn nheo cả mắt, "Công chúa em nhận này... A a ——" hắn dứt cho cô, là hắn dứt cho cô!

Tang Văn Cách muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng không thể mà cũng không làm được, nên cô chỉ có thể nức nở chịu đựng hắn bắn tinh dịch vào, thân thể mềm mại nóng bừng run run từng hồi một.

Nhưng Hùng Thần Giai cũng không vì vậy mà mềm xuống, tối nay hắn bị lửa giận bao vây, quyết định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

Đôi mắt to xinh đẹp từ từ mở lớn ra, Tang Văn Cách không dám tin nhìn chăm chăm Hùng Thần Giai trên người mình, cô cảm thấy vật trong thân thể mình kia lại bắt đầu trưởng lớn, trưởng lớn đến mức cô căn bản chịu không được trình độ này. "Anh, anh ——"

"Anh cái gì?" Hùng Thần Giai hôn cô một cái, liếm liếm khoang miệng mềm mại của cô, cuốn đi tất cả nước nước miếng ngọt ngào trong miệng cô, sau đó cười đến thật vui vẻ khác thường: "Anh có nói chỉ làm em một lần là xong sao?" Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bệch, lúc này mới cười an ủi cô, "Yên tâm, sẽ không đem em làm chết đâu, anh còn muốn em theo anh cả đời nữa mà." Cả đời đều bồi ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn không rời đi.

"Không cần, Hùng Thần Giai, không cần, không làm tiếp nữa ——" Tang Văn Cách cự tuyệt nụ hôn của hắn, "Tôi không chịu nổi, anh dừng đến nửa ——"

"Nhưng không đem em làm đến kêu la em sẽ lại chạy trốn nữa." Hùng Thần Giai khổ não sờ sờ đầu, "Nhưng cũng không sao, mặc dù em chạy trốn, nhưng em chạy một lần anh liền bắt em trở lại một lần, thời gian em chạy trốn càng dài, anh liền làm em càng lâu hơn. Lần này em chạy... Ừ..." Nhìn nhìn đồng hồ đặt ở đầu giường, "Đại khái hai giờ, ít nhất anh phải đem em làm đến chảy không ra nước mới được." Tin tưởng hẳn, hẳn tuyệt đối có năng lực này.

Trong một tháng này, bởi vì hắn cường bạo lần đầu tiên của cô nên hắn cực ít đụng đến cô, cho dù đụng cũng rất cẩn thận không dám quá phóng túng, nhưng lần này không giống vậy, vì hắn đã đối xử tốt với cô như vậy mà cô lại muốn trốn đi! "Em chỉ mặc một cái áo sơ mi, ngay cả áo ngực cũng không mặc liền dám chạy trốn, trên đường cái có biết bao nhiêu đàn ông đi đường, bọn họ thấy em như vậy cũng sẽ nghĩ muốn chơi em, Anh cũng thế. Nếu như không phải anh tìm em trở lại, em thật cho là mình có thể an toàn về đến nhà sao?! Những tên tài xế taxi đêm kia sẽ giống như mấy tên sắc ma một đem em làm đến chết, làm đến khi em chỉ còn nửa cái mạng!" Bàn tay nắm bầu ngực sữa bóp mạnh một cái, "Em không phải là cô giáo sao? Em không phải là thiên kim tiểu thư sao? Tại sao ngay cả đạo lý này cũng không hiểu vậy hả?!" Chẳng lẽ hắn so với mấy tên xa lạ kia nguy hiểm hay càng có thể làm tổn thương cô hơn sao?!

"Đau quá..." Vú bị hắn bóp đau, Tang Văn Cách bị đau kêu thành tiếng.

"Ồ chỗ này của anh còn đau hơn cả em." Hùng Thần Giai cúi đầu gặm núm hoa kiều diễm, cắn một bên vú mềm rồi dùng sức hút, giống như muốn hút lấy sữa vậy, "Anh yêu em như vậy, mà tại sao em không thể yêu thích anh? Cho dù chỉ một chút?!"

Tại sao, tại sao không thể thích hắn? Tại sao?!

Tang Văn Cách nghe không hiểu tức giận cùng ưu thương trong giọng điệu của hắn, cô chỉ biết mình khó chịu muốn chết, cô cùng Hùng Thần Giai tạo thành cục diện bế tắc như vậy cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới, đầu gối này thật sự tính nhót cô cả đời sao!

Không được... Cô không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, cô muốn chạy trốn, nhất định phải chạy trốn!

"Em đang nghĩ cái gì, em đang nghĩ cách chạy trốn sao?" Hùng Thần Giai vừa mút núm hoa của cô vừa hỏi, "Công chúa, tốt nhất em nghĩ cùng đừng nghĩ tới, anh không thể nào để cho em chạy mất, cả đời này em đều phải ở bên cạnh anh, người đàn ông khác đừng mơ tưởng đụng được em một mảy may nào!"

"A..." Tang Văn Cách ngước đầu, dùng sức thờ hồn hên, mắt to híp lại rồi lại trợn lên, rồi lại lặng lẽ nhắm nghiền, cô không cách nào chạy trốn khỏi dòng xoáy dục vọng Hùng Thần Giai bày ra.

Nhót yêu (3) (H)

Tiếng thờ dục của Hùng Thần Giai càng lúc càng lớn, giống như tiếng kêu của một con thú hung mãnh, hắn cầm lấy đôi tay trắng mịn của Tang Văn Cách, đưa đến gần miệng mình rồi gặm cắn lên da thịt mịn màng của cô, đem nó làm thấy những vết đỏ loang lổ, từ khoe miệng đến nách không bỏ sót một chút nào. "Ừm... Thật kỳ quái, tại sao em không có lông ở dưới đây?" Hắn cắn da thịt mềm mại dưới nách Tang Văn Cách rồi hỏi, đối với việc này hắn cảm thấy vô cùng không hiểu.

Tang Văn Cách làm sao có thể đáp trả hắn cái vấn đề tế nhị như vậy chứ, cô chỉ là ả nhân bất động, đầu xoay qua một bên, không nhìn đến thân thể của mình đang bị một người đàn ông như thế khinh nhờn.

Liếm qua một bên tay trắng xon, Hùng Thần Giai lại chuyển hướng sang bên kia, cánh tay của cô thật sự là thật nhỏ nhắn, khéo léo đến độ hắn cơ hồ há miệng là có thể ngậm hết vào trong miệng, chiều cao của cô cùng chiều cao 1m9 của hắn so với nhau, Tang Văn Cách xem ra nhỏ nhắn giống như là một đứa con nít, quả thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng được thân thể nhỏ như vậy cũng có thể để hắn ăn được. Ngậm lấy khuỷu tay mịn màng của cô vừa liếm vừa hôn, Hùng Thần Giai vừa hôn vừa phát ra tiếng thờ dục mập mờ, có lúc hăng hái tới mức hắn còn có thể cắn Tang Văn Cách, ở trên người của cô in từng dấu từng dấu răng hắn để lại.

Đôi chân như ngọc vẫn lay động, Tang Văn Cách muốn chạy, nhưng nhận ra mình không thể nào chạy thoát, bị hắn cưỡng gian một lần là cưỡng gian, một trăm lần cũng là cưỡng gian, chỉ cần nhìn một chút, chỉ cần nhìn một chút sẽ trôi qua nhanh thôi... Cô chặt chẽ cắn môi không cho phép mình phát ra âm thanh gì, hai tay bị hắn kéo lên đầu giường nắm chặt lại thành quyền.

"... Tại sao không kêu?" Hôn một lúc lâu cuối cùng Hùng Thần Giai cũng phát hiện có chỗ không đúng, "Công chúa, tại sao em không kêu? Anh làm cho em khó chịu sao?" Hắn chống đầu lên cẩn thận quan sát vẻ mặt Tang Văn Cách, lúc này hắn mới phát hiện cô từ đầu chí cuối vẫn nhắm mắt mà không chịu nhìn hắn, trong lòng hắn liền không khỏi nổi lên cảm tức, đưa tay phải đến bắt lấy hai đóa phong nhũ đầy đặn vẫn không ngừng rung động, trong miệng phun ra lời thô tục: "À anh hiểu rồi, có phải bởi vì anh không hút sữa của em, cho nên em mới không thấy sướng đúng không? Đừng nóng vội đừng nóng vội, anh sẽ chăm sóc nó ngay đây. A... Thật là vừa lớn vừa mềm, nếu có sữa là tốt rồi..." Nói xong hắn liền thôi mút cánh tay tuyết trắng đến đỏ búng mà mở miệng rộng ra, ngậm vào gần nửa bầu vú rồi bắt đầu nhai nuốt, cho đến khi hút đủ rồi, Hùng Thần Giai mới ngóc đầu lên: "Vú thật lớn, anh thật không có biện pháp ăn hết nha."

Tang Văn Cách dùng sức cắn môi, không cho phép mình để ý tới lời lẽ dâm ô của hắn.

"Vú lớn như vậy, trời sanh chính là để cho người ta làm mà." Hùng Thần Giai lại bắt đầu, "Nhưng cũng chỉ một mình anh có thể làm em mà thôi." Nói xong hắn liền ngậm một núm hoa sưng đỏ, ngón tay thô tháo thương tiếc lướt qua rãnh giữa hai vú, vuốt ve hai bên vết đỏ, "Mới vừa rồi anh làm đau em phải không? Ai bảo em không ngoan, nếu không anh cũng sẽ không đối xử với em như vậy." Hắn lại ngồi vào trên ngực Tang Văn Cách, nhưng lần này hắn không có đem toàn bộ sức nặng cơ thể đặt ở trên người cô, mà chỉ nửa ngồi ở trước ngực cô.

Nhìn ra hần muốn làm cái gì, Tang Văn Cách cả kinh khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên trắng bạch: "Không cần, không cần, Hùng Thần Giai đừng làm vậy ——"

Hùng Thần Giai thờ hỏn hển, vô cùng phấn khởi đem dương vật trắng kiện một lần nữa chen vào giữa khe vú của cô: "Mới vừa rồi anh còn chưa được hưởng thụ hết, để cho anh bắn trước một lần có được hay không?" Nói xong liền nắm cái cán không lồ chậm rãi ma sát, da thịt của cô mềm mại như nước, vừa bắt đầu cũng coi như không hề gì, nhưng chỉ qua một chốc sau da thịt liền bắt đầu trở nên hồng hồng, Hùng Thần Giai nóng nảy, hần còn chưa thấy thoải mái, làm thế nào hần cũng không nguyện ý bỏ qua như vậy!

Thấy hần đem ánh mắt về phía miệng của mình, Tang Văn Cách sợ tới mức môi hồng cũng bắt đầu run run: "Không cần... Không cần... Hùng Thần Giai..."

"Anh không làm bằng miệng của em là được chứ gì." Hần chỉ muốn xem một chút thôi, "Vậy em cũng đừng lộn xộn nữa, ngoan ngoãn để cho anh bắn xong một phát trước." Nói xong hần liền bắt đầu hướng ngực Tang Văn Cách nhỏ nước miếng.

Thật bản.

Nhưng bản cách mấy cũng tốt hơn so với việc hần bú liếm mạnh ngực mình. Tang Văn Cách cố nén cảm giác nôn mửa mà quay đầu sang chỗ khác, không nhìn tới Hùng Thần Giai giẫy vò thân thể mình như thế nào nữa.

"A a... Thật sự sáng khoái..." Dục vọng ở khe ngực của cô ma sát cảm giác thật sự là quá đã! Hùng Thần Giai vừa thư thái vừa thích đến thờ phào một cái, bàn tay hần càng bắt lấy bầu ngực của Tang Văn Cách ép chặt vào nhau hơn, khiến chúng nó có thể đem nam căn của hần kẹp chặt hơn nữa, sau đó hần từ từ tăng nhanh tốc độ ma sát. Nhưng cho dù đã có nước miếng làm trơn, da thịt trước ngực của Tang Văn Cách vẫn rất mau trở nên hồng hơn so với lúc trước, hồng đến dọa người. "Quả nhiên bầu vú to liền có chỗ tốt, công chúa, về sau không cho phép em để cho mấy gã khác làm tiếp chuyện như vậy, có nghe hay không, có nghe hay không?" Thấy Tang Văn Cách không trả lời, hần cố ý đâm tới sâu hơn một chút, khiến cho mỗi lần tiến lên quy đầu đều có thể thẳng chọc thẳng đến cảm của cô, có lúc còn có thể ma sát đến cả cánh môi mềm mại của cô nữa.

Tang Văn Cách mím chặt môi không chịu mở miệng, nhưng cô biết nếu như mình không nói gì Hùng Thần Giai khẳng định lại muốn nổi điên lên, nên cô liền khẽ gạt đầu cho hần thấy dù cái gạt đầu này nhẹ đến gần như không có. Hùng Thần Giai vui mừng quá đỗi, lúc này hần mới tăng nhanh tốc độ ma sát, rất mau hần liền muốn bắn ra ngoài, trước khi sắp xuất tinh 1 giây, hần chợt rút ra, lấy tay ma sát mấy cái nhưng cũng không giống như trước bắn vào lỗ của cô, mà là chống đỡ vú của cô rồi bắn ra ngoài. Bởi vì có chừng mấy ngày không làm cô, nên lượng tinh dịch trong hai lần này cũng rất nhiều, thật nhanh chóng lan tràn khắp ngực Tang Văn Cách, nó men theo đầu vú nhỏ nhỏ sưng đỏ chảy xuống rồi tràn qua vòng eo, thấm ướt cả ga giường bên dưới.

Đầu ngón tay thô ráp bôi lấy một chút chất lỏng trắng ngà, đưa tới bên môi Tang Văn Cách, ý bảo cô há miệng ra. Nhưng Tang Văn Cách chỉ nhìn chăm chăm hần, trong đôi mắt còn tràn đầy nước mắt. Lòng của hần đột nhiên giống như bị nhồi một cái, cái tay cũng cương cứng không có cử động nữa, rốt cuộc hần cũng không cố ép cô há miệng nữa, mà lau xuống trên giường đơn. Hần rút mấy tờ khăn giấy để ở trên tủ đầu giường, lau sạch tinh dịch dính trước ngực Tang Văn Cách không còn một mống. Sau đó hần mới cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Tang Văn Cách không muốn cho hần hôn, lại không cưỡng lại được hần, nên một hồi lâu sau cô cũng chỉ có thể theo ý của hần há miệng ra, mặc cho Hùng Thần Giai muốn khoáy đảo đến dòi sông lấp biển gì đó trong cổ họng mình cũng được, cô chỉ khó chịu đến mức nước mắt cũng rơi xuống. Trước đây, và cho tới tận bây giờ cô cũng không biết mình có thể làm chuyện như vậy với người mình không thích. Cô thích Trình Cảnh Khu hai mươi năm, số lần hai người hôn nhau tổng cộng cũng không vượt qua năm đầu ngón tay, lúc mới bắt đầu là bởi vì cô còn nhỏ, về sau cũng bởi vì cô đối với phần thích này có chút hoài nghi, từ đó cô cũng không quá thân cận với Trình Cảnh Khu nhiều. Nhưng Hùng Thần Giai thì chưa bao giờ quan tâm những thứ này, hần muốn hôn cô là nhất định phải hôn, muốn sờ cô là nhất định phải sờ, cô cự tuyệt một chút cũng không được. Khi hần cưỡng bách cô, thậm chí ngay cả chút tự chủ duy nhất của mình cô cũng mất đi.

Hần hôn đủ rồi sau đó liền bóp bộ ngực cao vút của cô, vừa bóp còn vừa than thở: "Công chúa, vú của em là đẹp mắt nhất, vừa lớn lại bền chắc, nằm cũng sẽ không xẹp đi, nắm lên liền giống như là hai điện thoại." Mỗi mống của hần cũng nhanh đặt lên bú liếm ra tiếng chặc chặc, đầu lưỡi hần đảo quanh đầu vú sưng đỏ, liếm láp quanh vú màu hồng, thỉnh thoảng còn cắn một bầu vú trắng nõn, tóm lại chính là hần đã dùng hết tất cả mọi phương pháp hần biết để chơi đùa hai con thỏ trắng đáng yêu này, cho đến khi bọn chúng ửng đỏ hơn mới thôi.

"... Anh có thể không nói mấy lời như vậy không?" Tang Văn Cách cắn cắn miệng, rốt cuộc nói ra miệng, cô thật sự không chịu nổi miệng hần đầy lời thô tục như vậy.

"Nói cái gì?" Hùng Thần Giai ngất vú của cô, rồi lại hít hít: "Cái vú sao?"

Mắt to ngập nước ần ần nhắm lại, Tang Văn Cách hít một hơi thật sâu: "Vâng"

"Vậy chứ em muốn anh kêu là cái gì?" Hùng Thần Giai tò mò hỏi cô, "Anh rất thích cái từ vú này nha." Hần cũng rất thích hút nó nữa.

Thấy hần tự nhiên vui mặt vào trong ngực mình bú gặm rồi cắn, Tang Văn Cách liền nói với hần những thứ này cũng không dùng được, cô quay đầu đi, không muốn nhìn đáng vẻ hết sức dâm dăng đó nữa.

Nhốt yêu (4) (H)

Nếu như Tang Văn Cách cho rằng Hùng Thần Giai cứ như vậy mà bỏ qua thì coi như cô sai cả mười phần rồi. Hần tổng cộng cũng không có đảng hoàng bao lâu, sau khi vượt vượt cặp phong nhũ mê người kia đủ rồi, hần lại đem sự chú ý lực quay lại trên người Tang Văn Cách một lần nữa. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu nhìn mình, trong lòng hần lại nổi hỏa, miệng mấp máy, không biết hần đang suy nghĩ cái gì, nhưng ngón tay hần đã nhanh

chống dò vào giữa hai chân Tang Văn Cách rồi dùng sức sờ soạng một cái.

Tang Văn Cách bị kinh sợ đến rét run, chỉ còn kém là chưa thét chói tai ra tiếng. Đôi mắt to đen như mực liều mạng trừng cái đầu gấu nào đó đang cẩn thận nghiên cứu cấu tạo giữa đùi cô, cô cố ấn nhẫn, nhưng thật sự là không chịu nổi cái ánh mắt dâm dăng hạ lưu này của hắn: "... Anh xem đủ chưa?!"

"Chưa đủ." Hùng Thần Giai vô cùng tự nhiên đáp trả lời cô. "Trước hết để cho anh xem một chút, đúng rồi, công chúa, em nói xem nơi này gọi là gì nhỉ? Gọi là huyết? Hay là cái gì khác nữa?"

Tang Văn Cách không nhìn được hít sâu, đôi gò bồng đầy đặn vì vậy mà càng đung đưa mạnh hơn, thiếu chút nữa bức Hùng Thần Giai chảy cả máu mũi, thật may là hắn kịp thời nhìn sang chỗ khác, nếu không nhất định máu rơi tại chỗ rồi. "Công chúa??"

Không nghe thấy, cô không nghe thấy gì hết, hoàn toàn không nghe thấy!

Đáng tiếc tự thôi miên cũng vô ích, Hùng Thần Giai vẫn như cũ vô cùng vui vẻ thăm dò chỗ kín của cô, đầu tiên là đưa ra một đầu ngón tay sờ sờ âm thần non nớt, sau đó hắn lại đưa tay đem hai cánh hoa tách ra, để lộ hạt châu nhỏ phần hồng đẹp đẽ bên trong càng, hạt châu nhỏ rung động càng làm cho hắn hưng phấn không kiềm chế được. "Thật là xinh đẹp... Mấy người phụ nữ kia phía dưới đều là màu đen, chỉ có em là màu hồng, bên trong cũng thế... Thật là xinh đẹp..."

... Cô có thể không nghe thấy sao?

Nhìn Tang Văn Cách một chút, rồi Hùng Thần Giai thử dò xét tính tiến lên trước, đưa ra đầu lưỡi, lặng lẽ liếm cánh hoa khô ráo này một hớp. Nhưng Tang Văn Cách giống như bị chạm điện mà cong vồng eo lên, vội vàng muốn tách rời khỏi hắn, Hùng Thần Giai tay mát lạnh lệ liền cổ định cái móng trắng của cô lại, sau đó kinh ngạc nhìn cô một cái, "Em thật vô cùng nhạy cảm, muốn anh liếm sao?" Hắn chưa từng liếm huyết của bất cứ phụ nữ nào cả, vì hắn ngại bẩn, nhưng chỉ có của cô dù có bao nhiêu lần liếm cả trăm lần hắn cũng không ngán.

"Không, muốn!" Tang Văn Cách muốn thét chói tai, "Buông tôi ra!"

"Không thả." Nếu cô không đồng ý cũng không sao vì dù gì hắn cũng sẽ làm theo ý mình. Bàn tay mở ra hai cánh móng nhỏ non mềm, Hùng Thần Giai đi đến gần loạn liếm, nho nhỏ phần huyết bị hắn liếm lấy mà co quắp, mới ném thử ái dịch ngọt ngào làm hai mắt hắn sáng lên, trước đây hắn quá thô lỗ đã man, cũng không biết phải làm màn dạo đầu, hắn luôn phun ra hai bãi nước miếng bôi lên trên huyết cô hoặc là dùng đầu bôi trơn, mặc dù cũng rất thoải mái nhưng cuối cùng cũng không chiếm được sự hài lòng hoàn toàn, hiện tại thì tốt rồi, chỉ cần liếm vài hớp cô liền ra nước!

Vui mừng quá đổi làm cho bạn gấu nào đó lập tức phản kích ôm lấy móng Tang Văn Cách mà chiến đấu hăng hái, đầu lưỡi linh xảo không biết đã lướt qua cánh hoa mềm mại bao nhiêu lần, kích thích một trận lại một trận dòng điện, Tang Văn Cách bị hắn liếm đến nước mắt cũng rơi xuống. Mà Hùng Thần Giai lại còn không hiểu được nên thu bớt lại, trong đầu hắn chỉ cảm thấy chờ cô ra nhiều nước hơn một chút nữa là tốt rồi, vì thế hắn liền chôn đầu gian khổ duy trì, cũng không lên tiếng, dĩ nhiên là bỏ quên cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách khóc đến nhăn cả lên.

Trước đã bị hắn mạnh mẽ đùa bỡn qua mấy lần, mà mấy lần đó cũng rất đau, nó đau đến mức Tang Văn Cách quả thật không thể tin được thế gian này sẽ có một loại khoái hình như vậy nữa. Hùng Thần Giai chưa bao giờ hiểu được phải dịu dàng, chứ đừng nói làm màn mở đầu, có thể sờ cô trước mà không phải ở lúc dục vọng bùng phát chợt tiến vào cô đã thấy không tệ lắm rồi, cái lần đầu kia không phải cô đau đến muốn chết đi sao, nhưng lần này cái tên thô lỗ này cư nhiên, cư nhiên làm vậy với cô!

Cảm giác thật là kỳ quái... Giống như là từ nơi nào đó thật sâu trong thân thể không khống chế được mà chảy nước ra vậy, nếu như Hùng Thần Giai không có ngăn đầu nói những thứ kia làm cho mặt cô đỏ tới mang tai —— thì Tang Văn Cách non nớt suýt nữa cho là mình bị hắn đùa đến hư rồi. "Rất nhiều nước, công chúa em chảy rất nhiều nước... Ừ... Anh thích... nữa đi, chảy nhiều thêm chút nữa..." Hắn nắm móng của cô dùng sức mút vào, lưỡi to hạn không thể đem toàn bộ chỗ kín của cô bao vào trong miệng mà dùng sức liếm láp.

Mắt to nhắm lại, Tang Văn Cách cố gắng coi thường lời nói của Hùng Thần Giai, nhưng thân thể lại không nghe sai bảo mà lại chảy nước ra ngoài! Cô xấu hổ đến cô cũng đều đỏ, hai cánh tay nhỏ bé bị kéo lên đầu giường không ngừng nằm thành quyền rồi lại thả ra, thả ra rồi lại nằm thành quyền, tựa hồ không cách nào chịu đựng được kích thích như vậy nữa. "A ~~~~~" tiếng rên rỉ ngọt ngào càng thêm kích thích Hùng Thần Giai, đây là lần đầu tiên hắn nghe được tiếng kêu mất hồn như vậy của cô!

"Thật là dễ nghe, kêu lớn hơn nữa đi, anh thích nghe em kêu như vậy." Hắn hưng phấn cắn một cánh hoa màu hồng bú mút, đầu lưỡi quét ra chung quanh bộ lông mềm mại, rồi dò vào trong hoa huyết phần hồng nhỏ hẹp, "Kêu lớn hơn một chút nữa, đừng cố chịu đựng." Hắn muốn cô lúc ở trên giường bày ra vẻ phóng dăng!

Anh, đi, chết đi.

Ánh mắt Tang Văn Cách rõ ràng viết ra bốn chữ này, cô đã xấu hổ đến không nói gì được, mà hắn vẫn còn nói lời như vậy! "Dừng tay —— a ~~~~~" lời còn chưa nói hết, đã bị bạn gấu nào đó liếm láp phần thịt trong huyết mềm mà rên rỉ ra tiếng. "A ~~~~~ không cần ~~~~~ ừ ~~~~~" hoa dịch lại chảy nhiều hơn, tiếng rên rỉ mất hồn làm xương cốt Hùng Thần Giai cũng muốn rã rời cả rồi.

Bất kể cô có hay không phản ứng lại, nhưng chỉ cần là Tang Văn Cách hắn liền không cách nào khống chế được dục vọng bao la của mình! Chỉ cần là Tang Văn Cách, chỉ cần là Tang Văn Cách... "Công chúa, công chúa... Của anh đây, đều là của anh ——" hắn dùng lực ở miệng huyết mềm mại quét một vòng, đem hương vị ái dịch ngọt ngào mới vừa phân bố ra nuốt vào toàn bộ, mắt bởi vì mãnh liệt dục vọng cũng bắt đầu sáng lên.

"A a ~~~~~ đừng, đừng dùng sức như vậy..." Tang Văn Cách cong eo lên, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rã thành một cái bánh bao nhỏ, "Nhẹ một chút... Đau..." Hắn dụng lực cắn mạnh quá.

Bị giọng nói cầu khẩn của Tang Văn Cách đánh thức, Hùng Thần Giai vội vàng buông ra cánh hoa trong miệng, rồi lại yêu thương hôn mấy cái, sau đó đứng lên ngồi chồm hổm trên giường, bàn tay cầm dục vọng trắng kiện vuốt mấy cái, rồi chống đỡ trước cửa huyết của Tang Văn Cách, nói: "Anh muốn tiến vào, công chúa."

Cô có quyền cự tuyệt sao?!

Tang Văn Cách nhắm mắt lại, không muốn nhìn, Hùng Thần Giai một tay cầm eo của cô, một tay cầm dương vật đỏ rực nóng bỏng, chống đỡ ở phần huyết của cô một chút xíu rồi dò xét đi vào: "A... Thật chặt, sáng khoái... Huyết của em thật chặt... Rõ ràng con mẹ nó đã bị chơi qua mà vẫn chặt như vậy... A..."

Nghe âm thanh dâm dăng của hắn, Tang Văn Cách vội quay đầu đi, lựa chọn nhắm mắt làm ngơ. Nhưng làm như vậy chỉ khiến cho giác quan càng thêm nhạy cảm hơn thôi, một cái đầu to lớn vừa cắm vào kia đến tận là trắng kiện dọa người đến cỡ nào, cô không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được. Thân thể giống như bị cái gì bóp ra vậy, loại cảm giác đó thật kỳ quái, không đau giống như mấy lần trước, ngược lại có loại cảm giác tê dại thật kỳ quái...

"Ừ ——" Cô ần nhẩn cần đôi môi, không chịu phát ra tiếng rên yếu thế.

Hùng Thần Giai cẩn thận chú ý phản ứng của Tang Văn Cách, thấy trên mặt cô không có vẻ gì là bị đau mới chậm rãi chen sâu hơn vào, không lờ dục vọng đẩy ra hai bên bởi thịt non mềm, từng điểm từng điểm thâm nhập vào trong, cho đến khi tiến vào hơn phân nửa, hắn mới bắt đầu chậm rãi rút vào. Bàn tay từ hai vú đẩy dần di chuyển đi sờ tới bắp đùi cô, khi hắn muốn nắm hai chân của cô giờ lên lại phát hiện mình đã dùng vải đem tứ chi của cô siết chặt ở chân giường rồi. Trông mắt đen chớp chớp, liền cắm vào trong cơ thể của cô trong tư thế như vậy, Hùng Thần Giai lao về phía trước, bàn tay dễ dàng xé ra trói buộc ở hai cổ tay cô, sau đó hắn lại thừa dịp lui về phía sau, cời ra trói buộc ở hai chân cô, nhưng cũng đem dây bạc quấn thêm vào vòng ở chân giường, tạm thời hắn cũng không chịu cho cô được tự do hoàn toàn.

Nhốt yêu (5) (H)

Mới vừa rồi bởi vì thân thể được tự do mà vui sướng nhưng Tang Văn Cách còn chưa kịp vui vẻ lại bị khóa ở trên giường, cô chỉ biết ngây ngốc nhìn sợi xích bạc đang quấn quanh mắt cá chân của mình, nước mắt lại rớt xuống. Hùng Thần Giai vội vàng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, bàn tay cũng không ngừng vuốt thân thể của cô, giống như muốn trấn an cô, trong miệng hắn còn lầm bầm: "Em đừng khóc, em đừng khóc... Lúc em chạy trốn anh cũng không khóc, em đừng khóc mà..."

Nói nhảm, đôi lại là hắn bị trói trên giường xem!!

Tang Văn Cách giận đến mắt cũng đỏ: "Buông tôi ra, tôi không muốn bị nhốt như vậy!" Nói xong cô đá hai cái chân nhỏ, giống như muốn đem Hùng Thần Giai đá xuống giường, hoặc như là nghĩ muốn hất sợi xích trên chân mình ra. Kết quả là cô quên mất Hùng Thần Giai còn cắm ở trong cơ thể mình, cô loạn động như vậy, thân thể Hùng Thần Giai lập tức cứng ngắt.

Mà cô cũng cứng lại. Sau đó mắt to mở lớn, trơ mắt nhìn đầu gối kia đem một bên chân tự do của cô nhấc lên trên đầu vai hắn, sau đó bắt cái tay của cô xoa nhẹ, đem cái tay cô bởi vì buộc chặt quá lâu mà sinh ra máu bầm xoa bóp cho tan máu một chút, rồi hắn cúi đầu hôn cô: "Anh bắt đầu làm em nha."

"Câm mồm!" Tang Văn Cách cắn miệng trừng hắn, không cho hắn hôn, "Không, không được nói chữ kia!!"

"Cái chữ nào?" Hùng Thần Giai giả bộ ngu nhìn cô một cái, bắp đùi trắng kiện đưa đến giữa hai chân cô, nhấc hai đầu gối mảnh khảnh lên, "Làm sao?" Không đợi Tang Văn Cách trả lời hắn đã dùng lực đụng thân thể cô chấn động, quy đầu to lớn lại chen vào, thân thể mảnh khảnh cũng bị biến thành tư thế nghiêng một bên, tư thế này rốt cuộc có thể để hắn đi vào toàn bộ. Bộ lông thật chặt quấn lấy nhau, của cô mềm mại hơn một chút, nhưng còn lông mao của hắn thì cứng rắn giống như lông lợn, chúng đâm vào đào nguyên mềm mại làm cô thấy thật đau.

"Không cần... Đau quá..." Tang Văn Cách không tự chủ được bắt lấy hai vai của Hùng Thần Giai, cái mông nhỏ phún nộn cố lui về phía sau, muốn cách xa hắn một chút, nhưng lại bị hắn đè lại hai bên mông trắng, sau đó kéo mông cô đến sát dương vật của mình hơn rồi nhấn vào, âm mao cứng rắn đâm vào cánh hoa nhỏ mềm mại, thỉnh thoảng có mấy cọng còn ma sát lên cả viên châu nhỏ mịn màng, cho đến khi ma sát Tang Văn Cách đến ái dịch giàn giụa, hai mảnh bởi thịt giống như cái miệng nhỏ tham ăn cứ phun ra nuốt vào. "A a... Đừng..." Người này vì cái gì mà nói mãi cũng không hiểu cho người ta vậy chứ?!

"Không đau không đau, bị đau ở đâu chứ?" Hùng Thần Giai kỳ quái nhìn cô, buông cái mông nhỏ ra rồi sờ lên hai vú đẩy dần, vừa sờ vừa hỏi: "Anh đã cố không dùng hết sức rồi!@#%\$@, sao em cứ la đau hoài vậy?"

Tang Văn Cách dĩ nhiên sẽ không nói ra cái lời mất mặt như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến trắng bệch, trong miệng kêu khóc la đau, nhưng lại chết sống không chịu nói cho hắn biết rốt cuộc là đau ở đâu, tại sao lại đau? Cho đến khi Hùng Thần Giai nhìn xuống địa phương hai người dây dưa giao hợp, trong nháy mắt hắn mới bừng tỉnh hiểu ra: "Không phải do anh dùng sức quá mức, mà là do đâm em đau phải không?" Thở thào ngón tay treu chọc đè ép phần hoa tươi trên môi âm mao, sau đó lại chen lấn vào bên trong.

Tại sao... Hắn tại sao lại đối với cô như vậy chứ?! Tang Văn Cách thực chán ghét cực kỳ cái cảm giác như thế, hai chân cô mở lớn nằm ở trên giường, một chân thì khoắc lên đầu vai hắn, một chân khác thì bị hắn đè ở phía dưới, khó chịu làm cô muốn chết đi cho rồi. "Đừng đụng tôi, đừng đụng tôi... Van anh, không cần, đừng đi vào sâu bên trong nữa..." Đó là thân thể của cô, là của cô, hắn đừng coi cô như búp bê thổi khí mà đùa bỡn chứ, đừng như vậy...

Trông mắt đen chớp chớp lại, trong nháy mắt Hùng Thần Giai bị Tang Văn Cách không biết phân lời nói nặng nhẹ làm cho nổi giận, hắn lại nghĩ tới chuyện

cô vì chạy thoát khỏi hấn mà trốn vào đông rác, hận nghiêng rặng nghiêng lợi, hơn nữa cô không thích cho hấn đụng, rõ ràng cũng đã cho hấn cắm vào rồi mà còn khóc, sao có thể làm hấn không bức chứ?! Vì vậy hấn liền thừa dịp ái dịch hương vị ngọt ngào tràn ra, trắng kiện dương vật cũng rút theo ra ngoài mấy tấc, sau đó lại chợt lách đi vào, "phốc" một tiếng liền vọt tới tận đáy, lần này không chỉ có âm mao cứng rắn, ngay cả hai túi trứng cũng muốn chen vào tiểu huyết nho nhỏ. "Có cứng hay không, hả? Có cứng hay không?! Cảm thấy chưa? trứng của anh cứng không, bên trong đều là tinh dịch, chúng muốn bắn vào trong huyết của em, đem em rót đầy, để cho em mang thai giống giống của anh... Anh muốn em sinh con cho anh, ừ... Sinh thật nhiều thật nhiều con..."

Đôi mắt đầm lệ dùng sức nheo lại, Tang Văn Cách liều mạng dùng toàn lực nhìn lấy cảm giác đau đớn kịch liệt. "Không, không muốn..... đau quá, tha tôi đi... Đừng đi vào sâu hơn nữa..... A a a... Thật là đau..."

"Con mẹ nó em dám nói một câu không muốn sinh con cho anh, anh, ngay lập tức sẽ bắn vào trong miệng em!" Thật sự là không biết nên uy hiếp cô cái gì nữa, vì vậy ma xui quỷ khiến thế nào hấn lại vọt miệng nói như vậy, trong nhất thời liền làm Tang Văn Cách sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch, ngay cả thân thể mềm mại cũng bắt đầu run rẩy.

"Đúng, chính là như vậy... Không cho phép nhúc nhích, ừ... Thật sự sáng khoái..." Nhìn phía khuôn mặt nhỏ nhắn phía dưới bởi vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch như giấy, trong lòng Hùng Thần Giai lại có một loại cảm giác thỏa mãn y như tên biển thái, hấn muốn, thật muốn bắn vào trong miệng cô, sau đó buộc cô nuốt xuống, đem tinh dịch nồng đặc của hấn nuốt xuống sau đó... Hấn sẽ xuất tiếp vào trong huyết cô để tạo ra đứa bé của hai người, thật là tốt biết bao..." "Lòng một chút, lòng một chút, em siết chặt anh sẽ tiết ngay đó ——"

Tang Văn Cách đóng chặt mắt, hai cánh tay nhỏ bé chộp vào cánh tay Hùng Thần Giai, hạ thể mềm mại bị hấn gắt gao dính vào, một cái chân muốn tìm được điểm tựa, nhưng sợi xích bạc lại hạn chế tự do của cô. "Nhẹ một chút, anh nhẹ một chút... Tôi đau..."

"Làm nhiều sẽ hết đau thôi." Hùng Thần Giai dùng sức vuốt ve vú mềm của cô, ngón cái cùng ngón trỏ chia ra véo lấy hai khóa đầu vú nho nhỏ, "Vú của em thật là đẹp mắt, mút vào rất tuyệt, nhưng tại sao lại không có sữa vậy? Anh muốn uống sữa của em." Dứt lời liền cúi đầu cắn lên đầu vú mềm mại của cô một cái, hấn giống như là trẻ con nút sữa mà dùng sức mút vào rồi gặm cắn, hấn dùng sức quá mức làm Tang Văn Cách nhũn mảy, nước mắt cũng rơi xuống.

Hấn thật sự đang hút, tuyệt không nể tình..., giống như bộ ngực cô không nghe lệnh để hấn mút ra chút gì hấn sẽ không chịu bỏ qua, Tang Văn Cách chỉ cảm thấy đầu vú vô cùng đau đớn, tay nhỏ bé buông cánh tay của hấn ra rồi đi lên trên mặt hấn, cô ra sức muốn đẩy hấn ra, nhưng Hùng Thần Giai cố tình dùng đầu vú của cô cũng không chịu dừng lại động tác dứt vào, khiến cho một chút hơi sức Tang Văn Cách cũng không có, mà chỉ có thể suy nhược co rút thân thể căn bản là không có khả năng phản kháng lại hấn.

"Em là muốn cùng anh ở chung với nhau, có đúng hay không? Cùng anh ở chung với nhau, có đúng hay không? Cùng anh?!" Hùng Thần Giai dùng sức gặm cắn chung quanh ngực cô, không cam lòng hỏi tiếp. "Em sẽ gả cho anh, làm vợ của anh, sinh con cho anh, mỗi ngày cho anh làm phải không?"

Tang Văn Cách quá mức mệt mỏi, không muốn trả lời hấn. Nhưng như vậy lại càng làm Hùng Thần Giai tức giận hơn, bàn tay hấn bắt chợt nắm lấy eo nhỏ của cô nâng lên, hấn đặt cô ngồi vào giữa háng mình, phần huyết nho nhỏ nuốt vào toàn bộ dâng trào, trên da thịt trắng như tuyết đã vương đầy mồ hôi, lại càng lộ ra vẻ trắng muốt như ngọc, chứng kiến cảnh này lại càng khiến cho Hùng Thần Giai thú tính đại phát thêm.

Nhốt yêu (6) (H)

Bàn tay ngăm đen mon tron da thịt trắng như tuyết, Hùng Thần Giai bừa bãi cảm thụ thân thể mảnh khảnh uyển chuyển của Tang Văn Cách, hận không thể đem cả người nhốt vào hết trong cơ thể cô: "Tại sao không trả lời anh, công chúa, tại sao?! Chẳng lẽ em còn muốn gả cho người khác sao?" Trên thế giới này sẽ không có ai có thể thích hợp chăm sóc cô hơn hấn đâu!

"Tôi muốn gả cho ai... cũng... không liên quan với anh!" Tang Văn Cách gắng gượng không chịu yếu thế, đôi tay cô bấu víu bả vai Hùng Thần Giai muốn nâng thân thể của mình lên, nhưng lại bị hấn kéo xuống.

Hùng Thần Giai thờ phỉ phò hỏn hển, nâng cái mông nhỏ của cô lên rồi từng phát từng phát làm nó rung động, trắng kiện dâng trào xâm nhập đến chỗ sâu trong hoa huyết Tang Văn Cách, "Vây đời này em cũng đừng nghĩ lập gia đình nữa, cả đời ở chỗ này với anh!"

Tang Văn Cách tận lực đem hai chân mở rộng ra, cô muốn giãn hoa huyết ra khiến cho mình không đến nỗi bị căng đến như vậy, chân thon dài vòng lên hông Hùng Thần Giai, mười ngón chân xinh đẹp nho nhỏ cũng bởi vì kích thích mà co lại. "Anh nhẹ một chút, nhẹ một chút..." Hấn muốn lộng chết cô sao? Sao lại dùng lực lớn như vậy chứ?!

"Rất đau hả?" Hùng Thần Giai đụng vào, "Anh chính là muốn em bị đau một chút, thì em mới có thể nhớ đến anh nhiều một chút!:" giống như là nỗi con diên, hấn dùng bàn tay nắm chặt cánh mông nhỏ mềm mại dùng sức rút ra, rồi lại mạnh mẽ đi vào, mỗi một lần hấn đều làm cho mình đi vào toàn bộ, ngay cả âm mao cũng nhét vào một chút, không chỉ có như thế, mỗi khi tiến vào chỗ sâu, Hùng Thần Giai liền cố ý dùng một chút, sau đó đảo quanh, khiến cho phần hang của hấn ở chỗ kín của cô cọ sát lẫn nhau một phen mới bằng lòng đi vào. Tang Văn Cách bị hấn đâm đến hoa dịch giàn giụa, hai cục bóng trắng noãn càng thêm đung đưa lợi hại, kèm theo mỗi một lần hấn tiến lên bầu ngực cô cũng liên nảy lên theo bộ dáng cực độ mê người, khiến ánh mắt của Hùng Thần Giai nhìn như muốn bốc lửa.

Tay nhỏ bé đặt trên đầu vai hấn run rẩy dỗi hơn, Tang Văn Cách chưa bao giờ biết thì ra là làm chuyện này sẽ có cảm giác kỳ quái như vậy. Mấy lần trước mỗi khi Hùng Thần Giai muốn cô hấn luôn vô cùng thô bạo, cho nên cô căn bản một chút cảm giác cũng không có, trong lòng càng thêm tràn đầy sợ hãi với chuyện này, cô cho là trừ đau ra thì cũng chỉ đau. Nhưng hiện tại thì không, loại khoái cảm xa lạ này quả thật có thể để cho cô vứt bỏ cả linh hồn nó còn khiến cho cả người cô rợn cả tóc gáy. Trước kia ở trên báo chí hay ti vi đều có nói về nô lệ tình dục, cô vẫn không thể giải thích vì sao họ lại có thể làm vậy, bất kể là chủ nhân hay nô lệ, cô cảm giác chuyện này là một loại thoái hóa trong thế giới văn minh, loài người có tự ái cùng lý trí nhưng làm vậy cũng như một sự chà đạp nhân cách cực lớn, tựa hồ trừ nhục dục ra thì không còn thứ gì quan trọng hơn vậy. Nhưng vào giờ phút này trong tình

cảnh này cô mới hiểu, thân thể loài người đến tốt cùng là yếu đuối đến cỡ nào.

"Em đang nghĩ gì vậy? Hà?" Hùng Thần Giai dùng sức cầm xuống, bàn tay nắm hai bên hông mềm vuốt ve, giọng nói trầm thấp khàn đục tràn đầy tình dục, "Sướng hay không?? Em xem em chảy rất nhiều nước này."

Tang Văn Cách khó chịu nhắm mắt lại, không muốn trả lời hắn.

"Thật trơn thật ướt, mà cũng rất nóng rất chặt nữa, quả thật khoái chết anh." Hùng Thần Giai miệng không ngừng đồng thời tay cũng không ngừng, ôm cái hông trắng cùng nhanh chóng di động tần số trên dưới. "A a... Anh muốn vào trong em, chơi em a... Em là của người phụ nữ của anh... Của anh đấy, của một mình anh... cả đời em cũng phải ở chung một chỗ với anh, bất kể là ai cũng đừng nghĩ đem em mang đi khỏi anh, em là của anh, là của anh..." Sau một lần nặng nề xuyên vào cuối cùng hắn cũng ngừng lại, nhưng hắn vẫn ngồi bất động ôm Tang Văn Cách, bình ôn ý muốn xuất tinh. Đồng thời vì dòi đi lực chú ý, hắn còn đem tay vươn đến bộ vị giao cấu của hai người sờ tới sờ lui, hắn quần bộ lông nồng đậm của nhau chung một chỗ, có một chút lông khi hắn dứt vào còn dính ở trong Tang Văn Cách, mặc dù đã bị ái dịch làm ướt, nhưng vẫn hết sức đam đau người. Tang Văn Cách cau mày, hai tay vô lực khoắc lên trên bả vai Hùng Thần Giai, thân thể mảnh khảnh từ từ tựa vào trong lòng hắn —— cô thật sự là không còn hơi sức để tự ngồi ở trên đùi hắn nữa.

Cô mềm nhũn nằm ở trong ngực Hùng Thần Giai, đôi tay bắt chéo sau cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khoắc lên đầu vai hắn, mắt to mơ màng lặng lẽ khép lại, nhắm chặt, cô mệt mỏi muốn ngủ thiếp đi, lần chạy trốn vừa rồi đã tiêu hao hết tất cả thể lực của cô, hơn nữa Hùng Thần Giai còn giày vò cô một phen nữa, Tang Văn Cách đã sớm bị tiêu hao thể lực. "Tôi buồn ngủ quá..."

Nghe vậy, Hùng Thần Giai nhủ lòng mày nòng đậm: "Không được."

"..." Tang Văn Cách không có tinh lực hao tổn với hắn nữa, mắt to từ từ khép lại, muốn ngủ.

Bàn tay vội vàng đặt lên eo nhỏ của cô, lắc nhẹ hai cái, khiến cho dương vật của mình xoắn lấy hoa huyết làm nó co quắp mấy cái, Tang Văn Cách chợt mở mắt ra, mệt mỏi nhìn hắn, Hùng Thần Giai liền cắn lấy lỗ tai như bạch ngọc của cô, lầm bầm: "Không cho phép ngủ, anh còn chưa thấy thoải mái, không cho phép em ngủ... Không cho phép ngủ có nghe hay không?" Thấy nói chuyện cũng không dùng được, hắn vội vã đem dục vọng đứng thẳng của mình rút ra, sau đó đặt cô ngã xuống giường, rồi tự mình đôi tư thế, lần này không ngồi xếp bằng ở trên giường nữa, mà là ngồi vào mép giường, hai chân chạm sàn nhà, bàn tay duỗi một cái liền đem cô gái mềm nhũn cả người bẻ lên thả vào trên chân mình, một tay vịn eo nhỏ của cô, một cái tay khác tách ra cánh hoa nhỏ bởi vì vừa rồi hắn thối lui mà khép lại, eo dùng sức bải động, ở khe hở mìn màng cọ xát hai cái, cho đến khi đỉnh quy đầu dính đầy ái dịch sền sệt trong suốt, mới "phốc" một tiếng chen vào. Tang Văn Cách bị hắn cầm như vậy, buồn ngủ cũng tan đi bảy tám phần rồi, tư thế lần này không thể so với vừa rồi, vốn lúc Hùng Thần Giai ngồi xếp bằng cô còn có thể mềm mại nằm dựa vào người hắn, hiện tại ngồi ở trên đùi hắn, mà hai chân lại không thể chạm giường, hơn nữa không biết là hắn cố ý hay vô tình, lúc tay Hùng Thần Giai tiến vào phía sau liền buông lỏng cô ra, thay đổi bò sang ngực của cô vuốt ve hai bầu vú mềm. Nói cách khác nếu như Tang Văn Cách không muốn té xuống, nhất định phải chủ động để hai chân chạm đất, đôi tay còn phải chế trụ cô của hắn nữa.

"Ừ..." Hai chân mềm nhũn vô lực giẫm lên trên mặt thảm mềm mại, Tang Văn Cách cảm giác mình giống như bị mất đi trọng tâm, một lát liền lệch sang trái, một lát lại lệch sang bên phải, nếu như không phải Hùng Thần Giai tay mát lạnh lạnh mỗi lần đều nâng đầu gối lên chống đỡ eo nhỏ của cô, nói không chừng cô đã sớm gục té rồi.

"Chớ lộn xộn, mẹ kiếp." Mày rậm nhíu lên, mỗi lần cô dùng đưa roi xuống, bầu ngực trắng nõn mềm mại liền trượt khỏi tay hắn, tiểu huyết mềm của cô mút lấy dục vọng cũng sẽ bởi vì bị lệch sang bên mà làm hắn có những khoái cảm không đồng nhất. Hùng Thần Giai vừa định đem Tang Văn Cách ôm lấy, nhưng chỉ nghe được cô yêu kiều một tiếng, sau đó cả người liền ngã sang trái, hắn vội vã đưa tay đi đỡ, lại nghe thấy giai nhân chợt hét lên một tiếng, sau đó liền có một dòng chất lỏng mát mẻ tưới lên quy đầu hắn, làm cho hắn giật thót mình, nhất thời cảm thấy vô cùng sáng khoái, bàn tay giữ lấy cô cũng không động đậy, ngược lại theo cái hướng kia hắn lại định xuống hai cái, quả nhiên làm Tang Văn Cách kêu lên càng lớn tiếng hơn. "Ồ chỗ này sao?" Nói xong hắn lại dùng sức cầm xuống.

Thật kỳ quái... Tại sao mỗi lần bị đụng vào nơi đó thân thể cô lại càng chua xót bần rần hơn vậy chứ?! Tang Văn Cách không hiểu, nhưng phản ứng thân thể không lừa được người, cô chỉ có thể vô dụng kéo lấy cánh tay trần trụi của Hùng Thần Giai, ngũ quan xinh đẹp cũng rồi rầm thành một đoàn. "Ach... Đừng, đừng..."

Nhót yêu (7) (H)

"Đừng cái gì?" Hùng Thần Giai ôm cô vừa hôn vừa sờ, theo giác quan thứ sáu của mình hắn đè ép lên chỗ ấy thêm vài cái làm Tang Văn Cách thét chói tai tiết thân, vừa đè ép hắn còn vừa nói, "Không cho anh động, vậy thì anh chạm vào chỗ này? A —— em thật nhạy cảm, lại tiết rồi." Hắn phải nhớ cái chỗ này mới được, về sau mới có thể làm cho cô khoái hoạt hơn.

Khoái cảm ngập đầu khiến Tang Văn Cách không cách nào suy nghĩ được gì nữa, cô nắm cánh tay Hùng Thần Giai, vừa khóc vừa la, người đang theo đuôi nhục dục là dễ dàng mất không chế nhất: "Không cần không muốn không cần —— a a ~~~" hai chân cô giẫm ở trên sàn nhà co lại, gân xanh trên đôi chân trắng mịn cũng nổi lên, ngay cả mạch máu cũng có thể thấy rõ ràng.

"Thật sự sáng khoái..." Hùng Thần Giai cảm thán một tiếng, rồi lại cầm mấy cái, "Làm có phải sướng lắm không? Em xem mấy lần trước cũng khóc, bây giờ mặc dù cũng khóc, nhưng so với mấy lần trước thoải mái hơn nhiều phải không? Anh đã nói chuyện này vô cùng thoải mái mà." Một cái tay đỡ eo Tang Văn Cách, Hùng Thần Giai dùng một cái tay khác mò xuống dưới sờ phần bụng ướt nhẹp của Tang Văn Cách, rồi nâng lên một nhúm lông bên dính vào nhau của cô, vuốt hai cái, lại buông xuống, trên lòng bàn tay hắn liền dính đầy chất dịch.

Sau đó, ngay trước mặt Tang Văn Cách, hắn cực kỳ sắc tình vươn đầu lưỡi ra liếm, đem chất lỏng cuốn hết vào trong miệng mình.

Tang Văn Cách bị hấn làm cho ghê tởm không nhìn được, cô rút cuộc vẫn không thể giải thích vì sao hấn lại có thể nuốt lấy thứ ấy.

Thấy cô nhắm mắt lại không nhìn, Hùng Thần Giai câu miệng cười, khoe ra một hàm răng sáng choang, hưng phấn đến mức lại muốn xông tới, có thể tìm thấy điểm G nhạy cảm của Tang Văn Cách, hấn vui vẻ đến muốn nhảy cẫng lên.

Tang Văn Cách đã đạp hai chân, nhưng bởi vì Hùng Thần Giai so cô cao hơn nhiều, nên hai chân cô cũng không phải hoàn toàn dẫm trên đất, mà là nhón chân lên trên đất, gót chân nhếch lên, chỉ dùng năm ngón chân chống xuống đất, vì vậy cô ngồi cũng không phải rất ổn định, nhất là lúc Hùng Thần Giai bắt đầu ôm cô khuấy động lên xuống, khiến cô càng thêm điên cuồng thiếu chút nữa nước mắt cũng chảy xuống. "Ách ách... Đừng tiến vào, Đừng tiến vào..." Hấn muốn làm cái gì vậy?!

"Không có chuyện gì, cho anh đi vào một lát, một lát thôi." Hùng Thần Giai vô cùng không có thành ý dụ dỗ cô, ý đồ muốn đem Tang Văn Cách hạ thấp xuống, phần hông hấn lại không ngừng dội ngược lên trên, trước giờ hấn vẫn rất muốn vào trong tử cung của cô, nhưng chỉ ngại vì cô luôn không có bao nhiêu phản ứng thôi, nếu hấn mạnh mẽ cắm đi vào nhất định sẽ rất đau, hiện tại đã không giống trước, vì hấn đã tìm được điểm G khiến cô có thể chảy nhiều nước như một dòng thác nhỏ, thừa dịp lúc cô tiết thân hấn nhất định có thể chen vào!

"Đừng lộn xộn, để cho anh sờ sờ, không phải em nói là mệt mỏi sao? Chúng ta sớm làm xong rồi đi ngủ sớm có chịu không? Anh ngày mai cũng phải đi làm!" Hấn muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, chỉ có như vậy hấn mới có thể đem tiền công chúa của hấn nuông chiều, không cho ai cướp lấy cô khỏi hấn.

Tang Văn Cách dùng hết toàn lực phản kháng —— nếu như một chút xíu hơi sức như mèo cào của cô cũng tính như phản kháng thì đúng vậy cô có phản kháng hấn, Hùng Thần Giai thể như chẻ tre đâm vào thân thể của cô, trước khi tiến vào thỉnh thoảng hấn còn mè nheo đè ép nơi thịt non nhạy cảm kia, tất cả giống như hấn suy tính, vô cùng thuận lợi, Tang Văn Cách không chịu nổi kích thích như vậy, lại một lần nữa tiết thân, thừa cơ hội này, Hùng Thần Giai dùng sức đâm vào một cái, liền đem quy đầu đưa vào trong miệng tử cung nhỏ, không chỉ có như thế, vì hấn còn chưa hài lòng nên vẫn còn tiếp tục chen vào bên trong, Tang Văn Cách thậm chí cảm thấy hấn đã thọt tới vách tường trong tử cung của mình rồi, bụng bị cắm làm cô thấy đau.

Tay nhỏ bé sờ lên phần bụng bằng phẳng, cảm thấy dưới lòng bàn tay như có nhịp đập, trong tử cung đau rát, mị nhục nơi đó quá mức mềm mại, cần bàn không chịu nổi quy đầu khổng lồ quy đầu đâm vào cùng xâm lấn, chỉ mới ma sát cô cũng cảm thấy khó chịu rồi, huống chi là đi vào? Đáng tiếc Hùng Thần Giai bắt kể những thứ này, hấn chỉ nghĩ muốn phát tiết, chỉ muốn đem cô gái phía dưới làm đến kêu cha gọi mẹ, bây giờ cái gì hấn cũng không nhớ, không nhớ rõ hấn là ai, cũng không nhớ mình là người nào, lại càng không nhớ quan hệ giữa hai người bọn họ là tội phạm cưỡng gian cùng người bị hại. Dĩ nhiên, nếu như có thể kết hợp quên luôn chuyện cô hận hấn, ghét hấn thì càng tốt.

Nếu không chiếm được lòng cô, vậy hấn nhất định phải đem nàng người của cô trói ở bên người mình, bất kể người cô yêu là ai, bất kể cô có nguyện ý hay không, chỉ cần không mất đi Tang Văn Cách, bắt hấn làm cái gì cũng được.

"Đau... Đau... Tôi đau quá..." Tang Văn Cách khóc không thuận theo, vẻ mặt cô như mất ý thức, thân thể trần trụi mềm mại ngồi ở trên đùi Hùng Thần Giai, xung quanh không có chỗ dựa vào làm thân thể lơ lửng khiến cô vô cùng lo lắng, cũng vì vậy mà hai tay của cô vẫn nắm lấy cánh tay Hùng Thần Giai —— vào lúc này, hấn là điểm tựa duy nhất của cô. "Đừng vào sâu như vậy, anh ra ngoài, ra ngoài... Ô ô ô... Thật là đau..." Đây rốt cuộc là cảm giác gì vậy chứ, tại sao khiến người ta sợ hãi đến vậy?

Hùng Thần Giai ôm cô, hấn không để cho hai chân cô chống đỡ trong hư không nữa, mà là đưa ra một cái tay đem hai chân Tang Văn Cách đẩy đến hai bên người mình, giai nhân lập tức thức thời cuốn lấy hông của hấn, cái mông nhỏ một đứng thẳng, giống như là ghé vào với hấn.

Hấn cao hứng không biết nên nói gì, chỉ có thể dùng sức chen vào trong, bên trong đầy đủ nước bởi vì mỗi một lần dút vào bị mang đi ra, lộ rõ mị nhục đỏ tươi, "Phách phách phách" âm thanh giao hợp không dứt bên tai. Tang Văn Cách đem khuôn mặt nhỏ nhắn phủ lên trên bả vai hấn, hai bầu ngực trắng nõn vú không ngừng ma sát lồng ngực tinh trắng trần đầy mồ hôi của hấn, bầu vú mềm mại cùng cơ ngực bên chắc ma sát lẫn nhau, sáng khoái đến mức khiến cho hai người không tự chủ được mà lộ ra ánh mắt say mê.

Quá đã, thật sự là quá đã, sướng đến hấn không nhìn được mà muốn bắn ra!

Hùng Thần Giai khàn đục thở hổn hển, một cái tay nắm lấy lưng Tang Văn Cách, một cái tay là sờ lên cái mông nhỏ no tròn đang vênh lên của cô, đem hai bên cánh mông non mềm mại ra, ngón tay tham tiến vào vuốt ve cúc hoa tinh xảo khéo léo đáng yêu, Tang Văn Cách giật thót mình, theo bản năng muốn tránh, nhưng thân thể bị hấn xâm chiếm, nơi đó cũng đi không được, cô chỉ có thể mảnh mai kêu lên, mặc cho hấn vuốt ve. "Công chúa, huyết của em thật tuyệt!@#%\$#@, vừa non vừa chặt, giống như sẽ cắn người vậy, còn không cho anh xuất ra... Bên trong lại non như vậy, a a, cái miệng nhỏ nhắn này còn có thể hút đầu cậu nhỏ của anh... Khoái chết, sướng chết được!!" từ trước đến nay hấn chưa bao giờ có được loại khoái cảm mãnh liệt này, thoải mái đến hấn cơ hồ muốn nộp khí giới đầu hàng!

Tang Văn Cách bị hấn đụng thiếu chút nữa ngồi không vững lệch sang bên, nếu như không phải Hùng Thần Giai tay mát lạnh lại bắt được cô..., nói không chừng cô đã ngã xuống đồng thời còn bẽ gãy luôn mệnh căn của hấn rồi.

Ôm vai Hùng Thần Giai, cảnh tượng mới vừa thiếu chút nữa té xuống làm Tang Văn Cách sợ tới mức cũng không dám lộn xộn nữa, cô cắn miệng ôm hấn, Hùng Thần Giai liền sáp đến hôn miệng cô, cô không cho, hấn đương nhiên không vui, liền dùng sức đinh hạ xuống, Tang Văn Cách không tự chủ được kêu một tiếng, vì vậy bạn gái nào đó cũng liền thuận thế đi vào, Hoành Tảo Thiên Quân không tốn sức chút nào. "Chắc chắn" miệng lưỡi quấn quýt cùng tiếng nước phía dưới xen lẫn cùng nhau, sắc tình làm người ta đỏ mặt.

Cũng chính trong nháy mắt, có lẽ là bởi vì tinh thần khẩn trương cao độ, trong tư thế ôm cô như vậy, hấn cứ như vậy mà bắn ra, Tang Văn Cách nhắm chặt hai mắt, run thân thể, lặng lẽ tiếp nhận.

Nhốt yêu (8)

Từ ngày đó trở đi, Tang Văn Cách cũng không nhớ rõ mình đã bị nhốt trong phòng này bao nhiêu lâu nữa. Vì Hùng Thần Giai đem tắt cả cửa sổ đóng đinh chặt lại rồi, chẳng những thế hắn còn treo thêm một tầng màn che thật dày, làm cô không cách nào nhìn xuyên qua cửa sổ mà quan sát bên ngoài đến tột cùng là mặt trời hay là trăng sáng nữa, mà đồng hồ trong phòng cũng bị hắn mang đi, hắn cố ý muốn cô trở nên hỗn hỗn độn độn, không nhận rõ ngày tháng nữa.

Cuộc sống như thế không biết đã trải qua bao lâu, lâu đến mức Tang Văn Cách có cảm giác mình muốn điên thật rồi, cô không biết mình đang đang ngồi hay đang đi, đây là căn hộ trong tòa nhà cô sống hay là đâu nữa.

Giờ làm việc của Hùng Thần Giai cũng bắt đầu thay đổi vô cùng không ổn định, trên căn bản chỉ cần không có việc hắn cũng sẽ không đi ra cửa, cảnh này khiến kế hoạch chạy trốn của Tang Văn Cách hoàn toàn bị chặn lại. Không chỉ có như thế, thậm chí hắn còn không cho đồng nghiệp trong công ty tới nhà tổ chức liên hoan gì nữa, Tang Văn Cách ngay cả cơ hội tìm người cứu cũng không có, chớ nói chi là trốn. Cho đến tận giờ phút này quãng đường đi xa nhất của cô cũng chỉ đến bên cửa phòng là cùng, mà cho dù vươn tay cô cũng với không tới tay cầm của cánh cửa.

Trong gian phòng ngủ này không có gì cả, ngoại trừ một chiếc TV.

Tang Văn Cách ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn TV không biết đã lướt qua bao nhiêu hình ảnh rồi, cô khoanh đôi tay ôm đầu gối, ánh mắt vô hồn, trên chân vẫn còn bị sợi xích bạc quấn lấy.

Cô cứ ngồi ngơ ngác như vậy, cho đến khi có tiếng mở cửa truyền tới, tiếng bước chân cũng càng ngày càng rõ ràng hơn, Tang Văn Cách lúc này mới mở to mắt nhìn về phía cửa phòng ngủ.

Hùng Thần Giai đẩy cửa đi vào, vẻ mặt ôn hòa giống như một người chồng mới vừa tan việc trở về nhà vậy, hắn cười chào hỏi Tang Văn Cách: "Đói bụng chưa? Hôm nay anh có mua sò em thích ăn nhất này, bữa tối anh sẽ nấu canh sò cho em uống có chịu không?" Hắn không quan tâm Tang Văn Cách có trả lời hay không, hắn chỉ tự nhiên nói ra thôi, sau đó hắn đi tới tủ treo quần áo bắt đầu thay đồ —— vì Tang Văn Cách thích sạch sẽ, thế nên hắn cũng liền dưỡng thành thói quen về đến nhà chuyện đầu tiên phải làm là thay quần áo dơ ra.

Thay xong quần áo Hùng Thần Giai liền đi tới bên giường sờ sờ mặt Tang Văn Cách rồi, lại hôn hôn cô, ngẩng lên thấy cô vẫn ngồi ngơ ngác như cũ, trong lòng hắn đau nhói, nhưng ngay sau đó liền bỏ qua. "Công chúa, có phải em rất đói bụng không? Bây giờ anh sẽ đi nấu ngay đây, làm xong anh sẽ quay lại ôm em đi tắm có chịu không? Hay là em muốn đi WC trước?"

Đúng vậy, đây chính là chuyện làm người ta xấu hổ nhất, ngay cả đi WC cũng là Hùng Thần Giai tự mình ôm cô đi, cả quá trình hắn đều kiên trì đứng ở một bên không chịu rời đi, sau phần uất xấu hổ lúc đầu đi qua, cảm xúc của Tang Văn Cách cũng liền chết lặng dần dần, chỉ có ý muốn chạy khỏi đây là càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Thấy cô lắc đầu, Hùng Thần Giai liền hôn cô một cái, rồi xoay người đi ra phòng ngủ.

Tang Văn Cách thì vẫn ngồi yên trên giường như cũ, không nói lời nào cũng không động đậy, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn thẳng ra cửa, nhìn đầu bóng lưng gấu kia từ từ biến mất ở khúc quanh.

Khi cô đem tầm mắt chuyển trở lại cũng là lúc cô đột nhiên ngẩng ngẩn cả người.

Mới vừa rồi lúc hắn thay quần áo hình như trong túi quần hắn có điện thoại di động, hơn nữa còn là hai chiếc, trong đó một chiếc chính là của cô!

Chỉ cần lấy được nó là có thể tìm người tới cứu mình rồi, chỉ cần lấy được nó...

Mất to vốn đang vô hồn chợt lóe sáng long lanh, Tang Văn Cách nhảy xuống giường đi về phía tủ quần, xích bạc kéo lê trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Đáng tiếc chuyện cũng không như cô hy vọng, có lẽ là nghe được tiếng động lạ, mà cũng có lẽ là hắn nhớ ra đã để quên cái gì đó, tóm lại lúc cô gần như sắp lấy được chiếc điện thoại, Hùng Thần Giai lại đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng. Tang Văn Cách sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, miệng run lên, không nói gì, chỉ biết ngây ngốc nhìn Hùng Thần Giai tiến đến gần, rồi hắn cầm tay nhỏ bé của cô lên, sau đó đem điện thoại di động nhét lại trong túi quần, tâm Tang Văn Cách chợt lạnh, cô hiểu mình không còn hy vọng gì nữa rồi.

"... Em muốn làm cái gì hả?" Hắn hỏi.

Tang Văn Cách không dám trả lời, chỉ từ từ lui về phía sau.

Hùng Thần Giai đầu tiên là nhìn cô một lúc lâu, sau đó gầm nhẹ hỏi: "Em muốn làm cái gì, trả lời anh!!"

Tang Văn Cách bị bộ dạng tàn ác của hắn làm cho sợ tới mức ngay cả hít thở cũng quên mất, cô dùng sức cắn môi, răng trắng như tuyết thật sâu hằn vào cánh môi, giống như muốn đem nó cắn cho ứa máu mới chịu vậy.

"Muốn chạy trốn phải không? Phải không?" Hùng Thần Giai bắt lấy cổ tay của cô mà gầm thét, "Phải hay không?!"

Cô còn không nghe lời, còn không nghe lời!! Hắn coi như ngay cả trái tim cũng moi ra cho cô hắn đã làm đến vậy mà với cô cũng là vô ích, cô vẫn không nghe lời, cô vẫn muốn chạy trốn, vẫn muốn rời khỏi hắn!!

Tang Văn Cách nhìn đầy mắt hấn toát ra vẻ căm giận ngút trời, không biết vì sao sao nước mắt cô liên rớt xuống, nhưng cô như vậy lại càng thêm chọc giận Hùng Thần Giai: "Em khóc hả? Em khóc cái gì? Nói cho anh biết em khóc cái gì!" Khóc vì cô vẫn là công chúa bị giam cầm, hay khóc vì hấn đã cắt đứt cơ hội cầu cứu của cô?!

Tang Văn Cách không ngừng lắc đầu, vô dụng giùng giàng muốn rút cổ tay của mình về, nhưng Hùng Thần Giai hơi sức thật lớn, cô cảm thấy tay của mình sắp bị bóp nát đến nơi rồi. "... Buông ra..." Thật là đau...

Hùng Thần Giai không nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của cô, hấn chỉ biết trong lòng đã đau đến muốn nổ tung rồi. "Tại sao? Tại sao? Tại sao phải đi? Anh đối với em không tốt sao?!" Người khác yêu cô hơn sao, cưng chiều cô hơn sao, tại sao cô cứ muốn chạy trốn, cứ muốn rời khỏi hấn chứ?!

Ai có thể nói cho hấn biết tại sao không?!

Nội tâm hấn đã bị lửa giận thiêu đốt tới cực điểm, Hùng Thần Giai chợt buông tay Tang Văn Cách ra, ngược lại hấn ôm chặt eo cô, sau đó ném tới trên giường, cả người cô bị một con gấu đang nổi điên đè lên, hung ác gặm cổ của cô, hấn dùng sức lớn đến mức có thể gặm ra máu.

Tang Văn Cách đau đến không chịu nổi, nhưng lại bị bộ dáng khác hấn thường ngày của hấn hù dọa, trong khoảng thời gian ngắn thế cô cũng quên mất phải phản ứng. Bị ép tới không thể hô hấp, đôi tay chỉ có thể chống lấy ngực Hùng Thần Giai —— mặc dù không đủ lực để đẩy hấn ra. "Không cần... Buông tôi ra... Buông ra, buông ra ——" cô khóc xoay mặt, cảm thấy ngực bị ép tới không thở nổi.

"Em phải đi nơi nào? vì cái gì phải bỏ đi?!" Hùng Thần Giai vừa lầm bầm hỏi, vừa cắn cổ của cô, hàm răng sắc bén hàm rất mau để lại dấu vết trên da thịt trắng nõn, "Em nói cho anh biết tại sao?!" Nếu như không phải hấn quay trở lại, lúc này chắc cô đã gọi xong điện thoại cầu cứu rồi chuẩn bị rời khỏi hấn?!

"Thật là đau ——" Tang Văn Cách đưa tay đẩy mặt hấn ra, không để cho hấn ở trên người mình loạn gặm loạn cắn nữa. "Anh dừng lại, dừng lại mau ——"

Hùng Thần Giai chỉ là nhìn cô, nhưng hấn cũng không để ý tới lời cầu khẩn cùng nước mắt của cô, hấn nhìn cô một lát, lại đưa bàn tay đến trước ngực cô, đem áo ngủ thật mỏng xé ra. Bị hấn giam lại trong mấy ngày nay, Tang Văn Cách chỉ mặc cái áo ngủ hấn mới mua, để cho tiện, thậm chí ngay cả áo lót Hùng Thần Giai cũng không cho cô mặc. Cho nên xé nó ra, toàn thân Tang Văn Cách liền cũng lộ cả ra ngoài. Cô dầu môi không biết nên làm sao, trong tiềm thức lại biết mình tránh không khỏi lửa giận của Hùng Thần Giai rồi.

Hai bầu ngực đầy đặn bởi vì động tác thô bạo của hấn mà không ngừng đung đưa, Hùng Thần Giai nhìn chăm chú rồi trong chốc lát liền đưa tay nắm, sau đó hút lấy, hấn dùng sức lớn đến mức như muốn hút ra máu của cô vậy.

Tang Văn Cách càng không ngừng đá động chân, sợi xích bạc kia cũng bởi vì động tác kịch liệt của cô mà không ngừng phát ra tiếng vang giòn tan.

Nhót yêu (9) (H)

"Người tránh cái gì? Em là người phụ nữ của anh, con mẹ nó chứ đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa chuyện, em cho anh làm càn đúng lẽ trời, vậy em tránh cái gì hả? Em tránh anh liền không làm em nữa hả?!" Nhìn Tang Văn Cách vô vị gãy giữa, Hùng Thần Giai chỉ cảm thấy buồn cười, hấn nhả đầu vú mềm mại trong miệng ra, rồi dùng đôi tay gấu ra sức vuốt ve xoa nắn đôi phong nhũ đầy đặn, hấn đem chúng nắn ra các loại hình dáng kì quái. "Em còn tránh, chạy nữa, anh sẽ bắt em dứt vào đến khi nào không chạy được nữa mới thôi! Không phải em rất muốn chạy sao? Em chạy đi, không phải em còn muốn gọi điện thoại sao? Con mẹ nó em cầu xin anh đi em cầu xin anh anh sẽ cho em gọi, em muốn gọi cho ai cũng được, chỉ cần em cầu xin anh chơi em đừng dừng lại!"

Hấn giận điên lên.

Đối với Hùng Thần Giai mà nói, Tang Văn Cách có tâm tư muốn trốn đi so việc cô đã rời đi càng làm cho hấn phát điên hơn. Cặp mắt hấn như phóng hỏa nắm hai bên phong nhũ đè ép, cắn răng nghiền lợi nói: "Cầu xin anh, anh bảo em cầu xin anh em có nghe hay không?!" Con mẹ nó cầu xin anh chơi em, mẹ nó cầu xin anh chơi chết em!"

Tang Văn Cách cắn chặt miệng, chảy nước mắt xoay mặt sang một bên không chịu nhìn hấn, nhưng như vậy chỉ càng chọc giận Hùng Thần Giai thêm. "Sao em không nói gì hả?! Không phải em muốn đi sao? Anh cho em cơ hội tại sao em không đi?!" Nói, con mẹ nó nói muốn anh chơi em mau!..." Rống xong, hấn liền chợt cúi đầu cắn một bên đầu vú mịn màng, đem nó lôi kéo ra, rồi nhả cho nó co trở lại, hấn làm như thế nhiều lần, cho đến khi hai đầu vú sưng đỏ đến không ra dáng vẻ lúc đầu nữa, nó giống như là một giầy kẻ tiếp sẽ lập tức nứt ra vậy, đỏ tươi ướt át. "Tại sao em không nói lời nào? Tại sao? Anh đối với em không tốt sao? Anh không đủ yêu em sao? Vì cái gì mà em cứ muốn đi khỏi anh? Tại sao mỗi một giây em đều muốn rời khỏi anh?!" Hấn không hiểu, thật không hiểu. Đây rốt cuộc là tại sao?! Hấn yêu cô yêu đến mạng hấn cũng có thể không cần, vậy mà tại sao cô lại không muốn ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hấn chứ? Tại sao?!

Hùng Thần Giai cũng không cần Tang Văn Cách trả lời, hấn chỉ là lầm bầm lầu bầu tựa như hỏi, sau đó lại điên cuồng vui mặt vào giữa khe ngực đầy đặn mà chuyển động, miệng hấn ma sát qua bầu vú trắng nõn mềm mại, rồi hấn liền há mồm ra cắn, lần này là cắn thật, rất nhanh trên ngực Tang Văn Cách liền hiện đầy vết cắn hồng hồng, có nhiều chỗ thậm chí còn ứa máu nữa.

"Đau..." Tang Văn Cách đưa tay chống đỡ cánh tay Hùng Thần Giai, vô lực đẩy hấn, "Buông tôi ra, đau quá..." Hấn bị điên rồi, điên thật rồi!

"Em còn biết đau sao? Anh cho lòng của em được làm bằng đá chứ, căn bản không có cảm giác!" Hùng Thần Giai gặm thét, nhấn tâm tiếp tục gặm cắn, "Cái vú cho anh cắn cũng biết đau, vậy phía dưới thì sao đây? Phía dưới nếu cũng cho anh cắn nát thì sao nhỉ?! Có phải nếu bị anh cắn nát cả đời em sẽ không thể lấy chồng hay không?!" Nói xong thế nhưng hấn thật sự đi xuống, há mồm ra cắn một mảnh bôi thịt mỏng non mềm, rồi đặt ở trong miệng

dùng sức bủ.

Tang Văn Cách rút cuộc biết sợ, cô vốn nghĩ lần đầu tiên bị hấn cường bạo đó đã là khổ sở cực hạn nhất rồi, cô cũng cho là đêm mình chạy trốn chưa thành đó sự tức giận ấy của hấn cũng đã lên đến đỉnh điểm rồi, nhưng cô sai lầm. Hùng Thần Giai không thể tha thứ cho cô một lần lại một lần muốn chạy trốn, cô sẽ chỉ càng chọc giận hấn điên hơn lần trước, cho đến khi đem cô hại đến vạn kiếp bất phục mới thôi!

Thân thể xinh xắn ở trên giường lớn không ngừng giãy dụa, Tang Văn Cách dùng hết hơi sức muốn né tránh găm cắn của Hùng Thần Giai, nhưng vô luận cô có né tránh thế nào Hùng Thần Giai cũng có thể như hình với bóng kè sát bên cô, hơn nữa cô càng tránh, Hùng Thần Giai càng hấp dùng sức hơn, cuối cùng Tang Văn Cách cảm giác hạ thể mình dường như đã chết lặng, chết lặng đến cơ hồ ngay cả đau đớn cô cũng không cảm thấy nữa.

Bàn tay đẩy ra hai cánh mông mềm mại, Hùng Thần Giai nhả ra cánh hoa trong miệng, rồi đổi sang liếm tới liếm lui trên hoa hạch mất hồn, hấn dùng hơi sức rất ác liệt, nhưng cũng thật may đó chỉ là đầu lưỡi, cho nên Tang Văn Cách cũng không thấy đau giống trước, ngược lại hương vị ái dịch ngọt ngào bị hấn liếm rất nhiều ra ngoài, rất nhanh liền đem môi lưỡi Hùng Thần Giai thấm ướt, hấn nuốt xuống một hớp mật hoa sau đó ngẩng đầu lên hỏi cô: "Em không phải nói không thích anh sao? Không phải nói là bị anh cưỡng gian sao? Vậy tại sao em lại chảy nhiều như vậy chứ? Bị đàn ông vừa đụng liền nước chảy chính là đắm phụ, không phải em là Thiên Kim Đại tiểu thư sao, em xem ——" hấn nâng một tay dính đầy ái dịch, chất lỏng trong suốt theo ngón tay của hấn chảy xuống, Tang Văn Cách xấu hổ không dám nhìn tới, vội quay đầu đi chỗ khác, nhưng Hùng Thần Giai bắt lấy cằm của cô không cho phép cô quay đi. "Nhìn kĩ một chút, anh chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ không cho đàn ông nào vào mà lại ra nước nhiều giống như em vậy, không phải là hận anh sao, không phải chán ghét anh sao? Vậy tại sao anh vừa đụng em liền chảy nước? Nói cho anh biết đi, em nói cho anh biết tại sao đi!"

"Câm mồm!" Tang Văn Cách che lỗ tai không muốn nghe thứ ngôn ngữ dơ bẩn của hấn, cô không phải đắm phụ, không đúng không đúng không đúng không đúng!! Ba nói cô là cô gái ngoan, cô không phải đắm phụ như trong miệng hấn nói, cô không phải!! "Anh im miệng cho tôi!!"

Đối với một cô gái từ nhỏ được sinh trưởng ở gia đình quân nhân được quân giáo rất nghiêm như cô mà nói, đây là một loại vũ nhục trần trụi. Tang Văn Cách khóc đến thanh âm cũng bắt đầu nghẹn ngào, "Nếu như anh nói thêm gì nữa, cả đời tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!"

Hùng Thần Giai ngơ ngác nhìn về mặt tràn đầy hận ý của cô, ngón tay mới vừa cắm vào huyết mềm không khỏi dừng lại. Nhưng câu nói sau đó của Tang Văn Cách để cho hấn vừa bắt đầu sinh lòng áy náy trong nháy mắt lại tan thành mây khói: "Tôi chính là hận anh, chính là chán ghét anh, trừ phi anh có thể giết chết tôi, nếu không coi như anh chặt tứ chi của tôi tôi cũng vẫn muốn chạy trốn!"

"Vậy sao?" Hùng Thần Giai cười, chợt kéo ra khóa quần rồi dùng sức cắm vào, Tang Văn Cách đau đến la ô ô một tiếng, rồi quay đầu cắn ga giường, cũng chặn lại cả gào thét khổ sở của mình. "Vậy anh liền làm đến khi em không hận không ghét nữa thì mới dừng lại!" Tròng mắt đen nhìn chung quanh một lần, đột nhiên đã có chủ ý. "Mỗi ngày đều đút vào như vậy có phải rất không có ý nghĩa không? Hôm nay chúng ta liền đổi phương thức khác, anh cũng sẽ làm thoải mái hơn một chút." Nói xong hấn liền duy trì tư thế cắm vào rồi đem Tang Văn Cách bế lên, từng bước từng bước đi về phía TV.

Mỗi một bước, dương vật thô to đang ở trong thân thể cô đều đi sâu vào thêm một tấc, mà mỗi một lần xâm nhập đội lên chỗ đều không giống nhau, thân thể Tang Văn Cách bần rần không dứt, trong lòng lại bài xích cực kỳ tư thế như vậy, cô uất ức không chịu được, hận thể đâm đầu vào tường chết cho rồi.

Cô bị Hùng Thần Giai đâm đến cao triều liên tiếp, vừa bắt đầu cô bị thô bạo tiến vào rất đau nhưng khoái cảm nhanh chóng đánh úp lại, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hút khí, giống như là con cá lên bờ. Bởi vì khoái cảm mãnh liệt, Tang Văn Cách thậm chí không nhìn thấy Hùng Thần Giai đến tột cùng là đang làm gì, hấn đột nhiên bộc phát ra tiếng rên rỉ khiến cô đột nhiên trợn lớn mắt.

"Em xem cô gái kia kêu lớn bao nhiêu, không giống em luôn che giấu, nước của em so với cô ta còn nhiều hơn, tiếng kêu khẳng định cũng có thể lớn hơn cô ta, kêu mau, kêu lên đi!" Hùng Thần Giai dùng sức cắm vào, liền giữ tư thế ôm cô như vậy đi tới đi lui ở trong phòng. Vì duy trì thăng bằng khiến cho mình không đến nỗi rớt xuống, Tang Văn Cách phải dùng hai chân kẹp chặt hông của hấn, nhưng làm như vậy lại khiến cho vật kia càng thêm xâm nhập sâu trong thân thể của mình hơn thôi, đâm đến cô nước mắt cũng rớt xuống. "Tại sao không kêu? Tại sao em không kêu? Là anh làm em không thoải mái sao? Vậy em muốn bị người đàn ông khác chơi sao? Giống như cái lão già trên TV kia hả?"

Tang Văn Cách chợt mở mắt ra.

Bị ánh mắt phản hận của cô trừng đến sùng sốt, đột nhiên Hùng Thần Giai ý thức được mình đã nói cái gì, nhìn đôi mắt Tang Văn Cách đắm lệt mông lung, hấn lại không nhìn được nội tâm yêu say đắm, cúi đầu hôn môi cô —— nhưng cô không để cho hấn hôn, còn quay sang chỗ khác, Hùng Thần Giai cũng không giận, "Coi như là em muốn anh cũng không cho phép, trên thế giới này chỉ có một mình anh có thể yêu em, những người khác thì không được."

Nhót yêu (10)

Người phụ nữ trên TV ác liệt rên một tiếng, giống như loại chuyện vận động này thật có thể làm cho cô ta khoái cảm ác liệt vậy. Có lẽ thật sự có thể, nhưng ông lão gầy yếu kia thật sự có thể làm cho cô ta lộ ra hưng phấn đến vậy sao?!

Trong lúc vô tình cô nghiêng mắt nhìn thấy ông lão cùng người phụ nữ đang dây dưa với nhau trên màn ảnh, Tang Văn Cách muốn nôn mửa xoay đầu đi, loại phim hạ lưu này đối với cô mà nói quả thực là đồi phong bại tục! Cô quay mặt không muốn nhìn lại, cũng không nguyện ý lại để ý đến Hùng Thần Giai, bất kể trong miệng hấn phun ra bao nhiêu ô ngôn uế ngữ, cô vẫn thủy chung không đáp lại lời nào, mắt to nhắm thật chặt, ngay cả miệng cũng cắn chặt, không chịu kêu thành tiếng —— cô không muốn có cảm giác mình cũng giống như người phụ nữ trên TV kia, rõ ràng là bị cưỡng gian, lại dám dâng ở dưới thân người đàn ông đó phát ra tiếng rên rỉ vô cùng xấu hổ, vô cùng phóng dăng, giống như loại phụ nữ hạ tiện!

"Có được hay không? Về sau em đều chỉ được cho một mình anh đút vào có được hay không?" Hùng Thần Giai vừa làm động tác kéo ra đưa vào vừa

hỏi cô, thanh âm khàn đục trầm thấp, giống như hán đã ần nhẩn tới cực điểm."Công chúa, em hãy cùng anh ở chung một chỗ có được hay không? Vinh Viễn không xa rời nhau, để cho anh vĩnh viễn làm em như vậy..." Tròng mắt đen hung phần nhìn TV một cái, thấy lão già bên trong TV đã đem người phụ nữ đẩy dạn lật qua, khiến cô ta đưa lưng về phía ông ta lấy tư thế như chó mẹ nằm khom người, sau đó ông lão nâng dương vật thật không đúng với số tuổi của ông ta mà dùng sức cắm vào, cái trán không khỏi chảy nhiều mồ hôi hơn, cái tư thế này... Xem ra rất sáng khoái... Tròng mắt đen trở lại khuôn mặt Tang Văn Cách, nếu như cô cũng làm tư thế y như cô ta, khẳng định so với kia người phụ nữ kia còn đẹp mắt hơn gấp trăm lần, huyết của cô màu hồng phấn, eo vừa mịn cái vú lại lớn, đường cong thân thể càng thêm xinh đẹp không chịu được, nếu như công chúa của hán giống như người phụ nữ kia dùng tư thế như chó mẹ nằm mọp xuống... Hùng Thần Giai hưng phấn không kiềm chế được, liền tay chân cũng bắt đầu không nghe lời.

Nghĩ tới đây, hán liền ôm Tang Văn Cách cùng ngã xuống sàn nhà, suy tính đến việc da thịt mịn màng của cô có thể bị tổn thương, hán liền đưa tay đem chân trên giường lôi xuống, sau đó còn kéo theo cả cái gối đầu, Tang Văn Cách không biết hán muốn làm gì, mắt to sợ hãi theo dõi hán, một bộ muốn chạy, nhưng Hùng Thần Giai lại mạnh mẽ kim chặt cơ thể cô xuống, bộ vị tư mật giao hợp của cô căng đầy, tiểu huyết nhỏ hẹp bị cấm đầy, cô muốn rút ra cũng không rút được, nên chỉ có thể vô dụng bị hán đẩy ngã.

Chỉ mới qua mấy giây, Tang Văn Cách liền phát hiện mình bị lật người lại, cô không biết đến tột cùng là Hùng Thần Giai muốn làm cái gì, nhưng từ đầu đến cuối hán cũng chưa từng rời đi thân thể của cô, ngay cả lúc đem cô đẩy về phía trước hán vẫn như cũ cắm vào cô, cảm giác kia vừa căng đầy vừa đau mềm, Tang Văn Cách bắt đầu thấy sợ, cô mơ hồ nhận thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lại không biết hán đến cùng là muốn làm cái gì, cô chỉ có thể giả vờ vô ích, đôi chân trắng mịn đá đạp loạn xạ trên đất, giống như con thỏ nhỏ vậy.

Hùng Thần Giai không vội đi ngăn lại động tác của cô, hán dùng một tay ấn chặt eo Tang Văn Cách, một tay khác thì bắt lấy bụng nhỏ của cô, sau đó nhấc hông cô lên, rồi nhanh chóng đem cái gối đầu nhét vào dưới eo cô —— sau đó hán lập tức nhận thấy dương vật của mình càng thêm xâm nhập vào sâu hơn, quả nhiên cái tư thế này khiến cho hán có thể dễ dàng trực tiếp cắm vào trong tử cung mềm mại của cô hơn. Nhưng Tang Văn Cách không hiểu, cô vẫn còn hốt hoảng quơ múa đôi tay, đầu nhỏ không ngừng hoảng hốt ngó quanh, đột nhiên cô lén nữa không cẩn thận liếc tới cảnh kích tình đại chiến trên màn ảnh, trên màn ảnh người phụ nữ đang bị ông già kia bề thành tư thế khác, cặp mông trắng như tuyết của cô ta vênh lên thật cao, chỗ kín cùng cúc hoa lộ ra trần đầy dâm thủy, cặp vú đầy đặn đang đung đưa theo chuyển động của ông lão kia, "Phách phách phách" tiếng dương vật cắm vào vang lên bên tai không dứt.

Tư thế của người phụ nữ kia... Chính là tư thế hiện tại của cô!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Văn Cách tái đi, cô dùng sức giằng co, tư thế này thật sự quá vũ nhục người! Giống như tư thế của động vật giao phối với nhau vậy... Cô không thể tiếp nhận, tuyệt đối không thể tiếp nhận!

Nhưng tất cả đều cũng không theo ý cô, hơi sức Hùng Thần Giai lớn như vậy, sao hán cần để ý đến một chút chống cự nhỏ này của cô chứ, rất mau, cô liền bị Hùng Thần Giai làm thành tư thế cô không muốn nhất.

Thật là đẹp... Thật là đẹp...

Hùng Thần Giai chảy nước miếng nhìn cảnh đẹp trước mắt quả thật có thể làm cho hán mất máu mà chết mất này. Phấn huyết mê người đang vừa giãn vừa nút lấy dục vọng thô ráp của hán, hai mảnh bối thịt thật mỏng giống như là cái miệng nhỏ đối bụng, vừa phun ra ái dịch dính dính vừa nút lấy tính khí giao hợp của hán chặt hơn, bàn tay run rẩy sờ lên khe mông trắng nõn, Hùng Thần Giai dùng sức xoa nắn lên nếp gấp non mềm, rồi vỗ mấy cái, lưu lại trên cái mông nhỏ mấy dấu tay hồng hồng: "Cái mông thật mềm..." Nói xong lại kéo ra dục vọng ở trong hoa kính của cô, rồi hán cúi đầu hôn lên hai vú mềm mại, Tang Văn Cách chưa từng trải qua tình thế như vậy, lúc trước mặc dù Hùng Thần Giai cũng sẽ cưỡng bách cô, nhưng hán chưa từng đối với cô làm ra chuyện bị ôi tới cực điểm như vậy, cô vừa vội vừa sợ lại vừa - xấu hổ, nhưng căn bản không phản kháng được.

Gặm đủ trên cái mông nhỏ nõn nà rồi, Hùng Thần Giai mới lấy lại lực chú ý quay lại tiểu huyết non mềm, đây chính tiểu huyết hán có chơi bao nhiêu lần cũng không chán, đây chính là tiểu huyết của cô gái hán thích nhất, tiểu huyết chỉ thuộc về hán, chỉ có một người đàn ông là hán có thể có được!@#%\$#@, những người khác thì không thể!

Ngón tay sờ lên miệng huyết hồng hào, nơi đó ái dịch tràn ngập vô cùng sền sệt, hán dùng một ngón tay vỗ mấy cái, lòng ngón tay cơ hồ không thấy rõ được miệng huyết nút lấy, rất mau nó cũng liền lấy dính hương vị ngọt ngào mỹ vị, tiểu huyết đang khe đóng mở giống như cái miệng nhỏ nhắn đang mời gọi hán, muốn hán đưa vào, chen vào cô, đem cô lấp đầy..."Công chúa... Huyết của em thật non... Nước cũng rất nhiều... Con mẹ nó đều bị anh làm nhiều vậy mà vẫn còn nhiều nước..."

Tang Văn Cách nhắm mắt lại, làm bộ như không nghe được lời của hán, nhưng Hùng Thần Giai không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy, rất mau, dương vật của hán lại lớn thêm một vòng, chống đỡ trước miệng huyết lây lội không chịu nổi, khiến quy đầu dính đầy ái dịch của cô, sau đó chọt chen vào, Tang Văn Cách rên lên một tiếng, cảm thấy bụng của mình như sắp bị đâm thủng rồi vậy mà hán vẫn còn đi sâu hơn vào bên trong, giống như không nhét đến rách cô thì không bỏ qua vậy, phần cán nổi lên gân xanh cùng mạch máu ma sát thành trong mịn màng, nhiệt độ nóng rực khiến Tang Văn Cách suýt nữa bất tỉnh đi.

"Cái mông này thật tuyệt... Anh yêu chết rồi... Vừa mềm vừa nhiều nước...." Hùng Thần Giai kích động đến mức nói không mạch lạc, có thể đem cô gái mình yêu thích bày ra tư thế mặc cho mình định đoạt như vậy, là một việc làm người ta cực kỳ kích động đến cỡ nào chứ! Hán áp sát lưng Tang Văn Cách rồi kéo ra dút vào mấy cái, hán còn đưa tay bắt lấy hai bầu vú đang đung đưa không dứt vì động tác kéo ra đưa vào không ngừng của hán, bắt được hán liền xoa nắn, đầu ngón tay vờn về ấn vào đầu vú của cô mà đưa bôn, bầu vú mềm mại bị hán bóp chặt cũng lòi ra giữa kẽ tay hán, giống như là quả bóng nước bị bóp chặt rách ra vậy."A a a... Cái vú cũng rất tuyệt... Vừa lớn vừa mềm.... Nếu có sữa càng tốt... Công chúa, công chúa em sinh cho anh một đứa bé đi, lúc đó anh có thể có sữa uống rồi... Sữa từ cái vú này..." Hán hưng phấn không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào, cái mông gây có sức vận động đánh lên cái mông nhỏ của cô rồi dùng sức dút vào, cho đến khi đâm cô không nhịn được nữa phải kêu lên mới vừa lòng.

Cùng lúc đó, máu đỏ tươi cũng chọt phun trào ra.

Nhót yêu (11)

Chất lỏng ấm nóng trên lưng làm Tang Văn Cách giật mình, cô muốn hét chói tai, nhưng trong miệng chỉ có thể khạc ra những tiếng rên rỉ nhu nhược, cánh tay nhỏ bé trắng như tuyết được đặt nằm ngang trên đất để chống đỡ thân thể, cô tốn hết hơi sức muốn bò dậy, nhưng mỗi lần đều chỉ có thể bị Hùng Thần Giai đè xuống, cô không chịu thua giãy giụa cũng chỉ càng khiến Hùng Thần Giai thưởng thức được một màn mê người làm người ta trào máu hơn thôi.

Tang Văn Cách quay đầu lại, phát hiện thứ nóng nóng rơi trên lưng mình thì ra là máu. Làm cô sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, cho dù Hùng Thần Giai bị chảy máu mũi, nhưng người kia cứ cố tình làm như không có chuyện gì mà vẫn dúi vào chỗ cũ giữa đùi cô như thường, bộ dáng hằn như như rỗng như hồ chuyện chảy máu kia một chút cũng không ảnh hưởng đến hắn.

"A a... Anh lại chảy máu mũi rồi... Đều tại em hết đó công chúa... Đều tại em... Ai kêu cái mông em vênh lên như vậy, huyết non như vậy, cái vú lớn như vậy chứ?" Hùng Thần Giai đem lỗi đẩy lên trên đầu Tang Văn Cách, hắn còn dùng sức hướng tiểu huyết non mềm mà đấm vào —— Tang Văn Cách bị cảm đến nổi ngay cả rên rỉ cũng không phát ra được, cô cảm thấy thân thể mình giống như bị tách làm đôi luôn vậy, nhưng Hùng Thần Giai vẫn không chịu bỏ qua, hắn dùng tay nắm chặt hai bên mông trắng, đem chúng tách ra, khiến hoa huyết đỏ tươi cùng hoa cúc nhỏ không hề được che đậy mà bại lộ ở trước mặt hắn, sau đó hắn lại dụng lực cắm vào, Tang Văn Cách khóc lên, cô mới vừa chống tay lên không tới mười giây đã bị hắn "phách" một tiếng kịch liệt dúi vào làm khuỵu xuống, cái mông nhỏ vì vậy mà càng vênh lên cao hơn, cũng làm cho Hùng Thần Giai càng thêm hưng phấn hơn.

Cô biết khe mông mình bị tách ra, cũng biết ánh mắt Hùng Thần Giai giống như lang sói căng thẳng nhìn chăm chăm vào bộ vị tư mật của mình, loại cảm giác đó thật là xấu hổ tới cực điểm, nhưng càng làm Tang Văn Cách cảm thấy si nhục chính là cô cứ nhiên lại không có cách nào khống chế được thân thể của mình! Cho dù người đàn ông đang rong ruổi trên người cô là một tên tội phạm cường gian, cô vẫn không cách nào khắc chế được phản ứng của thân thể! Sau vài lần dúi vào mạnh mẽ của hắn, thậm chí cô còn có thể cảm thấy chỗ sâu của mình đang chảy ra thật nhiều chất mật, miệng huyết mềm mại cũng bởi vì khát cầu mà co rúc lại, thân thể này đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy chứ? Cô không hiểu, không hiểu!

Hùng Thần Giai cũng không nghĩ nhiều như vậy, đầu óc hắn đơn giản chỉ biết làm chuyện như vậy là vô cùng thoải mái, thoải mái đến độ làm cho hắn tê dại suốt nửa chống đỡ không nổi mà muốn bắn ra.

Đây là công chúa của hắn, công chúa của hắn!

Cô vốn là một thiên kim tiểu thư được yêu chiều, những thứ cô ăn cô mặc đều là những thứ mà cả đời này hắn cũng không thấy được, cô có học vấn, công việc lại rất tốt, gia thế lại càng thêm hiển hách, cô vốn là một nàng công chúa sống trong tháp ngà, được bảo hộ một giọt nước cũng không lọt, nhưng hiện tại thì sao? Cô biến thành một cô gái bình thường, một cô gái cũng sẽ rên rỉ thờ dốc ở dưới thân đàn ông, cô gái của hắn, của hắn!

Hồi tưởng lại lần đầu khi hai người quen biết nhau, Hùng Thần Giai quả thật không thể tin được có một ngày Tang Văn Cách sẽ lấy tư thế như vậy nằm ở trước mặt hắn, tiểu huyết nịn màng chảy ái dịch, hai mảnh bôi thịt sung đỏ bất động co rúc lại, chờ hắn vào trong cô!

Không cần phải làm cái gì nữa, chỉ cần nghỉ như vậy, Hùng Thần Giai cũng liền cứng rắn đến ngay cả mình cũng không chịu nổi. Hắn dùng sức ở cái mông trắng nõn của Tang Văn Cách vỗ mấy cái, nhìn cái mông tròn trịa tràn đầy co dãn rung động, hắn liền không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng, sau đó nhìn chăm chăm thủy huyết đang phun ra nuốt vào dương vật của mình không rời mắt.

Tang Văn Cách nằm trên mặt đất, nửa người trên trần trụi dính vào trên mặt thảm, thật sự cô cũng không cảm thấy lạnh, nhưng cái gối đầu ở bên dưới lại làm cho cô vô luận bị lay động như thế nào cũng vẫn duy trì tư thế vênh cái mông cong cong đàn hồi lên. Cô muốn giãy giụa, nhưng Hùng Thần Giai vẫn vững vàng đấm vào hạ thể của cô, tính khí hai người giống như liên hiệp lại với nhau phân không ra hình dáng gì nhưng vẫn thủy chung kẹp lại thật chặt, thậm chí cô có thể phát hiện được miệng tử cung của mình từng phát từng phát một nút lấy quy đầu không lồ sinh ra kịch liệt khoái cảm"... Ô ô... Ô ô..."Cô khóc đến không ra tiếng, trên mông trắng truyền tới từng hồi đau rát, nơi tư mật phái nữ lại bị một người đàn ông nhìn không sót chút gì, đây là chuyện nhục nhã biết bao nhiêu! Con gái có một chút lòng tự trọng cũng sẽ không dùng cái tư thế này mà nằm ở dưới thân đàn ông nữa là!

"Công chúa em khóc... tại sao em khóc chứ? con mẹ nó anh làm em không thoải mái à?" Hùng Thần Giai không hiểu cô khóc vì chuyện gì."Anh đối với em không tốt sao? tại sao em lại muốn khóc?"

Tay nhỏ bé từ từ nắm thành quyền, Tang Văn Cách không trả lời, chỉ nằm ở đó đau xót khóc, nước mắt rơi xuống thấm đầy rồi hòa tan đi, cô cảm thụ người sau lưng lại dùng sức tàn ác dẹt vào một cái, trong lỗ tai nghe vang dội tiếng "Bành bành" chói tai, trong lòng cô cảm thấy tràn đầy si nhục cùng hận ý, loại cảm giác mình là kẻ yếu bị kẻ mạnh thuần phục dưới thân làm cô thấy phần hận thật sâu sắc. Tại sao? Tại sao lại đối với cô như vậy?

Cô chưa từng làm bất kỳ chuyện phạm pháp nào, từ nhỏ liền nhân phẩm hay học vấn của cô đều thuộc loại ưu tú được mọi người ca ngợi, cô làm việc từ thiện, đối đãi người khác thì dịu dàng, chưa từng làm ra hành vi trái lương tâm nào, vậy mà tại sao? Tại sao cô phải gặp chuyện như vậy chứ?! Tại sao Hùng Thần Giai muốn đem tất cả những điều này đổ lên đầu cô chứ?! Rõ ràng lúc mới bắt đầu cũng là do hắn tự quẩn lấy cô không phải sao? Rõ ràng cô luôn cùng hắn duy trì khoảng cách nhất định không tiếp xúc quá lâu không phải sao? Tại sao hắn trách cô? Cô đã làm sai điều gì?! Là cô làm sai sao?!

Tang Văn Cách không thể lý giải.

Từng câu từng chữ thô tục hắn nói ra làm cho cả người cô thấy mỗi một, chết lặng đến không còn cảm giác, cô cho là mình không nói một lời nào mặc kệ những câu lăng nhục của hắn là có thể không phải bị nhục nhã sâu hơn, nhưng cô sai lầm rồi, Hùng Thần Giai Vĩnh Viễn sẽ không thỏa mãn, Vĩnh Viễn sẽ không! Cô gái trong TV rên rỉ càng lúc càng lớn, lớn như muốn lấn át cả thanh âm tiến vào trong cô của Hùng Thần Giai, một loạt âm thanh dâm dăng khiến Tang Văn Cách quả thật sắp điên đi rồi, cho tới bây giờ cô đều không nghĩ ra mình cũng sẽ có một ngày như vậy, hạ tiện giống như một dâm phụ nằm ở dưới thân đàn ông mặc cho hắn đùa bỡn định đoạt, hoàn toàn không có giãy giụa gì!

"Công chúa... Em đừng khóc mà... Đừng khóc..." Hùng Thần Giai vừa làm bầm vừa tiến vào cô, hai tay buông phần mỏng mềm mại ra, rồi đi đến bộ ngực đầy đặn, nắm lấy hai bên kiềnh như trắng nõn mà vuốt ve, "Anh sẽ rất yêu rất yêu em, đối với em vô cùng tốt... Cho nên em ngoan ngoãn cho anh làm có được hay không? Anh yêu em như vậy... Chúng ta về sau cả đời đều ở đây cùng nhau có được hay không?" Trong lúc nói chuyện, tốc độ hân chạy nước rút cũng không dừng lại chút nào, cái tư thế này quá mức kích thích, cho nên ý muốn bản tính của hắn chỉ nhìn một hồi cũng không khống chế nổi nữa, Hùng Thần Giai chợt áp sát lưng Tang Văn Cách, dùng sức đẩy lên phía trước một chút, đâm mở ra miệng tử cung mịn màng, đem lấy quy đầu của mình chen đi vào, sau đó liền bắt đầu tận tình xuất tinh.

"Không cần ——" Tang Văn Cách thét chói tai, cô muốn đưa tay về phía sau che kín lại cái gì đó, nhưng đều là uổng công vô ích, Hùng Thần Giai thật chặt chống đỡ cái mỏng nhô của cô, dương vật không ngừng hướng bên trong chen vào, hân tàn ác giống như phải đem cả hai hòn bi cũng nhét đi vào luôn vậy, Tang Văn Cách bị căng đến muốn nứt ra, mà quy đầu lại cố tình chọc vào trong tử cung rồi cũng vẫn không ngừng bản tính dịch nóng bỏng, nước mắt trượt xuống, cô bị cảm giác nóng bỏng bắn vào làm cho nằm lả trên mặt đất mà không ngừng co quắp, cảm giác như bị tê liệt toàn bộ, cô thật không biết làm sao nữa, đây không phải là lần đầu tiên Hùng Thần Giai xuất ở trong tử cung của cô, nhưng đây là lần cô cảm thấy tuyệt vọng nhất.

Giống như cô không bao giờ còn là Tang Văn Cách ngày xưa nữa vậy.

Nhót yêu (12)

Đang lúc Tang Văn Cách cho là mình sắp chết rồi, đột nhiên có một hồi chuông vang lên, cô chợt mở mắt thật to —— đó là điện thoại di động của cô!

Mắt to nhìn khắp mọi nơi, hoàn toàn quên mất người đàn ông trên người đang xuất tinh trong cơ thể mình, cô điên cuồng muốn tìm được điện thoại di động của mình, bất kể đâu dây bên kia là người nào, thì người đó đều tia hi vọng cuối cùng của cô! Nhưng Hùng Thần Giai cũng không cho cô cơ hội hô cứu mạng, hân dùng một tay lớn xuống dưới mỏng cô, đem cái mỏng nhỏ hồng hào nâng lên cao hơn, khiến cho mỏng trắng nguyên bản đã ngạo nghễ vươn lên nay lại càng thêm mê người, mà sau một loạt động tác như vậy thế nhưng hân cũng chưa từng dừng việc xuất tinh lại.

... Ở nơi đó!

Tang Văn Cách trở mặt nhìn cái áo sơ mi bị Hùng Thần Giai vứt xuống trên đất không lâu, nó cũng là nơi cô thấy một góc điện thoại di động của mình lộ ra, tay nhỏ bé không tự chủ được dùng sức với tới, nhưng vô luận cô có vờn tay thế nào, chiếc điện thoại màu như bạc vẫn đều cách cô nửa thước, Tang Văn Cách gấp đến độ nước mắt lại rớt xuống, cô vừa phải chịu nhìn lại khoái cảm cùng khuất nhục bị bắn vào trong thân thể, vừa phải dùng sức hướng tới cái áo sơ mi, tất cả tiếng kêu dâm uế cô đều mất điếc tai ngo, trừ việc lấy được cái điện thoại di động ra thì cái gì cô cũng không muốn quản.

Hùng Thần Giai nhìn cô bất chấp tất cả bò lên phía trước, trong lòng hân càng phiền não càng nổi giận hơn, hân hận không thể trực tiếp giết chết cô cho rồi, mà Tang Văn Cách còn không ngừng lắc lắc cái mỏng nhỏ bò lên phía trước, cảnh này khiến dương vật của hân mới vừa mềm nhũn một chút trong nháy mắt lại kịch liệt bành trướng lên, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, Hùng Thần Giai liền dứt khoát cắm vào nơi đây nước mình vừa mới bản tính, Tang Văn Cách nhận thấy được dị vật quen thuộc lại xâm nhập thân thể mình, cô liền biết Hùng Thần Giai lại muốn bắt đầu một vòng hành hạ mới rồi, nên cô liền càng thêm cố gắng hướng tới chiếc điện thoại di động, thân thể mềm mại trắng như tuyết nằm ở trên đất hoạt động, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Đưa tay nắm lấy hộp điều khiển ti vi, Hùng Thần Giai bấm cho TV tạm ngừng, sau đó theo động tác Tang Văn Cách hân cũng bò lên chen vào, mỗi lần cô bò lên phía trước một bước, hân lại dùng nhiều sức hơn một chút cắm đi vào, cho đến khi đem Tang Văn Cách làm cho đôi mắt nhắm lệ sưng mù, chỉ thiếu điều không còn hơi sức giãy giụa nữa mới thôi.

Chỉ là kém chút nữa.

Cô vẫn quật cường bò lên phía trước, một bộ cho dù chạy trốn thất bại cũng muốn tiếp tục trốn, Hùng Thần Giai giận đến không nhìn được, hân không biết nên làm sao với cô bây giờ, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra cái gì, cuối cùng hân cũng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cùng cô tiến lên phía trước.

Nhưng hân dĩ nhiên sẽ không để Tang Văn Cách thỏa mãn mong muốn, rất mau, lúc Tang Văn Cách cho là đã sắp lấy được chiếc điện thoại, Hùng Thần Giai liền cười khê một tiếng —— thanh âm khàn đục không có chút nào vui vẻ. Sau đó cô liền bị ôm eo éch, Hùng Thần Giai liền dùng tư thế này đem lấy cô nhấn đảo, rồi lại lần nữa nâng cái mỏng nhỏ trắng nõn của cô lên, hân tìm đến trên lỗ đít nhỏ của cô.

Tang Văn Cách chấn động toàn thân, cả người giống như bị điện giật đến quên mất phản ứng. Cô mím môi, cho dù không biết Hùng Thần Giai muốn làm cái gì nhưng trong tiềm thức cô đã nhận ra cảm giác lo lắng, nhưng cô giãy giụa ở trong mắt Hùng Thần Giai lại không khác nào kiến càng lay cây. Hân chỉ cần đưa tay bẻ cành một cái, cô cũng chỉ có thể vô dụng nằm vật xuống dưới thân thể mặc hân khinh nhờn.

"Nơi này... Anh là người đàn ông đầu tiên làm em đứng không?" Hân vừa hỏi vừa liên tục ra vào trong cơ thể cô, sau đó hân tư tưởng xấu khoáy đảo bên trong, mỗi một lần cũng đều cọ lên miệng tử cung mềm mại, nhưng hân không đi vào, nên khiến cho Tang Văn Cách có một loại cảm giác ngứa ngáy không gãi đúng chỗ ngứa, sau đó hân lại và chạm từ từ, nhưng hơi sức cũng chậm chậm tăng thêm, ngón tay hân vẫn thủy chung ở cúc hoa mềm mại hoạt động, giống như hân đang có âm mưu gì không muốn người biết vậy.

"... Không cần..." Tang Văn Cách sợ đến lắc đầu liên tục, thân thể mềm mại giãy giụa càng thêm lợi hại. "Không cần... đừng đụng nơi đó..."

"Vậy anh có thể đụng nơi nào hả? Nơi này sao?" Hùng Thần Giai định cô hạ xuống, hai viên cầu cương tráng va chạm vào mỏng Tang Văn Cách vang lên tiếng "Bành bành" thanh thúy. "Còn nơi này thì sao?" Bàn tay thô tháo dùng sức vuốt ve hai bên kiềnh, đem chúng xoa nắn thành các loại hình thù kỳ quái, bầu vú nhũn nhụi trắng như tuyết từ trong lòng bàn tay hân lộ ra, trắng nõn làm người ta không nhìn được mà muốn cắn một cái, xem một chút hương vị có phải thật sự rất ngọt ngào mê người hay không.

Tang Văn Cách không phát ra được thanh âm trả lời nào, thân thể nói cho cô biết đã muốn trầm luân rồi, nhưng lý trí lại ra lệnh cô phải chống đỡ tiếp, mà chuông điện thoại di động vẫn vang lên không biết mệt mỏi, đối với người đã không biết không thấy mặt trời đã lâu như Tang Văn Cách mà nói, có cơ hội được cứu —— là một loại hấp dẫn không lồ biết bao nhiêu.

Tay nhỏ bé nắm thành quyền, cô cố gắng cắn môi, dùng cảm giác đau khiến cho mình thanh tỉnh, "A a... đừng sờ... Không cần không muốn..." Hắn tại sao lại đụng vào trong đó chứ?!

"Nơi này cũng chỉ có anh đi vào thôi, đúng chứ?" Hùng Thần Giai say mê nhìn chằm chằm cánh hoa đỏ tươi, rồi nhìn dọc vòm của mình bị cô từng phát từng phát phun ra nuốt vào khuấy động, nhìn cái miệng nhỏ nhắn khạc ra một chút lại một chút ái dịch, cuối cùng hắn đem tầm mắt chú mục vào hoa cúc nhỏ mềm mại đang co rúc lại. Cô thật là xinh đẹp, ngay cả chỗ này cũng thật đẹp hắn chưa thấy qua ai lại đẹp đến vậy. Các nếp uốn trái rộng mịn màng trong cúc hoa, bộ lông bao bọc lấy bộ phận sinh dục sáng mềm, nhưng hậu huyệt thủy nộn lại không một chút lông mao nào, sạch sẽ xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi. "Đề cho anh làm người đàn ông duy nhất, có được hay không, công chúa?"

Tang Văn Cách không ngừng lắc đầu: "Không, không..."

Hùng Thần Giai tức giận: "Tại sao?" Nói xong, hắn liền dùng một ngón tay dài tách ra hậu huyệt chặt khít đến dọa người rồi cắm vào, Tang Văn Cách đau đến nước mắt lập tức rớt xuống, tay của hắn vừa to vừa thô, cô làm sao mà chịu được?!"Không cần... Thật là đau..." Ai tới cứu cô với, ai tới cứu cô đi?! Cô không muốn ngay cả địa phương kia cũng bị hắn chơi đùa, cô không muốn!

Chuông điện thoại di động vang càng lớn hơn, nhưng Tang Văn Cách đã không còn tâm tư lấy nó, giờ phút này cô chỉ có một nỗi sợ duy nhất chính là Hùng Thần Giai có thật là muốn chơi cả phía sau cô hay không —— điều này làm cho cô cảm thấy vừa sợ hãi vừa ghê tởm.

"Không muốn để phía sau cho anh làm hả?" Hùng Thần Giai áp sát người lên tấm lưng trơn mượt như tơ của cô rồi khàn khàn hỏi.

Tang Văn Cách uất ức gật đầu, không quá quật cường im lặng như trước nữa, vì cô ý thức được phía sau có thể sẽ bị đùa giỡn nên cô sợ tới mức không dám có bất kỳ hành động phản kháng hay gây gổ gì nữa.

Trông mắt đen nhìn sang màn hình điện thoại di động, Hùng Thần Giai rất may mắn có được một cặp mắt thị lực cực tốt, sau đó hôn lên vành tai Tang Văn Cách, cắn lên lỗ tai trơn mềm mà liếm hôn: "Con mẹ nó vậy em còn không mau cầu xin anh đi chứ —— cầu xin anh muốn em, có được hay không? Em cầu xin anh, anh sẽ không chơi phía sau." Hắn nói ra điều kiện trao đổi. So với đoạt lấy phần huyệt phía sau của cô, hắn càng muốn nghe được cô có thể gọi tên của mình cầu xin mình muốn cô hơn —— rất muốn cô nói như vậy, hắn không chút nào cất giữ mong muốn.

nhắm đôi mắt long lanh lại, Tang Văn Cách do dự không biết qua bao lâu rồi mới cắn miệng, nhin lại cảm giác khác thường nơi vành tai bị gặm cắn, gật đầu một cái.

Hùng Thần Giai vui mừng quá đỗi, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được liếc về chiếc điện thoại cách đó không xa, hắn nghĩ một chút, rồi liền ôm lấy Tang Văn Cách xoay người cô lại, còn hắn thì liền nhanh chuyển sang tư thế cắm vào từ phía sau cô, sau đó chậm chậm di động.

Nhót yêu (13)

Tang Văn Cách nằm trên mặt đất, cắn răng chịu đựng sự đụng chạm kịch liệt từ phía sau truyền đến. "Ừ... Ừ..." Mỗi lần tiến vào hắn đều dùng sức đỉnh vào miệng tử cung mịn màng của cô, có một chút đau, nhưng khoái cảm cùng cảm giác ngứa ngáy lại nhiều hơn. "Chậm, chậm một chút... Chậm một chút..." Hắn vào thật là nhanh, cô thật khó chịu...

"Chậm một chút làm sao thoải mái được? Không phải anh đã nói cho em biết rồi sao, làm mạnh một chút mới có thể thoải mái được?" Hùng Thần Giai tách ra khe móng trắng nõn của cô, để cho lưng cô khom xuống thành một đường cong, cũng làm cho hắn có thể tiến công thoải mái hơn một chút, "Cầu xin anh muốn em, mau cầu xin!"

Nước mắt Tang Văn Cách từng giọt một rớt xuống, cô cảm thấy ngón tay phía sau không ngừng vuốt ve hậu huyệt của mình.

Vì hắn đè lưng cô khom xuống quá bất chợt! nên trong lúc không chống đỡ nổi cơ liền khụy té xuống đất, lông mi thật dài dính đầy nước mắt. "Cầu xin... Cầu xin, cầu xin... Muốn... Ô ô..."

"cầu xin cái gì, em cầu xin gì hả?" Hùng Thần Giai cười toét miệng, ở trên tấm lưng Như Ngọc gặm cắn liếm hôn. "Không nói hả?"

"..... Cầu xin..." Tang Văn Cách đóng chặt mắt,

Cầu xin gì?" Hùng Thần Giai cười toét miệng, cô không muốn nhìn, chuyện này làm cô cảm thấy vô cùng xấu hổ cùng bản thủ.

Chuông điện thoại di động rốt cuộc cũng dừng lại.

Hy vọng của Tang Văn Cách cũng mất đi, cô khóc nghẹn ngào, trong thanh âm tràn đầy khổ sở cùng tuyệt vọng, còn có xấu hổ cùng không chịu nổi. "A a... A..." Thân thể bị Hùng Thần Giai tiến vào không ngừng dâng lên khoái cảm, Tang Văn Cách cái gì cũng nghe không được nữa, cô thật khó chịu...

Câu "Cầu xin muốn" vừa thoát ra khỏi miệng,

Cô liền xấu hổ không chịu nổi. "A a... A..." Thân thể bị Hùng Thần Giai không ngừng đâm vào chịu đựng khoái cảm, cô cũng biết mình mất không chỉ là trinh tiết, mà còn là sự kiên trì trên tinh thần nữa. Ở dưới thân một tên tội phạm cường gian cầu xin hắn muốn mình... Cô tình nguyện đi tìm chết, cũng

không muốn lại tiếp nhận hành hạ khổ như vậy. Thật là khổ sở, thật quá khổ sở...

Cô hoàn toàn chìm trong kịch liệt khoái cảm, thậm chí cô đã muốn quên hết tất cả. dĩ nhiên cũng liền bỏ qua cả chuyện màn hình điện thoại di động vẫn đang sáng.

Người ở đầu dây kia đang run rẩy đứng bên cửa sổ,

Hắn cũng không muốn tiếp nhận hành hạ khổ sở như vậy. Thật là khổ sở, hắn cầm điện thoại di động mà bàn tay gân xanh đều nổi cả lên, giống như đang chịu một nỗi khổ sở rất lớn vậy,

Điện thoại bên kia vang lên tiếng rên rĩ cùng âm thanh va chạm thân thể khiến mặt hắn trong nháy mắt lộ ra tái nhợt cực hạn, cả đôi mắt đen ôn hòa kia cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo, lộ ra tức giận ngất trời.

Run rẩy đôi môi, hắn nắm chặt điện thoại di động, tiếng Tang Văn Cách tràn đầy không cam lòng rồi lại bất đắc dĩ kêu lên khiến hắn muốn giết người, mấy giây sau, hắn chợt đưa một tay nắm lấy khung cửa sổ, dùng sức lớn đến mức cả ngón tay cũng hõm vào, đầu ngón tay rỉ ra chút máu.

Hùng Thần Giai hạ hạ nhìn cái điện thoại di động đang sáng, cười lạnh một tiếng,

"Chậm một chút làm sao thoải mái chứ? Không phải đã nói sao, bàn tay hắn cố ý vỗ vào mông mềm mại của Tang Văn Cách, âm thanh khàn khàn lại cuồng vọng: " Cái mông thật là trắng thật mềm... Ừ... Cắm vào thật sự sáng khoái chết rồi..."Bờ mông tuyết trắng lập tức lưu lại dấu tay đỏ tươi, Tang Văn Cách vì vậy lại kêu rên ra tiếng,hắn ra tay không mạnh, nhưng hắn vỗ vào mông cô lại làm cho dương vật vốn cắm ở trong cơ thể cô lại càng thêm xâm nhập, cô không ngừng co quắp, phần huyết chặt khít phần huyết khạc ra một chút ái dịch." A a... Không cần... đừng đi vào... Thật là đau..."

Trình cảnh Khu cảm giác mình muốn điên rồi.

Nhưng hắn không có biện pháp, một chút cũng không có. Chỉ có thể ở trong điện thoại nghe tiểu li tuyệt vọng rên rĩ, thanh âm kia mềm mại đáng yêu động lòng người, tràn đầy hấp dẫn, rồi lại khổ sở cùng giấy giụa như vậy.

Người đàn ông thô tục hạ lưu kia nói lời dâm uế, hắn biết rõ rằng tiếng vang thanh thúy kia là từ đâu mà phát ra. Tiểu li, băng thanh ngọc khiết lại khéo léo dịu dàng của hắn ——

Hắn muốn giết chết tên kia, nhất định phải giết, nhất định phải!!

Điện thoại rất mau liền cúp, từ đầu chí cuối Tang Văn Cách cũng không biết điện thoại di động đã từng được trình cảnh Khu tiếp thông qua. Cô nằm trên mặt đất, giữa hai chân mềm mại bởi vì Hùng Thần Giai không ngừng tứ ngược đã đau đến chết lặng, nhưng hắn lại không chịu dừng lại, hơn nữa còn càng ngày càng dùng sức, cô đau đến không chịu nổi, nước mắt giống như chuỗi trân châu đứt dây rơi xuống, nhưng Hùng Thần Giai lại tuyệt không thương tiếc.

So với hắn bất luận kẻ nào cũng rõ ràng, trừ cường ngạnh chiếm đoạt ra, hắn không còn cách nào chiếm được cô gái này.

Trong lòng cô không có hắn, cô không thích —— hoặc là cũng có chút thích như thích một người bạn, nhưng bây giờ tuyệt đối không còn nữa rồi, trong lòng cô đối với hắn chỉ có hận, so bất luận kẻ nào hắn càng rõ ràng hơn,hắn không còn bất kì cơ hội nào nữa rồi.

Mà muốn lấy được cô, hắn phải vĩnh viễn đoạt lấy cô, cũng chỉ có duy nhất một phương pháp này. Hắn phải nhốt cô lại, nhốt đến khi cô nguyện ý đáp lại hắn, nguyện ý cùng hắn ở chung một chỗ mới thôi.

Mà mới vừa rồi hắn đã làm gì chứ? Hắn đã làm một chuyện vô cùng mạo hiểm, trình cảnh Khu sẽ dùng tất cả thủ đoạn tìm đến đây, nhưng vậy thì sao chứ

Chạy sao? Hay hắn muốn thị uy cùng trình cảnh Khu. Người đàn ông kia ưu tú thì như thế nào, bề ngoài hắn ta đẹp mắt thì thế nào, Tang Văn Cách đã bị hắn chiếm lấy, cô ở dưới thân hắn vừa khóc vừa la, cầu xin hắn muốn cô, điều này trình cảnh Khu cả đời cũng đừng mong có được! Coi như hiện tại muốn đi chết cũng được rồi,

Mà Tang Văn Cách cả đời này cô cũng không thể quên, cô sẽ nhớ cả đời, bất kể cuối cùng sẽ rơi vào kết quả gì đi nữa.

Đôi tay mảnh khảnh nắm thành quyền, Tang Văn Cách không ngừng co quắp thân thể, cô cắn chặt lấy hàm răng, chịu đựng xỏ xuyên sau lưng càng ngày càng cuồng nhiệt, Hùng Thần Giai như là nỗi điên đê lên lưng cô không chịu đi xuống, thân thể mảnh mai chống đỡ không dậy nổi sức nặng như vậy, cả thân thể cũng liền nằm rạp ở trên mặt đất, nhưng Hùng Thần Giai lại dùng một cái tay nâng mông trắng của cô cao lên, để cho hắn có thể dễ dàng đoạt lấy hơn.

"Không cần, không cần... Mau dừng lại ngay... Cầu xin, cầu xin anh dừng lại..." Tang Văn Cách cuồng loạn lắc đầu, tóc dài xốc xếch trượt đến trên vai cô, đầu vai mảnh khảnh không ngừng lay động, cô sắp hỏng mất."Ngừng, nhanh dừng lại đi —— a a..."

Có lẽ phát hiện cô đang sợ hãi,, Hùng Thần Giai ôm lấy cô, để cho cô đổi tư thế, khiến cô không cần tiếp tục quỳ trên đất nữa, mà là giang rộng hai chân ngồi vào bên hông hắn, mà chỗ hai người kết hợp thủy chung không có tách ra, vẫn như cũ thân mật giao hợp ở chung một chỗ, hắn đến gần hôn ánh môi sưng đỏ: "Ngoan, ngoan... Công chúa đừng khóc, đừng khóc...Anh sẽ đối với em rất tốt rất tốt... Đừng khóc, đừng khóc..." Cô vì cái gì mà phải khóc? Trước kia cô cười rất đáng yêu, cô ấy là cô gái dịu dàng và thiện lương, vô luận nhìn thấy ai cũng sẽ lộ ra nụ cười mỹ lệ, nhưng từ khi nhốt cô, cô đã không còn cười nữa.

Đa cô tựa hồ cũng tái nhợt đi rất nhiều, mặc dù vẫn mềm mại trắng mịn, nhưng lại lộ ra một loại cảm giác không khỏe mạnh lại yếu ớt, giống như vừa chạm vào sẽ liền rách vậy.

Tang Văn Cách không để ý tới hần nghĩ gì, cô chỉ nhắm hai mắt lại, mà Hùng Thần Giai cũng không muốn giãy vò cô nữa, từ sau khi hần thấy cô khàn cả giọng roi nước mắt, tâm hần như bị đâm mấy ngàn mấy vạn dao, không biết vì sao hần lại thấy đau như vậy.

Lại chạy nước rút mấy cái, sau đó hần liền ôm cô mà bắn ra ngoài.

Tình dịch nóng bỏng một lần lại một lần nhào vào miệng tử cung mềm mại, Tang Văn Cách nhắm hai mắt nằm ở trong ngực Hùng Thần Giai, cảm giác này cô đã quá quen, quen thuộc đến mức cô đã không còn thất kinh giống như lần đầu tiên nữa.

Cực độ buồn ngủ cùng mệt mỏi làm cho cô không còn cách nào kiên trì nữa, cả khuôn mặt cô đều đầy nước mắt, Tang Văn Cách từ từ ngủ thiếp đi. Mà Hùng Thần Giai đang ôm cô, cả đêm lại không chợp mắt được, hần vẫn nhìn cô, giống như chỉ cần nhắm mắt lại cô sẽ liền tan biến mất vậy, hơn nữa, hần đang tràn đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Phiên ngoại 7

Tới trễ tính sổ sau

Kết hôn được năm năm, Tang Văn Cách lần đầu tiên từ trong mộng thức tỉnh. Cô trần trọc trở mình thế nào cũng ngủ không được, nên liền ngồi dậy, đồng hồ để đầu giường cho cô biết hiện tại đang là hai giờ hai mươi lăm phút sáng.

Nhìn sang cái người tựa con gấu đang ngủ say kế bên một chút, không tự chủ được cô liền lộ ra nụ cười dịu dàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt kia, sờ sờ chiếc cằm cương nghị đã lấm tấm chút râu mới mọc.

Hùng Thần Giai bị cô làm tỉnh giấc, mắt hần chợt mở ra nhìn về phía cô, làm cho cô bị giật mình. "Uống....uó...ng! Làm gì dọa người vậy."

"Nào có." Hùng Thần Giai vô tội nhìn cô, chỉ trợn mắt chút thôi, bộ dữ dội lắm sao chứ.

Nhìn về mặt như đại ca xã hội đen của bạn gấu nào đó lộ ra vẻ mặt uất ức như vậy cô thật muốn cười,

Lại sờ sờ chỗ râu mới nhú dưới cái cằm cương nghị. Tang Văn Cách nhìn cười không được nữa: ", không có gì, anh ngủ tiếp đi." Cô nghiêng người hôn lên trên trán hần một cái, sau đó kéo chăn qua đắp kín người cho hần.

Tay mắt lạnh lẽo một phát bắt được cánh tay cô: "Em muốn đi nơi nào?!" Bây giờ đã khuya rồi còn muốn làm gì vậy?

"Em đi xem bánh bao cùng bài thi có đá chặn hay không, anh ngoan ngoãn ngủ tiếp đi." Tang Văn Cách sờ đầu hần một cái, giống như đang dụ dỗ một đứa bé không nghe lời, cũng giống y như trong ngày thường cô dụ dỗ bánh bao cùng bài thi mỗi khi chúng nghịch ngợm gây sự vậy. "Em rất mau sẽ trở lại."

"Có cái gì hay mà nhìn chúng chứ." Hùng Thần Giai bất mãn thì thầm một tiếng, nhưng cũng ngồi dậy theo, hần đem chăn ném qua một bên, "Anh đi chung với em."

"... Em đi một mình được rồi." Cô vô cùng bất đắc dĩ liếc hần một cái, "Hơn nữa hiện tại em không muốn nhìn thấy anh."

... Hùng Thần Giai như bị trúng tên ngã xuống đất. "Tại sao?!" Anh đã làm sai chuyện gì sao?! Chẳng lẽ tối ngày hôm qua mình len lén ăn hết cái bánh ngọt của thằng nhóc thối bánh bao nhỏ bị cô phát hiện rồi?!

Tang Văn Cách liếc mắt nhìn hần một cái, "Đoán xem."

Mất thấy vợ yêu dấu đã gần đi tới cửa, Hùng Thần Giai vội vàng như một con cá chép vượt long môn phóng từ trên giường xuống, gấp đến độ ngay cả dép cũng không kịp đi vào mà liền vọt tới ôm eo Tang Văn Cách kéo trở lại. "Đoán không được đoán không được, công chúa em trực tiếp nói cho anh biết đi ~~~"

Lông mày nhướng lên, Tang Văn Cách nhìn đôi tay gấu đang nắm chặt bên hông mình một chút, rồi dùng tay gỡ xuống. "Mới vừa rồi em gặp ác mộng."

"Ác mộng gì?" Cùng anh có liên quan sao?!

"... Đoán."

Hùng Thần Giai ngây ngẩn cả người, chỉ qua năm năm dưới sự huấn luyện đối trả phản ứng của hai thằng quỷ nhỏ bánh bao cùng bài thi kia mỗi khi hắn đến gần giờ hắn đã luyện thành thần công kiên nhẫn, lì lợm bách độc bất xâm, huống chi hiện tại lại là vợ yêu của mình nữa, cho nên hắn không chỉ không cảm thấy tức giận, ngược lại còn vô cùng kiên nhẫn hỏi lại."Đoán không ra nha, - công chúa liền nói cho rùi~" hắn còn cố ý học thanh âm bánh bao cùng bài thi lúc làm nũng nữa, vừa ngọt lại vừa nhẹ nhàng —— mặc dù qua miệng hắn nói ra lại làm người ta hết sức sồn gai óc.

Tang Văn Cách không nhịn được"Xì" một tiếng bật cười, gõ đầu hắn một cái: "Ừ, thì do em nhớ tới chuyện mười hai năm trước..."

"Ha a a....ha... hà!" Hắn liền đổi sang bị sợ giật mình."Mười hai năm trước?!"... Vậy không phải lúc hắn tuổi trẻ khinh cuồng bắt cóc cô sao?!

Suy nghĩ một chút xem khi đó hắn đã làm cái gì... Hùng Thần Giai càng nghĩ càng sợ, cảm giác mình đại nạn khó xong rồi.

Cô nói gấp ác mộng, con ác mộng ấy là chuyện đó sao!!

Suy nghĩ kĩ một chút khi đó mình đã làm gì... Hùng Thần Giai càng nghĩ càng sợ, bị dọa cho phát khiếp,

"Em giờ có chút tức giận, cho nên... Tối hôm nay có thể xin ngủ một mình không?" Tang Văn Cách mỉm cười đẩy con gấu đang quấn trên người mình ra, mở cửa phòng ngủ, sau đó đi ra ngoài.

... Cứu mạng a ~~~

Hùng Thần Giai cũng vội vàng đi theo ra ngoài, trong lúc đó bởi vì cuồng quít mà vấp té, mặt to đối diện cửa, thiếu chút nữa găm cái khung cửa luôn rồi, thật may là ngã chạm mặt vào tấm thảm, nếu không khuôn mặt vốn đã có thể hù chết người này, mà còn bị hủy dung nữa... Hắn có thể đi chết luôn rồi. đừng nói đến bánh bao cùng bài thi, ngay cả công chúa có thể sẽ không cần hắn nữa a!

Nhưng khi đuổi theo ra cửa phòng, Tang Văn Cách đã biến mất dạng rồi. Dĩ nhiên hắn biết cô đi nơi nào —— đơn giản chỉ có phòng của tiểu quỷ thôi. Xò đôi dép vào,

Vuốt vuốt mặt một chút không sao tốt rồi, ngay cả công chúa có thể sẽ không quan tâm mặt hắn thế nào nhưng hắn vẫn muốn chắc mặt mình không biến dạng dọa người hơn! Nhưng khi đuổi theo tới cửa phòng, hắn rón rén đi tới, bước thật chậm, mặc dù hắn hay vụng trộm khi dễ hai Tiểu Quỷ, cũng thường nguyên rủa hai đứa không nên ra đòi dễ cùng hắn tranh thủ tình cảm, nhưng trên thực tế hắn vẫn yêu thương hai đứa nhóc vô cùng, cho dù chúng đến bây giờ cũng không chịu đổi giọng gọi hắn là "Ba".

Chậm chậm đẩy cửa phòng ra, trong mắt Hùng Thần Giai liền bốc lửa nhìn chằm chằm hai con thỏ nhỏ chết tiệt đang tiến sát vào ngực Tang Văn Cách kia: "Đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?!" Ngày mai chẳng lẽ không đi học sao?!

"Ngày mai thứ bảy,

Cô không tự chủ lộ ra nụ cười dịu dàng, nhìn nhóc anh."Bánh bao liếc mắt nhìn hắn một cái, đầu nhỏ lại cọ xát vào lồng ngực Tang Văn Cách, lấy một loại ánh mắt vô cùng khinh thường nhìn về phía Hùng Thần Giai, " Không phải đi học mà."

"Vậy cũng không thể lấy lý do đó để trễ như thế này mà không đi ngủ!" Hùng Thần Giai cúi đầu gầm thét, còn nhỏ mà đã tập thức đêm, muốn nhanh già sao?!

Tiểu bài thi dựa vào ngực Tang văn cách, con người đen như mực nhìn Hùng Thần Giai,

"Phụ thân... Mẹ phê chuẩn tụi con có thể chơi đến trời sáng~" tiểu gia khóa đặc ý héch cằm lên, mẹ con ba người rúc vào với nhau cực kỳ giống ba bức tượng trắng men xinh đẹp, Hùng Thần Giai thấy cảnh này có hỏa cũng không phát được, rốt cuộc hắn đành thờ dài, đi tới bên giường đem cả ba bảo bối ôm vào trong ngực."Đang chơi cái gì?"

"Plans vs Zombie." Tiểu gia khóa lập tức lộ ra nụ cười đáng yêu."Phụ thân muốn chơi cùng không?"

Hùng Thần Giai cẩn thận từng li từng tí nhìn Tang Văn Cách một chút, thấy cô đang nhìn mình, trên mặt còn mang nụ cười ranh mãnh, hắn liền không tự chủ được ho khan một tiếng: "Khụ, à cái đó, không, khụ, hai đứa chơi là được rồi, ta và mẹ phải về phòng nghỉ ngơi."

"Nhưng mẹ vừa mới nói muốn cùng hai đứa con chơi chung, sau đó cùng chúng con đi ngủ." Bánh bao đem vạt áo Tang Văn Cách níu chặt, cười y như tiểu thiên sứ, nhưng Hùng Thần Giai thề hắn thấy được trên đầu nó là hai cái sừng nhỏ của tiểu ác ma!

"... Công chúa?!" Cô sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ, sẽ không tàn nhẫn như vậy... Chứ?! Chỉ là một con ác mộng mà thôi... Mặc dù trước kia hắn đã không đúng, nhưng không đến nỗi phải trừng phạt hắn như vậy nha, hắn đã rất biết lỗi rồi mà!

"Ừ... Em mới vừa đồng ý với chúng, anh về phòng ngủ đi." Tang Văn Cách cười cười với hắn.

"Biết rõ không có em anh không ngủ được mà..."

"Vậy thì có vấn đề rồi nha." Cô nhún vai, bày tỏ thông cảm mà không giúp gì được.

Hùng Thần Giai chỉ kém là chưa rót nước mắt, vừa định mở miệng nói chuyện, thì lại thấy Tang Văn Cách đã đem lực chú ý chuyển dời đến trên người

hai tiểu gia khóa, vừa giận vừa hờn, một hồi lâu sau còn ôm chặt ba mẹ con không buông tay, "Vậy thì cùng nhau chơi đi."

"Gấu, em cảm thấy hay là anh nên về phòng trước thì tốt hơn, cảm thấy thế nào?" Cô cũng không tức giận, cười híp mắt nhìn hắn.

Trở về ngoan ngoãn tự hỏi cái đi.

ánh mắt cô nói như vậy.

... Còn có thể làm sao?!

Hắn lê bước chân nặng nề đi, bạn gấu nào đó hai chân như đồ chì đi ra ngoài cửa phòng, hắn biết ngày mai sẽ không dễ chịu lắm đâu.

... Có lẽ, vô cùng, vô cùng, vô cùng không dễ chịu.

Cô nhìn bóng lưng hắn không tự chủ được lộ ra nụ cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tù Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.